MCMASTER UNIVERSITY LIBRARY
3 9005 0238 7643 0

McMaster
University
LIBRARIES

Erotiani, Galeni et Herodoti
Glossaria in Hippocratem

Erotiani, Galeni et Herodoti

Glossaria in Hippocratem

Ex recensione Henrici Stephani
Graece et Latine

recensuit
Johann Georg Friedrich Franz

Georg Olms Verlag
Hildesheim · Zürich · New York
2005

Dem Nachdruck liegt das Exemplar der Sächsischen Landesbibliothek - Staats- und Universitätsbibliothek Dresden zugrunde.
Signatur: Lit.Graec.B.3772

∞ ISO 9706
Nachdruck der Ausgabe Leipzig 1780
Gedruckt auf säurefreiem und alterungsbeständigem Papier
Herstellung: DP-Service, 56626 Andernach
Printed in Germany
Georg Olms Verlag AG, Hildesheim 2005
www.olms.de
ISBN 3-487-12923-X

EROTIANI GALENI
ET HERODOTI

GLOSSARIA
IN HIPPOCRATEM

EX RECENSIONE HENRICI STEPHANI

GRAECE ET LATINE

ACCESSERVNT

EMENDATIONES HENRICI STEPHANI
BARTHOLOMAEI EVSTACHII
ADRIANI HERINGAE ETC

RECENSVIT

VARIETATEM LECTIONIS EX MANVSCRIPTIS CODD. DORVILLII ET MOSQVENSI ADDIDIT

SVASQVE ANIMADVERSIONES ADIECIT

IO. GE. FRIDER. FRANZIVS.

LIPSIAE
SVMT. IOHANNIS FRIDERICI IVNII
CIↃIↃCCLXXX.

VIRO

ILLVSTRI EXPERIENTISSIMO

EXCELLENTISSIMO

DOCTISSIMOQVE

DANIELI GVILIELMO TRILLERO

CONSILIARIO AVLICO ET ARCHIATRO S. A. ELECTORIS SAXONIAE, PHILOSOPHIAE AC MEDICINAE DOCTORI, PROFESSORI THERAPIAE PVBLICO ORDINARIO IN ACADEMIA AD ALBIM CELEBRATISSIMA, ASSESSORI FACVLTATIS MEDICAE, INSTITVTI BOLOGNIENSIS SOCIO ETC

SENI ANNORVM, DOCTRINAE ET MERITORVM COPIA VENERANDO

PATRONO MAXIMO.

VIR ILLVSTRIS
EXPERIENTISSIME
PATRONE OMNI PIETATIS
CVLTV PROSEQVENDE

Grauiſſimas ſane habeo rationes, cur ad TE vetuſtiſſimum Hippocratis, vetuſtiſſimi medici, interpretem mittere non erubeſcam, ad TE, intimum illum ac veterem Hippocratis amicum, quocum conſenuiſti, quem immortalis nominis gloria et doctrinae omnis, praecipue autem criticae et medicae praeſtantia cum ipſo Hippocrate ſemper perennem, ſemper vene-

 randum,

randum, ſemperque ſerae poſteritati commendabilem eſſe iubebit. Sed et ipſa modeſtia et pietas a me non exigere, ſed poſtulare, non cogere, ſed impellere me videtur, vt publice obſtrictiſſimi animi ſenſa, quae arctis limitibus contineri ſe non ſinunt, TIBI declarem, quum inter reliqua TVI fauoris ſummi erga me documenta hoc quoque eſſe iuſſeris, vt cuperes precibus meis locum relinquendum eſſe, et mihi TVVM Erotianum mitteres comitante Euſtachio, vt mihi editionem ipſius curanti eſſent ad manus atque ſubſidio. Fateor autem ingenue, me Erotiano TVO, aut potius TIBI quam plurima debere, meque TVA gratia ita affectum atque exhilaratum ſentio, vt, quibus verbis animi deditiſſimi obſeruantiam efferre debeam, ignorem penitus. Itaque accipias velim animo hilari ſerenaque fronte hanc meam qualemcumque gratiarum actionem, omni ornatu ſermonis, verborumque elegantia deſtitutam prorſus, at ex animo probo TIBIque penitus conſecrato profectam. Ignoſcas vero, etiam

atque

atque etiam rogo, meae temeritati, qua TVVM nomen illuſtriſſimum opuſculo huic praeponere atque ipſi gratiam commendationemque hac ratione conciliare ſtuduerim. MAGNI enim TRILLERI nomen omnibus, et mihi erit gratiſſimum ſemper, maximaque veneratione et cultu dignum perpetuo. Vnde ea, quae religio a nobis exigit, expediamus, atque pro ſalute et incolumitate TVA preces fundamus ardentiſſimas ad rerum omnium moderatorem ſummum atque vitae noſtrae rectorem, vt TE, annis et meritorum multifariaeque eruditionis copia grauiſſimum, ſuo amore complectatur, incommoda aetatis ingraueſcentis leuet, vires ferendis tot laboribus difficillimis, tot muneribus grauiſſimis rite obeundis et fungendis, ſulciat, et ſaluti incolumitati TVAE omni tempore, omnibuſque modis proſpiciat benigniſſime. Seruet TE Deus T. O. M. Academiae, rei literariae, familiae ſplendidiſſimae, atque proſpere omnia, quaecumque perficis, ſuccedere iubeat. Sit Ordini TVO gratioſo, ſit TIBI, principi

illius ſingularique ornamento, ſit toti reipublicae literariae gratioſus aeternus omnium rerum arbiter, atque TE multos annos rebus humanis intereſſe ſinat, vt ſemper ex TVAE ampliſſimae eruditionis ambitu fructus capiat vberrimos orbis literatus. Vota ſi quid valent, valent autem plurimum, id tantum humaniſſime peto, vt et me TVO fauore impoſterum complecti haud dedigneris.

TANTI TVI NOMINIS

Scr. Lipſiae
Kal. Iul. A. R. S. CIↃIↃCCLXXX.

cultorem obſeruantiſſimum
Ioh. Georg. Frid. Franzium.

LECTORI

LECTORI
LITERARVM GRAECARVM
ET
REI MEDICAE CVPIDO
S

Iohannes Georgius Fridericus Franzius
Phil. et Med. D.

Gloſſariorum veterum in interpretandis et emendandis veterum auctorum libris, tantam eſſe vtilitatem, tam egregium vſum, vt his ipſis ſaepenumero deprauatiſſimis locis, quae omnem prorſus reſpuere medelam ſunt viſa, medicina ſit facta, vniuerſi norunt, atque remotis omnibus perſpicillis et tubulis, et obeſitatis, et elegantiae cauſa a quibuſdam adhibitis, perſpiciunt, qui ſuam operam huic literarum generi, non ſine dulcedinis fructu et vtilitatis commendatione dicando, verae atque genuinae eruditioni, quae ignoratis literis Latinis Graeciſque manca, barbara atque prorſus nulla eſſet, dicare conſecrareque videntur, potiſſimumque id curant, vt non ſolum ſervetur ſarta tectaque, ſed etiam magis magiſque elaborata, emendata ac perfectior reddita tranſmittatur ad poſteritatem. Quae autem in vniverſum auctoribus Graecis et Latinis ſanandis adhiberi poſſunt, atque adeo debent, praeſidia, iis quoque cum fructu et laude vti debemus in ſcriptis

medicorum ſanandis, quippe quae noſtris etiam admodum laborant temporibus, medicaque manu, tenente critica inſtrumenta, reſecandis naeuis et luxationibus corrigendis apta, indigere videntur. Nam, quamquam medicorum aeque ac criticorum ſtudium etiam in libris veterum medicorum recenſendis, emendandis et illuſtrandis non ſine laude verſatum ſit, tamen largam poſt meſſem, ariſtarum pomorumque in aceruos collectorum copiam, et florum munerumque paruorum collectionem remanſiſſe aliis, res ipſa loquitur. Vnum tantum commemorabimus Hippocratem, medicorum principem, ſtudiis indefeſſis atque eximiis Foeſii, Cornarii, Obſopoei, Lindani, Charterii aliorumque repurgatum atque politum, non tamen ita hucuſque comparatum adaptatumque, vt vbique [a] Ionicae dialecti veſtigia conſpicere liceat, quibus indagandis inueſtigandiſque nouorum editorum ſagacitas ac induſtria deſudari queat. Quid quod hodienum ex Hippocrate multa [b] exulant vocabula, quae tamen fuiſſe olim

a. Si deſideras huius rei exempla, Adr. Heringa in obſſ. critt. tibi ſuppeditabit, p. 48. Hipp. cum cod. Med. collati, ſic p. 759. A. *σημεῖον* l. *σημήϊον*, ex MS. C. *συνειλημμένον* l. *ξυνειλιγμένον*, e MS. *συγκάμπτοντα* l. *ξυγκάμπτοντα*, e MS. *συμπίπτειν* l. *ξυμπίπτειν*, D. *σὺν* l. *ξύν*. Sic L. de aer. loc. et aqu. p. 285. l. 8. *γίνεται* l. *γίγνεται*, vt paſſim l. 12. *κεῖνται* l. *κέονται*, l. 14. *παραῤῥεῖ* l. *παραῤῥέει*, l. 17. *ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ* l. *ὡς ἐπὶ τὸ πελύ*, et ſic etiam lin. 25. reſcribendum. l. 28. *προσκεῖνται* l. *προσκέονται*, l. 31. *πολὺ* l. *πελύ*, l. 40. *θέρας* l. *θέρεος*, l. 54. *δεῖσθαι* l. *δέεσθαι*.

b. Heringa in Obſeruatt. critt. Leouard. ed. 1749. huius defectus hanc eſſe ſcribit cauſam c. 13. p. 104 ſq. Tot vero vocabulorum iactura non vni cauſae adſcribenda eſt. Quum ſcilicet ante multa iam ſecula

olim ibi lecta liquet e Galeno: ſic enim voces ἀλκτὴ, αἱμοκέρχνα, ἀντέονθεον, ἀγκυρομήλη, ἀψόῤῥοον, ἀναχελεύεται, Ἄνδρειος οἶνος, ἴκταρ, ἴπος, ἀποπαλλήσιος, innumeraque alia ab Hippocrate abſunt, quae tamen teſtibus Erotiano ac Galeno ibidem ſuis exſtitere temporibus. Quare Gloſſaria illa cum vocibus obſoletis ſimul obſoleta facta, atque cum tineis blattiſque luctantia, obliuioni eripere ac poſteritati vindicare decreui, eo praeprimis conſilio, vt lectio ſcriptorum Hippocraticorum facilior ac iucundior, magiſque proficua reddatur omnibus, quibus intereſt Graecorum ſcriptorum ſuauitate atque dulcedinibus animum paſcendo recreandoque exſatiare penitus. Cui quidem conſilio maiori fide atque gaudio dulci ſatiſfaciundum eſſe rati, quum praeprimis illud a Viro Excell. atque Doctiſſimo CAR. CHRIST. KRAVSIO, Patrono ac Praeceptore noſtro aeternum colendo, cui multa in re medica debere nos grati profitemur, quemque quamdiu vita ſpirabit veneratione proſequemur ſumma, et quem in hoc literarum genere doctriniſque medicis verſatiſſimum eſſe omnes norunt, probatum, nobis calcar ſtimuloſque addiderit, vt manus admoueremus

ſecula in deſuetudinem abiiſſent Hippocratis dictiones, diligentes lectores earum explicationes margini adſcribere coeperunt: ita in cod. Mediceo aliiſque MSS. paſſim Galeni, aliorumque interpretationes apparent (Vide varr. lectt. poſt Edd. Foeſii). Sed indocti librarii ſaepe explicationes has in textum receperunt, vera lectione expulſa: atque haec primae iacturae cauſa. Sic L. de art. p. 819. D. vbi legitur: ἐπὶ τοῦτο γὰρ οἱ γλουτοὶ ῥέπουσι καὶ τὸ ἄχθος τοῦ σώματος ὀχεέται ἐπὶ τοῦτο. Codex Mediceus in textu exhibet ἔγκειται, in margine ὀχέεται, quum tamen prius nihil niſi poſterioris explicatio ſit.

remus operi taedioſo atque periculi pleno, quo, vt communiſſime in hoc literarum genere fieri ſolet, nos ſaepe pro eo qui Socrates erat, Calliam ſalutauiſſe nobis haud ſumus neſcii. Qua quidem in re ob rerum copiam ac profuſionem, quae feliciſſimum quoque ingenium fatigare ac frangere ſolent, ſi aberrauimus, a lectoribus veniam impetraturos nos eſſe, non ſperamus, ſed confidimus, non exſpectamus, ſed flagitamus ſerio.

Vt autem conſtet, quinam auctores horum fuerint gloſſariorum, et quibus inſtructi ſubſidiis ad eos emendandos, caſtigandos atque recudendos acceſſerimus, arbitramur pauca praefanda eſſe, vt iudicium ferri queat, de ipſius operis praeſtantia ac vtilitate. Igitur primo loco de Erotiano quaedam dicenda ſunt, de quo adeo ipſiuſque nomine inter eruditos viros haud leuis eſt diſſenſio, ſiquidem quamplurimi eum [c] *Erotianum*, quidam [d] *Herotianum*, Hugo Grotius [e] *Erotionem*, Aldus [f] *Erotinonem*, Ioh. Alb. Fabricius [g] *Herodianum* nomi-

c. Sic Henr. Stephanus, Conr. Geſnerus, Barth. Euſtachius, Petrus Lambecius, Ioh. Steph. Bernardus, Adr. Heringa, et alii, qui codices MSS. inſpexerunt, edidere; eoſque Hieron. Mercurialis, Anut. Foeſius, Henr. Meurſius, Euſtachius, Luc. Ant. Iunta, Renat. Charterius, alii ſequuti ſunt. Et Ph. Labbeus ſic Reg. MSS. Par. codd. in Bibl. p. 126. exhibere aſſerit.

d. V. Phil. Labbeum in Bibl. noua MSS. p. 385.

e. V. Thomae Gatakeri Aduerſaria p. 138.

f. Conf. quae p. 490. in variis annotauimus lectionibus n. 7.

g. In Bibl. gr. Vol. IV. L. IV. c. 36. p. 572. Qui gaudet de ſuffragiis eruditorum virorum et comprobatione ſententiae in diſſertatione de Lexicis Graecis prolatae, praeprimis Iſaaci Voſſii in com. ad Catullum p. 91. ſcribentis: *mirum eſt, quod ſcribit Herodianus, qui vulgo dicitur Erotianus*, et auctoris Etymologici

nominant, ita, vt incerti vagantes ignoremus plane, cui ſententiae adſtipulemur; tutiſſimum tamen eſſe arbitramur, ſi vulgatae a quamplurimis receptae lectioni noſtrum addamus calculum, neque praeiudicio critico decepti rariorem eligamus lectionem, eamque praeferamus, quippe quae, quum a paucis ſit adaptata, deprauationis ſuae ſigna prae ſe ferre videtur euidentiſſima. Retinendo igitur nomen Erotiani aſſerimus, eum [h] Grammaticum fuiſſe, atque [i] ſcriptorem vetuſtiſſimum, nequaquam autem [k] medicum; neque audiendus eſt [l] Marſilius Cagnatus, qui falſo titulo

gici M. in ἄμπωτις ſic dicentis: Κυρίως λέγεται ἡ ἀναχώρησις τῆς θαλάσσης ἤγουν ἡ ἀναπινομένη θάλασσα — — καταχρηςικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος ἡ ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος ὑποχώρησις ὕλης, ἅτως ΗΡΩΔΙΑΝΟΣ ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτες. Verum quum vox ἄμπωτις hodienum non exſtet in Erotiano, mutilum hoc opus eſſe coniicit Fabricius, et quidem non iniuria, atque adeo Herodianus Grammaticus, qui pelagus ſcriptorum reliquit teſte Priſciano, facile a librariis cum Erotiano confundi potuit.

h. V. Gottlieb Stollens Anleitung zur medicin. Gelahrheit, c. 1. p. 76. not. r.

i. Hunc titulum ei tribuit Barth. Euſtachius in fronte operis: Erotiani, graeci ſcriptoris vetuſtiſſimi, vocum, quae apud Hippocratem ſunt, collectio, cum annotationibus Barth. Euſtachii, Venetiis apud Luc. Ant. Iuntam, A. 1566. quaternis.

k. Argumentum eſt, quia Ioh. Conr. Barchuſen in diſſ. de origine et progreſſu medicinae eius non meminit, neque alia lexica medicorum. V. Herm. Conringii introd. in hiſt. med. c. 3. §. 8. p. 87.

l. Quem Cognatum nominat Fabricius l. l. Verba Cagnati ex varr. obſſ. L. II. c. 28. p. 573. digna ſunt vtique, vt hic apponantur, ſic enim ſcribit: *Teſtimonium denique Erotiani (parcant quaeſo viri eruditi, nec de noſtra ſententia, niſi prius aequo animo re diligenter aeſtimata, quidquam pronuncient) nullius momenti eſſe cenſendum eſt, quoniam*

tulo et inſcriptione ab impoſtore quodam recentiori Erotiani libellum vulgatum eſſe exiſtimat, eo praeprimis conſilio, vt ipſi propter vetuſtatis opinionem multos eoſque maximos conciliet amicos ac lectores. Nam, etſi tales piae fraudes omnibus paene temporibus ſolennes fuerunt atque frequentes, tamen vix mihi perſuadeo, tunc temporis, quo Erotianus hoc falſo prodierit nomine in publicum, hanc fraudem aciem acutiſſimorum

niam liber ille in temporum definitione nullam auctoritatem habere debet: namque auctori penitus ignoto adſcriptus eſt, quamuis enim multa in eo bona notata ſunt, quamobrem viri docti dignum iudicauerint, qui typis egregiis excuſus, doctiſque adnotationibus illuſtratus in lucem exiret: tamen antiqui alicuius ſcriptoris teſtimonio illius auctoritas hactenus a nullo confirmari valuit: et dignum eſſet admiratione, Galenum vocabula Hippocratis explicaturum, in prooemio ceteros eorumdem interpretes, Bacchium, Herophilum, Dioſcoridem iuniorem memorantem, Erotianum negligere. Neque enim ignoratum ab eo, ſi exſtabat, credibile eſt; praeſertim Andromacho dedicato eius volumine, quae magna erat occaſio, vt in vulgus ederetur, archiatro ſcilicet Andromacho laudis cupido; vt facile quiuis credat ex ſola archiatri appellatione, quam primus vſurpaſſe viſus eſt. Quapropter exiſtimo etiam, quod habetur in ipſa Exegeſi Galeni in voce κάμμορον, nihil conferre ad auctoritatem Erotiani comprobandam, etſi exemplar aliquod ſit, in quo Erotianus legitur, quoniam exemplaria mirum in modum inter ſe differunt, neque in ipſo volumine, quod ſub Erotiani nomine habemus, illud exſtat, quod eo loco Galenus Erotiano tribuit, quamobrem probarem ea magis, in quibus Herophilus legitur, cuius etiam in prooemio meminerat, quam in quibus Erotinon vel Erotinus, ignota nomina ſimiliter, quam Erotianus. Itaque veritus ſum, ne recentior aliquis temporum ignarus falſo titulo et ſimulata dedicatione librum hunc ediderit, vt opinione vetuſtatis auctoritatem ei compararet, quod multis accidiſſe manifeſtiſſimum eſt. Verum hanc ſententiam ficulneis inniti argumentis iam vidit Fabricius l. l. liber enim antiquus et doctus eſt, nec quidquam habet, quod illa aetate ſit indignum.

morum oculorum effugiſſe, neque ſtatim ſub cenſuram et examen vocatam, aut catalogo et Bibliothecae, ſi forte quaedam exſtiterit, Pſeudonymorum inſertam fuiſſe, vt nimis creduli lectores et poſteri hebetiores admoneantur, ne nimium fidant. Itaque per nos licet fuiſſe Erotianum, ſuffragantibus omnibus reliquis optimae notae ſcriptoribus, vnico Cagnato excepto, per nos quoque licet fuiſſe Erotianum probum Hippocratis interpretem, quod ipſius libellum fugitiuis tantum oculis inſpicientes fugere poteſt nequaquam.

Quae quum ita ſint, nulla quoque nos dubitare ſinit ratio, quin vixerit reuera Neronis Imperatoris aetate et ante Galeni tempora; eam potiſſimum ob rationem, quia [m] Andromacho Iuniori, Archiatro Neronis, ſuum inſcripſit libellum, et quia ab ipſo Galeno commemoratur; quamquam lectio varia dubitationem aliquam poſſet producere, quae tamen nullam prorſus meretur attentionem, praeſertim quum multo plures codices manu exarati verum nomen exhibeant, atque ineptum propemodum ſit argumenta ex erroribus librariorum euertendae veritatis cauſa colligere ſedulo, et adeo conquirere cum quadam anxietate, defenſionem malae cauſae indicatura certiſſime. Plura [n] de Erotiano, quae vitam eius ac ſcripta concernunt, non ſunt nobis comperta,

m. Vide Praef. Erotiani p. 3. et quae diximus not. c. Th. Bartholinum de medicis poetis et le Clerc hiſtoire de la Medecine p. 598.

n. Forte certiora de Erotiano dici poſſent, ſi ad manus nobis eſſet Carrerii V. Cl. Bibliotheque ancienne et moderne litteraire, nuper Pariſiis Lutetiorum typis exſcripta, quae autem, quod dolemus, nondum ad nos apportata eſt.

ta, quae ad rem noſtram aliquid facere videntur, et de quibus diſputari iamiam poſſet fuſius.

Reſtat tantum, niſi plura ſcripſit Erotianus, eius τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγή, cuius, quantum quidem nos ſcimus, codices manu exarati exſtant in Bibliotheca [o] Vaticana et Carpenſi, in Bibliotheca regia [p] Pariſina, quem codicem Henr. Stephanus contulit, et in Bibliotheca [q] Ioh. Phil. Doruillii codex Amſtelaedamenſis. Latent forte huc et illuc alii codices, qualis fuiſſe cenſendus eſt is, quem Medicus Auguſtanus, [r] Georg. Hieron. Welſchius in ſubſidium vocauit, aliique complures, de quibus tamen ad nos notitia non peruenit. Certo quoque non poſſumus affirmare, quot Codices in Bibliotheca Vaticana exſtent, tres

o. Vide Phil. Labbei Biblioth. nou. MSS. p. 385. ſub titulo: Herotiani Lexicon vocum Hippocratis per Alphabetum.

p. Vide Labbei l. l. p. 126. vbi itidem Erotiani Lexicon appellatur, in notis Stephani vocatur MS. ſine vllo additamento.

q. Vide Miſcellan. Obſſ. criticas nouas in auctores veteres et recentiores in Belgio collectas et proditas in Annum CIↃIↃCCXLIX. Tom. IX. Amſt. 1749. octonis, de quo ſic ſcribit Doruillius: *Tertio loco exhibentur* Collationes *binae hae* Lexici medici *ab* Erotiano *conſcripti: illa* Gloſſarum Hippocraticarum, *quas* Claud. Galenus *collegit, eas meo rogatu confecit ad codicem meum Medicus apud Amſtelaedamenſes literatiſſimus,* Ioh. Steph. Bernardus, *cui mecum velim eo nomine eruditi gratias promeritas agant. Is codex ſane bene exaratus, continet praeterea quoſdam* Oribaſii *libros graece nondum publica luce donatos. Et in his aliqua profecto vtilitas non defuerit. Sic lectio* codicis πολυσχίδ βιβλίδ *in* praefatione Erotiani *longe praeferenda videtur vulgatae* πολυσχίδ, *plura hoc genus iam in medium adponere non vacat.* Collatio lexici Erotiani ibi incipit a p. 999 - 1020. lexici Galeni a p. 1020 - 1056. Et Spicilegium ad calcem libri exſtat.

r. De quo infra dicemus.

tres enim tantummodo numerare poſſumus, quorum prior laudatur a Labbeo, poſterior [s] Heluetii cuiuſdam, et tertium denique Barthol. Euſtachius in ſuos tranſtulit vſus.

Pauciſſimae autem ſunt Erotiani, Galeni et Herodoti Gloſſarum editiones, quarum prima ſtudio et opera [t] Henrici Stephani Pariſiis 1564 prodiit cum eius caſtigationibus et Conr. Geſneri emendationibus, ad Stephanum tranſmiſſis, praemiſit vero illas Dictionario medico.[u] Duo circa hanc editionem commemoratione digna nobis viſa ſunt, alterum, Erotianum [x] ex Graeca editione adſcriptas habente Bonauenturae Vulcanii emendationes, quae fuit in [y] Bibliotheca Iſaaci Voſſii, eſſe editum, alterum, editionem a Stephano percuratam, iam anno 1557 catalogis bibliopolarum tamquam impreſſam fuiſſe inſertam, adeoque ſex annis ante eius publicationem, [z] vnde Stephanus eam *βιβλίον --- παλαιόκαινον* appellat. Latine vero Erotianum ex alio codice Vaticano vertit Bartholomaeus

s. Quidam Heluetius ex Bibliotheca Vaticana ſibi commodatum ſurripuit codicem MSS. qui dein ad alios transiit.

t. Vide Lundium in comp. Bibl. Gr. p. 62.

u. Cuius titulus eſt: Dictionarium medicum, vel expoſitiones vocum medicinalium ad verbum excerptae ex Hippocrate, Aetio, Aretaeo, Alexandro Tralliano, Galeno, Paulo Aegineta, Oribaſio, Actuario, Rufo Epheſio, Corn. Celſo, cum latina interpretatione, Lexica duo huic Dictionario praefixa ſunt, vnum *Erotiani*, numquam antea editum, alterum *Galeni* multum emendatius quam antea excuſum A. MDLXIIII. Exc. H. Stephanus octonis.

x. Vide Lambecium de Bibl. Vindol. L. VI. p. 154. et Ioh. Alb. Fabric. L. I. p. 570.

y. Vide Fabric. l. c. p. 574.

z. V. Stephani praefationem Dictionario med. praefixam.

maeus Euſtachius, Sanctoſeuerinas, Archiater Ducis Vrbini, et Protomedicus ac Profeſſor anatomiae Romae, medicus immortalis nominis, ſuiſque animaduerſionibus,[a] multis quidem operarum erroribus inquinatis, at tamen [b] doctiſſimis, ditauit atque aliis praeiuit face accenſa, vt eo melius recluſos Erotiani theſauros inuenire potuerint. Omnes tamen mallent, vt Graecam quoque addidiſſet explicationem, nam ex collatione cum aliis exemplaribus intelleximus eam haud raro differre, quae quidem varietas haud dubie ſanando textui quamplurimis fuiſſet proficua in locis. Illa verſio inſerta quoque Graecolatinae editioni operum Hippocratis Geneuae in folio editae cum Hieron. Mercurialis argumentis librorum Hippocratis, et quibuſdam animadverſionibus. Recuſus quoque Erotianus eſt in ſplendida editione Graecolatina Pariſienſi anno 1639 a Renato Charterio curata, et in tredecim volumina in folio diuiſa, illi praeter verſionem adiectae ſunt variae lectiones e Stephano atque perpaucae coniecturae. Hae ſunt editiones, quae hucuſque, quantum ad noſtram peruenit notitiam, exſtitere; promiſit quidem [c] Georgius Hie-

a. Prodiit Venetiis apud Lucam Ant. Iuntam, 1566. quaternis. Vide Mercklini Linden. renouat. p. 115. a. et p. 464. a. cuius hiſtoriam vide in eius praef.

b. Laudat has animaduerſiones Caſp. Barthius Aduerſarr. L. XXXIII. c. 1. et L. LIV. c. 4.

c. Vide Welſchii epiſtolam de ſcriptis ſuis ad calcem epiſtolarum Ioh. Gerh. Voſſii edit. Auguſtanae Vindelicorum et ad calcem Bibliothecae promiſſae ac latentis Almeloueenii, Fabric. l. l. p. 572. Schroeckii memoriam Welſchiam, ſiue hiſtoriam viri celeberrimi, G. H. Welſchii, Aug.

Hieronymus Welſchius nouam editionem Erotiani et Galeni, cum verſione latina, cuius vſum ſigillatim demonſtraturum ſe recepit, et Arabica, ſed morte interceptus promiſſis ſtare non potuit.

De Galeno, altero Gloſſographo, qui magis quam Erotianus innotuit, et de quo plurima colligere poſſemus teſtimonia, multa dicere non attinet, quippe quum eius Gloſſarium ſimul Stephani Erotiano adiectum et omnibus Galeni editionibus ſit adnexum; hoc addimus tantum, Manuſcriptum codicem de eo et in Bibliotheca Moſquenſi adſeruari, de quo Vir celeberrimus CHRISTIANVS FRIDERICVS MATTHAEI, humaniorum litterarum in Academia Moſquenſi Profeſſor meritiſſimus, in Catalogo Manuſcriptorum Bibliothecae patriarchalis Moſquenſis eſt conſulendus. Ἐξήγησις autem Galeni ad Theutram tranſſcripta, [d] a Petro Gillio emendata ad Henr. Stephani manus peruenit, et ſic adiecta eſt Erotiano, cui etiam ſuas animaduerſiones et coniecturas laude digniſ-

 ſimas

Aug. Vind. 1678. quaternis, Philologiae ac medicinae et linguarum orientalium et exoticarum fuiſſe optime gnarum p. 44. ſq. legimus, eumque propterea a Meibomio in Epiſt. de medic. hiſt. ſcribenda πολυγλωττώτατον dictum adeo fuiſſe. Capite octauo ſcripta edita ordine chronologico, nono vero inedita et affecta recenſentur, quorum tanta eſt copia, vt annorum Neſtoreorum ſeries et longaeuitas Methuſalemica vix iis edendis ſufficere videatur: vnde Struuius in introd. ad rem liter. c. 1. §. 12. p. 14. recte ſcribit: *Multa ſibi propoſuerat Welſchius, quae ipſe, magni licet ingenii, abſolnere numquam poterat. In collectaneis itaque inque promiſſis ſubſiſterat omnis Welſchii conatus.*

d. Vide Fabric. l. l. p. 571. et L. IV. c. 17. Vol. III. p. 328 ſqq. le Clerc hiſtoire de la Medecine p. 753. Pope Blount cenſur. celebrior. auctor. p. 164. Hederici notit. auct. antiqq. p. 558. et Paſchalis Bibl. medic. p. 18. 19. alioſque.

simas et vtilissimas addidit. Ab hoc tamen Galeni diuersum MS. Glossarium in Hippocratem euoluit [e] Cangius.

Ad Herodoteum Glossarium accessuri, paulo intricatiorem multisque tenebrarum inuolucris obductam adgredimur rem. Nonnulli enim hoc [f] Herodoto Lycio medico tribuunt, et eamdem fouisse sententiam [g] Charterius videtur, quippe qui sequutus Hieronymum Mercurialem suo adiunxerat [h] Hippocrati. Alii in aliam transierunt sententiam, at Stephanus, paulo clarius nominans Λεξικὸν τῶν Ἡροδοτείων λέξεων, veritati quam proxime accedit, indicans, contineri hoc opusculo voces Hippocrati vsitatas, et passim quoque apud Herodotum obuias. Fabricius [i] ambigit, vtrum illud Lexicon, quod verisimiliter Maussacus [k] habuit pro particula operis Apollonii Grammatici, cuius ἐξήγησιν Ἡροδότου γλωσσῶν laudat auctor Etymologici MS. in σοφιστὴς et κωφός, sit habendum. Sane cum Clerico res prorsus in medio relinquenda esset, num Herodoto Lycio, aut alii cuipiam hoc lexicon sit tribuendum, nisi ab [l] Adr. Heringa meliora edocti fuissemus; is enim non solum doctissimos illos viros errasse turpiter, qui Herodotum aliquem pro auctore venditent, docuit, sed etiam Stephani inscriptionem belle interpretatus est: *Quippe*, ait, *Glossarium illud Herodoteum vocatur, non quod Herodotum quempiam auctorem*

e. Vide Fabric. l. l. p. 580.

f. Vide le Clerc hist. de la med. P. II. L. IV. c. 11. §. 2.

g. Vide Fabric. l. l. p. 580.

h. Vide Tom. II. operr. Hipp. p. 140.

i. Vide l. l. p. 580.

k. In dissert. de Criticis p. 389.

l. Vide eius Obss. critt. p. 2

florem agnoſcat, ſed quod explicet vocabula in Herodoti hiſtoriarum libris reperiunda; neque alium in finem Hippocrati praemittitur, niſi quod multae harum Gloſſarum etiam apud Hippocratem reperiantur: nec mirum, quum dialectus Ionica vtrique communis ſit. Quum reuera quo non ſimilius, accuratius enim rem perquirenti planum fiet rem ſic ſe habere, noſque metipſi experientia duce cognouimus vera vtique eſſe Heringae aſſerta, immo veriſſima.

Rite diſputatis, quae ad hiſtoriam horum Gloſſariorum ſpectare poterant atque debebant, iam officii noſtri memores rationem reddimus, de ratione, qua verſati ſumus in hac noua quoque editione comparanda adornandaque. Textum Graecum quod concernit Stephani lectionem vbique retinuimus, ſubiunctis lectionibus variis vel ex codice MS. Stephani ſiue Pariſino, vel ex MS. Doruillii a [m] Bernhardo V. Cl. collato, vel ex Euſtachii editione, Charterii et Geneuenſi operum Hippocratis editionibus, et Foeſii oeconomia Hippocratis, in quo opere aureo, vt [n] Heringa dicit, et cum ipſo Hippocrate duraturo, ſaepiſſime ſinguli horum triumuirorum feliciter et vere emendantur. Animaduerſiones Stephani ad [o] calcem horum triumuirorum poſitas ſuiſque quibuſque locis [p] ſuppoſuimus, additis emendationibus Corn. Geſneri, his adiecimus Euſtachii obſeruationes elegantes atque accuratas, quas eo cariores atque pretioſiores acceptioreſque lectoribus

 fore

m. Vide ſupra p. xvi.

n. Vide eius obſſ. critt. p. 2.

o. Obſeruationes in Erotianum leguntur in Dict. med. p. 113-154.

p. Diction. med. p. 179. adiectis.

fore ſperamus, quo rariores noſtris temporibus eſſe ſolent, et nos iubemur publice Viro Illuſtri ac Experientiſſimo DANIELI GVILIELMO TRILLERO gratias agere decentiſſimas, animumque polliceri obſtrictiſſimum, quod ipſi placuerit humaniſſime ex inſtructiſſima ſua bibliotheca hunc non ſolum libellum nobiſcum communicare, ſed etiam nos cogere, excitare atque impellere, vt de noua editione cogitemus; cui conſilio quidem eo libentius morem geſſimus, quo magis nos intelleximus prorſus ſingularis huius propenſi in nos animi praeſtantiam. Deinde Heringae obſeruationes adiecimus, paucaſque de noſtris addidimus, coniecturiſque verum ſenſum, quantum fieri potuit, eruere tentauimus.

Galenus ex eadem Stephani editione aeque cum Stephani [q] emendationibus, Heringae obſervationibus aeque ac noſtris prodiit. Varias quoque lectiones ab H. Stephano et Bernhardo collectas adiecimus, acceſſerunt vero variae lectiones e Moſquenſi codice, quas Viro Illuſtri IOH. GODOFREDO GRVNERO, Profeſſori artis medicae in Vniuerſitate literaria, quae Ienae floret, meritiſſimo, et in hoc literarum genere egregie verſato, humaniſſime miſerat Cel. MATTHAEI, quique pro ſuo erga nos fauore eas ad nos tranſire iuſſit, vt in vſum noſtrum conuerteremus. Quibus duumuiris clariſſimis grato animo demonſtrando me prorſus ſentio imparem, tamen verbis ſaltem declarare teneor, meque huius tanti beneficii memoriam ex animo nullo non tempore eſſe deleturum ſancte polliceor. Plures autem

q. Quae exſtant in Dict. Hipp. p. 154-178.

tem ex Aldi, Charterii, Iuntae editionibus vtramque etiam paginam faciunt, quibus iunctae sunt Cornarii emendationes et coniecturae, humanissime quoque nobiscum ab Ill. GRVNERO communicatae, cuius saepissime fauorem experti laeto praedicamus animo fronteque serena declaramus. Neque abesse voluimus obseruationes, quae ad marginem Iuntinae editionis ad Galeni Glossarium erant notatae, quum et commode locum propter breuitatem habere poterant, et propter vtilitatem non facile exulare debebant.

Orbum autem Lexicon Herodoteum quum vbique inuenirem, vix a me impetrare potui, illud absque omni viatico in publicum emittere. Quare meum studium in eo versatum est, vt varias lectiones diuersas editiones comparando notarem, verum eae ita paucae fuere, vt ipsis non praecipuum, vt reliquis, assignandum locum censerem, sed statim ipsis obseruationibus addendas curarem. Potuissemus quidem, si lubuisset, plures depromere, si manifesta operarum peccata, variarum lectionum numero haberemus; neque omnes notauimus in exemplo Eustachii et Iuntae, quia statim in oculos incurrunt. Obseruationes vero addidimus ex [r]Lexico Herodoteo, quod H. Stephani atque eleganti Wesselingii editionibus ad calcem est, quoque firmatur veritas coniecturae Adriani Heringae de ipsa Lexici denominatione. Omnia et Camerarii et H. Stephani

r. Cuius titulus hic: Herodoti vocabula Ionica et quaedam loquendi genera, illi cum Homero maxima ex parte communia, nec non alia collecta et latine reddita partim ab Ioachimo Camerario, partim ab Henrico Stephano.

conſulto addidi verba, ne truncata atque amputata prodirent, quam operationem chirurgicam, ſi ſuas meretur optimo laudes iure, tamen in rebus philologicis et criticis omni prorſus deſtituitur laude. Verum quum nihil humani a me alienum eſſe ſentiam, me etiam multoties peccauiſſe ingenue profiteor, atque veniam poſco, praeprimis autem peccatum in ipſo auctorum indice commiſſum non commiſſionis, vt veteres Theologi loqui amant, ſed omiſſionis, celare nequeo, potius meum eſt, damnum illud, quantum fieri poteſt, reſarcire atque reſtitutionem religioſe mihi imperare. Siquidem p. 610. lin. 3. in voce Εὐεσπὴ Diogenianus nominatur, de quo in Indice nulla vola, nullum veſtigium reperitur. Itaque hic habes, quae de eo dicere debuiſſemus: *Diogenianus*, ex Heraclia, Grammaticus ſub Adriano Imperatore, ſcripſit Dictionarium per ordinem literarum, multaque alia in arte Grammatica. Fuit ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ φιλόκαλος, *Vir ſtudioſus et elegans*, vt ab Heſychio in Lexici ſui initio vocatur: vbi ait ſe Diogeniani huius exemplo paroemias quoque admiſcere libro ſuo; multumque ſe eius opera fuiſſe adiutum. Diogeniani paroemias ex duobus codicibus MSS. primus diuulgauit Andreas Schottus. Meminere vero eius operis quoque [s] Suidas et [t] Harpocration: quippe vbi dicitur edidiſſe compendio ſcripta collectanea περὶ παροιμίων. Alia quoque eiuſdem memorat [u] Suidas. Fuit etiam *Diogenianus*, ſeu *Diogenes* Gram-

s. In voce Διογενιανός.
t. Vide elenchum ſcriptorum ab Harpocratione laudatorum in Bibl. gr. Fabricii Tom. IV. L. IV. c. 36. p. 601.
u. Loco laudato.

Grammaticus Cyzicenus, de quo [x] Voſſius, qui autem nihil ad nos. In Addendis quoque quaſdam addidimus varias lectiones ex Fabricio, quae forte ex [y] exemplo ſuo, in quo paſſim quaedam emendata fuere ab Ioſepho Scaligero, deprompta ſunt; quibus aliae acceſſere emendationes.

Iam redeat oratio, vnde digreſſa eſt: vt lectorum commodis inſeruiamus, indicem duplicem addidimus, alterum auctorum, alterum rerum, breuitate tamen priorem magis commendare quam prolixitate verborumque copia taedium lectoribus creare, ſtomachumque mouere ſtuduimus, poſteriorem autem eo conſilio concinnauimus, vt ſingulae voces eo facilius reperiri poſſint, quum non ſemper exacte ſeruauerint hi triumuiri, ſeruato cetero alphabeti ordine, litterarum ordinem, quod quam ob cauſam factum ſit, declarauit [z] Heringa, et ineptum foret, ſi, quod quidem facillime fieri potuiſſet, in ordinem redegiſſem; ergo Stephanum alioſque ſequutus via tutiſſima me ingreſſum eſſe arbitror.

Multa ac paene innumera addi potuiſſent, at tenuitatis meae exiguique ingenui conſcius, aliorum forte diligentiae, aut ſaltem ſecundis curis ea relinquenda eſſe cenſeo. Neque enim aliquis me propter ea reprehendet aut vocabit in ius, quod hac in parte deliquerim, quis enim hominum in vaſto opere, ſic enim nomino Gloſſas has propter vocum copiam ac varietatem, nihil

x. De hiſtoricis Graecis p. 356.

y. Vide Bibl. gr. p. 574.

z. Conf. eius notam in Erot. p. 26. a. vbi de ordine litterarum in Exegeſi vocum Hippocratis differuit copioſius.

praetermittet, quod notandum, emendandumque fuerit? Ceterum haud leue ſolatium afferet mihi hoc, ſi ſentiam atque intelligam hunc meum qualemcumque laborem imperfectum quidem, nec ſatis comtum ac politum, duriſſimiſque ſecundinis, vt vrſorum pulli hinc atque inde involutum, non prorſus ingratum fore Graecarum literarum et ſcriptorum Hippocraticorum cultoribus.

DEDI.

DEDICATIO EVSTACHII.

IVLIO FELTRIO DE RVVERE CARDINALI AMPLISSIMO

Bartholomaeus Euſtachius felicitatem.

Si quae exſpectari a me maxima poſſunt, Antiſtes optime, nomine tuo illuſtriſſimo digna eſſent: credi facile poſſet, animi etiam mei vires, virtutem ac fortunam tuam vel aequare, vel certe non multo iis inferiores eſſe. Verum quoniam illa, quae hactenus edidi, quaeque quotidie elaboro, multo leuiora ſunt, quam vt eo pertingere poſſint, quo ego contentis neruis curſum dirigo, et intueor: ſatis me praeſtitiſſe putabo, ſi multorum aliorum exemplo, omni cura et ſtudio enitar, vt meae in te obſeruantiae memoria ſemper exſtet: et actiones meae ad eum finem perueniant, qui a propoſito minus aberrat. Sane agellus ingenii mei, qui multos iam annos quieuerat, calore bonitatis tuae iam pridem excitatus, et benignitatis rore perfuſus, ac vomere prudentiae cultus, ſeminum, quae in eum proiecta ſunt, vberiores et praeſtantiores fructus ferre deberet: tamen quia natura non eſt admodum bonus: crebriſque moleſtiarum ventis ac procellis impeditur: et variis fortunae caſibus diu multumque iactatur: idcirco accidit, ne fructus tua amplitudine dignos, laetos, atque vberes, ſed paucos, et vix maturos legere ex eo poſſis: quos tamen tibi qualeſcumque ſint, veluti perpetuum pignus ſummae meae erga te obſeruantiae, hoc ſolo nomine, quod ager tuus eſt, alacri animo offero. Sunt vero hi Onomaſticum in Hippocratem Erotiani ſcriptoris Graeci, et quidem inter veteres non vulgaris: et libellus de Multitudine, hoc autumnali vitae meae tempore, in gratiam diſcipulorum a me editus: quos vel eo con-

conſilio Amplitudini potiſſimum tuae dedico, vt inter tot fructus, quos permulti in auguſta domo tua quotidie edunt, odore et guſtu maxime delectabiles, habeas etiam meos, nec aſpectu forſan iniucundos, nec odore, ni fallor, aut ſapore prorſus inſuaues. Vale.

PRAEFATIO

BARTHOLOMAEI EVSTACHII.

Multi ſane exſtiterunt, qui difficiliores Hippocratis dictiones exponentes, ſublime eius dicendi genus, ab eo, quo alii Graeci vſi ſunt, qui de re medica poſt illum ſcripſerunt, longe diuerſum, omni ſtudio et diligentia illuſtrare conati ſunt. Sed tanta fuit hominum negligentia, ne quid grauius dicam, vt ſolus Galeni libellus, Explanatio linguarum Hippocratis inſcriptus, adhuc in lucem prodierit: lucubrationes ceterorum expoſitorum, quorum maximus eſt numerus, vel interierint, vel certe nondum in apertum relatae cognoſcantur: quam ego iacturam ſaepius cum animo meo conſiderans, et de ea valde ſollicitus, ſedulo inueſtigare cepi, num aliquem ex eis forte fortuna inuenire poſſem. Demum poſt multum diuturnumque laborem reſciui Erotianum, quem ſciebam hoc in genere non inutilem operam nauaſſe, in Vaticana Bibliotheca reperiri. Hac re audita, et diligentius explorata, non ſine maxima animi mei moleſtia certior fio, hunc libellum, nullo relicto exemplo, Heluetium quemdam ſurripuiſſe, eius legendi facultate a Bibliothecae praefectis impetrata. Deterruit me id maximopere, et fortaſſe factum eſſet, vt ab hac cogitatione animum omnino abducerem, niſi me praeter opinionem amicus quidam tum mihi occurrens admonuiſſet, ne ſpem plane abiicerem reperiendi Erotianum: ſcire ſe eum libellum volumini Hippocratis

pocratis adiunctum, quod alii ferme omnes ignorabant, in eadem bibliotheca exstare. Hac spe ductus, studiose inquiro: tandem inuenio libellum: sed ne voti compos fiam, totum lacerum, et in plerisque locis mutilum. Illico vero Constantinum Rallum, natione Graecum, eiusque linguae peritissimum, et multae lectionis virum conuenio: simulque Viuianum Brunorum, Graecarum literarum apprime studiosum adeo: eosque in laboris honesti societatem voco: ipsi vero pro summa humanitate, et quia quisque nostrum Amplissimo Cardinali Vrbini inseruit, et domi suae alitur, mihi facile obtemperarunt. Insudauimus igitur simul omnes, donec effecimus, vt Erotianus, qui tam diu delituit, possit a bonarum artium studiosis nostrae aetatis Graece et Latine legi. Visum est autem nobis, quamvis sit multipliciter deprauatus, tamen nihil immutare, sed qualem accepimus, in lucem emittere. Vt vero huius laboris fructus exstaret vberior, animaduersiones quasdam meas adscripsi, et locos plurimos ex Hippocrate excerptos, partim a librario, vt opinor, male descriptos, partim ab Erotiano ipso, breuitatis studio praetermissos; ex quibus percipitur facillime, non modo Erotiani interpretationem cum Hippocratis sententia consentire, verum etiam erraſſe nonnullos alios eius interpretes. Nec vero me praeterit, libellum, quem communi studiosorum vtilitati consulens, nunc edo, minimam esse diligentiae meae partem, quam Erotianus in Hippocrate illustrando posuit. Quisquis enim ipsius praefationem accurate legit, liquido intelligit, id nobis eum vtilitatis in explicatione Hippocratis afferre voluisse, quod Eustathium, dum Homerum expositum, praestitisse nemo non fatetur. Verumtamen ex hoc etiam fragmento, quod nobis reliquum est, vtilitatis plurimum capitur: nam, vt multa nunc alia praetermittam, quis obsecro vnquam intellexisset, ἀϊῶνα spinalem medullam, ἀριθμὸς nomina ab Hippocrate dici, nisi eius rei Erotianus nos admonuisset? Fruere igitur, tu quidem candide lector, hoc libello: ego vero commentarios propediem edam

edam valde copioſos: in quos cunctas dictiones Hippocratis, tum paſſim a Galeno, tum frequenter ab aliis bonis auctoribus explicatas ſimul redegi. Ceterum quiſnam fuerit Erotianus, et quo tempore vixerit, nihil certi reperire potui: et quod ſciam, ſolus Galenus in Exegeſi, in dictione Κάμμορον, de Erotiano ſimpliciter meminit: ſed lectio eius loci ita varia et ambigua eſt, vt non ſatis conſtet, de quo ipſe loquatur. Quamobrem id a me neceſſario praetermiſſum eſt, quod in editione veterum auctorum, eorumque praeſertim, quorum nulla memoria ad eum diem exſtat, fieri ſolitum eſt. Adiunxi vero huic operi libellum, qui de Multitudine inſcribitur, iamdiu a me compoſitum, vt volumen iuſtam magnitudinem haberet, et amicorum deſiderio, qui eum a me quotidie efflagitabant, aliquando ſatiffacerem: quem ſi aequo animo leges, pleraque, opinor, in eo inuenies, quae te, non modo propter nouitatem, ſed etiam propter ordinem ab initio vſque ad finem ſeruatum, non mediocriter delectabunt. Illud velim ſcias, quaſdam a me tibi obſeruationes et inuentiones anatomicas paratas eſſe, quas, modo aequum, vt ſpero, te mihi iudicem praebere velis, legiſſe numquam poeniteat. Illas equidem iam pridem aere incidendas mandaui, ſed edere ſuperſedeo; quia nonnullos, iis, quae de Renibus, de Muſculis oſſiculorum auditus, de Dentibus, de Vena azyga et de Capitis motu anno proximo ſuperiore publicaui, vehementer audiui commotos fuiſſe: ideoque operae pretium me facturum eſſe arbitratus ſum, ſi aliquamdiu exſpectarem, donec ipſi ad ſuam ſententiam tuendam, ſi quid volunt, reſcribant: ne nouas ſubinde appendices meis ſcriptis adiungerem. Interea eos, dum haec parant, non oro ſolum, ſed obteſtor, vt quae de memoratis ipſi partibus ſcripſerunt, cum his, quae ego aſſerui, amice conferant: et ſi noſtram reprehenſionem iniuſtam comperiant, tum vero obiurgent, et conuitiis me onerent, et qualibet poena dignum putent: ſin, vt ſpero, rem aliter ſe habere intelligant, publicae obſe-

cro vtilitati conſulant, animumque, veluti ingenuos ac liberos homines decet, ad rationem et veritatem reuocent: et priori ſententia depoſita, non erubeſcant fateri, per quos profecerint: quod quidem eo facilius facere debent; quia ſe multis abhinc annis, nullam ſecandi hominis occaſionem, aut facultatem habuiſſe, et in quibuſdam auctorum ſententiis iudicandis, Galenum Hippocratemque leuiter legiſſe, et a canibus, non ab hominibus renes deſcripſiſſe, denteſque qui renaſcuntur, accurate parum obſeruaſſe: et fetus inuolucra parum conſiderate deſcripſiſſe, ſua ſponte teſtantur. Prima vero libri editione caninis pro humanis, pictura et ſermone expreſſis; in ſecunda grauius errarunt, dum propter Syluii ſolius auctoritatem, qui hoſtili contra illos animo inuehitur, re minus recte perſpecta, farciminalem membranam, animalium ruminantium, et quorundam aliorum propriam, non autem communem etiam hominum, turpiter introduxerunt. Quod ſi ea, quae a me veritatis tuendae potius, quam illos oppugnandi gratia ſcripta ſunt, eodem ſtudio, quo illa quae dixi, et permulta alia, quae nunc praetermitto, expenderint: plurima quoque alia, quae adhuc aſſeruerunt, lectoribus in dubium venient: accidetque, vt veritatis ſtudioſi iacturam fortaſſe potius aliquam faciant, quam e ſuſcepto labore fructum aliquem ferant. Romae Kal. Iul. MDLXIIII.

ANIMADVERSIO.

In citandis locis Hippocratis, vtimur codice Germano, tum Graeco, tum Latino: cuius verſionem perpetuo expendere noluimus: ne libri moles augeretur: neue a propoſito ſaepius declinaremus, quod eo ſpectat, vt loca Hippocratis facile inueniri poſſint, quamuis de eorum expoſitione Erotianus, Galenus, et interpretes interdum non conueniant. EVST. In reliquis locis laudatis, editio Foeſii eſt euolvenda.

Compendia ſcribendi, quibus notarum auctores deſignantur.

Ald. Aldus.
CAM. Ioach. Camerarius.
Cod. Moſq. Codex Moſquenſis.
Corn. Ian. Cornarius.
EVST. Euſtachius.
FABR. Fabricius.
GESN. Conr. Geſnerus.
HER. Heringa.
I. Iuntina ſiue Geneu. editio.
MS. Doru. Manuſcriptum Doruillii.
MS. St. Manuſcriptum Stephani.

I

EROTIANI
EXPOSITIO
VOCVM HIPPOCRATIS
GRAECE ET LATINE.

Ἐρωτιάνου

Τῶν παρ' [1] Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγή.

Τὸ [a] Προοίμιον.

Τὴν Ἱπποκράτους πραγματείαν, [2] ἀρχίατρε [b] [c] Ἀνδρόμαχε, ὐκ ὀλίγα συμβαλλομένην πᾶσιν ἀνθρώποις ὀρῶν, ὅσοι λογικῆς [d] ἀντιποιοῦνται [e] παιδείας, [3] καὶ τούτων ἐξαιρέτως τοῖς ἰατροῖς, οἳ δὴ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν [f] ἀποκηρύττουσι τῆς τέχνης, φιλοτίμως δὲ καὶ σφόδρα ἐπιπόνως, ἅ, τε ὐκ ἴασι, μαθεῖν ἐπιθυμοῦσιν, ἃ δὲ καὶ ἤδη μεμαθήκασι, κρίνειν σπεδάζουσι· τὸ μὲν ἀδίδακτον, ὡς ἐνδεὲς, τὸ δὲ ἄκριτον, ὡς ἄπιστον, παραπέμποντες. εἰκότως [4] ἠβουλήθην τὰς ἐμφερομένας αὐτῷ τοῖς συγγράμμασιν ἀσαφεῖς, καὶ κατὰ πολὺ τῆς κοινῆς ἀνακεχωρηκυίας ὁμιλίας ἐξηγήσασθαι λέξεις· αἳ δὴ ἀγνοούμεναι μὲν, ἱκανῶς [5] ἀφηγεῖσθαι

LECTIONES VARIAE.

[1] Ἱπποκράτες *MS. Doru. consentit Chart.* [2] ἀρχιάτρὲ *MS. Doru.* [3] καὶ τῶτ' ἐξαιρέτως, *MS. St.*

a. Hoc prooemium ita est deprauatum, vt arduum sit in multis locis verborum sensum elicere. Saepe enim cohaerens oratio ac iuncta non est: et voces non solum proposito non quadrant, verum etiam longe ab eo declinant. Curauimus tamen pro viribus nonnulla restituere: quaedam alia distinguere et illustrare: reliqua vero coniectura assequi, aut saltem adumbrare. EUST. Hoc prooemium neque Graece neque Latine est apud Hier. Mercurialem, qui Erotianum Opp. Hippocratis apud Iuntam editis adiunxit.

b. Andromachus Senior primus fuit, qui hoc honoris titulo est ornatus, de cuius tituli significatu fusius disserit le Clerc in Histoire de la Medecine, p. 585 - 598. Archiatros Constantinopolitanos autem *Actuarios* appellatos fuisse eleganter et docte

PROOEMIUM.

Quum viderem, Andromache, medicorum princeps,* tractationem Hippocratis omnibus hominibus, qui institutionem rationalem profitentur, non parum prodesse: atque iis praesertim medicis, qui veterem artis historiam celebrant: et enixe ac magno cum labore, quae ignorant, addiscere cupiunt: et quae iam didicerunt, iudicare student (nimirum, quod edoctum non est, tanquam mancum; quod vero non iudicatum, tanquam incertum praetermittentes): iure volui voces, quae in illis commentariis essent obscurae, et multum a communi consuetudine loquendi alienae, interpretari. Quae non intellectae, prom-

[4] ἡ βȣληθής *Chart.* [5] *pro* ἀφηγȣ̃νται *reponendum* ἀφαιρȣ̃νται *censet vir doctissimus et praecipuum Galliae decus Adr. Turnebus. St.*

* Hoc est, qui praeest valetudini principis.

cte, vt solet, explicauit I. F. Fischerus V. Cel. in praef. ad Ἀκτουαρίου περὶ ἐνεργείων καὶ παθῶν τοῦ ψυχικοῦ πνευματὸς καὶ τῆς κατ' αὐτὸ διαίτης λογ. β'. Lips. 1774. p. VII.

c. Quidam existimant Andromachum hunc Seniorem fuisse, quia dicitur ἀρχίατρος, quo titulo Iunior apud nullum scriptorem gaudet. Verum huic sententiae chronologia repugnat, atque de Iuniore accipiendum Erotiani effatum suadet. Quam sententiam egregie tuitus est Paul. Cigalinus in Lect. II. de Plinii fide et auctoritate p. CXXIX. praemissae edit. Plinii H. N. a nobis curatae, simulque obiectiones siculneas aduersariorum penitus discussit. Plura de Andromacho dicemus in Auctorum Indice.

d. Bene quidem interpres *profitentur;* mallem tamen latius sumere hanc vocem, vt simul comprehendantur, qui rationali institutioni consequendae studiosi sunt: nam ἀντιποιεῖσθαι vt plurimum *nisum in aliquam rem, studium alicuius rei* connotat.

e. Id est δογματικὴν, cf. Gorraeus in Defin. medic. sub hac voce p. 271.

f. Non male interpres *celebrant*, et quidem *publice*, nam ἀποκηρύττειν hoc potissimum innuit. Fateor tamen hanc significationem raro occurrere.

γῆνται τῆς διανοίας τὸ πρὸς ἐπίσασιν ἕτοιμον· [1] ἐξαπλωθεῖσαι δὲ καὶ ἐπὶ τὸ τηλαυγέστερον ἀχθεῖσαι, πολὺ παρέξονται φῶς πρὸς τὸ [g] εὐκατάληπτον τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ συνθέσεως. Καὶ μάλιστα ἐπεὶ πολλοὶ τῶν [2] ἐκ τῶ ῥάστα πάντα γινώσκειν ἐθελόντων ἰατρῶν, οἱ μὲν ἀδ' ὅλως μετὰ χεῖρας [3] ἔχοντες σπουδάζουσι, τὴν [4] πραγματείαν τινὸς [h] χλεύης ποιοῦντες, οἷς [5] [i] ἐπετήδευσεν Ἱπποκράτης [6] ἀσαφὴς [7] φανῆναι· καὶ διὰ τοῦτο [8] [k] ἀνακεχωρηκυίας εὐπορησάσας λέξεις σπουδάσας· καὶ ταῦτα, [l] μακρὰν μὲν τὴν τέχνην, βραχὺν δὲ τὸν βίον οἰόμενος, διὰ τὸ [9] σαφῆ ποιῆσαι τὴν ὁμιλίαν καὶ πᾶσι φανεράν. Δέδοται γὰρ ἡμῖν ὑπὸ τῆς φύσεως λόγος [10] πρὸς τὸ τὰς κατὰ διάνοιαν γεννηθείσας φαντασίας [m] τοῖς πέλας ἐκτυπᾶν. Λελήθασι δὲ οἱ ταῦτα περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τῶν [11] μειρακίων φλυαροῦντες, ὡς ὁ μᾶλλον καὶ Ἱπποκράτης [12] ταῦτα, ὅσον τὴν [13] αὑτῶν ἀμαθίαν εἰς ὕπαιθρον ἄγουσιν. Εἰ μὲν γὰρ μόνος ἦ πρῶτος [14] ἐπιπλάττει τὰς φωνὰς, ἴσως

[1] ἐξαπλωθῆσαι *MS. Doru. in margine* ἐξαπλωθεῖσαι. [2] ἐκ τῶν ῥάστα *Chart. et paulo post* κατὰ χεῖρ. [3] ἔχειν *scribi debere putat Turnebus pro* ἔχοντες, *St.* [4] *MS. St.* πρ. τ. χλ. τελωνοῦντες, οἷς ἐπιτ. *Illa lectio parum mihi placet, haec autem etiam minus. Videtur enim hoc velle Erotianus significare; quosdam medicos scripta Hippocratis ludibrio exponere conari, quasi ille obscuritatem affectauerit, ideoque vocabula ab vsu communi remota conquisiuerit. Sed tamen hunc sequendo sensum pro* ποιοῦντες *legendum esset* ποιεῖσθαι, *et addenda praepositio, vt* διὰ χλεύης ποιεῖσθαι *idem valeret quod* χλευάζειν *St.*

g. Ipsam huius vocis explicationem suppeditat Erotianus per τὸ ἐκ τοῦ ῥάστου γινώσκειν, quod eodem redit.

h. Idem ac χλευάζοντες.

i. Innuit haec vox exactum studium, operam summo studio alicui rei impensam, quam Hippocrates ἀκριβίην nuncupat. Quidam nimirum accusarunt Hippocratem sibi fuisse consilium ita suos componere libros, vti auctores epistolarum obscurorum virorum, vt obscurus videretur, quoniam videlicet con-

promptitudinem mentis ad adipiſcendam cognitionem potenter adimunt: explicatae vero, et clariores effectae, multum afferunt luminis ad facilem conceptus mentis comprehenſionem. Ac praeſertim quoniam multi, qui omnia facillime conſequi volunt, quum ipſum Hippocratem omnino nunquam in manibus habuerint, ſtudent tamen huic tractationi quandam ſubſannationem tribuere: nimirum Hippocratem operam dediſſe, vt obſcurus videretur: atque propterea ſtuduiſſe his vocibus, quae a communi vſu longe diſtant, abundare: praeſertim quum artem quidem longam, vitam vero breuem eſſe opinaretur: vt videlicet loquendi inter ſe conſuetudinem, omnibus hominibus manifeſtam atque perſpicuam faceret. Siquidem datus eſt nobis a natura ſermo, vt eas, quae in mente noſtra cogitationes ortae ſunt, alteri exprimamus. Latuit autem ipſos, qui eiuſmodi de viro inter pueros nugantur: quod quo magis Hippocratis haec eſſe demonſtrant, eo magis inſcitiam ſuam ante oculos omnium ponunt. Si enim primus, vel ſolus has voces finxiſſet, ipſius for-

 taſſe

[5] *ἐπιτήδευσεν MS. Doru.* [6] *ἀσαφεῖς MS. Doru.* [7] *Φανεῖναι MS. Doru.* [8] *ἀποκεχωρυκυίας Chart.* [9] *Addenda eſt negatiua particula μὴ ante σαφῆ. St.* [10] *πρὸς τὰς κατὰ omiſſo τὸ, MS. Doru. et ſic Chart.* [11] *μαρακείων MS. Doru.* [12] *poſt ταῦτα in quibuſdam codicibus additum eſt ἀποφαίνοντος, fortaſſe pro ἀποφαίνοντες. Quamquam ne ſic quidem legendo bene procedit huius loci ſententia, paulo autem melius procederet legendo, ἀποφαίνοντας, et καθ' Ἱπποκράτης. St. Inter ταῦτα ὅσον ſpatium relictum eſt in MS. Doru.* [13] *αὐτῶν ἀμαθείαν MS. Doru.* [14] *ἐπεπλάκει, MS. St.*

conciſo ac laconico dicendi genere ſit vſus.

k. Repete ex paulo ante dictis verba *κατὰ πολὺ τῆς κοινῆς ὁμιλίας*, quae aut exciderunt, aut conſulto omiſſa ſunt.

l. Hic locus Hipp. Aphor. L. I. aph. 1. exſtat, at transpoſitis verbis.

m. Qui nobis propius adſtant, qui nobiſcum verſantur. Interpres non ſatis accurate, *alteri*. H.

ἴσως αὐτῷ τὸ περίεργον ἐμέμψατο ἄν τις· ἐπεὶ δὲ πάλαι αἱ συνήθειαι ταῦτη κέχρηνται τῇ περὶ [1] τὴν διάλεκτον φορᾷ, [2] (ἐξ ὧν οἵτε περὶ τὴν ἀρχαίαν κωμῳδίαν καταγινόμενοι ἐμφαίνουσι· καὶ τῶν μὲν φιλοσόφων, Δημόκριτος, τῶν δὲ [3] ἱστορικῶν, Θουκυδίδης καὶ Ἡρόδοτος, καὶ σχεδὸν ὁ σύμπας τῶν ἀρχαίων [n] χορὸς συγγραφέων·) τί δήποτε τὸ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις εἰρημένον [4] συμβεβηκὲν, τοῦτο καθ' Ἱπποκράτες [5] κεκομίκασι [6] μόνως. [7] Δειχθῆσα γὰρ ἐν τῇ κατὰ μέρος ἐξηγήσει τὸ περὶ τὴν τοιαύτην ὁμιλίαν τῶν ἀρχαίων ὁμονοοῦν, ἐπεὶ γέγονεν ἀνὴρ Ὁμηρικὸς τὴν φράσιν, καὶ τὴν ὀνοματοποιίαν [8] εὐχερὴς, [9] περιγράψαι καὶ διάνοιαν [10] ἱκανὸς, καὶ τῆς κοινῆς καὶ εἰς πολλὰς [11] πιπτούσης λέξεως ἐκλέξασθαι τὴν κυριωτέραν· [12] ἣν καθάπερ τινὲς [13] ὁ τύποι καὶ [14] σφραγῖδες αἱ τὴν ἑρμηνείαν πεπιστευμέναι [15] τιθέασι λέξεις. Παρὰ ταύτην γέ τοι τὴν αἰτίαν πολλοὶ τῶν ἐλλογίμων [16] ἐκ ἰατρῶν [17] μόνον, ἀλλὰ καὶ γραμματικῶν, ἐσπούδασαν ἐξηγήσασθαι τὸν ἄνδρα, καὶ τὰς λέξεις ἐπὶ τὸ κοινότερον τῆς ὁμιλίας ἀγαγεῖν. Ξενόκριτος γὰρ ὁ Κῶος, γραμματικὸς ὤν, ὡς φησιν ὁ Ταραντῖνος Ἡρακλείδης, πρῶτος ἐξελάβετο τὰς τοιαύτας ἐξαπλῆν φωνάς· ὡς δὲ καὶ ὁ [p 18] Κιττιεὺς

[1] *art. τὴν deeſt apud Chart.* [2] *Parentheſi haec non ſunt incluſa ap. Chart.* [3] *ἱσοριῶν MS. Dor.* [4] *συμβεβηκὸς MS St. συμβεβηκένεν Chart.* [5] *κενομίκασι Chart.* [6] *μόνον Chart.* [7] *δειχθήσεται legit Turnebus. St. et ſic quoque Chart.* [8] *εὐχερὲς MS. Doru.* [9] *περιγράψαι τὴν διάνοιαν MS. St.*

n. Hoc vocabulum haud dubie concinnitatis cauſa adhibuit A. propter antecedens κωμῳδίαν, nam in comoediis χορὸς, quod neminem, niſi iguariſſimum, fugit, aeque ac tragoediis et ſatyris, peculiariter multitudo ſaltantium et canentium inter actus diceba-tur, qui ſpectatorum ſenſus feriret oblectaretque. Et de Democrito philoſophiſque veterum, quorum vitae ratio ſingularis fuit, et de Thucydide, Herodoto aliiſque, qui ſuaui dicendi genere aures lectorum mulſerunt, χορὸς commode dici poteſt.

o. Quam

taſſe curioſitatem quis poſſet iure accuſare; verum, quum antiqui vſi ſint eiuſmodi loquutione, vt demonſtrant nobis ex ſuis dictis, et qui operam dederunt antiquae comoediae, et ex philoſophis Democritus, ex hiſtoricis vero Thucydides, et Herodotus, ac fere omnis antiquorum ſcriptorum chorus: cur obſecro, quod ab omnibus antiquis ſcriptoribus vſurpatum fuit, in Hippocratem ſolum tranſportarunt? In priuata enim explicatione demonſtrabitur, antiquos omnes in huiuſmodi loquendi conſuetudine conſenſiſſe. Quandoquidem fuit hic vir in phraſi Homericus: et in nominibus fingendis promtus: et ad mentis ſenſa explicanda idoneus: atque etiam ad eligendas ex communibus, et popularibus vocibus magis proprias: vt velut typi quidam, et ſigilla, quibus ipſa rei interpretatio credita eſt, dictiones collocarentur. Hac de cauſa multi, iidemque eximii viri, non ſolum medici, ſed etiam grammatici, auctorem hunc interpretari, atque huius voces ad communem vſum loquendi tranſferre, ſunt conati. Xenocritus enim Cous grammaticus, vt ait Heraclides Tarantinus, primus omnium coepit has voces exponere: quemadmodum etiam Citieus Apollonius hiſtoria prodi-

 dit:

[10] *ἱκανῶς MS. D.* [11] *πιπτέσαν MS. D.* [12] *ἴνα pro ἤν et verbo ſequenti τεθῶσι pro τιθέασι, MS. St.* [13] *τύπω MS. D.* [14] *σφραγίδι MS. D.* [15] *τεθῶσι MS D. forte librarii culpa pro τεθῶσι vt recte monuit Stephanus ſupra.* [16] *ἀχ ἰατρῶν MS. D.* [17] *μόνων MS. Doru. et ſic Chart.* [18] *πιτιεὺς MS. D.*

o. Quam ob cauſam id effatum magnificum Macrob. in Somn. Scip. L. I. c. 6. optime ſic explicat, *Hippocrates, qui tam fallere, quam falli neſcit.*

p. In quodam exemplari ſcribitur Cittieus Apollodorus, quae lectio mihi non placet. EUST. Lectionem quam tuetur Euſtachius ac Stephanus vtique vera eſt, vid. Strabo, Geogr. L. XIV. extr. p. 683. Aurelian. Chron. L. I. c. 4. cf. quoque Ioh. Meurſii Apollonius, ſiue de antiquis eius nominis ſcriptoribus eorumque operibus ſyntagma, ſub voce *Apollonius Citticus.* Exſtat in Apollonii Dyſcoli, Alexandri Grammatici Hiſtoriarum commentiarum Libro.

τιεὺς [1] Ἀπολλώνιος ἱστορεῖ, καὶ Καλλίμαχος ὁ ἀπὸ [2] τῆς Ἡροφίλε οἰκίας. Μεθ' ὃν φασὶ τὸν Ταναγραῖ· [q] Βακχεῖον ἐπιβαλεῖν τῇ πραγματείᾳ, καὶ διὰ τριῶν συντάξεων πληρῶσαι τὴν [r] προθεσμίαν, πολλὰς [3] παραθέμενον εἰς τοῦτο μαρτυρίας ποιητῶν. [4] Ὡι δὴ τὸν ἐμπειρικὸν συγχρονήσαντα [s] Φίλινον [5] ἐξ ἐξαβίβλε πραγματείας ἀντειπεῖν, καὶ [6] Παρεπικελεύσε [7] Κρητὸς [8] ἐπιθεμένε τὰς Βακχείε [9] λέξεις διὰ συντάξεων, Ἀπολλωνίε τε τῦ [t] Ὄφεως τοῦτο ποιήσαντος, καὶ [u] Διοσκορίδε τῦ [10] Φωκᾶ πᾶσι τούτοις ἀντειπόντος

[1] Κιττιεὺς Ἀπολλόδωρος *MS. St.* [2] τῆς Ῥοδοφίλε οἰκίας *perperam St.* Ἡροδοφείλε *MS. D. et Chart.* [3] παραθέμενος *MS. D.* [4] ὡς δὴ *MS. D. et Chart.* [5] ἐξ ἐξ ἀβίβλε *MS. D.* [6] Παρεπικελεύσε *MS. D. Euſtachius* παρ' Ἐπικελεύσε *legiſſe videtur.* [7] *hic articulum* τῦ *inſerit Chart.* Κριτὴς *MS. D.*

q. Hunc Bacchium cum Bacchio Mileſio Varronis et Columellae L. I. c. 1. confundit Ioh. Harduinus in Indice Auctorum Plinii Opp. Tom. I. praemiſſo p. 55. Vox enim Ταναγραῖον eius ſententiae aduerſatur. Obſeruamus et formam Ταναγραῖος et Ταναγρικὸς in vſu eſſe, vide Varronem de R. R. L. III. c. 11. vbi *galli Tanagrici* nominantur; Ταναγραῖος autem in trito prouerbio: *cetus Tanagraeus*, in prouerbiali figura illa de praegrandi et obeſo corpore, occurrit. Plura de Bacchio in Indice Auctorum.

r. Hoc eſt, propoſitum, conſilium, inſtitutum. Recte Interpr. quod inſtituerat.

s. Κώος videlicet, qui in Plinianis libris *Phyllinus* peram ſcribitur, obſeruante Ioh. Hard. in Ind. Auct. p. 64.

t. Hunc Erotiani locum laudat quoque Ioh. Meurſius in ſuo Appollonio ſub hac voce.

u. Quot fuerint medici, Dioſcoridis nomine appellati, qui editis libris artem illuſtrarunt, non eſt facile explicare, quandoquidem Galenus in Prooemio Exegeſis, Anazarbei, Herophilii, et Iunioris meminit; in explicatione vero dictionis Ἰνδικόν, Herophilio dimiſſo, Anazarbei, Alexandrini, & Iunioris mentionem facit; et in quinto de compoſitione medicamentorum per genera, capite 15. quendam alium Tharſeum introducit. Ex quibus locis facile colligi poteſt, aut quinque exſtitiſſe medi-

dit: et Callimachus, qui fuit ex familia Herophili. Post quem, dicunt, Bacchium Tanagraeum hoc opus aggressum esse: atque, quod instituerat, tribus libris, multis poetarum testimoniis adhibitis, absoluisse; cui Philinus Empiricus, qui eadem aetate fuit, sex libris est aduersatus, et Epiceleustus Cretensis, qui in epitomen Bacchii dictiones secundum ordinem redegit. Idem fecit Apollonius Ophei: et Dioscorides Phocas his omnibus septem libris contra-

 dixit.

[8] *vocem ἐπιθεμένα omisit MS. sed relictum est spatium, Doru. Verum Turnebus ἐπιτεμομένα reponit pro ἐπιθεμένα. St.* Βακχίᾳ *MS. Doru.* [9] λέξας *MS. Doru.* [10] *Turnebus pro* Φῶκα *scribendum iudicauit* Φακᾶ; *cui emendationi adstipulatur locus in ipsa Expos. Vocum sub* Φωναὶ κατείλλεσαι *St. In edit. Steph. quoque est* Διοσκορίδα *ex errore operarum.* Διοσκορίκα *MS. D.* Διοσκερίδα *Chart.*

medicos, quibus Dioscorides nomen fuerit: aut tres, si Alexandrinum Herophilium, Tharseum vero Iuniorem fuisse cognominatum asserimus: quum Iuniorem, neque Alexandrinum, neque Herophilium esse posse, satis constet. Ex his autem tribus Dioscoridis nomine vocatis, Anazarbeus caeteris antiquior, ab Anazarbo, Ciliciae vrbe, eius patria, dictus fuit: quae, quum Diocaesarea, et Cyindia prius vocaretur, a terrae motu diruta, ex proprio Zarbae seu Anazarbae nomine, qui eam Neruae Imperatoris iussu reaedificauit, Anazarbus fuit appellata. Herophilium eundem atque Alexandrinum fuisse, vel inde coniici potest, quod Herophilus medicus celeberrimus, a cuius secta cognomen illum assumsisse credi potest, Alexandriae degisse certo scimus. Et praeterea si ea, quae in Exegesi, in dictione *Ἰνδικὸν* Galenus scribit, attente legantur, vt monui, non temere asseritur Dioscoridem Iuniorem, et Alexandrinum esse diuersos. Quod si eiusmodi coniecturae leuissimae esse videntur, necessario dicendum est, quinque medicis Dioscorides nomen fuisse. Caeterum ad quodnam genus tractationes horum auctorum pertineant: et quo pacto ex illis internosci possint: maiorem habet difficultatem. Nam, vt taceam, de numero librorum ab Anazarbeo editorum, inter scriptores parum conuenire: illud sane constat, praeter ipsum,

ντος δὲ ἑπτὰ βιβλίων, Ἀπολλωνίᾳ τε τῇ [1] *Κιττιέως ὀκτωκαίδεκα πρὸς τὰ* [2] *τῇ Ταραντίνῳ τρία πρὸς Βακχεῖον διαγράψαντος· καὶ* [x] *Γλαυκίᾳ τῇ ἐμπειρικῇ δὲ ἑνὸς* [3] *πολυχίσῃ πάνυ καὶ κατὰ στοιχεῖον* [4] *πεποιημένῃ τοῦτο ἐπιτηδεύσαντος· πρός τε* [5] *τούτοις Λυσιμάχῳ τῷ Κῴῳ καὶ βιβλίον* [6] *εἰσπονήσαντος πραγματείαν, μετὰ τοῦ τὰ τρία μὲν γράψαι πρὸς Κυδίαν τὸν* [7] *Ἡροφίλειον,*

[1] *πιτιέως supra scriptum est n. in MS. D.* [2] *τῇ ῥαντίνῳ MS. D.* [3] *πολυσίχῳ MS. D. et Chart.*

ipsum, etiam Alexandrinum et Iuniorem de Medicamentorum differentia ac facultate scripsisse: siquidem Galenus in libro, qui a me nuper citatus est, de significatione vocis *ἰνδικὸν* differens, ostendit, Dioscoridem Anazarbeum de pipere et zinzibere scripsisse: ac inter vtrumque distinctionem assignasse; et ob id Alexandrini opinione confutata, Iunioris sententiam assensione sua comprobat, quem nihilominus in Prooemio eiusdem libri damnat: vt qui multis conscriptis voluminibus, formam cuiusque stirpis, herbae, rerum metallicarum, piscium, et omnium animantium, de quibus frequens apud Hippocratem mentio est, exponat: nec pudeat ex libris Nigri, Pamphili, et Dioscoridis Anazarbei, atque ante hos Crateuae, Theophrasti, et Heraclidae Tarantini, et aliorum, omnia ea describere. Sed potest inter illos ea distinctio assignari: vt Anazarbeo sola tractatio simplicium medicamentorum accepta referatur: Iuniori vero, Onomasticum, multis voluminibus conscriptum: in quo tum simplicia medicamenta, tum aliae voces Hippocratis explicentur. Is enim, teste Galeno, in eodem libro in dictione *ἰνδικὸν*, linguas conscripsit; quamuis in prooemio illius asserat, multis voluminibus, non modo dimidiam, sed ne tertiam quidem, aut quartam verborum Hippocratis partem explanasse. Scrupulus tamen ex animo legentium euellendus est. Eiusmodi enim tractationis genere, Iunior ab Alexandrino haud distingui posse videtur; quum et hunc quoque Hippocratis voces exposuisse, Pauli Aeginetae testimonio, non sit difficile ostendere: qui libro IV. cap. 23. scribit: Dioscoridem Alexandrinum literis mandasse, *τέρμινθας* cutis esse excrescentias, rotundas, nigrouirides, terebinthi fructum referentes. Sed dici potest, Alexan-

dixit. Apollonius Cittieus decem et octo ſcripſit contra tres Tarantini libros ad Bacchium, et Glaucias Empiricus vno, eodemque magno volumine, et literarum ordine ſeruato, idem etiam facere eſt aggreſſus. Lyſimachus praeterea Cous, vnius libri tractatione confecta, tres ad Cydiam Herophili libros conſcripſit: tres etiam ad Demetrium,

[4] πεποιημένον, *MS. D.* [5] τούτοις ἐπὶ Λυσ. *MS. D.* [6] ἐκπονήσαντος *MS. St.* ἐσπονήσαντος *MS. D.* [7] Ἡροφωλίον *MS. D.*

Alexandrinum commentarios in Hippocratem edidiſſe: Iuniorem vero, Onomaſticum, Linguae nuncupatum. Poſtremo inquiſitione dignum videtur, nunquid Φωκᾶ Phocas, an Φακᾶ Phacas legendum ſit, et nunquid Anazarbeo, an Iuniori, aut Alexandrino hoc cognomen attribui debeat. Sane, quum vtraque lectio, in Exemplaribus Erotiani et Galeni reperiatur, non ſtatim occurrit animo, quae ſit cauſa ambigui; fieri enim poteſt, vt pro Phacas Phocas mendoſe legatur, quia Dioſcorides, vt teſtatur Suidas, a faciei maculis lentes referentibus cognomento Phacas fuit appellatus. Negari etiam non debet, vel plures exſtitiſſe, quibus Dioſcorides Phacas nomen fuerit: vel ex eis, alterum Phacam, alterum Phocam fuiſſe appellatum. Quam coniecturam non eſſe prorſus ſpernendam putarem: ſi ea ad componendas ſcriptorum lites ſatis eſſe poſſet. Neſcio enim etiam, ſi haec ipſa coniectura non abiiciatur, quo pacto inter Galenum, Erotianum, et Suidam, ea de re conuenire poſſit, quum Suidas Anazarbeum, Phacam cognominari ſcribat: ei, vt iudico, plus tribuens, quam res et veritas ipſa concedat: Galenus vero in Prooemio Exegeſis, Herophilium a Iuniori, qui linguas multis voluminibus ſcripſit, hoc cognomine diſtinguat: Erotianus denique ei prorſus aduerſatur, quia in dictione φωναὶ καθειλοῦσαι Dioſcoridis Phacae expoſitionem adducit: et in huius operis praefatione afferit, Hippocratis dictiones ſeptem conſcriptis libris eundem explanaſſe et in multis contra Bacchium, atque alios, qui ipſum praeceſſerunt, dixiſſe. Quid autem in hac controverſia afferendum ſit, me latet. Galeno tamen, propter ſummam eius auctoritatem in re, opinione tam dubia, ſubſcribo. EUST.

x. De hoc et Epicle paulo inferius nobis dicendi erit oportunitas.

φίλειον, τρία δὲ πρὸς Δημήτριον. Καὶ γὰρ ὁ ἀναλεξάμενος αὐτὸν Εὐφορίων, πᾶσαν [1] ἐσπούδασε λέξιν ἐξηγήσασθαι διὰ βιβλίων ἕξ. Τῶν δὲ γραμματικῶν οὐκ ἔστιν ὅστις [2] ἐλλόγιμος φανεὶς παρῆλθε τὸν ἄνδρα. Ἔτι δὲ Ἀρίσταρχος, περὶ ὧν [3] γεγράφασιν Ἀριστοκλῆς καὶ [y] [4] Ἀριστοπέας οἱ Ῥόδιοι, καὶ μετὰ πάντας [z] Ἀντίγονος καὶ Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς. Ὅθεν ἐπεὶ τινὰς τῶν ἀρχαίων οὐκ [a] ἀποδοχῆς, ἀλλὰ μέμψεως ἀξιοῦσι, δι' αὐτὸ τοῦτο μετὰ τοὺς ἥρωας, καὶ αὐτοὶ τετολμήκαμεν περὶ τοῦ ἀνδρὸς συντάξαι. [b] Εὔλογον οὖν ἡγοῦμαι προειπεῖν τοῦτο, ὅτι πολλαὶ τῶν ἐπὶ τὰς γραφὰς ὁρμώντων γεγόνασιν ὑπολήψεις. [5] Εἰ [c] γὰρ ὅσα τινὲς εὗρον, ἐσπούδασαν φιλανθρώπως ἀναγράψαι, ἢ ὅσα εὑρόντες οὐκ ἐφθόνησαν ἐμφανῆ ποιῆσαι, ταῦτά τινες ἕτεροι [6] δείξαντες, [d] τ' ἀμισοῦς μεταδόσεως ἱκανὴν ἀπηνέγκαντο μαρτυρίαν, ἢ καὶ τὰ μὴ συμφέροντα, ἱστορηθέντα [e] διορθοῦν ἐσπούδασαν· κατηγορικὴν οὐκ ὀλίγοι [7] πεποίηνται συντάξεως ἀφορμήν. Οἷς πάλιν [8] ἀντειπόντες ἕτεροι, σφόδρα που τὸ Ὁμηρικὸν ἐξεπλήρωσαν.

[9] Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.

Ὧν

[1] ἐσπούδασεν *MS. D.* [2] ἐλλογίως *MS. D.* [3] γεγράφουσιν *MS. D.* [4] Ἀριστοβούλος *MS. St.* Ἀριστέας *Eust.* [5] *Turnebus* ἢ γὰρ *legit, St. eamdem lect. tuetur Chart.*

y. Aliqua exemplaria habent Ariſtopeas, alia Ariſtobulus. EUST. Forte Ἀριστογείτων, qui laudatur a Plin. L. XXVII. ſ. 14.

z. Locum Erotiani de Antigono laudat Ioh. Meurſius in Praef. ad Antigoni Caryſtii Hiſtoriar. memorabilium collectanea; illumque ipſum eſſe cenſet, quem poſtea laudat Erot. in Πρηνιρά, quem locum conſule.

a. Interpres *laudem* vertit. Bene. Praecipue autem eiusmodi laus, qua magnae auctoritatis apud nos aliquem eſſe ſignificamus.

b. Interpres, *rationi conſentaneum.* Melius, *huic commentationi, diſſertationi conſentaneum.* Sic enim voce λογὸς Maximus Tyrius in inſcriptionibus commentationum libri ſui vſus eſt, vt et alii.

c. Cau-

metrium, quem ſequutus Euphorion, dictionem omnem ſex libris interpretari conatus eſt. Ex Grammaticis vero nemo ita eximius viſus eſt, qui hunc virum praeterierit. Ariſtarchus inſuper de omnibus his tractauit, de quibus Ariſtocles et Ariſteas (Ariſtopeas) Rhodii ſcripſerunt. Poſt vero omnes Antigonus, et Didymus, Alexandrini. Quum vero quoſdam veterum, non laude, ſed vituperatione dignos putent: hac de cauſa, poſt heroas nos quoque de viro ſcribere auſi ſumus. Verum haec prius dixiſſe rationi conſentaneum videtur, varias eorum fuiſſe opiniones, qui ſcribere aggreſſi ſunt. Plerique enim quae inuenerunt, perhumaniter literis mandare curauerunt. Nonnulli vero, quum propria inuenta aliis communicare non inuidiſſent, haec ipſa quidam alii edentes, benignitatis ſuae magnum teſtimonium reliquerunt. Alii, quae nobis non vtiliter ſunt tradita, corrigere ſunt conati. Non pauci occaſionem accuſandi alios idem nacti ſunt. Quibus rurſus alii, quum ſint aduerſati, Homericum illud valde comprobarunt. Iliad. XX, v. 250.

Quale verbum dixeris, tale et audies.

Quos

[6] *διξαντες MS. D.* [7] *πεποιήται MS. D. πεποίηνται τῆς συντ. Chart.* [8] *ἂν εἰπόντες MS. D.* [9] *ὁποῖον MS. D.*

c. Cauſa, quam Erotianus aſſignat, non modo cum priori videtur coincidere, verum etiam cum verbis, quae ſequuntur, non cohaerere; et ideo vel *οὐκ* negatio ſuperflua eſt, vel pro *οὐκ ἐφθόνησαν*, hoc eſt, *non inuidiſſent*, legendum, *οὐκ ἔφθασαν*, hoc eſt, *non praeueniſſent;* vel dicendum eſt, fieri poſſe, vt quae aliquis inuenit, alter edat. KUST.

d. Id eſt, *ingenuae liberalitatis, ab omni odio, partiumque ſtudio remotae.*

c. Erotianus ipſe per *διατυποῦν* interpretatur, quod eſt, *ad priſtinam redigere formam.* Hoc ſiquidem verbum de rebus aliquo modo excedentibus vſurpatur, ſi in naturalem et moderatum reſtituuntur ſtatum, vid. Gorraeum in hac voce, vnde de luxatorum membrorum repoſitione paſſim apud medicos occurrit. Tranſlate tandem

Ὧν ἀντικατηγόρησαν [1] τινὲς, ἐμφρόνως εἰδότες, ἀνδρὲς ἐπαμύναθαι, [2] ὅ τε τις πρότερον [3] χαλεπήνῃ. Πολλοὶ καὶ τὰ [4] σποράδην τισὶν εἰρημένα ἐφ' ἓν συναγαγόντες, ἐκ ἀκάρπε γραφῆς ἐπινοίας ηὐπόρησαν, [5] καὶ τὰ ἀναποδείκτως ἰσορηθέντα μετὰ λόγε παραθέμενοι, [6] οἱ δὲ καὶ τὸ σαφῶς λεγόμενον, ἐξαπλῶσαι, καὶ τᾶτο ἐπὶ [7] μακρῶς, συντομώτερον ἀποσεῖλαι, καὶ τὰ ἀμφίβολα ἐκεῖνα ἑρμηνεῦσαι, εὔλογον δόξαν [8] ἀπενεγκαμένης· τῶν δὲ εἰρημένων χαρακτήρων εἷς ἕκαστος εὐλόγε τετύχηκεν ἐπαίνε· πῶς [9] ἃ μείζων ἀξιᾶθαι [10] δικαίως συγχάνειν τῆς παρέσης γραφῆς ἡ ὑπόχεσις διὰ πάντων τῶν εἰρημένων ἰδιωμάτων κεχωρηκυῖα· Καὶ γὰρ [11] εὑρέσεως [12] ἕνεκεν πολὺν εἰσφέρεται πόνον, καὶ [f] κριτικῶς παρατίθεται τὴν ἐν ταῖς φωναῖς ἀλήθειαν, διορθεμένη τὰ μὴ κατὰ τρόπον ἀναγεγραμμένα, ῥοωγυλώτερον δὲ ἀπαγγέλλεσα τὰ [13] καινότερως εἰρημένα, τᾷ σαφῆς καὶ τεταγμένε πολὺν ἔχεσα λόγον· [14] μετὰ τᾷ τὰ σποράδην πολλοῖς εἰρημένα, ὑφ' ἓν συναγαγεῖν. Τοσάυτης [15] γᾶν συντάξεως καταβαλλόμενοι πληθὺν, οἱ μὲν ἕνεκα τάυτης [16] δικαίως ἐδεμίαν ἀπηνέγκαντο δόξαν· ἐπεὶ προσκορὲς ἰδίως πᾶν τὸ πολύ· οἱ δὲ διὰ τὸ ἄγαν ματαίως τὸ ἀκριβὲς ἐξηγέμενοι, [g] τί ἐς [17] γένος, καὶ τὶ τὸ [18] πλατὺ, καὶ τὶ τὸ ἀῤῥονομικὸν, καὶ τὶ τὸ [19] ἀκροκώλιον, καὶ [20] ῥενωπὸς, καὶ τὰ

[1] ἀντικατηγόρησαν ἐμφρόνως εἰδότες τινὲς 'Ανδρ' ἐπαμ. *Chart. et in animaduu.* ἐμμυνάθαι. [2] ὅσις πρότερος *Chart.* [3] χαλεπήνοι *MS. D.* [4] κατὰ σποράδην τι σὺν εἰρημένοι *MS. Doru.* [5] καὶ τ' ἀναποδείκτως *MS. D.* [6] *Turnebus ſcribit*, εἰ καὶ τὸ σαφῶς, *St.* ἀσαφῶς *Chart.* [7] μακρὸν *Chart.* [8] *Turnebus ſcribit* ἀπηνέγκατο. *St.* [9] *Turnebus ſic:* ἃ μειζόνων ἀξιᾶται *St.*

dem *corrigere, emendare,* ſignificat. Sic et in ſequentibus: διορθουμένη τὰ μὴ κατὰ τροπὸν ἀναγεγραμμένα, quod potiſſimum opus Criticis eſt proprium.

f. Hoc eſt: accuratione ſumma et exercitato iudicio, quale eſt Criticorum, veritatem in vocibus contentam et latentem prodere ac eruere.

g. Aliud

Quos nonnulli reprehenderunt, qui prudenter ſciebant viros vlciſci, quum quis prius laceſſiuerit. Multique ſparſe quorundam dicta in vnum colligentes, et ea, quae ſine demonſtratione erant tradita, cum ratione apponentes, infructuoſae ſcriptionis ſtudio non eguerunt. Alii vero obſcure dictum explanare, et id multis verbis ſcriptum, contrahere, et ambigue dicta interpretari conati, iuſtam gloriam reportarunt. Atqui, ſi horum vnuſquiſque eſt in ſuo genere meritam laudem conſequutus, qui fieri poterit, vt praeſentis ſcriptionis promiſſio, quae omnia dicta idiomata complexa eſt, maiorem laudem aſſequi digna non cenſeatur? Etenim multum laboris, inuentionis cauſa ſuſcipit: et veritatem vocum cum iudicio explicat: ea, quae, non quemadmodum oportet, ſcripta ſunt, corrigendo: plenius, faciliuſque inuſitate dicta pronunciando: magnam habens eius rationem, quod lucide ordinateque ſcriptum ſit: ſimul etiam, quae ab aliis variis in locis dicta ſunt, in vnum contrahendo. Qui vero tantae conſtructionis multitudinem reiecerunt, huius rei merito nullam ſunt gloriam conſequuti: quoniam omne, quod multum eſt, ſatietatem proprie affert. Alii vero, quoniam fruſtra nimii ſunt in eo explicando, quod omnibus eſt manifeſtum: vt quid ſit γένυς *gena*, quid πλατὺ *latitudo*, quid ἀϛρονομίη *aſtronomia*, quid ἀκροκώλιον *extremum coli*, quid ϛενωπὸς *locus anguſtus*, et his notiora verba. Si

[10] δικαία τυγχάνει, *Chart.* [11] ἀρέπσεως *MS. D.* εὑρήσεως *Chart.* [12] ἕνεκε *MS. D.* ἕνεκα *Chart. v. ſq.* πολλὴν *MS. D.* [13] καινότερον *Chart.* [14] μετὰ τὰ σποράδην *omiſſo* τᾧ *MS. D.* [15] ἂν *Chart.* [16] δικαίαν *Chart.* [17] γένυς *Euſt.* γένες *MS. D. in margine* γένος. [18] πολὺ *MS. St.* [19] ἀκροκόλιον *MS. D.* ἀκρόπλοον *Chart.* [20] ϛενοπὲς *MS. D. et Chart.*

g. Aliud exemplar habet pro γένυς *gena*, γένος *genus*, et pro πλατὺ *latitudo*, πολὺ *multum*, et pro ἀϛρονομίη *aſtronomia*, ἀϛρονομικὸν *aſtronomicum*. Sed non refert hoc, an illo modo legatur. Quaedam etiam exemplaria pro ἀκροπώλιον *extremum coli* habent ἀκροπόλιον

arx:

τὰ ἔτι τέτων φανερώτερα ῥήματα. Εἰ γὰρ μέλλοιμεν τὰς [1] πᾶσι γινωσκομένας ἐξαπλᾶν φωνὰς, ἢ τοι πάσας ὀφειλήσομεν ἐξηγήσασθαι, ἢ τινας. Ἀλλὰ πάσας μὲν [2] ἀδύνατο, [h] τινὰς δὲ δίκαιον. Ἢ γὰρ διὰ συνήθων ἐξαπλώσομεν αὐτὰς ῥημάτων, ἢ διὰ τῶν μὴ συνήθων. Ἀλλ' αἱ μὲν ἀσυνήθεις [3] εἰς τᾶτο ἀφυεῖς φαίνονται (δεκτὸν γὰρ τὰ ἧττον γινωσκόμενα διὰ τῶν μᾶλλον γινωσκομένων ἐξαπλᾶν) αἱ δὲ συνήθεις [4] τὸ ἐπίσης εἶναι φανεραὶ, πρὸς τὸ δηλωτικὸν τῆς ἑρμηνείας, ἐκ ἔσονται, ὥς φησιν Ἐπίκυρος. Ἀπόλυται γὰρ ἰδίως τῆς ἑρμηνείας τὸ φανερὸν, ὅθ' ὑπὸ λόγε, καθάπερ τινὸς οἰκείε [i] μαγγανεύεται φαρμάκε. [k] Τῶν δὲ ἄλλων [5] Ἐπικλῆς μὲν ὁ κατὰ στοιχεῖον ποιησάμενος τὴν ἀναγραφὴν, ματαίᾳ συντομίας ἐγένετο ζηλωτής. Πρὸς τῷ γὰρ μὴ πάσας ἐξηγήσασθαι, ἔτι καὶ τὰ συντάγματα, ἐν οἷς αὐτῶν [6] ἕκαστος κατεγέγραπτο, [7] σιωπῆς ἱκανῆς αἴτιον ἐγένετο τοῖς ἀναγινώσκεσι. Πάλιν γὰρ ἐδέησε καθ' ἑκάστην γραφὴν ἐξηγεῖσθαι μὴ τὴν ἀνάγνωσιν, εἰ νοητή τις ἐσὶν, ἀλλὰ καὶ τὴν λέξιν, εἰ κατατέτακται. Γλαυκίας τε ὁμοίως τὸ κατὰ στοιχεῖον ζηλώσας μακρότερος ἐφάνη, καθ' ἑκάστην φωνὴν παρα-

[1] πᾶσιν *MS. D.* [2] ἀδυνατὸν *Chart.* [3] ἐς *Chart. Signa parenth. non habet Chart.* [4] *Turnebus reponit* διὰ τὸ. *Possit etiam* τῷ *scribi, idem valens ac* διὰ τό. *St.* τῷ *Chart.*

arx: quae vox Hippocrati non est in vsu, sicut nec ξενωπός. KUST.

h. Haec sententia difficilis est: et dictio aliqua in ea deesse videtur. Fortasse legendum est: τινὰς δὲ ἃ δίκαιον, hoc est, *aliquas vero non aequum.* Quae lectio a priori differre non videtur; quia parum refert, si oratio particularis, vel affirmatiua sit, vel negatiua: quouis enim modo legatur, disiunctum, quod sequitur, cum priori sententiae parte, cohaerere non videtur. EUST.

i. Haec vox de praestigiatoribus et incantatoribus proprie dicitur, deinde de fuco super aliqua re inducto, quod bene vidit h. l. interpres. Sic μαγγευμάτα Cleopatrae passim occurrunt apud scri-

Si enim voluerimus omnibus notas voces explicare, aut omnes interpretari debemus, aut aliquas: omnes autem, fieri non poteſt: aliquas vero aequum: vel enim ipſas vſitatis verbis explicabimus, vel minus conſuetis. Sed quae minus conſueta ſunt, ad hoc minime apta eſſe videntur: quoniam ignota, per ea, quae ſunt magis nota, declarari oportet. Conſueta vero, quum ſint aeque manifeſta, non erunt, vt ait Epicurus, ad declarandam interpretationem apta. Perit enim proprie euidentia interpretationis, quando a ſermonis fuco inficitur, tanquam a proprio pharmaco. Inter alios autem Epicles, qui iuxta ordinem elementorum commentarium fecit, vanae fuit imitator breuitatis; quoniam praeterquam quod omnes voces non explicauit, compoſitiones etiam, in quibus vnaquaeque ipſarum conſcripta erat, cauſa fuerunt, vt legentes omnino conticeſcerent. Oportebat enim rurſus in qualibet ſcriptione interpretari, non ſi, quod egebatur, erat * intelligibile, ſed ſi, quod dicebatur, erat ex ordine collocatum. Atque Glaucias eodem modo elementorum ordinem imitatus, in vnaquaque voce longior eſt viſus, addendo

[5] ἐπικλεῖς *MS. D.* [6] ἐκδεῖν, *MS. St. quam lectionem meliorem eſſe clarum eſt. Sed et haec ſequentia verba,* σιωπῆς ἱκάνης κάτιον, *mendi ſuſpicione non carent. St.* ἐκκεῖσθαι *Chart.* [7] σιωπῇ ἱκανῇ *MS. D.*

* Ad percipiendum aptum, euidentia praeditum.

ſcriptores, quippe quae ob haec maxime celebrata fuit. Tandem de artibus coquorum vtitur, et eorum qui vinis perditis et vilibus bonum ſaporem, odorem et colorem conciliare, eaque vendere ſolent. Ad Latinos demum tralatum hoc verbum, qui *mangonizare* barbare dicunt.

k. In hac ſententia mendum ſubeſſe ſuſpicor; qui enim fieri poſſit, vt compoſitiones Epiclis, legentibus ſilentium imponant, aſſequi nequeo; niſi pro σιωπῆς, hoc eſt, *ſilentium*, πλησμονῆς, id eſt, *ſatietas* reponatur, aut *ſilentium* pro *animi perplexitate*, hoc in loco ſumatur. RUST. Hunc locum laudat Hadr. Heringa in Libro ſingulari Obſſ. critt. Leovard. 1749 edito, p. 4.

παρατιθέμενος τὰς [1] ἐν οἷς καταγεγραμμέναι τυγχάνουσιν αἱ γλῶτται συντάξεις. Διόπερ ἡμεῖς καθ' ἑκάστην [2] γραφὴν ἐκλεξάμενοι τὰς καταγεγραμμένας λέξεις, διὰ μὲν τοῦ συγγράμματος [3] δηλώσομεν ὁποῖαι τυγχάνουσι κείμεναι, ἐν ὅσαις τε βίβλοις ἰσορρῶνται αἱ μὴ συνήθεις· διὰ δὲ τῆς ἐξαπλώσεως ἐμφανίσομεν πόσα σημαίνουσι, μιμνησκόμενοι καὶ τῶν ἅπαξ εἰρημένων, καὶ τὰς [4] ἀνακεχωρηκυίας [5] Διδύμῳ πιστεύοντες μαρτυρίας· τὰς δὲ ἐχ ἅπαξ ἀσαφεῖς εἰς τὸ ἀνθ' ἑνὸς δηλωμένας, ὑπάγοντες. [6] Προσεξαπλοῦντες δὲ καὶ τὰς παρὰ τοῖς ἄλλοις τέλεον [7] παραλελειμμένας. [8] Τό, [1] τε γὰρ [9] τέρθρον [10] τοῦ πάθους ἐδεῖς αὐτῶν ἐξηγεῖται, [m] καὶ τὰς αἰθόλικας, καὶ τὸ κερχνώδες, καὶ [n] τὰς τέρμινθας,

[1] ἐν αἷς *Chart.* [2] γραφὴν ἐξελέξαμενοι *MS. D.* [3] δηλωσώμεν *MS. D. Et pro* ὁποῖαι *Adr. Heringa legendum cenſet* ὅπως. [4] *Turnebus ſcribit* ἀνακεχωρηκὰς *St.* ἀνακεχωρηκὰς *MS. D.*

l. τὸ τέρθρον τοῦ πάθους, *Extremum, ſeu finem paſſionis*, nuſquam apud Hippocratem reperio. In omnibus enim exemplaribus etiam MSS., quorum quatuor in Bibliotheca Vaticana mihi videre contigit, legitur σερεὸν τοῦ πάθους, vt ſuo loco explicabo. EUST. Nihilo tamen ſecius haec vox reperitur libro II. de morbis mulier. apud Hippocr. p. 269. 28. quo in loco notat *ſummum, ſupremum morbi, curationis maxime indigens.* Plura vide ap. Foeſ. in Oec. Hip. p. 625. qui aſſerit: vtique in omnibus exemplaribus τὸ σερεὸν pro τέρθρον ſcribi, non ſine inſigni vitio. Nam etſi firmitas et ſoliditas morbi ſignificatur, elegantis tamen tranſlationis vſus eluditur.

m. Aliud exemplar habet τὰς αἰθαλικὰς. Galenus vero in Exegeſi legit αἰθύλικες, vt paulo poſt dicam. EUST. Gorraeus vtramque formam et αἰθάλικες et αἰθύλικες occurrere aſſerit in Defin. med. p. 10. Eas autem Galeno auctore ſic deſcribit: *ſunt in ſumma cute circuli quidam rubentes, iis ſimiles, qui ab igne excitantur.*

n. Quum Erotianus de hac voce nullam faciat mentionem, dicendum eſt, vel ipſum promiſſis non ſtare: vel hoc opus mancum, eſſe fragmentum eorum, quae ipſe ſcripſit, ſine vllo ordine ab aliquo

addendo quibus in libris hae voces reperirentur. Quare nos in vnoquoque libro eas voces deligentes, hoc commentario quomodo ſint poſitae, quibuſque libris eae, quae minus ſunt vſitatae, ſcriptae ſint, explicabimus: atque in noſtra hac interpretatione, quid ſignificent, exponemus: in memoriam reuocantes eas, quae ſemel dictae ſunt, et quae a communi vſu ſeparatae ſunt, duobus teſtimoniis a nobis confirmabuntur, eas vero, quae non ita ſunt obſcurae, ad vnius ſignificatum referemus: explanantes perfecte eas quoque, quas prorſus alii reliquerunt. Nemo enim ex iis τὸ τέρθρον τῆ̃ πάθεος, *finem*, ſeu *vltimum paſſionis*, interpretatur. Et τὰς αἰθολικὰς, *puſtulas vrentes*, *quae in corporis ſuperficie naſcuntur*. Et τὸ τραχυῶδες, *aſperas eminentias habens*. Et τὰς τέρμινθας,

[5] διδύμας *MS. D.* μαρτυρίαις *Chart.* [6] πρὸς ἐξαπλῶντες *diſtinctim MS. D.* [7] παραλελειμμένας *MS. D. et ſic quoque Chart.* [8] τῆ̃ τε *MS. D.* [9] τέρθρα *MS. D.* [10] τὸ πάθος *MS. D.*

quo graeculo collectum. Sunt autem τέρμινθοι *tumores praeter naturam*, de quibus Hippocrates ſecundo de morbis vulgaribus ſectione ſecunda, p. 312. v. 49. ita ſcribit: *Ariſtaei vxoris frater fatigatus in via incaleſcebat: deinde in tibia* τέρμινθοι, *tumores, terebinthi fructui ſimiles, fiebant;* vel vt Caluus vertit, *tibiae rubuerunt*. Et ſexto de morbis vulgaribus, commentario tertio, textu 27. p. 346. v. 18. *Qui haemorrhoidas habent, neque pleuritide, neque peripneumonia, neque phagedaena, neque furunculis, neque* τερμίνθοισι *tuberculis terebinthi figuram habentibus, corripiuntur.* Quam ſententiam repetit tertio de humoribus textu 26. p. 117. v. 28. Caluus vertit *puſtulis*. Galenus vero in Exegeſi inquit: τέρμινθοι, *tumores ſunt praeter naturam, qui terebinthi arboris fructui ſimiles in cute naſcuntur*. Exprimit autem clarioribus verbis hanc vocem in expoſitione loci, quem modo citaui ex tertio de tumoribus et ex ſexto de morbis vulgaribus, ita ſcribens: *Nomen vero terminthorum nigras quaſdam puſtulas, in cruribus potiſſimum erumpentes ſignificat: ductum a ſimilitudine figurae coloris ac magnitudinis, quam cum* τέρμινθα *terebinthi fructu gerit;*

in

μινθας, τό, τε θηριώδες, καὶ τὸ [1] ° σκορδίνημα, [p] καὶ τὸν σκίῤῥον, [q] καὶ τὴν ἐκνύπην μήτραν, καὶ τὸ [2] ἐπηλυγάζεσθαι, τά τε [r] αἱμόκερχνα, καὶ [s] τὸ [3] φολικώδες, καὶ τὸ [t] ἔναιμον νεῦρον, καὶ τὸ [u] ἴκταρ, καὶ ἄλλας πλείους λέξεις, ὑπὲρ ὧν ἐν τοῖς κατὰ μέρος ἐρῶμεν. [v] Ὅθεν καὶ [4] ἐπεὶ τῶν ἀληθῶν νομιζομένων συνταγμάτων [5] ἔστι μὲν ἃ σημειωτικὰ, ἃ δὲ, φυσικὰ καὶ αἰτιολογικά· ἔνια [6] δ' εἰς τὸν περὶ τέχνης συντείνοντα λόγον· καὶ τῶν θεραπευτικῶν, ἃ μὲν διαιτητικὰ, ἃ δὲ χειρεργάμενα, καὶ πάντως μικτά· δίκαιον ἡγῶμαι, προϊσορήσας

[1] σκορδίνευμα *MS. D.* [2] ἐπολυγάζεσθαι *MS. D.* ἐπηλογάζεσθαι *falso Obſſ. Miſc.* [3] φιλικῶδες *MS. D.*

in qua voce interpres latinus fallitur, ἐρεβίνθε, *ciceris*, pro τέρμινθε, *terebinthi fructu* legens. Sumſiſſe autem Galenum interpretationem huius dictionis a Dioſcoride Alexandrino, ex iis, quae Paulus Aegineta ſcribit libro quarto, c. 24. clare patet. Oribaſius in eadem eſt ſententia; paucis enim clarioris doctrinae gratia additis, libro ſeptimo ſynopſeos c. 26. ſcribit, τέρμινθος *phymatis ſpecies eſt; in ſummo autem ipſo vlcere puſtula nigra eminet, qua rupta id, quod ſubiectum eſt, ſimile deſquamato apparet:* vbi hoc *diuiſeris, pus inuenitur.* Cui ſubſcribit Aetius, L. XIV. c. 62. et Paulus Aegineta libro et capite ſupra citato. EUST. cf. Gorraeum in def. med. ſub hac voce p. 454.

o. Σκορδινισμὸς quoque eſt in vſu. Quidam κορδίνημα dant, male. Euſtachio tamen interpretanti, *capitis grauitatem*, aſſentire non poſſum propter Galen. in Gloſſ. in hac voce; vnde Gorraei amplector ambabus manibus ſententiam in Def. med. p. 421. *Eſt*, inquit, σκορδίνημα *diſtenſio coacta* membrorum omnium ad vaporum difflationem.

p. Quae vox notiſſima eſt; et ideo ſuſpicor legendum eſſe, τὸν σκηρὸν, *fungoſum*, quia haec dictio apud Hippocratem raro inuenitur. EUST.

q. In aliquibus exemplaribus legitur, κνίζειν μήτραν, *pungere vterum:* in aliis ἐκνευτὴν μήτραν, *prolabentem vterum:* in aliis ἐκνυτὴν μήτραν, *vterum ſtimulatum*, quarum dictionum nulla apud Hippocratem et Erotianum reperitur. Reponerem ἀγρηαθῆναι τὰς μήτρας, vel ἀγρηαθῶσιν αἱ μήτραι, quum ea dictio

θας, *tubercula terebinthi fructui non abſimilia.* Et τὸ θηριῶδες, *ferinum.* Et τὸ σκορδίνημα, *capitis grauitatem.* Et τὸν σκίῤῥον, *ſcirrhum.* Et ἐκνύπην μήτραν, *vterum explicatum*, ſeu *explanatum.* Et τὸ ἐπηλυγάζεσθαι, *impeditum eſſe*, ſeu *obumbratum eſſe.* Et αἱμοκέρχνα, *cruenta et arida.* Et τὸ φολικῶδες, *ſcabioſum.* Et τὸ ἔναιμον νεῦρον, *nerum ſanguine praeditum.* Et τὸ ἴκταρ, *prope.* Aliaſque plures voces, de quibus omnibus ſuo loco dicemus. Quare in illis voluminibus, quae vere Hippocratis nomine circumferuntur, Alia ſunt ſignificatiua: Alia naturalia et cauſatiua: Alia vero curatiua: Nonnulla autem ſpectantia ad artis praecepta. Et horum, quae ad curationem referuntur, Alia ſpectant ad victus inſtituendi rationem: Alia vero ad chirurgiam. Alia autem ſunt omnino mixta. Quae quum ita ſint, non ab re eſſe

 exiſti-

[4] ἐπὶ τ. ἀ. νομιζομένων *MS. D.* [5] ἔϛι μὲν σημειωτικὰ, *omiſſo* ἅ *MS. D.* [6] δὲ *Chart.*

dictio ab Erotiano exponatur, et ab Hippocrate raro vſurpetur, niſi a prioribus longe diſtaret. EUST.

r. Vide Erotian. in hac voce.

s. Ita legendum eſſe cenſeo; quia apud Erotianum et Galenum in Exegeſi reperio φολικώδεα. In aliquibus exemplaribus φολικῶδες perperam legitur, pro quo φυλλικῶδες, *frondoſum* reponerem, ſi hanc vocem Erotianus explicaret. EUST. Laudatur hic locus a Foeſio in Oecon. Hipp. p. 664, qui ſimul obſeruauit quaedam exemplaria legere vitioſe φυλλικώδες et φιλλικώδες.

t. Id eſt ſanguineum neruum. Laudat Foeſ. in Oec. p. 428 locum Hippocr. περὶ ὑγρῶν χρήσιος p. 112. 49. τὰ δέρματος τὸ ἔξω, ὅτι συνεχές τε ἑωυτῷ καὶ νεύρῳ ἐναίμῳ. *Externa cutis, quoniam ſibi ipſi et nervo ſanguineo continua eſt.* Et quamquam Erotianus νεύρον ἔναιμον ἀντὶ τοῦ τῆς φλεβὸς poni afferat, tamen hoc non inſolens eſt antiquis νεῦρα, φλεβὰς dici. v. Foeſ. l. c.

u. Quid ſibi velit Erotianus, non facile eſt videre: Quandoquidem ſi haec dictio, *prope*, ſignificat, rara non eſt, ſed omnibus notiſſima: ſi vero pro *pudendo muliebri* ſumitur, vt Galenus in Exegeſi monuit, inſolita eſt: ſed ea ſignificatio ab Erotiano praetermittitur. EUST. Conf. Foeſ. in Oec. Hipp. ſub hac voce.

σας τὸν τῶν βιβλίων ἀριθμὸν, τηνικαῦτα [1] ἐπὶ τὴν τῶν λέξεων [2] ἀνάπλωσιν ἥκειν. Σημειωτικὰ μὲν ἔν ἐσι ταῦτα· Προγνωστικὸν, Προρρητικὸν, [3] ά καὶ β', ὡς ἐκ ἔσιν Ἱπποκράτης, ἐν [4] ἄλλοις δείξομεν. Περὶ χυμῶν. Αἰτιολογικὰ δὲ καὶ Φυσικά· Περὶ Φυσῶν, Περὶ [5] Φύσιος ἀνθρώπε, Περὶ [6] ἱερῆς νόσε, Περὶ [7] Φύσιος παιδίε, [x] Περὶ τόπων καὶ [8] ὡρῶν. Θεραπευτικὰ δὲ [9] τῶν μὲν εἰς χρόνοις ἀνηκόντων· Περὶ ἀγμῶν, Περὶ ἄρθρων, Περὶ ἑλκῶν, Περὶ [10] τραυμάτων, καὶ βελῶν, [11] Περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τραυμάτων, [12] Κατὰ ἰητρεῖον, Μοχλικόν, [13] Περὶ αἱμορροΐδων καὶ συρίγγων. Εἰς δίαιταν· Περὶ νόσων [14] ά, β', [y] Περὶ πτισσάνης. Περὶ τόπων, τῶν [15] κατὰ ἄνθρωπον, Γυναικείων [16] ά, β', Περὶ τροφῆς, Περὶ ἀφόρων, [z] Περὶ ὑδάτων. Ἐπίμικτα δὲ ἐσι ταῦτα, Ἀφορισμοί, Ἐπιδημίαι ζ'. [17] Τῶν δὲ εἰς τὸν περὶ τέχνης

[1] ἐπὶ τῶν λ. *omisso* τὴν *MS. D.* [2] *Pro* ἀνάπλωσιν *malim* ἐξάπλωσιν, *vt dixit initio* ἐξαπλώσεως *St. et sic Chart.* [3] πρῶτον καὶ δεύτερον *Chart.* [4] ἄλλας *MS. D.* [5] φύσεως *MS. D. et Chart.* [6] ἱερᾶ νόσε *MS. D.* ἱερῆς νόσε *Chart.* [7] Φύσεως *MS. D. et Chart.* [8] *Pro* ὡρῶν *legendum est* ἀέρων. *Ita enim Hippocratis liber inscribitur,* περὶ ἀέρων, ὕδατων, τόπων. *St.*

x. Hic liber Hippocratis plures habet inscriptiones: et ideo, non si altera earum est, De aeribus, aquis, et locis, pro *ὡρῶν, anni temporibus*, legendum esse *ἀέρων, aeribus*, quia Galenus in tractatione de libris propriis, c. 6. affert, librum De locis, aere et aquis, esse inscribendum, De habitationibus, et aquis, et *ὡρῶν*, anni temporibus, et regionibus. Et in libro, quod mores animi insequantur corporis temperaturam, libri De aeris, et temporum anni temperatura meminit. EUST.

y. Erotianus de inscriptione libri parum sollicitus, in eorum numero est, qui teste Galeno primo aphorismorum textu IV. et tertio De difficili respiratione, cap. 6. librum de victus ratione in morbis acutis, de ptisana inscribunt; quos idem Galenus reprehensione dignos putat, primo de ratione victus morborum acutorum, text. XVIII. et secundo de fracturis, textu XXIX. et tertio de ali-

exiſtimo, prius omnem librorum numerum recenſere, quod quum perfecero, ad ſingularum vocum explicationem accedam. Significatiui igitur libri ſunt hi: Prognoſticum, prorrheticum, primus ſcilicet et ſecundus, quos non eſſe Hippocratis in aliis oſtendemus. De humoribus. Cauſatiui vero ac naturales ſunt. De flatibus. De hominis natura. De ſacro morbo. De natura pueri. De locis et de anni temporibus. Ex his vero, qui ad medendi rationem pertinent, Chirurgiae inſeruientes ſunt: De fracturis. De articulis. De vlceribus. De vulneribus et telis. De vulneribus capitis. De officina medici. De vecte curandis. De haemorrhoidibus. De fiſtulis. Qui ad victus rationem ſpectant, ſunt: De morbis primus, et ſecundus. De ptiſana. De locis in homine. De morbis mulierum primus, et ſecundus. De alimento. De ſterilibus. De aquis. Qui mixtam materiam tractant, ſunt: aphoriſmi. De morbis popularibus ſeptem. Ex his qui pertinent ad artis praecepta, ſunt:

[9] *Turnebus reponit* τῶν μὲν εἰς χειρουργίαν ἠκόντων. *St.* εἰς χειρουργίας ἀνηκ. *Chart.* [10] τραμάτων *MS. D.* [11] καὶ τῶν *Chart.* [12] κατὰ ἰατρὸν *MS. D.* [13] περὶ αἱ αἱμορῥοΐδων *MS. D.* [14] πρῶτον καὶ δεύτερον. [15] κατὰ ἀνθρώπων *MS. D.* [16] πρῶτον καὶ δεύτερον. *Chart.* [17] τῶν δ' εἰς *MS. D. et ſic Chart.*

alimentis, c. 39. Quamuis Hippocrates in libello de veratri vſu p. 534. v. 32. eum titulum non reiiciat, quum ſic ſcribit: Quicunque vero inflammata in principio morbi, velut ἐν τῷ περὶ πτισάνης, id eſt, in libello de ptiſana dixi, ſtatim medicamento ſoluere aggrediuntur. Et parum infra v. 44. Sicut autem de πτισάνης, ptiſana dixi, ptiſamoides ſurſum purgat. KUST. De hac πτισσάνῃ cf. Foeſ. in Oec. Hipp. p. 542.

2. De Aquis nullus liber Hippocratis exſtat: et ideo diuinare non poſſum, quem Erotianus intelligat. Suſpicarer eum eſſe, quem de aere, et aquis, et regionibus ſcripſit: niſi inter cauſatiuos illum ſupra enumeraſſet. KUST.

τέχνης τεινόντων λόγον, Ὅρκος, Νόμος, Περὶ τέχνης, Περὶ [1] ἀρχαίης ἰητρικῆς. [2] [a] Πρεσβυτικὸς γὰρ καὶ Ἐπιβώμιος φιλόπατριν μᾶλλον ἢ ἰατρὸν ἐμφαίνουσι τὸν ἄνδρα· ὡς ἐπὶ ταύτας τινὰς βεβαίως Ἱπποκράτης [3] λέγομεν εἶναι διδασκαλίας ἐυσήμε ἕνεκεν. Ἀρκτέον ἓν ἂν εἴη ἀπὸ τῶν σημειωτικῶν, ἐπειδὴ πάσης αἰτιολογίας καὶ θεραπείας προηγεῖσθαι ὀφείλει σημείωσις. [b] Λοιπὸν ἀρξόμεθα ἀπὸ τῆ προγνωστικῆ.

[1] ἀρχαίας ἰατρικῆς *MS. D. et sic Ch.* [2] πρεσβευτικὸς *MS. St. et ita vulgo inscribitur St. et sic Chart.*

a. Hic finit se commemoratio librorum Hippocratis, quae paulo aliter se habet in Galen. de libris propr. c. 6. p. 44. Tom. I. ed. Charterii. Palladius vero in Comm. in Libr. de Fract. apud Foes. Sect. 6. p. 147. Opp. Hipp. alium seruauit ordinem. Cf. Christi. Godofr. Gruneri V. Ill. censuram librorum Hippocrateorum Vratisl. 1773. p. 27. sq. vbi etiam de reliquis sermo instituitur.

b. De ordine quo omnia persequi cupit, iam rationem reddit, eumque prorsus alium fuisse Adr. Heringa l. c. p. 5. docuit, quem locum ab initio ipsius Συναγωγῆς exhibebimus.

[a] ΑΡΧΗ

Iusiurandum. Lex. De arte. De veteri medicina. Πρεσβευτικὸς enim et ἐπιβώμιος, hoc eſt, oratio legationis ad aram, patriae amantem potius, quam medicum virum oſtendunt. Quare in his dicimus, quoſdam eſſe vere Hippocratis, clarioris doctrinae gratia. Incipiendum eſt itaque a ſignificatiuis, quoniam omnem αἰτιολογίαν, id eſt, cauſarum enumerationem, et omnem curationem ſignificatio praecedere debet. Igitur a prognoſtico incipiemus.

[3] εἶναι λέγομεν *Chart.*

[a] ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

[1] Ἀλυ-

a. Ante omnia, de ordine quem in expositione vocum Hippocratis Erotianus sequutus est, dicendum existimo: vt quid sibi velit ἐνθάδε siue ἐνταῦθα (quod passim apud illum inuenies) quantum satis longa inuestigatione assequi potui, patefaciam, atque ita eodem inuestigandi labore alios leuem. Meminerimus igitur Erotianum in vltima sua praefatione libros Hippocratis in quatuor primarias classes distribuisse, et primam σημειωτικοῖς, secundam αἰτιολογικοῖς καὶ φυσικοῖς, tertiam θεραπευτικοῖς, quartam τοῖς εἰς τὸν περὶ τέχνης τείνουσι λόγον assignauisse. Cuius distributionis si seruare ordinem voluerit (vt certe debuit) ab iis libris, quos σημειωτικὰς vocat, non dubium est, quin sumendum sibi initium putauerit: ideoque, quum locum προγνωστικῷ primum dedisset inter σημειωτικὰς, suam verborum Hippocratis expositionem auspicaturus, dixerit, λοιπὸν ἀρξώμεθα ἀπὸ τῆ προγνωστικῆ. Quae, quum ita sint, nemo, vt opinor, inficias iuerit, quin hunc sequutus fuerit in hoc opusculo ordinem, vt primo loco verba προγνωστικῆ, secundo vocabula προρρητικῆ, tertio τῆ περὶ χυμῶν explicarit. Deinde ad αἰτιολογικὰς καὶ φυσικὰς veniens, primum locum vocabulis libri περὶ φυσῶν, secundum, verbis opusculi περὶ φύσιος ἀνθρώπε, tertium vocibus libelli περὶ ἱερῆς νόσε dederit, et ita deinceps progressus fuerit. Quum ergo dicit ἐνθάδε (id est, hoc in loco) fingamus ab eo praefixum certi cuiusdam libri titulum, cuius vocabula (ea quidem, quae explicatione indigere existimat) quo illic ordine occurrunt figillatim explicet: ac voces, quae in diuersis reperiuntur locis, primum ex eo loco citari censemus, qui primus apud Hippocratem eas habet, sequendo videlicet propositum antea eius librorum ordinem. Verbi gratia quum ἀλυσμὸν habeamus cum alibi apud Hippocratem, tum circa principium τῆ προγνωστικῆ, et ab eo Erotianus vocabulorum expositionem ordiatur, ἀλυσμὸν primum huius Lexici vocabulum, quod exponitur ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν, non abs re contenderit quispiam esse id, quod in hoc προγνωστικῆ loco habetur, ἀλυσμὸν γὰρ σημαίνει: quum alioqui haec ipsa verba etiam in κωα-

καῖς

PRINCIPIUM A.

Ἄλυ-

καῖς προγνώσεσι legantur. Itidem et hic, quum vocem ἀραιὰ explicandam sumens, dicit, ἀραιὸν valere ἐνθάδε idem quod τὸ ἐκ διαχήματος καὶ μὴ ἐπιταχύνον, mihi non dubium est, quin ἐνθάδε (id est, hic) significet in hoc loco, qui exstat τῷ προῤῥητικῷ libro secundo, τὰ ἀραιὰ κατὰ πλευρὸν ἐν τετέρτοισιν ἀλγήματα παραφροσύνην σημαίνει. Nam is quem sibi propositum fuerat librorum Hippocratis ordinem, postulabat, vt explicatis prognostici verbis, ad prorrheticum veniret. Locus autem in Hippocratis epidemiorum I, est hic, τετῷ τὸ πνεῦμα διὰ τέλεος ὥσπερ ἀνακαλυμένῳ ἀραιὸν, μέγα. Confirmant autem meam coniecturam, (si res minime dubia, coniectura vocanda est) haec quae subiunguntur ab ipso Erotiano verba, καὶ ἐνθάδε μὲν ἄλγημα σημαίνει, ἐκεῖ δὲ πνεῦμα. Hic enim σημαίνει, non vt vulgo, intelligendum puto: sed quum ἀραιὸν dicit σημαίνειν ἄλγημα et πνεῦμα, perinde esse reor ac si diceret, esse adiunctum ad declarandum quale sit ἄλγημα, item quale sit πνεῦμα. Conuenit autem Galeni expositio cum hac Erotiani, quod ad sensum attinet: vtpote qui ἀραιὸν πνεῦμα exponat τὸ διὰ πολλοῦ, vel διὰ πολλοῦ χρόνου: nam alicubi χρόνον addit. Sic enim in I. Comm. in prognostico, τὸ δ' ἀραιὸν πνεῦμα, τετέσι τὸ διὰ πόλλου, μετὰ μεγέθους μὲν παραφροσύνην σημαίνει, μετὰ δὲ σμικρ. etc. Idem in I. Comm. in prorrh. 1. ὀνομάζει δὲ τὸ διὰ πολλοῦ τῦτο πνεῦμα καὶ ἀραιὸν αὐτὸς, ὡς ἐπιδέδεικταί μοι κατὰ τὰ περὶ δυσπνοίας ὑπομνήματα. Idem in lib. I. epid. Com. III. περὶ πνεύματος loquens, πρόδηλον δ' ὅτι ταυτὸν ἐσιν ἀραιόντε φάναι καὶ διὰ πολλοῦ χρόνου. Quin etiam alicubi idem πυκνὸν πνεῦμα opponit τῷ ἀραιῷ, manifeste repugnans iis, qui, (vt ait Erotianus) ἀραιὸν dici putauerunt πυκνόν. Sed cur (dixerit aliquis) si ἀραιὸν πνεῦμα significat τὸ διὰ χρόνου, alicubi comperitur post ἀραιὸν et μέγα addidisse διὰ χρόνου Hippocrates? videlicet hoc in loco epid. III. τεσσαρεσκαιδεκάτῃ πνεῦμα ἀραιὸν μέγα διὰ χρόνου, καὶ πάλιν βραχύπνοος. Nimirum hic ἀραιὸν et διὰ χρόνου coniuncta pro διὰ πάνυ πολλοῦ χρόνου accipere oportet, vt docte annotauit Galenus. Sic autem post ἀτρεκέως Hippocra-

pocratem obseruaui addidisse alicubi κατ' ἀληθείην, quum alioqui nonnunquam ἀτρεκέως pro ἀληθῶς vsurpet. STEPH. Iuuabit de eodem argumento apponere verba Heringae in Obss. p. 3. seq. Fundamenti autem loco, inquit, pauca praemonenda sunt de Erotiani Lexico; licet enim hodie illud secundum seriem alphabeti dispositum videamus, certum tamen habeo, auctorem in eo conscribendo ordinem sequutum toto caelo diuersum: nec operam perditurus videor, si latius hoc dederim probatum. Plurima enim, quae hoc euincunt argumenta in promtu sunt. Ac primo quidem, si Erotianus ordine scripsisset alphabetico, non dubito quin eumdem morem tenuisset quem alii: primo scilicet posuisset voces ab AB. incipientes, dein ab AΓ, AΔ, et sic porro in quauis litera, quod etiam Galenus accurate obseruauit. In Erotiano autem nihil tale, omnia se mutuo sequuntur ὕστερον πρότερον: immo est vbi eadem vox bis refertur, vt v. g. Ἄλις, quod ridiculum fuisset, si ordinem literarum in Lexico suo sequutus esset Auctor. Dein multa in hoc Lexico loca alio id ordine prodiisse demonstrant. Sic v. g. in ἀτρεκέως ait: ὁμοίως κἀνταῦθα τῷ ἀληθεῖ ἀντιδιαστέλλων, et in Ἀραία: ἀλλ' ἐνθάδε μὲν — ἀραιὸν λέγει τὸ ἐκ διαστήματος, in Γαργαρέων: τὸ ὑπὸ τὴν ὑπερῴαν νῦν λέγει, in Δικαιὸν: ἐνθάδε μὲν εὔλογον, et sic pluribus locis. Iam vero verba illa ἐνταῦθα, ἐνθάδε, νῦν, clare monstrant ordinem in hoc Lexico fuisse talem, vt lectoribus primo intuitu pateret, ad quosnam Hippocratis locos referendae essent Erotiani explicationes; quod de Lexico Erotianeo, quo hodie vtimur, minime dici potest: Saepe enim totus fere Hippocrates, etiam frustra, euoluendus est, vt desiderata loca reperiamus: vnde non eo habitu ab auctore profectum, pronum est concludere. Sed fortiora restant argumenta: audiamus igitur, (vt breuis sim,) ipsum *Erotianum*. Damnat hic in praefatione sua eorum institutum, qui vocabula *Hippocratis* secundum literarum ordinem exposuerant, *Epiclem* nominatim et *Glauciam*. Prior enim (quanquam locus *Erotiani* de eo obscurior et forte corruptus est,) breuitati studens non annotauerat loca vel libros *Hippocratis*, vnde Glossas suas desumserat, quod molestiam creabat lectori; quo etiam vitio *Galeni* exegesis laborat, quippe qui rariissime loca *Hippocratis*, quae respicit, Libro nominato signat. *Glaucias* autem quum vbique loca *Hippocratis* studiose annotasset, hinc nimia

nia mole ipsius liber laborabat. Subdit dein, quanam ipse vsurus sit methodo: διόπερ ἡμεῖς καθ' ἑκάστην γραφὴν ἐκλεξάμενοι τὰς καταγεγραμμένας λέξεις, διὰ μὲν τῆ συγγράμματος δηλώσομεν ὁποῖαι τυγχάνουσι κείμεναι, ἐν ὅσαις τε βίβλοις ἱσορῶνται αἱ μὴ συνήθεις· διὰ δὲ τῆς ἐξαπλώσεως ἐμφανίσομεν πόσα σημαίνουσι. *quare nos per singulos libros deligentes infra descriptas voces, per Commentarium nostrum monstrabimus, quales sint et quibusnam in libris reperiantur minus vsitatae; per explicationem vero, quid significent, indicabimus.* Forsan tamen in his verbis pro ὁποῖαι legendum ὅπα. Haec enim clarissime, ni fallor, cuincunt, *Erotianum* ordinem literarum in Lexico suo condendo minime attendisse: sed ductum Librorum *Hippocratis* sequutum voces obscuriores annotasse et explicuisse eo ordine, quo in *Hippocrate* se inuicem sequebantur. Quotiescunque vero ad nouum perueniebat librum, eius titulum vocibus inde desumtis praefixisse videtur; quod docent illa, quae in fine praefationis ait: λοιπὸν ἀρξώμεθα ἀπὸ τῆ προγνωσικῆ: *incipiemus igitur a prognostico.* Ordo hic lectoribus erat vtilissimus, qui sic facillime *Hippocratem* et *Erotianum* inuicem contendere poterant. Sed deinde nescio quis maleferiatus Lexico huic violentas manus inferre, atque illud secundum literarum ordinem disponere ausus est, pulcherrimum procul dubio facinus hoc opinatus. Id tamen laudo in eo, quod non penitus in ordinem Alphabeticum redegerit, sed tantum excerpserit omnes voces ab A incipientes, ordine, quo eas in *Erotiani* Glossario reperiebat: tum eodem modo eas, quae a B, Γ, etc. incipiunt: hinc enim illud lucramur commodi; vt quamuis perdito quoad totum, auctoris ordine, in singulis tamen literis eum adhuc superstitem habeamus, et hinc voces ex eodem libro excerptae se mutuo sequantur, quod saepe summi vsus est, vt dein latius monstrabo. Nec est, quod miretur quispiam, tantum sibi in Veterum scriptis interpolandis indulsisse homines male sedulos: nec enim in solum grassati sunt *Erotianum.* Idem expertum est Glossarium *Herodoteum*, quo de ante dixi; nec enim, prout editur, ordine Alphabetico scriptum erat, sed ad ductum ipsius *Herodoti:* immo superest adhuc dum Codex in Gallia, vnde verus illius ordo in integrum restitui potest. Vide *Montfaucon:* Biblioth. *Coisl.* p. 484. Nec non Glossarium *Oppiani*, quod secundum

[1] Ἄλυσμὸν) [b] ἀπορίαν, ἀμηχανίαν· ὡς καὶ [c] Ὅμηρος ἐν τῷ ἑ τῆς Ἰλιάδος, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης τετρωμένης φησίν, [2] Ὣς ἔφαθ'· ἡ δ' [3] ἀλύσθ' ἀπεβήσατο. Ἀντὶ

[1] ἀλισμὸν *MS. D. quod* ſalituram, muriam *notat.*

dum Alphabeti ſeriem ediderat *Rutgerſius;* ſed et huic verum ordinem e MS. Libro reſtituit Cl. *Doruillius* Miſcell. Obſeru. Vol. IX, p. 100. et ſqq. *Ammonii* etiam ac *Thomae Magiſtri* opera olim aliter ac nunc diſpoſita fuiſſe ſtatuunt Viri eruditi, validis ſatis rationibus ſubnixi. Vtinam cui adeo felici eſſe contingat, vt incidat in *Erotiani* exemplar natiuum adhuc ſeruans ordinem! Sic multa procul dubio reſtituere et illuſtrare poſſemus loca, quae iam tanquam totidem folia Sibyllae ſunt: at verendum quam maxime, ne inania ſint haec vota, et omnes noſtri Codices promanarint ex illius Apographo, qui *Erotianum* tam miſere diſcerpſit. Iis igitur, quae ſuppetunt, adiumentis pro virili et *Hippocrati* et *Erotiano* prodeſſe conabor, atque indicare loca nonnulla, quae *Foeſii* diligentiam effugere: ac primo, vt ea, quae hactenus dixi, vlterius illuſtrem, ſubiungam Gloſſas e prognoſtico, vnde initium fecerat *Erotianus*, eo ordine, quo apud *Hippocratem* occurrunt, et quem *Erotianus* etiam in genuino opere tenuerat: ſingulis autem praepoſui paginas et lineas Editionis *Foeſii*, qua in citando ſemper vtar.

P. 36. 3. Λέγων.
8. Τολμᾷν.
37. 3. Ξυντεκμαίρεσθαι.
ib. Ἐπανέρεσθαι.
5. Λιμῶδές τι ἔχε αὐτόν.
21. Ὑποφάσιας.
29. Κάμπυλον.
41. Προπετής.
46. Ἀλυσμόν.
38. 7. Πνεῦμα.
19. Ἀπέδειξαν.
20. Εὐπετέστερον.
54. Ἄλλη κοιλίη.
39. 24. Λαπάσσεσθαι.
55. Νείαιρα γαστήρ.
40. 1. Τρύζειν.
12. Λαπαρήν.
21. Φύσαν.
41. Νεφέλαι.
41. 31. Περιεχικόν.
43. 54. Εὐηθέστατοι.
44. 10. Ἀτρεκέως.
23. Κόσμε.
28. Ἀλλοφάσσοντες.
45. 24. Γαργαρεῶνες.
52. Πελάσῃ.
45. 55. Ὀρφνώδες.
46. 18. Μαρμαρυγαί.
18. Καρδιώσσειν.
48. Λιβύῃ, Δήλῳ, Σκυθίῃ.

Hanc vero nefarius ille huius Lexici interpolator ita in ordinem

Ἀλυσμὸν) Mentis anxietatem, conſilii indigentiam, vt Homerus in quinto Iliadis, quum loquitur de Venere vulnerata, ſic dixit: Illa vero ἀλύσσα diſceſſit, id eſt,

[2] ἔφατ' *MS. D.* [3] ἀπεβήτο *MS. D.*

dinem redegit: Ἀλυσμόν. Ἀπέδειξαν. Ἄλλη κοιλίη. Ἀτρεκέως. Ἀλλοφάσσοντες. Γαργαρεῶνες. Ἐπανέρεσθαι. Εὐπετέστερον. Εὐηθέστατοι. Κάμπυλον. Καρδαμύσσειν. Κόσμε. Καρδιώσσειν. Λέγων. Λιμῶδες τι ἔχει αὐτόν. Λαπάσσεσθαι. Λαπάρην. Λιβύη, Δήλῳ, Σκυθίῃ. Μαρμαρυγαί. Νείατρα γαστήρ. Νεφέλαι. Ξυντεκμαίρεσθαι. Ὀρφνώδες. Προπετής. Πνεῦμα. Περιεκτικόν. Πελάσει. Τολμᾷν. Τρύζειν. Ὑποφάσιας. Φύσαν. quae prima cuiuſque literae vocabula ſunt. De pleriſque horum conſulendus *Foeſius*, vnum tantum alterumue monendum reſtat. etc.

b. In quarto de Morbis vulgaribus p. 333. v. 43. inquit: Quibus abſceſſibus recidiuae fiunt: venae temporum, et contractiones, et colorum mutationes ante iudicationes, et quibus non iudicantur, et ἀλυσμοί, anxietates, circumtenſiones: quae verba a Germano interprete prorſus dimittuntur. Quinto de morbis vulgaribus, p. 340. v. 23. de eo, qui lapide in caput percuſſus eſt. Tertia die voce deſtitutus erat, ἀλυσμός, anxietas, febris tenuis. Et parum infra, v. 31. de eo, qui in hepar percuſſus eſt iaculo. Oculi caui, ἀλυσμὸς, anxietas, moleſtia. Vtramque autem ſententiam repetit libro ſeptimo, p. 357. v. 41 et 44. In quo etiam libro p. 354. v. 38. de Chartade ait. Progrediente vero die, et inquietudo maior, et ἀλυσμὸς anxietas, et ſpiritus paulo denſior. In primo de morbis muliebribus, p. 235. v. 27. At vero ſi bilioſae menſes prodeant, puſillanimitas incidit, et cibi faſtidium alias atque alias, et ἀλυσμὸς anxietas, ac vigilia. Et p. 236. v. 39. Et nauſea adeſt, et ἀλυσμὸς anxietas, ac iactatio multa. Et libro ſecundo p. 268. v. 26. Et animi deliquium, et ἀλυσμοὶ anxietates, et perfrigerationes. Quem locum ex aphoriſmis adducit, non inuenio; ſed primo prognoſticorum, textu XVI. p. 402. v. 16. de notis, quae ſumuntur a decubitu: de his, qui pedes nudant, ita ſcribit: Malum eſt. Significat enim ἀλυσμὸν anxietatem; quam vocem Galenus in commento explicat, dicens: Ait enim ἀλυσμὸν angorem indicare; quod nomen ſignificat omnem ſitum ei moleſtum eſſe: ac ſubinde mutari,

Ἀντὶ τοῦ ἀπορῆσαι καὶ ῥιπταζομένη. Βακχεῖος μέντοι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λέξεων φησὶ, τὸ Ἀλύειν, ἀδυνατεῖν, πλανᾶσθαι, ἄχθεσθαι. Οὐκ ὀρθῶς· [1] ὁ γὰρ εἴ τις ἄχθεται, πλανᾶται, ἢ ἀδυνατεῖ πάντως, καὶ ἀλύει. Οἱ γὰρ ἀλύοντες ἄχθονται μὲν ἐν τῷ ὀδυνᾶσθαι· ἐκ ἀλύουσι δὲ οἱ πλανώμενοι. Ἀλλ' ὡς εἰκὸς, ἐπλανήσεν αὐτὸν Ἡρόφιλος, συνώνυμον θεὶς τὸ ἀλύειν [2] τῷ πλανᾶσθαι. Κεῖται [3] ἐν τῷ τετάρτῳ Ἐπιδημιῶν, καὶ ἐν πρώτῳ Γυναικείων, καὶ ἐν Ἀφορισμοῖς.

[c] Ἀπεδείξαμεν) ἐποιήσαμεν.

[d] Ἄλλη κοιλίη) Ἀντὶ τοῦ [4] ἡ λοιπή. Πολλαχοῦ γὰρ αὐτὸς τὸ Ἄλλο ἐπὶ τοῦ λοιποῦ τίθησιν, ὡς καὶ τῷ Περὶ ἄρθρων.

[e] Ἀτρεκέως) Βακχεῖος μὲν ἐν τῷ ά φησὶν, ἀληθῶς, αὐτάρκως, ἀκριβῶς. [5] Φίλινος δὲ [6] μόνον ἀκριβῶς·

[1] ὁ ἢ γὰρ *apud Chart. in Var. lectt.* [2] τὸ πλανᾶσθαι *MS. D.* [3] ἐν τετάρτῳ *MS. D.* [4] ἡ λοιπά *MS. D.*

mutari, ac si te praesente aeger eodem modo, quo dictum est, cubans, protinus se in aliam figuram vertat, et praeterea artus collumque aequaliter iactet. Et primo de humoribus text. XVII. p. 114. v. 40. Somnus, vigilia, ἀλυσμὸς anxietas, oscitatio, horror; quae tria verba in graeco et latino Hippocratis exemplari desunt: leguntur tamen in codice Galeni, qui in commento ita scribit: Ἀλυσμὸν anxietatem vocauit, quam plerique taedium sui nominant: aiunt enim eos aegrotos anxios esse, qui decubitum ferre non possunt, sed formas mutant: quia praesens eis semper molesta sit. Primo prorrheticorum, commentario secundo, textu XXVII. p. 410. v. 14. Quaecunque in diebus iudicatoriis ἀλυσμῷ cum anxietudine absque sudore perfrigerantur, malum est. KUST. In duobus Hippocratis locis inuenio: ἀλυσμὸν γὰρ σημαίνει: in prognostico videlicet et in coacis prognostibus. Diximus (vid. obs. ad voc. ἐνθάδε. not.a. p.26) autem Erotianum prognostici verba primo loco explicare. Galenus in suis in illum librum commentariis ἀλυσμὸν latius quam in sua Exegesi γλωσσῶν Ἱπποκράτες explicans, scribit vocem hanc significare: τὸ δυσφορεῖν ἅπαντι σχήματι καὶ μεταβάλλειν ἄλλοτε εἰς ἄλλο. Idem Hippocrates ἀλύων cum ἀδη-

eſt anxia. Bacchius vero in primo Dictionum libro, τὸ ἀλύειν interpretatur imbecillum eſſe, mente vagari, aegre ferre. Verum non recte. Non enim ſi quis aegre fert, mente errat, vel omnino eſt imbecillus, et animo cadit. Siquidem ἀλύοντες aegre ferunt, dum dolent, non autem dolent, qui errant. Iam vero, vt rationi conſentaneum videtur, Herophilus eum in errorem induxit, qui ſynonymum eſſe dixit τὸ ἀλύειν τῷ πλανᾶσθαι. Exſtat haec dictio in quarto de morbis popularibus, et in primo de muliebribus, et in aphoriſmis.

Ἀπεδείξαμεν) fecimus.

Ἄλλη κοιλίη) id eſt, reliqua. Saepe enim ipſe τὸ ἄλλο pro reliquo ponit, vt eſt in libro de articulis.

Ἀτρεκέως) Bacchius quidem in primo libro interpretatur, vere, ſatis, exacte. Philenus tantum exacte: Epicles

[5] Φίληνος *MS. D. Hoc nomen apud Plinium in vulgg. editt. ſcribi* Phyllinus *perperam ſupra monuimus.* [6] μόνος *MS. D.*

ἀδημονέων alicubi copulauit. EST.

c. Primo Prognoſticorum, textu XXVI. p. 402. v. 37. de ſudoribus. Boni vero ſunt, qui per totum corpus fientes, hominem facilius morbum ferre ἀπέδειξαν faciunt. EUST.

d. In libro de carnibus p. 42. v. 46. inquit: Vbi cerebrum ipſum de ſe ipſo, plurimum liquefecerit, in palatum, et fauces, et pulmonem, καὶ ἐς τὴν ἄλλην κοιλίην, et in reliquum ventrem. Et parum infra v. 47. Deſtillat autem et in τὸ ἄλλο σῶμα, reliquum corpus. Et rurſus ibi, p. 43. v. 14. Quemadmodum os, et lingua, et ἡ ἄλλη κοιλίη, reliquus venter, humida ſunt. Et primo praeſagiorum, textu XXXV. p. 403. v. 9. de notis, quae ſumuntur a tumoribus, inquit. Quod ſi intra ſexaginta dies, neque febris deſinit, neque tumor ceſſat; in ſuppurationem et hoc, et quod in ἄλλῃ κοιλίῃ, reliquo ventre eſt, verſum iri ſignificat. Quem locum adducit ex libro de articulis, quia ſaepe ibi τὸ ἄλλο pro reliquo ponit, tibi latius inueſtigandum reliqui. EUST.

e. Primus locus, quem adducit, eſt in tertio prognoſticorum, textu IV. p. 406. v. 49. Eandem ſententiam, paucis quibuſdam mutatis,

βῶς· [1] Ἐπικλῆς δὲ, σαφῶς, εἰλικρινῶς. Ὁ μέν τοι Ἱπποκράτης ὁ καθ' ἑνὸς σημαινομένου φαίνεται [2] τάττων τὴν λέξιν, ἀλλὰ πλεονάκις μὲν ἐπὶ τῶ ἀκριβῶς, σπανιάκις δὲ ἐπὶ τῶ ἀληθῶς, [3] λέγων, Οὐ δυνάται [4] ἀλλήσιν ἡμέρῃσιν τετέων ὧδεν ἀριθμεῖσθαι ἀτρεκέως. Ἀντὶ τῶ [5] ἀκριβῶς. Ὁμοίως καὶν τῷ Περὶ ἄρθρων, ὅταν [6] λέγῃ, [7] Κλῆις δὲ [8] κατεαγεῖσα, ἢν μὲν ἀτρεκέως [9] ἀποκαυλιοθῇ, εὐϊητοτέρη ἐστίν· ἢν δὲ [f] παραμηκέως, δυσιη-

[1] Ἐπικλεῖς *MS. D.* [2] τέτων *MS. Doru. ſed in margine ab eadem manu* τάττων. [3] λέγω *MS. D.* [4] *Vitioſe* ἄλλησιν *pro* ὅλησιν *ſcribi cenſet Foeſius in oecon. Hippocr. p. 107.*

repetit in libro de iudicationibus, p. 385. v. 23. Quem citat ex libro primo de articulis, textu LXII. p. 477. v. 21. deprauatus eſt: ſic enim habet exemplar Erotiani, καὶ εἰς δέην μὲν ἀτρεκέως, pro quo legendum eſt, Κλῆις δὲ κατεαγεῖσα, ἢν μὲν ἀτρεκέως. Clauicula vero fracta, ſiquidem ἀτρεκέως, exacte hoc contigerit, curatu facilior eſt. Et in eodem loco, paulo inferius, v. 23. Nam quae ἀτρεκέως, exacte fracta eſt, cogi magis poterit, vt ad naturam redeat. Caeterum, quia Erotianus de tribus fractorum oſſium differentiis mentionem facit, eaſque minime explicat, operae pretium me facturum puto, ſi illas declaro. Diuiſio transverſa, in qua partes fracti oſſis prorſus ſeparantur, καυληδὸν appellatur. Altera ſecundum longitudinem facta, in qua non omnino ſeparantur a ſe partes ſic affecti oſſis, ſed veluti per rectitudinem finduntur, σχιδακηδὸν dicitur. Tertia ῥαφανιδὸν, ad raphani ſpeciem, a recentioribus medicis nominatur: in qua os varie frangitur: et in partes comminuitur. Tu ſi plura deſideras, lege Galenum ſexto methodi c. 5. et primo de articulis, textu LXII. de fractura iuguli, et ſecundo eiuſdem, textu XXIV. de fractura maxillae. Praeterea locus, quem Erotianus citat ex libro de veteri arte medendi, p. 7. v. 46. corrigendus eſt; deeſt enim in codice Hippocratis impreſſo negatio μὴ, ex cuius defectu ſenſus non modo obſcurus redditur, verum etiam pervertitur: Ita enim habet: Quum itaque eiuſmodi exacta certitudo circa artem exiſtat. Erotianus vero inquit, χαλεπὸν δὲ μὴ τοιαύτης, hoc eſt: Quum itaque non eiuſmodi

Epicles autem, manifeſte, vere: Hippocrates quidem dictione hac, non ad vnum tantum ſignificandum vti videtur: ſed ſaepe ad exacte, raro refert ad vere, quum ſic inquit: Nihil enim horum totis, ſeu integris diebus numerari poteſt ἀτρεκέως exacte. Eodemque modo in libro de articulis, quum ait: Clauicula vero fracta, ſiquidem ἀτρεκέως exacte hoc contigerit, curatu facilior eſt:

[5] *Poſt* ἀκριβῶς *repetit MS. Doru. verba* σπανιάκις δὲ ἐπὶ τὰ ἀληθῶς. *Forte ex librarii incuria ea ex ſuperioribus huc tranſferentis.* [6] λέγει *MS. D.* [7] καὶ εἰς *MS. D.* [8] *vocem* κατεαγῦσα *MS. Doru. omittit.* [9] ἀποκλιθῇ *MS. D.*

modi exacta certitudo circa artem exiſtat. Quod attinet ad Euripidis carmina, ſciendum eſt, ea ita eſſe deprauata, vt non ſit facile librarii culpam agnoſcere ac emendare, praeſertim quum tragoedia *Claues* inſcripta non exſtet: ea tamen verba, quae ad propoſitum faciunt, nullum habent mendum: ita enim legitur: καὶ ταυρολέτῳ κολλῃθεὶς ἀτρεκεῖς ἁρμάς. ἐκ εἶπεν ἀληθεῖς ἁρμάς, ἀλλ' ἀκριβεῖς; hoc eſt, et taurino glutine adiungens ἀτρεκεῖς, exacte factas compagines. non dixit veras compagines, ſed exactas. At vero ſententia libri de locis in homine p. 64. v. 23. haec eſt. Nihil ἀτρεκέως vere videre poteſt, quae verba fuerunt a Caluo prorſus omiſſa. Et in primo de morbis muliebribus p. 239. v. 13. inquit. Cognoverit autem quis haec ſingula, ſi de his ἀτρεκέως, vere interroget. Denique Homerus ſeptimo Iliadis, ſimiliter hanc vocem vſurpans ἀτρεκὲς αἷμα dixit, verum ſanguinem, et nunquam viſum decipientem. Haec ſatis multa ſunt pro declaratione huius vocis. Tu ſi plura deſideras, lege Hippocratem in L. de praeceptis p. 18. v. 17. et p. 19. v. 4. L. de lege p. 19. v. 25. et 36. De natura pueri p. 37. v. 31. De carnibus p. 44. v. 15. De flatibus p. 121. v. 46. De morbis quarto p. 169. v. 11. Primo de morbis muliebribus p. 244. v. 8. De morbis vulgaribus ſexto, commentario octauo, textu VIII. p. 350. v. 25. Prorrheticorum ſecundo p. 414. v. 31. De fracturis primo, textu XLII. p. 459. v. 9. De articulis ſecundo, textu XXVI. p. 481. v. 7. In mochlico p. 510. v. 41. Homeri locus, quem Erotianus adducit, eſt in II. Iliadis, v. 11. ſq. EUST.

f. Hic διαφορὰν mendo non carere

δυσιητοτέρη. Νῦν γὰρ τὴν [1] ῥαφανηδὸν διαφοράν, [2] καὶ οἷον καυληδὸν τῇ [3] σχιδακιδὸν ἀντιτάξας, τὸ ἀτρεκὲς ἐπὶ τῆ διὰ τάχεος καὶ πρὸς ἀκρίβειαν διηρημένε ὀσέε τίθησιν· ὡς καὶν τῷ Περὶ [4] ἀρχαίας ἰατρικῆς φησὶ, Χαλεπὸν, μὴ τοιαύτης [5] ἀκριβείης ἐούσης περὶ τὴν τέχνην, [6] τυγχάνειν τῆ ἀτρεκεσάτε. Πολλὰ ἔν εἴδεα κατ' ἰητρικήν ἐσιν ἐς τοιαύτην ἀκριβείην. Ὁμοίως κἀνταῦθα τῷ ἀληθεῖ ἀντιδιαξέλλων. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ [g] Ὅμηρος, λέγων, Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο, Πάντα μαλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν. [7] Καὶ πάλιν, —— πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω. Καὶ Εὐριπίδης ἐν [8] Κλεισὶ φησὶν, [g] Ἥκω ζαθέες ναὸς [9] προλιπὼν, ἧς αὖθις εὔνις τμηθεῖσα δοκὸς [10] τετανὸς παρέχει [11] χαλεπὸς [12] πελέκεις, καὶ [13] τορολέτῳ κοληθεὶς, ἀτρεκεῖς ἁρμάς. [h] Οὐκ εἶπεν ἀληθεῖς ἁρμὰς, [14] ἀλλ' ἀτρεκεῖς. Ἐν δὲ τῷ Περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον, καὶ ἐν Γυναικείων πρώτῳ, [15] ἀντὶ τῆ ἀληθῶς χρῆται τῇ λέξει.

Ἄλλο-

[1] ῥαφανιδὸν *MS. D.* διαφυΐαν *forte cum Chart. in Var. Lectt. reponendum.* [2] καὶ ἡ *MS. D. at in margine* οἱ οἷον *Chart.* [3] σχιδακηδὸν *MS. D.* [4] αὐχείας *MS. D.* [5] ἀκριβείας *MS. D.* [6] τυγχάνει *MS. D.* [7] καὶ πάλιν — ἐγὼ πάντα *MS. D. forte pronomen excidit Stephano.*

carere ſuſpicor. Διαφυὰν ſiue διαφυΐαν (cui opponitur συμφυΐα) forſitan aliquis pro διαφοράν reponendum putauerit: ſed et διὰ τάχεος haud ſcio, an nemini ſuſpectum fuerit. Galenus certe ἀτρεκέως ἀποκαυλιοθῇ exponit διόλως ἀποκαυλιοθῇ, ὡς κατὰ μηδὲν προσέχεσθαι. Exponit etiam ἀκριβῶς, pro quo Erotianus κατ' ἀκρίβειαν dixit. ST.

g. In fragmm. Eurip. haec fabula exſtat inſcripta Κρῆτες,

[8] κλεισὶ *MS. D.* [9] προλιπὼν *MS. D.* [10] τετανὸς *MS. D.* [11] χαλεπὸς *MS. D.* [12] πελέκεις *MS. D.* [13] τορολέτῳ *MS. D.* [14] ἀλλ' ἀτρεκεῖς *MS. D.* [15] ἀντὶ τῆ *MS. D.*

vt bene monuit Barneſius ad Eurip. p. 475. et 478, feliciter hunc locum deprauatum reſtituens, verſus autem ibi ſic leguntur v. 6. ſqq. Ἥκω ζαθέες ναὸς Οἷς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκὸς Στεγανὰς παρέχει Χαλύβων πελέκει καὶ κοληθεῖσ' Ἀτρεκεῖς ἁρμὰς Κυπάρισσος.

h. In eo quem citat libello inuenio hunc locum, καὶ τἄλλα ἑδὲν ἀτρεκέως κατ' ἀληθείην δύναται ὁρᾶν. Vbi certe

ſi vero ſecundum longitudinem, difficilior. Nunc autem differentiam fracturae ῥαφανιδὸν, inſtar raphani, et velut καυλιδὸν, caudicis, opponens τῇ σχιδακηδὸν, illi, quae fit aſſulatim, hanc vocem ἀτρεκὲς, dixit de oſſe fracto, celeriter et exacte: ſicut etiam dicit in libro de veteri arte medendi. Difficile, inquit, eſt, quum non eiuſmodi exacta certitudo circa artem exiſtat, conſequi τὸ ἀτρεκεςάτε, quod exactiſſimum eſt. Multae ergo formae in arte medendi ſunt, quae eiuſmodi exactam diligentiam requirunt. Similiter et hoc in loco opponit ἀληθεῖ vero: quod Homerus teſtatur dicens: Veniens ad tentorium Agamemnonis Atridae, omnia μάλ' ἀτρεκέως, valde exacte concionari. Et rurſus, Ego omnia μάλα ἀτρεκέως, valde exacte dicam. Et Euripides in clauibus tragoedia, inquit: Venio, diuina relinquens templa, quae iterum Eunis inciſa rectas trabes, reddit obtuſas ſecures, et taurino glutine adiungens ἀτρεκεῖς, exacte factas compagines. Non dixit, veras compagines, ſed exactas. In libro vero de locis in homine, et de muliebribus morbis primo, pro ſignificatione veri hac voce vtitur.

[8] Κρῆσι *Barneſ.* [9] προλιπὸν *MS. D. Saepe enim o et ω confunduntur in MSS.* [10] τιτανὲς *vulgg.* [11] χαλεπὰς *MS. D. in marg.* χαλεπὴς. [12] πελέκης *vulgg.* [13] τορολέβω *MS. D.* [14] ἀλλ' ἀκριβεῖς *MS. D.* [15] ἂν τῇ *MS. D.*

certe mirum videri poſſit, ſi ἀτρεκέως ſignificet ἀληθῶς, (vt vult Erotianus) quorſum adiunctum fuerit κατ' ἀληθείην. Sed de hac re lege quae ſcripſi in fine primae annotationis. Certe in lib. περὶ γυναικείων fine huiuſmodi adiunctione aduerbio hoc vtitur quatuor in locis, quorum eſt hic primus, εἰδείη δ' ἄν τις τάτων ἕκαστα εἰ ἐρωτῴη ἀτρεκέως ταῦτα. Secundus, χρὴ δὲ τὴν μελέτην ἀτρεκέως ποιέεσθαι ἑλκέων τῶν ἐν τῇσι μήτρῃσιν. Tertius, ἅμα δὲ ἤξει οἱ ἰητροὶ ἁμαρτάνουσιν, οὐκ ἀτρεκέως πυνθανομένοι τὴν πρόφασιν τῆς νούσου. Quartus ſtatim poſt, ἀλλὰ χρὴ ἀνερωτᾶν αὐτίκα ἀτρεκέως τὸ αἴτιον. Sed in quo ex his quatuor ἀτρεκέως ſignificet ἀληθῶς potius quam

[1] Ἀλλοφάσσοντες) ἀπορέμενοι καὶ [x] τεθορυβημένοι, ὥς φησι Βακχεῖος. Ξενόκριτος δὲ ὁ Κῶος φησὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι λέγεσθαι τὸ Ἀλλοφάσσειν ἐπὶ τῆ τῆς διανοίας παραφόρᾳ· πιθανῶς ἱσορῶν παρὰ τὸ [2] ἄλλο φάσσειν, καὶ [3] ἄλλο φωνεῖν.

[k] Ἀραιά) Βακχεῖος μὲν ἤκουσε τὰ λεπτά. Τινὲς δὲ τὰ πυκνὰ καὶ ξενά, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, — ἀραιὴ δ' [4] εἴσοδος

[x] τεθορηβυμένοι *Chart.* [2] ἀλλοφάσσειν καὶ ἀλλοφωνεῖν *MS. D. vitiose* ἀλλοφάσειν *ap. Hesych. p.* 64.

quam ἀκριβῶς, aliis iudicandum relinquo. Certe et ἀτρεκέστερον aliquot in locis apud eumdem scriptorem invenio pro ἀκριβέστερον positum, (meo quidem iudicio) potius quam pro ἀληθέστερον. ST.

i. Tertio prognosticorum, textu VIII. p. 407. v. 10. Qui vero morituri, aegre spirantes fiunt, ἀλλοφάσσοντες, delirantes, vigilantes. Galenus in Exegesi, delirantes et desipientes exponit. Idem dicit in commentario textus citati, additque secundum aliquos significare eos, qui huc et illuc se iactant: aut oculos huc et illuc circumferunt. Priorem tamen expositionem magis probat, quia ἀλλόφασσειν alia atque alia loqui importat. KUST. Locus Hippocratis est in prognostico, vbi scribit, οἱ δὲ ἀποκναμένοι, δύσπνοοι γίνονται, ἀλλοφάσσοντες, ἀγρυπνέοντες, τά τε ἄλλα σημεῖα πάνυσα ἔχοντες. Sed Galenus aliam quoque huius verbi etymologiam affert, hanc videlicet, vt sit ἀλλοφάσσειν dictum ἀπὸ τῆ μεταβάλλειν τὰ φάη ἄλλοτε εἰς ἄλλο σχῆμα. Verum longius petitum videtur hoc etymum quam alterum, ἐκ τῆ ἄλλοτε φάσκειν ἄλλα, vt habet Galenus, et fortasse Erotianus scripserat παρὰ τὸ ἄλλο, καὶ ἄλλο φάσσειν, ἤ τοι φωνεῖν. ST. Cf. quoque quae hac de voce eleganter disseruit D. W. Trillerus Vir Ill. in Obss. critt. in varios Graecos et Latinos Auctt. p. 476.

k. Primus locus Homeri libro vigesimo secundo Odysseae, Ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν Ἐν σώματι πρήσσουσιν, ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν. *Littoraque procedentia inter se aduersa In ora prominent, ἀραιὴ angustus alioqui introitus.* Secundus locus libro decimo sexto Iliadis, Λάψαντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ, *Lambentes linguis ἀραιῇσι tenuibus aquam nigram.* De dolore, qui cum interuallo fit; primo

Ἀλλοφάσσοντες) dubitantes, et animo turbati, vt ait Bacchius. Xenocritus vero Cous ait, apud Iones τὸ ἀλλοφάσσειν in mentis alienatione dici: probabiliter scribens, παρὰ τὸ ἄλλο φάσσειν, καὶ ἄλλο φρονεῖν, hoc est, ab eo, quod est, aliud dicere, et aliud cogitare.

Ἀραιὰ) Bacchius quidem subtilia est interpretatus: Nonnulli vero densa et angusta, vt est apud Homerum,

[3] ἄλλο φρονεῖν *Eust. et Chart.* [4] εἰσωλός *MS. D.*

mo prorrheticorum, commentario primo textu XXII. p. 409. v. 25. ita scribit: τὰ ἀραιὰ, rari circa latus in his dolores, desipientiam significant. De spiritu vero, in primo de morbis vulgaribus, commentario tertio, textu XVIII. p. 307. v. 42. Philiscī morbum narrans, inquit: huic spiritus ad finem vsque velut reuocanti, ἀραιὸν rarus, et ceu ex interuallo, et magnus. Et in textu XIX. eiusdem commentarii p. 308. v. 13. de Sileno verba faciens, ait: ab initio huic, et ad finem vsque, spiritus magnus ἀραιὸν rarus. Sed dubitabit fortasse aliquis: quum spiritus rarus sit, qui longis interuallis ducitur: vt testatur Galenus primo prognosticorum, textu XXIV. Primo prorrh. com. I. t. 4. Primo de morb. vulg. com. III. t. 18. L. II. de difficili respiratione c. 3. et 6. quam ob rem Hippocrates, tertio de morbis vulgaribus, com. III. t. 86. p. 327. v. 35. aegritudinem vxoris Dealcis enarrans, scribat: Decima quarta spiritus ἀραιὸν, μεγὰ, διὰ χρόνυ, id est, rarus, magnus, per multum tempus. Cui dubitationi Galenus, in expositione loci citati, ita occurrit. Spiritus rarus, quod est perinde, ac per interuallum: et id ipse videtur deinceps addidisse. Fortasse igitur subiunxit, per interuallum, vt raritatis augmentum indicaret: ac si dixisset: per magnum admodum interuallum. Consuetudo enim est, vt magnum omittatur: et solum, per interuallum, dicatur: non tamen perpetuo, vt in aliis. Vsurpauit etiam hanc vocem Hippocrates, ad significandum substantiam raram, secundo de articulis, textu XXI. p. 481. v. 24. de luxatione maxillarum, ita scribens: perfecte enim, (seu vt Vaticanus codex habet ταχέως, cito) callo obducitur, quemadmodum etiam alia ossa ἀραιὰ rara. Primo de morb. muliebr. p. 231. v. 46. Et lanae quidem, tanquam ἀραιὰ rarae, et molles, ex

dece-

ὁδός ἐστι. Καὶ, Λάψαντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι, μέλαν ὕδωρ. Ἀγνοοῦσι δὲ οἱ ταῦτα λέγοντες, ὅτι ἡ λέξις ἐχ ἓν δηλοῖ παρὰ τῷ ἀνδρὶ, ἀλλ' [1] ἐνθάδε μὲν καὶ ἐν ᾧ Ἐπιδημιῶν, ἀραιὸν λέγει τὸ ἐκ διασήματος καὶ μὴ ἐπιταχύνον· καὶ ἐνθάδε μὲν ἄλγημα σημαίνει, ἐκεῖ δὲ πνεῦμα. Ἐν δὲ τῷ Περὶ ἄρθρων φησὶν ἀραιὰ ὀστᾶ, τὰ διεσῶτα ἀλλήλων. Ἐν δὲ ᾧ τῶν Γυναικείων, καὶν τῷ Περὶ ἀρχαίης [1] ἰητρικῆς, φησὶ σώματα [2] ἀραιὰ καὶ [3] εὐαιμα.

[4] ll Ἄλις) [5] m ἀρκέντως.

[n] Ἀπολελαμμένοι) Βακχεῖος μὲν ἐν δυσὶν, οἱ πλήρεις ὄντες· ὁ δ' Ἐπικλῆς, τροφῆς γέμοντες· ἢ καθηρημένοι,

[1] ἰτρικῆς *MS. Doru.* [2] ἀρσιὰ *MS. D.* [3] εὔμενα *MS. Doru. et Euſt.*

decedente amplius ſuſcipiunt. Et paulo poſt v. 48. Sic ſane mulier, velut quae ἀραιοτέρη, rarior eſt, ampliorem a ventre, corpori humiditatem attrahit. Libro de veteri arte medendi, p. 11. v. 27. loquens de differentiis figurarum inquit: Aliae ſpongiformes, et ἀραιὰ rarae. Et paulo inferius v. 40. Spongiformes vero et ἀραιὰ rarae, veluti lienis, pulmonis, et mammae humorem ebibunt. Et rurſus ibidem, v. 43. Sed quum biberit, et ſuſceperit in ſe ipſum humorem, et vacua, et ἀραιὰ rara, ac parua penitus explentur. Plura de hac voce leges, L. de natura pueri p. 32. v. 2. Primo de morbis p. 129. v. 19. Sexto de morb. vulgar. com. 2. t. 10. p. 344. v. 14. Quinto aphoriſmorum t. 69. p. 397. v. 48. et t. 71. p. 389. v. 1. Sciendum eſt etiam Rufum Epheſium L. I. de partium humani corporis appellationibus c. 27. in alia ſignificatione hanc vocem vſurpaſſe. Eſt autem, inquit, totum inteſtinorum vinculum ac firmamentum, quod meſenterion, ac meſaraeon graeci vocant: ἀραιὰς vero et ventrem, et omne inteſtinum vetuſtiſſimi graeci appellabant: ex quo ad haec vſque tempora, hoc nomen meſaraeon deriuatum eſt. EUST.

l. Quem locum deſignet, quum ἐνθάδε dicit, in prima declarauimus annotatione. ST. Vide p. 26. not. a.

ll. Erotianus huius vocis expoſitionem ſine cauſa parum infra iterat: vnde nemini non patet, hunc libellum eſſe fragmentum eorum, quae

ἀραιὴ, i. e. anguſtus aditus eſt. Et rurſus, lambentes linguis ἀραιῇσι tenuibus nigram aquam. Qui haec dicunt, ignorant hanc vocem apud Hippocratem non vnam tantum rem ſignificare, ſed hoc quidem loco, et in primo de popularibus morbis ἀραιὸν dicit, quod ex interuallo eſt, et non cum celeritate fit; et hic quidem dolorem ſignificat, ibi vero ſpiritum. In libro autem de articulis inquit, ἀραιὰ oſſa inter ſe diſtantia. In primo vero de morbis muliebribus, et in libro de veteri arte medendi, dicit corpora ἀραιὰ, id eſt, tenuia, et εὔμενα, hoc eſt ſatis rara.

Ἄλις) ſatis.

Ἀπολελαμμένοι) Bacchius quidem duobus in locis, pleni exiſtentes: Epicles vero nutrimento referti, vel inaniti,

C 5

[a] *Vulgg. ſic:* Βακχεῖος ἐν β', ἀρκῶντως, ἱκανῶς, ὡς καὶ Ὅμηρος λέγων· Ἀφνειός βιότοιο, ἄλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι. [b] ἀρκῶν *MS. D.*

quae ipſe ſcripſit, ab aliquo imperito collectum. Memini huius dictionis Hippocrates, in L. de ſuperfoet. p. 51. v. 6. Ex hoc, inquit, bibat ieiuna copia quanta moderata eſſe videbitur, tot diebus, quot ἄλις ſatis habere videbitur. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 10. p. 307. v. 16. Circa iudicationem vero, et vna cum iudicatione ἄλις aceruatim elucet. Galeni vero interpres, abunde transtulit. Primo prorrh. com. 1. t. 35. p. 409. v. 40. ita inquiens: Verum circa iudicationem his ſpiritus ἄλις ſatis cum vehementi cupiditate penetrat. Caluus vertit: ſatis creber. Germanus interpres, aceruatus. Galenus in eius loci expoſitione ait, ἄλις, id eſt, ſatis, ſimul totum ſignificare.

m. Heſ. explicat per ἱκανῶς, ſed addit πλῆρες ἢ αὐταρκές ἐστι καὶ μετρίως ὡς Εὐριπίδης Ἀλκήστιδι.

n. Quum Erotianus inquit, Sed hic quidem et in primo de morb. mul. innuit, vt coniicio, t. 6. com. 2. primi L. prorrh. p. 409. v. 46. in quo loco ſic ſcribit: Κοιλίαι ἀπολελαμμέναι, alui interceptae, et t. 56. eiuſdem commentarii et libri p. 410. v. 45. capite dolentes cum catoche delirantes ποιλίης ἀπολελαμμένης aluo intercepta. Et t. 60. p. 411. v. 1. Cibis ἀπολελαμμένων interceptis, in ſudoribus. Quem autem locum

μένοι, ἢ [1] ἀπειλημμένοι. Φαίνεται δὲ ἡ λέξις οὐχ ἓν δηλοῦσα, ἀλλ' ἐνθάδε μὲν καὶ ἐν ᾧ Γυναικείων, ὅταν εἴπῃ, [o] Ἀπολελαμμένας κοιλίας, ἐν ἴσῳ τῷ ἀπειλημμένας καὶ ἐσεγνωμένας. Ἐν δὲ τῷ περὶ ἄρθρων, ὅταν ἐπὶ τοῦ [2] σπονδύλου [3] τάττων εἴπῃ τὸ ἀπολελαμμένον, ἀντὶ τοῦ ἀπειλημμένον καὶ ἐσφηνωμένον.

[p] Ἀχλυώδες) Ἀχλὺς λέγεται ποιά τις ἀμαύρωσις καὶ σκοτία περὶ τὰς ὀφθαλμούς, ὡς καὶ [q] Ὅμηρος ἐν τῇ ε' [4] τῆς Ἰλιάδος φησὶν, Ἀχλὺν δ' [5] αὖτοι ἀπ' ὀφθαλμῶν [6] ἕλον, [7] ἣ πρὶν [8] ἐπῆεν.

[q] Ἀσήμως ἐξωνήσαντα) ἀντὶ τοῦ, χωρὶς φανερᾶς ἐπικρίσεως εἰς τὸ βέλτιον [9] ἀποκλίναντα.

Ἀσκα-

[1] ἀπειλημένοι *MS. D.* [2] σπονδήλου *MS. D.* [3] τάττον *Chart.* [4] τῆς *deest in vulgg.*

cum Erotianus adducit ex primo de morb. muliebr. reperire non potui. In eodem tamen libro, de obdurationе pudendi p. 244. v. 27. ita scribit: sed et frigus fit, et ambo labia clausa sunt, ξυνδήσασά τε τῆς καθάρσιος ἀπολελαμμένης, hoc est, vt Germanus interpres vertit, constringentia purgationem relictam, quae verba Caluus praetermittit. Alter locus ab eo citatus, est in tertio de artic. t. 46. p. 486. v. 7. vbi de luxata vertebra ait: At ea pressa, et ἀπολελαμμένος intercepta, multarum et magnarum, et nobilium partium torporem inducit. Secundo de morb. vulg. sect. 3. p. 315. v. 7. Zoilo aluus ἀπολελαμμένη intercepta. In Coac. praenot. p. 429. v. 16. Ἀπολελαμμένοι aluo suppressa exudantes. FUST.

o. Inuenio ἀπολελαμμένοι apud Hippocr. in progn. Coacis, vbi scribit οἱ ἐν πυρετοῖσιν ἐφιδρώοντες, κεφαλαλγέες, κοιλίην ἀπολελαμμένοι, σπασμώδεες. Hunc autem locum esse eum, in quo Bacchius ἀπολελαμμένοι exposuit πλήρεις ὄντες, Epicles autem τροφῆς γέμοντες, aut καθηρημένοι, aut ἀπειλημένοι, (quam postremam explicationem Erotianus approbat) affirmare nondum ausim. A Galeno certe ἀπολελαμμένας κοιλίας exponitur ἐπεχομένας. ST.

p. Tertio aphorismorum t. 5. p. 392. v. 25. Austri ἀχλυώδεες caliginosi. Quam sententiam repetit, tertio de humoribus, t. 13. p. 116. v.

44.

niti, vel intercepti. Videtur autem vox haec non vnum tantum ſignificare, ſed hic quidem, et in primo de muliebribus morbis, quum inquit, ἀπολελαμμένας κοιλίας, idem ſignificare videtur, quod ἀπειλημμένας καὶ ἐσεγνωμένας, hoc eſt, ventriculi intercepti et adſtricti. In libro vero de articulis, quum de vertebra loquitur, inquit, τὸ ἀπολελαμμένον, hoc eſt, interceptum, et quaſi cuneo * adſtrictum.

Ἀχλυῶδες) Ἀχλὺς dicitur obſcuritas, et obtenebratio circa oculos, quemadmodum ait Homerus in quinto Iliadis, ἀχλὺν, id eſt, caliginem ab oculis iterum ſubſtulit, quae prius inſidebat.

Ἀσήμως ῥαϛωνήσαντα) Non manifeſte melius habentem, hoc eſt, ſine manifeſto auxilio in melius declinantem.

Ἀσκα-

[a] αὖ τ' ἀπ' *MS. D.* [c] ἕλων *vulgg.* [f] ἢ *MS. D.* [g] ἐ. πείη *MS. D.* [g] ἀποκλινάντων *MS. D.*

* obſtructum Euſt.

Primo prorrh. com. ſecundo. t. 11. p. 410. v. 2. Oculus ἀχλυῶδες, caliginoſus, ſeu tenebroſus, malus. Quem locum Galenus exponens, inquit: Hippocratem vocare ἀχλὺν aeris turbationem, quae medium tum nubis, tum nebulae habet craſſamentum; quaeque magis quam nebula concreuit, minus vero, quam nubes. EUST. Videtur ἀχλυῶδες exponendum ex Hippocrate, qui ita ſcribit in aphoriſmis, νότοι βαρυήκοοι, ἀχλυώδεες, καρηβαρικοὶ, νωθροὶ, διαλυτικοί. Non exponit autem ἀχλυώδες Erotianus, ſed tantum ἀχλύν: verum ex Galeni Comm. in illum locum colligi poteſt, ἀχλυώδεες ſignificare οἱ ἀχλυώδη τὴν ὄψιν ποιοῦντες: quemadmodum βαρυήκοοι ſunt οἱ βαρυηκοΐαν ποιοῦντες. Idem Galen. in Com. 1. in epid. II. auctor ἀχλυώδεες ab Hippocrate dici ob caliginem, quae noſtris oculis offunditur, non propter caliginem aeris. ST.

q. In primo prorrh. com. 2. t. 17. p. 410. Pernicioſa ἀσήμως ῥαϛωνήσαντα, ſi citra ſigna leuia facta fuerint, mortem ſignificant. Quae expoſitio ab Erotiani ſenſu parum diſtat. EUST.

r 'Ασκαρίδες) λεπτὰ [1] ἑλμινθία, ὡς ἐπίπαν ἐν τοῖς τῶν ἀδηφάγων παιδίων διαχωρήμασιν εὑρισκόμενα. Οἱ γὰρ [2] ἐλλογιμώτατοι τῶν συγγραφέων εἶδος αὐτὰ [3] σκωλήκων ἱσορρέσι τῶν ἐπὶ τοῖς σαπροῖς ὕδασιν εὑρισκομένων.

s 'Απαρτί) ἀντὶ τοῦ ἀπηρτισμένως, καὶ παντελείως, καὶ ὁλοκλήρως.

t [4] Αὐασμόν) ξηρασμόν. Καὶ Αὖον λέγεται τὸ ξηρόν. Ὡς [5] Ὅμηρος, — [5] ξύλον αὖον [6] ὅσον τ' ὀργυιά.

Αἴρε-

[1] ἑλμίθια *MS. D.* [2] ἐλλογισμώτατοι *Chart.* [3] σκολήκων *MS. D.*

r. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 15. p. 343. v. 36. Circa initia exacerbationes conſidera: et in omni morbo, quale eſt ad veſperam exacerbari: et annus ad veſperam: et ἀσκαρίδες aſcarides. Quam vocem Galenus eo in loco non explicat: quia in ſecundo libro copioſe de ea ſe dixiſſe ſcribit; nimirum ſect. 1. p. 311. v. 25. ea in parte, cuius initium eſt; ἀσκαρίδες Aſcarides ſimiliter huic veſperi, et illi tunc in die infeſtant plerumque. Et quoniam Galeni expoſitione ſuper hunc librum priuati ſumus, ideo ad ea, quae in tertio aphoriſmorum, t. 26. ipſe ſcribit, confugiendum eſt. Pueris (inquit Hippocr. eo in loco, p. 393. v. 26.) ſenioribus accidunt tonſillarum inflammationes, et ἀσκαρίδες aſcarides. Qui ſunt, vt eo in loco inquit Galenus, tenues quidam lumbrici in parte praecipue inferiore craſſi inteſtini geniti. Et plurimi manifeſte gigni conſpiciuntur in iumentis, male cibum coquentibus, quorum malam coctionem foetor indicat excrementorum. Aliud vero genus lumbricorum eſt rotundorum. Secundo de morb. mul. p. 284. v. 37. Si in pudendo mulieris, aut inteſtino recto ἀσκαρίδες aſcarides naſcuntur. Et paulo inferius v. 40. Ἀσκαρίδες, Aſcarides exeunt et moriuntur. Et libro de fiſtulis p. 517. v. 40. Cum hac etiam ἀσκαρίδες vermes purgato. Sic vertit Germanus interpres. EUST. Vberiorem deſcriptionem vide apud Aetium L. IX. fol. 39. b. in MS. Lipſ.

s. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 43. p. 373. v. 5. Et plerumque ἀπαρτί, ſeu ἀπαρτίως exquiſite. Pro quo in aliquibus exemplaribus male legitur; καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἁμαρτάνεσιν, id eſt, et plerum-

Ἀσκαρίδες) minuti lumbrici, qui omnino in edacium puerorum excrementis inueniuntur. Scriptorum vero clariſſimi hos vermium ſpeciem eſſe, qui in putribus aquis reperiuntur, memoriae prodiderunt.

Ἀπαρτὶ) accurate, perfecte, integre.

Αὐασμὸν) ſiccitatem, et αὖον ſiccum dicitur, quemadmodum Homerus: Lignumque αὖον, id eſt, ſiccum, quantum ὀργυιὴ vlna.

Αἴρε-

[a] ἀναασμὸν *MS. D.* [b] ξύλε τ' αὖον *MS. D.* [c] ὅσον ὀργύην. *MS. D.* ὀργύοι *Euſt.*

plerumque peccant. In cuius loci expoſitione Galenus inquit, Ἀπαρτὶ et apud auctores Atticos, et apud Hippocratem in vſu eſt, pro ἀπηρτισμένως, καὶ ἀκριβῶς, id eſt, exquiſite et abſolute. Secundo de humoribus t. 13. p. 115. v. 27. ſuper ea verba. Quae iudicantur, et iudicata ſunt ἀπαρτὶ, perfecte ait. Sed quod hic dicit ἀπαρτὶ, id eſt, perfecte, in aphoriſmis dixit ἀρτίως, integre. Primo aphoriſmorum, t. 20. p. 390. v. 44. ſuper eadem verba, ita ſcribit. Quod in aphoriſmis ἀρτίως, integre dixit, hoc in Libro de humoribus commutans, ἀπαρτὶ perfecte nominauit. Eſt autem huius nominis ἀπαρτὶ apud alios antiquos ſignificatum pro cumulate, plene atque indeficienter; quae omnia etiam hoc loco per ἀρτίως, id eſt, integre, debemus accipere. EUST. In Galeni vocabulario legitur ἀπαρτίως non ἀπαρτὶ, itidem tamen expoſitum ἀπηρτισμένως, praeterea ἀκριβῶς. Sed neque hic male ἀπαρτὶ, neque ibi non recte ἀπαρτίως. Nam ſi illi credimus in Com. 1. in aph. ἀρτίως, et ἀπαρτίως et ἀπαρτὶ Hippocrates eadem ſignificatione vſurpavit, videlicet pro ἀπηρτισμένως et ὁλοκλήρως et ἀνελλιπῶς, item τελέως. Ibidem et apud alios veteres ſcriptores in vſu fuiſſe, alibi vero nominatim Atticos id vocabulum vſurpauiſſe tradit. ST.

t. Αὖον ſiccum dicitur, quemadmodum Hom. Lib. XXIII. Il. Ἔσηκε ξύλον αὖον ὅσσοντ' ὀργυὶ ὑπὲρ αἴης. *Stetit lignum αὖον ſiccum quantum vlna ſuper terram.* Et verbum αὕειν apud eundem, Odyſſeae quinto Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μήποθεν ἄλλοθεν αὕοι. *Semen ignis ſervans, ne aliunde comburat.* Euſtathius in expoſitione eius loci inquit, αὖον ξύλον, eſſe lignum ſiccum et combuſtum. Primo de humoribus t. 22.

p. 114.

[u] Αἴρεται) ἐπαίρεται.
[x] [1] Ἀκτή) βοτάνης ὄνομα.
Αἔκασιν) ἀ βάλονται.
[y] Ἀνθεῖν) ἀκμάζειν.
[z] Ἀρκτῶρος) οὗ τινες Ἀρκτοφύλακα προσαγορεύσιν. Οὖροι γὰρ οἱ φύλακες καλῶνται, ἔστι δὲ ἕτος λαμπρὸς [a] ἀσὴρ ἐν τῇ ζώνῃ τῶ Βοώτε κειμένος.
[b] Ἀρχαίη φύσις) ἡ πρὸ τῶ νοσεῖν καὶ κατὰ φύσιν ἕσα.

Ἄμαρ-

[1] ἀλκτὴ *Steph. et vulgg.*

p. 114. v. 45. Flatus expertia, cruda, cocta, αὗα ficca. Et t. 24. p. 115. v. 2. Dejectionem αὐασμὸν ficcitatem, si corpus non concidit, spiritum turbidum. In secundo de morb. mul. p. 272. v. 12. Caeterum in ollam alium αὗον ficcum iniicere oportet. EUST. Homeri versus integer est hic Iliad. ψ. v. 327. Ἔσηκε ξύλον αὗον ὅσοντ' ὄργυι' ὑπὲρ αἴης. Sed ὄργυια scripsit Erotianus sine apostrophi nota, quod eo nomine locum clauderet. ST.

u. In primo de morb. mul. p. 248. v. 15. Et si his sic habentibus non exsudarit, neque aluus laxetur, ab hoc splenis αἴρεται attollitur. Et libro II. p. 278. v. 42. Si inflati fuerint vteri, venter αἴρεται attollitur, et inflatur ac sonitum edit. In Libro de natura muliebri p. 217. v. 4. Et tumores sunt crurum ac manuum: et caua αἴρεται eleuantur. In secundo de morbis p. 140. v. 10. Si vero longo tempore postea reuertatur morbus, cutis capitis crassescit, et reliquum corpus αἴρεται attollitur. Sexto de morbis vulgaribus, com. 4. t. 1. p. 346. v. 28. de tuberculis circa aurem. Recidiua vero inquit, fiente rursus, αἴρεται intumescunt. Quam sententiam repetit, tertio de humoribus t. 34. p. 117. v. 37. EUST.

x. Male in quibusdam exemplaribus Erotiani ἀλκτὴ pro ἀκτὴ legitur. In secundo de morbis p. 144. v. 33. Si vero aluus non subeat, brassicas edat, et succum sorbeat, sin minus ἀκτῆς sambuci folia eodem modo. Sic in Vaticano codice legitur: in impressis vero αὐτῆς, sed perperam. In libro de natura mul. p. 218. v. 24. Paeoniae grana nigra quinque bibat, et fructus ἀκτῆς sambuci conchae testam maiorem in vino. In secundo de morb. mul. p. 268. v. 17. Diebus vero inter collutiones intermediis

Αἴρεται) attollitur.

Ἀκτή) herbae nomen.

Ἄεκουσιν) nolunt.

Ἀνθεῖν) in vigore esse.

Ἀρκτοῦρος) quem nonnulli Arctophylacem appellant. Οὖροι enim custodes dicuntur, est autem haec stella fulgens in zona Bootis posita.

Ἀρχαίη φύσις) antiqua natura, hoc est, quae ante morbum est, et secundum naturam.

Ἀμαρ-

diis ἀκτῆς sambuci fructum bibat, et leporis coagulum. Et p. 283. v. 6. Ad hoc commodum est ἀκτῆς sambuci folia sumere cocta cum origano, aut thymo, aut ruta. Et p. 285. v. 49. ἀκτῆς sambuci folia, et lentisci in aqua coquito. De cuius plantae differentiis ac facultatibus Dioscorides L. IV. c. 155. tractat. EUST. Vide Gorr. in def. med. p. 29.

y. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 10. p. 307. v. 13. de febre continua inquit. Continua quibusdam statim ab initio ἀνθεῖ floret, et viget maxime. Et libro II. sect. 1. p. 311. v. 35. Circa principia morborum considerandum, an statim ἀνθεῖ florent, pro qua voce quidam vertunt, consistendi vigorem habent. Secundo de humor. t. 26. p. 115. v. 49. Proinde nosse expedit, in quibus temporibus humores ἀνθέσι florent. EUST.

z. Galen. L. III. aphor. t. 14. inquit: Arcturus oriens facit initium autumni. Primo de morb. vulgar. com. 1. t. 1. Arcturum oriri ante autumnale aequinoctium, duodecim fere diebus, affert. Meminit autem eius Hippocr. in L. de aëre, aquis, et loc. p. 75. v. 41. et p. 76. v. 7. Tertio de diaeta p. 101. v. 36. De morb. vulg. L. I. com. 2. t. 4. p. 302. v. 47. et t. 60. p. 304. v. 3. et 37. et 38. et libro tertio, com. 3. t. 2. p. 322. v. 1. et t. 7. p. eadem v. 5. Et L. septimo de Pythodoro loquens, p. 352. v. 27. EUST.

a. Suid. Ἰδίως δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτῆς ἀστὴρ (ἀρκτοῦρος λέγεται) λέγεται καὶ Ἀρκτοφύλαξ. Φύλακες autem οὖροι dicti teste Eustathio παρὰ τὸ ὁρᾶν, quia προορῶνται τὰ ἐπιόντα οἱ φύλακες.

b. Tertio de fract. t. vlt. p. 471. v. 17. Neque enim aliam vllam communem duorum ossium connexionem emotam ad ἀρχαίην φύσιν pristinam naturam collocare facile est. Primo de artic. t. 61. p. 477. v. 20. de summitate

c Ἀμαρτωλίην) τὴν τῶν ἁμαρτημάτων ἕδησιν.

d Ἀλύκη) [1] ἀπορία μετὰ [2] χάσμης.

e [3] Ἄφθα) λέγεται ἐξανθημάτων εἶδος περὶ τὰ τῶν παιδίων στόματα μάλιστα γινομένων.

f Ἄναυδος) ἄφωνος. Αὐδὴ γὰρ ἡ φωνή. Ὡς Ὅμηρος φησὶν, Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ἀνε-

[1] ἀπέα *MS. D.* [2] χάσμησο *MS. D. vulgg. poſt* χάσμης *habent* ἀρθώδεα. ἄφθα λέγεται.

tate lati ſcapularum oſſis, quod cum iugulo coniungitur. Neque enim aliud vllum os in eumdem locum reſtituitur, quod cum alio oſſe communionem habet, et adhaerens ab ἀρχαίης φύσιος priſtina natura auulſum fuerit, pro qua voce interpres elegantiſſime vertit, veteri ſede auulſum fuerit. Et t. 72. p. 478. v. 41. Quum ad ἀρχαίην φύσιν priſtinam naturam reſederit, reliqua curatio velox erit. Secundo de artic. t. 24. p. 482. v. 28. de luxatione maxillarum. Primum igitur et intrinſecus conformando, et forinſecus non parcendo, ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν ad priſtinam naturam reducere ac dirigere oportet. Secundo de morbis vulg. ſect. 1. p. 311. v. 46. Quae vero contraria ſignificant, malum, non ſolum ſi recurrant, ſed etiam ἀρχαίης φύσιος primariae naturae contraria repentia. Et infra p. 312. v. 18. Molles vero tardiores ſunt ad peccatum et ad bonum, quam ἀρχαίη φύσις prior natura. Libro de ſteril. p. 298. v. 33. Sed et poſt ſuffitum lauet: et vteri ſtomachum ad ἀρχαίην φύσιν priſtinam naturam reducat. EUST.

c. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 312. v. 17. Molles vero tardiores ſunt, et ad ἁμαρτωλίην peccatum, et ad bonum, quam prior natura. EUST.

d. Secundo de morbis vulgaribus ſect. 6. p. 318. v. 33. Αλυκῆς, in anxietate, horrore, oſcitatione, dato vinum. De cuius vocis expoſitione Galeno cum Erotiano non conuenit, nam ſeptimo aphoriſmorum, t. 56. p. 400. v. 10. Ἀλύκην, anxietatem, oſcitationem etc. quam vocem Calvus vertit pandiculationem et aeſtum. Galenus inquit: Nos ſcire oportere, quod ἀλύκην nominauit, quam multi Graeci ἄλην appellant, id eſt anxietatem. EUST. Ex Hippocr. aphor. eſt hic vnus, Ἀλύκη, χάσμη, φρίκη, οἶνος ἶσος ἴσῳ πινόμενος λύει τὴν νόσον.

vbi

Ἁμαρτωλίην) errorum cognitionem.

Ἀλύκη) haesitatio cum oscitatione.

Ἀφθώδεα) ἄφθα dicitur pustularum species, quae in summo ore puerulorum nascuntur.

Ἄναυδος) sine voce. Αὐδὴ enim vox, vt ait Homerus: αὐδήεντα loquentem reddidit Dea habens caesios oculos Minerua.

Ανε-

[3] Ἀφθώδα. ἄφθα λεγέται *MS. D. Sic quoque MS. Steph.*

Vbi Galenus ἀλύκην ait eum appellasse, quam vulgus Graecorum vocare soleat ἄλυν, et ex iis, qui prospera valetudine vtuntur eos ἀλύειν dici, quibus quum praesentia semper displiceant, ex opere vno statim ad aliud transiliunt: itidem vero et ex aegrotis eos, qui quum decubitum impatienter ferant, subinde modum ac formam decubitus mutant, quod praesens status semper sit illis molestus. ST. Budaeus obseruauit apud Galenum ἀλύειν explicari per τὸ δυσαρεστεῖσθαι. V. Gorr. in def. med. p. 25.

e. Eust. legit ἀφθώδεα et dicit: In aliquibus exemplaribus perperam scribitur ἀφθώδα. Tertio de morbis vulgaribus, com. 3. t. 12. p. 322. v. 10. Ora ἀφθώδεα vlcere feruido affecta. Caluus vertit, ora pustulabantur. Quem locum Galenus exponens, inquit, ἄφθαι quidem ora puerorum frequenter sollicitant, quae exulcerationes quaedam sunt in oris superficie, de quibus in secundo de morb. mul. p. 266. v. 44 ait: Et in ore ἄφθαι vlcera feruida. et superficiaria. Alibi vero aliis etiam partibus hanc vocem accommodauit. Nam L. de nat. mul. p. 226. v. 4. inquit, ἢν ἀφθήσι τὰ αἰδοῖα, id est (vt Germanus interpres vertit): Si ex feruido et superficiario vlcere pudenda fuerint exulcerata. Quae verba ipse repetit p. 227. v. 48. Habetur etiam haec vox in eodem libro p. 229. v. 5. Primo de morb. mul. p. 242. v. 15. Si praegnanti ἄφθαι τὰ αἰδοῖα pudenda feruido et superficiario vlcere fuerint exulcerata. Et p. 263. v. 14. EUST. Paulus L. III. c. 54. ἀφθῶντας διδύμους quoque habet, id est, testes veluti aphthis exulceratos.

f. L. de coac. praen. p. 434. v. 18. In conuulsionibus ἀναυδίη vocis interceptio, diu durans, mala est. In primo de morb mul. p. 241. v. 19. de repentina suffocatione praegnantium. Et mulier ἀναυ-

ε Ἀνεκάς) ἀντὶ τοῦ ἀνωτάτω. Σύγκειται γὰρ ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ ἑκάς, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ φησὶν, ὁ μηχανοποιὸς, ὁπότε βάλει τὸν τρόχον ἐὰν καὶ νεκάς, λέγε, χαίρε φέγγος ἡλίε.

h ι Αἱμοκέρχνα) τὰ μετὰ τοῦ διαίμα εἶναι, καὶ κατάξηρα. Κέρχνον γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ ξηρόν. Ἀκο-

ι *αἱμοκέρχνοντα MS. D.*

δίη voce priuatur. Et L. II. p. 269. v. 41. Tales ſi non breui a praecordiis vteri deſcendant, ἄναυδοι loqui non poſſunt. Et infra p. 278. v. 27. de conuerſione vteri ad crura et pedes. Si vero ἄναυδος γένηται loqui non poterit, crura de repente frigida reperis. Et p. 283. v. 28. Et anxia eſt: et ἄναυδος ἐστὶν loqui non poteſt. Quinto de morb. vulg. p. 340. v. 1. de virgine pulchra Nerii filia: Rurſus augebatur febris: et in ſoporem deferebatur: et ἄναυδος loqui non poterat. Galenus in Exegeſi dicit, hanc vocem ſignificare eum, qui differere nequit. In tertio de morb. vulg. com. 3. t. 74. p. 324. v. 49. de Pythione verba faciens, qui ἄναυδος et ἄφωνος, hoc eſt, loquela et voce deſtitutus fuit; vel vt Caluus vertit: Non loquebatur, querebaturque: vel vt aliis placet: obmutuit, voce defectus eſt. Galenus inquit, poſtquam dixit ἄναυδος mutus, addidit voce deſtitutus eſt; quia αὐδὴν non quidquid auditu ſentitur, aut ore animantis de induſtria emittitur; veteres appellarunt: ſed vnam hominis vocem, qua inter nos colloquimur, αὐδὴν nominant. Itaque Poeta vbi facit alterum equorum Achillis humano ſermone reſpondiſſe, ait vt legere eſt in XIX Iliadis iuxta finem: Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. *Loquentem fecit Dea albas vlnas habens Iuno;* non quod antea voce careret: nec quod in eo vox equorum communis non eſſet: ſed quod non illa loquela, quae αὐδὴ dicitur: ſic deam dicit loqui, quae humana lingua vteretur. Primo prorrh. com. 2. t. 58. p. 410. v. 47. In febribus ad praecordiorum dolores ἀναύδως ſine voce, ſi ſudore ſoluantur, maligni ſunt. Sine voce, inquit eo in loco Galenus, nonnulli pro, ſine ſermone dici putarunt: quia ſermo in vocis genere ſit. Dicitur autem apud veteres φώνη non ita ſolum, verum quoque αὐδὴ: atque hoc per tranſlationem ἀλόγως, ex ἀναύδως ſignificari dicimus. In cuius expoſitione Galenus cum Erotiano non conuenit. Locum, quem ex Homero addu-

Ἀνεκάς) desuper. Compositа enim est ab ἄνω, quod est supra, et ἑκάς, quod est procul; quemadmodum Aristophanes in Daedalo ait: Machinarum faber, quando vis rotam dimittere, quamuis ἑκάς, id est, procul, dic, salue splendor solis.

Αἱμοκέρχνα) dicuntur ea, quae et cruenta et arida sunt. Κερχνὸν enim Attici siccum dicebant.

adducit, non inuenio, nisi is sit, quem Galenus citat. EUST.

g. Primo de morb. mul. p. 231. v. 45. loquens de corporis muliebris raritate, ait: Fit autem hoc ex eo, quod semper ab aqua ἀνεκὰς fursum decedit in vasa ampliora oscula habentia. Et libro secundo p. 276. v. 46. de vteri procidentia. Sed et lectum a pedibus ἀνεκὰς altiorem facere oportet. Et infra p. 278. v. 12. Oportet enim ipsos, scilicet vteros, ἀνεκὰς fursum reuellere. EUST. Hippocrates et ἀνεκὰς et ἐς τὸ ἀνεκὰς dicit, illud περὶ γυναικείων L. I. hoc autem II. ST.

h. In aliquibus exemplaribus scribitur αἱμοκέρχνοντα. Sunt autem αἱμοκέρχνα secundum Galenum in Exegesi, quae, quum sanguis effluit, asperitatem inducunt. EUST. Agnoscit hanc vocem Galenus quoque in Gloss. Sed in accentu variatur; ego Erotianum sequi malim. Galeni vero priora verba ita distinguo: Αἱμόκερχνα (ἐπὶ αἵμα-τος ἐκχύσει) κέρχνον ἐμποιοῦντα. Vt illa ἐπὶ αἵμ. ἐκχ. per parenthesin legantur, ac notent in loco Hippocratis, quo pertinet haec Glossa, de sanguinis effluuio agi. Hesychius ex aliis forte Hippocratis commentatoribus αἱμόκερχνα ἠχοῦντα exponit: aliter adhuc Phauorinus. Vide sis Foesium. Sed quid in tanta diuersitate sequendum? maxime vbi Foesius de Hippocratis loco nihil compertum habuit: in epid. LL. quaerendum esse probabile sit ex iis, quae praecedunt et sequuntur apud Erot. Nihil tamen reperi, quorsum referre ausus sim, nisi forte sit hic locus epid. IV. p. 1134. Ἐν Κρανῶνι Λυκίνῳ γραμματικῷ ἐπὶ πυρετῷ χολώδεος ἐπὶ σπληνὸς καρηβαρίῃ, ἐπέρχα κατὰ σπλῆνα. Ἐν χείλεσιν ἀμφοτέροισιν ἕλκεα, ἔνδοθεν φαρυγγύλα, σμικρά, ἔπειτά τι καὶ αἷμα ἐκ τοῦ κατ' ἴξιν σμικρὸν ἐρρύη. Aesculapio aliquo indigemus, qui teterrimis his vlceribus medeatur: quid enim est ἐπὶ σπληνὸς καρηβαρίῃ? quid ἐπέρχα κατὰ σπλῆ-

[h] Ἀκολαξότατον) ἀναιδέστατον.

Ἀνάπλοον) τὸ κεῖφον καὶ ἔχον εὐρυχωρίαν τινά.

[i] [1] Ἀπόξεα) τὰ ἀπόξηρα καὶ ἀποκεκομμένα, λέγω τὰ ἐκ πλάτους εἰς [2] στενὸν ἠγμένα.

[k] Ἀκμὴ πάθους) ἡ τῶν τὸ μέγεθος δηλούντων σημείων παρουσία.

Ἀπαυ-

[1] ἀποξῆ *Chart.*

σπλῆνα? Ego parum me hic cernere fateor, coniecturas tamen experiar. Puto ſcil. pro ἐκέρχα Erotianum et Galenum legiſſe αἱμόκερχνά. Dein coniicio, duplicem fuiſſe lectionem, in aliis nempe exemplaribus exſtitiſſe ἐπὶ σπληνὸς, in aliis κατὰ σπλῆνα. Vnde poſteriora lubenter eiecerim. Itaque legerim, Ἐν Κρανῷνι Λυκίνῳ γραμματικῷ ἐκ πυρετῶ χολώδεος ἐπὶ σπληνὸς, καρηβαρίη, vt intelligatur, febrem hanc biliosam ex ſplenis vitio ortum duxiſſe: niſi tamen, quod malim, ita haec concipienda ſint: Ἐν Κρανῶνι Λυκῖνος γραμματικὸς, ἐκ πυρετῶ χολώδεος ἐπίσπληνος. καρηβαρίη. αἱμόκερχνα ἐν χείλεσιν ἀμφοτέροισιν ἕλκεα ἔνδοθεν στρογγύλα, σμικρά. Ἔπειτά τι καὶ αἷμα ἐκ τῆ κατ' ἴξιν σμικρὸν ἐρρύη. Ita legendo ἐπίσπληνος *lienoſum* notabit, qui lienis tumore vel alio vitio laborat, vt epid. L. VII. p. 1238. B. ὕστερον δὲ θέρμαι αὐτῷ ἦσαν, καὶ ὑδρωπιώδης ἦν, καὶ ἐπίσπληνος, καὶ ἀσθματώδης. Vertendum itaque erit ex Erotiani ſententia: *Cranone Lycinus Grammaticus ex febre biliosa lienosus (euaſit) dolor capitis: in interiori vtriuſque labii parte (orta ſunt) vlcera cruenta ac arida, rotunda, minuta: deinde parum quoque ſanguinis ex (nare) directe oppoſita profluxit.* Sed ſecundum Galenum αἱμόκερχνα ἕλκεα ſunt talia, quae morſum aliquem irritantem aſperam arteriam excitant: et poteſt vtique ferri vtraque expoſitio, attamen et hic ego ab Erotiano ſecedo, atque Galeno aſſentior; admodum enim probabile eſt, vlcuſcula haec ſtillaſſe cruorem tenuem acri lympha permixtum, qui quum ſenſim per os in fauces deflueret; caput aſperae arteriae mordere, et ad tuſſiculam proritare potuit. Vltima vero verba ἔπειτά τι καὶ αἷμα ἐκ τῆ κατ' ἴξιν σμικρὸν ἐρρύη, notant ſanguinem fluxiſſe e nare ſpleni directe oppoſita, quoniam praegreſſum eſt ἐπίσπληνος. Vid. Erot. in Σπληνὸς κατ' ἴξιν et ibi Euſtachium, nec non Foeſium in Κατ' ἴξιν. HER. Cf. Gorr. in def. med. p. 11.

i. Se-

Ἀκολαζότατον) impudentiſſimum.

Ἀνάπλοον) leue, et patentem quamdam habens latitudinem.

Ἀπόξεα) poliendo detracta et amputata; intelligens ea, quae ex latitudine in anguſtum redacta ſunt.

Ἀκμὴ πάθες) earum, quae magnitudinem declarant, notarum praeſentia.

[2] ϛερνὸν *MS. D.*

i. Secundo de officina medici t. 11. p. 503. v. 21. Hoc tamen probe noſſe conuenit, quod omnis deligatio ad decliuia, et ἀπόξη, acuminata fugit. Galenus in expoſitione t. 15. eiuſdem libri inquit, nos moneri vt prouideamus, ne faſcia ad partes decliuiores delabatur, neue ſurſum tendat ad gibbas, quas ipſe ſupra dixit ἀπόξη, id eſt, in extremitates tenuatas. Et libro tertio, in com. t. 11. ait, partes, quae in extremitate tenuantur, ipſe nominare ſolet ἀπόξη, et ὑπόξηρα, cuiuſmodi brachium eſt iuxta primam palmae partem, et crus iuxta pedem. Primo de fract. in t. 34. expoſitione. Longorum membrorum fines, anguſtiorem habentes latitudinem ἀπόξηρα, id eſt, deſiccantia, ſeu ὑπόξηρα, id eſt ſubſiccanea, ea de cauſa appellat: quae etiam ἀπόξη, hoc eſt in acutum abeuntia, vocare conſueuit. KUST. Apud Hippocratem legitur ἀπόξη, et hanc lectionem agnoſcit Galenus. Ita enim Hipp. in L. περὶ ἄρθρων ſcribit, εὖγε μὴν γνῶναι ὅτι ἐς τὰ κατάντη καὶ ἀπόξη φεύγει πᾶς ἐπίδεσμος. Vbi ἀπόξη vocari κυρτὰ tradit Galenus. Idem com. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον L. III χρεία μὲν γὰρ αὕτη διττὴ, κράτησίς τε τῶν ἐπιδεσμίδων, ἀναπλήρωσίς τε κατὰ τοιαῦτα τῶν μορίων ἃ καλεῖν αὐτὸς εἰώθεν ἀπόξη τε καὶ ἀπόξηρα, καθάπερ ἐπὶ πήχεος μὲν πρὸς καρπῷ, κνήμης δὲ πρὸς ποδί. ST.

k. Reperio ἀκμὴ apud Hipp. non ἀκμὴ πάθες. Primo aphoriſm. t. 9. p. 390. v. 20. Simul autem coniectare oportet, an aeger ex victu durare poſſit ad τὴν ἀκμὴν τῆς νόσου vigorem morbi. Et t. 10. p. ead. v. 21. et 22. Quibus igitur ſtatim ἡ ἀκμὴ vigor eſt, his ſtatim tenuis victus adhibendus eſt: quibus vero poſterius, ἡ ἀκμὴ vigor, his etc. Et L. II. t. 30. p. 391. v. 36. Circa principia et fines omnia debiliora ſunt, circa vero τὰς ἀκμὰς, vigores, fortiora. Quarto de morbis vulgaribus p. 333. v. 40.

l 'Απαυδῆσαι) [1] οἷον ἄφωνον γενέσθαι.

m 'Αμφιδέξιος) Βακχεῖος φησὶν ἀμφοτεροδέξιος, ὡς [2] 'Αμφήκης, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος. Σαφὲς δ' [3] αὐτὸ ποιεῖ [4] ὁ Εὐριπίδης ἐν n 'Ιππολύτῳ λέγων ἀμφιδέξιον σίδηρον, ἀντὶ τοῦ ἑκατέρωθεν τέμνοντα. 'Ο δὲ 'Ιπποκράτης ἐκ ἐπὶ τοῦ [5] ἀμφήκους, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ εὐχρήστως τίθεται κατὰ ἀμφότερα τὰ μέρη. Διδάσκει δὲ καὶ ὁ ποιητὴς, [6] τὸν μὴ καθ' ἕν μόνον μέρος εὔχρηστον, [7] περιδέξιον λέγων, [o] Ηρως [o] 'Ασεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος [8] ἦεν. 'Ομοίως καὶ ὁ [9] 'Ιππώναξ φησὶν, 'Αμφιδέξιος γάρ εἰμι, καὶ ἐκ ἀμαρτάνω κόπτων. Μέμνηται δὲ καὶ 'Ηρόδοτος τῆς λέξεως. Δεῖ ἓν ἀκέειν τοῦ

[1] οἷμαι *vulgg.* [2] 'Αμφίκης *MS. D.* ἀμφήκις *vulgg.* [3] αὐτῷ *MS. D.* [4] *articulum* ὁ *omittit MS. D.* [5] ἀμφίκους *MS. D.*

40. 'Ακμὰς τῶν νόσων: Vigores morborum et ad iudicationem, et quotidie. Et libro sexto com. 1. t. 9. p. 343. v. 26. Quae ad vigores fortes progressa sunt, non valde mitigantur, nisi prope τῆς ἀκμῆς statum seu vigorem. In cuius loci expositione Galenus ait: Quidam dicunt hoc loco factam esse status mentionem, qui vnum est ex vniuersi morbi temporibus: quidam vero illius, qui ad singulas accessiones pertinet. Aliis autem rebus hanc vocem accommodare Hippocratem ex iis, quae in libro de veteri medicina p. 8. v. 33. scribit, manifeste patet. Fortissimum autem est, inquit ipse, inter dulcia, dulcissimum, inter amara, amarissimum, inter acida, acidissimum; et in omnibus adeo rebus ἀκμὴ vigor ipse, ac summum. Libro de praeceptis p. 19. v. 8. 'Ακμὴ vigor aetatis omnia habet gratiosa: decrepita vero aetas, vice versa. EUST. Cf. Gorr. in def. med. p. 16.

l. Primo de morb. mul. p. 254. v. 6. Hoc vteros inflat. Hoc etiam ἀπαυδησαῖς, vel vt Vatic. codex habet, ἀπαυδῆσασι, desperatis optimum est. Primo aphorism. t. 9. p. 390. v. 20. Simul autem coniectare oportet, an aeger ex victu durare possit ad morbi vigorem: et vtrum ille prius ἀπαυδήσει deficiet: et ex victu durare non possit. Quae expositio cum Erotiani sensu non conuenit. EUST.

m. Hippocratis locus, quem citat, est in septimo aphorismorum,

Ἀπαυδήσαι) idem eſt, quod vocis expertem fieri.

Ἀμφιδέξιος) Bacchius inquit ambidexter, vt ἀμφήκης, vtrimque acutus. Explicat autem hoc Euripides in Hippolyto, dicens, ἀμφιδέξιον ferrum, pro vtrimque incidens. Hippocrates vero non ad vtrimque acutum, ſed ad id, quod ad vtramque partem facile poteſt accommodari, refert. Docet autem et Poeta illud eſſe περιδέξιον, quo non ſecundum vnam ſolam partem facile vti poſſimus, dicens: Heros Aſteropaeus quoniam περιδέξιος circumdexter erat. Eodem modo et Hipponax ait, ἀμφιδέξιος, id eſt, ambidexter ego ſum, et percutiendo non erro. Meminit quoque huius vocis Herodotus. Verum

[6] τὸ μὴ *MS. D.* [7] ἀμφιδέξιον *MS. D.* [8] εἶεν *MS. D.* [9] Ἱππάναξ *MS. D.*

ſmorum, t. 43. p. 400. v. 4. Mulier ἀμφιδέξιος ambidextra non fit. In cuius expoſitione Galenus inquit, Ambidextrum Euripides nominat ferrum vtrimque incidens. Περιδέξιον circumdextrum autem Homerus. Aſteropaeum ambabus manibus ſimiliter vtentem: ac ſi vtrimque dextrum dixiſſet. Eodem modo ἀμφιλαῶον ambilaeuum Ariſtophanes in Daedalo, vtrimque ſiniſtrum. Hipponax ἀμφιδέξιον ambidextrum dixit in hoc verſu: Ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, κοὐκ ἀμαρτάνω κόπτων. *Ambidexter enim ſum, et non aberro percutiens.* Et in Exegeſi inquit Ἀμφιδέξιος, ambidexter, id eſt, vtraque manu, vt dextra vtens. Sic etiam apud Poetam περιδέξιος circumdexter. Sic Hipponax aiebat: Ambidexter enim ſum, et non aberro. Quidam ἀμφιδέξιαν perperam intelligunt eam, quae in dextris vuluae partibus concepta eſt. Homeri locus ab Erotiano et Galeno adductus eſt in XXI. Iliadis. KUST. Inter aphoriſmos Hippocratis legitur, γυνὴ ἀμφιδέξιος; ἀ γίγνεται. ST. Vide quae de hoc loco diximus ad Ariſtotelis Phyſiog. p. 29. not. 24.

n. Vide Act. IV. v. 780. ſq. ἐκ οἵσει τις ἀμφιδέξιον Σίδηρον, ᾧ τό δ' ἄμμα λύσομεν δέρης. Scholiaſten ſequutus eſt Erotianus, qui ſic dicit: ἀντὶ τοῦ δίχομον ᾧ ἄν τις πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη δεξιῶς χρήσαιτο.

o. Vide Homer. Iliad. φ. v. 163.

τῦ Ἱπποκράτες λέγοντος, ὅτι γυνὴ κατ' ἀμφότερα. τὰ μέρη τῦ σώματος ἐκ ἔστιν εὔχρηστος. [r] Ἡ γὰρ εὔχρηστος ἐν τῷ ἐνεργεῖν ἐστὶ, καθάπερ πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν. Ὁ δὲ Γλαυκίας φησὶν, ὅτι τὸ ἀμφιδέξιον ἕτω χρὴ ἀκέειν, ὡς εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς ὑστέρας ἡ γίνεται γυναικεῖον σῶμα, διὰ τὸ [p] τὰ μὲν ἄῤῥενα ἐν τοῖς δεξιοῖς, τὰ δὲ θήλεα ἐν τοῖς ἀριστεροῖς. Πλὴν ἐκ ὀρθῶς ἀπεφήνατο. Πῶς γὰρ [2] ἦν δίδυμα ἢ τρίδυμα γεννᾷν τὴν γυναῖκα;

pp [3] Ἀμόργη) ὡς ἐπίπαν ἡ ὑποσάθμη τῦ ἐλαίε. Εἴρηται δὲ ἕτω καὶ ὁ [4] ὀρός.

[q] Ἀμαλδύνεται) ἀφανίζεται καὶ [5] ἀφαυρῦται. Ὡς ἐν β' Γυναικείων φησὶν, [6] ὄμματα ἀμαλδύνεται.

[r] [7] Ἁρμῶ) ἡσυχῇ, [8] μικρῶς, ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Μεταλλῆσιν.

Ἁρυσ-

[r] *Videtur legendum: ἐ γὰρ εὔχρηστος St. firmat hanc lectionem Foes. in oecon. p. 42.* [2] *ἦν vulgg* [3] *ἀμόργης M.S. D.* [4] *ὅρος vulgg. Foes. in oec. p. 39. ὀρρὸς et recte, haec enim vox transfertur ad sanguinis serum.*

p. Vide Hippocr. aphor. S. V. aph. 48. Gal. de vsu part. L. XIV. c. 7. Theophilum Protospath. de fabrica hom. L. IV. c. 30.

pp. Septimo aphorismorum, t. 45. p. 400. v. 7. de suppurato hepate ait: Si vero velut ἀμοργὴ, amurca fluat, pereunt. Quem locum ita exponit Galenus. Quod autem ἀμοργὴ amurcam omnes nominent faecem olei, et quod tali par est, esse incoctam putredinem hepatis, liquet vnicuique. Et libro de vlceribus, in descriptione cuiusdam medicamenti p. 514. v. 42. De vino defuso duas partes sumito; et ἀμοργῆς amurcae olei quam ficcissimae partem vnam. Et paulo post v. 45. Postea admixta ἀμόργη amurca coquito. EUST.

q. Galenus in Exegesi ait: Hoc vti solet pro obfuscatur fere, et obscuratur, vt in secundo de morb. mul. oculi ἀμαλδύνεται offuscantur. Primo de morb. mul. p. 235. v. 15. Et semen amborum et maris et feminae ἀμαλδύνεται euanescit. Caluus vertit, langueſcit. Et L. II. p. 287. v. 1. Quum adest perfrigeratio, et spiritus offendens, et oculi ἀμαλδύνεται hebescunt, vt vertit Caluus: vel tabescunt et obscurantur, vt vertit Interpres Germanus, L. de

Hippocratem audire oportet dicentem: Mulierem non esse agilem, vt vtraque corporis parte vtatur. Εὔχρηστος enim refertur ad agendum, quemadmodum multi homines. Glaucias vero ait, quod τὸ ἀμφιδέξιον intelligere ita oportet, quod in dextris vteri partibus muliebre corpus non gignitur, eo quod mas in dextris partibus, femina vero in sinistris: verumtamen non recte demonstrauit: quo enim modo fieri posset, vt mulier binos, vel ternos parere posset?

Ἀμόργη) vt plurimum sedimen olei, (amurcam dicunt) aliquando etiam serum dicitur.

Ἀμαλδύνεται) deletur, et extenuatur: sicut in secundo de morbis muliebribus inquit: Oculi ἀμαλδύνεται, id est, tabescunt.

Ἀρμῷ) quiete, paulatim, vt Pherecrates in metallicis.

D 5 Ἀρυσ-

[5] ἀμαυρῶται *MS. St. consentit Chart.* [6] ὄμματ' ἀμδύνεται *MS. D.* [7] *Galeno* ἀρμίως *exponitur* παραχρῆμα *apud Hipp.* ἀρμοῖ *Chart.* [8] *MS. D. vocem* μικρῶς *ignorat.*

de femine p. 27. v. 48. Ceterum eunuchi propterea non coëunt, quia genitorae transitus ipsis ἀμαλδύνεται, sublatus est. In cuius vocis expositione interpretes parum sibi ipsis constant, et minus cum Erotiano consentiunt. FUST. Hes. non tantum explicat ἀφανίζεσθαι sed et μαραίνεσθαι, tabescere, marcescere, languere.

r. Galenus in Exegesi habet ἀρμίω et ἀρμίως, vt habent aliqui codices, ilico significat, et est vox Dorica. Primo de morb. mul. p. 233. v. 47. Si vero menses mulieri prodeant quidem, verum pauciores quam conuenit, vtpote osculo vterorum paululum a pudendo emoto, aut ἀρμῷ nuper concluso. Et infra p. 243. v. 18. Si vero curetur mulier superstes erit, si ἀρμῷ cito curetur. Sic legitur in Vat. cod. in impressis vero vtrobique habetur ἀρμοῖ. Quae expositio ab Erotiani sensu non parum discrepat. FUST. Apud Galenum habetur ἀρμίως, et exponitur παραχρῆμα, adscribiturque linguae Doricae. Apud Hippocratem ἀρμοῖ saepe invenio, sed et ἀρμῷ alicubi. Hesychius tamen non ἀρμῷ, sed ἀρμοῖ exponit ἡσυχῇ. ST. Cf. Foes. in oec. p. 94.

rr 'Αρυσθέντι) ἀντληθέντι.
s 'Απαυρίσκεται) [1] ἀπολύεται.
t 'Ασκαρίζει) ἀντὶ τοῦ [2] σκαρίζει. Ὡς [2] ἄσαφις καὶ σαφὶς, ἄσαχυς καὶ [x] σάχυς.
y 'Ατεράμνοις) [3] δυσμεταβλήτοις.

'Αναλ-

[1] ἀπολύεται *MS. D. hanc lectionem Foesii coniectura firmat in oec. p. 70. aut* ἀπόλυται *legendum.*

rr. Euſtachius et Foeſius nullum huic voci locum aſſignarunt, at reperitur de nat. pueri p. 244. 50. ὅταν δὲ ἀρυσθέντι χρόνος ἐγγένηται, εὐάσιμον γίνεται καὶ θερμὸν ὁρᾶται. Hinc enim ἀρυσθέντι ἀντληθέντι exponit, de quo nemo puto dubitauerit. HER.

s. Quarto de morbis p. 177. v. 35. Procedit potus in ventrem, a ventre autem in reliquum corpus ἀπαυρίσκεται expanditur. Caluus vertit, corpus ab eo haurit. Quae expoſitio Erotiani ſenſui ad amuſſim non quadrat. EUST. Foeſius et Euſt. male ad L. IV. de morb. p. 513. 48. retulere. Tu mecum refer ad p. 245. 30. ἕτως μεθίησιν ἐς τὸ δένδρεον ῥίζας ἀπ' αὐτοῦ λεπτὰς· καὶ πρῶτον ἀπαυρίσκεται ἀπὸ τῆς ἰκμάδος τῆς ἐν τῷ δενδρέῳ ἐνεούσης, ἐν ᾧ ἔγκειται. Bene illa vertuntur: *radices in arborem demittit; primumque arboris humore, in quam inſitus eſt, fruitur.* 'Απαυρίσκεται igitur hic eadem poteſtate adhibetur, qua ἐπαυρίσκεται ſemel iterumque hoc libro occurrit, vt p. 241. 55. καὶ τὸ παιδίον ἀπ' αὐτοῦ ἐπαυρίσκεται ὀλίγον: *atque exiguo eius (lactis) puer fruitur.* Verum hinc multum abludit Erotiani expoſitio 'Απαυρίσκεται· ἀπολαύεται: nihil enim facilius fuit, quam ΑΠΟΛΑΥΕΤΑΙ in ΑΠΟΛΑΥΕΤΑΙ corrumpi: et ſic Erotiani explicatio optime loco huic quadrabit. Similiter Suidas ἀπηύρα· ἀφείλετο, ἀπέλαυσεν. Eodem auſem modo vox adhibetur loco ſupra citato L. IV. de morb. χωρέει τὸ ποτὸν ἐς τὴν κοιλίην, ἀπὸ δὲ τῆς κοιλίης ἐς τὸ ἄλλο σῶμα ἀπαυρίσκεται, tollenda inde propoſitio ἐς, et vertendum: *defertur potus in ventriculum, a ventriculo vero reliquum corpus attrahit, vel accipit.* HER.

t. Libro de nat. pueri p. 37. v. 45. Quando vero mulieri partus appropinquat, tunc puero ſe mouente, et manibus ac pedibus ἀσκαρίζοντι calcitrante, pelliculam quandam internam rumpi contingit. Caluus vertit, ſcarificando rumpit. Et p. 38. v. 25. Et puer plenus ac matu-

rus

Ἀρυσθέντι) exhaurienti.

Ἀπαυρίσκεται) diſſoluitur.

Ἀσκαρίζει) idem eſt quod σκαρίζει, ſaltat vel calcitrat; vt ἄσαφις, σαφὶς, quae vuam paſſam, ἄσαχυς, σάχυς, quae ſpicam ſignificat.

Ἀτεράμνοις) his, quae difficulter mutantur.

Ἀναλ-

[2] ἄσαφις *MS. D.* [3] ἰδυσμεταβλήτοις *vulgg. ex operarum errore.*

rus ſi exiſtat, copioſius alimentum deſiderans, ἀσκαρίζει calcitrat. Caluus vertit, ſeſe agitat, et v. 30. Quae vero menſes paucos demittunt, hae etiam pueris poſtremo tempore, vbi iam maturi fuerint, alimenti rarius exhibentes, ipſos ἀσκαρίζειν calcitrare faciunt. Caluus vertit, vti agitentur. Et rurſus v. 48. Vberius itaque praeſente alimentum puer quaerens, ἀσκαρίζει calcitrando pelliculas diſrumpit. Caluus vertit, non quieſcit. Vt mihi videtur, haec vox in citatis locis, pro calcitrare appoſitiſſime ſumitur; quamuis moueri, ſaltare, ſcalpere etiam ſignificet. EUST.

u. Hipp. περὶ Φύσιος παιδίου non procul a fine; ὁπόταν ἀδρὸν ᾖ τὸ παιδίον, ποθέον πλείονα τῆς ὑπαρχούσης τροφῆς, ἀσκαρίζει καὶ τὰς ὑμένας ῥήγνυσι. In eodem libro κινεῖσθαι et ἀσκαρίζειν copulauit, ξυμβαίνει τότε τῷ παιδίῳ κινεομένῳ καὶ ἀσκαρίζοντι χερσί τε καὶ ποσί. ST. Foeſ. et Ad. Heringa eumdem locum laudant. v. oecon. in hac voce et Obſeruatt. critt. p. 10.

x. Apud Hippocr. περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων pro ἀναλθέες ex hoc loco reponendum fortaſſe ἀναλδέες, vbi ſcribit, οἵτε καιροὶ γινόμενοι αὐτέοι πάντες ἀναλθέες εἰσίν, κατατεθλυσμένοι καὶ ἀτελέες ὑπὸ πολυπληθείης τοῦ ὕδατος. Nam ἀνάλθης eſt potius incurabilis, inſanabilis, ab ἄλθω, quamquam Heſychius vult ἀλθαίνω quoque ſignificare αὔξω. ST.

y. Galenus in Exegeſi, ἀτεράμνα exponit, difficilia ad concoquendum, et dura: qua voce Hippocrates in libro de aëre, aquis et locis ſaepe vſus eſt p. 75. v. 14. Haec itaque diligenter oportet perſcrutari: ac ſimul quomodo circa eam habeant aquae: numne paluſtribus vtantur et mollibus, aut duris, et ex ſublimi loco prolabentibus, et ſcaturientibus ex petris, ſiue ſalſis, et ἀτεράμνοισιν crudis. Et parum infra in ea parte, quae ad finem libri de

vulne-

z Ἀναλδέες) ἀναυξεῖς.

a Ἄναλκες) ἔνιοι μὲν τὸ ἀνανδρον καὶ ἀδύνατον· βέλτιον δὲ ἐστιν ἀκούειν τὸ ἀβοήθητον. Ἀλκὴ γὰρ παρ' αὐτῷ λέγεται ἡ βοήθεια.

Ἀραίβη) ἡ βλαίβη.

x Ἀργά) [b] [2] ἀγύμναστα ἢ λευκά.

c Ἀήρ) τετραχῶς λέγεται, ὅ, τε κοινῶς φαινόμενος καὶ λεγόμενος· [3] ἥ τε ὁμίχλη καθ' ὃ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, — — ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ [4] βαθείη· Οὐ δὲ σελήνη ἠρανόθεν πρὸ φαινε, καὶ τὸ ἐν ἡμῖν δὲ πνεῦμα, καὶ ἡ δι' ἕδρας δυσώδης πνοή.

Ἀναίσ-

[2] ἀργὼ *MS. D.* [2] ἀγύμναστα *MS. D.*

vulneribus capitis appoſita eſt, p. nempe 453. v. 5. Homines autem vegetos et ſiccos eſſe neceſſe eſt: et plures ventres infernos ἀτεράμνους crudos et duros habere, ſupernos vero fluidiores. Et v. 19. Ex mulieribus vero, primum quidem multae ſteriles fiunt propter aquas, quae durae ſunt, ac ἀτέραμνα crudae et frigidae. Et iterum v. 22. Vbi vero peperierint, pueros nutrire non poſſunt: lac enim ab aquarum duritie et ἀτεραμνίης cruditate exſtinguitur. Et p. 454. v. 38. de aquis. Quaecunque vero ſalſae et ἀτέραμνα crudae et durae ſunt, ad hoc quidem vt omnes bibant, non bonae ſunt. EUST. Heſych. τὸ μὴ ἐνδιδῶν, σκληρόν, explicat, quod τῷ ἁπαλῷ oppoſitum eſt.

z. Galenus in Exegeſi habet ἀναλδές, et dicit ſignificare id, quod non nutritur, et non augetur: quem locum nonnulli in annotationibus in eum librum conſcriptis, deprauatum eſſe putant: et ex eo, qui de aëre, aquis et locis inſcribitur, ita emendandum, vt pro ἀναλδὲς, legatur ἀναλθὲς; immemores ſe ſcripſiſſe in annotationibus Erotiani, in hoc ipſo libro Hippocratis ἀναλθεὲς mendoſe legi: et pro eo reſtitui debere ἀναλδεές. Vnde vnicuique patet, eos magna cum inconſtantia falli. Sic autem Hippocrates in libro cit. p. 77. v. 16. de Phaſi fluuio verba faciens, ſcribit: Fructus autem, qui illic naſcuntur, omnes ἀναλθέες inſalubres ſunt. Pro qua voce num reponi debeat ἀναλδέες, aliis inquirendum relinquo. EUST. Vide Foeſ. in oec. p. 49.

a. Libro de aëre, aquis, locis, p. 77. v. 33. Propter quas ſane cauſas, ἄναλκες imbelle et effeminatum vniverſum Aſianorum genus exiſtit.

Ἀναλδέες) quae non creſcunt.

Ἀνάλκεες) nonnulli effeminatum et imbecillum. Melius eſt autem hoc intelligere de eo, cui auxilium praeſtari non poteſt. Ἀλκὴ enim apud ipſum auxilium dicitur.

Ἀραίβη) detrimentum.

Ἀργαὶ) quae inexercitata ſunt, vel alba.

Ἀὴρ) aër quatuor modis dicitur: et qui omnibus communiter ſplendet, et aër caliginoſus, vt eſt apud Homerum: Ἀὴρ enim apud naues profundus, neque Luna e caelo fulgebat. Dicitur et ſpiritus in nobis: et per ſedem graueolens flatus.

Ἀναίσ-

[3] ἤτε *vulgg. Verba* κατ' ὅ *vſque* προὔφανε *vncinis inclusa ſunt apud Steph.* [4] βαθείην *MS. D.*

ſtit. EUST. Heſ. quoque exponit ἀδύνατον, ἀσθενὲς, ἄνανδρον.

b. Eodem redit Heſychii explicatio, qui βραδὺν, μιλλὸν tardum, hebetem hac voce innui dicit.

c. In tertio de humor. t. 8. p. 116. v. 35. Quum igitur et ἀὴρ aër ſic proceſſerit, pro quo Germanus interpres, et quidam alii, ver tranſtulerunt. Caluus vero aër, et quidem recte, vt iudico. Secundo de morbis mul. p. 269. v. 22. Si vero ad cor progreſſi vteri ſuffocent, et ἀὴρ aër impeditus violenter attrahatur, anxia eſt. Libro de morbo ſacro p. 125. v. 19. Calcitrat autem pedibus, quum ἀὴρ aër in membris concluſus fuerit. Et libro de flatibus p. 118. v. 22. Ac ſpiritus quidem, qui in corporibus ſunt, flatus vocantur: qui vero extra corpora exiſtunt, ἀὴρ, aër. Et p. 119. v. 36. Hiatus etiam praecedere ſolet febres: ſiquidem multus ἀὴρ aër coaceruatus, cumulatim ſuperne petens, commouet, ac diducit os. Ceterum, licet haec vox frequenter apud Hippocratem reperiatur: pro graueolenti flatu per ſedem emiſſo ab eo vſurpatam nuſquam legi. Locus autem Homeri, quem citat Erotianus, eſt in nono Odyſſeae: Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, Οὐδὲ σελήνη ἔρανόθεν προὔφαινε. *Aër enim iuxta naues profundus erat. Neque Luna e caelo ſplendebat.* EUST. Locus Homeri Odyſſ. ι. v. 144. ſq. ſic legitur et ſic legendus eſt, (vt habet Euſtachius). Sed legitur περὶ, non παρὰ in vulgatis editionibus. ST. Cf. Foeſ. in oecon. p. 7.

d [1] Ἀναΐσσοντος) ἀνορμῶντος. Ἀΐσσειν γὰρ τὸ ὁρμᾶν λέγεται.

Ἄλαζονες) εἴρηται [2] παρὰ τὸ ἄλῃ ζῆν. e [3] Ἄλη δὲ ἡ πλάνη. Καὶ Ἀλήτην, τὸν πλανήτην. Λέγονται δ' ἔτως καὶ οἱ ψεῦσαι.

f [4] Ἀντεόνθεον) τὸν βλάβης ὑπονοέμενον αἴτιον ἔσεσθαι ἄνθρωπον. [5] Ἀντίον δ' ἐκάλων οἱ παλαιοὶ τὸν σώφρονα. Ὡς καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρᾳ λέγων, τὸν δὲ ἄντεον περιδινέοντα ἐχ ὁρᾶτε, καὶ δεῖμα προσπνέοντα ἀντίας θέᾳ.

g Ἀλάστορες) Βακχεῖος μὲν ἐν πρώτῳ Φονεῖς φησὶν, ἐκ [6] τῆς Εὐριπίδε Μελανίππης, λέγοντος, Ἴσως ἀλάστορας ἐκ ἐτόλμησε κτανεῖν. Ἔνιοι [7] δὲ τὲς ἀνόσιόν τι καὶ μιαρὸν ἐργασαμένες, κἂν μὴ ὦσι φονεῖς, οἷον h [8] ἄλιτά τινα καθ' ὁδὲς διαπραττόμενοι. Παρὰ τὸ [9] Ἀλητεῖν καὶ αὐτοὶ, ὅπερ ἐστιν ἁμαρτεῖν.

Αἰό-

[1] *vulgg. quae alium ſeruant ordinem: ἀναΐσσει, ἄνορμα, ἀναΐσσοντος ἀναρμένος. Reliqua autem ab ἄΐσσειν non habent, neque in ἄΐσσειν.* [2] *ἀπὸ ἄλης ζῆν MS. St. conſentit Chart. παρὰ τὸ ἄλλης MS. D.* [3] *ἄλλη MS. D.* [4] *ἀντέονθεα Chart. qui hoc vocabulum corruptum cenſet.* [5] *ἀντέον MS. St. et hanc lectionem ex Sophocle firmari Foeſ. aſſerit. conſ. Iunt. et Euſt.*

d. Secundo progn. t. LXX. p. 406. v. 33. de doloribus lumborum. Si vero ἀναΐσσοντος aſſiliente ad ſeptum tranſuerſum morbo, alia ſigna non mala acceſſerint, hunc ſuppuratum fore multa ſpes eſt. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, prorumpat. Alii aſcendente. EUST. Foeſ. magis ad locum de morbo ſacro refert p. 122. 19. τὲς δὲ καὶ ἀναΐσσοντάς τε καὶ φεύγοντας ἔξω, ideoque pro ἀναΐσσοντος ἀναΐσσοντας legendum cenſet p. 46.

e. Vnde haec vox quoque de agyrtis vſurpatur, apud Hipp. de morbo ſacro p. 122. 22. v. Foeſ. p. 26.

f. De ἀντέονθεον nihil memini me apud Galenum legere, et corruptum ſuſpicor eſſe vocabulum. ST. Foeſius ad locum Hipp. de morbo ſacro p. 123. 25. reſpici putat, vbi pro ἀθεώτατον ἀντεόνθεον legit Erotianus.

g. Ga-

Ἀναΐσσοντος) irruentis, ἀΐσσειν enim idem eſt, quod irruere.

Ἀλαζόνες) dicuntur eo quod cum errore viuant. Ἄλη autem error; et ἀλήτης errans, quo etiam nomine mendaces appellantur.

Ἀντεόνθεον) hominem, quem damni alieni auctorem futurum ſuſpicamur. Ἀντέον autem veteres continentem appellabant, vt eſt apud Sophoclem in Clytaemneſtra: Nonne vidiſtis hunc ἀντέον obuerſantem, et metum ſpirantem ἀντέας, id eſt, continentis Deae.

Ἀλάστορες) Bacchius quidem in primo libro homicidas interpretatur, ex Euripide in Melanippe. Fortaſſe ἀλάστορας, id eſt, homicidas non auſa eſt interficere. Nonnulli vero eos, qui impium quoddam ac ſceleſtum patrarunt, quamuis homicidae non ſint, quemadmodum committentes quaedam, quae erroris plena ſunt, circa itinera, eo quod, haec vox deriuetur παρὰ τὸ ἀλητεῖν, quod eſt peccare.

Αἰό-

[6] τῆς ἐν Εὐριπίδῃ *MS. D.* [7] δὲ τερ *MS. D.* [8] ἄλαστ' *vulgg.* ἄλησα *Chart. ι in η mutato. Foeſ. vero* ἄλαστα, *vel* ἄλησα *legendum cenſet.* [9] *Potius* ἀλιτεῖν *legi debere exiſtimat Foeſ. quod ſignificat delinquere et ea peccare, quae veniam non mereantur, vt ſit* ἀλιτῶ, λιτῆς καὶ ἱκεσίας στερᾶμαι, *venia aut ſupplicatione priuor.*

g. Galenus in Exeg. dicit, hanc vocem ſignificare, et homines, qui iniqua committunt: et Deos vindices poenas de his ſumentes. Libro de morbo ſacro p. 123. v. 27. de iis, qui huius morbi cauſas ad Deos referunt: inquit. Expiant enim morbo correptos ſanguine, itemque aliis ſceleribus inquinatos, aut ἀλάστορας nefarios, vt Caluus vertit, vel iniuſtos, vt Germanus interpres. KUST. v. Foeſ. in oec. p. 26. Huius vocis expoſitionem dat Scholiaſt. ad Euripidis Phoeniſſas v. 1550.

h. Videtur ἄλαστα ex Graecis lexicographis eſſe reponendum, et certe melius etymologiae conuenit haec lectio. Niſi forte per η quiſpiam legere malit ἄλησα, quod ſequatur ἀλητεῖν, vt dicamus α in η eſſe mutatum. ST.

[1] Αἰόνησις) καταάντλησις. Βακχεῖος δὲ φησι [1] πρόσκλυσις.

k [2] Αἰθόλικες) [3] αἱ παρὰ τὴν ἐπιφανείαν τῶ σώματος γινόμεναι φλύκταιναι, εἴτε ὑπὸ πυρὸς ἢ ἄλλης αἰτίας, ἀπὸ τῦ αἴθειν ὠνομασμέναι. [2]Ἄλλοι δὲ αἰθόλικας εἶπον, τὰ ϛρογγυλέμενα κατὰ τὴν ἐπιφανείαν φύματα. Ταῦτα δὲ ὑπὸ θερμῦ μὲν γίνεται, ὑπὸ ψυχρῦ δὲ ἀποκρέεται. Τῦτο δὲ Ἱπποκράτης ὲ βέλεται λέγειν. Τὸ γὰρ θερμὸν ὲ γίνεται ϛρογγύλον, ἂν μὴ ἄγαν ἐκζέσεις ἢ, κἂν τοιῦτον ἢ, ὲ γίνεται ϛρογγύλον, ἀλλὰ μᾶλλον [4] σκληρύνει. [3]Ἔνιοι δὲ εἶπον τὰς κατὰ τὴν ἐπιφανείαν ἐκζέσεις, ἃ δὴ ὡς ἐπίπαν ϛρογγυλῦνται. Γλαυκίας μέντοιγε ἀγνοήσας, ὲκ ὀλίγα γέγραφε, λέγων αἰθόλικας εἶναι τὰ ἐν ταῖς θερμολυσίαις ἐπανιϛάμενα [5] ἐρυθήματα.

[1] [3]Ἀλητον) ἄλευρον.

Ἀλέ-

[1] *πρόσκλησις MS. D.* [2] *apud Chart. αἰθύλικες ex Gal. inde αἰθυλικώδεα. Hesych. habet ἄτυκας.* [3] *αἱ περὶ MS. St. consentit Foes.*

i. Libro de humidorum vsu p. 112. v. 13. de aqua. Cutis ipsa superne exulceratur calidae *αἰονήσει* aspersione, sic vertit Germanus interpres. EVST. v. Foes. p. 13.

k. Aliqua exemplaria habent, *αἰθάλικες*. Galenus in Exeg. habet *αἰθύλικες*. Significantur autem, vt ipse exponit, hac voce circuli in summa cute similes circulis rubentibus, quos ignis excitat: quam ego apud Hippocratem non inuenio, sed *θολικὰς* in Libro de vsu humidorum, p. 113. v. 40. de papulis verba faciens: In carnosis vero et tenera carne praeditis, subrubicundae sunt: in nigris autem rotundae *θολικὰς λέγεσι*, hoc est, vt Germanus interpres vertit, dothienes, id est, furunculi, appellatae: et quales in ipsis calidis lauacris oboriuntur: quod videtur comprobare Glauciae opinionem ab Erotiano confutatam. Et praeterea haec versio suspecta videtur, quia *δοθίην*, quem describit Paulus L. IV. c. 23. et Galenus quinto de compositione medicamentorum secundum locos c. 7. et tertio de humoribus com. t. 26. mihi videtur differre a *θολικαῖς* descriptis ab Hippocr. in

L. de

Αἰόνησις) fomentum ſeu exhauſtio. Bacchius vero inquit prouocatio.

Αἰθόλικες) quae in corporis ſuperficie naſcuntur puſtulae, ſiue ab igne, ſiue ab alia quauis cauſa, ἀπὸ τῦ αἴθειν, id eſt, ab vrendo, nominatae. Alii autem αἰθόλικας dixerunt rotunda in corporis ſuperficie tubera: haec autem ex calore gignuntur, frigore vero expelluntur. Sed hoc non vult dicere Hippocrates. Calidum enim non fit rotundum, niſi valde feruidum ſit; et quamuis eiusmodi ſit, non fit tamen rotundum, ſed potius obdureſcit. Nonnulli vero dixerunt bullas, quae in ſuperficie naſcuntur, quae ſane vt plurimum in rotundum tendunt. Glaucias vero, quum rem totam ignoraret, non pauca ſcripſit, dicens αἰθόλικας rubores eſſe, qui ex calidis lauacris naſcuntur.

Ἄλητον) farina.

Ἀλέ-

[4] *σκληρύνει, haec vox cum ſequentibus vſque λέγων deeſt in MS. V.* [5] *ἐκθύματα Foeſ. ex coniectura.*

L. de vſu humidorum. EVST. Apud Galenum legitur αἰθύλικες et inde deriuatum αἰθυλικώδεα. Heſychius autem habet αἰθοκας. Sed Erotiani lectioni plures aſſentiuntur. ST. Vide Foeſ. in oecon. p. 10. et Gorr. in def. med. p. 10.

l. Secundo de morb. mul. p. 264. v. 24. Sunt autem ex ſorbitionibus hae commodiſſimae, panicum, lenticula, ἄλητον farina horni, vt Germanus interpres vertit, ſimila, Caluus, et p. 288. v. 6. Et ἄλητον farinam ſorbendam dato. Secundo de morbis p. 144. v. 45. A vomitu quidem bibat ἄλητον farinam tritis tritici in aquam inſperſam. Et p. 146. v. 39. Foris autem ceruicem et maxillas ἀλήτῳ farina calida in vino et oleo cocta integito. Et p. 156. v. 3. Et ἄλητον farinam ac fauum inſpergat. Libro etiam quarto p. 178. v. 3. Si quis Cyceonem biberit, aut ἄλητον farinam coctam ſorbuerit. Et v. 7. eadem repetit. Secundo de morbis vulgaribus, ſect. 6. p. 318. v. 13. Sin minus ἄλητον, farinam quam calidiſſimam dato. Vtitur etiam hac voce alias in eadem ſectione. Alia exempla habentur, Libro de affectionibus p. 181. v. 33. Secundo de diaeta p. 92. v. 41.

[1] Ἀλέξαθαι) Βοηθῆσαι. Ὅθεν καὶ τὸ ἀλεξιφάρμακον.

Ἄρδει) Βρέχει.

[m] Ἀνακῶς) [2] ἐπιμελῶς, καὶ περιπεφυλαγμένως. ἔστι δὲ ἡ λέξις Δωρική.

[n] Ἀῤῥοίη) [3] ἀῤῥωσία.

[p] Ἀπεσυριγγώθη) ἀπεφυσήθη, καθάπερ αἱ πνευματέμεναι σύριγγες.

[q] Ἀργέμον) πάθος τι περὶ τὰς ὀφθαλμὰς λευκωματῶδες· ὃ δὴ ἐκ τῆς παρεπομένης λευκότητος ὠνομάσθη.

[r 4] Ἀψυχέειν) λειποθυμεῖν.

[s 5] Ἀρτίων) Βακχεῖος μὲν ἐν τῇ τρίτῃ [6] φασὶν, [7] ἀρτηριῶν κοινῶς. Ἐπικλῆς δὲ καὶ Λύκος ὁ Νεαπολίτης τὰ

[1] *ἀλέξασαι, vulgg. ex operarum vitio.* [2] *ἐπιμενῶς vulgg.* [3] *mendum ſuſpicatur Chart. quum ἀῤῥοίη potius ſignificet ἐποχὴν ἐμμήνων quam ἀῤῥωσίαν.* [4] *ἀψυχεῖν vulgg.*

Libro de fiſtulis p. 518. v. 41. et p. 519. v. 22. EUST. v. Foeſ. in oec. p. 29.

m. Galenus in Exeg. interpretatur, caute. EUST.

n. Galen. in Exeg. *ἀῤῥοίας* dicit eſſe menſtruarum purgationum ſuppreſſiones. EUST.

o. Apud Hipp. *περὶ τόπων τῶν καθ' ἄνθρωπον* inuenio *ἀῤῥοίην*, ſed quod videtur, potius *ἐποχὴν ἐμμήνων* quam *ἀῤῥωσίαν* ſignificare. Ac certe Erotianum ita ſcripſiſſe vix credo. ST.

p. Foeſius locum ex Hipp. de loc. in hom. p. 66. 48. reſpici cenſet, et de auribus accipit, quae velut inflatae fiſtulae flatu impletae ſunt, hoc eſt in fiſtulam verſae. v. eius oec. p. 85.

q. Ex iis, quae Erotianus ſcribit, coniicio Hippocratis codices, in libro de locis in homine, p. 67. v. 45. eſſe deprauatos, ibi enim de oculorum affectibus tractatur, et mendoſe legitur. Si autem *ἄρ' ἐπῇ γέμον*, ſeu *ἄρ' ἐπηγέμον*, id eſt, vt interpres Germanus vertit, humoribus plenus fuerit, lacrymare oculo conducit. Pro quo legendum eſt: Quum vero *ἄργεμων*, hoc eſt affectio oculi alba colore fuerit, lacrymare oculo conducit. De hac oculorum affectione, *ἄργεμον* dicta, meminit Auct. definit. medic. et Auct. introductorii c. 15. et Paul. Aegin. L. III. c. 22. et Actuar. L. II. c. 7. In tractatione de nothis, adiectis ad finem

Ἀλέξασθαι) auxiliari, ſuccurrere, vnde et τὸ ἀλεξιφάρμακον, cum auxilio remedium.

Ἄρδει) irrigat.

Ἀνακῶς) diligenter et caute. Eſt autem haec vox Dorica.

Ἀῤῥωστίη) imbecillitas.

Ἀπεσυριγγώθη) quod ad ſummum intumuit, quemadmodum fiſtulae inflatae.

Ἄργεμον) affectio quaedam in oculis, alba colore, quae ſane a ſequenti albedine nominata eſt.

Ἀλυχέειν) animo deficere.

Ἀορτέων) Bacchius quidem in tertio inquit: De arteriis communiter haec vox intelligitur. Epicles autem et

 Lycus

[5] *ἀορτέων MS. St. et hanc veram lectionem etiam tuetur Foeſ. aeque ac Euſt. et ſic quoque in vulgg. ordinem litterarum ſeruantibus.* [6] *φησὶν MS. D. et Foeſ. ac vulgg.* [7] *ἀρτερίων MS. D.*

nem primi libri de morb. mul. p. 300. v. 48. πρὸς Ἀργημον, ad Argemon oculi vlcus legitur, non πρὸς ἄργεμον. EVST. Vide Foeſ. p. 90.

r. In Exegeſi, ἀψυχᾷ animus deficit, et ἀψυχίη, defectio animi. Primo prorrh. com. 3. t. 20. p. 411. v. 36. In his etiam ſpumoſae mictiones, vna cum ἀψυχίῃ, animi deliquio, pro qua voce, vt teſtatur Galenus in com. Dioſcorides ἀποψυχῇ animo defecerit, ſcribendum eſſe cenſuit. EVST.

s. In Exegeſi, ἄορτον eſt pars pulmonis, ſeparata ab vtraque parte, vt in libro de morbis maiore; in quo hanc vocem reperire non potui; ſed libro de locis in homine, p. 68. v. 23. ita ſcribitur: Tabes autem fit, quum in idem, vel in ſuppurato, fluxio fit per guttur, et appendentes pulmonis partes, appellatas ἀορτέων, aortas; quae pulmonem et guttur coniungunt. Et p. ead. v. 26. Et in ἀορτῇσιν aortis id quod influit detentum, vtpote quum anguſta habeant foramina τὰς ἀορτὰς aortae, pro qua voce, venas Caluus perperam vertit. Sumi autem etiam pro arteriis et venis cordis, ex iis, quae libro de corde p. 55. v. 47. ſcribit, clare patet; vbi de pelliculis cor claudentibus verba faciens, inquit: Hae mihi nerui ipſius viſceris, et vaſorum principia, ἀορτῇσιν, aortis eſſe videntur. Et p. ead.

v. 49.

τὰ ἐν τῷ πνεύμονι καὶ τῇ τραχείᾳ ἀρτηρίᾳ [1] βρογχία φασὶν ὅτω καλεῖσθαι. Βέλτιον [2] δὲ ἐστιν [3] ἀρτηρίας ἀκούειν, ὡς Βακχεῖος εἶπεν, οἷον ἀεροτῆρας τινὰς ὄσας, κατὰ ἐθνικὴν στοιχείων ἐναλλαγήν, ὅτως ὠνομάσθαι φησίν.

t. Ἄρθρα) ἰδίως τὰς συμβολὰς τῶν ὀστῶν ἄρθρα καλεῖ, δι' ὧν φησὶν, Αἱ δὲ χεῖρες ἄρθρα ἔχουσι πολλά· ὁκόσα γὰρ ὀστέοισι ξυμβάλλουσι, πάντα ἄρθρα ποιέουσι. Ποτὲ δὲ ἑκάτερον μέρος ὀστέου τὸ μέλλον συμβάλλεσθαι, ὅταν λέγῃ, Ἐν τοῖσιν ἰσχίοισιν ἄρθρα [4] δύο εἰσὶν αἱ κοτύλαι καλούμεναι.

u. Ἀπτίσων) ἀλεπίσων. Πτίσσειν γὰρ λέγεται τὸ λεπίζειν καὶ κόπτειν.

Ἀρα-

[1] *βροχία MS. D.* [2] *δ' ἐστὶ ἀρ. vulgg.*

v. 49. Et qui rei intelligentes ſunt, admirantur; quomodo oſcula, et ἀορτέων aortarum fines claudunt. EUST. Vide Foeſ. in oec. p. 66.

t. Loca ab Erotiano citata ſunt in libro de loc. in hom. p. 65. v. 26. 29. Ex quibus elicimus, poſſe nos id os, quod proximum ſua concauitate ſuſcipit, articulum appellare, licet Galeno aliter videatur, recte, ſecus ne, poſtea iudicabis. Secundo de fracturis, t. 51. p. 462. v. 2. Facile iam eſt, τὸ ἄρθρον articulum reponere. Et libro tertio, t. 52. p. 469. v. 49. Nam femoris ἄρθρον articulus pro magnitudine expeditior eſt, quam brachii. Et t. 54. p. 470. v. 2. Brachii vero ἄρθρον articulus magnus eſt. Et t. 56. p. 470. v. 6. At cubiti oſſa inaequalia ſunt; et quod breuius eſt, multo craſſius eſt: quod vero tenuius eſt, multum ſuperat et excedit ἄρθρον articulum. Primo de artic. t. 1. p. 472. v. 15. Humeri vero ἄρθρον articulum vno modo luxari noui. In quorum locorum expoſitione Galenus aſſerit articuli nomine ab Hippocrate appellari, aut ipſam oſſium coniunctionem, aut ex oſſibus, quae inter ſe committuntur, non cauum proximi oſſis caput, vel extremum recipiens, ſed os, alterum ſubiens. Et praeterea quarto de articulis t. 16. p. 495. v. 30. haec verba exponens. At vero quibus tibiae oſſibus ἐξαρθρήσαντα luxatis, ac vlcere inducto ἄρθρα articuli circa pedem penitus eminent. Hippocratem reprehendit, quod oſſa cruris ἐξαρ-

θρεῖν

Lycus Neapolitanus dicunt bronchia pulmonis, et aſperae arteriae ſic appellari. Melius autem eſt intelligere arterias, vt Bacchius dixit, quaſi ἀεροτηρίας τινὰς, id eſt, vaſa quaedam ſpiritum in ſe ſeruantia, ſecundum vulgarem literarum mutationem ſic nominatas eſſe dicit.

Ἄρθρα) proprie oſſium coniunctiones appellat his verbis. Manus autem ἄρθρα, id eſt, iuncturas, ſeu articulos habet multos. Quaecumque enim oſſibus committuntur, omnia articulos faciunt, aliquando autem vtraque pars, hoc eſt, os, ex quo articulus confici debet, vbi dicit: In coxendicibus ἄρθρα duo ſunt, quae κοτύλαι, id eſt, acetabula appellantur.

Ἀπτίσων) ſine ſquama, ſeu cortice. Πτίσσειν enim dicitur decorticare, et contundere.

[3] ἀπορίας *MS. D.* [4] δύω *Foeſ.*

θρῆν luxari, parum appoſite dixerit: quum id de talo potius fuiſſet dicendum. Quam tamen obiectionem eo in loco et ſecundo de fract. t. 51. paruipendit, et Platoni ſubſcribens aſſerit, nominum diſceptationem, dummodo error nullus accidat, eſſe prorſus reiiciendam, memor fortaſſe ſe quoque cum prioribus anatomicis eo nomine abuſum fuiſſe, quando in octauo de vſu part. c. 14. epiphyſim cerebri vermiſimilem multipliciter eſſe articulatam dixit. Ceterum numquid Hippocrates in aliis ſuis libris articuli nomen oſſium concauitatibus accommodaverit, tu ipſe inquires. Et ſi alia exempla deſideras v. lib. de arte p. 3. v. 33. L. de carnibus p. 41. v. 39. Primo de morb. mul. p. 244. v. 1. Secundo de morb. vulg. ſect. 3. p. 315. v. 30. et p. 316. v. 1. Et libro IV. de ſene in lapideis veſtibulis p. 333. v. 17. Et lib. V. de Eumelo Jariſſaeo p. 337. v. 48. Ac L. VI. com. 1. t. 12. et 16. et 17. p. 343. v. 30. et 37. et 38. Lib. de iudicat. p. 387. v. 12. Septimo aphor. t. 63. et 64. p. 400. v. 31. Tertio de artic. t. 45. p. 485. v. 44. KUST. Cf. Foeſius, qui fuſius p. 92. omnia explicat.

u. Galenus in Exeg. integrorum, in integras farinas diuiſorum, imperfecte fractorum, parte furfuracea non ſecreta. Hinc coniicio nomen ptiſanae ductum eſſe; nam Erotianus ait, πτίσσειν enim dicitur decorticare et contundere. Lib. de vet. medic. p. 8.

x Ἄραδον) ταραχώδη κίνησιν καὶ σάλον.

Ἀσκητέον) ἀθλητέον. Τὰς γὰρ ἀθλητὰς Ἀσκητὰς οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν.

y Ἀκέσιας) τὰς [1] ἰάσεις. Καὶ Ἀκεσὰ, τὰ ἰάσιμα. Καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ἐμφίδας Ἀκεσρίας καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι καὶ [2] ὑγιᾶ ποιεῖν τὰ ἱμάτια.

Ἀδιαῤῥοίη) ἡ τῶν διαῤῥεόντων παντελὴς ἐποχή.

z [3] Ἀγαθῶς) συμφερόντως.

Ἀθέλ-

[1] *ἰάμασεις vulgg.* [2] *ὑγιῆ MS. D.*

p. 8. v. 21. de differentia panis ἢ ἀπτίσων πυρῶν ἢ ἐπτισμένων, et ex tritico non decorticato, aut decorticato, et multa aqua ſubacto. Secundo de diaeta p. 92. v. 5. Eius ſignum habebis, ſi velis hordeum ἀπτίσας non purgatum coquere; purgat enim is ſuccus fortiter: ſi vero ἐπτισμένας decorticatum coxeris, perfrigerabit magis, et aluum ſiſtet. Lib. de vet. med. p. 5. v. 36. de inuentione panis. Ex tritico igitur macerato, et πτίσαντες a cortice purgato, molitoque ac cribrato, et ſubacto ac aſſato, panem fecerunt. EUST. Heſych. ἀνόπα, μὴ κεκομμένα. cf. Theophr. de cauſis plant. L. IV. c. vlt.

x. Quarto de morb. p. 177. v. 43. Mitiora vero ἄραδον turbulentum corporis motum faciunt. Primo de rat. victus acutorum, t. 18. p. 369. v. 11. de ptiſana. Neque adſtrictionem habet, neque ἄραδον turbationem malam. Et libro quarto t. 94. p. 382. v. 38. Lens adſtringit, et ἄραδον turbationem inducit. In cuius loci expoſitione Galenus inquit: Dictum eſt autem ἄραδον ſignificare turbationem quamdam, ac veluti pugnam, quae in ventre ex eduliis diſcrepante facultate praeditis excitatur. Lib. de vet. med. p. 9. v. 6. Sin autem eſt calidum quoddam acerbum exiſtens, aliud vero calidum fluidum, aliud calidum ἄραδον tenue. Sic vertit Germanus interpres, ſequutus Phavorinum: non vehemens; Caluus, ſed vterque, vt iudico, perperam. EUST. Galenus ait ἄραδον eſſe tumultum quemdam et velut pugnam, quae excitatur in ventriculo ex cibis, quorum ſunt diuerſae facultates. Apud Hippocratem tum alibi, tum ἐν τῷ περὶ διαίτης ὀξέων νοσημάτων, nomen hoc legitur; vt quum ſcribit, καὶ ὅτε σύψιν ἔχον, ὅτε ἄραδον κακόν. Ibidem circa finem libri, Φακὸς δὲ σύφει, καὶ ἄραδον ἐμποιέοι, ἢν μετὰ τῶ φλοιῶ

ἢ.

Ἀραδὸν) turbulentum motum, et maris aeſtum.

Ἀσκητέον, ἀθλητέον) id eſt, certandum. Athletae enim ἀσκηταὶ Attici dicunt.

Ἀκέσιας) medelas, et ἀκεστὰ, medicabilia, et Attici acus ἀκεστρίας appellant, eo quod medeantur, et quaſi ſana faciant veſtimenta.

Ἀδιαῤῥοίῃ) diffluentium exacta retentio.

Ἀγαθῶς) vtiliter.

[3] *ἀλαθῶς vulgg. ex operarum vitio.*

η. In quos locos etiam Galenus eam quam dixi explicationem annotat. ST. Heſ. ἢ ἀπὸ τῶν γυμνασίων τῆς καρδίας κίνησις.

y. Galenus in Exegeſi exponit ἀκεστὰ, quae curationem admittunt: ſiquidem ἄκη medicamenta ſunt. Primo de humor. t. 12. p. 114. v. 33. ἄκη medela, declinatio. Tertio de artic. t. 103. p. 493. v. 26. Oportet enim ἀκεστὰ curabilia ita tractare, vt ne ἀνήκεστα incurabilia fiant. Et y. 29. Siue eo vertantur, vt ἄκεστον curabilia fiant. EUST. Locum ἐν παραγγελίαις p. 187. 29. denotari cenſet Foeſ. p. 16.

z. Secundo de officina medici, t. 3. p. 503. v. 14. Eius vero, quod ἀγαθῶς bene deligatur, duae ſunt ſpecies. Secundo de fract. t. 19. p. 460. y. 40. At vero talia ἀγαθῶς bene deligare non cuiuſuis eſt. Galen. in com. inquit: Hic auctor, et alii antiqui ſaepe numero ἀγαθῶς bene, pro καλῶς pulchre vſurpant. Et t. 31. p. 461. v. 17. ἀγαθὸν bonum eſt hoc teſtimonium in omnibus ſugillatis. Galenus eum locum exponens ait: Idoneum ſiue bonum dixiſſe ἀγαθὸν quaſi certum, ſtabile, verum, perpetuum. Secundo de artic. t. 44. p. 482. v. 14. Vti autem conuenit ad omnia haec huiusmodi farina, ſi ex ἀγαθῶν optimo tritico fuerit. Galenus eo in loco inquit: Optimum triticum dixiſſe ἀγαθὸς πύρος. Maiores enim ſoliti ſunt ἀγαθὸς vocabulo vti ad notandum id omne, quod in ſuo genere primum. Secundo aphoriſm. t. 33. p. 391. v. 41. In omni morbo valere mente, et bene ſe habere ad ea, quae exhibentur, ἀγαθὸν bonum: contrarium vero malum. Galenus in com. inquit: Dici ſignum eſſe bonum, quantum in ſe ipſo eſt hoc aliquid. Et Lib. quarto t. 25. p. 394. v. 19. Sanguis ſurſum quidem qualiſcumque fuerit, malus eſt: deorſum vero ἀγαθὸν bona ſunt nigra ſub-

[a] Ἀθέλγηται) Βακχειος φησὶ θηλάζηται ἢ ἐπισπᾶται· Ἐπικλῆς δὲ, ἐκπιέζηται καὶ [1] ἐκθλίβηται, ὡς καὶ Νίκανδρος ἐξηγεῖται.

[2] Ἀναλελάφθαι) ἀνειλῆφθαι.

[b] [c] Ἄλις) Βακχεῖος ἐν β', ἀρκέντως, ἱκανῶς. Ὡς καὶ [d] Ὅμηρος, [3] λέγων, Ἀφνειὸς βιότοιο, ἄλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι.

[c] Ἀνακώχησις) Βακχεῖος ἐν ά φησι, σύμπτωσις· Γλαυκίας δὲ, [4] ἀναπίεσις καὶ ἀνοχή. Οὐ κατὰ τροπὴν, ὡς οἶμαι, ἰσάμενος. Τὰς γάρ τοι ναῦς, ὁπόταν ἐπὶ μετεώρῳ [5] σαλεύωνται, Ἀνακωχεῖσθαι λέγομεν. [d] Ὅπερ ἔστιν [6] ἄνω χωρεῖν. Ὁ μέντοι Ἐπικλῆς φησὶν, Ἀνακωχὴν τὸ συμπεπτωκέναι, συναμαρτάνων τῷ Βακχείῳ. Σαφῶς δὲ ὁ Ἱπποκράτης ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων φησὶν, ἔτως λέγων, Ἐντιθέναι δὲ εἰς τὴν μασχάλην καθαρὸν ἔριον ἐλίσσοντα, καὶ ἐκπλήρωμα τῇ κοίλῃ ποιέοντα, ἵνα ἢ σήριγμα ἐν τῇ ἐπιδέσει ἀνακωχὴ ἐς τὸ ἄρθρον. Τετέσιν ἀνέχηται καὶ [7] ἀνακρατῆται.

Αἰὼν

[1] ἐκθλίβεται *MS. Doru.* [2] ἀναλελάμφθαι *MS. D. Haec lectio ex Galeno petita eſt, v. Foeſ. p. 49. Sic quoque Euſtach.* [3] λέγων *MS. D. ignorat.* [4] ἀνήβή τις *Chart.* [5] σαλεύονται *MS. D.*

ſubeuntia. Galenus in eo loco vult ἀγαθὸν bonum, non tamquam proprie dictum, ſed tamquam idem, quod melius, eſſe accipiendum, quaſi ita diceret: Infra autem melius nigra deiici. Hic aduertendum eſt, verſiones interpretum non omni ex parte quadrare verbis Hippocratis. Sic enim ſcribit: Αἷμα ἄνω μὲν ἀκοῖον ἂν ᾖ, κακὸν. κάτω δὲ, ἀγαθόν. καὶ τὰ μέλανα ὑποχωρέοντα, κακόν. hoc eſt, vt mihi videtur: Sanguis ſurſum quidem, qualiſcumque fuerit, malum, deorſum vero ἀγαθὸν bonum, et nigra ſubeuntia, malum. EUST. Foeſius p. 1. ex loco Ciceronis Tuſcul. IV. belle haec illuſtrat.

a. Galenus in Exeg. habet ἀθέλγεται, quod interpretatur, remittitur, diſſoluitur. Primo de humoribus t. 16. p. 114. v. 36. Turbatio, infuſio, ablatio, quibus ad ſedem abſcedit, vnde ἀθέλγεται exſoluitur, aut medicamentum, aut vlcus, aut humor quiſpiam. EUST. Galenum autem

Αθελγήται) Bacchius inquit, lactat, vel attrahit. Epicles vero, exprimit et elidit, vt etiam Nicander interpretatur.

Ἀναλελάφθαι) vires reficere.

Ἄλις) Bacchius in ſecundo, ſatis, affatim, vt etiam Homerus inquit: Diues rerum copia, ἄλις, id eſt, ſatis autem ei erant arua.

Ἀνακώχησις) Bacchius in primo ait, caſus, ſeu ſymptoſis. Glaucias vero ἀνάπαυσις requies et ſuſtentatio: non recte, vt opinor, intelligens. Naues enim, quum in ſublimi aguntur, ἀνακωχεῖσθαι dicimus, quod eſt ſurſum tendere. Epicles autem interpretatur ἀνακωχὴν ſimul cecidiſſe, errans cum Bacchio. Manifeſte enim Hippocrates in libro de articulis ſic ait: Imponere autem in axilla puram lanam circumuoluentem, et explementum concaui facientem, vt ſit firmamentum dum vincula damus, et vt ἀνακωχέῃ τὸ ἄρθρον, id eſt, articulus ſuſtentetur et ſuſtineatur.

[6] *ἀναχωρεῖν MS. St. conſentit Chart. ἄνωχωρεῖν autem veram lectionem eſſe contendit, quia de nauibus, quae in alto retinentur, Erotiano ſermo eſt.* [7] *ἀνακρατεῖται MS. D.*

tem hoc in loco ἀλθαίνεται legiſſe Foeſ. p. 7. aſſerit.

b. Haec vox ſupra ab Erotiano eſt explicata, et a nobis annotatione illuſtrata, et ideo hic fruſtra iteratur. Homeri locus eſt. Il. XIV. EUST.

c. Locus Hippocratis ex primo de art. t. 29. p. 475. v. 10. de luxatione humeri, male fuit a ſcriptore librario Erotiani excerptus. Sic autem reſtitui debet: ὑποτιθέναι δὲ ἐς τὴν μασχάλην εἴριον μαλθακὸν καθαρὸν ξυνειλίσαντα, ἐκπλήρωμα τῆς κοίλης ποιέοντα, ἕνα ἀντιστήριγμα μὲν τῇ ἐπιδέσει ἔῃ, ἀνακωχέῃ δὲ τὸ ἄρθρον, id eſt: ſub alam vero lanam mollem, puram, conuolutam ſubiicere oportet, ad cauitatem explendam, quo fulcimentum quidem ſit deligationi, ἀνακωχέῃ δὲ τὸ ἄρθρον, ſuſtentet vero articulum. Et com. ſecundo t. 45. p. 482. v. 47. de naſo fracto. Atque aut ipſum, aut alium quemdam ἀνακωχέειν ſuſtentare, donec vulnus corroboratum fuerit. In mochlico, de naſo ſimiliter fracto

[d] Αἰὼν) ὁ νωτιαῖος μυελός. Φησὶ γὰρ, [e] Ἐσφακελίθη τὸν αἰῶνα, καὶν τῷ Περὶ βελῶν καὶ τραυμάτων φησὶ, Τὸν αἰῶνα νοσήσας τὶς, ἑβδομαῖος ἀπέθανε. Καὶ Πίνδαρος ἐν [1] ὑποχρήματι, λέγων, [2] Ἐνέπισε [3] κεκραμένα ἐν αἵματι, πολλὰ δ' ἕλκεα πλευρὰς [4] ἔμβαλεν ὦμον [5] τραχὺ ῥόπαλον· τέλος δὲ ἀείρας πρὸς σιβαρὰς ἐσπάραξε πλευράς· αἰὼν δὲ δι' ὀστέων [6] ἐρράιδη.

Ἄχη

[1] ὑποχρήμασι *MS. D.* [2] ἐν ἐνέπισε *vulgg. mendose.* [3] κεκραμμένα *MS. D.*

fracto p. 506. v. 12. Deinde ἀνακωχήσας ſuſtentabis digitis alte contrectando et dirigendo. Sic habet codex Aldinus. Baſileenſis vero pro ἀνακωχήσας habet ἀνακογχίζειν, id eſt, vt Caluus vertit, adaptato. EUST. Heſych. interpretatur: μετεώρους τὰς ναῦς κατέχειν.

d. Gal. in Exeg. ἀντὶ τοῦ βίου, pro aeuo vſurpari dicit: quem deinde alii ſunt ſequuti interpretes. Erotianus pro ſpinali medulla in libro de telis et vulneribus, quo nos caremus, poni affirmat. Secundo de fract. t. 21. et 22. p. 460. v. 43. de calcanei fractura. Atque hoc pacto periculum eſt, ne os calcis corrumpatur: Quod vbi corrumpitur, morbus αἰῶνα aeuum durat. Quam vocem Galen. in com. pro tota aetate hominis exponit. Quarto de artic. t. 68. p. 502. v. 3. de oſſibus ex ſaltu diſparatis. Si grauiter haec acciderint, periculum eſt, ne corruptione accedente αἰῶνα per omnem vitam affligantur. In mochlico p. 509. v. 27. Periculum eſt, ne ſiderata et laeſa oſſa τὸν αἰῶνα per omnem vitam periculum faceſſant. In quibus locis ea vox pro medulla ſpinali ſumi non poteſt. At Pindarus, quem Erotianus adducit, aperte ei fauet; licet ea pars operis, quam citat, non exſtet. In cuius verbis aduertendum eſt, ὦμον τραχὺ ῥόπαλον, quod nos praeduro humero, vertimus, poſſe etiam ſumi ἀντὶ μεταφρένου: quod non modo partem, quae a tergo praecordiis obiecta eſt, ſignificat, verum etiam pro dorſo, et ea parte ſpinae, quae eſt inter ſcapulas, ſumitur. In qua ſignificatione ſi accipiatur, Pindari verba propoſito magis quadrare videbuntur. EUST. Cf. Foeſ. p. 14.

e. Corrigendum hic puto: Ἤν σφακελίσῃ τὸν αἰῶνα: fallor enim, niſi reſpiciat locum de fract. p. 759. E. καὶ ἔτω

Λἰὼν) ſpinalis medulla, ait enim: Si quis paſſus eſt ſphacelum τὸν αἰῶνα, id eſt, in ſpinali medulla. Et in libro de telis et vulneribus inquit: Quidam aegrotans τὸν αἰῶνα, ſecundum ſpinalem medullam, ſeptimo die obiit. Et Pindarus in ſaltationibus: Cecidere ſanguine mixta, multa autem vlcera intulit coſtis, et praeduro humero, denique extollens, duras coſtas abſcidit: αἰὼν, id eſt, ſpinalis vero medulla per oſſa corrupta eſt.

Ἄλχη

[a] ἔμβαλλεν *MS. D.* [b] τραχυρῶπαλον *MS. D.* [c] ἐρ-ρέθη *MS. D.*

ἔτω κίνδυνος σφακελίσαι τὸ ὀσέον τὸ τῆς πτέρνης. Καί τοι ἢ σφακελίσῃ τὸν αἰῶνα πάντα ἱκανὸν ἀντισχεῖν τὸ νοσήμα. Sed haec verba vt *Euſtachio* quoque et *Foeſio* viſum, non admittunt *Erotiani* explicationem; ita enim diſtinguenda ſunt: καίτοι ἢν σφακελίσῃ, τὸν αἰῶνα πάντα κ. τ. λ. Verto: *quod ſi contingat carie affici* (id enim hic notat τὸ σφακελίσαι) *malum tota vita perdurat.* Quomodo enim, vbi de calce fermo eſt, ſpinae dorſi caries intelligi poteſt. Sed adſcribo hac occaſione fragmentum ex *Pindaro* ἐν ὑπορχήμασι ab *Erot.* adductum. Ἐνέπισε κεκραμένα ἐν αἵματι, πολλὰ δ' ἔλκεα πλευρὰς ἔμβαλεν ὦμον τραχὺ ῥόπαλον· τέλος δὲ ἀείρας πρὸς σιβαρὰς ἐσπάραξε πλευρὰς· αἰὼν δὲ δι' ὀσέων ἐρράϊσθη. Neſcio an alii his verbis medicinam fecerint: id ſcio certiſſime, mendoſa eſſe. *Bon. Vulcanius* (qui libro ſuo adſcripſerat nonnullas emendationes mecum humaniſſime communicatas a Cel. *Valkenario,*) pro Ἐνέπισε legebat Ἐνέπτυσε, ac dein ἔμβαλε νομῶν τραχὺν ῥόπαλον: ſcribere voluit procul dubio νωμῶν, a νωμᾶν, *vibrare:* quae emendatio egregia vtique eſt: ſed pro Ἐνέπισε malim Ἐξέπτυσε κεκραμένα ἐν αἵματι; narrabat *Pindarus* in his certamen (ni fallor) Herculis vel alius herois contra alium, qui iam ſaepius claua percuſſus, ἐξέπτυσε κεκραμένα ἐν αἵματι: ſed quibus ex praecedentibus deeſt aliquid ad ſenſum perficiendum: puto locum ſimilem fuiſſe huic *Virgilii* de Darete Aeneid. L. V. 469. *craſſumque cruorem Ore eiectantem, miſtoſque in ſanguine dentes:* in ſequentibus, quae ad heroem pertinent, offendit quoque τὸ πλευρὰς bis repetitum, ac prius lubens eiecerim: de metro vero nihil quod moneam habeo, niſi forte ita conſtituere placeat Ἐξέ-

f Ἀχη) λύπας.

Ἀσήμοις τόποις) [1] κατ' ἀντίφρασιν, πολυσήμοις. Ὡς καὶ Ἀγαλλάκτοις, πολυγαλάκτοις. καὶ Ἄξυλα ὕλη. Πολυσήμους δὲ λέγει [2] τόπους ἐπί τε φλεβῶν, καὶ ἀρτηριῶν, καὶ νεύρων.

g Αὐτίκα) Βακχεῖος ἐν ᾧ φησὶν, ἤδη· Ἐπικλῆς δὲ, εὐθέως. h Ἔστι δέ τις καὶ ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα λεγομένη ἡ λέξις.

h Ἀποκεκάρπωκεν) ἀποβεβλάστηκεν, A ἀπογεγέννηκεν.

Ἀποσυριγγώσασα τὴν χολὴν) οἷον ἀποφυσήσασα. Ἄχνη

[1] κατὰ ἀντίφρασιν *MS. D.* [2] τόμους *MS. D. in margine tamen* τόπους. τόμους *quoque Euſt.*

Ἐξέπτυσε κεκραμέν' αἵματι. πολλὰ δ' Ἕλκε' ἔμβαλε, νωμῶν τραχὺ ῥόπαλον· τέλος δ' ἀείρας Πρὸς σιβαρὰς σπάραξε πλευράς, αἱῶν δὲ δι' ὀστέων ἐρράιθη. *Exſpuit ſanguine commixta. Hic vero multa Vulnera infligit, quaſſans duram clauam:* (*quam*) *tandem extollens Validis impegit coſtis, medulla vero oſſibus effuſa eſt.* Multos in his agnoſco trochaeos et anapaeſtos, hyporchemati ſatis proprios: ſed de verſuum diſtributione nemini pugnauerim. Eorum quoque, quae initio deſiderantur, talis ſenſus fuiſſe potuit, vt pro ἐνέπισε legendum ſit ἐνέπηξε, et ſic omnia ad eumdem pertineant. Vltimum vocabulum ἐρράιθη, legitur quoque apud *Apoll.* Rhod. L. I. v. 1054. Ὀστέου ἐρράιθη, vbi Scholiaſtes notat, ἀντὶ τοῦ ἐθραύθη, eſt nempe a ῥαίω, *frango*, vnde ῥαιστὴρ: hic vero δι' ὀστέων ἐρράιθη, non proprie notat, *per oſſa fracta eſt*, ſed *per oſſa fracta erupit.* HER.

f. Heſychius ἄχος dicit, et ſic interpretatur. Vide V. Ill. Trilleri Obſſ. critt. p. 87.

g. Primo de morbis mul. p. 234. v. 14. Oportet autem αὐτίκα ſtatim curationem facere. Sin minus αὐτίκα ſtatim comparent morbi. Et p. 236. v. 12. 13. Interrogetur an αὐτίκα ſtatim exeat genitura, an poſtera die, aut tertia, aut ſexta, aut ſeptima. Si igitur dixerit αὐτίκα ſtatim exire, vbi coiuit, vteri oſculum non rectum eſt. Et p. 248. v. 49. Quare αὐτίκα ſtatim cauſam exacte interrogare oportet. Secundo de morbis vulg. ſect. 5. p. 317. v. 34. Si hydropicum tuſſis corripiat, ſiquidem αὐτίκα

Ἄχη) triſtitia.

Ἀσήμοις τόμοις) vel τόποις per antiphraſin πολυσήμοις, id eſt, inſignibus, vt etiam ἀγαλάκτοις, πολυγαλάκτοις, id eſt, lacte abundantibus, et ſylua ἀξύλῳ, id eſt, lignoſa. Πολυσήμους τόμους autem dicit multas inciſiones, in venis, et arteriis, et neruis.

Αὐτίκα) Bacchius interpretatur in primo libro, iam, Epicles vero, ſtatim. Significat etiam haec vox, poſthaec.

Ἀποκεκάρπωκεν) germinauit, genuit.

Ἀποσυριγγώσασα τὴν χολὴν) id eſt, inflata.

Ἄχνη

[3] ἐξὶ δέ πε κχὴ *MS. St. conſentit Chart.* [4] ἀπογεγένημεν *MS. D.*

τίκα ſtatim animo linquatur, calidis omnibus vtatur. Et L. IV. p. 328. v. 47. Meandri caeci vxor αὐτίκα ſtatim cum pallore viride, et αὐτίκα ſtatim purulentum ſpuit circa ſextam. Et p. 329. v. 8. De Metrophanti filio: Circa vlcus perfricuit, et perfrigeratus eſt: et labia αὐτίκα ſtatim ſunt eleuata. Et p. 329. v. 21. In Cranone vxorem Nicoſtrati correptam decima quarta die αὐτίκα ſtatim occupauit impotentia colli, et aliarum partium. Et pluries in eodem libro quarto. In ſexto vero comm. 1. t. 12. p. 343. v. 30. Crurum effeminationes, veluti ſi aut ante morbum iter feciſſet, aut αὐτίκα ſtatim ex morbo. Primo de ratione victus morborum acut. t. 26. et 27. p. 369. v. 30. Conueniunt autem talia vt plurimum his, qui αὐτίκα ſtatim tota ptiſana vtuntur: nam et dolores in pleuriticis αὐτίκα ſtatim ſua ſponte ceſſant. Primo aphor. t. 7. p. 390. v. 16. Vbi igitur peracutus eſt morbus, αὐτίκα ſtatim etiam extremos labores habet. In cuius expoſitione Galenus ait: Αὐτίκα ſtatim eſſe intelligendum circa primos dies quatuor, vel paulo vlterius. Et t. 10. p. 390. v. 21. 22. Quibus igitur αὐτίκα ſtatim vigor eſt, his αὐτίκα ſtatim victus tenuis exhibendus eſt. EUST. Cf. Foeſ. p. 108.

h. Galen. in Exeg. habet ἀποκεκαρπωκὸς, id eſt, ἀποβλεβαςηκὸς, quod omni fructu priuatum eſt; ſed melius eſt exponere, quod germinavit. Libro de oſſium natura p. 62. v. 40. de venarum diſtributione: Ἀποκεκαρπώκα diſtribuit etiam de ſe in poplite multas implicatas venas. EUST. Vide Foeſ. p. 73.

[i] Ἄχνη ὀθονίᾳ) τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον Ξύσμα. Ἐξ ἧς γίνεται μοτὸς, ὁ καλούμενος Ξυσμός.

[k] Ἄγχισα) ἔστι μὲν ἔγγισα· αὐτὸς δὲ ἀντὶ τοῦ μάλισα τίθησι τὴν λέξιν.

[l] Ἀναλλις) Βοτάνης ὄνομα.

[m] Ἁρμὴ) πᾶσα σύνοδος [2] τραυμάτων. Εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τὸ [3] ἁρμόσθαι.

Αἰάζειν) Θρηνεῖν.

[n] Ἀλθεσθαι) ὑγιάζεσθαι.

[o] Ἀγκυρομήλη) τὸ [4] ἄγκιστρον.

[p] Ἀψόῤῥοον) τὸ εἰς τὰ πίσω ῥέον.

Ἀνα-

[1] ἄχνα *MS. D.* [2] *forte* τρημάτων *legendum Foes.*

i. Primo de morb. mul. p. 238. v. 49. Quarto vero die fel bubulum ſiccum in oleo feruefacito, et ἄχνην teneram lanam eo imbutam ſubdito, ſic vertit Germanus interpres. Et libro ſecundo p. 284. v. 2. de flatu in vtero contento. Lini folia et adipem volucrinum terito; et lacte muliebri diluta ἄχνη ἀπὸ ὀθονίᾳ raſura de tenuibus linteolis deraſa, excipito, ac illigato. Vbi notandum Calvum interpretari ὄρνιθος σέαρ pinguedinem gallinaceam: et ἄχνην ὀθονίων ſimpliciter linteum. In mochlico p. 506. v. 9. de naſo fracto: Si cartilago depreſſa ſit, ἄχνην ὀθονίᾳ tenue linamentum pellicula Carchedonia conuolutum intro dato. EUST.

k. Secundo de morb. mul. p. 272. v. 30. Et inter fomenti adhibitionem, oſculum contingere coneris, an fomentum vteros ἄγχισα propinquiſſime adducat. Et p. 276. v. 39. Si vero ἄγχισα propinquiſſimi fuerint vteri, frequenter vomat. Primo de art. t. 69. p. 478. v. 18. Ἄγχισα proxime quidem clauicula ad humeri articulum ſupernatat. In cuius expoſitione Galenus inquit: Initio ſermonis ἄγχισα prope dixit, dubium autem eſt ad locum ne, an ad rem debeat referri; vel enim accipiemus ἄγχισα prope articulum frequenter moueri iugulum, quam ſententiam magis probo: vel vt quibuſdam placet ἄγχισα prope, referemus ad frequentem motum, ita, vt mens eius ſit: Iugulum maxime ἄγχισα prope accedit ad ea, quae frequenter mouentur: quum humeri articulo iungatur. Et libro ſecundo t. 41. p. 428. v. 8. Ἄγχισα proxime vero deligatio reſiſtere mihi videtur.

[l] Ἀχνη ὀθονίε) apud nos ramentum dicitur, ex quo fit vulnerarius penicillus, qui ξυσμὸς vocatur.

[m] Ἀγχιστα) eſt quidem proxime. Ipſe vero vocem hanc pro maxime ponit.

[n] Λναλλις) herbae nomen.

[o] Λρμη) omnis vulnerum coniunctio dicta eſt ab ἡρμόσθαι, quod compingere ſignificat.

Λἰάζειν) lugere.

[p] Λλθεσθαι) ſanari.

Ἀγκυρομήλη) hamus.

Ἀψόῤῥοον) retro fluens.

Ἀνα-

[3] ἡρμῶσθαι *vulgg.* [4] ἄγγυτερον *MS. D.*

tur. Et libro quarto t. 18. p. 495. v. 36. Et neque veratrum mihi videtur profuturum eſſe, et eadem die datum, et rurſus epotum: ἄγχιστα proxime autem, ſi quicquam huiuſmodi facit, non tamen mihi hoc videtur. EUST.

l. Hanc vocem nec apud Hippocratem, nec apud alios auctores inuenio, et ideo ſuſpicor pro ea ſcribendum eſſe ἀνάγαλλις, de qua Dioſcorides, Galenus, Paulus, Aetius et alii mentionem faciunt. Forte ſcriptum erat ἀγαλλίς, quae auctore Heſychio idem ſignificat et a librario γ in ν fuit commutatum. Libro de vlceribus p. 516. v. 3. de ſiccis ad vlcera medicamentis. Ἀναγαλλὶς Anagallis, et alumen Aegyptium toſtum. etc. EUST.

m. Galenus in Exeg. ἅρμην futuram interpretatur. Erotianus vero omnem vulnerum coniunctionem ita vult appellari, deducique vocem a verbo ἡρμόσθαι, quod eſt coniungi, arbitratur. Et ideo ſi plura deſideras, ad annotationem eius dictionis accedendum eſt, in qua de ἁρμονίας, et quibuſdam aliis vocibus dicetur. EUST. Heſych. σύνοδος, σώματος ἁρμόργη.

n. Galenus in Exegeſi habet ἀλθεῖν ſanare, ἄλθεξις ſanatio, ἀλθίσκειν ſanare. Quidam pro ἀλθεῖν volunt ſcribi ἀλθαίνειν, et ἀλθήσκειν pro ἀλθέσκειν. Vide in annotatione dictionis ἀλθέξεσι. EUST. V. Foeſ. p. 30.

o. Galenus in Exeg. exponit ſpecillum, quod hamum habet. EUST. V. Gorr. in def. med.

p. Galenus in Exeg. habet ἀψιῤῥόον, quam vocem eodem modo, quo Erotianus interpretatur. EUST. Cf. Hom. Il. 6. v. 399.

q [1] Ἀναχελεύεται) ἀναπνεῖ.

r Ἀνδρεῖος οἶνος) ἢ ὁ εὔτονος, ἢ ὁ ἀπὸ Ἄνδρου τῆς [2] νήσου, ὡς Λέσβιος, ὁ ἀπὸ Λέσβου· ἔτω καὶ Ἀνδρεῖος, ὁ ἀπὸ Ἄνδρου.

s Ἀπορέγει) ἀποτείνει.

t Ἀλλόκοτον) ἐξηλλαγμένον.

u [3] Ἀκαμπτος) ἀκοπίαστος.

v Ἀναψύχειν) γυμνῶν.

x Ἀποτανύσας) ἐκτείνας.

Ἀνάθλασις) ἔκθλιψις.

x Ἀπολυσίας) ἢ τὰς τῶν ἄρθρων ἀπολύσεις, ἢ τὰς [5] ἐπιδέσμων ἀνέσεις.

Ἀση-

[1] ἀναχελεύσεται *MS. D. forte* ἀναχελύζεται. [2] νόσου *Foes. ex operarum negligentia.* [3] ἄκαματος *MS. St. consentit Chart. Vocem* ἄκαμπτος *mendosam esse et* ἄκαματος *substituendam censet Foes.*

q. Vel, vt alter codex habet, ἀναχελεύεται. Reperio apud Galen. in Exeg. ἀναχαίνεται, et in quibusdam exemplaribus etiam ἀναχελίσχεται, hoc est, fuscitatur. Sed nescio an conueniat cum Erotiani ἀναχελεύσεται. EUST. V. Foes. p. 56.

r. Sunt qui scribant Ἀνδριος. EUST.

s. Galenus in Exeg. exponit, porrigit. Primo de fract. t. 4. p. 456. v. 28. Qui igitur nihil praemeditati sunt, plerumque nihil peccant: ipse enim qui deligatur, manum ἀπορέγει porrigit, vt qui ad ista a iusta natura cogatur. In cuius expositione Galenus ait: Vocabulum deporrigit, ἀπορέγει dixit: quod nonnulli accipiunt pro ὀρέγει, id est porrigit medico. Nonnulli pro non permittit, vt medicus indoctior membrum in contrarium conuertat. Et parum infra addit: Hoc autem volunt Hippocratem significasse verbo ἀπορέγειν. Sed vtrouis modo acceperis, res eadem manet. EUST. Hipp. περὶ ἀγμῶν scribit, αὐτὸς γὰρ ὁ ἐπιδεόμενος τὴν χεῖρα ἀπορέγει, ἔτως ὑπὸ τῆς δικαίης Φύσιος ἀναγκαζόμενος. Vbi Galenus ait nonnullos quidem ἀπορέγει accepisse pro simplici ὀρέγει, id est, praeter medicos: sed alios exposuisse ἀποκωλύει τὸν ἰατρὸν. Eumdem tamen sensum vtramque expositionem efficere docet. ST. Cf. Foes. p. 80.

t. Galenus in Exeg. habet ἀλλόκοτον obscurum et ignotum. Primo de morb. mul. p. 241.

Ἀναχελεύεται) reſpirat.

Ἀνδρεῖος οἶνος) vel vinum potens, vel ab Andro inſula, vt Leſbius a Leſbo; Andrius ab Andro.

Ἀπορέγει) extendit.

Ἀλλοκοτον) immutatum.

Ἀκάματος) indefeſſus.

Ἀναψύχειν) nudare.

Ἀποτανύσας) extendens.

Ἀγάθλασις) eliſio.

Ἀπολύσιας) vel faſciarum relaxationes, vel membrorum ſolutiones.

Ἄσηπ-

[4] ἀποτανύσας *MS. D. et ſic recte legendum eſſe coniicit Foeſius; vulgg. quoque ſic.* [5] πιδέσμων *MS. D.*

p. 241. v. 39. de praegnante: Et quum paucior ſanguis ſit in corpore, neceſſe eſt ipſam eſſe pallidam, et ſemper ἀλλοκότων alienos cibos appetere. Sic Germanus interpres vertit. Caluus, diuerſa. De huius vocis expoſitione Erotianus, Galenus, et interpretes parum conuenire videntur. EUST. Foeſ. p. 31. laudat quoque locum Hipp. de fract. p. 527. 39.

u. Primo de fract. t. 16. p. 457. v. 34. de directione cubiti fracti. Et manus dum appenſa excipitur, in conſimili figura erit, in quali etiam erat, dum deligaretur, ἄπονος μὲν ὁδοιπορέοντι, ἄπονος δὲ κατακειμένῳ καὶ ἀκάματος, hoc eſt, ita vt neque ambulanti, neque decumbenti, vllus dolor, aut fatigatio accedat. EUST. Cf. Foeſ. p. 15.

v. Tertio de fract. t. 14. p. 466. v. 19. de vlcere poſt fracturam facto. Et futurum eſt, vt et carnes ſuppurentur; et nerui inſuper excidant, hos omnino ἀναψύχειν nudare, ſeu, vt Germanus interpres vertit, refrigerare non oportet. Galen. in com. ait: Nudare dixit ἀναψύχειν refrigerare, hoc eſt vinculum detrahere fracturae idoneum, vt vlcus nutriatur, vel curetur. EUST. Apud Hom. Il. ε. v. 795. eodem ſenſu haec vox etiam vſurpatur. Heſ. ἀναπνέειν et Schol. καταπνέειν *perfrigerare, reficere.*

x. Primo de fract. t. 40. p. 458. v. 21. de fractura oſſium brachii. Ἀπολύσαντα δὲ reſoluere, aut relaxare faſcias oportet tertia die poſt diſtentionem et directionem. Et libro ſecundo t. 15. p. 460. v. 26. de fractura humeri. In vnaquaque vero τῶν ἀπολυσίων vinculorum ſolutionem, multa aqua calida fo-

y Ἀσηρὸν) ἄσης ποιητικὸν.
z Ἀρκέει) βοηθεῖ.
a [1] Ἀποργέσερον) ἀπηνέσερον.
b [2] Ἀπαιωρέεται) [3] ἀποκρέμαται.
c Ἀτρεμέοντα) ἡρεμοῦντα.
d Ἀποπαλήσει) σαλεύσει καὶ σφόδρα κινήσει.

Ἀπο-

[1] ἀσεργέσερον *Foes. ex coniectura ap. Hipp. de fract. p. 553. 44.* [2] ἀπαιώρηται *vel* ἀπαιωρέηται *rectius ex coniectura Foes.*

vendum. Quinto de morbis vulgar. p. 336. v. 15. Foetus ab vtero solutionem, et illud ipsum tempus, quo in lucem editur, ἀπολύσιν appellauit. Huic, inquit, decimo mensis sanguis prodiit multus per quatuordecim dies: plurimus autem tribus diebus ante pueri ἀπολύσιος editionem, seu partum, vt Caluus transtulit. EUST.

y. Secundo de fract. t. 75. p. 464. v. 29. de canali, qui femori fracto subiicitur: Ἀσηρὸν molestum enim esset, ad poplitem pertingens. EUST. Plura v. apud Foes. p. 101.

z. Primo de morbis p. 130. v. 11. Et hae quidem occasiones repentinae sunt. Et paulo posterius non ἀρκέει sufficiunt. Et v. 17. His sane non ἀρκέσει prosunt auxilia a medico adhibita. Secundo de art. t. 39. p. 482. v. 3. Noxia enim et molesta est gestatio: ἀρκέει. Satis autem est medico ostentasse, quod nasum varie deligare nouit. Et t. 42. v. 11. Ἀρκέει sufficit autem super contusionem splenium inceratum extendere. Et libro tertio, t. 64. p. 489. v. 10. Si vero sanguinem non spuat, ἀρκέει sufficit viginti diebus vt plurimum curatio. Et libro quarto t. 52. p. 498. v. 42. et 44. Postea ἀρκέει sufficit in dimidia ligni parte, nihil tamen vetat etiam per totum velut fossas longas quinquè vel sex, quatuor digitorum spatio inter se distantes incisas esse; et ἀρκέει satis est, vt sint latitudine trium digitorum. EUST.

a. Hanc vocem non inuenio, sed vt coniicio, in secundo de fract. t. 64. p. 463. v. 7. de canalibus, qui cruribus fractis subiiciuntur, eam vsurpauit, vbi ita scribit: Quin et ἀσεργέσερον crudelius est lignum subiicere, si non simul molle quiddam in ipsum indatur. Quam vocem immutasse librarium, ex his quae Galenus in comm. scribit, clare patet. Quo circa, inquit, Hippocrati huiusmodi ligni vsus vonplacet: quoniam

Ἀσηρὸν) moleſtiam inferens.
Ἀρκέει) opem fert.
Ἀποργέσερον) crudelius.
Ἀπαιώρεεται) ſuſpenſus eſt.
Ἀτρεμέοντα) quieſcentem.
Ἀποπαλήσει) quatiet, et valde mouebit.

[a] ἀποκρέσασαι *MS. D.* [b] ἐκπαλήσει *rectius ex coniectura Foeſii.*

iam praeter cetera incommoda durum eſt: nam immite, quod ipſe dixit ἀργέσερον durum ſignificat, et inſuaue, quod nihil cedat, haec Galenus. Suſpicari autem librarium ἀργέσερον pro ἀποργέσερον poſuiſſe, a ratione non eſt alienum. EUST. Cf. Foeſ. p. 80.

b. Primo de fract. t. 51. p. 459. v. 24. de fracto cubito. Et plurima faſciae pars circa fracturam exiſtit, ita vt manus hinc atque hinc ἀπαιρώσηται dependeat, vel ſuſpenſa ſit; pro qua voce codex Vat. habet ἀπηώρηται. Et t. 54. v. 29. Proinde in faſcia molli, latitudinem habente, maximam cubiti partem, et manus articulum aequaliter αἰωρέσθαι ſuſpendere, ac elevata geſtare oportet. Et libro ſecundo t. 77. p. 464. v. 39. de femoris ac tibiae fractura. Siquidem enim ἀπαιώρηται dependeat pes, reliqua tibia firmata etc. EUST. Vide Foeſ. in voce αἰώρα.

c. Secundo de fract. t. 77. p. 464. v. 44. de calcaneo. Sed et omnia oſſa tardius corroborantur, ſi non ſecundum naturam poſita fuerint, itemque ea, quae non in eadem figura ἀτρεμέοντα quieſcunt. Primo de artic. t. 70. p. 478. v. 35. de clauiculae deligatione. Decumbere tamen hominem multum refert: et ſufficiunt dies quatuordecim, ſi ἀτρεμέοι quieuerit, aut ad ſummum viginti. Primo de officina medici t. 25. p. 503. v. 8. Reliquum autem corpus detineant, vt totum ἀτρεμῇ quieſcat. Et libro ſecundo t. 15. p. 503. v. 27. Circumdare quoque inſuper oportet, comprehenſionis quidem gratia eorum, quae circa haec ſunt, apprehenſionis vero vniuerſi deligamenti in ἀτρεμέσι quieſcentibus et depreſſioribus corporis partibus. Primo aphoriſm. t. 3. p. 390. v. 2. de bono habitu ad ſummum progreſſo. Non enim manere poſſunt in eodem, neque ἀτρεμέειν quieſcere. Quum vero non ἀτρεμέσσιν quieſcant, non amplius in melius

auge-

d Ἀποκαυλισθῇ) οἷον [1] καυληδὸν κλασθῇ.

e Ἀναγνῶναι) μεταπεῖσαι, μετάδιδάξαι.

f Ἀνάγκη) Βακχεῖος ἐν τρίτῳ ἀντὶ τῆς βίας φησὶ κεῖσθαι τὴν λέξιν.

g [2] Ἀμφιβαλλέσαι) [3] περισφάλλεσαι.

[1] καυλιδὸν κλασθῇ *MS. D.* [2] *Foes.* ἀμφισβαλλέσαι *ex coniectura.*

augescere possunt. Tertio de humoribus t. 25. p. 117. v. 26. Considerandum autem est ex his, quae praesentia, et ἀτρεμέοντων quiescentia nouimus de coloribus etc. Sunt et alia exempla, vt secundo de artic. t. 26. p. 481. v. 6. Et t. 31. p. 481. v. 20. Libro de natura pueri p. 30. v. 10. Secundo de morb. mul. p. 273. v. 4. EUST.

d. Primo de art. t. 63. p. 477. v. 21. Clauicula porro fracta, siquidem exacte ἀποκαυλισθῇ caulatim hoc contigerit, curatu facilior est. Et v. 23. Nam quae exacte ἀποκαυλισθεῖσαν caulatim fracta est, cogi magis poterit, vt ad naturam redeat. Galeni interpretes vertunt, ex toto frangi. Et ipse in commento inquit: ἀποκαυλισθὲν ex toto frangi dicit, quod nulla parte haeret, cuius contrarium est, quod non ex toto abrumpitur. Et libro secundo t. 24. p. 480. v. 43. At si fracta fuerit inferior maxilla, siquidem non omnino ἀποκαυλισθῇ caulatim hoc contigerit, sed cohaeret adhuc os, confractum tamen si fuerit, dirigere quidem os oportet. In cuius com. Galenus inquit: Vbi comminuto osse nihil integrum relinquitur, partibus inter sese recedentibus, ita vt nullo pacto cohaereant, huiusmodi fracturae speciem recentiores medici καυλιδὸν a fracti caulis similitudine appellant: eo quod Hippocrates illud, vbi non frangitur omnino transversa, dixerit, ἐὰν μὴ ἀποκαυλισθῇ παντάπασι. Tertio de fract. t. 63. p. 471. v. 23. de fractura cubiti. Quum autem abductus fuerit ea parte, qua caput brachii excidit, vagabundus magis fit articulus, quam si penitus ἀποκαυλισθῇ sit abruptus: vel transuersus frangatur, vel sit fractus, vt Caluus vertit. Plura hac de re habes in annotatione dictionis ἀτρεκέως. EUST. Locum quemdam Hippocratis, vbi est ἀποκαυλισθῇ habuisti in voce ἀτρεκέως. ST.

e. Ga-

Ἀποκάυλισθῇ) quod caulis in modum frangitur.

Ἀναγνῶναι) dissuadere, dedocere.

Ἀνάγκη) Bacchius in libro tertio pro vi positam dicit esse hanc vocem.

Ἀμφισβάλλεσαι) seducentes, seu quae alios in errorem inducunt.

[3] περισβάλλεσαι *MS. D.*

e. Galenus in Exeg. eodem modo exponit: hoc est, vt interpretes eius vertunt, mutare sententiam, vt vetera dedisces, noua addisces. KVST. V. Foes. p. 44.

f. Libro de affection. p. 187. v. 40. Etiam quod restat, debilius esse ἀνάγκη necesse est. Quarto de ratione victus acutorum t. 39. p. 378. v. 42. Nam vbi pedes frigidi fuerint, calidum ἀνάγκη nedesse est ventriculum esse. Et t. 51. p. 379. v. 28. Et ἀνάγκη necesse est, vt morbus et ad deterius, et ad melius inaequalitatem permutet. Tertio aphorism. t. 11. p. 329. v. 36. ἀνάγκη necesse est aestate febres acutas, et lippitudines, et dysenterias fieri. In cuius com. Galenus ait, ἐξ ἀνάγκης, ex necessitate dictionem non solum apposuisse in aphorismis, sed etiam in libro de aquis, locis et aëre: ostendens per eam; quod rei natura persuasus, non aliqua obseruatione ductus, ista notauerit. Primo prorrh. com. 2. t. 6. p. 409. v. 46. de stercore, πρὸς ἀνάγκην ad necessitatem coacte emittentes. Plura exempla habes passim, et libro quinto aphor. t. 47. et 54. p. 397. v. 9. et 18. Et libro sexto t. 20. p. 398. v. 24. Tertio de fract. t. 5. p. 465. v. 16. Primo de art. t. 5. p. 472. v. 36. Et t. 62. p. 477. v. 18. Et t. 66. p. 478. v. 10. Sed in secundo de fract. t. 42. p. 461. v. 35. pro vi vsurpatur. Potest etiam, inquit, superna corporis pars ἀνάγκη necessitate hac extensionis vrgeri. Alii vertunt: sed a superiori quoque parte adhiberi vim licet. Galen. enim in comm. ait: Vim, hoc est, valentem in vtramque partem intentionem, ἀνάγκην appellauit, vt vehementem eius potentiam indicaret. EVST. Cf. quoque Foesium p. 44.

g. De repositione articuli luxati, quum in orbem ducendo aut circumuoluendo articulus reponitur, hanc vocem interpretatur Foes. in occon. p. 41. vbi et correctionis suae veritatem prodit.

h) Ἄμβην) [1] Στράτων μὲν ὁ Ἐρασιστράτειος φησὶ τὴν ἄμβην μοχλὸν σφαιροειδῆ εἶναι. Φίλινος δὲ ξυστροειδῆ ὑπεροχήν. Ἀσκλατίων δὲ, γωνίαν. Ζήνων δ' ὁ [2] Ἡροφίλειος, ὑπεροχὴν τῶν θυρῶν μανδάλῳ [3] ὁμοίαν. Ἀπολλώνιος δ' ὁ πρεσβύτερος, ὑπεροχὴν στρογγύλην [4] σφαίρᾳ ὁμοίαν. [5] Μενεσθεὺς δὲ ὁ Στρατονικεὺς, τὴν ἔρεισιν. Ἐρασίστρατος, ὑπεροχὴν ἐξ ἐπαγωγῆς, ἀπὸ τῶ ὑποκάτω μέρους καὶ περιφερῶς. Διοκλῆς δὲ ἐν τῷ κατ' [6] ἰητρεῖον ὑπόκοιλόν τινα χώραν. Ἀπολλώνιος [7] δ' ὁ Μεμφίτης ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων, ὑπεροχὴν παρὰ τὸ λοιπὸν ξύλον. Ἀπολλώνιος δ' ὁ Θὴρ, ἐξοχήν. Ὁ δὲ Κιττιεὺς Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων, σιγμοειδῆ ἐγκοπήν. Περὶ γένης δὲ ὁ ὀργανικὸς ἐν τρίτῳ μηχανικῶν, μοχλῷ ὅμοιον φησὶ τὸ σχῆμα ἔχειν τὴν ἄμβην· ἧ τὸ μὲν πλάτος, δακτύλῳ ἑνός ἐστι, τὸ δὲ μῆκος, ἡμίσους. Ἡμεῖς δὲ τούτους πάντας παραιτησάμενοι, βακχείῳ συγκατατιθέμεθα, ὃς ἐν τῷ τρίτῳ φησὶν ἄμβην καλεῖσθαι τὴν ὀφρυώδη ἐπανάστασιν. Καὶ γὰρ οἱ [8] Ῥόδιοι [9] Ἄμβωνας καλοῦσι τὰς ὀφρυώδεις τῶν ὀρῶν ἀναβάσεις. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Αἰσχύλος καὶ [10] Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι. Θέρσις

[1] Στρώτων *MS. D.* [2] Ἡροφιλίος *MS. D. non diphtongos.* [3] ὑμοίαν *MS. D.* [4] σφαίραν *MS. D.*

h. Primo de artic. t. 19. p. 473. v. 40. de repositione humeri per lignum brachio alligandum: Sin autem ab altero extremo rotundum, anguſtiſſimum, ac maxime tenue, ἄμβην δὲ ἐχέτω in ſummo capitulum rotundum, ac leuiter cauum habeat: Vel, vt Germanus interpres vertit: Habeatque crepidinem paulum ſupereminentem in extrema rotunditatis parte. In cuius textus, et praecedentis com. Galenus inquit: Hoc, quia ſimile eſt labro, quod Graeci vocant ἄμβωνα, medici totum lignum ἄμβην appellant. Tale ſiquidem labrum eſt, quale videmus in ollis, conuerſum in interiorem partem verſus cauum. Vnde quidam Comicus, vt per iocum morderet, dixit quemdam ollarum ἄμβωνας labra delingere. Attici igitur maſculino genere ἄμβωνας: Iones feminino ἄμβας, huiuſ-

Ἄμβην) Strato quidem Erasistrateus inquit τὴν ἄμβην vectem rotundum esse. Philinus vero ξυστροειθῆ eminentiam strigilis speciem referentem. Asclation vero angulum. Zenon autem * Herophilius, eminentiam similem μανδάλῳ, hoc est, obici ianuarum. Apollonius vero Senior, eminentiam rotundam sphaerae similem. Menestheus vero Stratonicus, firmamentum. Erasistratus, eminentiam ex subuectione a parte inferiori, et rotunda. Diocles in libro de officina medendi, concauam quamdam regionem. Apollonius Memphitis in libro de articulis, eminentiam ad reliquum lignum. Apollonius ** Tera, eminentiam. Apollonius Citieus, in libro de articulis, sectionem sigmae literae speciem referentem. Perigenes vero Organicus in tertio mechanicorum inquit, ἄμβην consimilem vecti formam habere, cuius latitudo vnius digiti est, longitudo vero dimidii. Nos autem hos omnes reiicientes, Bacchio assentimur, qui in tertio inquit, ἄμβην appellari eminentiam supercilii formam repraesentantem. Etenim Rhodii ἄμβωνας vocant montium ascensus supercilio similes. Meminit vero huius vocis et Aeschylus, et Aristophanes Grammaticus in libro de

 vocibus

[5] Μενεστὰς *MS. D.* [6] Ἰτρίον *MS. D.* [7] *coniunctio δ' deest in vulgg.* [8] Ῥόδιος *MS. D.*

* *Herophylius*, Eust. ** *Fera* Eust. et Iuntina ed.

huiusmodi labrorum figuras appellant. Cur autem moderni, qui definitiones medicas scripserunt, in re leuissima Galenum reprehendant, me prorsus latet. Totum enim lignum ἄμβην appellare, error non est, licet ab extremo capitulo rotundo ac leuiter cauo hoc nomen ei sit impositum: plura enim sunt, quae ab aliqua parte nomen assumunt. Et libro quarto comm. t. 58. Nisi vectes talis struatur, quale strui voluit capitulum rotundum, ac leniter cauum super eam spatham, quae ad reponendum humeri caput aptatur, ἄμβη dicitur. Secundo de officina medici com. t. 2. Vinculum vero simum ab Hippocrate appellatur ea ratione, qua ἄμβη spathae capitulum rotundum, ac leniter cavum. EUST. Hes. ἡ τῆς ἴτυος ὀφρῦς τῶν κυλλῶν ἀσπίδων.

Θέρσις δ' ἐν β' τῶν λέξεων, Ἀμβωνά φησι χεῖλος εἶναι [1] σκεύης, καὶ τῆς ἀσπίδος τὸ πρὸς αὐτῇ τῇ ἴτυϊ. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν Αὐτολύκῳ φησίν, Ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας, [2] Ἀσέβιον ὁ μοχθηρὸς ἔτριβες πόσῳ πολλῶν λοπάδων τὰς ἄμβωνας [3] περιλείξας. Τουτέστι, τὰ περὶ τὰς ἄμβωνας χείλη. Λέγεται δὲ οἷον [4] ἀναβῆτις ἅσα.

i [5] Ἀγωνιστικόν) ὀχλικόν. Καὶ γὰρ ὁ ἀγὼν ἀπὸ τῆς ὀχλήσεως.

k [5] Ἀνακλισμῷ) [5] ἀνακλιντηρίῳ.

[5] Ἀπολιπόντα) διεξῶτα.

l [5] Ἀγάλλεται) Βακχεῖος ἐν δευτέρῳ φησὶ τέρπεται· ἐκ ὀρθῶς. [6] Ἔστι γὰρ γαυριᾶν. Ὡς καὶ [7] Ὅμηρος, μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ.

m [5] Ἀμφώδοντα) [8] τὰ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν ὀδόντας ἔχοντα.

[9] Ἀκρην) [10] ἄκρως ἔχουσαν.

n [5] Ἀπὸ συρμαϊσμῷ) Σύρμαϊα λέγεται ἡ ἐπιμήκης ῥαφανὶς, ἣν τινες μεθ' ἅλμης ἐσθίοντες καθαίρονται· καὶ

[1] σκέλης *vulgg.* [2] ἀσέβηον *vulgg.* [3] περιλήξας *MS. D.* [4] ἀναβη τις *MS. D. consentit MS. St.* [5] ἀνακλιτηρίῳ *vulgg. Steph. lect. Foesius praefert, quia* ἀνακλιντηριον *et* ἀνάκλιντρον *idem est ac* ἐπίκλιντρον, *quod exponitur per* ἀνάκλισμον.

i. Quarto de artic. t. 43. p. 497, v. 46. Bona quidem ac iusta, et secundum naturam haec repositio est: et sane etiam aliquid ἀγωνιστικὸν ostentationis habens, si quis talium rerum iactatione superbire velit, sic vertit Germanus. Galeni vero interpres vertit; quae nescio quid etiam ambitiosae concertationis in se habet, si quis harum rerum ostentatione delectatur. Alii vertunt: per quam subito fere ad finem peruenitur, si quis ostentationi studeat. Quarum expositionum nulla, meo iudicio, conueniens est. Loquitur enim hic Hippocrates de repositione femoris, quae fit, quum homo per pedes suspenditur, ideo fortasse melius esset, aut Erotianum sequi, aut vertere, et sane etiam aliquid laboriosi habens, ne sine causa a propria significatione vocis, tam longe recedamus. EUST.

Egre-

vocibus Atticis. Therſis vero in libro ſecundo de vocibus ait, ἄμβωνα eſſe vaſis labrum, et partem illam ſcuti, quae eſt prope ipſam circumferentiam. Ariſtophanes autem Comicus in Autolyco inquit: Nouis formis Aſebium flagitioſus confricabas: quam multarum ollarum ἀμβωνας circumlambens, hoc eſt, labra circa ollas. Dicitur autem quaſi aſcenſus quidam.

Ἀγωνιστικὸν) turbulentum. Etenim ὁ ἀγὼν, id eſt, certamen, ἀπο τῆς ὀχλήσεως, hoc eſt, a turbatione.

Ἀνακλισμῷ) accubitus.

Ἀπολίποντα) diſtantia.

Ἀγάλλεται) Bacchius in ſecundo ait, delectatur; non recte: Eſt enim prae nimio gaudio geſtire, vt eſt etiam apud Homerum: μὴ δ' ἐπαγαλλόμενος, gaudio non elatus ob hanc pugnam.

Ἀμφώδοντα) ſupra infraque dentes habentia.

Ἄκρην) quod in ſummo eſt.

Ἀποσυρμαϊσμῷ) Σύρμαϊα dicitur procerus raphanus, quem nonnulli cum marina aqua comedentes purgantur,

F 5

[c] ἔχιν βριᾶ *MS. D. margo* γαβριᾶ. [7] τῆς ἄνωθεν *MS. D.* [8] ἄφην *MS. D.* [9] *Forte* ἀκρὴ *et* ἀκρῶς ἔχουσα *Foeſ.* [10] ῥαφανὴς *MS. D.*

Egregie de hoc vocabulo Foeſ. p. 4. differit.

k. Locus indicatur lib. de artic. p. 585. 29. vide Foeſ. p. 47. qui illuſtrationis cauſa laudat Homer. Il. Υ'. v. 436. et Il. Λ. v. 200.

l. Secundo de artic. t. 39. p. 482. v. 1. de naſi fractura: Vna itaque alteraque die ἀγάλλεται, impenſe laetatur medicus, gaudet quoque et qui deligatur. EUST. Heſ. τέρπεται, γαυριᾷ. Locus Homeri eſt Il. π'. v. 91.

m. Primo de art. t. 28. p. 474. v. 37. Rurſus ſolipeda animalia, vtpote ἀμφώδοντα vtrimque dentata, et dentes inter ſe committere poſſunt; et ſub breuem herbam dentes ſubiicere queunt. Quem locum Galenus exponens ait: σαρκάζειν dixiſſe, non de iis, quae ruminant, ſed de iis, quae vtrimque dentes habent: quae ἀμφώδοντα graece nuncupantur. EUST. Heſ. ἀμφώδων nominari καὶ ἐπὶ τῷ ἄνω καὶ κάτω ὀδόντας ἔχοντας.

n. Hanc dictionem librarii negli-

καὶ καλεῖται [1] Συρμαϊσμὸς ὁ τοιοῦτος τῆς καθάρσεως τρόπος.

Ἀπόπτωσιν) τὴν τῶν ἐπιδέσμων [2] ἄνεσιν.

[u] [3] Ἀντικοταίνυσι) πρὸς τὸ ἐναντίον βιάζονται.

[p] Ἀπόπατοι) αἱ [4] ἀφοδεύσεις.

[q] Ἀέτωμα) ἡ σεφάνη τῶ δώματος.

[r] [5] Ἀπὸ τόκω νοσημάτων) ἀπὸ γεννήσεως, φησί. Ἀλ-

[1] συρμαθισμὸς *MS. D.* [2] ἄρνεσιν *MS. D.* [3] ἀντικοντέσι *Foes. ex coniectura.*

negligentia ex duabus conflatam esse suspicor; nam in secundo de artic. t. 50. p. 483. v. 31. Si vero quis facile vomat, vomat ἀπὸ συρμαϊσμοῦ ex moderata aliqua purgatione. In cuius expositione Galen. ait: συρμαϊσμὸς vocabant antiqui mediocres euacuationes, siue per secessum, siue per vomitiones fierent. Aduertendum est perperam in quibusdam codicibus scribi συρμεσμὸς. In aliis vero συρμαϊσμὸς, non male. Nam Paulus Aegineta L. I. c. 100. inquit: Vomitiones ante cibum Graecis συρμαϊσμὸς appellari. Praeterea ignorandum non est, quod συρμαῖα, siue συρμαῖα Gal. teste in Exeg. est eorum, quae in ventre sunt, moderata purgatio. Putant aliqui sic dictam fuisse raphanum, quod ad concitandum vomitum esset idonea: secundum alios, est cibi genus, quod veteres ex adipe et melle concinnabant, vel potio ex sale et aqua mistis apta ventri purgando. Hermolaus Barbarus libro secundo Corollarii, c. 338. alterum genus raphani syrmaeam ab Herodoto vocari testatur. Sunt e Graecis, qui syrneam apud Ionas genus oleris apio similis accipiant: itemque pro edulio ex adipe et melle: sed syrmeam legi malo, quam syrneam. Ceterum syrmaeam seu surmaeam pro succi quodam genere, seu passum, seu defructum id sit, ab Hippocrate sumi, quod idem Hermolaus testatur, me latet: nusquam enim reperio apud illum, quid in vino odorato, syrmaeaue sumendum sit. Sed ne meae diligentiae prorsus te committas, hoc per otium diligentius inquirere poteris. Haec enim expositio Erotiani interpretationi omni ex parte non respondet. EUST. Erotianus ἀπὸ συρμαϊσμοῦ depromsit hoc ex Hippocratis ἐν τῷ περὶ ἄρθρων loco, ἢν δὲ καὶ εὐήμετος ἔῃ, ἐμέειν ἀπὸ συρμαϊσμοῦ. Vbi Galenus ait vete-

res

gantur, atque huiuſmodi purgationis modus *συρμαϊσμὸς* appellatur.

Ἀπόπτωσιν) vinculorum excidentiam.

Ἀντικοταίνεσι) in contrarium coguntur.

Ἀπόπατοι) excrementa.

Ἀέτωμα) domus faſtigium.

Ἀπὸ τόκε νοσημάτων) a generatione dicit.

Ἀλ-

[a] *ἀμφοδεύσεις MS. D.* [b] *Foeſ. cenſet legendum ἀπότοκες νοσημάτων, ἀπογεννήσεις φησί.*

res *συρμαϊσμὸς* appellauiſſe, *τὰς μετρίας κενώσεις, εἴτε διὰ τῆς ἕδρας, εἴτε καὶ δι' ἑμέτων γίγνοιντο.* Sed apud eumdem *συρμεσμὸς* mendoſe legimus. ST. Cf. Foeſ. p. 601.

o. In Mochlico p. 508. v. 16. reperio *κατὰ δὲ τὸ ὑγιὲς, πλάγιον ξύλῳ τῷ σώματι ἀντικοτέεσι*, hoc eſt: ſuper ſanum crus lignum tortuoſo corpore in contrarium coguntur; vel vt Caluus vertit: corpori renituntur. Numquid autem pro *ἀντικοτέεσι*, legendum ſit *ἀντικοτένεσι*, aliorum ſit iudicium. EUST. Apud Hippocr. *ἐν μοχλικῷ* legitur *ἀντικοτέεσι*. ST. Quod Foeſii coniecturam firmat.

p. Tertio de art. t. 51. p. 487. v. 49. Vrinae ergo talibus magis ſupprimuntur, itemque *ἀπόπατος* alui egeſtio, quam his, qui extra gibboſi fiunt. EUST. Suidas *ἀπόπατον* explicat *ἄφοδον*.

q. Eſt acumen tecti, quod aquilarum alas refert. Galen. in Exeg. inquit: eſt culmen in ſublime erectum inſtar trianguli. Tertio de artic. t. 23. p. 485. v. 6. de vertebrarum ſpinae luxatione: Scala ita praeparata attrahenda eſt ad turrim altam, vel ad *ἀέτωμα* culmen ſeu lacunar domus. In cuius expoſitione Galenus inquit: Turrim dixit *τύρσιν*, culmen vero domus, hoc eſt, altiſſimam partem ipſius *ἀέτωμα*. Ita enim appellant eam tecti partem, quae attollitur in ſpeciem trianguli. Maiores igitur ad exemplum alarum demiſſarum hanc partem domus ab aquila videntur *ἀετὸν* appellaſſe, quo vocabulum tectum intelligebatur. EUST. Foeſius p. 6. plures huius vocis ſignificatus tradit.

r. Duas priores voces ſeiunctas non reperio: ſed *ἀποτόκες νοσημάτων* in tertio de artic. t. 54. p. 488. v. 25. de his, quae iudicationem morbi inducunt: Quae vero debiliora, noxia, ita vt et *ἀποτόκες νοσημάτων χρονίες* diuturnos morbos generent:

Sic

s Ἀλθέξεσι) θεραπείαις.

r Ἄνωδον) βαθμὸν, καὶ οἷον ἀδὸν, ἣν καὶ Φλίαν καλοῦμεν.

t Ἀπομυλλήνη) τοῦτο γίνεται ὅταν διαστροφὴ καὶ οἷον σπάσμα περὶ τὴν γένυν μετὰ [2] παρέσεως σχῇ, μάλιστα δ' ἐκ πληγῆς.

u [3] Ἀνήκεστον) ἀθεράπευτον· Ἀνυπομόνητον.

x Ἀρβύλαι) ὑποδήματος εἶδος.

y Ἀνδάνει) ἀρέσκει.

z Ἀριθμὸς) τὰ ὀνόματα ἔτω καλεῖ.

a Ἀκε-

[1] τὸν ἀδὸν *legendum coniicit Foes.* [2] παρέσιος *MS. D.*

Sic vertit Germanus interpres praetermissa voce ἀποτόνως. Alii, et quidem melius, vt et diurnos morborum exortus efficiant. EUST. v. Foes. p. 86. Hes. ἀπογεννήσεις γεννημάτων.

s. Tertio de art. t. 65. p. 489. v. 14. Vbi vero tale quippiam relinquitur, neque ἀλθέξι curatione ad bonum habitum restituitur, deterius quid est, si iuxta ipsum os mucositas relicta fuerit. EUST. Alias quoque ἄλθαξις dicitur, vide Foes. p. 30.

t. Hippocrates verbo ἀπομυλαίνειν vtitur secundo de art. t. 30. p. 481. v. 19. de habena mento danda. Vt potissimum cautio sit, ne maxilla ἀπομυλαίνει in acutam figuram ducatur. Galen. in com. legit ἀποσμιλαίνει, sicut et Aldinus codex. Exegesis habet ἀπομυλήνας, hoc est, protendens labra comprimendo. Haec omnia cum Erotiani interpretatione conferes, et num ea a Galeni sensu differat, expendes. EUST. Hes. κύλλον, καμπύλον, σκολιὸν τρεβλὸν. Eustath. μυλλὸν τὸν διεστραμμένον τὴν ὄψιν.

u. Secundo de rat. vict. acut. t. 40. p. 372. v. 43. Quae vero ab initio committuntur peccata, non similiter vt illa ἀνήκεστοι medelam omnem respuunt: sed πολλῷ εὐακεστότεραι multo facilius curationem admittunt. Tertio de art. t. 103. p. 493. v. 24. Quid enim opus est de his, quae ἀνηκέστων incurabilia iam facta sunt, amplius tractare? Et v. 26. Oportet enim ἀκέστα curabilia ita tractare, vt ne ἀνήκεστα incurabilia fiant: ea intelligentia, vt quam maxime prohibeamus, ne ad hoc deueniant, vt ἀνήκεστα incurabilia reddantur. Oportet autem et ἀνήκεστα incurabilia cognoscere, vt ne maxime laedant. Praedictiones autem splendidae sunt ac glorio-

sae

Ἀλξέξεσι) curationibus.

Ἄνωδον) gradus et quasi ᾠδὸν, id est, limen, quod etiam φλιὰν appellamus.

Ἀπομύλησις) hoc fit, quum contorsio et quasi convulsio in gena μετὰ παραίσεως, hoc est, indecore, vel vt aliud exemplar habet, μετὰ παρεσέως, hoc est, cum relaxatione fit, maxime vero ex percussione.

Ἀνήκεστον) immedicabile, intolerabile.

Ἀρβύλαι) calceorum genus.

Ἀνδάνει) placet.

Ἀριθμοὺς) nomina sic vocat.

Ἄνε-

[3] *ἀνάκεστον forte legendum Foes. ex St. censet.*

riosae ex cognitione, quo, et qualiter, et quando singula desinant, ἢ τὲ εἰς τὸ ἄκεστον τράπηται, ἢ τὲ εἰς τὸ ἀνήκεστον, hoc est, sive eo vertantur, vt incurabilia fiant, sive curationis spem exhibeant, sic vertit Germanus interpres. Alii vero hoc pacto: Sive in curabilem, sive in incurabilem affectionem conuertatur. EUST. v. Foes. p. 59.

x. Galenus in Exeg. interpretatur, calcei alti. Quarto de art. t. 13. p. 495. v. 27. Vbi vero calcei ratio habenda est, Ἀρβύλαι Arbylae lutigradae calceamenti ita appellati species accommodatissimae existunt, sic vertit Germanus interpres. Alii, qui per loca luto plena gestari solent πηλοπάτιδες nuncupati. In cuius expositione Galenus inquit: Ἀρβύλας calceamenti genus esse cavum, quod arcte pedem vniversum exquisite vsque ad talos complectitur. Manifestum autem est eiusmodi esse ex eo, quod Hippocrates subiicit, cum inquit: Πηλοπατίδες nuncupatur a luto, quod πηλὸς dicitur et πατεῖσθαι calcari. Si πηλοβατίδες scribatur a luto similiter et a verbo βαίνειν ambulare: quum qui his vtatur, tuto in luto ambulet. EUST. Cf. Foes. p. 89.

y. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 368. v. 21. Mihi vero ἀνδάνει placet, vt in vniversa arte mentem adhibeamus. EUST. V. Foes. p. 17. Et sic Hes. ἄνδανον, ἀρέσκον, εὐάρεστον.

z. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 368. v. 18. Ceterum ἀριθμοὺς numeros singulorum morborum clare pronuntiare volentes, non recte scripserunt. Non enim εὐαρίθμητον facile sit enumerare, si ex eo quis aegrotantium

a) Ἄκεσιν) ἰάμασιν.
b) Ἀνάκισον) ἀνίατον.
c 1) Ἀκρόπλοα) τὰ ἐξεπιπολῆς ἐμπλέοντα.
Ἀφρωίνοντος) ἀφρονοῦντος.
d) Ἀεικές) αἰσχρόν. Καταγέλαστον.
e 2) Ἀναίσσει) ἀνορμᾷ.
f) Ἀείρειν) προσφέρειν.
g) Ἀρτίως) ἀπηρτισμένως.

Ἀχιλ.

a ἀκρόπλεν *MS. D.*

lium morbos aeſtimet. In quo loco Germanus interpres Galenum ſequutus vertit numeros. Sed niſi obſtaret eius auctoritas, appoſitiſſime verteretur, ἀριθμὲς nomina, et εὐαριθμητὸν facile nominans. Coniectura autem ducor ἀριθμὲς pro nominibus hoc loco Hippocratem vſurpaſſe, quod ſtatim ſubiungit: ideo non putet eumdem morbum eſſe, ſi non idem ὄνομα nomen (pro quo ſupra ἀριθμὲς dixit) habeat. EUST. V. Foeſ. p. 92.

a. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 368. v. 10. Verum quod etiam paucis numero vſi ſunt ἀκέσσιν medicamentis. Scribitur vt vides per duplex εε. EUST. V. Foeſ. p. 16.

b. Aliqui codices habent ἀνάκισον. Parum vero ſupra habes ἀνήκεσον, immedicabile intolerabileque expoſitum, cuius exempla plura habes in eius annotatione. At ἀνάκεσον vel ἀνάκισον nullibi inveni. EUST. Fortaſſe ἀνάκεσον legendum eſt per ε, vt ſit pro ἀνήκεσον. ST. Et ſic edidit Euſtachius et Iunta.

c. Galenus in Exeg. inquit ἀκρόπλοα ſuperne, et tanquam in ſummo nauigantia; ita quoque ἀκρόπλοοι, qui in ſummo nauigant. Primo de morb. p. 132. v. 40. Eodem porro modo etiam venae in latere afficiuntur, quae intus ἀκρόπλοα in ſuperficie ſitae ſunt. EUST. Vocem ἀκρόπλοα reperio lib. περὶ νόσων ά, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τῶν καὶ τὰ ἐν τῷ πλευρῷ φλέβια πάσχει, ὅσα ἔσω ἀκρόπλοά εἰσιν. ST. V. Foeſ. p. 24.

d. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 48. p. 373. v. 23. Ἀεικὲς δὲ; Indecorum etiam eſt ob vaſorum vacuationem debilitatum non cognoſcere, et victu premere. EUST. Cf. Foeſ. p. 6.

e. Libro de morb. virg. p. 213. v. 16. Sanguis non habens effluxum, prae multitudine ἀναΐσσει reſilit ad cor. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 22.

Ἄκεσιν) medicamentis.
Ἀνάκεστον) insanabile.
Ἀκρόπλοα) in superficie natantia.
Ἀφρενίοντος) delirantis.
Αἰσχὲς) turpe, ridiculum.
Ἀναίσσει) impetuose fertur.
Ἀείρειν) ori admouere.
Ἄρτίως) exacte.

Ἀχιλ-

[2] ἀναίσσεις *MS. D.*

v. 22. de inflammatione vteri. Et stomachus et venter omnino non continent cibum, et vociferatur, et ἀναίσσει exilit, et pectinem dolet. EUST. V. Foes. p. 46.

f. Locus est L. II. γυναικ. p. 270. 18. v. Foes. p. 6. Sic quoque Hesychius exponit.

g. Primo aphor. t. 20. p. 390. v. 44. Quae iudicantur et iudicata sunt ἄρτίως integre, neque mouere oportet, neque nouare. In cuius comm. Galenus inquit: Quod in aphorismis ἄρτίως integre dixit, hoc in libro de humoribus commutans ἄπαρτὶ perfecte nominauit. Est autem huius nominis ἄπαρτὶ apud alios antiquos significatus, pro cumulate, plene, atque indeficienter: quae omnia etiam hoc loco per ἄρτίως integre debemus accipere. Neque enim per id verbum dies pares oportet intelligere. Neque enim haec dictio ἄρτίως hoc loco significat nuper. Neque enim simpliciter dixit ἄρτίως, hoc est, nuper iudicata, sed quae iudicantur, et iudicata sunt: quorum alteri quidem, iudicata, aduerbium ἄρτίως nuper posset conuenire: alteri vero iudicantur, nullo modo; haec Galenus. Hunc aphor. repetit Hippocrates secundo de humor. t. 13. p. 115. v. 27. Sed pro ἄρτίως ponitur ἄπαρτὶ, vt Galenus monuit, qui in eius commento ita scribit: Si morbus iudicatus sit ἄπαρτὶ, hoc est, perfecte: in quam significationem vsus eodem aduerbio est Hippocrates, in secundo de ratione vict. morborum acutorum. Sed quod hic ait ἄπαρτὶ, in aphorismis dixit ἄρτίως, hoc est nuper. Etenim si in aphorismis pro verbo ἄρτίως, hoc est, nuper, scriptum esset ἄπαρτὶ aut integre et perfecte, nullus scrupulus iniectus esset de verbi ἄρτίως significatione. Quidam enim volunt ἄρτίως significare in diebus ἀρτίοις paribus, quod minime verum est. Hactenus Galenus. In cuius exposi-

tione

h ' Ἀχιλληΐδες) κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς.

i 2 Ἀθέρας) τὰ ἄνω τῆς κριθῆς λεπτότατα.

k Ἀλυκτέει) ἐκ ἡρεμεῖ.

l 3 Ἄναλτον) ἄλφιτον, τὸ μικρὸν καὶ ἀναυξές.

m Ἄρτον ἐγκρυφίαν) παρ' Ἀττικοῖς ἔτως ὀνομάζεται ὁ συντιθέμενος ἔκ τε φοινίκων λιπαζῶν, καὶ ἀλεύρου, καὶ ὕδατος. Εἰκὸς δὲ 4 λέγειν τὸν ἐν θερμοσποδιᾷ ἐγκρυβέντα ὀπτηθῆναι, ὃν τέξταν καλέσιν.

Ἀν-

x Ἀχιλλῆίδας *Foes.* 2 ἀθέρα *MS. D. et suspicatur Foes. sic legendum esse, quidam etiam vere sic legunt.*

tione aduertendum est, perperam ab eius interprete ἀρτίως, hoc est, nuper, bis verti. Nam praeterquam quod nihil ipsum cogit ἀρτίως pro nuper hoc in loco interpretari, in eum errorem etiam labitur, de quo Galen. in primo aphorism. t. 20. antiquos reprehendit. EUST. Hippocrates ἀρτίως pro ἀπηρτισμένως dixit in hoc aphorismo: τὰ κρινόμενα καὶ τὰ κεκριμένα ἀρτίως μὴ κινεῖν, μὴ νεωτεροποιέειν. ST. Hanc significationem Steph. ex Hesychio depromsit.

h. Galenus in Exeg. habet Ἀχιλληΐάδας κριθάς, hordea bene habita, et magna a quodam Achille agricola Brabonii, vt aiunt nominata. De hordeo, quod Ἀχιλλέϊς Achilleum dicitur tractatur a Theophrasto L. III. de caus. plantar. c. 27. et VIII. de historia, c. 4. Tertio de morbis p. 165. v. 19. de frigefactoriis potionibus in febre ardenti: Τέτο δὲ κριθὰς Ἀχιλληΐδας, hordeum Achilleum magnum ac plenum heminae mensura siccato. EUST. Dicitur et a Theophr. ll. ll. Ἀχίλλειος κριθή, Ἀχιλλέϊς, et Ἀχιλλιάς.

i. Foesius p. 7. fusius commentatur in hunc locum.

k. Vide Foes. p. 33. in voce ἀλύζει.

l. Galen. in Exeg. ἄναλτον sine salibus et insulsum interpretatur. Libro de internis passionibus p. 199. v. 27. Piscibus autem vtatur gobio etc. et in iusculum ne intingat, et ἄναλτοι insulsi sint pisces. Secundo de morb. mul. p. 264. v. 29. Et ἄλφιτα polentae recentes, tenues in aqua madefacta, ἃ καὶ ἐλλείκειν ἄναλτα, quas etiam insulsas delingere prodest. Et p. 270. v. 44. Haec misce, et casei sint partes duae, reliquorum vero et τῶν ἀνάλτων ἀλφίτων polentae non salsae pars vna.

Quae

Ἀχιλληίδες) hordei ſpecies, de qua meminit Aristophanes et Sophocles.

Ἀθέρα) ſuperiores hordei partes tenuiſſimae.

Ἀλυκτέει) non quieſcit.

[3]Ἄναλτον ἄλφιτον) paruum et quod non creſcit.

[3]Ἄρτον ἐγκρυφίαν) ab Atticis ita appellatur panis, qui conſtat ex pinguibus palmulis, farina et aqua. Conſentaneum vero eſt dicere, hunc in calido cinere tectum coqui, quem etiam Τέρταν appellant.

Ἀν-

[3] ἄναλτον ἄλφιτον) *legendum, non* ἄναλτον) ἄλφ. *quod et Euſt. et Foeſ. bene animaduertunt.* [4] λέγει *MS. D.*

Quae exempla Erotiani expoſitioni nullo modo quadrant. Is enim, vt coniicio, eam vocem dici arbitratur ab ἄλλομαι, quod ſignificat attolli, quod farinae fermento admixtae accidere ſolet, indeque fortaſſe ἄναλτον ἄλφιτον dicitur farina vel polenta, quae ob fermenti carentiam, nec intumeſcit, nec attollitur. Hanc tamen coniecturam nullis exemplis confirmare poſſum. EVST. V. Foeſ. p. 50. cum Erotiano conſentit Heſychius.

m. Secundo de diaeta p. 92. v. 37. et 38. Et furfuracei ἄρτοι panes magis alunt, quam focarii, et vernarii, propterea quod minus exuruntur ab igne. Clibano autem cocti, et ἐγκρυφίαι ſubcineritii ficciſſimi ſunt. Primo de morb. mul. p. 242. v. 2. Oua ſorbenda dato, et ἄρτον ἐγκρυφίην panem cineritium edendum. Et libro ſecundo p. 269. v. 2. Veſperi vero coenet carnem volucris modicam aſſatam, et ἄρτον μικρὸν ἐγκρυφίην panem modicum ſubcineritium. Septimo de morbis vulgar. p. 353. v. 5. de Eratolai filio: Ἄρτος panis erat ad menſuram dimidiae choenicis ἐγκρυφίης ſubcineritius. Sunt qui velint ἐγκρυφίαν eſſe genus panis, qui et ἀγοραῖος forenſis et venditius dicebatur. Puto ego nomen tortae vocatae antiquum eſſe, quia Erotianus inquit, nonnullos hunc τέρταν appellare. EVST. Vide Meurſii Gloſſ. p. 571. Italicum Torta, ſcribitur etiam τόρτα, placenta, corona pretioſa. v. ibid. p. 569. Tortulas exponunt SS. Librorum interpretes. Vide Mercurial. Lect. varr. L. II. c. 5. p. 74. cui Erotiani verba ſuſpecta ſunt.

n [1] Ἀνδράπαξ) βοτάνης ὄνομα.

o [2] Ἀνάσσυτος) ἀνόρμητος.

p [3] Ἄρδαλον) ῥύπον ἢ [3] μολυσμόν. Καὶ γὰρ τὸ [4] μολῦναι ἢ ῥυπᾶναι, Ἀρδαλῶσαι λέγεται, καὶ Ἄρδαλος ἄνθρωπος, ὁ μὴ καθαρῶς ζῶν. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Φερεκύδης ἐν Θαλάττῃ, καὶ Φιλήμων ἐν Πανηγύρει.

Ἀναίνονται) ἀπαρνοῦνται.

q [5] Ἀγριωθῶσιν αἱ μῆτραι) τετέσιν ἄγρας [6] χρήζουσιν. Ἀντὶ τοῦ, συλλήψεως ἀπὸ τῆς ἐμμήνου καθάρσεως. Οὕτω δὲ ἀκουστέον καὶ τὸ Ὀδαξηθῶσι. Πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀγορευομένων ζώων.

r [7] Ἀλφιτα προκώνια) τὰ γινόμενα ἐκ τῶν φρυκτῶν κριθῶν ἔτως Ἀττικοὶ καλοῦσι.

Ἀμ-

[1] *ἀνδράφαξ in vet. exempl. margine. St.* [2] *ἀνάσιτος quaed MSS. et alia ἀνάσυρτος falso, notante St.* [3] *μοχλυσμὸν MS. D.* [4] *μολύναι vulgg.*

n. Secundo de diaeta p. 95. v. 18. Ἀνδράφαξις atriplex humida eſt, non tamen alvum mouet. Primo de morb. mul. p. 238. v. 7. de his, quibus intus manens ſemen viri, computreſcit. His *ἀνδραφάξιος* atriplicis ſemen, aut ſuccum cum melle, aut cum cumino delingendum dato. Dioſcoridi vocatur haec herba *ἀτράφαξις*, vnde coniicere poſſumus exemplar Erotiani eſſe deprauatum, et pro *ἀνδράπαξ* ſcribendum eſſe *ἀνδράφαξ*, vel *ἀνδράφαξις*. EUST. In cuius exemplari eſt *ἀτράφαξ* et *ἀτράφαξις* vitioſe ex Theophr. procul dubio hiſt. plant. L. I. c. 13. cui ſaepius quoque *ἀνάφαξις* dicitur haec herba.

o. Secundo de morb. mul. p. 269. v. 22. Si vero ad cor progreſſi vteri ſuffocent, et *ἀνάσσυτος* concitatus fuerit aer violentus, anxia eſt, et vomit. Germanus interpres vertit, aer impeditus violenter attrahatur. EUST. Vide Foeſ. p. 53.

p. V. Foeſ. p. 41. Heſ. explicat *ἄρδα κολυσμόν*.

q. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 42. Ἢν *ἀγρηθῶσιν αἱ μῆτραι, ἡ γαστὴρ αἴρεται, καὶ φυσᾷ, καὶ σμαραγεῖ*, hoc eſt, ſi inflati fuerint vteri, venter attollitur, et inflatur, et ſonitum edit. Sic vertit Germanus interpres. Calvus, ſi vuluae dureſcant, exaſperenturue. Forte melius eſſet ſequi Erotianum, et ſic

ver-

Ἀνδράπαξ) herbae nomen.

Ἀνάσσυτος) animo concitatus.

* Ἀναυδος) sine voce, αὐδὴ enim vox.

Ἄρδαλον) sordes, vel inquinamentum. Etenim inquinare, vel sordere ἀρδαλῶσαι dicitur, et ἄρδαλος homo, qui non pure viuit. Meminit huius vocis et Pherecydes in Mari et Philemon in Panegyrico.

Ἀναίνονται) recusant.

Ἀργηθῆναι αἱ μῆτραι) venationis indigent, id est, conceptionis, a menstrua purgatione. Sic enim intelligendum est καὶ τὸ ὀδαξηθῶσι, hoc est, dentibus corrodentur. Facta autem est haec vox ab animalibus venatione captis.

Ἄλφιτα πρωκώνια) quae fiunt ex hordeo torrido, sic Attici vocant.

[5] ἀγρηθῶσιν *MS. St.* ἀγρηξῶσιν *Chart. c η ap. Hipp. sed aliis* ἀγριαθῶσιν. *Ex coniectura* πρηαθῶσιν *Foes.* ἀγρηθῆναι *Eust.* [6] χρήζωσιν *vulgg.*

* Quum hanc vocem, de qua superius tractauit, inutiliter repetat Erotianus, dicere cogimur hunc libellum esse fragmentum eorum, quae ipse scripsit, ab aliquo imperito sine ordine collectum. EUST. Hanc vocem in graecis exemplaribus, quotquot vidi, omissam reperi.

vertere. Si conceptione indigent vteri, venter attollitur, et inflatur, et sonitum edit. Videtur autem mihi legendum esse pro ἀγρηθῆναι, ἀγρηθῶσιν, quia statim subiungit ὀδαξηαθῶσι. Vatic. codex pro ἀγρηαθῶσιν legit προαθέωσιν, sed perperam. EUST. Apud Hippocr. legitur ἀγρηαθῶσιν per η, περὶ γυναικείων L. II. vbi scribitur ἢν ἀγρηαθῶσιν αἱ μῆτραι, ἢ γαστὴρ αἴρεται, καὶ φυσᾷ καὶ σμαραγεῖ. ST. Prouocat autem Foes., substituens πρηαθῶσιν, ad locum de nat. mul. p. 224. 35. et habet Hesychium consentientem, qui πρῆσαι per φυσῆσαι explicat.

[5] Galen. in Exeg. exponit, quae ante coni fiue metae erectionem fiunt; hoc est ex recentibus et teneris hordeis: nam et hodie in areis conus quidam erigitur, praesertim locis pluuiis: estque lignum rectum, circa quod fructus in coni formam componuntur. Secundo de morbis

s [1] Ἀμφίδιον) τὸ πέριξ τοῦ τῆς μήτρας τραχήλου.

t [2] Αἰολᾷ) πλανᾶται.

u Ἄγνου) λύγου. Ἔστι δὲ ὄνομα φυτοῦ· ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς, λέγων, Ἄγνου τε βρύα λευκὰ καὶ [3] ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον.

[4] Ἀγλαΐζεται) [5] καλλωπίζεται. Καὶ Ἀγλαὸν, τὸ καλόν.

x Ἀρικύμων) μεγαλοκύμων.

y Ἀχώρ) ἐξανθήματος εἶδος, καθ' ὃ συμβαίνει [6] κολλώδης ὑγρασία, καὶ οἷον [7] πιτυρώδεις λεπίδας ἐπιφέρεσθαι. Μάλιστα δὲ [8] περὶ τὴν κεφαλὴν εἴωθε γίνεσθαι.

ΆΡΧΗ

[1] ἀμφιδέον *ap. Chart. ex Hipp. quod etiam notauit Foes. et sic Eust.* [2] αἰολᾶται *Eust. et Foes.* [3] ἐμπριόντα *MS. D.*

morbis mul. p. 264. v. 29. Καὶ ἄλφιτα προκώνια et polentae recentes tenues in aqua madefactae, quas etiam insulsas delingere prodest. Aldinus codex habet προκρήνια, quae vox est mihi prorsus ignota. Galenus in Exegesi dicit προκώνια esse farinas ex nouis hordeis. Alii autem, solas ex non arefactis. Posteriores, triticum tostum esse volunt. EUST. V. Foes. p. 530. Pollux explicat τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν, et Hes. τὰ ἐκ τῶν μὴ πεφυραμένων κριθῶν ἄλφιτα.

s. Ruffus Ephesius, libro primo de partium humani corporis appellationibus c. 31. Colli vteri ostium, primus meatus, Hippocrates graece ἀμφίδιον, a rotundi ferri, quo praefiguntur aratra, similitudine vocat. Galen. in Exeg. dicit esse rotundam oris vuluae extremitatem, labris cucurbitulae similem, per translationem a mulierum armillis vocatam, quae ἀμφίδεα ipsae quoque nominantur ab eo, quod est orbem comprehendere, et tanquam circumligare. EUST. Et hic et apud Hippocr. ἀμφίδεον legi debet, non ἀμφίδιον, vt ex etymo vocabuli apparet, quod a Galeno traditur. ST. Vide Foes. p. 42.

t. Galenus in Exeg. habet αἰολᾶσθαι, quod significat quasi vagari et errare. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 46. de erysipelate vteri.

Et

Ἀμφίδεον) id quod eſt circa collum vuluae.

Αἰολᾶται) vagatur.

Ἄγνῳ) viticis. Eſt autem nomen plantae, vt etiam teſtatur Nicander in Theriacis: Viticis germina alba colligantia Onogyrum.

Ἀγλαΐζεται) ornatur et pulcrum ſe reddit.

Ἀρικύμων) hoc eſt, μεγαλοκύμων. Maximis vndis tumens.

Ἀχώρ) puſtulae ſpecies, ex qua contingit glutinoſam humiditatem, et quaſi furfuraceas ſquamas circumferri. Maxime vero in capite naſci conſueuit.

[4] *ἀγλαΐζηται MS. D. forte ἀγλαΐζει Foeſ.* [5] *καλλωπίζηται MS. D. forte καλλωπίζει Foeſ.* [6] *πολλώδη MS. D.* [7] *πιτυρώδης MS. D.* [8] *παρὰ MS. D.*

Et triſtatur et αἰολᾶται τῇ γνώμῃ mente variatur, ſeu vagatur. EUST. Suidas αἰολεῖ.

u. Libro de affect. p. 186. v. 6. Crudis vero ramni foliis, aut ἄγνῳ viticis, aut ſalviae, aut tithymalli. Primo de morb. muliebr. p. 245. v. 25. Καὶ ἄγνῳ καρπὸν, viticis item fructum in vino bibendum dato. Et p. 256. v. 15. Bibendum autem dato ἄγνῳ καρπὸν viticis fructum. Et p. 257. v. 30. et p. 258. v. 3. Et libro ſecundo p. 285. v. 25. Si ſanguis largus ex vteris fluat, ἄγνῳ viticis folia cum vino nigro dato. Et p. 286. v. 36. Si pectus prae fluxu aquoſo doleat; ἄγνῳ καρπὸν viticis fructum cum melle terito, et in cataplaſmate pectini probe adhibeto. Nicandri locus eſt non longe a principio libri. EUST. Locus eſt in Theriac. v. 71. dicitur ἄγνος *caſtus flos*, καὶ ἄγονός τις ὤν.

x. Galenus in Exegeſi exponit, quae cito praegnans redditur. EUST. Loca laudat Foeſ. p. 93. Heſych. reddit εὐσύλληπτος.

y. Libro de alimento, p. 110. v. 44. Vlcus, cruſta, ſanguis, pus, ſanies, lepra, furfur, ἀχὼρ vlcera capitis manantia, ſic vertit Germanus interpres. Caluus vero ſanies. EUST. V. Foeſ. p. 116.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

[a] Βιώμενον) *βιᾶνται.*

Βαιόν) *τὸ ὀλίγον.*

[b 1] Βοθρίας) [2] *τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κοιλίας ἕλκεσι νῦν λέγει.*

[c 3] Βολιτά) *τὰ μικρὰ βόλβια.*

Βρύχιον) *τὸ οἱονεὶ βύθιον, καὶ κατὰ βάθος κείμενον.*

[d 4] Βηχία) *βοτάνης εἶδος, ὃ Βηκίαν καὶ Βήκιον καλεῖται.*

[e] Βρυγμός) *ἰδίωμα ποιεῖ ψόφου.*

Βλι-

[1] *βοθρίας MS. D. βοθρίοις) τοῖς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κοίλοις etc. Foes.* [2] *τοῖς MS. D.*

a. Hanc dictionem pro vivente non inuenio, ſed *βιώμενος* pro violentia vſurpatur ab Hippocrate; Secundo de morb. muliebr. p. 269. v. 22. Si vero ad cor progreſſi vteri, ſuffocent, et concitatus fuerit aer *βιώμενος* violentatus, anxia eſt, et vomit. Germanus interpres vertit; et aer impeditus *βιώμενος* violenter attrahatur. EUST.

b. Hanc vocem apud Hippocratem non inuenio. *Βοθρίον* Galeno in libro de definit medic. eſt cauum vlcus ac purum in nigro oculi. De quo Actuarius libro ſecundo c. 7. inquit: Ex vlceribus oculi, quod in cornea tunica oritur, cauum et anguſtum, ac purum, *βοθρίον* et foſſula nominatur. Paulus Aegineta libro tertio, c. 22. idem dicit. Galenus in libello de oſſibus c. 4. *βοθρία* dicuntur concauitates maxillarum, quas ſubeunt dentes. EUST. Cf. Foeſ. p. 123.

c. Hanc vocem pro bulbis, nec apud Hippocratem, nec apud Galenum inuenio, ſed pro ſtercore. *Βολιτὸς* enim attice ſtercus maxime aſinorum et boum ſignificat, quod *βολβιτὸν* dicitur. Secundo de morb. mul. p. 262. v. 18. Si os vteri non recte habuerit, *βόλβιτον* ſtercus bubulum ſiccum etc. pro fomento adhibeto. Et v. 26. *Βόλβιτον* ſtercus bubulum velut conchae teſtam efformato. Et infra etiam v. 37. Et p. 288. v. 4. *Βόλβιτον* ſtercus bubulum contuſum, aceti dimidia menſura etc. adhibeto. Et p. 289. v. 15. Omnia, quae in vnguenta iniiciuntur, tundito ac cribrato, et ſuper *βόλβιτον* ſtercus bubulum mittito. Et v. 17. addito etiam

PRINCIPIVM B.

Βιώμενον) viuentem.

Βαιόν) parum.

Βοθρίας) vlcera concaua in oculis nunc dicit.

Βολιτά) parui bulbi.

Βρύχιον) quaſi βύθιον, id eſt, ſummerſum, et in profundo iacens.

Βηχία) herbae ſpecies, quam βηκίαν et βήκιον appellamus.

Βρυγμός) idioma alicuius ſtrepitus.

[3] *βολβιδεῖα mauult Foeſ. nam βολιτὰ ſunt apud Heſ. ἀφόδευμα βοός.* [4] *βήκιαν MS. D. forte βήχιον tuſſilago ex coniect. Foeſ.*

etiam metopo, et ſuper βολβιτῷ ſtercore bubulo ſuffito. In quibus locis exemplar Aldinum habet βολιτὸν et βολιτῷ. Si ſcriberetur βωλιτὰ cum ω melius eſſet. Nam βωλίτης boletum et fungum ſignificat, ſic dictum, vel quod conuolutum ſit, et quaſi globoſum, vel ἀπὸ τῦ βώλυ a bolo ſeu rubrica, qua pictores aurum ſuis operibus inducunt, a quo colore, fungos eos boletos nominaſſe veteres Romanos et Graecos veriſimile eſt. Marcellus Vergilius in Dioſcor. L. IV. c. 81. EUST. Foeſ. vt ſuae emendationis veritas conſtet, laudat περὶ γυναικ. L. II. p. 272. 28.

d. Apud Hippocratem hanc vocem inuenio, et pro herbae ſpecie et pro tuſſicula poſitam. Quarto de art. t. 22. p. 495. v. 41. Idonea etiam ſunt folia betarum, aut βηχίυ tuſſilaginis. Galen. in com. ait: Tuſſilago herba quaedam eſt, propoſito affectui ſalutaris, quum modice ſiccet. Dioſcorides L. III. c. 117. βήχιον deſcribit. Pro tuſſicula vſurpat hanc vocem Hippocrates, ſexto de morbis vulg. com. 8. t. 36. p. 351. v. 16. Cui fiſtula rumpebatur, βηχία tuſſiculae permanere impediebant. Et libro ſeptimo p. 367. v. 10. de fiſtula inteſtini: Et rurſus rumpebatur, et βηχία tuſſes permanere prohibebant. EUST. V. Foeſ. p. 121.

e. Galenus in Exeg. dicit ſignificare ſtridorem ex dentibus colliſis excitatum, nam βρύχειν eſt ſic ſtridere. Libro de carnibus p. 43. v. 39. Libro de ſuperfoetatione p. 49. v. 33. de ſignis conceptionis. Tertio de diaeta p. 106. v. 20. Secun-

[f] Βλιχῶδες) οἱ δὲ Γλισχρῶδες. Ἐπικλῆς μέν φησι τὸ [1] λελιπασμένον [2] μετὰ [3] γλοιώδους ὑγρασίας ἀκαθάρτου. Εὐφορίων δὲ τὸ ἐκπεπιεσμένον καὶ κατάξηρον. Βακχεῖος δὲ καὶ Λυσίμαχος διὰ τοῦ π. γράφουσι [4] Πληρῶδες, σημαίναι θέλοντες τὸ ἐξεπτυγμένον.

[ff] Βλακεύειν) ὀλιγωρεῖν, ἀλλά γε τὸ ἐπὶ πλεῖσον διατρίβειν, ἕτως εἴρηται. Ἔστι γὰρ εἶδος ἰχθύος λεγόμενον Βλέννα καὶ Βλακὸς, [5] ὃς ἐν τῷ συνδιάζειν δυσαπολύτως ἔχει. Οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν [6] Ὄρνισι. Λέγεται δὲ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν Βλάξ. Βλακεύειν δέ ἐστι τὸ μετὰ νωθρείας καὶ ὀλιγωρίας τι [7] πράττειν. Ὡς καὶ Πλάτων ἐν ᾧ Πολιτείας φησὶ, Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος· ἀντὶ τοῦ, νωθρὸν καὶ ὀλίγωρον.

[g] [8] Βομβυλίᾳ) ἔστι μὲν τὸ βομβύλιον, εἶδος μέλισσης· σημαίνει δὲ καὶ τὸν αὐλητὴν, παρὰ τὸ τοῖς αὐλοῖς βομβεῖν. Ἔστι δὲ καὶ [9] βυκίᾳ εἶδος ξενοσόμβ.

Βρύ-

[1] λελεπισμένον *Suid. ap. Hippocr.* λελιπασμένον, μὴ καθαρὸν *Foes.* [2] κατὰ *vulgg.* [3] γλιώδους *MS. D.* [4] πλιχῶδες *pro* πληρῶδες *MS. St.* πληχῶδες *Chart.* πλιχόδες *vulgg.* βληχῶδες *et* βλιχῶνως *Hes. falso.*

Secundo de morb. p. 149. v. 39. Et p. 151. v. 10. Libro de natura mul. p. 223. v. 27. et 47. Secundo de morb. muliebr. p. 265. v. 23. Et p. 279. v. 13. Et p. 283. v. 11. Libro de ſterilibus p. 291. v. 45. EUST. V. Foeſ. p. 129.

f) Hanc vocem non inuenio apud Hippocratem, ſed γλισχρῶδες. Libro de vulneribus capitis, p. 450. v. 41. de oſſe fracto, aut rupto, aut contuſo, per errorem derelicto. Et quod inflammatum eſt ex ipſo emoritur, et γλισχρῶδες viſcoſum fit, et apparet velut falſamentum, colore fuluum, ſubliuidum. Quidam pro πληχῶδες ſcribunt πληρῶδες. EUST. Apud Hippocr. de vuln. cap. non βλιχῶδες ſed γλισχρῶδες reperio, vbi ſcribit καὶ ἐπειδὰν τοῦτο γένηται, τὸ ἕλκος ἄχροον γίνεται, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἰχὼρ ῥέει σμικρὸς, καὶ τὸ φλεγμαῖνον ἐπετέθνηκεν ἐξ αὐτοῦ, καὶ γλισχρῶδες γίνεται. Alibi autem apud eumdem ſcriptorem legitur σὰρξ γλισχρανθεῖσα. EUST. Cf. Foeſ. p. 123.

ff) Pro ὀλιγωρεῖν, id eſt, con-

Βλιχῶδες) Alii vero γλισχρῶδες. Epicles quidem inquit, quod eſt impinguatum humiditate lubrica et impura. Euphorion vero, quod expreſſum eſt, et aridum. Bacchius vero et Lyſimachus per π ſcribunt, πληχῶδες, ſignificare volentes quod detectum eſt.

Βλακεύειν) parui facere, etenim ita dicitur plurimum immorari; eſt enim genus piſcis, qui dicitur βλακὸς, qui in coeundo δυσαπολύτως, id eſt, * *difficulter* auellitur, cuius meminit etiam Ariſtophanes in auibus. Dicitur autem recto caſu βλάξ. Βλακεύειν autem eſt cum ſegnitie ac negligentia aliquid facere, vt inquit Plato in primo libro de republica: Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος. Βλακικὸν, hoc eſt, torpens ac negligens.

Βομβυλίε) Eſt quidem βομβύλιον apis ſpecies. Significat etiam tibicinem, eo quod tibiis βομβεῖ, id eſt, ſtrepat. Eſt etiam et vaſculi ſpecies anguſti oris.

[5] ὡς *vulgg.* [6] ὄρνησι *MS. D.* [7] παράττειν *MS. D.* [8] βομβλίε *MS. D.* [9] βικίε *mault Foeſ.*

* difficile EUST.

contemnere, vel negligenter aliquid agere vſurpatur. Secundo de fract. t. 55. p. 463. v. 27. Porro ſi alterum tibiae os fractum fuerit, extenſione quidem debiliore opus habet, non propterea omittenda intentio eſt, aut βλακεύειν negligenda. Secundo de art. t. 45. p. 482. v. 29. de fractura naſi. Commodiſſime enim reſtituitur naſus fractus, praecipue eadem die, vel certe paulo poſt: Sed καταβλακεύσιν, torpent medici, ſic vertit Vidius. Germanus interpres, ſeguiter agunt medici. Et com. 3. t. 83. p. 490. v. 24. de femore luxato: Quos tenera aetate calamitas haec inuaſit, plerique in dirigendo corpore καταβλακεύσι negligentes ſunt. Et v. 26. καταβλακεύσι negligentes item nonnulli ſunt in recte ambulando, ſic vertit Vidius. Germanus interpres, ad directionem tardi ſunt, et ad ambulationem rectam cunctantur. EUST. Cf. Foeſ. p. 122.

g. Libro tertio de morb. p. 163. v. 46. de pleuritide. Poſt balnea etiam vinum dulce et aquoſum bibendum eſt, non frigidum, modicum, ἐκ βομβυλίε, ex anguſti oris vaſculo. EUST. Haec poſtre-

ma

[h] Βρύξαι τὰς ὀδόντας) ἤγου βιαίως ἐνερεῖσαι, ὡς ἦχόν τινα [1] γίνεσθαι, τῶν κάτω πρὸς τὰς ἄνω κρουόντων.

[i] Βύζην) ἀθρόως.

[k] [2] Βδελύξειν) ςυγήσειν.

[l] [3] Βάκχαρις) εἶδος βοτάνης, καὶ μύρου, οὗ καὶ Ἀριςοφάνης μέμνηται.

[m] [4] Βδελλάζηται) ἀμέλγηται. Εἴρηται δὲ παρὰ τὰς [5] βδέλλας.

Βολ-

[1] γενέσθαι *MS. D.* [2] βδελύξι *et* ςυγήσει *ex coniect. Foes.*

ma significatio conuenit huic loco Hippocratis, de morbis L. V. καὶ οἶνον γλυκὺν καὶ ὑδαρέα προπίνειν μὴ ψυχρὸν, ὀλιγὸν ἐκ βομβυλίου εὐρυςόμου. Ceterum βίκος, cuius diminutiuum est βικίον, non autem βύκος, cum apud alios tum apud Xenoph. scriptum reperitur, quare et hic rectius legitur βικίον. ST.

h. Primo de morb. mul. p. 232. v. 28. Et venter ipsius durus erit, et maior quam prius, et βρύξει τὰς ὀδόντας dentibus fremet. Et p. 235. v. 7. de suffocatione repentina. Quaedam etiam τὰς ὀδόντας βρύχει dentibus fremunt. Et p. 242. v. 35. de partus purgamentis. Et tumet, et οἱ ὀδόντες βρύχουσι dentes strident. Et libro secundo p. 278. v. 28. Et cor vibratur, et βρύχει dentibus frendit. EUST. Hes. τρίζειν τὰς ὀδόντας.

i. Galenus in Exeg. exponit, cumulate, vel confertim. Aduertendum tamen est, in aliquibus exemplaribus perperam scribi βύξην. Primo de morb. mul. p. 234. v. 21. de copiosis mensibus. Semel aliquando multi descendentes, et βύζην cumulate prodeuntes, os vterorum impetu suo magis dilatant. EUST. V. Foes. p. 129.

k. Primo de morb. mul. p. 244. v. 21. de muliere ex partu nimis purgata. Aliquando etiam horror, et cibi fastidium et omnino βδελύξεται abominabitur. Et v. 46. et cibum fastidit, et vigilabit, et βδελύξεται abominabitur. EUST. Hinc βδελυγμίαι sunt ναυσίαι Hesychio.

l. Galenus in Exeg. pro vnguento tantum exponit, quod in Lydia fit, de quo meminit Hippocrates in libro de natura muliebri p. 215. v. 9. de vteris agglutinatis. Et in coxam sanam decumbat, et apponat βάκχαριν baccharim vnguentum, aut oleum album ad coxam sanam. Et

p. 218.

Βρύξαι τὲς ὀδόντας) hoc eſt, vehementer firmare dentes inferiores cum ſuperioribus, vt ſtrepitus quidam fiat.

Βύζην) cumulate.

Βδελύξειν) odio habere, odio proſequi.

Βάκχαρις) herbae ſpecies, et vnguenti, cuius etiam meminit Ariſtophanes.

Βδελλάζηται) emulget, dicitur autem ab hirudinibus.

Βολ-

[3] *βάκκαρις vulgg.* [4] *βθηλάξηται MS. D.* [5] *βδέλας MS. D.*

p. 218. v. 23. Si puerperae vteri in coxam incubuerint, aut ad lateris mollitudinem, ad ſanam coxam, oleum Aegyptium album, aut *βακχάριν* baccharim vnguentum apponere oportet. In quibus locis notandum, perperam in impreſſis exemplaribus hanc dictionem per duplex κκ ſcribi, et in latino codice per duplex cc. Secundo de morbis muliebribus p. 269. v. 43. Proinde ad veteros quidem lanam quam maxime fieri poteſt ad foramen apponito, ita, vt pennae obvolutam, vnguento albo, aut Aegyptio, aut *βακχαρίῳ* bacchario, aut amaricino tingas. Pro herba in eodem libro p. 284. v. 17. vſurpatur, de capitis dolore. Curetur autem ſic: Cucumeris ſilueſtris annicuſi internam partem, fel tauri, florem aeris, cum *βάκχαρι* bacchare terito, et ſubdititia formato. EUST. Cf. Dioſc. L. III. 51. Plin. L. XXI. c. 6.

m. Galenus in Exeg. ait, *βδέλλω* in maiore de praedictione et ſecundo, vt inſcribunt quidam; Dioſcoridi placet varicoſam venam ſic vocari, mihi autem de hirudine proprie dici. Hanc ego vocem apud Hippocratem non inuenio, ſed *βδέλλαν* in ſecundo prorrh. p. 419. v. 26. vbi loquitur de his, quibus fauces implentur ſanguine: Huius, inquit, conſiderandae ſunt nates et fauces, an vlcus aliquod habere compareat in hoc loco, aut *βδέλλαν* hirudinem. Quod autem nonnulli noui medici de hac re Galenum ſubſannent, mirum non eſt: quandoquidem nemo doctus imperitorum reprehenſionem euitare poteſt. Sane bibere aquam, in qua hirudo ſit, nec rationi, nec experientiae repugnat: quandoquidem hominum negligentia maiores lapſus incurrit. Vt enim alia modo praeteream, noui hominem aquam impuram hirudinibus exi-

n [1] Βολβόν) *βοτάνης ὄνομα.*
o [2] Βατίδες) *ἰχθύων ὄνομα.*
p [3] Βρίστη) *βαρύνη.*

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

[a] Γαργαρεών) *τὸ κύριον ὄνομα τὸ ὑπὸ τὸν* [4] *ὑπερῴαν νῦν λέγει. Ἡ γὰρ Σταφυλὴ, καὶ ἡ Κιονὶς, καὶ ἡ Ἰμὰς,*

[1] *βόλβιον forte Foes.* [2] *βατίδος Eust. et Iunt. ex operarum errore.*

exiguis, ac visum paene effugientibus plenam bibisse, et sanguinem multis diebus foreasse, ita vt medici de affectione vasorum pulmonis dubitarent: cui amicus hirudinem faucibus adhaerentem anulsit: quam sensim crevisse non dubito. EUST. In laudato quidem prorrh. loco quidam vocem *βδέλλαν* per *venam varicosam* interpretantur, quam tamen explicationem reiicit Mercurialis, neque iniuria, in varr. lectt. L. I. c. 21. p. 48. et ex Herodoto docet hirudinem intelligendam esse. Et haec explicatio cum *ἀμελγήτας* optime conuenit.

n. Galen. in Exeg. habet *βόλβιον*, de quo Hippocr. in libro de morb. mul. Proinde quidam bulbi nomine narcissum significari male sunt arbitrati. Dioscor. L. secundo c. 160. et 161. habet *βολβός*. Numquid autem idem sit *βολβὸν* et *βόλβιον*? Et num exemplar Erotiani mendosum sit, et pro *βολβὸν*, *βόλβιον* legendum sit, tu ipse inquires? Ego enim vtramque vocem apud Hippocratem invenio: Primo de morb. mul. p. 257. v. 22. de foecunditatis experimentis. Aut *βόλβιον* bulbion ex tritico tritum, et vino sabactum in lana apponito. Et libro secundo p. 284. v. 12. Hanc cum melle et vino apponito, aut *βόλβιον* bulbion. Conspicitur autem in tritico maxime Aegyptio, acre simile cumino Aethiopico. Septimo de morb. vulg. p. 365. v. 45. de Cliniae sorore seniore: Abscessit autem dolor moderatus ad lateris mollitudinem. Βολβῆς bulbi succus, et vinum lactei teporis austerum, panes quam pauciſſimi cum oleo, etc. EUST. V. Foes. p. 124.

o. Libro de internis affectionibus p. 195. v. 22. Deinde modico tempore interposito prandeat panem, et obsonium habeat, frustum torpedi-

Βολβὸν) herbae nomen.
Βατίδες) piſcis nomen.
Βρίσῃ) onerat.

PRINCIPIVM Γ.

Γαργαρεὼν) proprium nomen, nunc autem quod ſub palato eſt, intelligit. Vua enim, et Columella, et ἰμὰς,

[3] βρύσῃ *MS. D.* [4] ὑπερόαν *MS. D.*

pedinis, aut ſquatinae, aut galei, aut βατίδος raiae. Et v. 32. Edat autem torpedinem, ſquatinam, βατίδα raiam, galeum, paſtinacam, et ranas. EUST. Vide Plin. XXXII. 7. vocatur et βάτος. Heſych. tamen βάτον et βατίδα inter ſe differre cenſet. V. Foeſ. p. 119. Heſ. βατίδες ſunt εἴδος ἰχθύος πλατύ.

p. Primo de morb. mul. p. 234. v. 9. de diminutis menſibus: Verum his locis non ſemel dolet, ſed alias, atque alias, qua parte ſanguis diſcretus in vteris eſſe non potens, βρίσῃ grauarit. Germanus interpres vertit, impetu ſuo grauarit. EUST. Adde locum περὶ φυσῶν, p. 120. 33.

a. Quid ſit gurgulio declarat Aretaeus libro primo de cauſ. et ſign. acut. morb. c. 8. Ruffus Epheſius de partium humani corporis appellationibus L. I. c. 8. et altero L. I. c. 8. Galenus, tum alibi, tum ſexto de compoſitione medicamentorum ſecundum locos c. 3. Aetius libro VIII. c. 40. Paulus Aegineta L. VI. c. 31. Secundo de morbis p. 141. v. 43. de vua morbo. Vua fit, quum pituita de capite ad γαργαρεῶνα gurgulionem deſcenderit. Et v. 45. Venoſus eſt γαργαρεὼν, gurgulio ac craſſus. Et v. 48. Nam vena calefacit, et prae caliditate partes circa γαργαρεῶνα gurgulionem ſanguine replet. Et p. 145. v. 41. de angina. Si apprehenſa lingua inſpexeris, γαργαρεὼν, gurgulio non magnus eſt, ſed mollis. Et p. 146. v. 44. Si vero morbus in faucibus fiat, ἄκρος ὁ γαργαρεὼν, ſumma gurgulionis pars aqua impletur, et pluries. Libro de affectionibus p. 179. v. 47. Si vero vua dependerit, et ſuffocarit, quidam hoc γαργαρεῶνα gurgulionem vocant, ſtatim gargariſmis vtendum eſt. Secundo de morbis vulg. ſect. 2. p. 314. v. 14. de anginoſis. Erant autem haec in facie maxime conſpicua, et in ore, et interſepto iuxta γαργαρεῶνα gurgulionem.

Ἰμὰς, πάθη εἰσὶ τᾶ γαργαρεῶνος. Γαργαρεὼν δὲ ὠνομάσθη παρὰ τὸν γινόμενον γαργαλισμὸν τῇ [1] τραχείᾳ ἐξ αὐτᾶ ἀρτηρίᾳ.

[b] Γονίμῃ ἡμέρᾳ) ἀντὶ τᾶ περιττᾷ. [2] Ἐπειδὴ αἱ περιτταὶ ἡμέραι ὡς ἐπίπαν κρίσιμοι τυγχάνεσι καὶ γεννητικαί τινος ὠφελίμε. [c] Ὅθεν καὶ [3] γόνιμον μῆνα τὸν περιττὸν καλᾶσι.

[c] Γονοειδὲς) τὸ ὅμοιον γόνῳ, τετέσι σπέρματι [4] αὐτὸ γὰρ ἐν [5] τῷ [6] Περὶ [7] τόπων τῶν [8] κατὰ ἄνθρωπον φησί

[1] *τραχίᾳ MS. D. non diphthongos.* [2] *ἐπειδὰν vulgg.* [3] *γόνυμον MS. D.* [4] *legendum potius αὐτὸς, et sic Chart. quoque.* [5] *ᾧ vulgg.*

nem. Et libro tertio com. 2. t. 3. p. 320. v. 42. de Euryanactis filia. Haec incipiente morbo fauces dolebat, et perpetuo ruborem habebat, et γαργαρεὼν gurgulio reuulsus. Tertio progn. t. 21. p. 407. v. 41. Οἱ δὲ γαργαρεῶνες, gurguliones autem periculosi sunt, vt et resecentur, et scarificentur, quamdiu rubicundi fuerint, et magni. Et v. 44. Et fiat extrema γαργαρεῶνος gurgulionis pars maior et rotunda. EUST. V. Foes. p. 133. Reines. varr. lectt. L. II. c. 8. p. 197. Sic dictam putat a sono, quem ista particula in faucibus edimus, fictum, solo in homine vltimo palatu inter tonsillas dependentis carunculae vocabulum est; id Latinis ingratum caninae literae occursum emollituris, forte etiam ad gulam seu iugulum, cui imminet, respicientibus *gurgulio* Pers. Sat. 4. ad mentulam tentigine surrectam per metaphoram transtulit; alii, σαφυλὴν, νίονα, κιονίδα, v. locos ab Eust. laudatos, et *vuam* et *columellam* appellarunt.

b. Secundo de morb. vulg. sect. 5. p. 317. v. 37. de hydropicis. Si febre tenente partes circa faciem graciles fuerint, ἐν ἡμέρῃ γονίμῳ in die impari, sequenti die solvetur. Et v. 39. Si non ἐν τῇ γονίμῃ in die impari febris dimittat, recidiuare necesse est. Et sect. 6. p. 318. v. 6. In conuulsionibus, si vox ἐν γονίμῳ in die impari soluitur, a magno morbo liberat. Et v. 10. Solutio enim similis est voci. Soluitur autem ἐν γονίμῃ in die impari. Et v. 15. At interceptio morbi fieri non poterit, nisi ἐν γονίμῃ ἡμέρῃ in impari die. Neque principium fieri poterit ἢν μὴ ἀγόνῳ ἡμέρῃ καὶ μηνί. Ἔτι δὲ γονίμῳ. Sic habent impressi codi-

ἰμὰς, id eſt, Lorum, γαργαρεῶνος, hoc eſt, gurgulionis ſunt affectus. Dictus eſt autem γαργαρεὼν παρὰ τὸν γινόμενον γαργαλισμὸν τῇ τραχείᾳ ἐξ αὐτῆ ἀρτηρίᾳ, hoc eſt, a titillatione, quae ab ipſo fit in trachea arteria.

Γονίμη ἡμέρα) hoc eſt, περιττὴ. Impar, quoniam impares dies vt plurimum ſunt critici, et vtilitatem aliquam nobis afferunt. Vnde etiam γόνιμον menſem τὸν περιττὸν, hoc eſt, imparem appellant.

Γονοειδὲς) ſimile γόνῳ, id eſt ſemini: ſic enim inquit in libro de locis in homine, γονοειδὲς igitur vrina alba

[6] Προῤῥητικῷ *ſuſpicatur Foeſ. quia in L. de locis nulla huius rei fiat mentio, librariiſque mendum hoc ex lapſu memoriae tribuit.* [7] τόπον *MS. D.* [8] κατ' ἄνθρωπον *vulgg.*

codices: quae verba ſonant; niſi pari die et menſe, adhuc autem impari. Quidam pro ἔτι, adhuc, ſcribunt ἔτει, anno, et ideo interpretes vertunt niſi die pari, itemque menſe et anno pari. Verum vltima dictio, γονίμῳ, aut deprauata eſt, aut male conuerſa. Non enim vox illa par, ſed impar ſignificat. Et v. 17. Qui moriuntur, eos neceſſe eſt γονίμῳ ἡμέρῃ die impari, καὶ γονίμῳ μηνὶ et menſe impari, καὶ γονίμῳ ἔτει ac anno impari mori. Et v. 19. Si vero in γονίμῳ ἔτει impari anno fiat, ab vtriſque γονίμους impares fieri neceſſe eſt. Si autem in ἀγόνῳ ἔτει anno pari, et ἀγόνῳ ἡμέρῃ die pari, neceſſarium eſt in γονίμῳ ἡμέρῃ impari die mori. EVST. Hippocr. epidem. L. II. ἀπόληψις δὲ τῆ νοσήματος ὅκ ἂν γένοιτο εἰ μὴ ἐν γονίμῃ ἡμέρᾳ. ST. Cf. Foeſ. p. 140. et Galen. de diebus decretoriis.

c. Locum, quem Erotian. adducit ex Libro de locis in homine, nuſquam reperio. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 18. p. 307. v. 38. de Philiſco: Vrinae variae, quae habebant innatantia quaedam rotunda, γονοειδέα genitalia ſimilia, diuerſa non ſubſidebant. Et libro ſecundo ſect. 3. p. 315. v. 45. de Scopo: In ſubſidentia vero ſubalbum quiddam adhaerens vaſi, tenue, neque γονοειδὲς genitalia ſimile, neque diſſimile. Et libro tertio com. 1. t. 19. p. 319. v. 32. de eo qui in Dealcis horto decumbebat. Vrinae tenues, variae, in medio pendens quiddam habentes, minutim diſperſum, velut farinae craſſiores γονοειδέα genitalia ſimiles. Et com. 2. t. 1. p. 320.

v. 14.

φησὶ γονοειδὲς ἓν ἔρον, τὸ λευκὸν καὶ παχύ. Ἐὰν δὲ [1] Γονοειδὲς γράφῃ, τὸ πνεῦμα τὸ μετὰ πόνε καί τινος συντονίας ἀναπνεόμενον λέγει.

[d] Γονή) ὅτι μὲν τὸ σπέρμα δηλοῖ, ὅτι δὲ τὴν μήτραν. Κεῖται ἐν πολλοῖς παρ' Ἱπποκράτει.

[e] Γλῶσσα λιγνυώδης) μέλαινα καὶ [2] τεφρώδης. Ὠνόμασται δὲ παρὰ τὸν Λιγνύν, ἤτις ἐστὶ [3] καπνώδης αἰθάλη. Γίνεται

[1] Γονοειδὲς *vulgg. et* γράφει *MS. D.*

v. 14. de Philiſtide: Vrinae tenues, pellucidae, habebant quiddam medio pendens γονοειδὲς genitvrae ſimile. Et libro ſexto com. 2. t. 37. p. 345. v. 5. In Perintho γονοειδὲς genitvrae ſimilis vrina talis, quae eſſet iudicatoria, etiam pectinis affectionum. Et libro ſeptimo p. 357. v. 17. de vxore Theodori. Quod minxerat de ſeſtucis detrahebatur, viſcoſum, γονοειδὲς genitvrae ſimile. Primo prorrh. c. 2. t. 60. p. 411. v. 2. Num his turbidus ſpiritus, et γονοειδὲς genitvrae ſimile quid ſuperueniens, ſingultum iudicat? Et comm. 3. t. 48. p. 412. v. 33. Conturbata in his vrina non mala, neque id, quod γονοειδὲς genitvrae ſimile, in ipſa reſidet. In coacis praenotionibus p. 429. v. 17. Aluo ſuppreſſa exudantes, num his turbidus ſpiritus, et γονοειδὲς genitvrae ſimile quid pertranſiens, ſingultum ſignificat? Et p. 433. v. 39. Conturbata in his vrina mala non eſt, neque id, quod γονοειδὲς genitvrae ſimile in ipſa reſidet, verum plerumque hi aquoſa mingunt. EVST. Vide Foeſ. p. 141. Heſych. interpretatur γόνῳ εἰκός.

d. Pro ſemine vt plurimum haec vox vſurpatur; interdum pro vtero et partibus genitalibus. Secundo de morb. vulgar. ſect. 1. p. 312. v. 1. Vnde fit, vt teſtis ex tuſſi intumeſcens, nos commonefaciat communionis, quae eſt pectoris, mammarum, γονῆς vteri, vocis. Germanus interpres et alii, genitvrae vertunt. Tertio de artic. t. 41. p. 485. v. 40. Spina a ſacro quidem oſſe vſque ad magnum ſpondylum, iuxta quod crurum annexio dependet, caua eſt. Nam et veſica et γοναὶ partes naturales, et id inteſtinum, quod laxum eſt ſupra anum, hac parte continetur. In cuius com. Galenus inquit: Naturales partes, quas γονὰς dixit, intellexit eas, quae generationi accommodantur, vterum in feminis, quae ſemini aptantur in maribus γεννητικὰ nuncupantur. Haec Galenus, qui in vſu huius vocis licentia vtitur, quandoquidem ea, quae ſcribit, verbis

alba et craſſa. Si vero τονοειδὲς πνεῦμα ſcribatur, ſignificat reſpirationem cum labore, et quadam contentione.

Γονή) aliquando ſemen: aliquando vuluam ſignificat. Reperitur haec vox multis in locis apud Hippocratem.

Γλώσσα λιγνυώδης) lingua nigra, cinerea. Eſt autem appellata παρὰ τὴν λιγνὺν, quae eſt fumoſa fauilla. Fit

[2] τερῤῥόδης *MS. D.* τιφρώδης *vulgg.* [3] καπνώδες *MS. D.*

verbis Hippocratis ad amuſſim non quadrant. Γονὴ enim non videtur ex hoc loco attribui poſſe membro genitali maris et feminae, quia teſtes viriles hinc inde ab oſſibus pubis pendent, et non continentur a concauitate, quae fit ab oſſe ſacro, in qua Hippocrates dicit contineri veſicam et γονάς. Hanc ſententiam citat Galenus libro de vteri ſectione c. 1. ibique aſſerit γονὴν vel genitalia membra, vel ipſum etiam vterum ab Hippocrate appellari. Eadem ſententia, paucis quibuſdam mutatis habetur in Mochlico p. 505. v. 36. Spina vero a ſacro oſſe vſque ad magnam vertebram curuata, veſicaque et γονὴ genitale, et inteſtinum rectum hic curuatum. Libro de ſuperfoetatione p. 49. v. 15. Muliere aegre pariente, ſi puer ἐν τῇσι γονῇσιν in genitalibus locis haereat, et non facile exeat, ſed cum labore, ac medici machinamentis, tales pueri modicae vitae ſunt. In quo loco hac voce vtitur pro vtero: libro de vſu humidorum p. 113. v. 14. Quoniam imus venter calida delectari videtur, conſiderandus locus eſt, et poſtea extremae partes, et veſica, et γονὴ genitale, et virilis membri glans natura frigidior, quam quis putet. Ruffus Epheſius libro I. de partium humani corporis appellationibus c. 31. Genitale mulieris μήτρα καὶ ὑστέρα vterus, vuluaque vocatur, Hippocrates autem et δελφὴν et γονὴν dicit. Ignorandum non eſt γονὴ eſſe nomen peſſi ad concipiendum, qui deſcribitur a Paulo Aegineta L. VII. c. 24. EUST. Galenus autem γονὰς plurali numero ſcribit vocaſſe Hippocratem τὰ γεννητικὰ μόρια, in feminis videlicet μήτραν, in viris τὰ σπερματικὰ μόρια. Locus autem Hippocratis, in quem hoc Galenus annotat, eſt in libro de artic. κύσις τε γὰρ γονὰς, καὶ ἀρχὴ τὸ χαλαρὸν ἐν τετράω ἔκτισαι. ST.

e. Galen. in Exeg. habet λιγνυώδης denigrans, quia λιγνὺς fuligo nigra eſt. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 73. p. 326. v. 44. de virgine

Γίνεται δὲ τοιαύτη διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν φλόγωσιν. Φησὶ γὰρ, πελίη δὲ γεγονυῖα. Ἤγουν λιγνυώδης.

f [1] Γλισχρόχροα) τὰ μετά τινος κολλώδους ἐπαφῆς παρατετηρημένα τὴν χροιὰν ἐπὶ τὸ χαλεπώτερον.

g Γῆν μεταμείβειν) ἤγουν πορεύεσθαι. [2] Ἀμείβειν γὰρ τὸ ἀλάσσειν καὶ μεταπορεύεσθαι.

h [3] Γυῖον) Βακχεῖος ἐν ά, σῶμα φησὶν ἢ μέλος· ἐκ ὀρθῶς φήσας. Κατὰ γὰρ τῶν [4] μυῶν ἰδίως τέτακται· ὡς καὶ Ὅμηρος, Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά.

i [5] Γαργαλισμῷ) Γάργαλος καὶ Γαργάλη λέγεται ἐρεθισμὸς, ἀπὸ τῶν [6] πασχητιώντων γυναικῶν [7] εἰλημμένης

[1] γλισχρόχρα *Chart.* γλισχρόχολα *Ald.* [2] ἀμήβειν *vulgg.* [3] *scribitur et* γῦον *omisso* ι.

in Lariſſa: Γλῶσσα λιγνυώδης, lingua fuliginoſa, arida. In cuius com. Galen. inquit: Sic vocari tinctam quaſi fuligine quadam, quae ſicca ex vaporibus erat. Et libro ſexto com. 5. t. 14. p. 347. v. 33. Γλῶσσα lingua vrinam ſignificat. Γλῶσσαι linguae virides cum pallore, bilioſae: bilioſum autem a pingui: rubicundae vero a ſanguine: nigrae ab atra bile: ſicca ab ἐκκαύσιος λιγνυώδεος exuſtione fuliginoſa, et vterina parte. EUST. Foeſ. laudat locum Hipp. epidem. III. aegr. 12. poſt ſt. peſt.

f. Hanc vocem non reperio apud Hippocratem; ſed γλισχρόχολα. Quarto de morbis vulgar. p. 331. v. 37. de vxore Temenae: Aluus enim egerebat multa γλισχρόχολα, viſcoſa bilioſa. Et v. 43. Filius mulieris Apemanti ſororis, praecordia magna, et ſplenis ſpirituoſus feceſſus γλισχρόχολος amarae bilis, ſic vertit Germanus interpres, Caluus vero, glutinoſa. Vertendum puto: feceſſus glutinoſus bilioſusque. Sunt qui velint pro γλισχρόχολα hoc loco reponendum eſſe γλισχρόχροα. EUST. Apud Hippocr. Ald. editionis non γλισχρόχροα ſed γλισχρόχολα legitur: vbi, an lectio haec Erotiani reponenda ſit, dubito, in cuius explicatione puto παρατετηρημένα eſſe mendoſum. Habetur autem apud Hippocr. epidem. L. IV. γαστὴρ γὰρ διήει πολλὰ γλισχρόχολα, et paulo poſt, διαχώρησις γλισχρόχολος, ὑπόκοπρος, κοπιώδης. ST. Foeſ. p. 137. laudat loc. de vulner. cap. p. 450. 41.

g. Locus Hippocratis eſt in ſexto de morbis vulgaribus, com.

Fit autem huiuſmodi ex nimia inflammatione: inquit enim πελίη δὲ γεγονῦια, videlicet λιγνυώδης, id eſt, fuliginoſa.

Γλισχρόχροα) ſunt corpora, quae retinent colorem tendentem in deterius cum contactu mucoſo inſtar glutinis.

Γῆν μεταμείβειν) ſolum vertere. Ἀμείβειν enim eſt mutare, de loco in locum proficiſci.

Γυῖον) Bacchius in primo, corpus inquit, vel membrum: verum non recte, ad membra enim proprie refertur, vt etiam teſtatur Homerus, γυῖα, id eſt, membra poſuit agilia.

Γαργαλισμῶ[5]) dicitur γάργαλος καὶ γαργάλη, irritatio. Ducta eſt autem vox a prurientibus feminis, vt

etiam

[4] μελῶν *MS. St. et Chart.* [5] γαργαλισμός, *rectius, Foeſ.* [6] πεσχητιεσῶν *MS. D.* [7] εἰλημένης *MS. D.*

com. 5. t. 20. p. 347. v. 37. In morbis longis γῆν μεταμείβειν terram mutare commodum. EUST. Et Heſychius ἀλάσσειν explicat.

h. Pro membro: Libro de locis in homine p. 65. v. 14. Scapulae vero ad γυῖα membra articulantur brachii, ſiue totius manus, incumbentes in ipſum os, quod ἐν τῷ γυιῷ in membro eſt. Et v. 22. Quae vero infra ſitae ſunt, et intus reclinatae, hae vtraeque committuntur ad radium ex ſupernis ἀπὸ τᾶ γύια a membro procedentem, ἐντὸς τᾶ γύια et intus ad membrum coarticulantur. Secundo de morb. mulier. p. 267. v. 6. Et quum aliquid feſtinanter egerit, anhelatio ipſam inuadit, et γυῖα membra exſoluuntur. Primo de art. t. 26. p. 474. v. 25. Quibus autem bene ſe habet τὸ γυῖον membrum, et carnoſis; minus excidit, et difficilius reponitur. Pro corpore etiam ponitur: Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 28. p. 347. v. 11. Oculi prout validi fuerint, ita etiam γυῖον corpus. In cuius com. Galenus ait: Nam ſi oculi bene colorati ſunt, γυῖον corpus totum in ſalubri ſtatu eſſe ſignificant. Locus Homeri eſt Iliadis quinto, Γυῖα δ' ἔθηκεν ἑλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν. *Membra autem fecit leuia, pedes et manus inſuper.* EUST. Cf. Foeſ. p. 143.

i Indicatur locus περὶ τροφῆς, p. 111. 5. vbi Foeſ. monet: γαργαλισμὸς ſcribitur, et corporis titillationem indicat.

μένης τῆς λέξεως. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης [1] Γηρυτάδη, καὶ Δίφιλος ἐν Δαναΐσι.

k [2] Γογγυλίδια) τὰ μικρὰ καταπότια. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος.

l [3] Γάλα καὶ λίπα τέγγειν) ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς ἐμβρέχειν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

m [4] Δυσήνιος) δυσθύμως καὶ δυσκόλως τὰς ἀνίας φερούσης.

Διο-

[1] Γυρυγάδι *MS. D.* Γηρυτάδει, *Euſt.* [2] γογγυλίδα *MS. D. et ſic Euſt. et Iunta.*

k. In aliquibus exemplaribus ſcribitur γογγυλίδια. Galenus in Exegeſi habet γογγύλιον rotundum, et γογγυλίδια parui globuli, et pilulae. Reperio apud Hippocratem γογγυλίδας pro rapis vſurpari, libro de internis affectionibus p. 207. v. 3. Et fructus paeoniae grana decem in vino nigro cocta bibenda dato: et γογγυλίδας rapas decoctas faciens, ſorbeat ſuccum, condiens caſeo non ſalito, et papauere, et ſale, et oleo, et ſilphio, et aceto. Germanus interpres vertit, rapi probe percocti ſuccum ſorbeat, caſeo inſulſo conditum etc. EUST. Hic γογγυλίδια, apud Hippocratem autem γογγυλίδας inuenio, περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, vbi ſcribit, καὶ γογγυλίδας διέφθες ποιέων etc. Habet tamen et Galenus γογγυλίδια, quod exponit τὰ μικρὰ σφαιρία, ὥσπερ εἰ καταπότια. ST. Heſych. interpretatur σρογγύλον, et σκληρόν.

l. Galenus in Exeg. inquit, λίπα oleum, vt in libro de morb. mul. ſecundo. τέγγειν eſt humectare. Has ego dictiones ſimul iunctas apud Hippocratem non reperi. Secundo de morb. mul. p. 272. v. 33. Illitio autem ſit λίπα oleum. Et p. 277. v. 39. Oleum vero ne adhibeto, neque aliud pingue, aut λίπα pinguedinem habens. Et p. 278. v. 4. Si vlcerati fuerint vteri, et extreme foras proceſſerint, ἐλαίῳ χρίων λίπα τὰς χεῖρας ἐντιθέναι, id eſt, oleo illitis manibus indito. In qua clauſula dictio ἐλαίῳ fortaſſe ſuperflua eſt. Et v. 27. Et femora roſaceo λίπα oleo inungat. EUST. Vide Foeſ. p. 132.

m. Galenus in Exeg. habet δασανίης, et δυσηνίος. Critias

etiam teſtatur Ariſtophanes ἐν γηρυτάδει, et Diphilus in Danais.

Γογγυλίδα) paruae pilulae; dictae autem ſunt a formae ſimilitudine.

Γάλα καὶ λίπα τέγγειν) id eſt, abunde perfundere.

PRINCIPIVM Δ.

Δυσήνιος) aegre, ac difficulter moleſtias ferentis.

[3] *forte pro* γάλακτι λιπαρῷ *Foeſ.* τέλειν *MS. D.* [4] δησανίος *vulgg.* δυσάντης *Gal.*

tias in libro de amoris natura vel virtutum, ſic explicat: Δυσανίης eſt quicumque parvis de rebus triſtitia afficitur; de magnis pluſquam ceteri homines, vel longiore tempore. Δυσήνιος eſt, qui non facile triſtitia afficitur; eſt etiam is, qui frenari aegre poteſt, aut moroſiſſimus eſt. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 82. p. 326. v. 34. In Thaſo mulier δυσάνιος moroſa, ex moerore cum occaſione erecte obambulans, inſomnis facta eſt, et cibi faſtidiens. In cuius com. Galenus ait: Quid δυσάνιος ſignificet, declarauit Critias his verbis: Moroſus eſt is, qui paruis de rebus, et de magnis plus, diutiuſque ceteris mortalibus triſtatur. Aldinus codex non δυσάνιος, ſed δυσήνιος habet, vt Erotianus. EUST. Erotianus δυσήνιος genitiuum facit in hac ſua expoſitione, at Galenus nominatiuum, ſicut Heſychius, et rectius, meo quidem iudicio. Imo nec Erotianum ita ſcripſiſſe exiſtimo. Idem Galenus habet et δυσανίης, cui eamdem dat ſignificationem, quam Heſychius τῷ δυσήνιος. Exponit enim ille, ὅς τις ἐπὶ τοῖς σμικροῖς ἀνιᾶται, καὶ ἐπὶ τοῖς μεγάλοις μᾶλλον ἢ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Heſychius autem inter ceteras explicationes hanc ponit, δυσήνιοι, ἐπὶ μικροῖς μεγάλα ὀργιζόμενοι. Quae expoſitio etiam conuenit cum ea, quam apud Erotianum habemus. At Galenus δυσήνιος facit quidem nominatiuum, ſicut et Heſychius, (quemadmodum dictum eſt) ſed explicationem contrariam ei dat. Eſt enim δυσήνιος ſecundum illum, ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος. Item ὁ δυσχαλίνωτος. Atque in hac poſteriori ſignificatione deducitur ab ἡνίᾳ, in illa autem priore ab ἀνίᾳ; quod prius α in η mutauerit, ſi δυσήνιος legamus: at manſerit immu-

n [1] Διοπῷ) τῷ τῆς [2] νηὸς [3] ἐπιμελητῇ· Παρὰ τὸ [4] διοπτεύειν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι, καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν [5] Σισύφῳ, καὶ [6] Εὐριπίδῃ ἐν [7] Ἱππολύτῳ.

o [8] Δόρπης) τῆς ἑσπέρας καιρῆς. Παρὰ τὸ δόρυ παύειν. Ὁ γὰρ ἡμεῖς Ἄριστον καλοῦμεν, οἱ παλαιοὶ Δεῖπνον ὀνομάζεσι· μεθ' ὃ δεῖ [9] πονεῖν.

p [10] Δίκρανα) τὰ διηρημένα εἰς δύο, καὶ οἷον δίχηλα καὶ δικόρυφα. Κεῖται καὶν τῷ Περὶ τόπων.

Διορ-

[1] *Chart.* διόπω, οἰκονόμῳ καὶ ἐπιμελητῇ *exponitur* διοπῶ. Δορπησῆ τῆς ἑ. κ. *ex coni. Foes.* [2] νηὸς *MS. D. ignorat, sed spatium relinquitur vacuum. Foes. vel gignendi casu propter* Φερέσης *legendum coniicit, vel* Φέρεσα, *i. e. mulier quae difficulter maerorem fert.*

immutatum, si δυσανίης. Certe apud Hippocratem nec δυσήνιος, nec δυσανίης, sed tantum δυσάνιος me legisse recordor, et quidem nominatiuum, non genitiuum. Sic enim epidem l. III. scriptum reliquit: ἐν Θάσῳ γυνὴ δυσάνιος ἐκ λυπῆς μετὰ προφάσιος ὀρθοσάδην ἐγένετο ἄγρυπνός τε καὶ ἄσιτος. Galenus autem in suis in illum locum commentariis eam dat nomini δυσάνιος significationem, quam ego τῷ δυσανίης antea dedi, ex eius Exegesi γλωσσῶν Ἱπποκράτης sumtam. Atque haec mihi videtur Hippocratis loco conuenire, reliquae autem minime. Alicubi tamen, ni fallor, εὐήνιος legitur apud Hippocratem contrarium τῷ δυσήνιος ab ἡνίᾳ deducto. ST. Hesychius hanc vocem interpretatur τὸν δυσχερείᾳ χρώμενον, δυσάρεστον.

n. Galen. in Exeg. habet διόπτος, quae vox significat eum, qui templi curam gerit, παρὰ τὸ διοπτεύειν, ἢ διέπειν, a dispiciendo, vel curando, quae in eo sunt. Num autem hae dictiones differant, an eaedem sint, diligenter inquirendum est, ego enim primam tantum reperi apud Hippocratem: Quinto de morbis vulgaribus p. 341. v. 21. Magnae nauis διόπῳ gubernatori, anchora digitum indicem et infernum os dextrae manus confregit. Quam sententiam repetit libro septimo p. 358. v. 19. Vbi Aldinus codex non διόπῳ, sed διοπώῳ habet. EUST. In vno exemplari Erotiani διοπῷ exponitur οἰκονόμῳ, item ἐπιμελητῇ. Eustathius quoque οἰκονό-

Διοπῷ) nauis gubernatori, παρὰ τὸ διοπτεύειν, quod eſt, omnia perſpicere. Attica autem dictio eſt, quae eſt apud Ariſtophanem in Atticis dictionibus, et apud Aeſchylum in Siſypho, et apud Euripidem in Hippolyto.

Δόρπε) veſpertini temporis, ab haſta deponenda dicti. Quod enim nos ἄριστον, id eſt, prandium appellamus, veteres δεῖπνον, coenam nominant, poſt quam laborare opus eſt.

Δίκραια) in duo diuiſa, et quaſi bifida. Et δικόρυφα, hoc eſt, bicipitia; inuenitur in libro de locis in homine.

H 4 Διαρ-

[3] ἐπιμελιτῇ *MS. D.* [4] *forte* διοπεύειν *Foeſ.* [5] διάφῳ *MS. D.* [6] Εὐριπίδης *MS. D.* [7] Ἱππολίτῃ *MS. D.* [8] Δόρπε *Euſt. et Iunt.* [9] ποιεῖν *MS. D.* [10] δίκραια, *vel* δίκραιρα, *codd. quid.*

νονόμον apud Aeſchylum ſignificare teſtatur. Sed ſecundum eum et Graecos Lexicographos διόπῳ ſcribere debemus, non διοπῷ. ST.

o. Coenae, ſic exponit Galen. in Exeg. EUST. Subindicatur locus epid. L. V. p. 337. 40.

p. Galen. in Exeg. δίκρων exponit, veluti biceps, idem quoque bifidum dicitur, idque ἤδικρον ſignificat. Locus, quem Erotianus citat ex libro de locis in homine, vt coniicio, eſt p. 65. v. 33. Femur autem ſuperne, vbi in acetabulum ingruit, δικραίος bifidum eſt huiuſmodi διπραιότητι bicipitate. In ea quidem parte, quae intro inclinata eſt, τῶν δικραίων bicipitum (quae dictio a Germano interprete praetermittitur) in ſummitate rotundum eſt, ac leue, quae etiam in acetabulum ingreditur. Altera autem τῶν δικραίων bicipitum pars exterior (bicipitatis vertit Germanus interpres) magis foras prominet, et inferius apparet ad nates, et coxendix appellatur. Ad genu vero os femoris taliter eſt δίκραιον biceps. Τῷ δὲ δικραίῳ bicipiti (bicipitio tranſtulit Germanus interpres) autem huic os tibia appellata, velut in cardine adaptatum eſt. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 13. p. 343. v. 32. Tubercula extra extuberantia etc. et non δίκραια bifida meliora. In Coacis praenotionibus p. 430. v. 39. Lingua circa δικρᾶν bifidam ſui partem, velut ſalina alba obduci, febris remiſſionis ſignum eſt. EUST. Δί-

κραιος

[q] [1] Διορθῆν) διατυπῆν.
[r] Διαθέσμες) διαφύσεις.
[s] Διεβληθήσαν) [2] παρελογίθησαν. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν [3] Ἱππολύτῳ [4] φησίν· τί δε ἦν [ss] [5] λυθῆς μεδιαβαλεῖς, παθεῖν σε δεῖ. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ ἐν Πολυείδῳ καὶ ἐν [6] Ὀρέστῃ.

Δί-

[1] διαρθρῆν *MS. D. et Euſt.* [2] παρελογίαθησαν *vulgg.* [3] Ἱπολίτῳ *MS. D.*

κρωιος eſt bifidus e loco Hipp. epid VI. p. 1165. B. ad quem reſpexit Erot. at corrigendum δίκραια: niſi forte vtramque lectionem agnouerit: quippe δικόρυφα magis ad δίκρανα, quam ad δίκραια pertinet. Galen. δίκρεν τὸ οἷον δικράνου ὅπερ καὶ δισχιδὲς ὀνομάζεσιν. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἤδικρον δηλοῖ. Vnde liquet idem fere eſſe δίκραιος et δίκρανος. Pro vltimis Foeſ. in oec. legebat: Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ δίκραιον δηλοῖ. Sed malim καὶ ἡ δίκροα vt idem coniiciebat in not. ad Coac. p. 156. A. Vtitur ea voce Theophr. Hiſt. plant. L. II c. 8. de palmis: ἃ μὴν ἀλλὰ γίνονταί τινες διφυεῖς, καθάπερ δικρόαν ἔχοντες. Occurrit quoque adiectiuum δίκρος apud Nicandr. Ther. v. 228. et idem reddendum Theophr. hiſt. plant. L. IV. c. 2. vbi vulgo legitur: τοῦτο δὲ προσαυξηθὲν σχίζεται, καὶ γίνεται ἄκρον. Optime l. C. Scaliger emendabat δίκροον; malo tamen δίκρον, quod vulgato propius. Scriptura igitur parum diſtant, ſignificatione fere conueniunt δίκρος, δίκραιος, δίκρανος, δίκραιρος: hinc non mirum, ſi alicubi a librariis confuſa ſint. Notat vbique Foeſius loco ſupra citato ex epid. L. VI. libros nonnullos δίκραιρα habere pro δίκραια. Hinc dubitaui aliquando, an non corruptus quoque ſit locus Apoll. Rhod. L. IV. v. 161. vbi de Tritonis cauda ſermo eſt: Αὐτὰρ ὑπαὶ λαγόνων δίκραιρα οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα Κητέος ἀλκαίη μηκύνετο. Durius aliquando dictum videtur ἀλκαίη δίκραιρα, cauda biceps; magis proprium eſſet δίκραια, bifida; nec aduerſatur Scholiaſtae expoſitio: διπλῆ. Τοιαύτη γὰρ ἡ τῆς Τριτωνίδος, ἔρα διῃρημένη εἰς δύο. HER. Vide et Foeſ. p. 166.

q. Proprie intelligendum eſt de formatione et configuratione prima foetus: Libro de natura pueri p. 32. v. 23. Vt plurimum enim hoc tempore, aut paulo breuiore, aut paulo longiore, διαρθρῶσθαι, dearticulari contingit. Et

p. 33.

Διαρθρῶν) informare.

Διαθέσμους) diuisiones.

Διεβλήθησαν) decepti sunt, vt etiam Euripides in Hippolyto inquit. Quod autem si fueris solutus, me διαβαλεῖς, id est, decipies, pati te oportet. Meminit quoque huius vocis et in Polyido, et in Oreste.

[4] *vox haec in MS. D. deest.* [5] λυσθῆς *MS. D.* λυθεὶς *Chart.* [6] Ὀρέσι *vulgg.*

p. 33. v. 5. de eadem re differens, inquit: In his enim, scilicet quadraginta duobus diebus διαρθροῦνται coarticulantur puerorum membra. Secundo de artic. t. 8. p. 480. v. 10. de maxillae luxatione: Malae quidem quiescunt, innectuntur enim capiti, sed non διήρθρωται, vt articuli insinuantur. In quo loco Galenus Hippocratem διάρθρωσιν pro naturali commissura ossium, quae aperte mouentur, posuisse affirmat. EUST.

r. Quorsum haec referenda sint, non indicauit Foesius: sed pertinent omnino ad locum l. de nat. pueri p. 237. 12. τεταμένοι δέ εἰσι καὶ οὗτοι (οἱ ὑμένες) ἀπὸ τῶ ὀμφαλῶ, καὶ ἐς ἀλλήλας διαθέσμας ἔχουσιν. Dubitari iam poterit forte, Hippocratesne ex Erotiano corrigendus sit, an contra; mihi posterius magis placet: lego itaque διαθέσμους, διαφύσεις. Per διαφύσεις vero intelligendae hic videntur fibrae quaedam oblique sitae, atque has membranas inuicem connectentes: simili fere significatione processus vertebrarum et sterni διαφύσεις dicuntur in mochlico p. 842. C. D. alias διάφυσεις fere interstitium notat. Plura de ea voce vide apud Foes. in oec. HER.

s. Galen. in Exeg. eodem modo exponit. EUST. Agnoscit eamdem vocem Galen. qui ἐξηπατήθησαν explicat, sensu eodem; sed in nostris Hippocratis editionibus non apparet. Nec tamen quidquam certius, quam ita legendum esse Lib. de nat. pueri p. 246. 30. ἀλλ' ὅσαι δὴ ἔδοξαν πλείονα χρόνον δέκα μηνῶν ἔχειν, ἤδη γὰρ τοῦτο πολλάκις ἥμαρτον, κεῖναι διελήθησαν τρόπῳ τοιῷδε, ᾧ μέλλω ἐρεῖν. Pro διελήθησαν scil. legendum διεβλήθησαν, iubentibus praeter Erotianum ac Galenum ipsis quoque MSS. quorum nonnulli teste Foesio διεβλήθησαν exhibent. HER.

ss. Fortasse legendum est, τί δ' ἦν λυθείς με διαβάλῃς, πάθεῖν σε δεῖ; non inueni autem hunc locum in Hippolyto eo, quem habemus, cui cognomen est στεφανηφόρῳ. ST.

[t] Δίκαιον) ἐνθάδε μὲν, εὔλογον, [x] ἐν δὲ τῷ Περὶ [2] ἄρθρων, τὸ ὅμοιον. Ὅταν φῇ, Ἐπειδὴ δίκαιον ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι τό, τε ἄλλο σῶμα, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τὰ [3] σκέλεα, παραδείγματι χρησάμενος ὑγιεῖ πρὸς τὸ

[x] εἰ δὲ τὸ *MS. D.*

t. Locus, quem adducit, eſt in primo de art. t. 34. p. 475. v. 22. Nam vbi δίκαιον iuſtum corpus habent homines, manus item, et crura, ſano in exemplum vti oportet ad non ſanum. In cuius comm. Galenus inquit: Quod ab vtraque parte, tam dextra, quam ſiniſtra aequale eſt ad vnguem, δίκαιον appellavit. Secundus locus ab Erotiano citatus eſt ſimiliter in primo de artic. t. 20. p. 474. v. 5. qui prorſus deprauatus eſt, et ex Hippocratis codice hoc pacto reſtituendus: Οὗτος ὁ τρόπος παρὰ πολὺ κράτιστος ἐμβολῆς ὤμε (non ὁμοίε, vt perperam ſcriba librarius Erotiani poſuerat,) δικαιότατα μὲν γὰρ μοχλεύει, ἢν καὶ μόνον ἐσωτέρω ἔῃ τὸ ξύλον τῆς κεφαλῆς τὲ βραχίονος. Δικαιότατα δὲ αἱ ἀντιῤῥοπαί. Ἀσφαλέες δὲ τῷ ὀσῷ τὲ βραχίονος; id eſt: modus autem repoſitionis humeri vt plurimum optimus hic eſt. Nam δικαιότατα iuſtiſſimae et ceu vecte obfirmat, modo penitus intus ad brachii caput lignum fuerit. Δικαιότατα δὲ iuſtiſſima vero ſunt aequilibria, et ad os brachii ſecura. Tertius locus ab Erotiano adductus, eſt in primo de fract. t. 1. et 2. p. 456. v. 24. Oportet medicum et luxationum, et fracturarum extenſiones quam directiſſimas facere. Haec enim δικαιοτάτη iuſtiſſima natura eſt. In cuius commento Galenus ait: Quaſi dixerit maxime conueniens, nam vbi quod conuenit vnicuique, ſervatur, res iuſte habet, atque adminiſtratur. Quartus locus, cuius meminit Erotianus, eſt in primo de artic. t. 21. p. 474. v. 11. qui, quum mendoſus ſit, hoc pacto reſtitui debet: Pro τὶ γὰρ δίκαιον legendum eſt, τὶ γὰρ ἂν δικαίη μόχλευσις ἐχὶ κινήσειεν, hoc eſt: quid enim δικαίη iuſta molitio non moverit? Sunt et alia exempla. Libro de medico p. 12. v. 37. Δίκαιον iuſtum autem ad omnem conuerſationem eſſe conuenit. Libro de ſuperfoetatione p. 50. v. 39. Sunt autem in quibus etiam menſes, iuxta corporis ſanitatem et vterorum exitum reperiuntur, imo conſueto, et δίκαιον iuſto modo. Primo de diaeta p. 87. v. 7. Et hi quidem minus prioribus ſplendidi fiunt; tamen quia maſculum

a viro

Δίκαιον) hoc quidem in loco rationi conſentaneum. In libro vero de articulis, ſimile, quum inquit: Quoniam δίκαιον ſimile habent homines et reliquum corpus, et manus, et crura, exemplo vtens ſani ad non ſanum. Ad aequale

[2] ἄρθρον *MS. D.* [3] σκέλη *MS. D.*

a viro ſuperauit, viriles euadunt; et hoc nomine δικαίως merito habent. Libro de inſomniis p. 107. v. 8. Quaecumque inſomnia mens hominis in noctem per ſomnum offert de diurnis actionibus, et reddit, quomodo facta ſunt ea, quae δικαίῳ ſeria ac iuſta in re per diem facta ſunt, aut de quibus conſilium initum eſt; haec homini bona ſunt. Secundo de morbis p. 140. v. 43. Quum quis aut manum, aut caput, aut aliam quamdam corporis partem hoc patientem incidat, ſanguis niger profluit, et turbatus ac morboſus: quamquam neque ſanguis nominari δίκαιον iuſte mereatur. Primo de fract. t. 4. p. 456. v. 28. Ipſe enim, qui deligatur, manum porrigit, vt qui ita a δικαίας iuſta natura cogatur. Et t. 48. et 49. p. 459. v. 18. Hic ſermo velut lex δικαίος iuſta poſita eſt, de fracturarum curatione. Et quomodo tractare oporteat, et quomodo euentus ſequi ex δικαίης iuſta tractatione. Et libro tertio, t. 31. p. 467. v. 35. Haec itaque ſi bene machinatus fueris, et extenſionem δικαίην iuſtam exhibuerint, et ſecundum rectitudinem aequalem, et vulneri nullus dolor acceſſerit. In cuius expoſitione Galenus ait: δικαίως dixi ab Hippocrate poni pro ἴσως aequaliter; ſed idem ſignificare videbitur ὁμαλῶς aequaliter, et ἴσως pariter, quod proxime ſubiicitur. Quarto de artic. t. 38. p. 497. v. 34. Et in figuris δικαιοῦσιν iuſtis corpus collocare. Δίκαια iuſta autem hae ſunt, vt neque ſublimius eleuatum ſit, neque deorſum repat. In cuius com. Galenus inquit: Oſtendimus iam ſaepe δίκαιον apud Hippocratem vocari id, quod potentia aequale eſt; hoc autem illud eſt, quod vnicuique conuenit: quandoquidem et iuſtitiam huiuſmodi quid eſſe, manifeſtum eſt. In epiſtola ſecunda ad Damagetum p. 531. v. 49. Quidam deſtruunt, deinde rurſus aedificant; largiuntur, deinde poenitentia ducti, amicitiae δίκαια iura tollunt. Adduxi plura exempla, quoniam vox multas habet ſignificationes, et in ſenſus diuerſos facile trahitur. In quibus, vt vides, Hippocratis interpretes nulla in vſu vocis δίκαιον vtuntur diſtinctione, vt Erotianus facit. EUST. Vid. Foeſ. p. 164. ſq.

τὸ μὴ ὑγιές. Ἐπὶ δὲ τῶ ἴσω καὶ τῶ συμφέροντος, ὅταν [1] λέγῃ, Παραπολὺ κράτιστος ἐμβολῆς [2] ὤμῳ· Δικαιότατον μὲν μοχλεύειν, ἢν μεῖνον [3] ἐσώτερον τῆς κεφαλῆς ἢ τῶ βραχίονος· δικαιότατον δὲ δι' ἀντιῤῥοπίην ἀσφαλείης ὀσέω. Ἐπὶ δὲ μόνω τῶ συμφέροντος, ἐν τῷ Περὶ [4] ἀγμῶν φησὶν, Ἐχρῆν τὸν [5] ἰητρὸν, τῶν ἐκπτωσίων καὶ [6] καταγμάτων ὡς [7] ἰθυτάτας τὰς [8] κατατάσιας ποιεῖσθαι. Αὕτη γὰρ ἡ δικαιοτάτη φύσις, [9] ὥσπερ νόμος δίκαιος. Ἐν δὲ τῷ Περὶ ἄρθρων, [10] ἐπὶ τῶ ἰσχίω φησὶν, Τὶ γὰρ [11] δικαίη μόχλευσις ἂν κινήσειεν. Ἀντὶ τῶ [12] ἰσχυρά. Μόνον γὰρ τὸ δίκαιον, [13] εὔλογόν ἐστι καὶ ἁπλῶν, καὶ ἰσχυρὸν, καὶ συμφέρον.

u [14] Διαφραδές) σαφές.

x [15] Διαροχάς) τὰς τῶν ἐπιδέσμων διαπνοὰς, καὶ τὰ μεταξὺ τούτων διαῤῥήματα. Εἴρηται δὲ παρὰ τὴν [16] ῥῖχην, [17] ἥτις ἐστὶν εἶδος ἀναπνοῆς.

y Δῖνος) σκότωσις, ὡς φέρεσθαι δοκεῖν τὰ ὁρώμενα. Ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρχήσεως. Καὶ ὁ [18] Σκοτόδινος δὲ ταὐτὸν [19] σημαίνει, καὶ ἡ Σκοτοδινία.

Δια-

[1] λέγει *MS. D.* [2] ὁμοίᾳ *MS. D.* [3] ἐσώτεροι *vulgg.* [4] ἀγρῶν *MS. D.* [5] ἰατρὸν *MS. D. et vulgg.* [6] κατηγμάτων *MS. D.* [7] ἰθυτάτα τὰ *MS. D.* [8] κατατάσια *MS. D.* [9] καὶ ὥσπερ νόμος δίκαιος *ex coni. Foes. hoc est, legem iustam et aequam, et ad fracturarum curationem maxime accommodatam.*

u. Locus indicatur de loc. in hom. p. 64. 1. v. Foes. p. 161. Hes. *Φραδῶς, Φρασικῶς, Φανερῶς.*

x. Spatium, quod fascia intermittit. Pro qua voce apud Hippocratem lego *διαῤῥεωγάς*: Secundo de art. t. 29. p. 481. v. 48. de fractura nasi. Inter omnia enim vincula hoc maxime varium est, et plurimos orbes obliquos habens, et *διαῤῥεωγὰς* aliquod spatium cutis nudum ac sine fascia intermittit, quo rhombi varie admodum repraesentantur. Germanus interpres vertit *διαῤῥεωγὰς* interruptiones; quem etiam sequuti sunt aliqui Galeni interpretes. In cuius com. Galenus ait: Spatium, quod fascia intermittit, dixit *διαῤῥωγὰς*, quae autem harum lectionum sit melior, tu ipse considerabis. EUST. Non *διαροχὰς* sed

aequale etiam et vtile refertur, quum ait: Valde optimus repoſitionis (modus) aequalis eſt: δικαιότατον aequiſſimus quidem vecte ſubmouendi modus eſt, ſi tantum interius ſit capite brachii: δικαιότατον aequiſſimus vero per aequilibrium gratia ſecuritatis oſſis. Quando vero vtilitatem ſignificat, dicit in libro de fracturis: Oportebat medicum et luxationum et fracturarum quam rectiſſimas facere extenſiones: haec enim δικαιοτάτη vtiliſſima natura, ſicut lex iuſta. In libro autem de articulis vtitur hac voce ad ſignificandam vim. Quale nam δίκαιον per vectem molitio non moueret? hoc eſt, ἰσχυρὸν robuſtum. Solum δίκαιον igitur et rationi conſentaneum, et ſimplex, et robuſtum, et vtile eſt.

Διαφραδὲς) manifeſtum.

Διαροχὰς) faſciarum reſpirationes, atque inter has interualla. Dicta autem ſunt παρὰ τὴν ῥέγχην, quae eſt reſpirationis ſpecies.

Δῖνος) vertigo, vt videantur ferri quae videntur. Eſt autem et ſaltationis ſpecies, et ὁ σκοτόδινος idem ſignificat, et σκοτοδινία.

Δια-

[10] *Mauult Foeſ.* ἐπὶ τᾷ ὤμᾳ. [11] δίκαιον ἡ *MS. D.* [12] *ſic quoque MS. D. ſed in margine* ἰσχυρᾷ. [13] καὶ εὔλογον *MS. D.* [14] διαφραδέως *ap. Hipp. Foeſ.* [15] διαῤῥεωγὰς *Chart. ap. Hippocr.* [16] ῥέγχην *MS. St. et Chart.* ῥέχιν *vulgg.* ῥείχην *MS. D.* [17] εἴτις *MS. D.* [18] σκοτῆδινος *vulgg. quod idem eſt.* [19] σημένει *MS. D.*

ſed διαῤῥεωγὰς apud Hippocratem pariterque Galenum inuenio. Locus Hippocratis eſt in libro de articulis, ἐπιδεσίων γάρ ἐσιν αὕτη ἡ ποικιλωτάτη, καὶ πλείσας μὲν σκεπάρνας ἔχασα, διαῤῥεωγὰς δὲ καὶ διαλήψιας ποικιλωτάτας τᾷ χρωτὸς ῥομβοειδέας. Galenus autem in ſuis in hunc locum commentariis ſcribit διαῤῥεωγὰς vocari: τὰ μεταξὺ διαςήματα τῶν ὀθονίων. ST. Heſ. διαρογχὰς τὰ μεταξὺ τῶν ἐπιδέσεων διαςήματα. Foeſ. tamen p. 156. ait: et Erotianum et Heſychium medica manu hoc in loco indigere.

γ. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 42. p. 179. v. 6. At quibus in febribus δῖνοι vertigines ab initio, et capitis pulſus fiunt, etc. In cuius comment. Galenus ait: Quum

[2] Διατρίβειν) ἐγχρονίζειν.
[a] Διέβασκον) διεβίβαζον.
[b] Διαμπερές) [1] διαμπάξ.
[c] Δακρυώδες ἔλκος) τὸ δίυγρον καὶ [2] ἰχωροῤῥοῶν.
Δυσθεσίην) δυσαρέσησιν, ἢ δυσαποκατάστασιν.
[d 3] Δικλεῖδες) δικλεῖδες ἰδίως [4] λέγονται θύραι αἱ δίχα

[1] διαμπλάξ *MS. D.* [2] ἰχωρορυῶν *MS. D.*

Quum circumagi caput videtur, ea affectio δῖνος vertigo vocatur: quum autem aſpectus quoque ſit tenebricoſus, σκοτόδινος tenebricoſa vertigo nominatur. Libro de capitis vulneribus p. 448. v. 8. Si vulneratus in ſoporem altiorem inciderit, et caligo offuſa fuerit, et δῖνος vertigo. Aretaeus primo de cauſis et ſignis diuturnorum affectuum c. 3. Si tenebrae oculis praetenduntur, et caput δῖνος turbinis in modum circumduci videtur, et auribus murmur veluti delabentis cum ſtrepitu fluminis inſonat, aut tanquam ventus flatu vela percutiens etc. σκότομα vertigo huic vitio vocabulum eſt; ita tranſtulit eius libri interpres. Reperio apud Hippocratem etiam σκοτόδινος ſeptimo de morbis vulgar. p. 363. v. 49. de Perecydae morbo: Circa tori tempus exacerbatur febris, anxietas, σκοτόδινος vertigo, tormen, capitis dolor. Quarto aphoriſm. t. 17. p. 394. v. 8. Sine febre exiſtenti, cibi faſtidium, et oris ventriculi morſus et σκοτόδινος (ſic ibi ſcriptum reperi) vertigo, et os amareſcens. Galen. in com. inquit: Σκοτόδινος tenebricoſa vertigo eſt, quando ſimul res conſpectae videntur circumvolui; et ſenſus viſus repente deſtruitur: quum aegrotus ſibi tenebras circumfundi opinetur. Secundo prorrh. p. 422. v. 35. Quoſcumque véro vna cum doloribus σκοτόδινοι vertigines corripiunt, malum aegre exſolubile ac furioſum exiſtit. Libro de veratri vſu, p. 534. v. 27. Quemadmodum autem in praenotionibus dixi, purgatio ſurſum verſus commodat ei, in quo ſine febre eſt cibi faſtidium, aut ſtomachi punctura, aut σκοτοδινὸς vertigo, aut os amarum. EUST. Cf. Foeſ. p. 166.

z. Foeſ. p. 159. locum de cap. vuln. p. 451. 3. laudat.

a. Coniicio διέβασκον ex libro de fract. p. 766. C. deſumtum eſſe, referendumque videtur ad ea verba p. 753. C. ἔπειτα νεμέσθω ἐς τὸ κάτω καὶ ἐπὶ ἧσσον πιέζον καὶ ἐπὶ μεῖζον διαβιβάσκων. Explicat Erot. διέβασκον, διεβίβαζον; ſed putem fere iptius gloſſam

Διατρίβειν) immorari.
Διέβασκον) traiiciebant.
Διαμπερὲς) vtrimque.
Δακρυῶδες ἕλκος) humidum et ichorem reiiciens.
Δυσθεσίην) morosiatem, vel difficilem placationem.
Δικλεῖδες) proprie dicuntur *δικλεῖδες* fores bifariam

[3] *δικλεῖδος M.S. D. et Euſt. quam lectionem Foeſius quoque praefert. δικλίδες Chart.* [4] *λεγέται MS D.*

gloſſam ſic reſingendam: *διαβάσκων, διαβιβάζων*, eumque ita apud Hippocratem reperiſſe, non vt in noſtris libris, *διαβιβάσκων*. HER.

b. Secundo de fract. t. 76. p. 464. v. 37. de femore, *ἢν ἓν διαμπερὲς ἔῃ ποιητέος ὁ σωλὴν ἢ κ ποιήτεος*, id eſt: Canalis igitur vel *διαμπερὲς* vtrimque adhiberi debet, vel non adhiberi. Quae verba ab interprete Germano prorſus ſunt omiſſa. Caluus vertit *διαππερὲς* oblongum. Galen. in com. ait: Mox autem adſcribit canalem, vel *διαμπερῆ*, hoc eſt, qui totum crus excipiat, vel nullo modo ſubiiciendum eſſe. Secundo de morb. mulieb. p. 269. v. 29. aliud longe diuerſum ſignificare videtur. Quum autem, inquit, ad praecordia allapſi (ſcilicet vteri) ſtrangularint, vbi hic fuerit affectionis ſoliditas, et vomitus feruidus acris corripit, et modico tempore mitior ſit, *καὶ ἐς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐς τὸν τράχηλον ὀδύνη διαμπερὴς*, hoc eſt: Et dolor ad caput et ad collum *διαμπερὴς* penetrans; ſic vertit Germanus interpres. Caluus vero ea verba praetermittit. Verterem ego hic quoque, vtrimque. EUST. Cf. Foeſ. p. 153. Heringa laudat locum in libro de fract. p. 766. C.

c. Tertio de fract. t. 7. p. 465. v. 20. Neceſſe igitur eſt, vt decoloratum quidem, et labiis euerſum, ac protuberans *ἕλκος* vlcus ſit. *Δακρυῶδες δὲ*, humidum autem et non ſuppurans ſit. Germanus interpres *δακρυῶδες* vertit lachrymoſum. In cuius expoſitione Galenus inquit: Deſtillat ab vlcere tenuis et cruda ſanies ſimiliter ac lachrymae ab oculis inflammatis. Inde tranſlatione vſus dixit: *δακρύειν ἕλκος* lachrymare vlcus, vbi ſic afficitur. EUST. V. Foeſ. p. 145. Heringa quoque prouocat ad locum de fract. p. 167.

d. Galenus in Exeg. exponit bipartitus, vt clauſa parte inferiore, ſuperpoſitam referare queat. Primo de art. t. 23. p. 474. v. 17. Idem quoque facit coactio ſupra *δικλεῖδος θύρης* bipartitam ianuam.

In

δίχα τετμημένας, ὡς δύναθαι, μέρος τινὸς κεκλεισμένου, τὸ λοιπὸν ἀνεῴχθαι.

[e] Διαφανέσι) διαπύροις.

[f] Διαιρῆσαι) διελθεῖν.

[g] Δῆθεν) δήπεθεν.

[h] [1] Διακναιθέν) διαφθαρέν.

Δό-

[1] διακναθέν *Foes. ex operarum errore.*

In cuius expositione Galenus inquit, inueniri huiusmodi fores, in quarum medio interiectum est lignum firmum, quale dixit tignum inter duas columnas. Ex his foribus altera ab inferiori parte aperitur, a superiori altera: atque hac de causa δίκλειδα θύραν bipartitas fores vocauit, quasi duplicem quamdam, duas in se continentes paruas. EUST. Hipp. in libro de art. τὸ αὐτὸ δὲ ποιέειν ἀναγκάζειν καὶ ὑπὲρ δίκλειδος θύρης. Vbi Galenus δίκλειδα θύραν vult esse fores quae postem habeant per transuersum, supra quem sit et vna ianua, infra quem sit et alia. Ceterum δικλίδες θύραι itemque σανίδες apud Homerum scribitur, non δικλεῖδες. Quin et recentiores ε in hac voce omisisse comperiuntur: vt Paulus Silentiarius in hoc versu: Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλατεία προσώποις. Vbi notari etiam debet δικλίδας absolute dici, non adiuncto accusatiuo θύρας. ST. Hes. δικλίδες δίθυροι, ex emendatione Foes. p. 165.

e. Primo de art. t. 44. p. 476. v. 3. de ferramentis ad vrendum paratis. Oportet autem διαφανέσι ignitis vrere, quo quam celerrime pro viribus penetrent. Interpres Germanus vertit, pellucidis. Vidius, candentibus. Galen. in com. ait: Candentia esse voluit ferramenta, quae ad alam admouentur, quod expressit vocabulo διαφανῆ. EUST. Vid. Foes. p. 159. Hes. λαμπρὸν, διαπυρὸν, exponit.

f. Corrigo διέρσαι, διελθεῖν et refero ad librum de art. p. 788. A. ὑπάλειπτρον χρὴ λεπτὸν διέρσαι διὰ τῶν καυμάτων. Ita enim legendum ex codice Mediceo, non κατηγμάτων, quod merito reiicit Foesius. Est tamen minus apposita Erotiani explicatio; quippe διέρσαι proprie notat non διελθεῖν, transire, sed transmittere, vt liquet tum ex hoc loco, tum ex aliis, quos notauit Foes. in oec. sic etiam mox post verba nostra sequitur: ἐ γὰρ ἂν ἄλλως δύναιο διέρσαι, ἐπὴν δὲ διέρσῃς, ἀφεῖναι τὸ δέρμα. In MS. Medi-

riam diuiſae: vt poſſit earum vna parte clauſa, altera aperiri.

Διαφανέσι) ignitis.

Διαιξῆσαι) pertranſire.

Δῆθεν) nempe.

Διακναιθὲν) corruptum.

Δο-

Mediceo ad marginem notatum fuiſſe videtur διεῖραι, διέρεισαι. Vide Varr. Lectt. vnde liquet, quam facile ex notis his marginalibus textus corrumpi poſſit. HER.

g. Saepius hoc apud Hipp. obuium eſt: vt initio libr. de fract. p. 750. D. οἱ δὲ ἰητροὶ σοφιζόμενοι δῆθεν ἐξιν ὅτε ἁμαρτάνωσι. Ita enim legendum, non ἐξὶν οἱ. Pertinet vero Erotiani explicatio ad libr. de art. p. 791. A. οἱ δὲ ἰητροὶ προθυμέονται δῆθεν ὀρθῶς ἰῆσθαι. Sed ibi MS. Mediceus legit προμηθεύονται, vnde corrigendum προμηθέονται. Frequens Hippocrati verbum προμηθεέσθαι, et ſaepius a librariis cum προθυμέεσθαι confuſum. Vide Foeſ. p. 793. C. Ita quoque apud Thucyd. L. VI. c. 80. vbi vulgo legitur, καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προθυμίαν δοκεῖν, τῷ ἡμῖν μὲν ἴσην εἶναι, ὑμῖν δὲ ἀσφαλῆ, τὸ μηδετέροις δὴ ὡς καὶ ἀμφοτέρων ὄντας ξυμμάχους βοηθεῖν. MSS. loco τὴν προθυμίαν exhibent προμηθίαν, vel προμηθείαν, quod omnino reponendum cum cel. Duckero. Vlterius vero ex veſtigiis cod. Caſſ. correxerim, καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προμηθείαν δοκεῖτο ἡμῖν μὲν ἴσην εἶναι, κ. τ. λ. *neque ita vobis videatur, hoc conſilium nobis quidem aequum eſſe* etc. ſane et Scholiaſtes agnoſcit. HER.

h. Primo de morb. p. 132. v. 19. de ſuppuratis: Quanto vero magis tempus progreditur, tanto magis pus ſincerum ſpuit, et febres acutiores fiunt, et tuſſis frequens ac fortis, et inedia διακναίει vexat, et tandem alius inferne turbatur, ſic vertit Germanus interpres. Caluus vero concinnat. Quae expoſitiones parum cum Erotiani ſenſu conueniunt. EVST. Pertinet procul dubio ad libr. I. de morb. mul. p. 614. 38. vbi legitur ἡ δὲ νοῦσος λαμβάνει μάλιστα μὲν ἐν τῇ τόκῃ, ἢν ἐν αὐτῇσί τι διακνηθὲν σαπῇ. Quibus paria ſunt haec e libro II. de morb. mul. p. 639. 27. ἡ δὲ νοῦσος λάζεται ἐν τόκῃ μάλιστα, ἢν τι ἐν αὐτῇ διακνηθὲν μὴ ἴῃ ἀλλ' ἐνσαπῇ, καὶ τρηχυνθῇ τὸ ἔμβρυον: ſed vtrobique ex Erotiano legendum διακναιθέν. Ita p. 643. 50. ἡ δὲ νοῦσος γίνεται μάλιστα, ἢν ἐν αὐτῇσι διακναιωθῇ. ἢ ἐνσαπῇ ἐν

i [1] Δόχμιον) πλάγιον.

k [2] Δεινὸν ἀϋτίτην) τὸν ἀπαράχυτον. Ὡς καὶ Πολύζηλος ἐν Δήμῳ, Τυνδάρεων φησὶν, [3] Ἀμαθὰ γὰρ ἀϋτίταν πᾶσί τε θεοξενίης ἐγένετο.

l Διαπτερώσιες) διακαθάρσεις ὤτων. Χρώμεθα γὰρ πτεροῖς ἐνίοτε, [4] διακαθάραι ὦτα βεληθέντες, ὡς καὶ οἱ αὐληταὶ τὰς αὐλάς.

m Δειμώδεος) φοβερᾶ. Καὶ Δεῖμα ὁ φόβος. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις.

Δαῦ-

[1] δογμὴ *MS. D.* δοχμὴ *Euſt.* δόχμιοι, πλάγιοι *Foeſ. ex coni.* [2] οἶνον *Chart. et* Δημωτυνθαρέῳ *Euſt. ex Suida.*

τῷ τόκῳ. Plura vide apud Foeſ. in oecon. Ceterum in loco ante adducto ſuſpecta nonnihil habeo illa, καὶ τρηχυνθῇ τὸ ἔμβρυον, de quo tamen alii viderint: certius puto pro ἐνσάπηται, legendum eſſe ἐνσαπῇ τε. HER.

i. Secundo de morbis mul. p. 276. v. 31. Si vteri tranſverſum ſitum habeant, et δοχμοὶ obliqui fuerint. Eſt etiam δοχμὴ Iulio Polluce teſte, palmus, qui digitorum quatuor menſuram habet. EUST. Heſ. interpretatur, δόχμια πλαγία, λόξα.

k. Haec vox deprauata eſt, et nuſquam apud Hippocratem reperitur. Quam ego eam ob cauſam praeteriiſſem, niſi doctiſſimus ac ſollertiſſimus AUGUSTINUS GADALDINUS, Mutinenſis, animaduertiſſet, pro δεινὸν, οἶνον eſſe legendum; qui ſuo acerimo iudicio non modo hunc ocum reſtituit, verum etiam pleroſque alios, tum in Prooemio, tum in Onomaſtico. Galenus in Exegeſi αὐτίτην exponit vinum huius anni, vel anni praeſentis. Et in expoſitione dictionis περτύας inquit, quaſi περισύας anni praeteriti quiddam ſit, vt αὐτίτην eiuſdem anni vocat. Libro tertio de morb. p. 161. v. 40. de voluulo. Ceterum priore tempore mel optimum delingat, et οἶνον αὐτίτην vinum non dilutum bibat. Interpres Germanus, ſplendidum vernaculum vertit. Caluus vero clarum *augitimue* patriumque. Aduertendum quoque eſt in codicibus impreſſis, pro αὐτίτην mendoſe legi αὐγίτην, et in exemplari Erotiani ἀϋτίτην. Sic autem reſtituendum eſſe hunc locum ex his, quae Suidas ſcribit, clare patet. Is enim Polyzeli verba ab Erotiano citata recitat, quae haec ſunt: Οἶνον αὐτίτην τὸν ἀπαράχυτον, ὡς καὶ Πολύζηλος ἐν Δημοτυν-

Δοχμὴ) obliqua.

Δεινὸν αὐτίτην) non dilutum. Sicut et Polyzelus in Demotyndareo dicit: Temere enim non dilutum omnibus et aduenis apponebatur.

Διαπτερώσιες) purgationes aurium. Vtimur enim pennis aliquando aures purgare volentes, quemadmodum et tibicines tibias.

Δειμώδεος) timendi, et Δεῖμα, timor. Attica dictio est.

[3] ἀμαθῶς γὰρ αὐτίτης *MS. St. et sic Chart.* [4] διακαθάρᾳ *vulgg.*

μοτυνδαρέῳ φησὶν, ἀμαθῶς γὰρ αὐτίτις πᾶσι τὲ ξεοξένοις ἐγένετο: hoc est: vinum non dilutum, sicut et Polyzelus in Demotyndareo (videlicet comoedia) dicit: Temere enim vinum non dilutum omnibus aduenis appositum erat. EVST. Pro δεινὸν non dubito quin legi debeat οἶνον, vt habemus apud Galenum αὐτίτην οἶνον expositum τὸν αὐτοστίτην, item τὸν ἐκ τῆ ἐνεξῶτος ἔτες. Nec video quid αὐτίτης diuidendo primam syllabam scribere necesse sit. Est praeterea deprauatus hic Polyzeli locus, sed qui corrigi sine melioris codicis auxilio nequeat. ST. Monstrum horrendum informe, vere δεινὸν: sed verissima est correctio Foesii οἶνον αὐτίτην legentis. Vide eius oec. voce αὐτίτης: atque idem iam obseruauerat Augustus. Gadaldinus docente Eustachio in annott. ad Erot. cuius vsum debeo cel. Valkenario. Hoc autem nouum et certissimum subministrat documentum, nostrum, non eo, quo iam circumfertur, ordine scripsisse; sub litera enim O hoc reposuisset, non sub Δ, nec quidquam manifestius, quam alios hoc patrasse, quum iam vox οἶνον in δεινὸν corrupta esset. Sequitur hinc vlterius in tractando Erotiano ordinem literarum minime attendendum: et vrgente necessitate etiam emendationes non violentas admitti debere. Iam videamus quantam saepe lucem praeferat haec obseruatio, ad inuenienda loca Hippocratis, quae Erotianus in Glossario suo respexit. HER.

l. Respicitur locus de rat. vict. in morb. acut. p. 79. 15. V. Foes. p. 155.

m. Sic vox δείματα de terriculamentis, quae virginibus per spectra incutiuntur, vsurpatur περὶ παρθενίων pag. 213. 8.

Δαῦκος) ἔνιοι τὴν δαφνὴν ἐνόμισαν, ἐκ ὀρθῶς. Ἔστι γὰρ βοτάνης εἶδος.

n [1] Διηπέτης ὁ γόνος) ἀντὶ τοῦ διαυγὴς καὶ καθαρός. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν [2] Φοινίκῃ, λέγων, Δμωσὶ δ' ἐμοῖσιν εἶπον ὡς ταυτηρίαις πυρίδες καὶ διηπέτη κτεῖναι.

o [3] Δελφύϊ) τῇ μητρᾷ.

p [4] Δέτιδα) τὴν λαμπάδα, περὶ τὸ δεσμεύεσθαι.

q Δρακόντιον) βοτάνης εἶδος. Οὕτω δὲ καλεῖται καὶ ὁ τοῦ ἄρεως καυλὸς, παρὰ τὴν πρὸς τὸ ζῶον ὁμοιότητα.

[5] Διαρκεῦντες) βοηθοῦντες.

ΑΡΧΗ

[1] διϊπέτης, *sic omnia exempl. apud Hippocratem teste Foesio.* [2] ῥοινίκῃ *MS. D.*

n. Quum Euripidis comoedia non extet, Erotiani verba prorsus deprauata, corrigere non potuimus. Apud Hippocratem non διηπέτης, sed διϊπέτης reperitur. Primo de morbis muliebr. p. 239. v. 31. Si vero ὁ γόνος ἀπορῥέῃ διϊπέτης, genitura defluat pura, mulier viro commisceri non amat: et si misceatur, non concipit. Germanus interpres vertit: Si vero genitura iugi cursu defluat. Calvus vero, continua serie defluat. EUST. Quibusdam dicitur διϊπέτης γόνος a supernis partibus, nempe a cerebro, suprema mentis arce tamquam a caelo aut Ioue decidua genitura.

o. In aliquibus exemplaribus Erotiani scribitur, δελφύϊ. Libro de sterilibus p. 294. v. 10. de muliere amplius non concipiente: Proinde et pus ex vteris expurgare oportet: et tuberculum ἐν τῇ δελφῇ vtero sedare, quo de cetero non impediat genituram compingi. Ruffus libro primo de corporis humani partium appellationibus, c. 31. Genitale autem mulieris membrum, graece μήτρα et ὑστέρα: Hippocrates autem et Δελφὴν et Γονὴν dicit. EUST. V. Foes. p. 147.

p. Galenus in Exegesi habet δαΐτιδες magnae lampades appellantur; per abusum autem aliquando significat alii caput, quod ex multis conflatum spicis, ita vt lampades colligatur. Sunt, qui velint, in aliquibus Galeni codicibus, paruae lampades, non magnae legi. Haec vox in alio sensu ab Erotiano et Galeno accipitur. EUST. Apud Galenum δαΐτιδες legitur, non δάτιδες, habetque apud eum con-

Δαῦκος) nonnulli laurum eſſe putauerunt, non recte; eſt enim herbae ſpecies.

Διηπέτης ὁ γόνος) pro pellucidum et purum, vt ait Euripides in Phoenice: Seruis meis dixi, vt apponerent panes frumentaceos, et διηπέτη puros.

Δελφύη) vuluae.

Δέτιδα) facem; παρὰ τὸ δεσμεύεσθαι, quod eſt, ligare.

Δράκοντιον) herbae ſpecies: ſicque et ari thyrſus appellatur, ex ſimilitudine, quam cum animali habet.

Διαρκεῦντες) ſuccurrentes.

[3] Δελφύη *Euſt. Iuntina et vulgg.* [4] Δατίδα *Gal. et Chart.* [5] διαρκῶντες *vulgg.*

conuenientem ſcripturae ſedem, ſequendo alphabeti ordinem: ponitur enim ante nomen δακτύλιος. Quod tamen eo magis eſt mirum, quod in etymo huius vocis cum Erotiano conſentiat. Heſychio quoque teſte δεταὶ dictae ſunt lampades, item pedicae, δράγματα item, παρὰ τὸ συνδεῖν. Ac certe dubitationem de ſcriptura tollere poteſt Homerus, apud quem legitur Iliad. λ. et ρ. Καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενος περ. Vbi Euſtath. quoque δεταὶς exponit δεσμὰς δᾳδῶν, τετέσι λαμπάδων. Qui fit ergo, vt apud Heſychium et alia ſcriptura inueniatur? in eius enim Lexico legitur non ſolum δαὶς, expoſitum πεύκη, item λαμπαὶς, ſed etiam δαιταὶ expoſitum λαμπάδες. Certe quid aliud reſponderi poſſit non video, niſi hoc vocabulum (vt alia quaedam) eſſe διτογραφέμενον. In cuius ſcripturam accuratius ideo inquiſiui, quod apud Hippocratem quoque per αι ſcriptum reperiatur, contra id quod protulimus etymum. Sed qui cum αι ſcribere volet, alio ſe tuebitur etymo: nam a δαίω ſe deriuare dicet. ST. Vide quoque Foeſ. p. 144.

q. Libro de internis affect. p. 190. p. 47. de arteria exvlcerata. Dato item et τῆ δρακοντίᾳ dracontii radices in vinum deraſas. Sed et tuſſis gratia δρακόντιον dracontium deraſum in melle delingendum dato. Libro de nat. muliebri p. 220. v. 26. de potionibus ad vteros. Caſtorium, adiantum, δρακόντιον, dracontium, peucedanum etc. Libro de ſterilibus p. 296. v. 31. Si vero voles etiam δρακόντιον dracontium derade, etc. EVST. Cf, Dioſcor. L. II. c. 196.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

[a] Ἐπανέρεσθαι) ἐπερωτῆσαι.
[b] Εὐπετέστερον) ῥᾷστερον.
[c] Εὐηθέστατοι) οἱ μὴ κακοήθεις.

Εἰρύε-

a. Primo prognosticorum t. 8. p. 401. v. 40. Si quidem igitur in principio morbi facies talis fuerit, et nondum ex aliis coniecturam facere licuerit, ἐπανέρεσθαι interrogare oportet, num iam vigilauerit homo. Et t. 9. v. 45. At si vetustiore existente morbo, aut triduano, aut quatriduano, talis fuerit facies, de his ἐπανέρεσθαι interrogare oportet, de quibus etiam prius iussi. EUST. Foesius p. 221. plura laudat loca.

b. Libro de septim. partu p. 45. v. 17. Nam loci ipsius molles sunt, et transmotiones ipsis εὐπετέστεραι faciliores ac frequentiores fiunt, et propterea ad partum magis solubiles consistunt: et mulieres per hos vltimos dies ex toto quadragenario εὐπετέστερον facilius vteros ferunt. Libro de extractione foetus p. 53. v. 12. de foetu ope ferramenti extrahendo. Atque ipsi (sc. foetui) εὐπετεστέρη facilior exitus pateat. Primo de morb. p. 130. v. 49. Diffusa vero ac dispersa (scil. bilis) sub cutem εὐπετεστέρα ἔχειν τὲ τῷ ἔχοντι, καὶ τῷ ἰωμένῳ ἰῆσθαι, hoc est, facilius toleratu est habenti, et sananti curare. Et p. 136. v. 7. At vero in his, et similibus morbis multum refert, quantum ad τὸ εὐπετεστέρως τε ἀπαλλάσσειν καὶ δυσπετεστέρως, id est, facilem ac difficilem curationem, vir sit an mulier, qui morbum habet. Secundo de morb. p. 146. v. 21. de angina: Et frigidam aquam bibat, quo saliua εὐπετέστερον facilius excreetur. Primo de morb. mul. p. 250. v. 30. Et si quidem post pharmaci potionem fluxiones pauciores fiunt, ac εὐπέτεστερα faciliores intermissione facta rursus eodem modo medicari oportet. Et libr. secundo p. 267. v. 3. Haec vbi feceris, sanae quidem penitus non fiunt, εὐπετέστερον facilius autem degunt. Libro de iudicationibus p 385. v. 4. de sudoribus iudicantibus: Boni quoque sunt, qui per totum corpus fientes, morbum εὐπετεστέρως facilius ferre faciunt. Secundo prognost. t. 43. p. 404. v. 41. Sputum vero in omnibus doloribus, qui circa pulmonem et costas fiunt, cito ac εὐπετέως facile exspui conuenit. Et. t. 56. p. 405. v. 11. Sunt autem bona haec: εὐπετέως facile,

PRINCIPIVM E.

Ἐπανέρεσθαι) interrogare.
Εὐπετέστερον) facilius.
Εὐηθέστατοι) non maligni.

Εἰρύε-

facile ferre morbum, bene ſpirare, a dolore liberatum eſſe. Et libro tertio t. 8. p. 407. v. 7. Qui porro morbi in breuiſſimo tempore iudicabuntur, εὐπετέστερα faciliores cognitu ſunt. In cuius com. Galenus dixit: Dictum eſt autem εὐπετέως propenſe, ſignificare promte et facile: quod vero hoc loco ait εὐπετέστερα propenſius, ſignificat faciliora, et ad cognoſcendum promtiora. Secundo prorrh. p. 417. v. 13. de his, qui a ſacro morbo corripiuntur. At quibus ex capite initium capere videtur, aut a latere, aut a manu, aut pede εὐπέτεστερα facilius curatur. Et p. 414. v. 22. de his, qui exercentur. Neque enim in morbis εὐπετὲς facile eſt peccata cognoſcere, etiam ſi decumbant homines. Et p. 416. v. 6. de aqua inter cutem. Bonis viſceribus praeditum eſſe oportet, ita vt natura ſe exferat, ſimulque εὐπετέως facile concoquat. Et v. 14. Laborem vero ferre oportet εὐπετῶς facile, et laſſitudinis exſortem eſſe. In coacis praenot. p. 435. v. 21. Sputum in omnibus pleuriticis et peripneumonicis εὐπετέως facile ac cito exipui conuenit. Et v. 35. Bonum vero eſt, et in his, et in omnibus circa pulmonem morbis etc. ſputum εὐπετέως facile educere, bene ſpirare, et bene ſiti eſſe. KUST. Cum εὐπετέστερον, ῥᾴστερον, recte iunctum fuiſſet quod habetur ſequente pagina, εὐπετέην, εὐχέρειαν. At Galenus εὐπετέως non ſolum ῥᾳδίως, ſed etiam ἑτοίμως exponit. ST. Cf. Foeſ. p. 251. Heringa refert ad progn. p. 38. 20.

c. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 40. p. 372. v. 42. Etenim hoc modo mortem plurimis manifeſte affert, ſi non omnino εὐήθὴς facilis vel benignus ſit morbus. Quem locum exponens Galenus ait: Exteros morbos εὐήθεις benignos dixit, non eos, qui maligni ſunt: ſed qui facile ad bonum vergunt: ſcimus enim pleroſque veteres hoc nomine vſos eſſe: id quod etiam Hippocrates fecit. Et t. 51. p. 373. v. 37. Nam ſi quis vlcus, neque admodum inſigne, neque admodum εὐηθὲς vile in tibia acceperit, ſic vertit Vidius. Germanus vero interpres, contemnendo. Galen. in com. inquit: Εὐήθες vile autem, quod ſimplex

[d] [1] Εἰρύεται) ἕλκεται. Ὡς καὶ Ὅμηρος, νεκρὸν γ' αὖ ἐρύοντα.

Ἔγχλοι-

[1] *Εἰρύατα legit Chart. ap. Hipp. quam lectionem tanquam vitiatam iam reprobauit Foes.*

plex est, et paruum, vel propter loci naturam, quae abiecta est, vel propter paruam sectionem appellatur. Tertio progn. t. 2. p. 406. v. 43. Etenim εὐηθέστατοι mitissimae, seu simplicissimae febres, et signis securissimis nitentes, quarto die desinunt, aut prius. In cuius expositione Galenus inquit: Dicuntur autem εὐήθεις, simplices homines, etiam malefici, simulatione quadam, vt etiam simia formosa. Dicuntur etiam ii, qui bonis praediti sunt moribus: sed prima significatio frequens apud Graecos est, secundae rarior est vsus. Neque solum ita nuncupant εὐήθη simplicem hominem, sed εὐήθειαν simplicitatem pro animi illa affectione vsurpant, quae bonis sit moribus confirmata. In quo sensu Dinarchum, Demosthenem et Platonem in tertio de republica, et in Euthydemo dicit hanc vocem vsurpasse. Et paulo post addit Graecos nomine εὐήθες simplicis, et εὐηθείας simplicitatis in duabus significationibus vti consueuisse. Ac nunc Hippocrates in altera earum significatione dixit εὐηθεστάτας febres, pro eo quod est, mitissimas, ac simplicissimas, et nihil maligni habentes. Primo prorrh. com. 3. t. 6. p. 411. v. 12. An et his bile carentes proluuies εὐηθέστεραι mitiores, meliorisque moris existant? In cuius com. Galenus inquit: Εὐηθέστεραι autem significat quidem et κακοηθέστεραι, id est, maligniores; et saepius in hoc significatu plerique veterum vsi videntur: verum et εὔτροποι significat, hoc est mitiores, et vt vertantur promptiores; vsi siquidem sunt et hoc significatu quidam ex antiquis, iuxta quod et nunc dictum esse videtur. Tertio de fract. t. 51. p. 469. v. 48. Ceterum luxationes, et emotiones ossium circa genua, multo εὐηθέστερα mitiores sunt emotionibus ac luxationibus circa cubiti flexuram. In quo loco Galenus scribit: Mitiorem vero casum εὐηθέστερον appellauit, iuxta propriam significationem verbi εὐήθης, quo significatur bonos habens mores. Nam si stolidus graece vocatur εὐήθης, similiter dicitur atque γλυκεία et καλλεία, hoc est, sus vbi Diis immolatur atque simia. EUST. Hippocr. in prognostico, οἵτε γὰρ εὐηθέστατοι τῶν πυρε-

τῶν,

Εἱρύεται) trahitur, vt eſt apud Homerum: Mortuum quidem denuo *εἱρύοντα*, id eſt, trahentem.

I 5 Ἔγχλοι-

τῶν, καὶ ἐπὶ σημείων ἀσφαλεστάτων βεβῶτες, τεταρταῖοι παύονται, ἢ πρόσθεν. Οἱ δὲ κακοηθέστατοι, καὶ ἐπὶ etc. Vbi notandum eſt *εὐηθεστάτας* opponi *κακοηθεστάτοις*. Galenus explicat *τὰς ἐπιεικεστάτας*, item *τὰς μηδὲν ἔχοντας κακόηθες*. Idem tamen teſtatur multos ex veteribus *εὐηθέστερον* pro *κακοηθέστερον* dixiſſe. Sed in hoc Hippocratis loco, qui eſt in prorrh. L. II. *ἆρά γε εἰσὶν αἱ ἄχολοι περιπλύσεις εὐηθέστεραι*, vult *εὐηθέστεραι* ſignificare *εὔτροποι*. Itidem vero *εὐήθη νόσον* ab Hippocrate dictam tradit non *τὴν κακοήθη*, ſed *τὴν εὔτρεπτον*, hoc in loco, qui eſt in libro de diaeta acut. morb. *ἔτω μὲν γὰρ θάνατον φέρει φανερῶς τοῖσι πλείοισιν, εἰ μὴ πάμπασιν τις ἢ νοῦσος εὐήθης εἴη*. ST. Cf. Foeſ. p. 248.

d. Inuenio apud Hippocratem *εἱρύεται* et *εἰρύαται*; Secundo de morb. mul. p. 270. v. 38. de vtero ad latera prolapſo. Et videtur ipſi *περιπνευμόνια* eſſe, et *εἱρύεται* contrahitur, et gibboſa fit. Et p. 271. v. 5. Et crura *εἱρύαται* contrahuntur, et p. 281. v. 16. de vtero praeter naturam hiante. Et fieri non poteſt, vt genituram *εἱρύαθαι* attrahat. Et p. 282. v. 22. de inflammatione vteri. Et ſtomachus et venter non omnino *εἱρύαται* continent cibum. Sexto de morb. vulg. com. 3. t. 3. p. 345. v. 25. Detractionis ſignum eandem diei horam ſeruare, derepente enim *εἱρύεται* trahitur. Galenus in eo loco monet, verbum *εἱρύεσθαι* ſine dubio, trahi, ſignificare, quoſdam tamen pro *εἱρύεται* trahitur, ſcribere *ἐρείπεται* cadit, rei explicationem ex hac voce ſperantes clariorem fore: verumtamen vetus lectio verbum *εἱρύεται* habet. Primo prorrh. com. 2. t. 10. p. 410. v. 2. Vox acuta, his praecordia intro *εἱρύαται* trahuntur. Vbi Galenus inquit: quod pleriſque, qui in morbis vocem mittant acutam, ad internam ſedem trahantur hypochondria: nempe id verbum *εἱρύαται* ſignificat. In coac. praen. p. 425. v. 39. Vox acuta malum: praecordia his intro *εἱρύαται* trahuntur. EUST. Apud Hippocratem legitur *εἱρύαται*, *περὶ γυναικείων* L. II. *καὶ τὰ σκέλεα εἱρύαται*. Item prorrh. L. II. (ſi modo eius autor eſt Hippocrates) *ὑποχόνδρια τετόισιν ἔσω εἱρύαται*. Nam et Galenus hanc lectionem agnoſcit, exponens *ἕλκεται*. Dicitur autem *εἱρύαται* eadem forma

e [1] Ἐγχλοιώμεναι) Βακχεῖος ἐν δευτέρῳ, ἔνωχρα [2] ἔτως [3] ἐνόησεν. Πεποίηται γὰρ ἀπὸ τῆς χλόης, ἥτις ἐστὶ περιαγωγὴ φυτώδης.

f Ἔρεψις) πτῶσις. Καὶ Ἐρείπειν, τὸ καταπεσεῖν. Οὕτω κεῖται καὶ τὸ [4] Ἐξείριπεν.

Εἶρος

[1] ἐγχλοιώμενα *MS. D. et Euſt.* ἐκχλοιώμενα *Chart.* [2] ἔτω *MS. D.* [3] νοῆσαι *MS. D.*

forma qua alibi ἐξαρύαται. ST. Foeſ. p. 184. plura loca laudat et lectionem εἰρύαται vitiatam cenſet.

e. Reperio apud Hippocratem ἐκχλοῶντα, et ἐκχλοιῶντα, non ἐκχλοιώμενα. Secundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 313. v. 15. Dicendum etiam, quod in ſanguinis profluuio ἐκχλοῶντα ex pallido vireſcunt. Cuius loci lectio admodum varia eſt. Caluus, vt coniicio, ἐκχλοιῶντα legiſſe videtur, et quidem recte, vt idem ſit ἐκχλοιῶσθαι, quod χλωραίνεσθαι, quae verba virentem ex pallido colorem ſignificant: χλοιῶντα enim vireſcunt interpretatur Galenus in Exegeſi. Germanus interpres pro ἐκχλοῶντα legit ἐκχλιαίνοντα; vel ἐκχολῶντα, quod bileſcere ſignificat. Vſurpat autem Hippocrates τὸ ἐκχλοιῶντα plurimis in locis. In coac. praedict. p. 439. v. 15. de morbo regio affectis. Fortaſſis autem et ſuppreſſio fit, hi ἐκχλοιῶντα viridanti pallore inficiuntur. Et p. 444. v. 12. de notis morbi regii. Num his ſuppreſſis, hi ἐκχλοιῶντα cum virore pallidi fiunt. Et v. 45. Ad hoc vbi quis ἐκχλοιῶσθαι cum virore palleſcit, bene ſpirare noxium non eſt. Vtrobique autem, vt vides, ἐκχλοιῶσθαι valet χλωραίνεσθαι cum virore palleſcit. Quidam codices ἐκχλαῶντα a verbo χλοάω habeat, quod flaueſcere et liuere ſignificat. Alii etiam ἐκχολῶντα, quod eſt, bileſcere. Quae omnia ab aliis ante me fuerunt animaduerſa. EUST. Apud Hippocratem ἐκχλοιῶντα reperio in coac. progn. cum alibi, tum circa finem. Reperitur vero et ἐκχλοῶντα ſine ι apud eumdem epidem. L. II. Quare an apud Erotianum, an potius apud Hippocratem peccauerint librarii, dubitari poteſt. Certe hoc in loco ἔνωχρα ἔτως ἐνόησεν, quin perperam a librario ſcriptum fuerit ἔτως mihi minime dubium eſt. ST. Quid hic tentauerit Foeſius, videas ex ipſius oeconomia in ἐκχλοιῶσθαι. Euſtachius ἐγχλοιωμένα legit, quod melius, quia genere cum ἔνωχρα conuenit: ſed corrigendum ἐκχλοιώμενα: frequens Hip-

Ἐγχλοιώμενα) Bacchius in ſecundo libro, pallida intellexit. Factum eſt autem ἀπὸ τῆς χλόης, id eſt, gramine, quae eſt περιαγωγὴ φυτώδης, id eſt, circumductio plantoſa.

Ἔρεψις) caſus, et ἐρείπειν, decidere. Idemque ſignificat et τὸ ἐξήρειπεν, cecidit.

Εἴρες

* ἐξέρειπεν *MS. D. hinc Chart. dicit: lege potius* ἐξέριπεν *vel* ἐξέρειπεν. ἐξήρειπεν *Euſt. et Iunt.*

Hippocrati τὸ ἐκχλοιῶσθαι. v. Foeſ. l. c. Locum vero, quorſum haec Gloſſa pertinet, in mendo cubare puto, exſtare nempe praed. L. I. p. 78. H. Τὰ τεταγμένοισι χρόνοισιν αἱμορῤῥαγέοντα, διψώδεα, δύσκολα, ἐκλυόμενα, μὴ αἱμορῤῥαγήσαντα, ἐπιληπτικὰ τελευτᾷ. Nullus dubito, quin pro ἐκλυόμενα, legendum ſit ἐκχλοιῶμενα: et hoc loco praeſenti melius conuenit: ſolent enim illi, qui ſaepius haemorrhagiis tentantur, pallidi fere euadere. In coac. p. 172. F. vbi praeceptum hoc repetitur, non leguntur voces δύσκολα, ἐκχλοιῶμενα. Firmat autem coniecturam noſtram, quod praecedens vox εἰρύεται deſumta ſit ex eodem libro p. 71. A. HER.

f. Apud Hippocratem invenio ἔῤῥεψις. Primo de humoribus t. 24. p. 115. v. 1. Τὴν ἔῤῥεψιν, deiectionem, ſiccitatem. In cuius com. Galen. dicit: Veteres ac recentiores Hippocratis interpretes reprehenſione dignos eſſe. Glaucias, Heraclides Tarantinus, et Zeuxis dixerunt ἔῤῥεψιν eſſe perturbationem quamdam, quum aeger conſiſtere vno in loco non poteſt, ſed modo huc, modo illuc ſe iactat. Ruffus Epheſius et Sabinus dixerunt, eſſe mortiferum quoddam ſymptoma, quod ſolet euenire, quum quiſpiam inibi eſt, vt ſe moriturum opinetur. Artemidorus Capito, et Numeſianus abſurdum quid dixerunt, et indignum, cuius nunc fuit mentio. Lycus peſſime omnium hunc locum explanauit. Neque Aſclepiades, neque Diocles Caryſtius hanc vocem recte intellexerunt: neque enim eſſe corporis ſymptoma, quod ad vires pertineat, ſed mentis, quod ad animum referatur, putauerunt. Scito igitur nunc ἔῤῥεψιν deiectionem appellari, quum quis modo hominis viuentis decumbere non poteſt, ſed tanquam mortuum inanitumque corpus deorſum fertur. Quum enim quis iacens ad pedes ſublabitur, ſignum eſt virium ad extremam

g Εἶρος) Οἱ μὲν σχηματισμὸν τῆς περὶ τὸν σπλῆνα σκιῤῥώδους ὀγκώσεως εἶναι φασίν. Οἱ δὲ τὴν περὶ ὅλον τὸ σῶμα κάκωσιν. Οὐ καλῶς ἀμφότεροι. Ἔστι γὰρ ὁ εἶρος, πυρετῶ εἶδος.

Ἕρπει) [x] ἠρέμα βαδίζει. Καὶ ἕρπετὰ, τὰ εἰς τὴν ἔραν βαδίζοντα, ἤγουν τὴν γῆν.

h Ἕλκεα περιμάδαρα) τὰ ἀνώμαλα καὶ [z] ἄτυφα.

i Ἔπαφρα) τὰ διάλευκα καὶ οἷον ἀφρώδη.

Ἔκρυη

[x] ἠρέμα vulgg.

tremam imbecillitatem perductarum, non posse autem stare aut sedere, vel exsurgere, est certe minus graue, sed deiectum esse modo inaniti corporis, quum robur vniuersum est omni ex parte exsolutum et perditum, id corpus dicitur ab Hippocrate ἐῤῥῖφθαι deiectum esse et profligatum: ipseque affectus ἔῤῥιψις virium deiectio nominatur. Hoc idem repetit Galenus in libro de palpitat. c. 4. EUST. Videtur legendum potius ἐξέριπεν vel ἐξέρειπεν. ST. Foes. prouocat p. 242. ad aph. 19. sect. 1. L. VI. epidem.

g. Suspectus hic locus Foesio p. 184. videtur, quoniam nusquam apud Hippocratem εἶρος reperiatur.

h. Tertio de humoribus t. 13. p. 116. v. 45. de austro. Quum hic praeualuerit, talia in morbis patiuntur, ἕλκεα μαδαρὰ vlcera glabra. Sic vertit Germanus interpres. Caluus putrida, fluidaque; alii vero madida. Sexto de morbis vulgaribus com. 7. t. 23. p. 350. v. 9. Τὰ περιμάδαρα ἕλκεα κακοήθεα, vlcera circumglabra maligna sunt. Sic vertunt Hippocratis et Galeni interpretes. Caluus vero, circa loca humida vlcera tetra sunt. Quam sententiam repetit sexto aphorism. t. 4. p. 398. v. 8. Sed male in impressis codicibus legitur περιμάδηρα. Hunc aphorismum interpretes vertunt, vt supra: sed Caluus hoc pacto: Quum loca, quae vulnus vlcusue circumstant, pilos squamulasue porriciunt, vulnera ea vlceraue tetra pessimaue cacoethea sunt. EUST. Apud Hippocr. epid. VI. legitur τὰ περιμάδαρα ἕλκεα κακοήθεα, at in aphorismis, vbi eadem habetur sententia, scriptum est περιμάδηρα. Sed reponendum περιμάδαρα cum ex Erotiano, tum ex illo altero, qui est in epidemiis loco, crediderim. ST. Foes. p. 200. explicat

vlcera

Εἶρος) nonnulli formam duri tumoris circa lienem esse aiunt: nonnulli vero circa totum corpus affectionem: vtrique non recte. Est enim ὁ εἶρος febris species.

Ἕρπει) sensim incedit, et ἕρπετα, τὰ εἰς τὴν ἔραν, id est, in terram incedentia.

Ἕλκεα περιμάδαρα) idem quod ἀνώμαλα καὶ ἄτροφα, hoc est inaequalia, et quae non aluntur.

Ἔπαφρα) subalbida, et velut spumosa.

Ἔχρων

[2] *ἄτροφα MS. St. consentit Eust. et Chart. apud Hipp. est αὔτυφα, per se tumida aut elata, aut intensa.*

vlcera circumquaque glabra et depilia.

i. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 19. p. 307. v. 47. de Sileno: Ab aluo prima die, bilioſa, mera, ἔπαφρα spumosa, abunde colorata, multa prodierunt. Et v. 49. secunda die febris acuta, secessus plures, tenuiores ἔπαφρα spumosi. Et libro tertio com. 1. t. 18. p. 319. v. 33. de eo, qui in Dealcis horto decumbebat: Tertia die febris acuta, secessus nigri, tenues, ἔπαφρα spumosi. Et t. 20. v. 38. Quinta secessus plures, nigri, ἔπαφρα spumosi. Et t. 21. v. 39. Sexta die secessus nigri, pingues, ἔπαφρα spumosi. Et libro quarto p. 332. v. 28. de Hyle famula Aristidis, de excretione per sedem: Et neque ἔπαφρα spumosa, neque subsanguinolenta. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 3. Sed et aluus ἔπαφρα spumosa, bilioſa insuper egerit. Et com. 3. t. 1. p. 411. v. 4. Quibus sopor fit, ἐπάφρων (non ἐπᾶφρων, vt in impressis codicibus perperam legitur) spumosis prodeuntibus, his febris exacerbatur acuta. In cuius expositione Galenus inquit: Vocaui autem spumosam deiectionem, quomodo fecit Hippocrates in praesagiis (nimirum com. 2. t. 20. p. 404. v. 4.) inquiens: Deiectio autem, si valde aquosa fuerit, vel alba vel pallida, vel admodum rubens, vel ἀφρώδεις spumosa, mala haec sunt omnia, atque in epidemiis saepiuscule. Quidam interpres libri huius dicebat Hippocratem vocare ἔπαφρα, quae spumam sursum vectam habent, tanquam fluxilibus quibusdam existentibus, vel deiectionibus, vel vrinis, vel succis, in quibus spuma poni alio ordine apparet. EVST. Erotianus dicit ἔπαφρα esse τὰ οἷον ἀφρώδη, at Galenus plane vult ἔπαφρα διαχωρήματα vocari ea, quae sint ἀφρώδη, vbi exponit hunc locum,

k 3 Ἔκρεεν) τὸ πονηρὸν, ἢ τὴν [1] ἔκκρισιν.

Ἐνυδρέοντα) καθυγραίνοντα.

l 2 3 Ἔκχυμα) τὰ ἐκζέματα, ὥς φησι Βακχεῖος. Καὶ Ἐκχύσεις, αἱ [3] ἐξανθήσεις.

m 4 Ἐπαναιώρημα) ἐπινέφελον τὸ ἐφισάμενον τοῖς ἕρεσι καὶ τοῖς διαχωρήμασι, καὶ οἷον ἐπικρεμάμενον, ποικίλῳ χρώματι [5] κεχρημένον. [6] Νεφέλας γὰρ ἰδίως καλεῖ τὰς τοιαύτας ἐφισάσεις.

n Ἐλάπαξεν) ἐμάλαξεν.

o Ἐξέρυθρον) οἱ μὲν ἐξεδέξαντο τὸ λίαν ἐρυθρὸν, οἱ

[1] ἔκρισιν ἐνυδρέονται *vulgg. vltima vox a ſeq. diuulſa hic irrepſit vulgg. addunt* ἐνυδρεύονται, καθυγραίνονται, *et ſic Euſt.* [2] *Euſt. Iunta et vulgg.* ἐκχύματα, *rectius* ἐκχυμώματα *Chart. Erotiani tota lectio ſuſpecta videtur Foeſio.*

cum, qui eſt initio libri prorrh. 3. (ſecundum eam, quae apud illum habetur diuiſionem) οἷς κῶμα γίνεται ἐπάφρων περιελθόντων, πυρετὸς παροξύνεται ὀξύς. Ita enim legi debet, non autem ἐπ' ἄφρων duobus verbis, vt apud eum legitur. Sic et libro prorrh. II. ἔπαφρα χολώδεα. Meminit autem Galenus cuiuſdam enarratoris, qui ἔπαφρα putauerit appellari τὰ τὸν ἀφρὸν ἄνωθεν ἐποχεμένον ἔχοντα. ST. Cf. Foeſ. p. 223.

k. Libello de morb. virg. p. 213. v. 16. Tunc ſanguis non habens ἔκρεεν effluxum, prae multitudine reſilit ad cor. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 412. v. 4. de optimis abſceſſibus. Et qui per ἔκρων effluxionem fiunt. Alii vertunt: qui per emiſſaria quaedam effluunt: aut per emiſſionem fiunt. Et p. 412. v. 11. Abſceſſus aut per venas, aut per aluum, aut per neruos, aut per cutem, aut iuxta oſſa, aut ſecundum ſpinalem medullam, aut ſecundum alias ἐκροὰς effluxiones, aut emiſſaria, os, pudendum. EUST.

l. Non reperio hanc vocem apud Hippocratem, ſed quaſdam ſimiles. Primo de hùmor. t. 15. p. 114. v. 35. Μὴ τὰ ἐκκεχυμωμένα. Ne humores effuſi intro reuellantur, perperam, vt arbitror, hoc in loco ἐκκεχυμωμένα pro ἐκχυμωμένα ſcribitur. Galen. in com. ait: Ipſe enim vocare ἐκχυμώμενα, ἐκχυμώσεις, ἐκχυμώματα, id eſt, effuſa, effuſiones, et effuſos humores, ſolet eas excretiones, et euacuationes, quae ex vaſculis fiunt: quae quidem fieri ſolent, quum venae, quae in cute ſunt, contun-

Ἔκρηγν) prauum, vel effluxionem.

Ἐνυδρέονται) madefiunt.

Ἐκχύματα) feruidae eruptiones, vt inquit Bacchius, et ἐκχύσεις, papulae.

Ἐπαναιώρημα) nebulosum supernatans in vrina, et excrementis, et velut suspensum, vario colore praeditum. Appellat enim proprie eiusmodi supernatationes, nebulas.

Ἐλάπαξεν) emolliuit.

Ἐξέρυθροι) nonnulli interpretantur valde rubrum, non-

[3] ἐξανθήσης *MS. D.* [4] ἐναιώρημα *Foes.* [5] κεχρωτμένον, *melius Foes.* [6] *Haec verba vsque ad finem desunt in vulgg.*

tunduntur, ac sanguis per ipsas contusas effunditur: is tamen non vno loco ita effusus, statim in grumos coit, sed postquam effusio per-fultationem efficitur. Tertio de officina medici t. 30. p. 504. v. 46. Quaecunque vero ἐκχυμώματα effuso sanguine sugillationes, aut contusiones, aut vulsiones, aut tumores. In cuius com. Galenus ait: Verum vbi contusa caro ad regionem, quae sub cute est, sanguinem transmittit, haec sanguinis suffusio dicitur ἐκχύμωμα, sub qua cutis inuiolata seruatur. Scindi autem tenues venas cum carne, vbi id exoritur, manifestum est. EUST. Vide num legendum sit ἐκχυμώματα pro ἔκχυμα, et ἐκχυμώσεις? ST.

m. Hanc vocem apud Hippocratem non reperio, sed saepissime ἐναιώρημα, ac praesertim in libris de morb. vulg. Secundo progn. t. 29. p. 404. v. 22. Nubeculae, quae ἐναιωρευμέναι suspenduntur in vrinis. Sic habet codex Vaticanus. Galenus in com. t. 26. eiusdem libri habet, ἐναιώρημα suspensum, et ἐναιωρήματα suspensiones. EUST. Foes. p. 208. laudat quoque L. IV. epid. p. 339. 27.

n. Quarto de morb. vulg. p. 332. v. 13. de seruo in Hippolochi villa. Cui tenuia recrementa progressa, partem aliquam ἐλάπαξεν euacuauerunt. Sic vertit Germ. interpres. Caluus vero, mollescebant. EUST. Foes. p. 373. plura commemorat loca.

o. Sexto de morbis vulgaribus com. 1. t. 29. p. 343. v. 49. de febrium differentiis. Aliae ad manum humectae, aliae ἐξέρυθροι rubicundae valde. In cuius com. Galenus ait: Ἐξέρυθροι perrubrae febres,

οἱ δὲ τὸ ἔξω γινόμενον ἐρύθημα. Ἐξ ὧν καὶ Φιλωνίδης ὁ Σικελός.

p. 1 Ἔμυξεν) 2 ἐξέναξε. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι.

pp Ἐλατήρια) Κοινῶς τὰ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντα φάρμακα.

Ἐπί-

1 ἔμυξε *ap. Hipp. ſed tuentur Steph. lectionem exempl. quaedam Regia.*

febres, hoc eſt, vehementer rubrae, vehementiſſimum calorem ſubeſſe indicant: materiam vero eſſe ſanguinem. Et com. 2. t. 18. p. 344. v. 18. Habent autem horum plurimi, et ἐξέρυθρα rubicundas, ſeu perrubras. Galenus eo in loco monet, ſubaudiendum eſſe facies perrubras habere. Et com. 6. t. 17. p. 348. v. 24. de ſanguinis fluxu ex naribus. Quibus vero colores ἐξέρυθροι rubri fuerint, iis non aeque confert, ſcilicet vinum. In coacis praenotionibus p. 428. v. 23. Quandoque vero et ἐξέρυθρα rubicundae in pedibus ambuſtiones eadem ſignificant. Et v. 33. Capitis ſucceſſiones, oculi ἐξέρυθρα rubicundi. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero: Subquatientia capitis lumina perrubra. Et p. 433. v. 32. de alui egeſtione. Mala autem ſunt et ἐξέρυθρα rubicunda valde et aeruginoſa. Et p. 439. v. 12. Qui circa articulos ἐξερύθροισιν rubicundas in ſuperficie puſtulas habent. Et p. 441. v. 44. Αἱ ἐξερυθρῶν valde rubicundorum nigrorum a veratro purgationes, malae ſunt. Et v. 46. A veratro vomere ἐρυθρὰ rubicunda ſpumoſa, pauca, prodeſt. Et p. 444. v. 18. Quibus et flammeis, vt ἐξερύθροις valde rubicundis, ſolutis, graveolens, larga, ὑπέρυθρον ſubrubra fit, hi, ne inſaniant, timor eſt. Et v. 19. In his ἐξέρυθρα valde rubicundae, inſtar purulentae carunculae, egeſtiones maxime prodeunt. Primo prorrh. com. 2. t. 40. p. 410. v. 28. de Dyſode: Huic etiam vrinae vehementer fermentatae, erant valde ἐξέρυθρα rubicundae. Galeni exemplar habet: Vrinae fermentatae erant violenter, et faciei rubor. Ipſe vero in com. inquit: Quum igitur fuerit talis difficultatis ſpirandi ſpecies, rubens iure optimo redditur facies. Si vero et capitis dolor ſimul fuerit, nihil miri, ſi valde rubens fuerit. EUST. Erotianus ex duabus vocis ἐξέρυθρον expoſitionibus, quas affert,

nonnulli vero, extra ruborem natum. In quorum numero fuit Philonides Siculus.

Ἔμυξεν) fuſpirauit. De hac voce ſcriptum reliquit Menander in Scuto.

Ἐλατήρια) communiter pharmaca inferioris ventris partes purgantia.

Ἐπέ-

[2] ἤσεναξε *Foeſ. forte ex operarum errore.*

affert, non dicit, vtram probet. At Galenus aperte ἐξερύθρας πυρετὰς ſe intelligere dicit σφοδρῶς ἐρυθράς. Hippocr. verba ſunt epid. VI. οἱ δὲ (ſubint. πυρετοὶ) πρὸς τὴν χεῖρα νοτιώδεις, οἱ δὲ ἐξέρυθροι, οἱ δὲ ἐξωχροι, οἱ δὲ πελιοί. Vbi Galenus, οἱ δὲ ἐξέρυθροι, τουτέστιν οἱ σφοδρῶς ἐρυθροί, σφοδροτάτην μὲν ἐμφαίνασι θερμασίαν, τὴν δ' ὕλην, etc. Idem alibi ἐρύθρον κῆρον medium inter ἐξέρυθρον et ὑπέρυθρον eſſe tradit. Quin etiam alio quodam loco ἐξέρυθρα κῆρα non alia eſſe ſcribit, quam quae vulgo vocentur αἱματώδη. ST. Vide Foeſ. p. 217.

p. Legitur haec vox epid. V. p. 1143. A. HER. Vide Foeſ. p. 206. Locus huc pertinens eſt epid. L. V. p. 335. 20.

pp. Galenus in Exeg. dicit, non modo ex ſylueſtri cucumere factum eſſe, ſed quidquid per infernas partes purgat, ſic dici. Libro de locis in homine p. 69. v. 41. Φάρμακον δὲ πίσον ἑλατήριον. Medicamentum potandum praebe deorſum purgans, et inferne aluum lacte infuſo elue. Interpres Germanus elaterium inutiliter addidit. Libro de internis affect. p. 197. v. 37. de renum morbo. Huic, quum ſic habuerit, ἑλατήριον elaterium bibendum dato, aut thapſiae radicem, aut veratri, aut ſuccum ſcammoneae. Et p. 205. v. 44. de morbo regio. Deinde fomento adhibito, ἑλατήριον pharmacum deorſum purgans bibendum dato, pro qua voce Germanus interpres vertit, elaterium. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 40. de prolapſo vtero: Quum ſic habuerint, φάρμακον χρὴ πίσαι κάτω ἑλατήριον pharmacum deorſum purgans bibere oportet. Et p. 276. v. 27. eadem verba repetit, abſque dictione, κάτω. Quinto de morbis vulgaribus p. 335. v. 25. de Eupolemi morbo Et pharmacum bibit ἑλατήριον aluum deorſum purgans. Et p. 337. v. 4. de Antimachi vxore. Huic datum eſt catapotium ἑλατήριον deorſum purgans, fortius, quam conueniebat. Et v. 14. de famula Oneſidemi. Huic debile

q Ἐπέδυεν) ἐπεδιέρρει καὶ διεπήδα.

r Ἐτιταίνετο) ἐνεπήγνυτο.

s [1] Ἐκθήλυσις) ἔκτηξις καὶ [2] ἰσχνότης. Νίκανδρος δὲ ἀντὶ τῆς ἐκμαλθάξεως αὐτὴν τέθεικεν.

t [3] Ἐπίθημα ἔχειν) ἀντὶ τοῦ, πῶμα ἔχειν. Ἰδίως γὰρ οἱ Ἀττικοὶ ἐπίθημα τὸ πῶμα καλοῦσι.

Ἐκλα-

[1] *scribitur et* ἐκθήλυνσις *et sic Eust. et vulgg.* [2] ἰσχνότητος *MS. D. sed margo* ἰσχνότης.

datum est pharmacum ἐλατήριον deorsum purgans in potu. Et p. 338. v. 46. de muliere, quae se ipsam iugulauit: Et datum est ipsi longe postea καταπότιον ἐλατήριον, catapotium deorsum purgans, et per secessum ipsi exiit. Et v. 48. de adolescente, qui ex Euboea venit: Deinde quum putaret se purgatione sursum versus opus habere, radicem debiliter ἐλατήριον purgantem bibit, pro qua voce interpres Germanus perperam vertit, radicem veratri, Calvus vero, elaterium. Et p. 339. v. 2. Quidam homo Euboeus πιὼν ἐλατήριον poto pharmaco deorsum purgante, per tres dies purgabatur, et mortuus est. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 368. v. 12. Nam exceptis morbis acutis, plurima ab ipsis relata sunt pharmaca ἐλατήρια aluum deorsum purgantia exhibenda, et serum, et lac pro tempore. EUST. Vide epid. V. p. 1143. G. HER. Vide Foes. p. 197. et Casp. Hoffmanni varr. lectt. I. II. c. 2. 3. 4. 5. 6. p. 53-60.

q. Puto ἐπέδυεν ab Erotiano lectum epid. V. p. 1146. E. vbi editur καὶ ἐδόκει τὸ ὀστέον ἐκ ὑγιὲς εἶναι, καὶ ἐπήδα ἐξ αὐτοῦ ὀλίγον αἷμα. Lubens hic pro ἐπήδα rescripserim ἐπέδυεν. Forsan et hic in margine adscripserat quis ἐπήδα, vt Erotianus διεπήδα explicat, quod dein a librariis tanquam emendatio τὸ ἐπέδυεν receptum est. Malim tamen ἐπέδυ legere, vt fiat ab ἐπιδύω. HER.

r. Legitur epid. V. p. 1153. F. HER.

s. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 11. p. 343. v. 29. Crurum ἐπιθήλυνσις effeminationes. Et v. 31. de abscessu articulorum ex lassitudine: Ex quo crurum ἐκθηλύνσιες effeminationes. Quinto aphor. t. 16. p. 396. v. 14. Calida frequenter ea vtentibus, has noxas inducit, carnium ἐκθήλυνσιν effeminationem, neruorum impotentiam. In cuius com. Galenus inquit: Carnium ἐκθήλυνσιν effeminationem, hoc est, debilitatem dictam esse per translationem,

Ἐπέδυεν) diffluebat, et profiliebat.

Ἐτιταίνετο) concrefcit.

Ἐκθήλυνσις) liquefactio et extenuatio. Nicander vero pro mollitie eam pofuit.

Ἐπίθημα ἔχειν) id eft, operculum habere. Attici enim proprie ἐπίθημα operculum appellant.

[3] *ἐπίθεμα apud Hippocr. et Gal. in quibufdam exempll.*

tionem, quoniam femina eft debilior mafculo. Tertio de artic. t. 82. p. 490. v. 19. Vfus enim aliquis liberat ab ἐκθηλύνσιος effeminatione. Tertio de officina medici, t. 6. p. 504. v. 11. de fafciarum numero, et longitudine: Vt onere non laedant, vt inclinationis caufae non fint, neque ἐκθήλυνσιν effeminent. In quo loco Galenus monet: Vfurpare Hippocratem verbum effeminare, quod ἐκθηλύνειν dixit. ERST. Hic ἐκθήλυσις, at paulo poft (nimirum in quarto verfu paginae 154) legitur ἐκθήλυνσις, fed ex Hippocrate et Galeno lectionem hanc illi anteponere debemus. Sic enim Hippocrates in quodam aphorifmo, σαρκῶν ἐκθήλυνσιν, νεύρων ἀκρατείαν, γνώμης νάρκωσιν; vbi Galenus ἐκθήλυνσιν exponit ἀτονίαν, additque ideo ἀτονίαν vocari ἐκθήλυνσιν, quod femina omnis fit mare imbecillior. At vero in hoc eiufdem Hippocratis loco, epid. L. VI. αἱ τῶν σκελέων ἐκθηλύνσιες οἷον ἢ πρὸ νόσα ὁδοιπορήσαντι, ἢ ἐκ νόσα αὐτίκα, διότι ἴσως τὸ ἐκ κόπων εἰς ἄρθρα ἀτέγη, δι' ὃ αἱ τῶν σκελέων ἐκθηλύνσιες, idem Galenus ingenue fatetur fe non fatis affequi poffe, an ἐκθηλύνσεις appellare voluerit folas ἀσθενείας, an quibus ἀτροφία coniuncta effe foleat. Nam fi rationem habeamus prioris exempli, licere ἀσθενείας intelligere, quibus adiuncta fit ἀτροφία: fin vero pofterioris, nequaquam ἰσχνότητας debere intelligi, fed fimpliciter ἀσθενείας. Erotianum tamen videmus ἐκθήλυνσιν exponere ἕκτηξιν, item ἰσχνότητα et ἰσχνασίαν. ST. Hefych. interpretatur ἐκτεθηλυσμένοι, μαλακιαθέντες, κεκοπιακότες, ἢ ὡς θήλειαι γενόμενοι.

t. Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 10. p. 346. v. 46. Aqua decocta, partim vt aerem admittat, partim vt vas non plenum fit, καὶ ἐπίθημα ἔχειν, et operculum habeat. Inuenio etiam ἐπιθέμα libro de nat. mul. p. 230. v. 3. de fomentis vterorum. Vafis autem ἐπιθέμα operculum perforato, et impofito arundi-

u ᾽Εκλαπήσεται) ἀντὶ τοῦ [1] ἐκγλυφήσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται. Ὡς καὶ ᾽Αριστοφάνης ἐν [2] Γηρυτάδῃ φησὶ, Φήμας ἔν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας [3] ἐκλαπῆναι. v Απαξ εἰρηται καὶ παρ᾽ ἡμῶν ἐξήγηται [4] μόνων.

x ᾽Εναυλιζόμενον) ἐμμένον.

[5] Εὐπετίην) εὐχέρειαν.

[6] ᾽Εξαυαίνεται) ξηραίνεται.

y ᾽Εκπεπταμένα) [7] ἐξεσιγμένα καὶ ἐξηπλωμένα.

z [8] ᾽Εργματα) [9] σηρίγματα.

Εὐσα-

[1] ἐκγλυφήσεται *MS. D.* [2] Γυριτάδει *MS. D.* Γηρητάδει *Euſt. et Iunt.* [3] ἐκλαμπῆναι *vulgg.* [4] μόνον *MS. D.* [5] εὐπετείην *mauult Foeſ.* [6] ἐξαυένεται *MS. D.*

dine foueto. Arundinem vero cum ἐπιθέματι operculo tollito. Si enim ſine ἐπιθέματος operculo abſtuleris, exuretur. Secundo de morb. mul. p. 289. v. 9. Et olei roſacei heminam dimidiam in ollam mittere, cuius ἐπιθέμα operculum foramen habet. EUST. Foeſ. p. 227. laudat epid. L. VI. ſ. 4. aph. 8.

u. Ariſtophanes, inquit Erotianus, ἐν Γηρητάδει, quae comoedia quum non exſtet, hunc locum reſtituere non potuimus. EUST.

x. Secundo de nat. hum. t. 10. p. 24. v. 22. Nimirum purgatione accliui exiſtente, et multo tempore in pectore ἐναυλιζόμενον immorans putreſcit, et purulenta redditur. EUST. Hippocrates περὶ Φύσιος ἀνθρώπε videtur ἐναυλιζόμενον in ea ſignificatione protuliſſe, quae hic ab Erotiano ponitur, atque adeo inde eum ſumſiſſe hoc verbum exiſtimo: vbi ſcribit, καὶ χρόνον ἐναυλιζόμενον πολὺν ἐν τῷ στήθει κατασήπεται, καὶ γίνεται πυοειδές. ST. Heſych. reddit διατρίβειν.

y. Libro de vet. medic. p. 11. v. 25. de figuris membrorum: Aliae ἐκπεπταμένα expaſſae, aliae ſolidae et rotundae. Et v. 29. Num cauae et ἐκπεπταμένα expaſſae, et v. 37. At vero cauae et ἐκπεπταμένα expaſſae figurae, influentem quidem humorem maxime omnium ſuſceperint, non autem ſimiliter attraxerint. Secundo de officina medici t. 25. p. 503. v. 39. Subligatio quidem in cauſa eſt, vt aut diſpariata vniantur, aut ἐκπεπταμένα expaſſa contrahantur, aut contracta diducantur. In cuius com. Galenus dicit: Ἐκπεπταμένα hiantia dicere Hippocratem, quae plurimum inter ſe recedunt, quod ſit duobus modis, vel vbi ipſa tota, vel vbi

orae

Ἐκλαπήσεται) pro exſculpetur, ac in lucem edetur, vt inquit Ariſtophanes ἐν Γηρυτάδει: Fama igitur ego hominum omnes ἐκλαπῆναι, exſculpi. Semel dictum eſt, et a nobis ſolum interpretatum.

Ἐναυλιζόμενον) immanens.

Εὐπετίην) facilitatem.

Ἐξαυαίνεται) exſiccatur.

Ἐκπεταμένα) idem quod ἐξεσιγμένα, expanſa et explicata.

Ἔργματα) firmamenta.

[7] ἐξηπλομένα *MS. D. Foeſ. reponendum cenſet vel* ἐξεπτυγμένα, *vel* ἀνεπτυγμένα, *vel* ἐκπεπληγμένα. [8] ἔρματα *Foeſ. et Chart.* ἐρμάσματα *Euſt. ex Hipp.* [9] ςηριάματα *MS. D.*

brae duntaxat inter ſe diſtant: de qua re etiam loquitur in comm. t. 32. Reperio praeterea apud Hippocratem in eadem ſignificatione ἐκτεταμένα, id eſt, extenta. Primo progn. t. 14. p. 402. v. 13. Secundo de fract. t. 61. p. 467. v. 27. Primo de art. t. 40. p. 475. v. 36. EUST. Pro ἐξεσιγμένα crediderim reponendum ἐξεπτυγμένα. Galenus autem ἐκπεπταμένα eſſe ait, quae longiſſimo inter ſe diſtant interuallo, in ſuis commentariis in hunc locum Hippocratis, qui eſt in libro, qui κατ' ἰητρεῖον inſcribitur, ὑποθέσις μὲν αὐτὴ ὧς τε ἢ ἀφεσεῶτα προσεῖλαι, ἢ ἐκπεπταμένα συσεῖλαι, ἢ ξυνεσαλμένα διαςεῖλαι. ST. V. Foeſ. p. 190.

z. Apud Hippocratem et Galenum reperio ἔρματα, ἐρμάσματα, et ἐρείσματα, non ἔργματα. In ſecundo de fract. t. 77. p. 464. v. 39. Si enim dependeat pes, reliqua tibia ἡρματισμένης firmata, neceſſe eſt iuxta anteriorem tibiae partem oſſa incurua eſſe. Si vero calcaneum quidem moderato altius ἡρτισμένη fuerit firmatum. In cuius expoſitione Galenus inquit: De crure autem, quod fulcitur ἐρματισμένης dixit, ducto vocabulo a fulcris, quae graece dicuntur ἔρματα: quorum meminit poeta in eo carmine ὑποδείρεον ἔρματα νηῶν, hoc eſt, fulcimina puppibus abſtrahunt. Sic igitur accipitur vocabulum ἡρματισμένης. Tertio de art. t. 26. p. 485. v. 13. Ἐρμῆσαι firmare quidem oportet iuxta pectus ad ſcalam fortiter deligando. Quem locum explicans Galenus ait, in ſuperioribus ſe oſtendiſſe, ἔρματα dici ab Hippo-

[a] Εὐξαλέως) περιεξαλμένως.
[b] [1] Ἑδραίως) Βακχεῖος ἐν γ', [2] ἐπιμόνως. Ἐπικλῆς δὲ, [3] ἐγκαθίσματι χρονίῳ καὶ ἐπιμόνῳ. Ἑκάτεροι

[1] ἑδρεσῶς *MS. D.* ἑδραιὸς *Foes.*

Hippocrate fulcimenta, et ἑρμάσαι fulcire: atque hoc esse quod a poeta scribitur ὑποδείρεον ἔρματα νηῶν, hoc est, fulcimina puppibus abstrahunt. Tertio de offic. med. t. 26. p. 504. v. 35. ἡρμόσθαι firmatum autem se esse, non compressum (dicat). In quo loco Galenus iterum monet, fulcimenta constare a Graecis appellari, non solum ἑρμάσματα, sed ἐρείσματα, vel ex eo, quod poeta ait in eo carmine ὑποδείρεον ἔρματα νηῶν fulcimina puppibus abstrahunt. Ad cuius similitudinem fulcire dictum est ab Hippocrate ἡρμόσθαι. Et t. 36. p. 505. v. 13. Τὰ δὲ ἑρμάσματα καὶ ἀποστηρίγματα fulcimenta vero ac firmamenta adhibere oportet. In cuius expositione Galenus quid eiusmodi voces significent, longa oratione declarat, asseritque vocem ductam esse a nomine ἔρματα, quo fulcimenta graece vocantur: quorum meminit Homerus in supra citato carmine, quasi nihil differat ἐρείσματα fulcimenta ne dicantur, an στηρίγματα firmamenta. Nunc vero duorum nominum ἑρμάσματα, sic enim dixit fulcimenta, et στηρίγματα quo firmamenta expressit, proxime alterum alteri subiiciens indicari videtur, non significari idem ab vtroque. Vbi igitur agere curiosius volumus, στηρίγματα dicemus, quae sine vinculo, ἑρμάσματα, quae cum hoc adhibentur: sicque statuemus ea vocari στηρίγματα, quae partibus illis dantur, quarum motus necessarius est, a quo cessatio non est in nobis: ἑρμάσματα, quae immobilibus. Plura habes in annotatione dictionis ἥρμοσαι et ἑρυμάτων. EUST. Non ἔργματα, sed ἔρματα scripsisse Erotianum puto, vnde enim γ habere posset hoc vocabulum? Sed et Galenus ἔρματα scribit, non ἔργματα, exponitque ἐρείσματα, citans ex Homero, ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν. Inuenitur autem et apud Hippocratem et ἑρμάσματα in eadem significatione. Nam in libro κατ' ἰητρεῖον ita scribit, τὰ δὲ ἔρματα καὶ ἀποστηρίγματα, οἷον σήθει, πλευρῇσι, κεφαλῇ, καὶ τοῖσιν ἄλλοισιν ὅσα τοιαῦτα, τὰ μὴ σφυγ. etc. Vbi Galenus ait ἑρμάσματα et στηρίγματα poni quidem saepe in eadem significatione, habere tamen, si accuratius vis verborum expenda-

Εὐσταλέως) succincte.

Ἑδραίως) Bacchius in tertio perseueranter, Epicles vero assidue, diu et constanter. Vtrique autem, vt arbi-

tror,

[2] ἐπιμονῇ *MS. D.* ἐπιμονὸς *Foes.* [3] ἐγκάθισμα *MS. D.*

pendatur, aliquam inter se differentiam, et σηρίγματα esse ὅσα τῆς ἐπιδέσεως ἔξωθέν ἐστιν, at vero ἑρμάσματα esse τὰ κατ' αὐτὴν ἐκείνην· Vide plura ibidem. Est autem ἑρμάσματα a verbo ἑρμάζειν, quod idem enarrator apud Hippocratem ἑδράζειν καὶ σηρίζειν exponit. Ab eodem est et ἑρμασμὸς, quo vtitur in libello περὶ ἀγμῶν. ST. Adde quae de voce ἕρμα egregie pro more suo commentatus est Ven. Senex, V. Ill. Trillerus in Obss. critt. p. 288.

a. Libro de decenti ornatu, siue de probitate, p. 16. v. 36. Et omnia haec facere placide εὐσταλέως expedite cum ministerio. Libro de superfoet. p. 48. v. 36. de extrahendo foetu mortuo. Deinde his exemtis latera confringere, quo confidens corpusculum leuius ac εὐσταλέστερον expeditius fiat. Primo de officina medici t. 16. p. 502. v. 35. Vestis εὐσταλέως succincte, distincte, aequaliter, similiter, cubitis, humeris. In quo loco Galenus inquit, εὐσταλέως succincte, apte, ac expedite, pro collecte dixisse, vt neque fluat, neque medicum strangulet. EUST. V. Foes. p. 252.

b. Primo de officina medici, quem librum, vt coniicio, Erotianus innuit, t. 17. p. 502. v. 41. de situ corporis. Huc vero aut illuc, vt non extra ἕδρης sedem, sed pro ratione conuersionis, et corpus, et operantem corporis partem producat. Et t. 18. p. 502. v. 43. Agere vero oportet ita, vt altero pede inscendat, non eo, qui est ad manum agentem, genu ad inguem sublato, velut in ἕδρῃ sede. Et libro secundo t. 27. p. 503. v. 42. Ad ea quidem, quae abscesserunt, ita vt sublimia ἕδρης sedem quidem contingant, non tamen comprimant. Primo de art. t. 62. p. 477. v. 17. Neque enim hoc os in pristinam ἕδρην sedem similiter firmari poterit, veluti natura exigit. Et libro tertio t. 86. p. 490. v. 36. de Amazonis. Vtuntur autem his (scilicet viris,) pro opificibus, ad coriaria opera, aut fabrilia, aut aliud ἑδραῖον ἔργον sedentarium opus. Alter locus Erotiani est in libro de vulner. capit. p. 447. v. 12. qui talis est: Διακοπὴ γὰρ καὶ ἕδρη τ' αὐτὸ ἔχω, hoc est,

τεροι δὲ, ὡς οἶμαι, ἁμαρτάνουσιν. Οὐ γὰρ ἐν δηλοῖ ἡ λέξις, ἀλλ' ἐνθάδε μὲν τὴν καθέδραν σημαίνει. Ἔνθεν γὰρ καὶ Διέδρα λέγεται τὰ ἐφ' οἷς καθήμεθα. Ἐν γοῦν τῷ [1] Περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ [2] τραυμάτων αὐτὸς ἐξηγεῖται, λέγων, [c] Διακοπὴ δὲ καὶ ἕδρη [3] τωὐτό ἐστι. Ὅλα δὲ εὖ [4] μάλα καὶ πολλάκις. Ὁμοίως κἀν τῷ Μοχλικῷ φησὶ, [5] καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδραν [6] πτέρνῃ ἢ θέναρι. Τετέχθω, εἰς τὸν [7] οἰκεῖον τόπον.

[d] [8] Ἐξήρεισεν) ἐξέπεσεν.

[e] Ἐξαρύεται) Βακχεῖος ἐν γ', ἐκθλίβεται.

Ἐξαν-

[1] περὶ τὴν κεφαλὴν *MS. D.* [2] θραυμάτων *vulgg.* [3] ταὐτὸν *MS. D.* [4] μάλλα *MS. D.*

est, interciſio enim et ἕδρη ſedes idem eſt. Verba autem, quae ipſe Erotianus ibidem ſubiungit, nimirum, ὅλα δ' εὖ, μάλα, καὶ πολλάκις, id eſt, tota quidem, bene, valde, et ſaepe, in codice Hippocratis nuſquam reperiuntur. Et ſupra p. 446. v. 6. At vero ἕδραι ſedes telorum acutorum ac leuiorum, ipſae in ſeipſis ſientes in oſſe. Quae verba frequenter in eo libro reperiuntur. Locus, quem Erotianus citat ex Mochlico, depraua tus eſt: Sicque ex Hippocratis codice p. 511. v. 6. reſtitui debet: Καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδρην πτέρνῃ ἢ θέναρι ἐπί τινος, id eſt, quae vero ſuberunt, calce vel manus palma, in ſuam ἕδρην ſedem pellito. Sic Calvus tranſtulit. Galenus in ſecundo de fract. in com. t. 9. inquit: Abrumpitur autem os quatuor de cauſis maxime generalibus. Super ipſum enim vehementi impetu incidit, aut aliquid conterendi vim habens, quod plane neceſſe eſt natura durum eſſe, et mole non exiguum: aut aliquid, quod non tantum cutem, et quae inter cutem ſunt, et oſſa, ſed haec quoque ſecare poſſit, quem morbum Hippocrates in L. de vulner. capit. ἕδραν appellat. Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 12. p. 347. v. 2. Somnus ἑδραῖος ſedentium, ſtanti dormitatio. In cuius expoſitione Galenus ait: Somnum eorum, qui ſedent, aiunt ἑδραῖον, quaſi ſedentarium dicas, ab ἕδρας ſede appellatum: parum autem eſſe horum ſomnum dormitationi ſtantium: ac ſi tota oratio eſſet hoc modo pronunciata. Calidae naturae a plurimo ſomno arcendae ſunt;

tror, errant. Non enim vnum tantum haec vox ſignificat; ſed hic quidem cathedram ſignificat; hinc enim et ſellae dicuntur, in quibus ſedemus. In libro igitur de vulneribus capitis ipſe interpretatur dicens: Interciſio autem et ἕδρη ſedes idem eſt. Tota quidem bene, valde, et ſaepe. Similiter et in Mochlico. Cogere vero quae ſupereminent in ἕδρην ſedem ſuam calcaneo, vel planta; hoc eſt, in proprium locum.

Ἐξήρειπεν) decidit.

Ἐξαρύεται) Bacchius in tertio, exprimitur et exhauritur.

K 5 Ἐξαν-

[5] καταναγκας *MS. D.* [6] πτέρνα ἢ θενάρη *MS. D.* [7] εἰκῆον *MS. D.* [8] ἐξήριπεν *vel* ἐξείριπεν *legendum cenſet Foeſ.*

ſunt; melius enim eſt, vt vigilent, et aliquid faciant; praecipue autem prohibendae ſunt, ne ſedeant; ſin minus id concedendum erit, quod eſt ſtantium dormitioni perſimile; ſed ne decumbant, cauere conuenit. Quidam ſomnum ἑδραῖον pro profundo dictum putant, vt quicunque ita affecti ſunt, ſtantes iam dormituriant. Sed quum non addiderint, quem vſum haec afferant, quae ſcripſerunt, imperfecta eorum oratio eſt. EUST. Apud Hippocratem ἑδραίως κοιμηθῆναι quidam expoſuerunt βαθέως, ſicut ὕπνον ἑδραῖον, βαθὺν, apud eumdem in hoc aphoriſmo ὕπνος ἕδραιος ὀρθῷ νυσταγμός. Sed Galenus ἑδραῖον eſſe mauult τὸν τῶν καθημένων, dictum ἀπὸ τῆς ἕδρας. ST.

c. Apud Hippocratem poſt haec verba διακοπὴς etc. non ſequuntur iſta, quae ſubiungit Erotianus, ὅλα δὲ εὖ μάλα καὶ πολλάκις, ſed alia inchoatur ſententia. ST.

d. De hac voce ſupra meminit Erotianus in dictione ἔρεψις. In tertio de offic. medici t. II. p. 504. v. 15. habetur ἐξερρίπτε, et in Vaticano codice ἐξήρειπε. Ferulae porro, inquit, ſint leues, aequales, iuxta extremitates ſimae, hinc, atque illinc paulo minores deligatione: craſſiſſimae autem ex parte, qua ἐξέρριπτε extat fractura, vel vt Vatic. cod. habet ἐξήρειπε cecidit, ſeu excidit. EUST. Saepius apud Homerum occurrit v. c. Iliad. ε. v. 294. ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων.

e. Aliqua exemplaria Exegeſis habent ἐξαρύεται, alii ἐξα-

f [1] Ἐξαντλεῖται) ἐκπιέζεται.

g [2] Ἔξασις) αἱ ἐμφερομέναι τοῖς ἐπιδεσμοῖς κατὰ τὰς ἕλικας κρόκαι, ἐξάσις παρ' αὐτῷ καλοῦνται.

h [3] Ἐκθήλυνσις) ἔκτηξις καὶ ἰσχνασία.

i [4] Ἐμβατευόμενον) Βακχεῖος ἐν β' ἐμβάλλον, ἢ [5] ζηλοῦν, ἢ ἐμπίπτον. Μᾶλλον δὲ ἐνεργοῦν ἂν εἴη. Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀττική, καὶ διὰ τοῦ βτ [6] γραφομένη καὶ ἐκφωνουμένη.

k [7] Ἔδος) θρόνος ἢ δίφρος. Ὡς Βακχεῖος ἐν ά. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ ἕζεσθαι. Μαρτυρεῖ δὲ Ἱπποκράτης ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων λέγων, Πάνυ μὴν ἱκανῶς ἔχει καὶ περὶ μέγα ἕδος Θεσσαλικόν. Ἀντὶ τοῦ, περὶ δίφρον Θεσσαλικόν. Πᾶς γὰρ δίφρος ἀνακλισμὸν ἔχων, Θεσσαλικὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς λέγεται.

Ἐδί-

[1] ἐξαντλῆται *MS. D.* [2] ἐξεσίας *Chart.* ἐξασίας *ap. Gal. et Hipp.* [3] *Hunc canonem MS. D. ignorat.*

ἐξαρύαται, hoc eſt, vt ibi exponit Galenus, inanitur, exprimitur, vel, vt quibuſdam placet, hoſtilem in modum impetum facit, et minatur. Tertio de offic. med. t. 30. p. 504. v. 46. Quaecumque exſuccationes, vel contuſiones, vel vulſiones, vel tumores inflammatione carentes, ex vulnere ἐξαρυάται exhauriuntur, in ſuperiori corporis parte plurimum, in inferiore, parum deligandum eſt. Sic vertit interpres Galeni. Germanus ex vulnere oboriuntur: Vidus, ſanguinis plurimum a vitio ſurſum expellitur. Pro qua voce in impreſſis codicibus ἐξεργᾶται perperam legitur. Galenus in com. ait: Illud vero a vitio ſurſum expellatur, dixit ἐξαρυᾶται, quod quaſi exprimatur ſignificat, nonnulli aperte ſcribunt ἐξαίρεται, hoc eſt, expellatur, vt nulla apud Graecos explanatione ſit opus. EUST. Foeſ. p. 215. plura his addidit loca.

f. Foeſius p. 215. hunc canonem ad priorem referendum eſſe arbitratur, quia explicat τὸ ἐξαρύεται, nec Euſt. ht.

g. Galenus in Exeg. habet ἐξάσιας, inquitque: Quidam lina a ſummis linteis diſciſſis eminentia, et a pannis vilibus fila. Ego vero etiam antequam ea ſciſſa ſint exſtantia ſimiliter appellanda eſſe exiſtimo. Secundo de offic. medici t. 26. p. 503. v. 41. Faſciae parentur leues, tenues, molles, mundae, latae, ſine

ſuturis,

Ἐξαντλεῖται) exhauritur.

Ἔξάσις) fila, quae in reuolutionibus fasciarum eminent apud ipsum appellantur ἐξάσις.

Ἐκθήλυνσις) liquefactio et extenuatio.

Ἐμβατευόμενον) Bacchius in secundo: Inuadens, vel aemulans, vel cadens. Verum melius esset, vt significet, inhaerens. Est autem dictio Attica, quae per βτ scribitur, et pronunciatur.

Ἕδος) sella, vel currus, vt Bacchius in primo; dicitur autem παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ ἕζεσθαι, hoc est ab eo, quod in ipsa sedeamus. Testatur autem Hippocrates in libro de articulis, quum ait: Valde quidem satis habet, circa magnam ἕδος sedem Thessalicam, pro circa currum Thessalicum; vnusquisque enim currus locum sedendi habens, Thessalicus apud antiquos dicebatur.

Ἐδι-

[4] ἐσμαρτευόμενον *MS. D.* [5] ζητῶν *Foes.* [6] γραφομένα *MS. D.*

futuris, sine ἐξάσίας eminentiis, non ἐξεσίας, vt impressi codices habent. In cuius com. inquit Galenus, μήτε τὰς καλαμένας ἐξεσίας, hoc est, sine vocatis eminentiis, quae sunt in iis, quae texuntur, interdum de industria, interdum inuito textore, oblongis quibusdam existantibus, modo ex ipso subtegmine, modo etiam ex purpura. Sed et feminae in iis, quas vocant praetextas, data opera omnino hoc faciunt, quae omnia caueri iubet. EVST. Apud Hippocratem et Galen. non ἐξάσις, sed ἐξεσίας inuenio; ita enim ἐν τῷ κατ' Ἰητρεῖον legitur, μὴ ἔχοντα συῤῥαφὰς, μηδ' ἐξεσίας. Vbi Galenus ait, τὰς καλαμένας ἐξεσίας αἵτινες ἐν τοῖς ὑφεα-

νομένοις συμβαίνασιν. ST. Vide Foes. p. 216.

h. Haec vox habetur supra latius expositа, et annotatione illustrata. EVST.

i. Hesych. interpretatur κατέχειν καὶ καρπᾶσθαι χωρίον, ἢ ζητεῦσαι.

k. Locus ab Erotiano citatus, est in primo de artic. t. 22. p. 474. v. 14. Satisque omnino fuerit, si recens adhuc vitium sit, super magnam ἕδος sedem Thessalicam vim adhibere. In quo loco Galenus ait: Sedilis quondam haec figura fuit, potissimum in Thessalia, vt ad rectam lineam attolleretur ea parte, cui sedentes dorso inhaerent. EVST. Plura apud Foes. p. 180. de hac voce legi possunt.

l Ἐδικραιώθη) εἰς δύο διηρέθη.

m [1] Ἐνεκρέκωσεν) ἐνέδυσεν.

n Ἐνεφλεβοτόμησε) Βακχεῖος ἐν γ' φησὶν, ὅτι [2] διεῖλεν εἰς πλείας τόπους [3] τὰς φλέβας καὶ οἷον ἐμέρισεν.

o [4] Ἐξαμελγόμεναι) ἐκθηλαζόμεναι.

p Ἕλκος μυκονοειδὲς) οἱ [5] μὲν τὸ κάθυγρον καὶ [6] μυζῶδες. [7] Ἐπεὶ τοιοῦτοι οἱ μυκτῆρες.

Ἐπί-

[1] *ἐνεκρίκωσεν Euſt. et Iunta. ἐνεκρέκασεν Chart. et v. ſq. ἐνεδήσεν Foeſ. rectius.* [2] *διεῖλε MS. D.* [3] *τὰς φλέβας ignorat MS. D.* [4] *ἐξαθελγομέναι Foeſ. ex coni.*

l. Fruſtra puto futurum qui hanc vocem in noſtris editionibus quaeſiuerit. Sequentes tres gloſſae *ἐνεκρέκωσεν, ἐνεφλεβοτόμησε, ἐξαμελγόμεναι* exſtant ſucceſſiue L. de oſſium nat. p. 279. et 280. ibi itaque et hanc quaerendam putaui: eſtque, ni fallor, referenda ad p. 276. 43. vbi ita legunt noſtrae editiones: *πρότερον δὲ πρὶν ἐνταῦθα ἐλθεῖν, παρὰ τὰς ἰσχάτας δύο πλευρὰς ἐδιχώθη.* Vltimam nempe vocem margini quis adſcripſerat pro explicatione *τῷ ἐδικραιώθη*, namque *ἐδιχώθη* quod ad ſenſum plane idem eſt. Corrigo itaque: *παρὰ τὰς ἰσχάτας δύο πλευρὰς ἐδικραιώθη.* Interim quum tota haec tractatio de venis non ſit ipſius Hippocratis, ſed partim ex ipſius libris deſcripta, malim quoque epidem. L. II. p. 1035. A. vnde hic locus deſumtus eſt, *ἐδικραιώθη* legere pro *ἐδιαιρέθη*, quod et ipſum e Gloſſemate ortum videtur. Fit vero *ἐδικραιώθη* a verbo *δικραιόω*, hoc a *δίκραιος* bifidus, quod etiam apud Hippocratem legitur. HER. Cf. ſupra p. 119. not. p.

m. Submerſit, quod *ἐνέδυσεν* dixit Erotianus. Sed puto legendum *ἐνέδησεν* alligavit. Libro de nat. oſſium p. 63. v. 3. de venarum diſtributione. Verum ex coxendice incipiens aſcendere ad pubem, multas vagabundas producit venas, et coſtas ac verticula ad ſpinam *ἐνεκρίκωσε* illigat. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero: De coxendice incipiens in pectine finit. Multae praeterea venae per coſtas vertebraſque pererrant, quae ſpinam *ἐνεκρίκωσε* anuli modo pernectunt. Quae verba, vt iudico, hoc pacto vertenda ſunt: A coxendice incipiens aſcendere ad pubem, multas errando venas produxit, et coſtas ac vertebras *ἐνεκρίκω-*

σε

Ἐδικραιώθη) in duas partes diuisa.

Ἐνεκρίκρωσεν) submersit.

Ἐνεφλεβοτόμησε) Bacchius in tertio inquit, quod pluribus in locis venas separauit, et quasi in partes diuisit.

Ἐξαμελγόμεναι) emulsae.

Ἕλκος μυκονοειδὲς) vlcus nonnulli quidem humidum et mucosum, quoniam tale quiddam nares videntur esse.

Ἐπί-

[5] μὴν *MS. D.* [6] *sic quoque Foes. et vulgg. vel* μυκτηρώδες *aut* μυξώδες *aut* μυκώδες *ex coniectura Foesii.* [7] ἐπὶ *MS. D.*

σε πρὸς τὴν ἄκανθαν fibulae modo ad spinam pernexit. EVST. Legendum potius ἐνεκρίκωσεν, vt apud Hippocratem περὶ ὀσέων φύσιος legitur, καὶ τὰς τε πλευρὰς καὶ τὰς σφονδύλας ἐνεκρίκωσε πρὸς τὴν ἄκανθαν. Sic et apud Strab. Geogr. L. XVII. per ι non per ε hoc verbum scribitur, hoc in loco, ὁπλίζουσι δὲ καὶ τὰς γυναῖκας, ὧν αἱ πλεῖαι κεκρίκωνται, τὸ χεῖλος τῷ στόματος χαλκῷ κρίκῳ. Aeschylus item κίρκωσον habet edit. meae p. 9. per metathesin pro κρίκωσον. EST. Vide Foes. p. 355. in voce κρίκος.

n. Libro de ossium nat. p. 63. v. 4. de distributione venarum. Et propagines suas ἐνεφλεβοτόμησε diuisit in partes et intestinum ac ventrem inuoluit. Germanus interpres ἐνεφλεβοτόμησε vertit, multipliciter per venas transmittit. Caluus vero, proiecturasque et agnationes, per easque sanguinem emittunt. EVST. V. Foes. p. 210.

o. Haec explicatio optime conuenit loco κατ' ἰητρεῖον p. 685. 40. V. Foes. p. 7. in voce ἀθέλγεσθαι. Adde περὶ ὀσέων φύσ. p. 63. 15.

p. A Galeno non inuenio expositum μυκονοειδὲς, sed dumtaxat verbum ἐμυκώθη: hoc vero ἀπὸ τῶν μυκήτων deducit: at Erotianus suum μυκονοειδὲς, si modo ita scripsit, ἀπὸ τῶν μυκτήρων. Certe facilis fuit lapsus ex μύκητες in μυκτῆρες. Galenum autem in explicatione τῷ ἐμυκώθη scripsisse ita, ἐπὶ φύσεις ἔσχε πλαδαρὰς ὥσπερ καὶ οἱ μύκητες, haud negare ausit, qui alibi apud eum legerit, ἐπιφύσεις vocari μύκητας. Ceterum locus vnde illud ἐμυκώθη depromsit, est hic περὶ γυναικείων L. I. εἰ δὲ ἐχώρεεν ἡ κάθαρσις, ἐκ ἂν

ἐμυ-

q Ἐπίδοξοι) προσδόκιμοι.

r [1] Ἐκπεπληγμένον) ἐξεπτυγμένον.

s [2] Ἐγγωνίῳ πήχει) ἔγγωνος πῆχυς λέγεται, ὅταν καμφθεὶς, [3] γωνοποιηθῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα.

Εὐθυω-

[1] εὐαπεπληγμένον *MS. D.* ἐκπεπλεγμένον *Foes. ex coni.*

ἐμυκώθη τὰ ἕλκεα. ST. Foes. p. 200. multa docte de hac voce disserit.

q. Locus respicitur de fract. p. 564. 38. vnde mauult Foesius ἐπίδοξος, προσδόκιμος.

r. Galenus in Exeg. exponit, detortum. Tertio de fract. t. 43. p. 468. v. 46. Coniecturam facere oportet iuxta vlceris formam, quo sit quam minimum hians, et ἐκπεπληγμένον expassum inter deligandum, siue diuaricatum, siue digrediens. In cuius com. Galenus inquit, per translationem vtrisque his verbis vsum fuisse: Num et hians, quod est σεσηρὸς, id est, rigens de labiis oris dicitur, digrediens, hoc est, ἐκπεπληγμένον, de cruribus gradum facientibus, atque inter se distantibus. Crurum enim diductio πλίκτα digressio appellatur, et πλίγας gressura, sicut dictum est. Est ergo secundum Galenum σήρεσθαι hiare, a labiis oris sumto vocabulo: et ἐκπλήκτεσθαι diuaricari, a cruribus plurimum inter se diductis. Primo progn. t. 18. p. 402. v. 18. Et crura supini iacentis valde incuruata esse, ac διαπεπλεγμένα complicata, sic vertit Germanus interpres: alii distracta. Quem locum Galenus exponens, ait: Verbum διαπεπλεγμένα distracta scribitur, et per γ et per χ, et significat crura plurimum inter se distantia, non aliter iudicandum est, si περιπεπλεγμένα complicata legas. Eandem sententiam repetit in coac. praen. p. 439. v. 31. Secundo prorrh. p. 421. v. 31. de mulieribus concipere non potentibus. Aut enim reuulsus est, aut ἐκπεπληγμένον euersus. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, vel conuulsus, vel repercussus, vel retusus est. RUST.

s. Primo de offic. med. t. 17. p. 502. v. 40. Summas manus ἐγγωνίας angulares ad brachia figuret. In cuius com. Galenus ait, iubere Hippocratem, ne medicus superius, quam sit mammarum situs, manus porrigat, nec inferius, quam vt pectore super genua incumbente, ad rectum angulum cum humeris figurentur: quem habitum ἐγγώνιον appellat. Hic autem medius est inter vltimum cubiti flexum, vltra quem flecti, et vltimam porrectionem, vltra quam extendi brachium non

Ἐπίδοξοι) probati.

Ἐκπεπλεγμένον) explicatum.

Ἐγγωνίῳ πήχει) cubitus ἐγγώνιος dicitur, quando flexus in angulum redigitur secundum ἀγκῶνα.

Εὐθυω-

[2] ἐγγωνίε πήχεος *Foes. ex coni.* [3] γονιοποιηθῇ *MS. D.*

non potest. Et libro tertio t. 20. p. 504. v. 27. In quiete quidem atque otio considerare rectum habitum oportet, puta brachii: in medio, porrectionem, atque contractionem, οἷον τὸ ἐγγὺς τῆ ἐγγωνίε πήχεος πρὸς βραχίονα, hoc est, quemadmodum vbi cubitus cum humero prope ad rectum angulum figuratur. Quem locum Galenus exponens, inquit: non posse ἐγγώνιον dici, quod ad acutum angulum figuratur: tum quod nemo ex Graecis appellat, aut ἐγγώνιον per duplex γγ aut εὐγώνιον per εὐ syllabam, acuti anguli figuram: sed quae rectum angulum habet, ea εὐγώνιον, per εὐ diphthongum, et ἐγγώνιον per duplex γγ nuncupatur. An ἐγγώνιον necesse est accipere id, quod ad rectum angulum figuratur: quod accidit, vbi cubitus cum humero facit angulum rectum. In com. etiam t. 10. primi de fracturis ait: Vbi totum brachium ad rectum angulum figuratur, ita vt humerus et cubitus rectum angulum ostendant, hunc habitum Hippocrates solitus est appellare ἐγγώνιον. Et in com. t. 11. addit: Vnus habitus est inter extremum flexum, et extensionem; quem Hippocrates ἐγγώνιον appellat: alter inter pronum et supinum, sub quo ait, cubitum radio subiici. Igitur sicut hunc iustum et rectum dicit, sic etiam illum, qui ἐγγώνιος dicitur, sub quo humerus cum cubito ad rectum angulum collocatur. In Mochlico p. 507. v. 29. Cubitus vero si foras, vel intro exciderit, reductio quidem in figura ἐγγωνίῳ τῷ πήχει κοινῷ, id est, anguli recti communis cubito, ad brachium. Et p. 511. v. 3. Cubitum autem ἐγγώνιον rectum angulum ad brachium habentem. EUST. Aut ἐγγώνῳ πήχει legendum, vt conueniat cum sequenti ἔγγωνος: aut ἐγγώνιος vt conuenire possit cum ἐγγωνίῳ. Sed ex Hippocrate et Galeno dubitatio tollitur, apud quos ἐγγώνιος πῆχυς legitur. Hippocr. κατ' ἰητρεῖον in' vltima pagina, ἐκ δὲ τῆ κοινῆ, ἔκτασιν, σύγκαμψιν, οἷον τὸ ἐγγὺς τῆ ἐγγωνίε πήχεος πρὸς τὸν βραχίονα. Vbi tamen incertum est an Galenus ἐγγωνίε πήχεος, an ἐγγωνίε σχήματος πήχεος legerit.

Et

t [1] Εὐθυωρίαν) εὐθύτητα.

Εἰσάθω) [2] ἀντὶ τοῦ καθισάτω.

u Εὐθετισάμενος) [3] καταξρώσας.

x Ἐθανατώθη) ἐνεκρώθη.

y Ἐτιταίνετο) ἀντὶ τοῦ ἔτεινεν. Ὡς καὶ [c] Ὅμηρος — — ἐτιταίνετο [4] καμπύλα τόξα.

z [5] Ἐπεσοφίσαντο) περιειργάσαντο.

a [6] Ἐκχαυνῶν) ἐξαπατῶν καὶ μετεωρίζων.

b [7] Εὐαλθέα) εὐθεράπευτα· καὶ Ἄλθεξις, ἡ ἴασις καὶ ἡ θεραπεία.

c Ἐπίσαντα) δύναντα. Ὡς καὶ [c] Ὅμηρος, ὅς τις ἐπίσαιτο ἦσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν.

d Ἐπιεικῶς) ἱκανῶς. Καὶ Ἐπιεικῆ τὸν ἱκανὸν οἱ Ἀττικοὶ λέγεσιν.

Ἐγκυ-

[1] εὐθυωσίαν *MS. D.* εὐθυωρίδα *MS. St. Euſt. et Chart.* ἰθυωρίην *Foeſ. ex coni.* [2] ἀντὶ τῷ *MS. D.* [3] καταξείλας *MS. St. et Chart.* [4] καμπύλῳ *MS. D.*

Et ἐγγώνιον σχῆμα inquit vocari aiunt τὸ κατ' ὀρθὴν γωνίαν, id eſt, ἵνα τὸ τῆ πήχεος ἐσῆν πρὸς τὸ τῆ βραχίονος ὀρθὴν ἐργάζηται γωνίαν. Idem in comment. 1. in L. de fract. ἐγγώνιον σχῆμα τῆς χειρὸς vocari dicit ab Hippocrate τὴν ἐπ' ὀρθὴν γωνίαν σχέσιν τοῦ βραχίονος πρὸς τὸν πῆχυν. Idem in L. κατ' ἰητρεῖον Comment. 1. ait ἐγγωνίας χεῖρας vocari ab eodem Hippocrate, ὅταν ὀρθὴν γωνίαν πῆχυς ἐργαζήται πρὸς τὸν βραχίονα. At de ἐκπεπληγμένος vide annot. ad Galen. in voce σεσηρός. ST. Foeſ. p. 175. plura ſuppeditat exempla.

t. Nonnulla exemplaria habent εὐθυωρίαν, quarum vocum neutram apud Hippocratem inuenio. Galenus tamen in primo de rat. vict. morb. acut. t. 29. ait: Nos ſcire Hippocratem appellare ἴξιν magna ex parte εὐθυωρίαν, id eſt, rectum tramitem: quandoque vero etiam lationem. EUST. Foeſ. addit libr. de fract. p. 567. 41.

u. V. Hipp. de fract. p. 555. 4. 10. libr. de artic. p. 598. 19. et Foeſ. in voce εὔθετα.

x. Exprimitur locus de fract. p. 562. 23. v. Foeſ. p. 182.

y. Hanc vocem explicauit ſupra Erotianus diuerſo modo, quam hic exponit, quod profecto mirum videtur. Locus Homeri eſt in quinto Iliadis v. 97. EUST. V. Foeſ. p. 246.

Εὐθυωρίδα) rectitudinem.

Εἰσάθω) pro, ſedeat.

Εὐθετισάμενος) contrahens, vel ſcribendum κατασρώσας, proſternens.

Ἐθανατώθη) mortuus eſt.

Ἐτιταίνετο) pro extendit, vt Homerus, ἐτιταίνετο extendit curuos arcus.

Ἐπεσοφίσαντο) elaborauerunt.

Ἐκχαυνῶν) decipiens, et eleuans.

Εὔαλθα) ſanabilia, et ἄλθεξις, medela, et curatio.

Ἐπίσαντας) poſſunt, vt ait Homerus. Quicumque ἐπίσαιτο poſſet ſuis praecordiis recta dicere.

Ἐπιεικῶς) ſatis, et ἐπιεικεῖ idoneum Attici dicunt.

Ἐγκύρ-

[s] ἐπεψηφίσαντο *quaedam exempl. ap. Hipp.* [6] ἐκχαυνῶν *MS. D. et Euſt.* ἐκχαυνῶν ἐξαπατῶν) μετεωρίζων *Foeſ. ex coni.* [7] εὐελθέα *MS. D.* εὔαλθα *quidam codd. ap. Hipp. male. et Euſt.*

z. V. Foeſ. p. 223. Locus indicatur ex Lib. de arte p. 596. 6.

a. Vide L. de artic. p. 614. 20. et Foeſ. p. 193.

b. Vide loc. in L. de art. p. 608. 49. et 650. 5. et Foeſ. p. 246.

c. Locus Homeri ab Erotiano adductus, eſt in octauo Odyſſeae. Libro de carnibus p. 43. v. 20. Muti ex natiuitate differere ἐκ ἐπίσαντας non poſſunt, ſed vnam tantum vocem ſonant. Vſurpatur etiam haec vox pro cognoſcere, pluries quidem in principio libri de affectionibus. Et primo de diaeta p. 84. v. 31. At vero homines ex manifeſtis obſcura conſiderare ἐκ ἐπίσαντας non noverunt. Et p. 89. v. 23. Quae vero per viſum aut auditum percipere oportet, quae non prius ἐπίσαντας ſciunt, percipere non poſſunt. EUST. Vide Foeſ. p. 232.

d. Secundo de diaeta p. 94. v. 9. de ſalſamentis. Pleraque etiam aluum ἐπιεικῶς leniter mouent. Libro de affect. p. 184. v. 9. de alui profluuio. Poſtea pituita (ſcilicet ſecedit) et ἐπιεικῶς probe quidem edit. Septimo de morb. vulgar. p. 351. v. 41. de febribus: Sed rurſus incaleſcebant, et ἐπιεικῶς leniter longe. Et p. 353. v. 42. de Cydis filio: Spiritus ἐπιεικῶς leniter ſemper moderatus. Primo prorrh. com. 3. t. 67. p. 413. v. 9. Ex ſurditate

[1] Ἐγκυράσαι) [e 2] ἐπιελωθείη, κατελωθείη.
[f 3] Ἀλωσδή) εἰς ἰθὺ σκολιά.
[g 4] Ἐπιτυχώτερον) εὐφορώτερον.
[h] Ἐλύτροισιν) [5] ἔλυτρα [6] λέγεται τὰ περιεκτικὰ τῶν σωμάτων, οἷον σκέπασματα.

Ἐσμα-

[1] *Ante* ἐγκυράσαι *additum* ἐγκύρσαι *in vno codice St. et Chart. vulgg. addunt* ἐγκύρσαι) ἐντυγχάνειν, *et hanc lectionem praefert Foesius.* [2] *Euſt. hic nouum inchoat canonem, et Iunt.*

tate ἐπιεικῶς leniter abſceſſus circa aures fiunt. In cuius com. Galenus ait: Quoniam aduerbium ἐπιεικῶς, id eſt, manſuete, in medio dictum eſt eorum, quae multam, et eorum, quae paucam habent ſpem in omnibus ſymptomatis: ſic et hominem vocamus ἐπιεικῆ moderatum, et a quo nihil per vitam fit nimis. In coac. praenot. p. 426. v. 32. In phreniticis, in principiis affectiones ἐπιεικῶς manſueto ac frequenter tranſmutationem habentes, malae ſunt. Et p. 439. v. 3. At triſtitiae cum ſilentio, et hominum auerſationes ἐπιεικῶς leniter eo modo affectos, occidunt. Tertio de fract. t. 34. p. 468. v. 11. Habet enim et hic ſermo aliquam ἐπιείκειαν veriſimilitudinem. Quem locum exponens Galenus ait, veriſimile dixit ἐπιεικὲς, quaſi probabile. Primo de artic. t. 16. p. 473. v. 32. Haec repoſitio ſecundum naturam ἐπιεικῶς moderate eſt. Galenus in com. ait: hunc modum ſecundum naturam eſſe affirmat, moderate: quod ſignificauit verbo ἐπιεικεῶς: quemadmodum et homo moderatus ἐπιεικὴς graece dicitur: putarunt nonnulli verbum ἐπιεικῶς vſurpari pro maxime etc. quare neque verbo ἐπιεικῶς maxime ſignificatur. Et t. 55. p. 476. v. 32. Conducit enim omnes vſtiones tegere, vt etiam ἐπιεικῶς leniter, ſeu conuenienter curentur. Et libro tertio t. 102. p. 492. v. 40. Et tibia, et pes ἐπιεικέως moderate recta apparent. Quem locum exponens Galenus inquit: Hippocrates modice ἐπιεικέως dixit: quo verbo ſignificari, neque perfecte, aut omnino vehementer, neque ex toto, ſed mediocriter, ex ipſius verbis colligitur. EUST.

e. Primo de art. t. 57. p. 476. v. 36. de brachii alligatione ad coſtas. Sic enim maxime ἐπιελωθείη cicatrix induci poterit. EUST.

f. ap. Euſt. εἰλωρδή. In aliquibus exemplaribus ſcribitur εἰλωσδή. Sed vt arbitror vtrobique mendoſe, neutra enim

Ἐγκύρσαι) occurrere.

Ἐπιλωβείη) ad cicatricem perducta.

Εἰλωδὴ) in recto obliqua.

Ἐπιτροχώτερον) agilius ad motum.

Ἐλύτροισιν) dicuntur ἔλυτρα ea, quae corpora continent, et ſunt ceu velamenta.

[3] *Pro hoc legitur* εἰλωρδή. *St. Euſt. et vulgg.* [4] *Pro hoc legitur* ἐπιτροχώτερον. *St. Euſt. et Iunta.* [5] ἔλυτρα *Chart.* [6] λέγοντα *MS. D.*

enim harum dictionum reperitur: ſed ἰθυλόρδη ſic enim legimus in tertio de art. t. 42. p. 485. v. 41. Inde vero (ſcilicet a magno verticulo) vſque ad ſepti annexionem ἰθυλόρδη in directum repanda eſt (videlicet ſpina). Hanc noſtram coniecturam confirmare videtur Erotianus ipſe, qui εἰλωρδὴ exponit ἰθυσκολιὰ, ſeu εἰς εὐθὺ σκολιὰ, quouis enim modo ſcribatur parum refert, quum vtraque vox, idem ſignificet, nimirum in recto obliqua, de qua Hippocrates t. 40. libri ſupra citati p. 485. v. 38. mentionem facit. Ipſa autem ſpina, inquit, ſecundum longitudinem ἰθυσκόλιος rectobliqua eſt. In cuius com. Galenus inquit: Obliquam dixit σκολίαν, eam ſic appellare ſolitus, quae in latus inclinata eſt, nunc autem non in latus, ſed in poſteriorem et priorem partem ſignificare vult. Quid autem ſignificet λορδὸν, infra dicetur in annotatione dictionis λορδότατον. EUST. Mendoſam eſſe primam huius verſus vocem vel inde patet, quod ab ε non α incipere debeat, vt in ſua ſit claſſe: ſed quomodo emendanda ſit perſpicere nequeo. ST.

g. Primo de artic. t. 69. p. 478. v. 24. Quum igitur fracta fuerit clauicula, os, quod ad humerum eſt, magis deorſum repit, huc enim ipſum vna cum humero et brachio defluere ἐπιτροχώτερον agilius eſt inferius, quam ſuperius. EUST. Vide Foeſ. p. 234.

h. Galenus in Exeg. habet, ἔλυτρα, velamina. In aliis locis ἔλλυτρα per duplex λλ ſcribitur, per ſimplex λ nuſquam reperi. Tertio de artic. t. 33. p. 485. v. 28 Ipſa autem medulla ſpinalis quibus ἐλλύτροισι inuolucris, et vnde profectis, et vbi deſinentibus etc. In quo loco Galenus inquit: Tegmenta ac velamenta alicuius rei veteres appellant ἔλλυτρα, atque idcir-

co

[k] Ἐπισορέσαι) ἐπισρῶσαι.

[l 2] Ἐκπαλήσαντος) ἐκ πάλε γενομένε.

[m 3] Ἐγχρίμπτεσιν) πελάζεσιν.

[n] Ἐπικαρσίην) [4] πλαγίαν.

[o] Ἔμπηροι) πηρὸν λέγει Βακχεῖος τὸν χωλόν. Δυνατὸν δὲ ἀκέειν πάντα τὸν περὶ τὰς φυσικὰς ἐνεργείας ἐμποδιζόμενον.

[p] Ἐσκεδασμένη) σκορπισθεῖσα.

Εὐφρό-

[1] *Chart. expon. Gal.* ἀντιθείς. [2] *ἐκπαλήσαντες et γενομένοι mauult Foes.*

co Hippocrates nunc medullae ſpinae tegmenta, ἔλυτρα nuncupauit. EUST. Apud Hippocratem et Galenum invenio ἔλλυτρα duplicato λ, ita enim legitur in L. de artic. αὐτὸς δὲ ὁ νωτιαῖος οἷσιν ἐλλύτρωται ἐλλύτροισι. Vbi Galenus ait ἔλλυτρα veteres appellaſſe τὰ σκεπάσματά τε κοιλ περιπλήματα τινῶν, niſi eſt mendum. ST. Foeſius p. 201. vno tantum λ ſcribit.

i. Primo de morb. mul. p. 252. v. 35. de extrahendo foetu mortuo: Si vero fieri non poterit, vt hoc facias, quidquid ſane foris fuerit, quantum potes penitiſſime reſecato, et reliquum ἐσμασάμενος profunditate intus explorata, protrudito: et foetum in caput vertito. Secundo de art. t. 45. p. 482. v. 44. de naſo fracto: Et in nares ἐσματτευόμενον contrectatione facta, ea, quae intro repunt, impigre dirigere. Sic vertit interpres Germanus. Vidus vero: In naribus item alte inquirere. Et t. 26. p. 481. v. 2. inuenio ἐσμάττεσθαι. Frequenter autem, inquit, circa linguam ἐσμάττεσθαι alte inquirere oportet. In cuius expoſitione Galenus ait: Μάττεσθαι ſignificat, inquirere: ſed ἐσμάττεσθαι alte inquirere: ſicut nunc, vbi alte inquirere, ἐσμάττεσθαι dixit. Tertio de artic. t. 47. p. 486. v. 10. Niſi hominem feces, deinde ἐσμασάμενος manu alte indita in ventrem ab interiori parte in exteriorem compellas. In quo loco Galenus inquit: Manum alte indere in ventrem cauſa conquirendi, quae ibi ſunt, dixit ἐσμάσσεσθαι. In Mochlico p. 506. v. 12. de naſo fracto: Deinde ſuſtentabis digitis, ἐσματευόμενον alte contrectando, vel inquirendo, et dirigendo. Caluus vertit, digitis coaptato. EUST. Habetur ἐσμασαμένος apud Hippocratem de articulis, vbi Gale-

Ἐσμασάμενος) iniiciens.

Ἐπιστρέσαι) ſternere.

Ἐκπαλήσαντος) cui ſorte aliquid contigit.

Ἐγχρίμπτωσι) appropinquant.

Ἐπικαρσίην) obliquam.

Ἐμπηροι) Πηρὸν Bacchius inquit claudum eſſe. Poteſt etiam intelligi haec dictio de quouis, qui ad naturales operationes obeundas ſit impeditus.

Ἐσκεδασμένη) ſparſa.

[3] *Iſta, quae vides, barbara, repoſuit typotheta aliquis, qui ſcilicet excidere paſſus harum vocum συμπλοκὴν, nec exemplar iterum inſpicere dignatus eſt.* ἐγχρίμπτωσαι *et* πελάζωσαι *mauult Foeſ.* [4] πλαγίων *MS. D.*

Galenus exponit ἐντιθείς. ST. Vide Foeſ. p. 244.

k. Vide L. de art. p. 620. 55. et p. 658. 10.

l. Tertio de fract. textu vlt. p. 470. v. 41. de brachii in anteriorem partem luxatione: Sed quid repentina ἐκπαλήσις eluctatio non iecerit. Et v. 42. Huic autem ἐκπαλήσει eluctationi magnum quoddam obſtaculum eſt. Et v. 43. Attamen quidam ſane ἐξεπάλησεν eluctantur. Signum autem ita ἐκπαλήσασιν eluctatis, nihil enim de cubito flectere poſſunt. Tertio de art. t. 93. p. 491. v. 49. de luxatione femoris. At quibus dum adhuc in ventre ſunt, hic articulus fuerit luxatus, aut dum adhuc augeſcunt, vi elapſus, non fuerit repoſitus, aut etiam prae morbo hic articulus exceſſerit ac ἐκπαλήσῃ luxatus fuerit. Sic vertit Germanus interpres. Alii vim, aut expulſionem, aut colluctationem hanc vocem ſignificare dicunt. EUST. Foeſ. p. 189. fuſius hanc explicat vocem.

m. Galenus in expoſitione t. 1. libri primi de fract. inquit: Ἐγχρίμπτειν, quod eſt appropinquare et attingere, vel oppangere nominat Hippocrates, quum partes oſſium, quae conformantur, ad propriam ſedem aguntur, et ſe mutuo allidunt. Quidam interpretes, oſſa ἐγχρίπτοιτο, conduntur vnum ſub altero, vertunt. De hac voce plura dicemus infra in annotatione dictionis ἐγχρίπτειν. EUST. Pagina ſequente ἐγχρίμπτειν exponit ἐμπηδᾷν. ST. V. Foeſ. p. 179.

n. Praecipue de via apud Thucydidem Herodotumque paſſim haec vox occurrit.

o. Vide L. I. de morb. p. 129. 7. 41. et Foeſ. p. 203.

p. Vide L. I. de morb. p. 139. 49. et p. 131. 1.

[q] Εὐφρόνας) τὰς νύκτας.

[r 1] Ἐκλαψας) ἀπελέπισας.

[s 2] Ἐμυλώθη) ἀντὶ τοῦ ἐτυλώθη. Μύλον γὰρ καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὸν ἐν τῇ ὑστέρᾳ γινόμενον σκληρόν.

[t] Εὐλῶν) τῶν [3] σκωλήκων.

[u] Ἔλαιον ὑὸς) τὸ ὕειον στέαρ.

[x 4] Ἐκτόμε) Διοκλῆς φησὶν ἔτω καλεῖσθαι τὸν μέλανα ἐλλέβορον.

[y 5] Ἐκθέωσιν) ἐκτρέχωσιν.

[z 6] Ἐγχρίμπτειν) ἐμπηδᾶν.

Ἐκ-

[1] *Chart.* ἐξεκόλυψας *ab* ἐκκολύπτω. *Hippocr. quidem eſt* ἐκλεπείζω, *Galen. ab* ἐκλέπω, *at legi deberet* ἐξελέψας. *At* ἔκλαψας *non admittit. Foeſ.* ἔκλεψας. [2] ἐμυκώθη *Foeſ. ex coniectura.*

q. Reſpicitur loc. περὶ γυναικ. L. I. p. 231. 43. Cf. Foeſ. p. 254.

r. Galenus ἐκκολύπτω vult eſſe apud Hippocratem ἐκλεπίζω, a quo legendum hic ἐξεκόλυψας. Ab ἐκλέπω autem legi deberet ἐξέλεψας, vt et ἐξέλεψεν habetur apud Hippocratem. At ἐκλάψας non video quomodo ferri poſſit. ST. Vide Foeſ. quoque p. 186. in voce ἐκκολύψας.

s. Galenus in Exeg. exponit, induruit, et ἐμυκώθη concluſit, vt Dioſcorides ait. Plurimi autem, adnaſcentias habuit tumidas, vt et fungi. Ἐμυλώθη non reperio, ſed ἐμυκώθη. Primo de morbis mul. p. 244. v. 28. de pudendo puerperae obdurato: Ἐμυκώθη τὰ ἕλκεα concluſa vlcera. EUST. V. Foeſ. p. 206.

t. Primo de morb. mul. p. 255. v. 23. de medicamentis ad conceptum: Secundum mulieris, et εὐλέων vermium carnium capita, et alumen Aegyptium cum adipe anſerino diluito, et in lana ad os vteri adponat. Et v. 29. ad idem, εὐλὴν vermem carnium, qui caudam habet, accipito. EUST. Vide Homer. Il. τ. v. 26. et Il. χ. v. 509. ibique Scholiaſten.

u. Primo de morb. mul. p. 250. v. 18. et ἔλαιον συὸς adipem ſeu pinguedinem ſuillam illinito, vel vt Caluus, ſuillum pingue. Legitur etiam frequenter anſeris ἔλαιον adeps ſeu pingue in libris muliebribus: ſaepius etiam phocae ἔλαιον oleum ſeu adeps, in eiſdem libris. EUST. Vide Foeſ. p. 197.

x. Galenus in Exeg. ἐκτόμε, veratri nigri. Dioſcori-

Εὐφρόνας) noctes.

[3]Ἐκλαψας) corticem detraxisti.

[4]Ἐμυλώθη) pro, occaluit. Μύλον enim medici nascentem in vulua scirrhum appellant.

Εὐλῶν) vermium.

[5]Ἔλαιον ὗος) suillus adeps.

[6]Ἔκτόμε) Diocles inquit sic nigrum elleborum appellari.

[7]Ἐκθέωσιν) excurrunt.

[8]Ἐγχρίπτειν) insillire.

L 4 Ἐκ-

[3] σκωλίκων *vulgg.* [4] ἐντόμε *quidam ex Plinii L. XXV. c. 5.* [5] *Apud Hippocrat. est* εὐανθέωτι *Foes.* [6] ἐγχρίπτειν *Eust. et vulgg.*

des L. IV. c. 145. Elleborum album, inquit, sunt qui ἄτομον appellent, nisi sit mendum: nam interpres vertit ἔκτομον. Et c. 146. inquit, elleborum nigrum, sunt qui ἔκτομον appellent, quod interpres vertit, ectomon, quam vocem Hermolaus Barbarus et Marcellus Vergilius frequenter fuisse in vsu Hippocrati testantur. Primo de morb. mul. p. 258. v. 45. Τὰ ἐκτόμε veratri nigri radices tenues tritas, quantum tribus digitis apprehendere potes, etc. praebe. EUST. Apud Dioscor. quaedam editiones exhibent ἔντομον. De Helleboro autem confer, si placet, Casp. Hoffmanni varr. lectt. L. I. c. 1. 2. 3. 4. p. 1-8.

y. Loca sunt L. II. περὶ γυναικ. p. 275. 16. et περὶ γυναικ. φυσ. p. 215. 23.

z. Secundo de art. t. 34. p. 485. v. 36. Facilius enim sic ad naturam redibunt, quam si quis ossa inter se ἐγχρίπτων complicans cogere conetur. Et libro tertio t. 112. p. 494. v. 15. Praeterea quibus sic procidit, magis adhuc calci προσεγχρίπτεσιν inhaerent, quam priori parti pedis. In cuius com. Galenus ait: Inhaerere dixit ἐγχρίπτειν, quod vocabulum mutuari solet ad ea significanda, quorum alterum alteri inhaeret. Iuxta quam significationem eo vtitur, quum in fracturis componendis imperat, vt fracta ossa prius intenta inter se diducantur. Sic enim ait facilius componi, quam si ἐγχρίπτοντα, id est, quum alterum alteri inhaeret, propellantur. Plura hac de re habes in annotatione dictionis ἐγχρίμπτεσι. EUST. Vide Foes. p. 179.

a [1] Ἐκθύῃ) ἐξορμᾷ.

b [2] Ἐπηλυγάζονται τὰ ἐπιμήνια) ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζονται. Ἡ λύγη γὰρ παρ᾽ Ἀττικοῖς ἡ σκιὰ λέγεται. Καὶ [3] Θουκυδίδης ἐν ϛ΄ φησὶ, τῷ κοινῷ [4] φόβῳ τὸν σφέτερον [5] ἐπηλυγάζονται.

c [6] Ἐπαφάσῃ τῷ δακτύλῳ) ἀντὶ τοῦ ἐφάψῃ. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐπαφᾶσθαι.

Ἐκ-

[1] *ἐκθύει Euſt. et Iunt. quae lectio ex Foeſii ſententia praeferenda.* [2] *ἐπιλυγάζονται MS. D. et ſic vulgg. ἐπιλυγίζονται vitioſe apud Hipp.*

a. Libro de vſu humidorum p. 113. v. 38. de papulis rubicundis: Quales alia atque alia parte ſublatae *ἐκθύει* erumpunt. Et v. 43. Nam ſi haec poſterius fecerit, nequaquam amplius *ἐκθύει* erumpunt. Secundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 323. v. 18. Quaedam lactans *ἐκθύματα* puſtulas per corpus vbique habebat. Et libro tertio com. 3. t. 51. p. 323. v. 6. Ἐκθύματα papulae maguae. Quem locum Galenus exponens ait; Perſpicuum eſt, ex verbo *ἐκθύειν*, quod eſt erumpere, *ἐκθύματα* papulas nominari: quod non in iis, quae ſua ſponte in cute erumpunt, dicitur. Et libro ſexto com. 1. t. 19. p. 343. v. 40. Soluerit autem et vlcuſculorum ad inferiora *ἔκθυσις* eruptio, ſi non profunda et rotunda fuerint. In cuius expoſitione Galenus ait: A verbo *ἐκθύειν*, quod eſt erumpere, vocem *ἔκθυσιν*, hoc eſt, eruptionem, media producta ſyllaba declinauit, ac ſi exitum cum impetu dixiſſet. EUST. Vide Foeſ. p. 186.

b. Reperio *ἐπιλυγίζονται* non *ἐπιλυγάζονται*. Secundo de morb. mul. p. 279. v. 10. Si vteri velut in callum indurati fuerint, *τότε ἐπιμήνια ἐπιλυγίζονται*, id eſt, et menſtrua ſunt impedita. Et p. 281. v. 40. de inflammatione vteri. Et p. 282. v. 2. in quibus locis Germanus interpres vertit, menſtrua obtorquentur. Ceterum locus, quem ex Thucydide adducit, eſt in concione Athenagorae Syracuſani, in ipſo nimirum exordio. EUST. V. Foeſ. p. 223. Heſychius interpretatur *ἐπισκιάζονται*, *ἐπαιρόμενοι*. Suidas, *ὀλίγον φαίνειν*, *σκοτάζειν*.

c. Et ſi *ἐσαφάσῃ τῷ δακτύλῳ* contigeris digito. Libro de natura mul. p. 225. v. 3. de contorto vtero. Et p. 223. v. 45. de indurato vtero: Quum ſic habuerit, *ἐσαφάσῃς τῷ δακτυλῷ*, contigeris digito,

Ἐκθύει) erumpit.

Ἐπηλυγάζονται τὰ ἐπιμήνια) id eſt, menſtrua ſunt impedita; ἡ λύγη enim apud Atticos vmbra dicitur. Et Thucydides in ſexto ait, communi metu ſuas res ἐπηλυγάζονται, id eſt, tegunt.

Ἐσαφάσσῃ τῷ δακτύλῳ) hoc eſt, tangens. Dicta eſt autem haec dictio παρὰ τὸ ἐσαφᾶσθαι, quod eſt contrectare.

L 5 Ἐκ-

[3] Θυμυδίδης *St.* [4] *φόβῳ τὸ MS. D.* [5] *ἐπιλυγάζονται MS. D.* [6] *ἐσαφάσῃς MS. D. ἐσαφάσῃ) ἐσαφάσσῃ Euſt. et ſic Chart. et in ſeqq. ἐσαφᾶσθαι.*

digito, quae verba repetit p. 224. v. 18. Et p. 225. v. 22. et 31. et p. 277. v. 13. Reperitur etiam haec vox cum accuſatiuo, et tunc ſignificat immittere, cum datiuo vero tangere. Libro eodem p. 216. v. 12. de vteri ore collapſo. Et ſi ἐσαφάσσῃ τὸν δάκτυλον digitum admoueris. Et p. 223. v. 40. de indurato vtero: Si vero etiam ἐσαφάσῃς τὸν δάκτυλον immiſeris digitum, quae verba etiam habentur p. 224. v. 31. Vbi vero recens fota aut lota fuerit τὸν δάκτυλον ἐσαφάσσασα digito immiſſo os vteri corrigat ac dirigat. Legimus etiam ἐσαφάσσῃ ſine caſus adiunctione. In eodem libro p. 216. v. 10. de inflammatione vteri: Si vero ἐσαφάσσῃ contigerit, plenitudo illa vacua fit. Et p. 224. v. 45. Etſi ἐσαφάσσῃς attigeris, ita habere deprehendes. Inuenies etiam hanc vocem ſine compoſitione, libro eodem, p. 215. v. 15. de ore vterorum complicato. Et ſi ἐσαφάσσῃ τῷ δακτύλῳ contingat digito. Primo de morb. mul. p. 247. v. 46. Cognoſcere vero poteris, quod hydrops eſt, ex ἐσαφάσσων τῷ δακτύλῳ digiti contactu. EUST. Apud Hippocratem περὶ γυναικείης φύσιος inuenio vno in loco ἐσφάσσῃς τῷ δακτύλῳ male: in alio autem, non multo poſt, ἐσαφάσσῃ τῷ δακτύλῳ, recte. Et ita hic legi debet, non autem ἐπαφάσῃ. Itidem vero ἐσαφᾶσθαι, non ἐπαφᾶσθαι. Nam et in eodem libro Hippocrates paulo poſt hunc locum, καὶ ἢν ἐσαφάσσῃ τῷ δακτύλῳ, ὄψει, etc. habet τὸν δάκτυλον ἐσαφάσσασα. Et multo ante, nimirum in ſecunda libri pagina, καὶ ἢν ἐσαφάσσῃ τὸν δακτύλον, εὑρήσεις τὸ στόμα ἰσχνόν etc. Galenus quoque ἐσαφάσαι exponit εἰσβαλόντα τὴν χεῖρα ἅψασθαι. Sed σ non geminat, niſi forte peccarit librarius; quod mihi

d [1] Ἐκπατίη) ἐκτρόπως καὶ ὁδὸς ἀγνοοῦντες. [2]Ἔνιοι δὲ γράφουσιν ἐκπάγλως.

e Ἐχῖνον καινὸν) χύτραν καινήν. [2]Ἐστι δὲ ἐχῖνος, χύτρας εἶδος μεγαλοστόμου καὶ μεγάλης. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Εὔπολις καὶ Μένανδρος ἐν Ἐπιτρέπουσι, καὶ Φιλήμων [3] ἐν Μυρμιδόσι.

f Ἐναγίζειν) τοῖς κατοιχομένοις ἢ τοῖς καταχθονίοις θύειν.

g [4] Ἐρυμάτων) [5] σηριγμάτων.

Εἶρ-

[1] ἐκπατίως *Euſt. et Iunta.* [2] ἐστὶν ἐχῖνος *MS. D.* [3] ὁ μυρμηδὸς *MS. D.*

mihi ſit veriſimile: nam et ſimplex ἀφάσσων cum duplici σ in eodem libro Hippocratis inuenitur, τᾶτο δ' ἂν ἀγνοίης ὅτι ὕδρωψ ἔνεστιν, ἀφάσσων τῷ δακτύλῳ. Obſeruandum eſt autem modo accuſatiuum τὸν δάκτυλον, modo datiuum τῷ δακτύλῳ Hippocratem huic verbo adiungere, et ſimplici, et compoſito. ST. Apud Hippocr. legitur ἐπαφήσῃ.

d. Hanc vocem ἐκπατίως non inuenio apud Hippocratem, ſed ἐκπάγλως. Primo de morb. mul. p. 233. v. 24. de ſuppreſſis menſibus. Et onus quoddam incumbere videtur, et lumbos, et laterum mollitudinem ἐκπάγλως mirum in modum dolet. In epiſtola ſecunda ad Philopoemenem, p. 527. v. 20. de ſomnio Hippocratis ſolliciti de Democrito: Somnium mihi oblatum habui, ex quo puto nihil valde periculoſi fore, ἐκπάγλως mirabiliter enim expergefactus ſum. EUST. Quum ἐκπατίη exponit ἐκτρόπως, videtur aduerbium facere: at quum ſubiungit ὁδὸς ἀγνοοῦντες, nomen facit; quomodo tamen eſſe poſſit nomen non video. Nec vero apud Hippocratem aut Galenum hanc vocem inuenio: ſed apud Aeſchylum p. 178. editionis meae habetur ἐκπατίοις, quod a ſcholiaſte exponitur τοῖς ἔξω τῆς ὁδοῦ. Quod ſi ἐκπάτιοι itidem legeretur in hoc Erotiani loco, ſatis conueniret explicatio illa ὁδὸς ἀγνοοῦντες. Verum et ἐκτρόπως et ἐκπάγλως, quod a nonnullis legi dicit pro ἐκπατίη, faciunt, vt eum ita ſcripſiſſe ſuſpicer, ἐκτρόπως καὶ ὥσπερ οἱ τὰς ὁδὸς ἀγνοοῦντες, vel καὶ οἷον οἱ τὰς etc. ST. Heſych. interpretatur τὸ ἔξω πάτου.

e. Libro de nat. mul. p. 230. v. 3. Haec in ἐχῖνον καινὸν (quae vox in Ald. cod. deeſt) vas nouum fundito,

et

Ἐκπατίως) extra modum, et viam ignorantes. Nonnulli ſcribunt ἐκπάγλως, et ἐκπλαγίως, hoc eſt, ſupra modum, ſeu mirum in modum.

Ἔχῖνον καινὸν) ollam nouam. Eſt enim ἐχῖνος ollae ſpecies magnum os habentis, atque amplae. Meminit huius vocis et Eupolis, et Menander in Ἐπιτρέπουσι, et Philemon in Myrmidonibus.

Ἐναγίζειν) mortuis, vel ſubterraneis ſacrificare.

Ἐρυμάτων) firmamentorum, vel munimentorum.

Εἰρ-

[4] *Pro ἐρμάτων male Chart.* ἐρεισμάτων *ap. Hipp. Foeſ.*
[5] *συριγμάτων MS. D.*

et vinum affundito. Τῷ δὲ ἐχίνῳ vaſis autem operculum perforato, et impoſita arundine foueto. Pro qua voce perperam in impreſſis codicibus legitur ἐσχίνῳ. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 32. Et p. 289. v. 28. Haec immittito in ἔχῖνον καινὸν ollam nouam, et vinum ſuper infundito. Et p. 289. v. 9. Et olei roſacei heminam dimidiam in ἔχῖνον ollam mittere, cuius operculum foramen habeat. EUST. Ἔχῖνος, quo vtitur Hippocrates non ſemel, habebat ἐπιθέμα, vt patet ex hoc περὶ γυναικείης φύσιος loco, τῷ δὲ ἐχίνῳ τρυπῆσαι τὸ ἐπίθεμα. Item hoc περὶ γυναικείων L. II. καὶ ροδίνῳ ἀλείφατος ἡμικοτύλιον ἐς ἔχῖνον ἔασαι, ἐς τὸ ἐπίθεμα ὀπὴν ἔχει. ST. Vide Foeſ. p. 257.

f. Locus reſpicitur in πρεσβεύτικῳ p. 538. 39. v. Foeſ. p. 207. qui et laudat locum in vita Hippocratis per Soranum ſcripta. Heſych. interpretatur, τὸ χοᾶς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις.

g. In epiſtola ad Senatum Populumque Abderitarum p. 525. v. 12. Et beati profecto ſunt populi, qui ſciunt bonos viros ſua eſſe ἐρύματα munimenta. Vide ea quae ſcripſimus in annotatione dictionis ἔρυματα. EUST. Vt p. 148. Ἔρυματα perperam habetur pro ἔρματα, ita et hic malo ἐρυμάτων pro ἐρμάτων haberi puto. ST. In loco ab Euſtachio laudato non ſolum haec ſignificatio obtinet, ſed et Dii, ciuitatum praeſides dicuntur ἐρυμάτα, ſicHippocr. de morbo ſacro p. 123. 35. de Deo dicit, καὶ ἔρυμα γενόμενον ἡμῖν, tutela noſtra exſtitit, nos tutatur, aut liberat. Foeſius p. 242. locum κατ' ἰητρεῖον p. 704. 3. ſubindicari ſcribit. Ceterum haec vox vallum, propugnaculum, munimentum, tutamentum, cuſtodiam et praeſidium quodvis notat, proprie tamen id quo nos contra inſidias et vim hoſtium tutamur.

Εἶργεν) ἐκώλυεν.

h Ἐξίτηλος) ἀσθενής.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

i 1 Ζώνη) ὁ τόπος εἰς ὃν 2 ζωννύμεθα. Ἔνιοι δὲ τὴν ὀσφὺν ἐνόμισαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

k 3 Ἧπατος ζύμωσις) οἰδηματώδης ὄγκος.

l 4 Ἡπιαλώδεις πυρετοὶ) οἱ μετὰ 5 φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενοι.

6 Ἠρκησεν) ἐβοήθησεν.

m Ἡδύσμασι) τοῖς 7 χλωροῖς καὶ ξηροῖς 8 ἀρτύμασιν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσι, καὶ Εὔπολις ἐν Κλοταῖς, καὶ Μένανδρος ἐν Δαρδάνῳ. 9 Ὅθεν καὶ σέαρ ἡδὺ λέγει ἐν δευτέρῳ Γυναικείων, τὸ 10 ἠρτυμένον.

n 11 Ἡμίτομος) ἐπιδέσμου ὄνομα.

6 Ἠρ-

1 Ἤωνη *MS. D.* 2 *ζωνύμεθα vulgg.* 3 *ὕπατος ζήμωσις MS. D.* 4 *ἠπιαλῶδες MS. D. Legitur et ἠπιαλώδεες iuxta dialectum Hippocr. St. ſic Euſt. Iunta et vulgg. quoque.* 5 *φάκης MS. D.*

h. Libro de alimento p. 110. v. 17. Aſſimilat autem pro viribus, quum id, quod ſuper ingeritur, ſuperatur, id vero, quod prius ineſt, ſuperat, *γίνεται δὲ καὶ ἐξίτηλος*, exile autem fit, aliquando quidem prius, etc. ſic vertit Germanus interpres. Quae interpretatio parum reſpondet Erotiani expoſitioni. EUST. Vide Foeſ. p. 219. et Dioſcor. L. V. 13.

i. Heſ. interpretatur, *ὁ ὑπὸ τὴν γαστέρα τόπος, καὶ ὁ τόπος ὃν ζωννύμεθα.* Pollux, *τὸ ὑπὸ τὰς πλευρὰς ὀσφέον.*

k. Quarto de morb. vulg. p. 328. v. 47. de Maeandri coeci vxore: Ἧπατος ζύμωσις hepatis oedematoſus tumor, et deorſum feceſſus modicus. Germanus interpres vertit, hepatis feruor. Caluus fermentatio; *ζυμώμα* enim fermentum dicitur. EUST. Vide Foeſ. p. 259.

l. Quarto de morb. vulg. p. 330. v. 9. de conſtitutione auſtri-

Εἶργεν) prohibuit.
Ἐξίτηλος) imbecillus.

PRINCIPIVM Z.

Ζώνη) locus, quo cingimur. Nonnulli vero lumbum eſſe putauerunt.

PRINCIPIVM H.

Ἥπατος ζύμωσις) oedematoſus tumor.
Ἡπιαλώδεες πυρετοὶ) febres, quae cum horrore ac rigore ſunt.
Ἤρκησεν) opem tulit.
Ἡδύσμασι) viridibus ac ſiccis condimentis. Attica autem vox eſt, vt Ariſtophanes in Equitibus, et Eupolis in Furtis, et Menander in Dardano. Hinc et σέαρ ἡδύ, adeps ſuauis, dicit in ſecundo de morbis muliebribus, τὸ ἠρτυμένον, hoc eſt, conditum.
Ἡμίτομος) vinculi nomen.

Ἥρ-

[6] ἔρκεσεν *MS. D.* [7] *Poſt* χλωροῖς *non habetur in vno* καὶ ξηροῖς. *St. conſentit Chart.* [8] ἀρτήμασιν *MS. D.* [9] ἔνθεν *MS. D.* [10] ἠρτυσμένον *vulgg.* [11] ἡμίτμος *MS. D.* ἡμίτομον *ap. Hipp. Chart. et ſic Foeſ. legendum cenſet.*

auſtrina. Et febres tertianae naturam referentes, et ἡπιαλώδεες lenes. Sic vertit Germanus interpres. Calvus vero febres tertianis ſimiles, ſed leniores, peruagabantur. EUST. V. Foeſ. p. 264.

m. Secundo de morb. mul. p. 287. v. 25. Si vento inflati fuerint vteri, ἡδύσματα aromata omnia in vnguentum immittantur. Reperitur etiam dictio ἡδὺ libro eodem p. 288. v. 22. Aut σέαρ adipem ouillum ἡδὺ conditum aromatis, lana excepta apponat. EUST. Heſychius etiam ἡδύσματα per ἀρτύματα explicat.

n. Secundo de officina medici t. 2. p. 503. v. 13. de vinculorum ſpeciebus. Species autem ſimplex, orbicularis, aſcia, ſima, oculus, rhombus, et ἡμίτομον dimidiatus. Germanus interpres vertit, ſemiſectus. In cuius expoſitione Galenus ait, Hippocratem

o 1 q Ἥρμοσαι) ἔδρασαι, ἐσήρικται. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἁρμασμάτων τῶν τὸν ἰσον τῆς νεὼς διακρατούντων, ἃ φορτίᾳ τάξιν ἐπεχόντων, ἀλλὰ [2] τῷ σηρίζειν μόνον. q Ἕρμα ἕν καὶ q Ἕρμασμα καὶ q Ἕρμασις τὸ αὐτὸ δηλοῖ.

p 3 Ἠγκίσρευται) ἀγκισροειδῶς συμπέφυκεν.

q 4 Ἠγκυροβόλησε) κατήντησεν. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καθορμιζομένων πλοίων εἴρηται.

Ἡμι-

[1] *ἥρμισαι MS. D. ἥρμασαι quidam legunt, non Hippocr. κατ' ἰητρεῖον, vbi legitur ἡρμόσθαι, quod a Galeno exponitur ἁρμεῖσθαι καὶ ἐσηρίχθαι. Chart. ἡρμᾶσθαι, ἐδράσαι, ἐσηρίχθαι Foes. ex coni.*

cratem positis tribus simplicium vinculorum formis, nempe orbiculari, ascia, sima, deinde trium compositorum meminisse, oculi, rhombi, et dimidiati: dimidiatum, semirhombum etiam appellant. EUST. Apud Hippocratem non ἡμίτομος sed ἡμίτομον habetur ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον, vbi scribit, ὀφθαλμὸς, ῥόμβος, καὶ ἡμίτομον. Verum aperte Galenus non ἡμίτομον, sed ἡμιρόμβιον se legisse ostendit. ST. Vide Foes. p. 262.

o. Galenus in Exeg. habet ἡρμῶσθαι, quod exponit esse firmatum, et innixum, vel aptatum. Et in plerisque locis Hippocratis legimus ἡρμόσθαι. Quarto de artic. t. XIX. p. 495. v. 38. Oportet autem ἡρμόσθαι fulcire crus, et pedem, eo modo, quo ipse velit. In cuius comm. Galenus ait: Fulcire crus et pedem ἡρμόσθαι dixit, hoc est, stabiliter collocare: quo spectare imperat, vt membrum figuremus, quemadmodum maxime cubantem iuuat. Et in com. t. 20. addit: Eius, quod nunc ait, neue moueantur, vim ante posuit, quum fulcire praecipit, quod significauit verbo ἡρμόσθαι: neque enim aliud est fulcire membrum, quam ab omni parte stabiliter collocare, sic vt nullo pacto moueri possit. Secundo de offic. medici t. 6. p. 503. v. 17. In his autem maxima deligationis vis est: compressio quidem, vt incumbentia non abscedant, neque penitus innitantur, sed ἡρμόσθαι firmata sint quidem, non autem coacta. Et libro tertio t. 26. p. 504. v. 35. Deligare vero maxime oportet, primum, vt is, qui deligatur, dicat maxime se compressum esse circa laesam partem, minime circa extremas, ἡρμόσθαι δὲ firmatum autem

se

Ἥρμοσαι) firmatum eſt, confirmatum eſt. Ducta autem eſt metaphora ἀπὸ τῶν ἑρμασμάτων, hoc eſt a ſubſtentaculis, quae nauis malum ſuſtinent, non ad onerandum, ſed ad firmandum tantum. Ἕρμα igitur, et ἕρμασμα, et ἕρμασις idem ſignificant.

Ἡγκίστρευται) hami inſtar coaluit: vel implicite adhaeſit.

Ἠγκυροβόλησε) occurrit; metaphora autem ducta eſt a nauibus, quae ad portum applicant.

Ἥμι-

[2] το στηρίζειν *MS. D.* [3] ἠγκύστρευται *MS. D.* [4] ἦν κηροβόληται *Aldus.*

ſe eſſe, non compreſſum, copia linteorum, non robore. Quem locum Galenus exponens, inquit: Fulcimenta conſtat a Graecis appellari non ſolum ἑρμάσματα, ſed ἐρείσματα, vel ex eo, quod poeta ait in eo carmine ὑπὸ δ' ἤρεον ἕρματα νηῶν, hoc eſt, fulcimina puppibus abſtrahunt, ad cuius ſimilitudinem fulcire dictum eſt ab Hippocrate ἡρμόσθαι, quod inſidere ſignificat, et inhaerere. Et in com. t. 37. addit: Suturas proprie ἁρμονίας, vocabulo deducto ἀπὸ τῆ ἡρμόσθαι, id eſt, a committi, appellari; quod iis caluariae oſſa ad vnguem inter ſe ἥρμοσαι committuntur. EUST. Quum ἁρμάζειν, vnde ἕρμασμα, Galenus exponat ἑδράζειν et στηρίζειν, ſitque paſſiua vox ἁρμᾶσθαι, non abs re ſuſpicetur aliquis ἥρμοσαι hic legi debere potius quam ἥρμοσαι. Sed tamen apud Hippocratem κατ' ἰητρεῖον legitur ἡρμόσθαι, quod a Galeno exponitur ἐρηρεῖσθαι καὶ ἐστηρίχθαι. Certe in Galeni exegeſi γλωσσῶν Hippocratis habes ἡρμόσθαι explicatum ἐρηρεῖσθαι, ἢ ἡρμόσθαι. ST. Cf. Foeſ. p. 164.

p. Galenus in Exeg. exponit, eſt implicitus. Male vero in quibuſdam eius codicibus legitur ἠγκίστραται. EUST.

q. Galenus in Exegeſi ἠγκυροβόληται, intus adhaeſit, vt in anchora fieri ſolet. Libro de oſſium natura p. 63. v. 2. de venis. Altera vero premens ſpinam, in renem, ac veſicam, et pudendum ἠγκυροβόληται, velut anchoris, iactis inferitur. EUST. Galenus autem ἠγκυροβόληται habet vocem paſſiuam et exponit ἐγκαταπέφυκεν ἀγκύρᾳ ὁμοίως. Sed pro ἠγκυροβόληται deprauatiſſime ſcriptum eſt apud Hippocratem ἦν κηροβόληται. ST.

r Ἡμιμοίριον) τὸ ἥμισυ τῆς δραχμῆς.
s Ἠρύγγη, Πόλιον) βοτανῶν ὀνόματα.
t Ἠνάγκαζεν) ἐβιάζετο.
u Ἠδελφισμένα) [2] ὡμοιωμένα.
x Ἡρακλείης νόσε) τῆς ἐπιληψίας· διὰ τὸ ἰσχυρὸν τὸ νοσήματος, καὶ δυσκαταμάχητον· ὡς μαρτυρεῖ καὶ Ἀρι-

[2] ἠρίγγιον *MS. St.* ἠρύγγιον *Chart.*

r. Pollux, L. VI. 36. dimidiatam partem interpretatur.

s. Libro de ſeptimeſtri partu p. 44. v. 29. Et fortiſſimi ac pleniſſimi foetus, violantes, ac perrumpentes pelliculas, partum fieri ἠνάγκασε cogunt; et plurimi ex his pereunt. EUST.

t. Primo de morb. mul. p. 233. v. 30. de menſium ſuppreſſione. Et venter prominet; et deſideriis ἠδελφισμένος ſimilibus afficitur, velut in ventre habeat. Et libro ſecundo p. 288. v. 36. Aut cumini folia ἠδελφισμένα ſimiliter in vino trita. Sic vertit Germanus interpres. Calvus vero, vel cumini folia vino cocta. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 12. p. 307. v. 20. Multa vero etiam alia ſigna his ſunt ἠδελφισμένα cognata. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 33. p. 372. v. 9. Et t. 39. p. 372. v. 33. eadem fere verba repetit. Et t. 40. p. ead. v. 34. Hoc tamen melius teſtimonium eſt, non enim ἠδελφισμένον cognatum eſt rei illi, de qua plurimus a me ſermo habitus eſt. Galenus in comm. t. 33. ſupra citati inquit: Quae ſimilia congruentiaque exiſtunt, atque, vt quiſpiam dixerit, genere iuncta, cognataque conſueuit vocare Hippocrates ἠδελφισμένα, id eſt, germana; quod eorum, quae genere iunguntur, et familiariſſimi, et genere omnium iunctiſſimi ſunt ἀδελφοί, id eſt, germani, ſeu fratres. Tertio de fract. t. 35. p. 468. v. 2. Multis enim modis, alii aliis ἠδέλφισαν cognati ſunt. In quo loco Galenus ait: Quod ſolemus dicere nos, ſimilia inter ſe ſunt, et communicant, et cognationem habent, id dicere Hippocrates ἠδέλφισαν conſueuit: maximam rerum ſimilitudinem, et cognationem nomine hoc prae ſe ferens. Nam cum multa cognata inter ſe ſint, nihil familiarius ac cognatius, quam fratres videntur, quaſi igitur maxima conuenientia, et ſimilitudo eamdem vim cum fraternitate habeat, eam verbo hoc ἠδέλφισαν appellat.

Tertio

Ἡμιμοίριον) dimidium drachmae.
Ἠρύγγη, Πόλιον) herbarum nomina.
Ἠνάγκαζεν) cogebat.
Ἠδελφισμένα) similia.
Ἡρακλείης νόσε) epilepsiae, ob fortitudinem morbi, et difficultatem expugnandi, vt testatur Aristoteles in Comicis.

[2] ὠμομομένα *MS. D.*

Tertio de art. t. 100. p. 492. v. 32. Multa vero etiam alia circa corpus, huiusmodi ἀδελφίξιας fraternitates ac cognationes habent. Et v. 35. Verum de his alibi nobis sermo erit ἠδελφισμένος cognatus his, quae nunc dicuntur. Quae verba Galenus exponens, inquit: Antea quoque diximus consueuisse Hippocratem eas partes nominare germanas, quae inter se consortium, et cognationem habent. EUST. Galenus in sua exegesi γλωσσῶν Hippocratis ἠδελφισαι non exponit ὠμοίωται, vt Erotianus explicat ἠδελφισμένα, ὠμοιώμενα, sed ὠκείωται. Idem tamen exponens hunc locum libelli de fracturis, πολλαχῆ δὲ ἠδελφισαι τὰ ἕτερα τοῖσιν ἑτέροισιν, ait, pro eo, quod vulgo dici soleat ὠμοίωται, vel κοινωνεῖ, vel συγγένειαν ἔχει, dicere Hippocratem ἠδελφισαι, vt magnam quamdam rerum inter se cognationem indicet; quod videlicet nulli arctiore inter se cognationis vinculo sint iuncti quam fratres. Sciendum est autem Hippocratem non tantum verbo ἀδελφίζεσθαι ita vti, cum alibi, tum in loco, quem modo protuli, sed etiam nomine ἀδελφίξιες ab eo deducto: (nam ab ἀδελφὸς fit ἀδελφίζομαι, ab ἀδελφίζομαι autem ἀδελφίξις,) vt περὶ ἄρθρων, quum scribit, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα κατὰ τὸ σῶμα τοιούτους ἀδελφίξιας ἔχει, καὶ κατὰ νεύρων ξυντάσιας καὶ τῶν μυῶν τρήματα. Vbi Galenus ἀδελφίξιας esse ait κοινωνίας καὶ οἷον συγγενείας τῶν μορίων perinde ac si dixisset ἀδελφότητας. ST. Vide Foes. p. 260.

u. Primo de morb. mul. p. 235. v. 8. de repentina vteri suffocatione. Et similes sunt iis, qui ab Ἡρακλείης νόσε herculeo morbo detinentur. Galenus in sexto de morb. vulg. com. sexto, t. 7. exponens, ait: Quidam vero morbum comitialem, herculeum appellauerunt, non quod Hercules ipsum pateretur, sed videntur ii, sicut alii, qui quam saeuus esset, nominibus explicarunt, ita hoc etiam nomen herculei, vt eius magnitudinem significarent, effinxisse.

[x] Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς [1] Κωμικοῖς. Ἔνιοι δέ φασι τὴν [y] μανίαν εἰρῆσθαι, ἐπειδὴ [2] τούτῳ τῶν πάλαι [3] μόνος ὁ ἥρως [4] ἐάλω.

[z] [5] Ἡμικτέα) τὸ ἥμισυ τῆ ἑκτέᾳ. Ἕκτευς δὲ λέγεται Ἀττικὸν μέτρον, ἔχον χοίνικας ἑκτὼ, ὥς φησι Μένανδρος ἐν [6] Βοιωτίᾳ, ἃ ἔστιν ἑκτεὺς τετὶ, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν. Καὶ Ἀριστοφάνης, Ἑκτεὺς δέ ἐστιν [7] ἓξ χοινίκων μέτρον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

[a] [8] Θωρῆξαι) οἰνοποτῆσαι. Ἐπεὶ καὶ οἰνοποσία ὑπ' αὐτῆ [9] Θώρηξις λέγεται καὶ μέχρι νῦν, τὸς μὴ [10] ἐπιπλέον οἰνωμένους [11] Ἀκροθώρηκας καλοῦμεν.

Θα-

[1] *reponendum* κυκλικοῖς *Chart. quod Stephano debet.* [2] *τέτῳ τῷ πάθει μόνῳ, MS. St. et Chart.* [3] *μόνῳ MS. D.* [4] *ἐάλω MS. D.* [5] *ἡμισεκτέα MS. D.* [6] *Βοιτίᾳ MS. D.*

xisse. Aretaeus secundo de sign. et caus. diut. morb. c. 13. inquit: Herculeum morbum vocari elephantiasin, quoniam eo nullus maior est, neque violentior. EUST.

x. Aristoteles librum scripsisse, cui titulus fuerit *κωμικά*, non memini me legere, at *κυκλικά* eum scripsisse constat. Quum igitur ex voce *κυκλικοῖς* in vocem *κωμικοῖς* lapsus facilis, suspicari queas reponendum *κυκλικοῖς*. ST.

y. Vulgo tamen inter medicinae scriptores hoc pro confesso habetur *ἡρακλείην νόσον* esse *ἐπιληψίαν*. Galenus autem non solum *ἡρακλείην νόσον* appellari solitam ab antiquis scribit, sed etiam *μεγάλην νόσον*, item *πάθος παιδίων*, nec non *ἱερὰν νόσον*. Cuius postremae appellationis causas aliquot Aretaeus recenset. Ceterum eodem sensu nostrates altum malum vocare hunc morbum, quo Graeci *μεγάλην νόσον*, saepe suspicatus sum: quam bene, aliorum esto iudicium. ST.

z. Vide Foes. p. 261. Hesychius exponit *ἡμίεκτον τετρασχοίνικον, ὅ ἐστιν ἥμισυ τὸ ἕκτεον*.

a. Galen. in Exeg. habet *θώρηξις*, quae vinolentia aut ebrietas exponitur. Sicque passim scribitur: et Erotianus ipse dictionem *θώρηξις* per *ω*, non per *ο* scripsit. Phavorinus tamen vtroque modo scribi

Comicis. Nonnulli *μανίαν* appellatam esse dicunt, quum hoc ex antiquioribus solus heros correptus fuerit.

Ἡμιεκτέα) id est, sextarii dimidium. Ἑκτεὺς autem dicitur Attica mensura, sex choenicos continens, vt inquit Menander in Boeotia. Non est ἑκτεὺς hoc per Aesculapium; et Aristophanes: Ἑκτεὺς autem est sex choenicum mensura.

PRINCIPIVM Θ.

Θωρῆξαι) vinum bibere: quoniam vini potatio ab ipso θώρηξις appellatur, atque vsque in hodiernum dies eos, qui non admodum vino implentur, ἀκροθώρηκας appellamus.

[7] *χοινίκου MS. D. ἑξαχοίνικον MS. St.* [8] *Θωρῆξαι MS. D.* [9] *θώριξις MS. D. sic quoque Hesychius et Varinus dant.* [10] *ἐπὶ πλέον disiunctim MS. D.* [11] *ἀκροθώρικας MS. D. ἀκροθόρηκας Eust. et Iunta.*

scribi posse asserit, nihilque referre arbitratur, siue θόρυξις per ο et υ, siue θώρηξις per ω et η scribatur. Secundo de nat. hum. t. 3. p. 23. v. 6. Et tam θωρησσομένων vinolentos, quam aquae potores (scilicet morbus contingit). Secundo de morb. p. 144. v. 3. de morbis, qui a capite fiunt. Aut θωρήξεται inebriatus fuerit: aut in sole laborauerit. Et p. 145. v. 10. Si quis ex θώρηξιος ebrietate voce priuetur. Et p. 152. v. 18. de tabidis: Θωρηξίων ab ebrietatibus, et re venerea abstineat. Et v. 32. de tabe dorsali: Per annum θωρηξίων ab ebrietate, et Venere, et laboribus abstineat. Quam sententiam repetit p. 153. v. 3. de arteria vulnerata. Secundo de morb. vulg. sect. 5. p. 317. v. 35. de hydropico tussiente: Sin minus, θωρήξαι inebriato, et cibis ipsum impleto. Secundo aphorism. t. 21. p. 391. v. 23. Famem θώρηξις vini potatio soluit. In cuius commento Galenus inquit: Vini potionem θορήξιν nominare consueuit. In libro siquidem de nat. hominis, et de victus ratione, in hunc modum scripsit, quae verba nos supra adduximus. Quare, inquit eo in loco Galenus, θωρῆξις vini potus ab ipso dicitur, quem dicit famem soluere. Et libro septimo t. 48. p. 400. v. 9.

b [1] Θαμιναὶ) πυκναί. Κεῖται καὶ ἐν τῷ Περὶ αἱμορροΐδων.

c [2] Θερμωλή) ὁ πυρετός. Μήποτε καὶ πᾶσα θερμασία ὑπ' αὐτῆς θερμωλὴ λέγεται.

d Θαλάμαι) αἱ [3] καταδύσεις.

e Θράσσει) Βακχεῖος φησὶ, κινεῖ, νύττει. Ἡρακλείδης ὁ Ταραντῖνος, [4] ἐρεθίζει. Ἔσι δὲ ὀχλεῖ. Ὡς καὶ f Σοφοκλῆς ἐν [5] Ἑλένης ἀπαιτήσει φησὶ, Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἢ [6] θράσσει [7] γένυντε. Ὡς τῷ μὲν [8] ἕωλον γραφίοις ἐνημμένοις. Θράσσειν, μαίνεσθαι, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός. [9] Θρίσσειν δὲ φασι [10] τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίσασθαι.

g [11] Θυημάτων) ἀρωμάτων.

Θύ-

[1] αἱμορροΐδων *MS. D.* [2] θερμωλῆς *MS. D.* [3] καταδύσεις *Foes.* [4] ἐρετίζει *vulgg.* [5] ἑλένῃ *MS. D.* [6] θρῖσσει *MS. D.*

v. 9. Vrinae ſtillicidium, et vrinae difficultatem θώρηξις vini potus, et venae ſectio ſoluit. Quem locum Galenus exponens, inquit, θώρηξιν eſſe vel ſimpliciter vini potionem, vel meracioris. EUST. Vide Foeſ. p. 273. De ſignificatione autem vocis ἀκροθώρηξις v. Hier. Mercurialis varr. lectt. L. IV. c. 6. p. 204 ſqq. vbi inter reliqua locus Clem. Alex. in Paedag. L. II. c. 2. illuſtratur, et huius vocis vera eruitur ſignificatio.

b. Quem affert locum ex libello de haemorrh. non invenio. Libro de locis in homine p. 71. v. 28. de morbo incognito: Si non profuerit gracilem facere, tumidum facere conducit: et θαμινὰ frequenter permutare. Qua voce pluries in hoc libro etiam vtitur. Secundo de morb. mul. p. 276. v. 24. Et vero θαμινὰ frequenter condormiat. Et v. 40. Si vero propinquiſſimi fuerint vteri, θαμινὰ frequenter vomat. Et v. 42. Et vrina θαμινὰ frequenter et paulatim deſtillat. Et p. 274. v. 25. et 49. In coac. praenot. p. 429. v. 14. Soporoſa, anxioſa, doloroſa hypochondria, θαμινὰ frequenter parum ſpuentia. Libro de vulner. cap. p. 451. v. 28. de applicatione terebelli: Et exemto θαμινὰ ſaepe terebello ſpeculari: tum alias, tum per admotum ſpecillum. Libro de fiſtulis p. 518. v. 32.

Et

Θαμινὰ) denſe, ſeu frequenter. Vtitur hac voce in libro de haemorrhoidibus.

Θερμωλὴ) febris. Nonne quiuis calor ab eo θερμωλὴ dicitur?

Θαλάμαι) cubilia.

Θράσσει) Bacchius inquit: mouet, pungit. Heraclides Tarantinus, irritat, quod eſt, perturbat: vt etiam Sophocles ait in Helenae repetitione: Mulierem autem recipientes, quae θράσσει, id eſt, turbat genam, ὡς τὸ μὲν ἕωλον γραφίοις ἐνημμένοις.

Θρίσσειν) furere, vt eſt etiam apud Ariſtophanem Grammaticum; θρίσσειν autem interpretatur animo alienari.

Θυημάτων) aromatum.

[7] γενύν τε diuiſim vulgg. [8] αἰολὸν MS. D. [9] Foeſ. coniicit Erotianum ἐνθράσσειν legiſſe. [10] art. τὸ omittunt vulgg. [11] θοημάτων MS. D.

Et θαμινὰ frequenter ad exonerandam aluum deſideat. In epiſtola ſecunda ad Damagetum p. 529. v. 18. de Democrito: Caput autem θαμινὰ frequenter concutiebat. EUST. V. Foeſ. p. 266. Forma θαμέως etiam hanc habet ſignificationem.

c. Libro de locis in hom. p. 71. v. 16. de capitis fract. Quum a θερμώλης caliditate detento, vlcuſcula eruperint debili exiſtenti circumcirca liuida, moritur. EUST. Foeſius p. 269. plura addit loca.

d. Libro de arte p. 3. v. 34. de articulis: Et horum nullum eſt, quod non ſubſpumoſum ſit, et circa ſe θαλάμας forulos habeat, quos ſanies prodit. Sic vertit Germanus interpres. Caluus, circaque ſeſe cellas et foramina non habeat. EUST.

e. Litera Erotiani tota deprauata eſt. Galenus in Exeg. habet θράσσεται pungitur, et ſtimulis agitur. EUST. Vide Foeſ. p. 272.

f. Mendoſum eſſe hunc Sophoclis locum patet, ſed ad eum emendandum caſtigatioris exemplaris auxilio fuerit opus. ST.

g. Galenus in Exeg. habet θύη ſuffitus, et odores, et θύματα ſuffimenta. Suſpicari non ſine cauſa quis poſſet pro θυήματων legendum eſſe θυμιήματων, vel θυμιάματων. Reperio enim apud Hippocratem, libro de ſuperfoetatione p. 51. v. 20. Faciendum

h [1] Θύνων) ὁρμῶν. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικώς.

i Θεωρὸς) θεωροὶ λέγονται οἱ εἰς θεὸς πεμπόμενοι χρησμῶν ἐπισκέψεως χάριν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

a [2] Ἰητρεῖον) θεραπεία.

b Ἰσχεῖν) συλλαμβάνειν.

c Ἰδίειν) ἱδρῶν.

Ἴπνῳ

[1] *θήνων Euſt. et Iunta.*

ciendum eſt, vt os ſtomachi hiet, et viam praebeat appoſititio medicamento, idque pharmacis θυμιήματων ſuffitui aptis, ac mollientibus perficies. Et v. 33. Stomachus vteri a θυμιήματων ſuffimentis quidem, vbi concluſus fuerit, hians redditur. Primo de morb. mul. p. 236. v. 47. Fomentum tamen ſemper purgationibus praemittendum eſt, prius id, quod ex foeniculo paratur, deinde quod ex θυμιαμάτων ſuffimentis. Et p. 237. v. 3. Quum autem ad virum itura eſt, ὑποθυμιήθω τὶ τῶν ὑποθυμιαμάτων, ſuffimentum quoddam ſufliat ex adſtringentibus. EUST. Heſych. interpretatur, τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυσίαν. Vide et Homerum Iliad. ζ'. v. 270.

h. Vide Foeſ. p. 275. Locus Homeri eſt, Iliad. ε'. v. 87. et v. 250.

i. Vide Thom. Magiſt. in vocabulo θεωρὸς p. 446.

a. Secundo de morb. mul. p. 273. v. 7. de vtero collapſo. Rurſum ad veterem ἰητρείην medicinam redito. Secundo de fract. t. 65. p. 463. v. 30. Reliqua vero ἰητρείη curatio eadem eſt. Et v. 31. Quod (os) in priori tibiae parte exſtat, moleſtiam maiorem in ἰητρείῃ curando exhibet. Et libro tertio t. 8. p. 465. v. 30. Eamdem ἰητρείην curationem adhibere. Et t. 10. v. 49. Et quaecumque carunculae in vulnere denigratae ſunt, et mortificatae, citius abrumpuntur, et excidunt in hac ἰητρείῃ curatione, quam in aliis. Primo de artic. t. 72. p. 478. v. 42. Quum autem ad priſtinam naturam reſederit, reliqua ἰητρείῃ curatio velox erit. Et libro quarto t. 6. p. 495. v. 6. Aduertendum autem in horum ἰητρείῃ curatione eſt. Et t. 31. p. 496. v. 28. Ἰητρείη, curatio vero iam relata eſt, quae mihi accommodatiſſima videtur. EUST.

Θύνων) ruens, vt inquit Homerus: θύνε, hoc eſt, currebat enim per campum, abundanti fluuio ſimilis.

Θεωρὲς) dicuntur θεωροὶ, qui oraculorum conſulendorum cauſa ad Deos mittuntur.

PRINCIPIVM I.

Ἰητρείην) medelam.

Ἴσχειν) concipere.

Ἰδίειν) fudare.

[2] *ἰητρείην Euſt. ἰήτρειη vulgg. rectius.*

b. Libro de nat. mul. p. 217. v. 30. Si acetabula pituita plena fuerint, menſes quidem bene ſuccedunt, et in ventre ἴσχει habet, corrumpit autem foetum, vbi ſortior factus fuerit. Non enim poteſt ἴσχειν retinere, ſed abrumpitur. Sic vertit Germanus interpres. Primo de morb. mul. p. 247. v. 13. Si vero acetabula pituita plena fuerint, menſes fiunt pauciores: et ſi in ventre ἴσχει habuerit, corrumpit. Libro ſecundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 313. v. 22. Quaedam coxam dolebat, priusquam ἴσχειν conciperet, poſtquam autem ἔσχεν concepit, non amplius dolebat. KVST. De hoc verbo fuſius Foeſ. p. 288.

c. Hipp. de aer. loc. et aqu. p. 285. 21. ὁκόταν δὲ εἰς σκιὴν ἀφίκηται, ἅπαν τὸ σῶμα ὁμοίως ἰδίει: Vertitur: Quum vero ad vmbram peruenerit, tum corpus aequaliter ſudore diffluit. Verum non agitur hic de intenſo adeo ſudore, vt corpus inde diffluat: vnde malim legere: ἅπαν τὸ σῶμα ὁμοίως ἰδίει, totum corpus eodem modo ſudat. Ἰδίειν enim antiquiores pro ἱδρᾶν. Exſtat hoc apud ipſum Hipp. de morb. mul. L. I. p. 606. 22. ἡρέσσον δὲ διχρέειν καὶ ἰδίειν. Vide Foeſ. oecon. Semel etiam Homerus vſus eſt teſte Apollonio Sophiſta in Bibl. Coiſlin. p. 460. qui addit: ἐν δὲ τῇ ἀργαλέῃ κωμῳδίᾳ πλείσακις τὸ ἴδιον ἐξιν εὑρεῖν ἐπὶ τὸ ἱδρῶσθαι. Sed pro ἴδιον ibi corrigo ἴδιειν. Locus autem Homeri eſt Odyſſ. υ. v. 204. Ἴδιον ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε. Quin et reperitur apud Theophraſt. hiſt. plant. L. V. c. 10. διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα Φασιν ἰδίειν ἐνίοτε. Male id coniecturis tentarunt Scaliger et Bodaeus, quum iam de veritate vulgati conſtent. Quod vero ſoli, vt dixi, antiquiores hoc verbum adhibuiſſent, a Luciano in Lexic. p. 822. cum aliis tamquam obſoletum traducitur, καὶ νῦν βαδίζω τε εὐτυχῶς καὶ ἰδίω θαμὰ, καὶ μαλακὸν τὸ σῶμα. HER. Heſychius exponit ἱδρᾶν et ἀγωνιᾶν.

d [1] Ἵπνῳ) καμίνῳ. Οἱ δὲ, φέρνῳ. [2] Καὶ γὰρ ὁ φέρνος [3] ἵπνος λέγεται. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν e [4] Ὄρνισιν, εἰς τὸν ἵπνον [5] εἴσω πλησίον τῆ πιτάτῃ.

f Ἱμείρομαι) ἐπιθυμῶ. Ἵμερος γὰρ ἡ ἐπιθυμία. [6] Ὡς Ὅμηρος· Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

Ἱκέ-

[1] ὕπνῳ *MS. D.* [2] καὶ γὰρ ὁ *MS. D.* [3] ὕπνος *MS. D.* [4] σφήγξιν *MS. D.* ἐν σφηξί *Chart.*

d. Fidem liberabo, et quod c. 14. promiseram, pergam Hippocratem coniecturis tentare. Epid. L. IV. p. 1128. E. legitur: Ὁ ἀπὸ τῆ κεραμέᾳ ἵππᾳ καταπεσὼν, ᾧ ὁ προσεβλήθη αὐτίκα σικύη. Ineptissima est haec lectio, quis enim non videat *equum fictilem*, quem hic reperiant interpretes? Ex Act. Lipsi. A. 1717 video locum hunc tractatum esse a viro docto in Miscell. Lipsi. Tom. IV. obs. 79. Verum ea videre non licuit, nec grauatim lectores laturos spero, si mea ipsis proposuerim. Notat Foesius in vno MS. Regio pro κεραμέᾳ haberi κεραμείᾳ: et forsan vera est ea lectio, dummodo sic distinguuntur: ὁ ἀπὸ τῆ κεραμείᾳ, ἵππᾳ καταπεσὼν κ. τ. λ. *Qui habitabat in figlina, quum ab equo decidisset.* etc. Κεραμεῖον dicitur officina figulorum, vt σκυτεῖον sutorum, κναφεῖον fullonum etc. sed Ionice κεραμηΐᾳ potius scribendum. Amat vero Hippocrates eo modo domicilia aegrotorum annotare. Sic eodem hoc libro p. 1127. A. Ὁ ἐν τῷ σκυτείῳ ἡμορράγησε κατακορής. Et p. 1129. ὁ ἐκ μετάλλων, et alibi. Lectio iam proposita satis probabilis videtur. Sed non negligendum Lindanum audacter more suo edidisse ὁ ἀπὸ τῆ κεραμέᾳ ἵπνῳ καταπεσὼν: quod factum, etsi minime probem, dignam tamen puto hanc lectionem, quae diligenter consideretur: sed et tum legendum κεραμηΐᾳ, et vertendum: *qui a furno figuli deciderat;* stabilit hanc lectionem glossa Erotiani ἵπνῳ, κ. τ. λ. Haec enim vox omnino ex epidemiorum libris desumta videtur, monstrante ordine Erotiani, quo de iam saepius monui. Sed nondum desino coniectare: dubito scil. annon olim longe diuersa fuerit loci huius lectio. Quid suspicioni ansam dederit, accipe. Erotianus in litera κ ordine recenset has Hippocratis glossas κορδίνημι κ quod legitur epid. II. p. 1020. E. κόλι-

Ἰπνῳ) camini; nonnulli vero furni: etenim furnus ἰπνὸς dicitur, vt Ariſtophanes in Auibus: Intus apud caminum in poſtrema parte.

Ἱμείρομαι) deſidero, vel appeto. Ἵμερος enim deſiderium, vel appetentia, ſicut Homerus: Vt nunc te amo, et me dulce ἵμερος deſiderium tenet.

[5] ἔχ ἡμῖν *MS. D.* [6] Ὡς Ὅμηρος *MS. D. ignorat.*

κόλικες epid. II. p. 1056. E. καρφαλέον epid. III. p. 1117. F. πενέβρεια — καρυκοειδέα epid. L. IV. p. 1129. D. κοιλίης παρ. ἠλεκτ. epid. L. IV. p. 1135. H. omnes igitur hae dictiones ordine etiam exſtant apud Hippocratem, niſi quod τὸ πενέβρεια ſolum nullibi compareat, quum tamen certum habeam Erotianum id legiſſe in priori parte L. IV. epid. Sed plura ad vocem πενέβρεια infra. HER. Iam hunc locum indicari ex epidem. IV. vidit Reineſ. in varr. lectt. L. I. c. 12. p. 43 ſq. qui ita feliciter emendauit: ὁ ἀπὸ τῆ κεραμέᾳ ἴπνᾳ καταπεσών, *qui de furno figuli cecidit.* Schol. ad Ariſt. Pac. hanc vocem explicat ἰπνὸς eſt, ὅ ἡμεῖς καμίνιον καλῶμεν, qui eſt Dioſcoridi κεραμικὴ κάμινος, Erotiano φῶρνος. Ad Miſcellanea autem Lipſ. ab Heringa laudata quod attinet, ea potiſſimum in ſubſidium vocanda cenſui, eo conſilio, vt nouam in veterrimis obſeruationem reperirem, ſed inueni ibi Reineſii emendationem, praetereaque nihil. Scripta vero eſt in illis Miſc. haec obſeruatio a. D. Sigiſm. Schmiedero, Practico Lommazienſi adu. Dilherrum in Diſſ. Acadd. T. I. p. 51. de equo fictili, *vom Voltigirpferd.*

e. Exemplar ſcriptum habet ἐν σφηξί, ſed ἐν ὄρνισι repoſui, quum in hac non in illa comoedia hunc verſum repererim; ſiue ſit Erotiani μνημονικὸν ἁμάρτημα, ſiue librarius non fideliter ex eius autographo deſcripſerit. ST.

f. Primo de morb. mul. p. 233. v. 30. de ſuppreſſis menſibus. Grauitas fit in ventre: et venter prominet: et ἱμείρεται ἡδελφισμένος deſideriis ſimilibus afficitur, velut in ventre habeat. Locus Homeri ab Erotiano adductus eſt Iliad. tertio v. 446. Eſt et alter locus in decimo quarto Iliadis v. 228. Εἴπως ἱμείρατο παραδραθέειν φιλότητι ἠ χροιῆ. *Si modo deſideraret prope dormire amicitiae ſua ſpecie.* EUST. V. Foeſ. p. 281. Heſych. exponit ἐράω, ἐπιθυμέω, ποθέω.

ff [1] Ἰκέλη) ὁμοία.

g Ἰκμαλέα) τὰ δίυγρα, καὶ ἱκανὴν ἔχοντα ἰκμάδα.

h [2] Ἰχθύην) ῥίνημα, ἢ πρίσμα.

i [3] Ἱππάκη) ἵππειος τυρός.

k Ἶνες) οἱ μὲν τὰ νεῦρα, οἱ δὲ τὰς [4] συνθετικὰς τέτων [5] κατηδόνας.

Ἰνηθμὸς) κάθαρσις κοιλίας.

l [6] Ἰνήσεται) καθαρθήσεται. [7] Καὶ Ἴνησις, ἢ κάθαρσις.

Ἰθα-

[1] ἠκέλη *MS. D.* [2] ἰχθύημα *vel* ἰχθυήματα *Foes. ex coni.* [3] ἱππάκει *MS. D.* ἵππακην *et* ἵππειον τυρόν *Foes. ex coni.* [4] συντεθηκὰς *MS. D.*

ff. Primo de morb. mul. p. 244. v. 25. de vulua in partu vlcerata: Ἰκελον simile quid fit vlceri superficiario ac ferventi. Et libro secundo p. 272. v. 44. de vtero collapso: Oportet autem et plumbum Ἰκελον simile figura crassissimae tedae formatum intrudere. Tertio de morb. vulg. t. 24. p. 322. v. 19. Erat autem et fluxio collecta, non puri Ἰκελον similis. EUST. Vide Foes. p. 279.

g. Libro de genitura p. 28. v. 34. Nam et vteri simul ἰκμαλέᾳ humidi fiunt in commixtione. Primo de morb. mul. p. 232. v. 15. Neque enim vteri ἰκμαλέᾳ humidi in se ipsis sunt. Et v. 18. Si enim ἰκμαλέᾳ humidi fuerint vteri a coitu, non facile distorquentur. Et p. 234. v. 47. Hepar autem ἰκμαλέον humidum est. EUST. V. Foes. p. 279.

h. Galenus in Exeg. significare dicit, marinae squatinae pellem, et posse etiam sumi pro vngue ferreo, quo vtimur ad infantem immaturum, dum adhuc in vtero est, extrahendum: quod ad squamarum piscis similitudinem sic vocatur. Libro de extract. foet. p. 53. v. 8. Atque vbi os brachii denudaueris, ἰχθύην squatinae pellem, circum duos manus digitos obligato, ne caro lubricitate sua elabatur. EUST. Hippocrat. in libello qui περὶ ἐγκατατομῆς ἐμβρύε inscribitur, παραδόσαι δὲ καὶ τὸν βραχίονα, καὶ ἀποψιλώσας αὐτὸ τὸ ὀστέον, ἰχθύην περίδησον περὶ τὸς δακτύλες τῆς χειρὸς τὸς δύο. Vide Galeni ἐξηγήσιν γλωσσῶν Hippocratis. ST.

i. Libro de aere, aquis et locis p. 78. v. 24. de Scythis Nomadibus: Comedunt etiam ἱππάκην equinum caseum. Quarto de morb. p. 174. v. 4. de his quae fiunt ex lacte.

Vbi

Ἰκέλη) ſimilis.

Ἰκμαλέα) humida et Ἰκανὴν, idoneum humorem habentia.

Ἰχθύην) ramentum, vel ſcobem.

Ἱππάκη) equinus caſeus.

Ἶνες) nonnulli neruos, nonnulli vero hos componentes fibras.

Ἰνηθμὸς) ventris purgatio.

Ἰνήσιον) medicamentum purgans; et ἴνησις purgatio. Ἰθα-

[5] κτηδόνας *MS. D. et ſic Geſn. et Foeſ. an* κοτυληδόνας *Chart.* [6] *ἰνήσιον quidam falſo.* εἰνήσεται *apud Hippocr.* σινεῖται *Calu.* [7] *vulgg. inſerunt,* Ἰνήσιον) καθαρτικόν.

Vbi vero concretum ac ſiccatum fuerit, ἱππάκην ipſum vocant. EUST. Vide Hier. Mercur. varr. lectt. L. II. c. 26. et Conr. Geſner. de lacte et operibus lact. p. 44.

k. Libro de carnibus p. 41. v. 23. de generatione hepatis: Si vero quis ipſum (ſanguinem) conquaſſet, et ἴνας fibras eximat, non congelatur: αἱ γὰρ ἶνες fibrae enim frigidae ſunt ac glutinoſae. Et v. 25. de lienis formatione: Sunt autem id ἶνες fibrae in ſplene exiſtentes: et propter has ἴνας fibras mollis eſt ſplenis, et ἰνώδης fibroſus. Secundo de morb. p. 151. v. 7. de ſuppurato ex peripneumonia: Si pus album et purum fuerit, et ἶνες fibrae ſanguinis inſunt, plerumque ſanus fit. Erotianus hanc vocem explicans, dicit: ſignificare κτηδόνας, hoc eſt, fibras, pro qua perperam in aliquibus exemplaribus ſcribitur κατηδόνας, pro vtraque autem reponere κοτυληδόνας ſimul falſum eſt, ac temerarium, nam in libello de corde p. 55. v. 46. inquit Hippocrates: Sunt enim et aliae quaedam in ventriculis pelliculae, velut araneorum telae extentae, quae vndiquaque oſcula cingunt, κτηδόνας fibras, vel filamenta in ſolidum cor inſerunt. Germanus interpres vertit, ſtrias, ac ſegmenta. Calvus vero, ſolidam cordis partem petentes ac permeantes. EUST. Pro κατηδόνας videndum eſt, an reponi debeat, κοτυληδόνας. ST. Vide de Foeſ. p. 282.

l. Galenus in Exeg. habet ἰνέες, inanit, ἰνηθμὸς, inanitio, et ἰνεῖται, inanitur. Libro de locis in homine p. 69. v. 8. de curatione pleuritidis, ἢν δὲ ἰνηθμὸς: Si vero euacuatio oboriatur, pro qua voce

m Ἰθαγενές) [1] αὐθιγενές.

n Ἰσάτις) βοτάνης ὄνομα.

o Ἰσοκνήμιδι ἕδρυος) τῷ ἴσῳ καὶ ὁμαλῷ.

p [2] q Ἰδρυτο) ἐνεκάθητο. Ἐπικλῆς δὲ, κατέστη εὐθαθῶς· ἔστι δὲ μᾶλλον, ἐνεκάθητο, ὡς καὶ q Ὁμηρος, Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν, Ἀμφοτέρων ἔλε [3] χεῖρα, καὶ [4] ἵδρυσεν παρὰ δαιτί.

q [5] Ἰξύι) ὀσφύϊ.

Ἰξά-

[1] αὐθεγενές *MS. D.* [2] ἵδρυετο *apud Hipp.* [3] χεῖρας *MS. D.*

ce Cod. Vat. habet *νυγμὸς*, hoc eſt, punctura. Caluus vertit ſingultus, vnde ſuſpicamur eum legiſſe *λυγμὸς*, quae lectio non eſt vſquequaque contemnenda, quia ſingultus inter pernicioſae pleuritidis ſigna, ab Hippocrate, tertio de morb. p. 162. v. 47. connumeratur. Et p. 71. v. 15. de fracturis capitis: Et qui ab *ἰνηθμῷ* euacuatione detinetur, et debilis eſt. Et v. 20. Medicamentum autem neque *ἰνηθμῶν* euacuatiuum, neque vomitorium ſumat. Et v. 23. Vomitus enim *ἰνηθμὸν* euacuationem ſedat. Et p. 72. v. 20. Vbi enim pituita in ventrem ingreſſa fuerit, *ἰνηθμὸς* euacuatio contingit. EUST. Cf. Foeſ. p. 282.

m. Galenus in Exeg. exponit ingenuum, vt eſt apud ſapientem: Sed me aeque atque *ἰθαγενέσιν ἐτίμα*, ingenuos honore afficiebat. Aduertendum tamen eſt *γνήσιον*, qua voce Galenus exponit *ἰθαγενὲς*, ſignificare non ſolum ingenuum, verum etiam legitimum, indigenam, germanum, et verum. Primo de morb. mul. p. 252. v. 40. de mola: Neque conceptus *ἰθαγενὲς* rectus fit: et venter plenus eſt, velut praegnantis. EUST. Plura de hac voce conſpicere licet apud Foeſ. p. 278. Heſychio eſt, *αὐτόχθων γνήσιος*. V. Homer. Odyſſ. *ξ'*. v. 203.

n. Quarto de morbis vulgaribus p. 333. v. 33. Quum feceſſus aquoſi ſubdio expoſiti eſſent, ſuperne leues, tenues *ἠσατώδεα* iſatidi valde ſimiles fuerunt, vt vides, dictio ſcribitur per *η*. Apud Dioſcoridem vero et Erotianum per *ι*. Eſt autem *ἰσάτις* herba, quae nobis glaſtum, ſeu guadum nominatur. EUST. Foeſ. p. 287. addit locum *περὶ ἑλκῶν*, p. 514. 9. 10. Vide Dioſcor. quoque L. II. c. 215. 216. et Plin. L. XX. c. 7.

o. Locus ita deprauatus Foeſio p. 278. videtur, vt ſine

melio-

Ἰθαγενὲς) indigenum.

Ἰσάτις) herbae nomen.

Ἰσοκνήμη δι' ἕδρυος) per ſyluam aequalem et planam.

Ἵδρυτο) inſidebat. Epicles vero conſtitutus erat firmiſſime. Dicitur autem magis proprie inſedit, vt etiam Homerus inquit: Primus Neſtorides Piſiſtratus cominus accedens, amborum coepit manus, ἵδρυσε ſedere iuſſit ad conuiuium.

Ἰξύι) lumbo.

Ἰξά-

[4] Ἵδρυσε *MS. D.* [5] ὀξύι *Erotianum legiſſe Foeſius coniicit.*

melioris exemplaris opera vix reſtitui poſſit.

p. Primo prorrh. com. 2. t. 36. p. 410. v. 21. Dolor in pectus ἰδρυνθεῖσα firmatus, cum torpore malus. In cuius commento Galenus ait: Dolor pectori ἱδρύνθεις firmatus, vt aegre auferatur, thoracis indicat phlegmonem. Locus Homeri ab Erotiano adductus, eſt in tertio Odyſſeae, in principio. EUST. Plura vide apud Foeſ. p. 277.

q. Galenus in Exeg. habet, ἰξύας, pars inter coxarum vertebras et lumbum interpoſita. Libro de nat. mul. p. 215. v. 15. de ore vteri complicato. Et dolor imum ventrem tenet, ac ἰξύας lumbos. Et v. 38. Et rigor ac dolor imum ventrem, ac ἰξύας lumbos tenet. Et p. 216. v. 6. Et dolor imum ventrem, ac ἰξύας lumbos habet. Et v. 22. Dolor ex imo ventre aſcendit ad ἰξύας lumbos. Primo de morb. mul. p. 233. v. 24. Et ἰξύας lumbos et laterum mollitudinem mirum in modum dolet. Et p. 241. v. 47. Si vero ἰξύας lumbos doleat. Et libro ſecundo p. 265. v. 7. Et dolor occupat ἰξύας lumbos. Et v. 24. Et ἰξύας lumbos, et tendinem, etc. irruit. Secundo de fract. t. 70. p. 464. v. 14. Pauca inſuper lintea circa coxam, et ἰξύας ilia circumdare oportet. In cuius com. Galenus ait: Ilia dixit ἰξύας, quae nonnulli accipiunt pro ilium oſſibus, nonnulli pro parte, quae ſuper ipſa eſt, quae λαπάρα proprie vocatur. Deinde addit: Quae autem partes ἰξύες nominentur, non eſt quod multis agam, ob id enim, quod poeta numero ſingulari ἰξύαν ſcripſit in illo carmine Περὶ ζώνην, Βάλλετ' ἰξύην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν: Illi circumdant zonam centum orbibus aptam, tum ob id,

r [1] Ἰξάλη) τελείας αἰγὸς δέρμα, ἣν [2] μηλωτὴν καλοῦσι.

s [3] Ἰδνώθη) συνεκάμφθη. Ὡς καὶ Ὅμηρος, [4] Πλῆξεν· ὁ δ' ἰδνώθη.

t [5] Ἴκταρ) ἐγγύς, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Αἰσχύ-

[1] *Ἰξάλην Foes. ex coni.* [2] *μελετὴν MS. D.*

id, quod credibilius est, zonam dari inter ilia et thoracis ossa, existimet aliquis hanc ipsam partem corporis *ἰξύαν* appellari. Contra vero ex eo, quod Hippocrates multitudinis numero *ἰξύας* dixit, quodque ad ilium ossa voluit vinculum pertinere, iure arbitrabitur aliquis, *ἰξύας* haec ipsa nuncupari. EUST. Foes. p. 285. addit locum ex mochlico p. 511. 17.

r. Galenus in Exeg. eodem modo exponit, sed scribit reperiri etiam *ἰσάλλην*, pellem caprae, corium. Tertio de fract. t. 25. p. 467. v. 7. Oportet autem *ἰξάλην αἰγὸς* caprae pellem substernere. In quo loco Galenus ait: Pellem *ἰξάλην* vocauit, quo nomine caprina ne tantum significetur, an alia quaeuis, quaerere in arte haec superuacaneum est. EUST. Plures significationes huius vocis diligenter collegit Foesius p. 283.

s. Primo de morb. mul. p. 232. v. 10. Hoc autem contingit, si vterorum os conclusum fuerit, aut *ἰδνώθη* distortum. Homeri locus est Iliadis secundo v. 266. *Ὡς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετάφρε-*

νον, ἠδὲ καὶ ὤμω Πλῆξεν. ὃδ' ἰδνώθη· θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. Sic dixit: sceptroque scapulas, atque humeros Percussit. hic autem inclinatus est: salsaque ei excidit lacryma. EUST. Conf. Homer. Il. ν'. v. 618. Foes. p. 277. Hesychio itidem exponitur *ἐκάμφθη* et *ἐτανύσθη*.

t. Galenus in Exeg. dicit, hanc vocem non modo prope significare, verum etiam pro feminarum pudendo, in secundo de morb. mul. accipi. EUST. L. II. de morb. mul. p. 662. 46. leguntur haec verba: *καὶ τὸ ἧπαρ ξηραίνεται*, quae non admodum expedita sunt, quod enim ait, *κ. τ. ἡ. ξ.* id nullus capio: quare enim hepar magis, quam cetera viscera patitur? et quo demum indicio patet, hepar siccari? Ne longus sim, mendosa haec existimo, et hunc locum eum esse, vbi veteres pro *ἧπαρ* legerunt *ἴκταρ*, quam vocem nullibi in nostris libris reperiri confido, quo de iam c. 13. monere memini. (Ibi enim sic: „Galenus v. c. testatur vocem *ἴκταρ* reperiri *γυναικ*. L. II. Agnoscit eum Erotianus quoque, sed in nostris

Ἰξάλη) perfectae caprae pellis, quam μηλωτὴν appellant.

Ἰδνώθη) reflexus eſt, ſeu inclinatus, vt Homerus, percuſſit; ille autem ἰδνώθη inclinatus eſt.

Ἴκταρ) prope, apud Atticos, vt Aeſchylus ἐν Εὐμενέσι

[3] ἰδνωθῇ *et* συγκαμφθῇ *ex emendatione Foeſ.* [4] πλῆξε δ' δνώθη *MS. D.*

ſtris editionibus fruſtra quaeretur.") Sed audiendus eſt ipſe Erotianus ἴκταρ, κ. τ. λ. Locus Aeſchyli reperitur Eumenidum v. 1000 et 1001. eo cum diſcrimine, quod ibi legatur: χαίρετ' ἀσυκὸς λεώς· nec aliter in codice ſuo legiſſe videtur Euſtachius, vertens: ſalue vrbane populo. Frequentauerat igitur vocem eam Aeſchylus: exſtat enim et in Agamemn. v. 117. φανέντες ἴκταρ μελάθρων. Sed et alii quoque veterum vſi ſunt: notum eſt prouerbium apud Platon. Polit. L. IX. p. 575. C. Οὐδ' ἴκταρ βάλλει. Vide Timaei Lexicon Platon. in Bibl. Coiſl. p. 459. Suidam et Moeridem Atticiſtam. Habet Heſiodus quoque Theogonia v. 691. et tanquam obſoletam ridet Lucian. in Lexiph. Conferantur Galeni verba in ἴκταρ. Ex quibus liquet iam olim admodum incertam fuiſſe eius vocis lectionem et ſignificationem, quum Erotianus explicet *prope*, Galenus autem *feminal*. Cydius vero Mylaſſenſis et Iſchomachus mutarint veterem lectionem, et repoſuerint ἴκμαρ procul dubio pro ἴκμας, *humor;* quod agnoſcit etiam Heſychius, ἴκμαρ, νοτὶς exponens. Iam praeterquam quod Galenus diſertim affirmet, dictionem hanc legi L. II. de morb. mul. Singulae hae explicationes aliquo cum ſenſu, licet non aeque bono, conueniunt loco adducto Hippocratis, quod coniecturam meam haud parum firmat. Si enim legatur: καὶ δίψα ἰσχυρή. καὶ τὸ ἴκμαρ ξηραίνεται, ſenſus erit, omnia liquida per vim inflammationis et febris inde oriundae diſſipari, hinc craſſiora tantum reſtare, ac intenſam proin ſitim oriri. Sin vero ἴκταρ legere placet, et cum Erotiano exponas ἐγγὺς intelligendum erit, ea quae parti affectae proxima ſunt, reſiccari et humido naturali orbari, ob cauſas mox dictas: vtero enim inflammato, neceſſarium eſt ſaepe quoque vuluam, aliaque vicina affici, hinc dolere, reſiccari, humore eas partes naturaliter irrorante deſtitui. Eodem vero manente ſenſu, facilior aliquanto eſt expoſitio Galeni.

[1] Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσι φησὶ, [2] Χαίρετ' [u] [3] Ἀττικὸς λεὼς, [4] Ἵκταρ ἡμενοι Διός. Μέμνηται ὁ αὐτὸς τῆς λέξεως καὶ ἐν [5] Ἡδωνοῖς. Οἱ δὲ περὶ Ἰσχόμαχον καὶ Κυδίαν τὸν [6] Μυλασσέα, ἔγραψαν [7] Ἰκμαρ. Αἴτιον δὲ τότε ἡ τῆς λέξεως ἀγνοια.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

[8] Καμπύλον) τὸ μὴ [7] ὀρθὸν, ἀλλὰ σκολιῶς συγκεκαμμένον. [8] Εἴρηται ἀπὸ τῶν κεκαμπυλωμένων ξύλων.

Καρδα-

[1] Αἰσχίλος *MS. D.* [2] χαίρετε *MS. D.* [3] ἀσυκὸς *Chart. ni fallor, ad hunc locum ex Steph.* [4] ἵκταρ μὲν οἷον *MS. D.* [5] ἡδώνιος *MS. D.* [6] Μυλασέα *MS. D.*

ni, per ἵκταρ intelligentes τὸ γυναικὸς αἰδοῖον: admodum enim coactus est sensus in explicatione Erotiani. Vtinam tamen Galenus vel vnicum produxisset testem, ad stabiliendam hanc vocis ἵκταρ notionem, id vero quoniam nec ab eo, nec ab aliis, quantum scio, praestitum est, ampliandum duco. HER.

u. Locus hic Aeschyli p. 306. meae editionis habetur, sed in ea non ἀττικὸς, sed ἀσυκὸς legitur. Addit autem Galenus ἵκταρ apud Hippocr. γυναικ. L. II. accipi pro pudendo muliebri. ST.

a. Libro de decenti ornatu p. 13. v. 46. de cucurbitulis et scarificatione. Scalpris autem καμπύλοις incurvis, in summo non valde angustis vtendum est. Libro de ossium natura p. 62. v. 12. Penetrant autem et in pudendum venae crassae, et tenues, et densae, et καμπύλαι, curvae. Primo de morb. mul. p. 252. v. 37. de extractione foetus mortui. Scalpellum vero, quo dissecas, καμπυλώτερον incuruum potius sit, quam rectum. Primo progn. t. 12. p. 402. v. 6. Si vero καμπύλον ἢ ῥινὸν retorta aut contracta fiat, aut liuida, aut pallida palpebra. Quem locum Galeni interpretes ita vertunt: Si vero palpebra, aut labrum, aut nares cum aliquo ex ceteris signis pervertatur, aut liuescat, aut palleat. In cuius textus commento Galenus inquit: Maxima librorum pars ita scriptum habet huius sententiae initium. In quibusdam vero pro καμπύλον, hoc est, peruersum, scribitur ῥιγνὸν, hoc

νίσι inquit: Salue vrbane populε ἵκταρ, prope ſedentes Iouis. Meminit quoque huius vocis ipſe in Hedonis. Iſchomachus vero, et Cydias Mylaſeus ſcripſerunt ἵκμαρ; cuius ſane rei cauſa fuit vocis ignoratio.

PRINCIPIVM K.

Καμπύλον) non rectum, ſed flexuoſe incuruatum. Dictum eſt autem ab incuruatis lignis.

Καρδα-

[7] ὀρθρὸν *MS. D. ſed in margine emendatum* ὀρθόν. [8] εἴρηται δ. ἀ. τ. κ. *haec verba deſunt in MS. D.*

hoc eſt, rigidum, vt hoc nomine ſignificetur palpebrae contractio. In quo loco etiam aduertendum eſt, in Hippocratis textu ῥικνὸν ſcribi, in com. vero Galeni ῥιγνόν. In cuius textu vtraque harum vocum deeſt. Libro de vulneribus capit. p. 446. v. 23. de ſpeciebus fiſſurarum. Aliae rectiores ſunt, aliae etiam valde rectae, aliae vero καμπυλώτεραί τε καὶ καμπύλαι, curuiores, et curvae ac profundiores. Et v. 44. Haec autem ſedes ipſa in ſe ipſa, longior ac breuior fit, et καμπυλωτέρη curuior, ac rectior, et orbiculatior. Primo de artic. t. 4. p. 472. v. 28. A natura enim pronum eſt brachii caput in anteriorem partem, reliquum autem brachii os ad externam partem καμπύλον incuruum. Et libro ſecundo t. 1. p. 479. v. 9. de brachio fracto: Ita enim καμπύλον incurua gibbi pars non impediet. Et libro tertio t. 113. p. 494. v. 16. Anterior enim pedis pars, vbi reliquum crus extentum fuerit, non ſimiliter in anteriorem partem καμπυλέεσθαι inflecti poteſt, ſicut vbi crus fuerit inflexum. Quem locum exponens Galenus inquit, pars pedis, quae ad plantam eſt et digitos, (quam priorem appellat) extento poplite contingere terram non poteſt, vocauit autem huiuſmodi pedis habitum καμπύλον, id eſt, curuum: nam commiſſura, quae ad talum eſt, neque extenta dici ſolet, neque flexa, ſicut ea, quae ad poplitem, et ea, quae ad inguen eſt. Habetur etiam haec vox in mochlico p. 507. v. 12. et p. 508. v. 14 et 39. EUST. Heſychius explicat, ἐπικαμπῆ, στρεβλά.

[b] Καρδαμύσσειν) καὶ Σκαρδαμύσσειν γράφεται. Ἔστι δὲ τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν [1] ἄγειν. Ἰδίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς καρδάμου, ὃ ἄν τις προσενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα ἐπιμύει.

[c] Κόσμῳ) τάξεως. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. Καὶ γὰρ Κοσμίους λέγομεν τοὺς εὐτάκτους, καὶ Κοσμητὰς τοὺς τῆς ἐφήβων εὐταξίας προνοοῦντας.

[d] Καρδιώσσειν) Καρδίαν ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ καὶ [2] τὸ τῆς γαστρὸς στόμα· ὃν καὶ [3] Στόμαχον κοινῶς καλοῦμεν. Καρ-

[1] ἀγαὶν *Foes.* [2] καὶ τῆς *omisso* τὸ *MS. D.*

b. Sexto de morb. vulg. com. 5. t. 2. p. 347. v. 17. Invenit natura sibi ipsi aggressiones, non ex praemeditato, partim velut est σκαρδαμύσσειν nictare, vel conniuere. Libro de diebus iudicat. p. 388. v. 28. Quod autem non videat, inde cognoueris, non enim σκαρδαμύσσει nictat, dum digitus admouetur, et floccos auſert de ſtragulis. EUST. Et hanc vocem in prognoſtico Erotianum legiſſe liquet; quum etiam binae ſequentes hoc libro reperiantur. Haec tamen ſola eſt, cui locum aſſignare nequii, ſiue alicubi corrupta lateat, ſiue quacumque de cauſa; quod aliis excutiendum relinquo. HER. Plura loca collegit Foeſ. p. 569.

c. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 28. de vteri procidentia. Et ſi vterum contigeris, ἐκ ἐν κόσμῳ ἐσί, non eſt in ſuo mundo. Sic vertit Germanus interpres. Calvus vero et quidem rectius, non eſt in ſuo loco, proprie diceretur, non eſt in ſuo ordine, ſeu in ſua diſpoſitione, quae eſt ordo partium in toto, vel in loco. Tertio progn. t. 7. p. 407. v. 7. Fit autem quartanarum febrium conſtitutio ex huiuſmodi κόσμῳ ordine. In cuius com. Galenus ait, κόσμον appellavit decretoriorum dierum ordinem, vt enim ἀκοσμίας proprium eſt ἀταξία, id eſt, inordinatio, ita κόσμῳ eſt τάξις ordinatio. Et eam ob rem appellarunt mortales vniuerſum hoc κόσμον, argumento ordinationis, quandoquidem in eo cuncta recte diſpoſita ſunt. Primo prorrh. com. 2. t. 9. p. 410. v. 1. Ex κοσμίῳ moderato ferox reſponſio, malum. EUST. Vide Foeſ. p. 350.

d. Secundo de morb. p. 156. v. 11. Verum vbi quidem ſine cibo manet, viſcera fugunt, et καρδιώσσει os ventriculi dolet.

Καρδαμύσσειν καὶ σκαρδαμύσσειν ſcribitur.) Frequenter palpebras mouere, et claudere proprie Attici dicunt. Dicitur autem ἀπὸ τῦ καρδάμυ, id eſt, naſturtio, quod ſi quis admoueat, frequenter palpebras claudit.

Κόσμυ) ordinis. Attica autem vox; etenim κοσμίυς dicimus decoros, et κοσμητὰς quibus adoleſcentium eſt curae.

Καρδιώσσειν) καρδίαν veteres appellabant os ventriculi, quod etiam ſtomachum communiter appellamus.

[3] *Foeſius inſerit art.* τὸν, *ante* τὸν ς.

dolet. Primo de morb. mul. p. 233. v. 30. de ſuppreſſione menſium. Et p. 234. v. 6. et p. 235. v. 49. et p. 241. v. 43. et p. 242. v. 41. et p. 243. v. 49. et p. 245. v. 2. Secundo de morb. vulg. ſect. 5. p. 317. v. 41. Tertio progn. t. 33. p. 408. v. 23. Reperio etiam καρδιῆς πόνος. Primo prorrh. com. 2. t. 40. p. 410. v. 26. Καρδιῆς πόνος. Oris ventriculi dolor, cum praecordio diſtento, et capitis dolor, malignum, et quidpiam anheloſum. Vtitur etiam voce καρδιαλγεῖν, ſecundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 312. v. 40. Mulier ἐκαρδιάλγει os ventriculi dolebat. Eſt et vox καρδιωγμὸς ab Hippocrate vſurpata pro oris ventriculi affectione. Quarto de morbis p. 169. v. 27. Et ob id in ipſo nullus alius ſit morbus, quam is, quem homines καρδιωγμὸν cordis morſum vocant. Primo de morb. mul. p. 235. v. 19. de febribus. Et καρδιωγμὸς ſtomachi dolor. Quarto aphor. t. 17. p. 394. v. 8. Cibi faſtidium, et καρδιωγμὸς oris ventriculi morſus. In cuius com. Galenus ait: Καρδιωγμὸς eſt cordis, hoc eſt oris ventriculi paſſio, priſci ſiquidem et hoc cor nominabant. Et aph. 65. p. 395. v. 21. In febribus circa ventrem aeſtus vehemens et καρδιωγμὸς oris ventriculi morſus, malum. In quo loco Galenus inquit: Quod non ſolum ei viſceri, quod ſua natura pulſat, cor nomen fuerit apud antiquos, ſed etiam ori ventriculi, pro confeſſo habetur apud omnes: ſicuti etiam quod cordis dolorem, huius partis dolores appellent. Verbum autem καρδιώσσειν, id eſt, corde morderi, plurimi exponentium aphoriſmos pro καρδιαλγεῖν, quod eſt, corde dolere, acceperunt: nonnulli ipſius cordis, hoc eſt, viſceris motum quemdam palpitationis ſimi-

Καρδιώττειν ἓν καὶ Καρδιαλγεῖν λέγεται, τὸ μετὰ ναυτίας καὶ ὀδύνης ἀνιᾶσθαι τὸν στόμαχον. Καὶ [1] Καρδιωγμὸς ἐντεῦθεν, ἀντὶ τοῦ, ὁ τοῦ στομάχου δηγμός. [2] Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος καρδιωγμὸς ὁ τῆς καρδίας κυρίως τοῦ σπλάγχνου [3] διωγμός. [4] Τοῦτό ἐστιν ἀθρόως καὶ σφοδρῶς καὶ παλμὸς ἐν αὐτῷ γινόμενος.

[e] Κωματώδεες) οἱ μετὰ κώματος καταφερόμενοι. Κῶμα γάρ ὁ ὕπνος, καὶ οἷον κοίμημα. Οἱ ἓν μετά τινος [5] νωθρίας ἐν καταφορᾷ ὄντες, κωματώδεες [6] καλοῦνται.

[f] Κλαγγώδη) Δημήτριος μὲν ὁ Ἐπικύρειος [7] κλαγγώδη ὄμματα ἐνόμισε τὰ εὐκίνητα, δεινῶς ἁμαρτάνων. Οὐ

[1] καρδιωγμὸν *MS. D.* [2] Ἔστι δὲ *usque* καρδίας. *Haec desiderantur in MS. D.* [3] δηγμὸς *Foes.*

similem, per καρδιωγμὸν, id est cordis morsum intellexerunt. Tertio progn. t. 30. p. 408. v. 12. Si et καρδιωγμὸς, oris ventriculi morsus huic accesserit. Quem locum Galenus explicans ait: Os ventriculi etiam cor appellari, omnes scire. Libro de veratri vsu p. 534. v. 27. Cibi fastidium, aut καρδιωγμὸς stomachi punctura, aut vertigo, aut os amarum. Reperitur etiam καρδιωγμοὶ, secundo de morb. mul. p. 264. v. 15. Ad haec et καρδιωγμοὶ stomachi morsus fiunt. Et p. 266. v. 42. Et p. 269. v. 39. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 56. p. 304. v. 28. EUST. Vide Foes. p. 305.

e. Galenus scripsit libellum de comate, in quo docte et eleganter significationem et vsum eius vocis explicat. Primo de morbis vulg. com. 2. t. 29. p. 303. v. 33. Neque somni in totum, maxime vero hi, et rursus κωματώδεες soporosi. Et t. 72. p. 305. v. 28. Et com. 3. t. 19. p. 308. v. 10 et 11. de Sileno. Et libro secundo sect. 3. p. 314. v. 28. et 39. et 40. de morbis illius aetatis. Et libro tertio, comm. tertio, t. 34. p. 322. v. 39. et t. 62. p. 323. v. 23. et t. 67. p. 323. v. 47. et libro quarto p. 333. v. 38. Et libro septimo p. 358. v. 43. Primo prorrh. com. 1. t. 1. p. 409. v. 1. et t. 39. p. 410. v. 25. Neque in febre fractos, si κωματώδεες soporosi fuerint, pernicioſum enim est. In cuius com. Galenus ait: Superuacue adiectum esse verbum κωματώδεις, bifariam scripta prima syllaba, et per *κ* et *ω*, et per *κ*, et

Καρδιώττειν igitur et καρδιαλγεῖν dicitur cum nauſea et dolore ſtomachum diſcruciari: hincque καρδιωγμὸς, id eſt, ſtomachi morſus. Eſt autem et alter καρδιωγμὸς, cordis proprie viſceris eroſio, id eſt, παλμὸς palpitatio, quae frequenter, et vehementer in ipſo fit.

Κωματώδεες) obdormientes altiori ſomno. Κῶμα enim ſomnus, et quaſi κοίμημα, dormitio: Qui igitur cum quodam torpore dejecti, κωματώδεες, id eſt, ſomniculoſi appellantur.

Κλαγγώδη) Demetrius quidem Epicureus κλαγγώδη oculos putauit valde mobiles, valde errans: non enim

 de

[4] τετέσι vulgg. [5] νωθρείας diphtongôs Foeſ. [6] λέγοντας Foeſ. [7] κλαγγώδεα Foeſ.

κ, et α, et υ. Et t. 42. p. 410. v. 26. Et t. 57. p. ead. v. 46. Similiter κωματώδης. Primo de morbis vulgaribus, com. tertio, t. 19. p. 308. v. 11. Et t. 22. p. 309. v. 7. Et t. 31. p. 311. v. 9. Et libro tertio com. 1. t. 11. p. 319. v. 23. Et t. 28. p. 320. v. 2. et com. 2. t. 8. p. 321. v. 24. Et t. 9. pag. ead. v. 40. Et com. 3. t. 16. p. 322. v. 11. EUST. Interdum tribuitur ὕπνῳ, eſtque κωματώδης ὕπνος idem quod κῶμα. Interdum κωματώδης dicitur ille, qui comate premitur. Erotianus igitur quum κωματώδεες exponit οἱ μετὰ κώματος καταφερόμενοι, poſteriorem dumtaxat ſignificationem ponit, qua videlicet vtitur Hippocrates prorrh. L. I. ſtatim in principio: οἱ κωματώδεες ἐν ἀρχῇσι γινόμενοι μετὰ κεφαλῆς, ὀσφύος, ὑποχονδρίε, τραχήλε ὀδύνης, ἀγρυπνέοντες. ἆρα φρενιτικοί εἰσιν; et epid. 1. Οὐδὲ ἄγρυπνοι τὸ σύνολον μάλιςα ἦτοι, καὶ πάλιν κωματώδεες. Ceterum κῶμα triplex facit Hippocrates βαθὺ, ὑπνῶδες, ἄγρυπνον. ST. V. Foeſ. p. 367.

f. Septimo de morb. vulg. p. 358. v. 9. de Phaniae et Euergetae filio: Contingit autem talibus etiam vomitus accedere, et ad finem convulſiones, et aliquos κλαγγώδεας clangoroſam vocem edere. Et v. 12. de Theodori filio: In febre vero denudatum eſt os, diſceſſit cutis, multum κλαγγώδης clangoroſus erat. Vt v. 16. de Exarmodi famulo: Et factus eſt κλαγγώδης clangoroſus. Primo prorrh. com. 1. t. 17. p. 409. v. 18. Ex vomitu faſtidioſo vox κλαγγώδης clangoſa. Et t. 19. p. ead. v. 21.

Mentis

Οὐ γὰρ κατὰ τῶν ὀμμάτων εἴρηται Κλαγγὴ, ποιά τις ἔσα ἐκφώνησις, ὁποίαν μάλισα ἐργάζεται ἔμετος ἀσσώδης. [1]Ἐσι δὲ ἡ ἀρχομένη ἀπὸ βαρείας καὶ [1]λήγουσα εἰς ὀξὺ, ὥσπερ [2]ἀπαυδῶντος τινός. Βακχεῖος δέ φησι κλαγγώδη εἶναι φωνὴν, τὴν [3]συνεχῆ καὶ [4]ἀδιάλειπτον. Ὁ δὲ [5]Κιττιεὺς Ἀπολλώνιος τὴν μετ' ἐγκοπῆς καὶ ἀνωμαλίας, ἔτι δὲ ἀσαφείας· ὁποία μάλισα συμβαίνει τοῖς μεθύσοις.

[g]Καρῶδες) [6]καρηβαρία, ἢ καρωτικόν.

[h][7]Κερχνώδη) οἱ δὲ Καρυκώδη καὶ [8]Κερκώδη γράφουσιν. [3]Ἐσι δὲ τὰ τραχείας ἐπαναστάσεις ἔχοντα. Καὶ παρὰ

[1] λήγουσα *vulgg.* [2] ἀπαυδόντος *MS. D.* [3] συνεχῶς *MS. D.* [4] ἀδιάληπτον *MS. D.* [5] Κητιεὺς *MS. D.*

Mentis vacillationes cum voce κλαγγώδη clangorosa. Et com. 2. t. 12. p. 410. v. 3. Vox acuta, κλαγγώδης, clangorosa, malum. In cuius com. Galenus inquit: Nonnullos quidem κλαγγώδης, id est, clangorosa, alios κλαυθμώδης, hoc est, querula, plorabundaque scribere. In coac. praenot. p. 426. v. 38. Voces κλαγγώδεες clangorosae. Et p. 441. v. 37. Ex vomitibus anxietates, κλαγγώδεα ὄμματα, ἐπίχνυσιν ἴσχοντα, μανικὰ, id est, clangores, oculi concretionem lanuginosam habentes, furiosa. Sic vertit Germanus interpres. Hinc, vt coniicio, Democritus Epicureus errandi occasionem sumsit, vt affectis oculis hanc vocem accommodaret. EUST. Reponi debet κλαγγώδης: ita enim legitur apud Hippocr. prorrh. l. τὰ ἐξ ἐμέτου ἀσώδεος, κλαγγώδης φωνὴ, ὄμματα ἐπίχνυσιν ἔχοντα, μανικά. Et paulo post, αἱ παρακρύσιες σὺν φωνῇ κλαγγώδει. Item, ὀξυφωνίη κλαγγώδης, πονηρόν. Quin etiam Erotianus κλαγγώδη φωνὴν postea subiungit. Ille igitur Demetrius Epicureus connectens κλαγγώδη cum ὄμματα, aut non legerat, aut se legisse non meminerat interiectum nomen φωνή: vel, quod mihi fit verisimilius, ex alio Hippocratis loco, κλαγγώδεα ὄμματα sumserat, nimirum hoc, τὰ ἐξ ἐμέτων ἀσώδεα, κλαγγώδεα ὄμματα, ἐπίχνυσιν ἴσχοντα, μανικά. Habentur autem haec ἐν κωακαῖς προγνώσεσι. ST. Vide Foes. p. 339.

g. Primo prorrh. com. 2. t. 29. p. 410. v. 15. τὸ καρῶδες: Sopor num vbique malus. In cuius com. Galen. ait:

de oculis dictum eſt, cum κλαγγὴ ſit quaedam vocis eruptio, qualem moleſtus vomitus maxime efficit: incipit enim a graui, et deſinit in acutum, tamquam ſi aliquis voce deficeret. Bacchius vero inquit, κλαγγώδη eſſe vocem continuam, et indeſinentem. Appollonius autem Cittieus, interruptam et inaequalem, et praeterea obſcuram, qualis maxime accidit ebriis.

Καρῶδες) caput aggrauans, vel capiti noxium.

Κερχνώδεα) nonnulli vero ſcribunt καρυκώδεα, et κερκώδεα. Sunt autem aſperas eminentias habentia: et

N 4 ab

[6] καριβχρικὸν ἢ καρωτικόν *Chart.* καρηβαρίαι *MS. D.* καρηβαρίαν *Foeſ.* [7] κεγχρώδεα *Foeſ.* [8] περκώδη, περκώδεα *Chart.*

ait: Ambiguitatem nobis mouere dictionem, quia ſignificatum ex voce κάρα, id eſt, ſoporis, non clare dictum ſit: deinde addit: Si vero morboſi cari, alia genere fuerit affectio, ſomnum profundum a caro diſcrepare aſſeremus, atque quod καρῶδες, id eſt, ſoporoſum ſit, vbique malum eſſe. Et com. 3. t. 11. p. 411. v. 21. Vterum gerentibus capitis dolores, καρῶδεα ſoporoſi, cum grauitate ſientes, mali. Libro de vulner. cap. p. 448. v. 8. de modo inquirendi fracturas: Si vulneratus καρῶδη ſoporem altiorem inciderit. EVST. Hippocr. prorrhet. L. I. τὸ καρῶδες ἄρχε παντὰχῆ κακόν. ST. Vide Foeſ. p. 309.

h. Varia eſt huius vocis tum lectio, tum interpretatio, vt exempla, quae a me adducuntur, manifeſte oſtendunt. Libro de vſu humidorum p. 113. v. 44. de papulis rubicundis. Nam ſi haec poſterius fecerit, nequaquam amplius erumpunt. Alioqui quae ex frigore fiunt, aut quae exaſperantur, κεγχρώδεα inſtar milii, pro qua voce Aldinus codex habet κερχνώδεα, id eſt, vt vaſa Attica inaequalia. In ſecundo etiam de morbis vulgaribus, ſect. 3. p. 314. v. 37. κεγχρώδεα habetur, hoc eſt, aſpredines in cute miliaceae, vt Germanus interpres vertit. Caluus vero milio ſimiles. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 15. p. 348. v. 21. Quae iritantur ex qualibus, τὰ κερχνώδεα ſtridulae faucium aſperitates terminum praeſcribunt. Sic vertit Germanus interpres. Caluus, faucium exaſperatio. Tertio de artic. t. 7. p. 484. v. 8. ipſique difficulter ſpirant, et κερχνώδεες; ſtridulam faucium aſperitatem

παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς [1] Κερχνώδη ἀγγεῖα λέγεται, τὰ τραχείας ἀνωμαλίας ἔχοντα. Ὡς καὶ Σοφοκλῆς περὶ τῆς ἀποταυρεμένης φησὶν, Ἰχθὺς τραχὺς ὦ χελώνης κέρχνος ἐξανίσατο.

[1] Κορδίνημα) γράφεται καὶ Σκορδίνημα. Καρηβαρίαν δὲ σημαίνει, [2] παρὰ τὸ [3] κάρα δινεῖσθαι. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι.

Κόλι-

[1] κερχνωδαι, *supra scripto* η *MS. D.* κερχώδη *mauult Foes.*

tem habent. Et t. 61. p. 488. v. 47. Eduliis pinguibus, et κερχνωδέων fauces exasperantibus, ac fortibus omnibus, abstinendum. Quem locum Galenus explicans, inquit: Esculenta quae fauces exasperando tussim mouent, κερχνώδη nuncupat. In exemplaribus autem magis idoneis, verbi κερχνωδέων secunda syllaba scribitur per ν, ducto vocabulo a milio, quod Iones κέρχνον appellant, id accidit, vbi in faucibus, aspera quaedam milii modo exigua sentiuntur. Quod autem ex superioribus dixit de iis, quibus circa pulmonem tubercula fiunt, diuturna, quae aegre ad maturitatem perueniunt, et spiritus redditur cum sono, κερχώδης absque ν scribitur, ducitur autem a verbo κέρχειν, quod onum notat, qui vel angustia loci, quo spiritus redditur, vel humoris multitudine accidit. Libro de vulner. cap. p. 450. v. 43. Et os tunc corrumpi incipit, et sit περιωδὸν valde nigrum leue exiſtens. Sunt tamen, qui non περκνὸν, sed κερχνὸν asperum legunt. EUST. Γράφεται, καρηβαρικὸν, ἢ παρωτικόν. Quod autem ad κερχνώδη attinet, quosdam κερχώδη scripsisse absque ν, ex Galeno constat: sed de illis duabus lectionibus κερκώδη et καρυκώδη nullam mentionem apud eum reperi. Ait autem κερχνώδη in accurate scriptis codicibus cum ν scribi, vtpote ἀπὸ τῆς κέρχνης deriuatum. Hoc autem nomine Iones κέγχρον appellare, ὅταν αἴσθησις ἐν τῇ φάρυγγι τραχυτήτων γίγνεται μικρῶν ὥσπερ κέγχρων. Certe apud Hippocratem κερχνώδεα quidem et κερχνωδέων inuenio cum ν, sed tamen verbum κέρχεται alicubi sine ipsa, vt alio dicetur loco. Ceterum haec vocis κερχνώδη expositio Erotiani τὰ τραχείας ἐπαναστάσεις ἔχοντα, fortasse posset huic Hippocratis loco conuenire, epidem. VI. τὰ ἐρεθιζόμενα ἐξ οἵων τὰ κερχνώδεα, aut huic, in libello de vsu humid. ἐπεὶ

ὁκόσα

ab Atticis κεχχνώδη vaſa dicuntur, quae aſperas habent inaequalitates, quemadmodum Sophocles de Confidente inquit: Piſcis aſper, cui adnaſcitur κέχχνος aſperitas teſtudinis.

Κορδίνημα) ſcribitur etiam σκορδίνημα. Significat autem καρηβαρίαν, id eſt, capitis grauitatem, eo quod τὸ καραδίνεσθαι, id eſt, caput in orbem vertatur, vt Ariſtophanes in Ἀχαρνεῦσι.

[2] παρὰ τὸ τὸ κάρα *MS. D.* [3] καράδίνεσθαι *coniunctim Euſt.*

ὁκόσα γε ἐκ ψύχεος γίνεται, ἢ ὁκόσα τρηχύνεται, κερχνώδεα. Legitur apud eumdem in libro de articulis, ἀφροδισίων τε ἀπέχεσθαι, βρωμάτων τε λιπαρῶν καὶ κερχνωδέων, καὶ ἰσχυρῶν πάντων, vbi annotat Galenus edulia κερχνώδη appellari ὅσα τραχύνοντα τὸν φάρυγγα, τραχεῖαν βῆχα κινεῖ. ST. Vide Foeſ. p. 334.

i. Galenus in Exeg. inquit: Σκορδινᾶσθαι eſt extendi, praecipue cum hiatu. Libro de ſuperfoetatione p. 49. v. 34. Si cui ab oppoſitis in vuluam non valde fortibus, dolores in articulos perueniant, et ſtridor dentium corripiat, et σκορδινέηται membris tendatur ac oſcitet, hanc magis concepiſſe ſpes eſt. Secundo de morb. vulg. ſect. 3. p. 314. v. 46. Et in quibus, et qualia ſigna, et plura aut pauciora fientia, oſcitatio, tuſſis, ſternutatio, σκορδίνημα, diſtentio cum oſcitatione, eructatio, flatus. Et libro ſexto com. 5. t. 4. p. 347. v. 21. Et in reliquo corpore, ſudores, pruritus, σκορδινιασμοὶ corporis diſtenſiones cum oſcitatione, et quaecumque huiuſmodi. EUST. Vide ſupra p. 184. not. d. Apud Hippocratem non κορδίνημα ſed σκορδίνημα inuenio, cum alibi, tum epid. II. χάσμη, βῆξ, πταρμός, σκορδίνημα, ἔρευξις, φύσα. Item σκορδινιασμοὶ· epid. VI. ἱδρῶτες, κνησμοὶ, σκορδινιασμοὶ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Sed et σκορδινέηται apud eumdem habetur in libello, qui περὶ ἐπικυήσιος inſcribitur, καὶ βρυγμὸς ἔχῃ, καὶ σκορδινέηται, καὶ χάσματα. Itidem vero a Galeno in Exegeſi γλωσσῶν Hippocratis ponitur σκορδινᾶσθαι cum σ, et explicatur διατείνεσθαι καὶ μάλιστα μετὰ χάσμης· vbi notandum eſt μετὰ χάσμης, quum tamen Hippocrates in loco proxime citato non contentus dixiſſe σκορδινέηται, addiderit καὶ χασμᾶται. Item in illo epidem.

[k 1] Κόλικες) ἀρτίσκων εἶδος, ὡς πλακέντων, ὧν καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι μέμνηται. Λέγων, ὦ χαῖρε [2] κολικοφάγε. [3] Τινὲς δὲ ἠτρία ἐνόμισαν.

[l 4] Καρφαλέον) κατάξηρον.

Κενέ-

[1] κόλικας *mauult Foes.* κόλληκες *Chart.* [2] *Vitiosa est haec lectio pro* κολικοφάγε. *Foes. at quaedam vulgg. hanc lectionem habent et Eust.*

dem. 2. vtrumque posuerit, et χάσμην et σκορδίνημα. Sic tamen et Scholiastes Aristophanis σκορδινᾶσθαι exponit τὸ ἀναπλᾶσθαι μετὰ χάσμης. Tradit item de canibus vulgo dici e somno expergiscentibus, ὅταν τὰ μέλη καὶ ὅλως αὐτὲς διατείνωσι: vbi obseruandum est verbum διατείνειν, propter διατείνεσθαι, quo vtitur Galenus in eiusdem verbi explicatione, quam modo protuli. Est autem Aristophanis locus, in quem Scholiastes id annotat, in Acharnensibus, p. 262. ad quam comoediam et nos remittit Erotianus: ibi enim ita loquitur Δικαιόπολις: Ἐγὼ δ' ἀεὶ πρώτισος εἰς ἐκκλησίαν Νοσῶν κάθημαι. Κᾆτ' ἐπειδὰν ὦ μόνος Στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι, Ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι. ST. Foesius quoque p. 574. egregie hoc vocabulum explicat.

k. Galen. in Exeg. dicit κόλικας significare rotulas, et paruos panes: et in Acharnanibus rotuliuora Boeote, de paruis panibus est pronunciatum. Libro de int. affect. p. 200. v. 10. de medicamento ad hydropem. Deinde κόλικας pastillos sexaginta efformato. Secundo de morb. vulg. sect. 6. p. 318. v. 41. de medicamento ad concipiendum: Κόλικας pastillos efformato, in pudendumque subdito. Est autem κόλιξ ἢ κόλιξ species panis περιφερῆς, vt ait interpres Aristophanis, vnde κολικοφάγος dicitur. Sunt et κόλικες panes et κόλλαβοι dicti Athenaeo. In expositione Erotiani pro κολλιφάγε legendum est κολικοφάγε. Ἠτρία si per η scribatur, non significat id, quod Erotianus dicit, et ideo librarium errasse suspicor, et primam syllabam per ι scribi debere. Ἰτρία enim, non ἠτρία placentae genus significat, quod Galenus primo de semine c. 4. confirmare videtur, quum narrans qualisnam fuerit genitura sex dierum ab Hippocrate visa, inquit: Membranam contrahit non secus, atque ista, quae extra corpus a dulciariis pistoribus conficiuntur. Supra instrumentum

Κόλλικες) ientaculorum ſpecies, inſtar placentarum, quarum meminit Ariſtophanes ἐν Ἀχαρνεῦσι, quum ſic inquit: ſalue κολλικοφάγε. Nonnulli vero ἠτρία liba, ſeu placentam nominarunt.

Καρφαλέον) aridum.

Κενε-

[3] *In MS. D. ſequitur* τινὲς δὲ, *et relinquitur ſpatium ſat grande, repetitur deinceps* κολλιφάγε. Τινὲς δὲ *etc.*
[4] καρφαλίον *MS. D.*

mentum quoddam latum ac calidum liquidam aliquantulum pultem inducunt, atque efficiunt, quae ἰτρία liba, placentae, cruſtula, et bellaria appellantur. Cui Suidas et alii ſubſcribunt: quum ἰτρία placentae genus eſſe ipſi quoque teſtentur. EUST. Apud Hippocratem ſcriptum habetur κόλληκες per η: ſed non ſolum ex hoc Erotiani loco et ex Galeno, verum etiam ex Ariſtophane per ι potius ſcribi debet, ſimulque reponendum hic κολλικοφάγε. Ita enim legitur apud Ariſtophanem in Acharnenſibus, Ὦ χαῖρε κολλικοφάγε βοιωτίδιον. Vbi et Scholiaſtes ait eſſe εἶδος ἄρτου περιφερῶς. At Galenus κολλίκας exponit apud Hippocratem τὰς τροχίσκας, ſed apud Ariſtophanem μικρὰς ἀρτίσκας eſſe dicit. Hippocrat. epid. II. τρίψαντα λίτρου Λιγύπτιον καὶ κορίανον καὶ κύμινον, κόλληκας ποιοῦντα προστιθέναι ἐν τῷ εἰδόλῳ. Idem in libro qui περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν inſcribitur, καὶ φακῶν καὶ ὀρόβων πεφρυγμένων ἄλφιτα καθάρας, ὁκόσον ἡμιχοίνικον ἑκατέρων, ξυμφυρῆσαι ταῦτα μέλιτι καὶ ὄξει, εἶτα πλάσαι κόλληκας ἐξήκοντα. Quibus locis optime conuenire prior illa Galeni expoſitio videtur. Scripſi autem in vtroque κόλληκας per η, ſicut in Aldino exemplari habetur, quum alioqui ι pro η reponi debeat, vti modo dictum eſt. ST. Vide ſupra p. 184. not. d. et Foeſ. p. 347. Varinus interpretatur apud Hipp. τροχίσκας, ἢ τὰ μικρὰ ἀρτίδια. Paul. Aegin. L. I. c. 27. pro paſtillis vſurpatur hac voce, quod et ab Euſtachio animaduerſum.

I. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 11. p. 348. v. 16. Quibuſdam vero καρφαλέον arida ac circumtenſa cutis. Et t. 14. p. ead. v. 18. Quibus cutes circumtenduntur, καρφαλέα aridae ac durae, ſine ſudore moriuntur. EUST. Vide ſupra p. 184. not. d. et Aretaeum de cur. acut. L. I. c. 5.

[m] [1] Κενέβρεια) τὰ νεκρημάσια κρέα ἔτω καλῆνται, ὡς φησὶ Ἀριστοφάνης· [n] Οὐκ ἔθ' ὁ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με. Καὶ ἡ ἀγορὰ δὲ ὅπου πωλεῖται [o] τὰ τοιαῦτα, [2] κενέβρεια καλεῖται.

[p] [3] Καρυκοειδέα) καρύκη, εἰδός ἐστιν ὑποτρίμματος, ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον. [4] Καρυκεύειν δὲ,

[1] κενέβρια *Chart. et nonnulli.* [2] κενεβρεία *Chart.* κενέβρειον *Euſt.*

m. Erotianus certe hanc vocem legit in priori parte L. IV. epid. Verba ipſius ſunt: Κενέβρεια κ. τ. λ. Pro vltimo illo κενέβρεια Euſtachius in ſuis libris reperit κενέβρειον; vertit enim: et forum vbi talia venduntur, κενέβρειον appellatur. Atque hanc lectionem lubens equidem admitto, etſi non neſcius ſim Graecos ſaepe talia plurali numero efferre: ita enim ἰχθῦς, σκόροδα, γέλγη, χύτραι, ſunt loca, vbi talia venduntur, Eupolis apud Poll. Luc. L. IX. ſ. 47. Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ πρόμυα καὶ τὸν λιβανωτὸν, κ' εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, καὶ περὶ τὰ γέλγη. Verum vt eo redeam; nihil apud Hippocratem reperio, quo Erotiani gloſſa pertinere poſſit, niſi ſit is locus, qui prae manibus eſt. Coniicio itaque olim hic lectum fuiſſe: Ὁ ἀπὸ τῆς κενεβρείας, ἵππε καταπεσών, vel ſi id mauis, ἵππε. Ita vero legendo κενέβρειον erit intelligendum, vt Erotianus vltimo loco annotat, de foro vbi carnes animalium morticinae vendebantur; hinc vertendum: Qui habitabat in morticinorum foro, quum ab equo (vel a furno) decidiſſet. Quod vero attinet verſum Ariſtophanis ab Erotiano productum, is corruptus procul dubio eſt, nec quomodo reſtituam video. Citatur quoque, vt indicauit Foeſ. in oec. a Scholiaſta Comici, ſed nihilo melius. Ne tamen nihil omnino tentem, coniicio ita reſcribendum eſſe: Οὐκ ἐσθίω κενέβρειον, ὅταν δὲ θύῃς τι, καλεῖ με; vel quod a lectione corrupta propius abeſt: Οὐκ ἔσθω κενέβρειον. Ἔσθω enim idem quod ἐσθίω. In comoedia, vnde haec deſumta, fordidus, puto, et illiberalis homo alterum ad coenam inuitauerat: hic, eas epulas dedignatus, ſiue quod prior ille reuera κενέβρεια ſibi comparauerat, ſiue quod hoc maledice tantum ipſi obiiciat, reſpondet: Non comedo carnes morticinas; vbi vero immolaueris quid, (tunc) me voca. De metro verſus nihil

Κενέβρεια) praemortuae carnes ſic appellantur, vt Ariſtophanes: Non ſit κενέβρειον, id eſt, caro moribunda, quando ſacrificas, quid me vocas? Et forum, vbi talia venduntur, κενέβρειον appellatur.

Καρυκοειδέα) καρύκη ſpecies eſt intriti, ex pluribus condimentis compoſiti. Καρυκεύειν autem eſt commiſcere,

[3] Καρυκκοειδέα *per duplex* κ *Heſ.* [4] Καρκεύειν *MS. D.*

hil quod affirmem, habeo. Si ita legatur: Οὐκ ἔσθ' ὁ κενέβρειον, ὅταν δὲ θύῃς τι, κάλει με. Habemus purum putum heroicum: quo metro ſaepius vſum eſſe Cratianum, quin et Ariſtophanem in Pace, et alibi: ſi tamen in hoc fragmento locum illi concedere quis vereatur, legi quoque poterit, ἐκ ἔσθ' ὁ κενέβρει', ὁπόταν δὲ θύῃς τι, κάλει με, ita omnium quidem ſyllabarum eadem, quae prius erit, quantitas, ſed iam, quod ante propter caeſuram non licebat, haberi haec poſſunt pro anapaeſtico Ariſtophaneo, cui ab initio ſeſquipes deeſt: ſed haec aliis commendata volo. HKR. Vide ſupra p. 184. not. d. Heſych. κενεβρεία τὰ θνησίδια καὶ νεκρίμαῖα κρεάτα.

n. Non reperi apud Ariſtophanem hunc locum, ex quo reſtitui poſſe ſperabam. Ex coniectura igitur repono, ἐκ ἐς τὸ κενέβριον ὅταν θύσῃ τι καλεῖ με. Inuenitur quidem apud Ariſtophanem κενεβρίων per ι ſimplex, ſed in alio loco. Ita enim legitur apud eum in Auibus: Κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν Τἔτο καθ' ὑμῶν Αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρίων. In cuius nominis expoſitione Scholiaſtes haec verba ponit, ἐκ ἔσαι κενέβριον ὅταν θύσῃ. Nam poſtquam dixit τὰ θνησιμαῖα κρέα ἔτως ἐκάλεν, ſubiungit ἐκ ἔσαι etc. Quae verba quid ſibi velint quum antea difficile foret perſpicere, nunc ex Erotiani loco patet ea eſſe eiuſdem loci Ariſtophanis partem, quem locum Scholiaſtes ad confirmandam ſuam expoſitionem protulerit, ſicut Erotianum hic proferre videmus. ST.

o. Si cum ἀγορᾷ iungi debeat, κενεβρεία videtur legendum, παροξυτόνως. ST.

p. Galenus in Exeg. exponit ſanguinea, id autem proprie medici vocant. Καρύκη edulium Lydium, varium, id eſt, et ex ſanguine confectum. Quarto de morb. vulg. p. 331. v. 4. Duo fratres Cecropis familiares, quibus nigra ab initio prodibant, ſubfeculenta, καρυκοειδέα edulia ex ſanguine confecta colore

δὲ, τὸ ταράττειν. [q]Ην, Καρύκην [1] φασὶν αἱματώδη τὴν χρόαν ἔχουσαν. Ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην Αἱματείαν, Καρύκην ὠνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. [q]Οτι δὲ [2] τρίμματος ἐστὶν εἶδος ἐξ [3] ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι.

[q] Κοιλίης ταραχὴ [4] ἠλεκτριώδης) ἀντὶ τοῦ, λαμπρὰ καὶ σίλβουσα. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἤλεκτρον, ἠλεκτριώδης ἡ τοιαύτη ἔκκρισις.

[r] [5] Κεδματώδεα) Κέδματα λέγονται αἱ χρόνιαι περὶ τὰ ἄρθρα διαθέσεις.

[s] Κυκεών) πόμα μετὰ ἀλφίτου [6] τεταραγμένον καὶ [7] Κυκεῶν [8] τὸ ταράττειν.

Κοτυ-

[1] φησὶν *MS. D.* [2] ὑποτρίμμεσος *MS. D.* [3] ἀρτημάτων *MS. D.* [4] ἠλεκτρυώδης *MS. D.*

colorem referentia, ea ex ſpumoſis bile abunde coloratis viridia erant. Sic vertit Germanus interpres. Calvus vero, nucibus ſimilia demiſerunt, multa Venere lutei erant. EUST. Vide ſupra p. 184. not. d. Heſych. explicat περίεργος ζωμός, βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, ἀφ' οὗ τὸ συνταράττειν καὶ ἀναδεύειν, καρυκεύειν φασί. Conſentit cum Heſychio Suidas.

q. Quarto de morb. vulg. p. 352. v. 45. de famula recens emta: Et non vltra ſeptem dies etiam κοιλίη ἐταράχθη. ἠλεκτριώδης. Id eſt, aluus turbata eſt, feceſſus electrum referens, ſubuiſcoſus, multus, ad aliquot dies. Vt vides, ſenſus idem eſt, dictiones autem diuerſae. Hippocrates enim habet ἐταράχθη. ἠλεκτριώδης. Erotianus vero ταραχὴ ἠλεκτριώδης. Quae autem harum lectionum melior ſit, tu ipſe iudicabis. EUST. Vide epid. L. IV. p. 1135. H. HER.

r. Galenus in Exeg. κέδματα dicit eſſe diuturnas ex fluxu affectiones, vel in omnibus articulis, vel maxime circa coxarum vertebram. Libro de locis in hom. p. 66. v. 40. Si autem modicus fluxus fuerit, coxendicum, et κέδματα articulorum diuturnam affectionem facit. Et v. 42. Fiunt praeterea κέδματα articulorum affectiones, ac coxendicum a talibus morbis ſanatis. Et v. 45. Et ἢ κέδματα ἢ ἰσχιάδα, aut articulorum aut coxendicum affectiones inducit. Libro de aere, aquis et locis p. 79. v. 30. de Scythis: Ab equitatione ipſa, eos κέδματα diuturni

miſcere, quam καρύκην dicunt habere ſanguineum colorem. Nonnulli vero quam nos vocamus αἱματείαν, id eſt, farcimen ſanguineum, καρύκην nominarunt: non recte. Quod autem intriti ſpecies ſit ex condimentis, teſtatur et Philocrates Samius, et alii.

Κοιλίης ταραχὴ ἠλεκτριώδης) id eſt, ſplendida et nitens. Dicta eſt autem eiuſmodi expurgatio ἠλεκτριώδης ab electro.

Κεδματώδεα) κέδματα dicuntur affectus in articulis diuturni.

Κυκεῶν) potio cum farina mixta: et κυκᾶν miſcere.

Κοτυ-

[5] Κέδματα *reponi debere ſuſpicatur Foeſ.* [6] τεταραγμένα *vulgg.* [7] κυκτᾶν *MS. D.* [8] ὁ ταράττων *MS. D.*

turni articulorum dolores corripiunt. Et p. 80. v. 5. Ibi plurimi a κεδμάτων diuturnis doloribus articulorum, coxendicumque maxime corripiuntur. Primo de morb. p. 129. v. 40. Κέδματα, affectiones fluidae circa articulos, et v. 44. de longis morbis, κέδματα affectiones fluidas circa articulos. Sexto de morb. vulg. com. 5. t. 22. p. 347. v. 39. Κεδμάτων in fluxionibus ad coſtam venas retro aures ſecato. In cuius com. Galenus ait: Κέδματα Hippocratem vocare, defluxus in crura decumbentes, maxime vero eos, qui in primum articulum, vbi coxendix eſt, impetum faciunt. Et libro ſeptimo p. 367. v. 43. Quidam circa Elealcis fontem, ad ſex annos, habuit ex equitatione, inguinum tumorem, varices, et κέδματα coxendicum dolores. In his duobus vltimis locis, vt vides, κέδματα ſumuntur pro coxendicum affectionibus: in aliis exemplis non item, in illis enim tum κέδματα, tum ἰσχίαδα legimus. EUST. Apud Hippocratem cum alibi tum libro epid. VI. κέδματα habemus, vbi ſcribit κεδμάτων τὰς ἐπὶ τοῖς ὠσὶν ὄπιθεν φλέβας ὀχάζειν. Galenus autem ibi ait eum ſic appellare τὰ εἰς τὰ σκέλη κατασκήπτοντα ῥεύματα, καὶ μάλιστά γ' αὐτῶν τὰ εἰς τὴν πρώτην διάρθρωσιν, ἥ τις ἐστὶ κατ' ἰσχίον. ST. Vir Ill. Trillerus ab Hebr. קדם, antiquum priſcum, inueteratum deducit, atque docte et egregie in Obſeruatt. critt. p. 426. ad hanc vocem commentatur.

s. Secundo de diaeta p. 92. v. 24. Κυκεὼν Cyceon autem ſolum in aqua quidem frigefacit, ac nutrit. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 5. p. 348.

[r] Κοτυληδόνας) ταύτας δ' μόνον Ἱπποκράτης, ἀλλὰ καὶ Διοκλῆς ἰσορεῖ παρ' ἑκάτερον [1] μέρος τῆς μήτρας εἶναι κοιλότητας τινὰς [2] μαρσιδεῖς, ἐν αἷς φησὶ τὴν ἀνατροφὴν τῷ ἐμβρύῳ γίνεσθαι. [s] Ὅτι δὲ ψεῦδος [3] παραδεδώκασιν, ἀλλαχόσε δείξομεν.

[u] Κλαυθμώδεες ἀναπνοαί) ἀντὶ τῷ συνεχεῖς· Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κλαιόντων παιδίων.

Κίσσαρον) τὸν κισσόν.

Κατα-

[1] μέρος τῷ τῆς μ. *MS. D.*

348. v. 8. Et κυκέων cyceonis mixtura. In cuius com. Galenus ait: Nunc vero Hippocrates vtrumque et cibum, et potum coniunxit: ſiquidem tale quippiam cyceon eſt, vt apud Homerum legiſtis, quum alia vino miſcerentur, omniaque vinum haberent commune, fortaſſe vero vinum cum polenta miſcebatur, neceſſaria autem alia quoque miſceri quiſpiam putabit, hoc nomine cyceon veteres ſignificare voluiſſe: vt potius hanc vocem in illum ſenſum vſurpaſſe intelligantur. Alia exempla quaerantur ſecundo de morb. p. 143. v. 38. Et p. 149. v. 12. Et libro quarto p. 178. v. 3 et 7. Libro de internis affect. p. 195. v. 15 et 33. Libro de nat. mul. p. 217. v. 28. Et p. 224. v. 13. Primo de morb. mul. p. 237. v. 9. Et p. 250. v. 5. Et libro ſecundo p. 265. v. 39. Et p. 270. v. 45. Et alibi pluries haec vox reperitur. EUST. V. Foeſ. p. 361. Heſ. ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ὕδατος καὶ ἀλφίτων ἀναμεμιγμένον πόμα interpretatur.

t. Galenus in Exeg. exponit ora vaſorum, quae in vterum deſcendunt, vt in libro de Hippocratis diſſectione docuit, quod etiam pluribus verbis explicat libro quinto aphor. t. 45. p. 397. v. 6. Exponens enim haec verba: Quaecunque vero moderate corpus habentes abortiunt bimeſtres et trimeſtres, ſine cauſa manifeſta his αἱ κοτυλήδονες vteri acetabula muco plena ſunt: in hunc modum Galenus ſcribit: Ora vaſorum venientium ad vterum, ex quibus ſecundae pendent, acetabula nominauit: non ſicuti quidam arbitrantur, adnatas ipſi carnes glanduloſas. Nam, vt ipſe inquit, in primo de paſſ. mulieb. Si acetabula plena fuerint pituita, menſtrua fiunt pauciora. Et Praxagoras in primo de natural. acetabula, inquit, ſunt ora venarum et arteriarum, quae feruntur ad vterum.

Ero-

Κοτυληδόνας) has non ſolum Hippocrates, verum etiam Diocles ſcribit in vtraque parte vuluae concauitates quaſdam haemorrhoidibus ſimiles eſſe, in quibus ait embryonem nutriri: verum eos eſſe mentitos alibi monſtrabimus.

Κλαυθμώδεες ἀναπνοαί) hoc eſt, continuae reſpirationes, ducta eſt autem metaphora a puerulis lugentibus.

Κίσσαρον) hederam.

Κατα-

[2] μακροειδεῖς *MS. St. et ſic quoque Chart.* [3] παραυεδώκασι *MS. D.*

Erotianus hanc ſententiam non probat. Recentiores vero Anatomici eo deuenerunt, vt Hippocratem et Galenum anatomiae prorſus ignaros eſſe dicant, quorum audaciam in libello anatomico, quem propediem editurus ſum, pro viribus retundere conabor. Ceterum locus, quem Galenus adducit, eſt in primo de morb. muliebr. p. 247. v. 13. Ἢν δὲ κοτυλήδονες. Si vero acetabula pituita plena fuerint, menſes fiunt pauciores: et ſi in ventre habuerit, corrumpit, vbi foetus fortior factus fuerit. Libro de nat. muliebri p. 217. v. 29. huius quoque vocis meminit, licet ſententia diuerſa eſſe videatur. Ἢν αἱ κοτυλήδονες. Si acetabula pituita plena fuerint, menſes quidem bene ſuccedunt, et in ventre habet. Sumitur etiam haec vox pro coxendicis concauitate, quae caput femoris ſuſcipit. Libro de internis affect. p. 197. v. 32. Si dextram partem morbus corripiat, dolorem et coxae κοτυληδόνος acetabulo in principio exhibere incipit. Et v. 40. Et in ſcapulam dextram quatuor crurias inurito, et in κοτυληδόνα acetabulum coxae dextrae tres, et ſub nares duas. EVST. V. Foeſ. p. 350.

u. Sexto aphoriſm. t. 54. p. 399. v. 10. In acutis affectionibus, quae cum febre fiunt, κλαυθμώδεες ἀναπνοαί, luctuoſae reſpirationes, malum. Galenus t. 12. ſecundi com. in primum prorrh. exponens vocem κλαγγώδης, inquit: Nonnullos κλαγγώδης, clangoroſa, alios κλαυθμώδης, querula, plorabundaque ſcribere. In coac. praenot. p. 431. v. 21. Vox acuta, κλαυθμώδης, planctum referens, et oculorum obſcuratio, convulſorium eſt. EVST. Hippocrates in aphoriſmis ἐν ταῖσιν ὀξέσι πάθεσι τοῖσι μετὰ πυρετῶ αἱ κλαυθμώδεες ἀναπνοαὶ κακαί. ST. Vide Foeſ. p. 340.

x Καταμηνίων λύσιν) ἀντὶ τῦ ἐπέλευσιν.

y Κοιλίη πυρετώδης) ἡ θερμοτάτη.

z Κατεφρόνεε) κατενόει. Φρονεῖν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ φάσκει, Φρονῶ δ' ὁ πάσχω· καὶ τόδ' ἐ μικρὸν κακόν. Μέμνηται καὶ [1] ὁ Σοφοκλῆς ἐν [2] Ἀχαιάδῃ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ.

a [3] Κακόνιαι) Ἐπικλῆς φησὶ [4] μακροὶ καὶ εὐμεγέθεις· εἰσὶ δὲ μᾶλλον οἱ ὀρθιοι καὶ λεπτοί.

b [5] Κατέρυθ*.) κατὰ φύσιν· κατὰ μέγεθος.

c [6] Κεφοῖ) λύει, παύει τὰς ὀδύνας.

Κωφώ-

[1] καὶ Σοσοκλῆς *MS. D.* [2] Ἀχαιάδι *MS. D. et Euſt.* Ἀχαΐδῃ *vulgg.* [3] κανόνιαι *Euſt. et Foeſ. rectius, et ſic vulgg.* [4] μηκρὸς *MS. D. in margine* μακροί.

x. Praecedens vox *κίσσαρον*, vel vt corrigendum *κύσσαρον* habetur L. de nat. puer. pag. 238. 27. Hinc coniicio gloſſam mox adſcriptam pertinere ad alium locum eiuſdem libri, p. 246. 44. vbi iam editur: *καὶ πολλῆσιν ἤδη εὐθὺς μετὰ τὴν τῶν καταμηνίων κάθαρσιν αἱ μήτραι ἔχανον*. Puto, inquam, olim fuiſſe *καταμηνίων λύσιν*: ſed quum alii explicaſſent, *λύσιν, κάθαρσιν*; hoc textum dein occupauit. HER. De voce *κίσσαρον* conſulendus Foeſ. p. 366.

y. In Libro de aere, aquis ac locis, in ea parte, quae addita eſt ad finem libri de vulneribus capitis p. 456. v. 4. Quorum quidem aluus ſatis fluida ac ſana, et veſica non *πυρετώδης* ardens, etc. et v. 6. Quum vero *κοιλίη πυρετώδης* aluus ardens ac feruida fuerit, in his neceſſe eſt etiam veſicam idem perpeti. Tertio de fract. t. 8. p. 465. v. 21. Vlcus item pulſu affligetur, atque *πυρετῶδες* igneum erit. In cuius com. Galenus inquit: Poterat Hippocrates, igneum vlcus dicere *πυρετῶδες*. quaſi febricitans: dixit autem *πυρῶδες* ſumto vocabulo ab igne, quem Graeci *πῦρ* vocant, quo ardorem nobis reduceret in memoriam. KUST. V. Foeſ. p. 344.

z. Vide Hippocr. de nat. mul. p. 214. 19.

a. Perperam in quibuſdam Erotiani exemplaribus et in Exeg. legitur *κακόνιαι*: quae vox, vt Galenus eo in loco ſcribit, ſignificat illos, qui rectos, et prominentes ventres habent. Libro de aere, aquis et locis, p. 80. v. 39. de habitatoribus locorum concavorum: Hi magni quidem

eſſe

Καταμηνίων λύσιν) id eſt, acceſſum.

Κοιλίη πυρετώδης) calidiſſimus.

Κατεφρόνεε) conſiderabat. Φρονεῖν enim dicebant veteres conſiderare, vt Euripides in Antiope inquit, φρονῶ δὲ, id eſt, conſidero autem, quod patior: hoc autem non paruum malum. Meminit quoque Sophocles in Ἀχαιάδι, et in Amphiarao.

Κανόνιαι) Epicles dicit longi et proceri: ſunt autem potius recti et graciles.

Κατ' ἐυθμίην) ſecundum naturam, ſecundum magnitudinem.

Κωφοῖ) ſoluit et ſedat dolores.

[5] *Sic quoque MS. D. ſed linea tranſuerſa τε θ, ſubtus ducitur ſemicirculariter. Euſt. et quaedam exemplaria* κατερυθμίην, *verum et hanc lectionem ſuſpectam exiſtimat Foeſ.* [6] κωφοῖ *MS. D. Euſt. et ſic ap. Hippocr. omnia exemplaria.*

eſſe non poſſunt, neque κανονίαι bene compoſiti, et longi ac erecti. EUST. De κανονίαι vide quamdam annotationem meam ad Galeni ἐξηγ. voc. κανονίαι. ST.

b. Hoc verbum, cui aſteriſci nota fuit appoſita, vix ſine melioris codicis auxilio emendari poſſe ſperem. ST. Vide Foeſ. p. 326.

c. Galenus in Exeg. habet κωφοὶ languidi: κωφοῖ vero verbum tertiae perſonae, ac tertiae coniugationis, languefacit, ac retundit, ſignificat. Libro de humidorum vſu p. 112. v. 18. Somniferum et in caput et in alia: Conuulſionum, tetanorum mitigatiuum; ὀδύνας κωφοῖ, dolores ſedat, auris, oculorum, et quaecumque talia frigida. In cuius ſententiae ſyntaxi Germanus interpres plurimum errat. Κωφοὶ etiam habetur in Libro de carnibus p. 43. v. 19. de vocis articulatione: Huius ſignum eſt, κωφοὶ muti ex natiuitate differere non poſſunt. Libro de flat. p. 121. v. 30. de ſacro morbo: Eo enim tempore, quo a morbo corripiuntur, neque ſentiunt quidquam, κωφοί τε τῶν λεγομένων, neque audiunt, quae dicuntur, neque vident, quae fiunt. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, et quidem rectius: Sine rerum omnium ſenſu ſunt, ſurdi eorum, quae dicuntur, caeci eorum, quae fiunt. Sunt enim tres memoratae dictiones

d [1] Κωφώθη) ἐβλάβη. Παρεμποδίθη.

e Κίθαρος) παρὰ Δωριεῦσιν ἔτως ὁ θώραξ καλεῖται.

f [2] Κυβιτῷ) Βακχεῖος φησὶ [3] κυβοειδεῖ [4] ὀσαρίῳ, τῇ πτέρνῃ. Οἱ δὲ πλείες, τῷ ἀγκῶνι.

g Κατακρέειν) [5] κατασχίζειν.

h Κνιπότητα) ξηροφθαλμίαν.

i Καμμάρῳ) αὕτη ἡ λέξις τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐςι, περιέχεσα ἔτως, [6] Πυρίας μὲν τοῖσι πόνοισι καὶ ξοφήμασιν,

[1] κωφωθῇ *apud Hippocr.* [2] *ſuſpectus hic locus Foeſio videtur.* [3] κυβοειδῷ *vulgg.*

nes nomina, non verba. In quibus verbis clare vides, κωφοὶ pro mutis et ſurdis ſumi. Nec mirum eſt hanc vocem in varios ſenſus trahi, quia, vt ex his, quae infra ab Erotiano ſcribuntur, coniicere potui, κωφοὶ proprie impeditos ſignificat, et κωφώθη impeditus, et κώφωσις impedimentum: licet haec vox auditui maxime accommodetur. EUST.

d. Secundo de morb. p. 141. v. 35. de carie oſſis capitis: Dum autem ſanguis non mouetur, fieri non poteſt, vt non etiam corpus quieſcat, et κεκωφῶσθαι torpeat. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, torpeſcit. Libro de iudicat. p. 387. v. 25. Quibus in febribus aures κωφωθῇ obſurduerunt, his etc. EUST. Hippocr. de morb. L. II. μὴ κινεμένε δὲ τὸ αἷματος, ἐχ οἷόν τε μὴ ἐχὶ καὶ τὸ σῶμα ἀτρεμίζειν καὶ κωφῶσθαι. ST. Vide Foeſ. p. 370.

e. Galenus in Exeg. hanc vocem eodem modo exponit. Libro de locis in hom. p. 67. v. 46. At vero quum in κίθαρον thoracem fluxerit. Et p. 68. v. 16. Pus autem in pulmone, et in κιθάρῳ thorace conſiſtens, et congregatum, vlcerat. Et v. 17. Simulque exulcerato in κιθάρῳ thorace ac pulmone magis fluit. Et v. 36. Magis autem ab ea lateris mollitudinis parte, in qua pus eſt, et κίθαρος thorax concruatus eſt. EUST. Heſ. σῆθος, πλεύρα καὶ ἰχθύς.

f. Galenus in Exeg. exponit os cubiti, et cubitus. Dioſcorides autem nodum bracchii ſic vocari putat. Libro de locis in hom. p. 65. v. 18. Et tunc tum os, tum radius in idem commiſſa, articulum in κυβίτῳ cubiti gibbo faciunt. Et v. 21. Hae

(ſcili-

Κωφώθη) laesus est, impeditus est.

Κίθαρος) apud Dorienses sic thorax appellatur.

Κυβιτῷ) Bacchius inquit cubi formam habenti osſiculo in calcaneo; plurimi vero, cubito.

Κατακρεέειν) discindere.

Κνιπότητα) aridam lippitudinem.

Καμμάρῳ) haec vox in earum numero ponenda, quae semel dictae sunt, sic continens: Ardores quidem

 potibus

[a] ὀξαρείῳ *MS. D.* [b] κατασχέζειν *MS. D.* [c] τὰς πυρίας *MS. D.*

(scilicet appendices) cum osse cohaerentes, iuxta ossis articulum in κυβίτον cubiti gibbum coarticulantur. Et v. 24. Hae (scilicet appendices) sibi ipsis intus in κυβίτῳ cubito commissae. EUST. Κυβίτῳ ex Galeno legendum est, non κυβιτῷ. Sed et apud Hippocratem illo non hoc modo scribitur, vno in loco: καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀγκῶνα δύο περόναι πεφυκυῖαι ἄνω ἐκ τῶ ὀστέε πεφύκασιν. Αὗται σὺν τῷ ὀστέῳ πεφυκυῖαι, παρὰ τὸ τῶ ὀστέε ἄρθρον ἥρθρωνται, ἐς τὸ κύβιτον. In altero, τό, τε ὀστέον καὶ ἡ πέρονη ἐς τὸ αὐτὸ συμβάλλοντα, ἄρθρον ἐν τῷ κυβίτῳ ποιέουσι. Est autem vterque locus in eo loco, qui περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον inscribitur. ST. Vide Foes. p. 360.

g. Galenus in Exeg. eodem, quo Erotianus modo, hanc vocem exponit. EUST.

h. Galenus in Exeg. exponit vellicationem, alii oculorum ariditatem significari hoc nomine putant. EUST.

i. Omnia Erotiani exemplaria sunt deprauata et manca, et in his modo κάμμαρον, modo κάμμορον legitur. Nos pro viribus locum, quem ipse adducit, ex Hippocrate restituimus. Galenus in Exeg. inquit: Κάμμορον est animal paruae scillae simile, et aconitum, ab eo, quod illius radices sunt huic animali similes. Sed neutrum horum intelligi potest in Libro de locis hominis: Inflammatis assumto cammoro. Vnde Erotianus, non solum ipsum animal cammoro, sed adhaerentem ipsi muscum, sic vocari ait. Zeno autem Herophilius, cicutam, Zeuxis autem medicinam refrigerantem. Ex quo Galeni loco elicimus, aut Erotianum, de quo ipse meminit, non fuisse eum, quem in manibus habentes interpretamur: quandoquidem is neque musci, neque

μασιν, [k] ὡς [1] τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ [2] ἐκλύειν, ἢ [3] καμμόρῳ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· καὶ ἐπὴν μὴ λύσῃς τῷ ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ, [4] θερμαντηρίῳ χρῷ. [l] Ζεῦξις μὲν οὖν ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐξηγητικῶν (τοῦτο δὲ τὸ βιβλίον) φάρμακόν τι φησὶν οὕτω καλούμενον ψυκτικόν. Διοσκουρίδης δὲ ἐν τῷ ε τῶν ὑλικῶν, φησὶ τὸ [5] ἀκόνιτον [6] εἰρῆσθαι ὑπό τινων [7] Κράμμαρον, ὡς θηλύφονον. Λύκος δὲ ὁ Νεαπολίτης ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦδε τοῦ συγγράμματος ἐξηγητικῷ, διὰ τοῦ ἑνὸς μ' φησὶ γράφεσθαι τὴν λέξιν, ὡς εἶναι καμάρῳ· ὅ ἐστιν [8] ἀλειπτηρίῳ· ἐσχηματισμένου τοῦ [9] λεξειδίου ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ πλεῖστον [10] καμαρωτοῦ σκευασίας. Ὑποτίθεται οὖν Ἱπποκρά-

[1] τὸ πυρέττειν *MS. D.* [2] *Verba ab* ἐκλύειν *vsque ad* θερμαντηρίῳ *desunt in MS. D.* [3] καμμάρῳ *vulgg.* [4] θερματηρίῳ *MS. D.* [5] ἀκόνητον *MS. D.*

que illius animalis, in hac sua tractatione de cammoro mentionem facit: aut in hoc opere manco ac lacero eam partem desiderari, in qua de musco, et de huiusmodi animali verba facit: aut pro Erotianus legendum esse Erotinon, vel Erotinos, vel Herotion, vel Herophilus. Est enim admodum varia huius loci Exegesis lectio, et exemplaria, quae mihi videre contigit, harum vocum alteram habent. Locus Hippocratis a Galeno et ab Erotiano citatus ex Libro de locis in hom. est p. 70. v. 30. Τὰς δὲ πυρώσιας ποτοῖσι καὶ ῥοφήμασιν, ὥσπερ τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἐκλύειν καμμάρῳ, ἢ ἄλλῳ τινὶ τοιούτῳ. Καὶ ἐπῆν ναυτιῷτο τῷ ψυκτηρίῳ, θερμαντηρίοισι χρῶ ἐξῆς. Ἐπὴν δὲ μὴ παύηται, ψυκτηρίοισι πάλιν χρῆσθαι· hoc est, ardores vero potionibus et sorbitionibus, quemadmodum febrem frigefactorio medicamento soluere, καμμάρῳ videlicet, aut alio quopiam huiusmodi, et si nauseam contrahat a frigefactorio, calefactoriis vtere consequenter; vbi vero non cesset, frigefactoriis rursum vtere. Haec Hippocrates, cuius verba, vt vides, ab Erotiani librario perperam fuerunt transscripta. Locus, quem ipse ex Dioscoride adducit, non est in quinto libro, sed in quarto c. 75. in quo ita scribit: Aconiton quidam pardalianchen, quidam κάμμορον, quidam thelyphonon appellant. Testatur autem Marcellus Vergilius, Dioscoridis interpres.

potibus et ſorbitionibus, veluti febrem refrigeratorio pharmaco ſoluere καμμάρῳ videlicet, vel alio quopiam tali, et, ſi nauſeam contrahat a refrigeratorio, percalfacientibus vtere conſequenter. Atqui Zeuxis in ſecundo libro Explanationum, pharmacum quoddam refrigeratorium ſic ait appellari. Dioſcorides autem in quinto Materialium inquit, aconitum a nonnullis κάμμαρον eſſe appellatum, vt θηλύφονον, hoc eſt, thelyphonon. Lycus vero Neapolitanus in ſecundo huius ſcriptionis commentario, vocem hanc per ſimplex μ ait ſcribi, vt ſit καμάρῳ, quod interpretatur vnctorium, vaporarium, deducta voce ab aedificio inſtar fornicis conſtructo. Subiungit

[6] εἰρῖσθαι *MS. D.* [7] κάμμορον ὡς θηλύφονον *Geſn.* [8] *Poſt* ἀλειπτηρίῳ *in MS. D. additur* πυριατηρίῳ. ἀλειπτηρίῳ *vulgg.* [9] λεξιδίῳ *MS. D.* [10] καμφωτᾶ *MS. D.*

pres, Plinium L. XXVII. c. 2. vocari oſtendiſſe cammaron a radicis flexura, quam caridi, id eſt, marinae ſquillae ſimilem habet, quam in hiſtoria eius, hic ſcorpionis caudae ſimilem fecit, et alabaſtrorum modo ſplendere ait. Nicander in Alexipharmacis, non longe a principio de cammoro ſic ſcribit: Πολλάκι θηλύφονον καὶ κάμμορον, ἐν δ' ἀκονιτείοις Θηλείην ἀκόνιτον ἀνεβλάσησεν ὀρόγκοις. *Mors quoque thelyphononque et cammoron indidit atrox Feminei ſexus, duris in cautibus, altos Per montes naſcuntur, et hinc aconita vocamus.* Dicitur autem κάμμορον, vt antiquo Nicandri interpreti placet, quaſi κακῷ μόρῳ ἀναιρῶν, hoc eſt, ſaeua morte perimens. Quae omnia ideo a me fuerunt adducta, vt quiuis plane intelligat, in alia ab hac longe diuerſa ſignificatione vocem κάμμορον ab Hippocrate fuiſſe vſurpatam. EUST.

k. Apud Hippocr. in libro περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρ. habetur hic locus: ſic autem legitur in Aldina editione: Τὰς δὲ πυρώσιας ποτοῖσι καὶ ῥυφήμασιν ὥσπερ τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ Φαρμάκῳ ἐκλύειν, καμμάρῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ τοιούτῳ· Καὶ ἐπὴν ναυτιῶτο τῷ ψυκτηρίῳ, θερμαντηρίοισι χρῷ ἐξῆς· ἐπὴν δὲ μὴ παύηται, ψυκτηρίοισι πάλιν χρῆσθαι. Sed obſeruandum eſt hic Erotianum, ſi modo carent mendo exemplaria, καμμόρῳ per ο non per α ſcribere, eamdem vero ſcripturam exſtare apud Galenum. ST.

l. Videtur deſiderari verbum aliquod in hac parentheſi. ST.

ποκράτης, λέγων, ἐὰν μὴ, τὰ ψύχοντα προσάγειν. [m] Ἐφ' ἱδρῶσι δὲ [1] παραλαμβάνει [2] Στράττιν ἐν κυνηγοῖς λέγοντα. Διόδωρος ὁ γραμματικὸς καὶ Ζήνων ὁ [3] Ἡροφίλειος τὸ Κάμορον, Κάμμορον, ἢ Κάμαρον φασὶ καλεῖν τὸ κώνειον τὸς ἐν Ἰταλίᾳ [4] Δωριέας, οἷον κακόμοιρόν τι ὄν. Ἀμεινον δὲ οἶμαι ἀναγεγραφέναι τὸς περὶ τὸν Ξεῦξιν, εἶτα καὶ Ζήνωνα. Εἰκὸς γὰρ, [5] τὸ Κάμμορον φάρμακόν τι ψυκτικὸν εἶναι, ἢ τάχα τὸ κώνειον. Καὶ γὰρ τοῦτο τῶν [6] ψυχροτάτων ἐστὶ καταπλασμάτων. Ὁ γὰρ Λύκος τέλεον πεπλανῆται, τὸ Ἱπποκράτες ὡς εἶδος τῶν ψυχόντων τὸ Κάμμορον εἰπόντος. Προθεὶς γὰρ, καὶ τὰς κοιλίας, καὶ τὰ ἐξοφθήματα, ἐπήνεγκεν, ὡς τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἐκλύειν, ἢ καμμόρῳ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ. Ὡς τὸ καμμόρῳ ἐν τοῖς ψυκτικοῖς ὄντος. Ὁ γὰρ συνδεσμὸς οὐκ ἄνευ [7] διαζευκτικοῦ κεῖται. [8] Προθεὶς γὰρ τὸ ψυκτήριον ἢ καμμόρῳ πέρας, οὐ παύεται, [9] ἀλλ' ἐπιφέρει, καὶ ἐπὴν μὴ λύσῃς τῷ ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ, θερμαντηρίῳ χρῶ. Ἴδοι γὰρ, [10] εἰ τὸ κάμμορον ἔλεγεν, ἐπενεγκεῖν, οἷον καμμόρῳ. Τίνα δὲ λόγον ἔχει ἐπὶ πυρετῶν ἀλειπτηρίας παραλαβεῖν αὐτό; [n] τῆς Λύκε φρενὸς ἔργον εἶπεν.

[o] Καλῶς) ἀντὶ τοῦ εὐπρεπῶς.

Κε-

[1] παραλαμβανέει *MS. D.* [2] Στράτην *MS. D.* [3] Ἡροφίλος *MS. D.* [4] Δωριέσας *MS. D.* [5] τι κάμμαρον *MS. D.*

m. Pro ἐφ' ἱδρῶσι quin reponendum ſit aliud vocabulum non dubito, ſed quodnam, aſſequi coniectura non poſſum. ST.

n. Quid haec verba ſibi velint non intelligo. At ſi pro εἶπεν legatur εἰπεῖν, aliquem ſenſum elicere poſſe mihi videor: vt videlicet hoc dicat Erotianus: Hoc dicere, eſt mentis Lyci opus. Quaſi dicat: Ad reſpondendum huic quaeſtioni mentem Lyci habere oporteret. Poteſt eſſe et alius ſenſus, nimirum hic: Mentem Lyci difficile fuerit explicare. Sed hic poſterior minus mihi placet priore, qui tamen et ipſe parum arridet. Ac maiorem quamdam depravationem loco ſubeſſe, facile mihi

igitur Hippocrates dicens: ſi frigida non adhibueris in ſudoribus, ſume Strattim, in venatoribus dicentem. Diodorus Grammaticus τὸ κάμαρον, et Zeno Herophilius κάμμορον, vel κάμαρον inquiunt Dorienſes, qui Italiam incolunt cicutam appellare, tanquam ſit aliquid κακόμορον, hoc eſt, mortem malam afferens. Melius autem ſcripſiſſe exiſtimo Zeuxim, et poſtea Zenonem. Rationi enim conſentaneum eſt τὸν κάμμορον refrigeratorium quoddam pharmacum eſſe, vel fortaſſe cicutam: etenim haec in multo refrigerantium malagmatum numero eſt. Nam Lycas a veritate prorſus aberrauit, quum dicat Hippocrates κάμμαρον refrigerantium quamdam ſpeciem eſſe; addens enim et ventres, et ſorbitiones, intulit febrem refrigeratorio pharmaco diſſoluere, vel καμμόρῳ, vel alio eiuſmodi, tanquam κάμμορον in refrigeratoriis ſit. Coniunctio enim non ſine diſiunctione ponitur. Quum vero addiderit, refrigeratorium, vel cammorum, finem non facit, ſed infert: et poſtquam non diſſolueris pharmaco refrigeratorio, vtere calido. Oportebat enim, ſi dixiſſet cammorum (nempe eſſe calidum) addidiſſe, videlicet, vtere cammoro. Quamnam autem rationem habet in febribus vnguenta aſſumere, hoc dicere eſſet forte opus mentis Lyci.

Καλῶς) id eſt, decenter.

O 5 Κε-

[6] ψυχόντων *MS. St. et Chart.* [7] διαζωτικῇ *vulgg.* [8] προσθεὶς γὰρ τὰς *MS. D.* [9] ἀλλ' *omittitur in vulgg.* [10] εἰς *vulgg.*

mihi perſuadeo: ſcimus enim Φρενὸς poeticum eſſe vocabulum. Sed forſitan ex hoc verbo ſuſpicabitur aliquis eſſe factam ad aliquod poetae cuiuſpiam dictum alluſionem. ST.

o. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 63. p. 304. v. 44. Quibus quidem καλῶς bene ac large ſanguis per nares erupit. Et v. 45. Et nullum noui, qui in hac conſtitutione mortuus eſſet, ſi καλῶς recte ipſi ſanguis profluxiſſet. Et t. 68. p. 305. v. 20. Neque vllam mortuam noui ex his, quibus aliquid horum καλῶς probe factum eſſet. Et com. 3. t. 18. p. 307. v. 33. de

p [1] Κενεὼν) τὸ ἀπὸ τῶν πλευρῶν μέρος ἕως τῶν λαγόνων.

q Κάπετος) ὄρυγμα, [2] τάφρος. Ἐπὶ μέντοι τῆ ὀργάνῃ τὸ ὄρυγμα δηλοῖ.

r Κοιλίη) πᾶσα ἡ ὑπὸ τὸ διάφραγμα εὐρυχωρία, καὶ ἡ τῆ θώρακος δὲ ἐνίοτε· καὶ ἡ γαστὴρ αὐτὴ, καὶ ἡ [3] τῶν ἑλκῶν κοιλότης.

Κρά-

[1] κενεὸν *mauult Foes.* [2] τάφος *MS. D.* ἡ τάφρος *Chart.*

de Philisco: Vesperi ab infuso per clysterem adhibito, καλῶς bene habuit. Et t. 28. p. 310. v. 21. de Dromeadae vxore: Altera a rigore die, stercora ab aluo καλῶς bene prodibant. Et libro tertio com. 1. t. 17. p. 319. v. 31. Ab aluo stercora καλῶς probe prodierunt. Et libro septimo p. 367. v. 27. de Philistidi Heraclidae vxore: Quarta sanguis ex sinistra nare καλῶς probe fluxit. Vtitur Hippocrates hac voce saepissime, praesertim vero in libro de superfoetatione. Primo de morb. mul. p. 255. v. 36. Et libro secundo p. 273. v. 41. et p. 274. v. 35. EUST. Addi possunt quae apud Foes. p. 363. leguntur.

p. Secundo progn. t. 1. p. 403. v. 22. de aquis inter cutem: Incipiunt autem pleraeque ex κενεώνων laterum mollitudine, et a lumbis, aliquae vero etiam ab hepate. In cuius com. Galenus inquit: Verisimile est, omnes eas partes κενεῶνας appellari, quae inter extremam thoracis costam, et coxendicis ossa continentur, siquidem tota illa regio inanis videtur, si eam tum inferioribus, tum superioribus vtrisque ossibus compararis. Tertio de art. t. 74. p. 489. v. 43. Et coguntur iuxta κενεῶνα lateris mollitudinem, aut iuxta elapsum articulum, muti ac obliqui esse. Quem locum Galenus exponens ait: Ilia autem vocat κενεῶνα eam regionem intelligens, quae est inter ossa coxarum, et costas nothas, quae omnino sine osse est. Secundo de officina medici t. 16. p. 503. v. 29. Conuenit autem in humero quidem circumductio circa alteram alam, in inguine vero circa ἕτερον κενεῶνα alteram lateris mollitudinem. Quae verba Galenus exponens, inquit: Vocatur autem κενεὼν, quod inter thoracem est, et os, quod ad ilia pertinet: ita dictum propterea quod inane sit, hoc est, desideat. Vtitur autem hac voce Hippocrates saepissime. Libro de septimestri partu p. 45. v. 15. de abortu.

De

Κενεὼν) a coſtis pars vſque ad ilia.

Κάπετος) foſſa, ſepulchrum, in organo quidem ὄρυγμα, id eſt, effoſſionem ſignificat.

Κοιλίη) omnis latitudo ſub ſepto tranſuerſo; aliquando vero latitudo thoracis, quandoque et venter ipſe, et vulnerum concauitates.

Κρά-

[3] τῶν ἐντέρων *mault Foeſ. quoniam* κοιλίη *nullibi pro vlcerum cauitate ap. Hippocr. legatur.*

De oſſium natura p. 58. v. 47. Secundo de morbis p. 153. v. 28. De internis affectionibus p. 192. v. 20. et p. 196. v. 48. De nat. mul. p. 214. v. 3. et p. 215. v. 2. et v. 24. Primo de morb. mul. p. 233. v. 24. et p. 246. v. 28. Et libro ſecundo p. 265. v. 7. et 24. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 67. p. 305. v. 11. Et libro ſeptimo p. 351. v. 48. de Polycrate. Secundo progn. t. 2. p. 403. v. 23. In coac. praen. p. 438. v. 5. 6. 8. In mochlico p. 508. v. 18. Ac etiam in multis aliis locis. EUST. Vide Foeſ. p. 333. Celſus L. II. c. 2. interpretatur *ilia*.

q. Quarto de art. t. 52. p. 498. v. 43. Poſtea ſufficit quidem in dimidia ligni parte: nihil tamen vetat etiam per totum, velut καπέτας foſſas longas quinque vel ſex, quatuor digitorum ſpatio inter ſe diſtantes inciſas eſſe. In cuius commento Galenus inquit: Foſſas dixit καπετὰς, quod verbum non pauci ex veteribus Graecis in eadem ſignificatione acceperunt. Id mutuatur nunc Hippocrates tranſlatione vſus ad ea caua ſignificanda, quae in ſcamno ea de cauſa fiunt, vt illis obiici vectes poſſint. Et t. 53. p. 499. v. 3. Ob hoc enim etiam αἱ κάπετοι foſſae inciſae ſunt. Et t. 58. p. 499. v. 31. Et ex καπέτων foſſa conueniente ſulcito, contra obnitatur. EUST. Hippocr. de artic. ἔπειτα ἀρκέει μὲν ἐν τῷ ἡμίσει τῦ ξύλυ. Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ διὰ παντὸς ἐντετμῆσθαι ὡς καπέτας μακρὰς πέντε ἢ ἕξ, διαλειπούσας ἀπ' ἀλλήλων τέσσαρας δακτύλυς. In quem locum Galenus annotat, multos quidem ex veteribus καπέτας dixiſſe τὰς τάφρυς, ſed Hippocratem hic metaphorice vti hoc nomine ad ſignificandas concauitates inciſas βάθρῳ, ad ſuſtinendos palos. ST. Foeſ. teſtatur, Paulum καπέτας vocare, ἐπιμήκεις τάφρας, oblongas quaſdam foſſas, aut caueas, et τὸ ὄργανον ſcamnum Hippocraticum eſſe affirmat.

r. Pro aluo ſine aliqua adiunctione multis in locis ab Hippocrate vſurpatur. Libro de dentitione p. 53. v. 41. Quibus

s 1 Κραδίας) οἱ μὲν τὰ τῆς συκῆς 2 φύλλα, οἱ δὲ, τὰς κλάδους.

t Κατατάσιας) τὰς καταθέσεις.

Κεά.

1 δρᾴδης *MS. D.*

Quibus ἡ κοιλίη aluus multum profluit. Et v. 43. His κοιλίη aluus fupprimitur. Et in eodem loco, ἡ κοιλίη aluus amplius fubducitur. Secundo de diaeta p. 96. v. 30. et p. 98. v. 3. et v. 7. Et tertio de diaeta p. 103. v. 39. et p. 105. v. 40. Quarto de morb. p. 172. v. 1. 3. 4. Et p. 173. v. 39. Et p. 175. v. 6. 16. et 18. Libro de affect. p. 180. v. 48. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 65. p. 304. v. 49. Primo aphorifm. t. 15. p. 390. v. 36. αἱ κοιλίαι. Et libro fexto t. 20. p. 398. v. 23. Si in τὴν κοιλίην ventrem fanguis praeter naturam effunditur. In cuius expofitione Galenus ait: Quidam fine articulo κοιλίην ventrem fcribunt, volentes omnem fignificari cauitatem, quibus adftipulatur, quod praeter naturam adiicitur: per quam adiectionem tale quiddam oftendit Hippocrates, fi vnquam fanguis a propria cauitate in aliam quamcumque cauitatem peruenerit, vt fanguis permaneat, eft omnino impoffibile. Sumitur etiam fine aliqua adiunctione pro ventriculo, et eft tertia fignificatio ab Erotiano hic recitata. Libro de affectionibus p. 184. v. 7. Et corpus liqueſcit, dum fimul cibi per multum tempus ἐν τῇ κοιλίῃ in ventre non concoquuntur, et fimul a τῆς κοιλίης ventre calido praeter naturam caleſcit. Primo de diaeta p. 84. v. 14. Plurimus enim humor in ea parte ineſt, quae κοιλίη venter appellatur. Et v. 20. Κοιλίην ventrem quidem maximum, ficci et humidi promtuarium, vt det omnibus et accipiat ab omnibus. Quarto de morb. p. 171. v. 41. Quod videlicet in paribus diebus trahit corpus de τῆς κοιλίης ventriculo, in imparibus vero dimittit. Secundo de humoribus t. 37. p. 116. v. 19. Quemadmodum terra ſtercorata hyeme calida eſt, ita etiam ἡ κοιλίη ventriculus. In quo loco Galenus inquit: Apud Hippocratem eſt ſuperior venter, et inferior: ac quandoque veteres medici, thoracem, ſuperiorem ventrem nominantes, vniuerſum vas alimenti, quod poſt ſeptum tranſuerſum collocatum eſt, ventrem inferiorem appellant. Quandoque etiam ventrem ſuperiorem vocant eum, in quem cibos deglutimus: interdum vero ea, quae poſt illum ſunt omnia, ac ventrem quidem infe-

Κράδας) nonnulli ficus folia, nonnulli vero ramos interpretantur.

Καταστάσιας) repositiones.

Κέα-

[a] *φίλα MS. D.*

inferiorem nuncupant, interdum fola inteſtina craſſa: ſed ſunt etiam, qui ſolum colon inferiorem ventrem dici velint. Hoc vero loco non dubium eſt, quin ventrem inferiorem vocet id vaſculum ſolum, quod alimenta excipit, in quo concoctiones fiunt. Reperio hanc vocem etiam cum adiectione ἄνω et κάτω vſurpatam: Libro de affectionibus p. 184. v. 30. Τὴν δὲ κοιλίην venter autem curetur, τὴν τε ἄνω tum ſuperior, tum τὴν κάτω inferior. Libro de carnibus p. 42. v. 5. In maxilla venae ſunt, et hae huic oſſi ſoli, inter omnia oſſa, ex κάτω κοιλίῃ inferno ventre alimentum praebent. Tertio de diaeta p. 103. v. 15. Libro de flatibus p. 119. v. 23. Quarto de morbis p. 172. v. 1. Libro de affectionibus p. 184. v. 5. 18. Pro latitudine thoracis cum adiunctione dictionis ἄνω accipitur. Libro de affect. p. 184. v. 4. de lienteria: Morbus autem fit, quum ex capite, et τῆς ἄνω κοιλίης ſuperiore ventre, pituitae defluxus ſit in ventrem κάτω inferiorem. Et v. 15. Et oportet ipſos ſic ſanare, ita, vt defluxum a capite, et τῆς ἄνω κοιλίης ſuperiore ventre intercipias. Septimo aphoriſmorum t. 38. p. 399. v. 47. Deſtillationes in ἄνω κοιλίην ventrem ſuperiorem in viginti diebus ſuppurantur. In cuius com. Galenus inquit: Κοιλίην ἄνω ventrem ſuperiorem nunc nominat, qui a thorace praefinitur, quem pulmo obtinet. At vero pro vulnerum concauitatibus hanc vocem ſimplicem non reperi, ſed compoſitam. Libro de vulneribus capitis p. 448. v. 1. Sed et in circulum ὑπόκοιλα ſubcaua (ſcilicet vlcera) et ſuppurata magis fiunt. Libro de vlceribus p. 513. v. 30. Ex vlceribus rotunda, ſi ὑπόκοιλα ſubcaua fuerint, excidere oportet vndiquaque in orbem ea, quae diſceſſerunt. EUST. V. Foeſ. p. 345.

s. Libro de ſuperfoetatione p. 52. v. 11. Potes et κράδης ramulorum fici corticem deraſum, ac tenuiter tritum admiſcere. Libro de vlceribus p. 515. v. 1. Κράδης fici, dum ſucculenta eſt, corticem viridem, in vino tritum immittito. EUST.

t. Primo de fract. t. 1. p. 456. v. 23. Oportet medicum, et luxationum, et fracturarum καταστάσιας extenſiones quam directiſſimas facere. Et

[u] [1] Κεάξαι) δῆσαι.

[x] Κυκλέοντα) περιειλῶντα καὶ περιερχόμενον.

[y] Κατανύσσεις) κατατείνεις.

Κατηπορήθη) ἠδυνατώθη.

[z] Κρέμα) [2] κρέμασον.

[a] Κομψεύομενος) πανεργεύομενος. Ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὴν πανεργίαν [3] Κομψείαν καλοῦσι, καὶ τὸ σφεβλὸν, Κομψόν. Ὡς καὶ Εὐριπίδης.

Κατα-

[1] *κεάσσαι apud Hipp.*

Et libro tertio t. 38. p. 468. v. 19. Quibus vero ossa fracta, et extra eminentia, in suam sedem collocari non possunt, his haec κατάτασις restitutio debetur. In cuius expositione Galenus ait: Solent Graeci, qui Asiam incolunt, vsurpare verbum κατασῆσαι, vt significent in suam sedem collocare. Vnde mihi videtur Hippocrates ducere nomen κατασάσεως, per σ tertiam syllabam scribens: sic, vt idem significet, quod καθίδρυσις, quod vocabulum nihil aliud sibi vult, quam aliquid in suam sedem collocare: quam rem κατάσασιν dixit. Male igitur scribunt nonnulli κατάτασιν absque σ, non enim per intentionem, quam κατάτασιν notat, sed et per impulsum nudata ossa in suum locum reconduntur. Quarto de artic. t. 47. p. 498. v. 25. Sed enim in κατατάσει extensione deficiunt. Et t. 48. v. 38 et 39. Sic igitur κατάτασιν extensionem ad pedis partem praeparatam facere oportet. Sed et in alteram partem κατάτασιν extensionem non solum ex deligatione circa pectus et alas in contrarium extendere oportet. Ex quibus patet aut Erotiani exemplar esse depravatum, aut eius expositionem cum Galeni sensu non conuenire. EUST.

u. Foes. p. 330. locum indicari dicit περὶ γυν. L. II. p. 276. 11. et 278. 33.

x. Referenda haec sunt ad L. de fract. p. 753. D. ἔπειτα ἄτως ἐπιδεῖν τοῖσιν ὀθονίοισιν ὡς ἐναλλάξ, ὅτε μὲν ἐπὶ δεξιὰ, ὅτε δὲ ἐπ' ἀριστερά. Καὶ τὰ μὲν πλείω κάτωθεν ἀρχόμενος, ἐς τὸ ἄνω ἄγειν. Ἔξι δ' ὅτε καὶ ἄνωθεν ἐς τὸ κάτω. Τὰ δὲ ὑπόξηρα ἀκέεσθαι τοῖσιν σπληνέσι κυκλῶντας τῷ δὲ πλήθει τῶν περιβολέων μὴ πᾶν ἀθρόον ξυνδιορθῶντα ἀλλὰ κατὰ μέρος. Corruptus omnino est hic locus, nec enim numero ac casu conueniunt ἀρχόμενος, κυκλῶντας et ξυνδιορθῶντα: quod sensisse videtur librarius codicis

Κέαξαι) ligare.

Κυκλέοντα) circumuoluentem, et circumeuntem.

Κατανύσσεις) contendis.

Κατηπορήθη) debilitatus eſt.

Κρέμα) ſuſpende.

Κομψεύομενος) doloſe agens. Siquidem Attici fraudem κομψείαν, et fraudulentum κομψὸν appellant, vt eſt apud Euripidem.

Κατα-

[2] *κρέμασαι ap. Hippocr. et Foeſ. cenſet eum legiſſe κρέμα.*
[3] *κομψίαν MS. D.*

codicis Medicei, qui ξυνδιορθῶντας dedit. Ego vero perpetua Hippocratis conſuetudine, qui haec in accuſatiuo ſingulari ponere amat, et Erotiani auctoritate fultus, emendo ἀρχόμενον et κυκλεῦντα. HER.

y. Sequitur κατανύσσεις· κατατείνεις, quod aegre ſe tuebitur; κατανύσσειν enim eſt *compungere*, non *extendere*. Hinc emendandum puto κατανύσῃς· κατατείνῃς: vt referatur ad L. de fract. p. 761. G. ἐπὴν δὲ ἱκανῶς κατανύσῃς, ῥηϊδιον ἤδη τὸ ἄρθρον ἐμβαλεῖν. Vide etiam p. 765. B. Καταταναύειν idem plane eſt ac κατατείνειν, quum et ſimplicia τανύω ac τείνω idem notent. V. Foeſ. in κατατείναι. HER. Vide Foeſ. p. 319. κατανύσσειν etiam eſt pungendo fodicare, vt bene ibi monitum.

z. Quarto de artic. t. 43. p. 497. v. 47. Ex pedibus hominem ad tranſuerſam mediae domus trabem κρεμάσαι ſuſpendere oportet. Et t. 44. p. 498. v. 5. Omnia vero haec ſupino iacenti ipſi praeparentur, vt quam breuiſſimo tempore κρέμηται pendeat. Et t. 45. pag. ead. v. eod. Poſtquam vero κρεμασθῇ ſuſpenſus fuerit. Et v. 8. Rectus adſtans, ad corpus κρεμαμένῳ ſuſpenſi, de repente ἐκκρεμασθέντα ſe appendens, ſublimis, et aequabiliſſime dependeat. Et v. 10. Nam et ipſum corpus κρεμάμενον ſuſpenſum, ſua ipſius grauitate extenſionem facit, et is, qui ἐκκρεμασθεὶς appendet, vna cum extenſione, femoris caput ſuper acetabulum eleuari cogit. Et t. 64. p. 500. v. 48. ἐκκρεμάσαι. Et p. 501. v. 4. Primo de art. t. 14. p. 473. v. 18. 19. κρέμα tamen nuſquam reperi. EUST. Vide Foeſ. p. 353. Locus ſubindicatur in L. de arte p. 583. 26. et p. 653. 45.

a. Quarto de artic. t. 43. p. 497. v. 47. Si quis talium rerum κομψεύομενος iactatione

[b] Κατατεῖναι) ἐκ ἐπὶ τῆς τάσεως [1] ὁ Ἱπποκράτης τίθησιν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς καταθέσεως· ἐξ ὧν φησι, Τὸν δὲ ἄνθρωπον, πυρίην γὲ ἢν ἐνδέχηται, πολλῷ θερμῷ λεῦσαι. κἄπειτα [2] πρηνῆ κατατεταμένον. Τετέσι [3] κατακεκλιμένον. Μικρὸν δὲ ὑποβὰς, φησὶν, Ἔπειτα αἱ ἀρχαὶ πρὸς ξύλον ὑπεροειδές τι προσδεδέσθωσαν, ἁρμόζουσαι τὸ μῆκος τῷ ὑποτεταμένῳ. Τετέσι τῷ ὑποκειμένῳ. Καὶ ἐν τῷ Περὶ ἀγμῶν, ὅταν [4] λέγῃ, [5] Γνώμῃ δ' ἂν τις τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα κατατείνας, ὡς ἐπώδυνον τὸ σχῆμα. Καὶ νῦν τὸ κατατείνας ἀντὶ τοῦ σχηματίσας [6] τέθεικε, καὶ τὸ καθεὶς ὑπτίαν αὐτήν. Τάσιν γὰρ ἐπιτηδείως χειρὸς ἐκ ἂν εὐχερῶς δύναται ποιῆσαι.

[c] [7] Καταναισιμᾶται) καταναλίσκεται.

[d] Καταναγκάζεται) ἐκβιάζεται.

Κιγκλι-

[1] *Verba* ὁ Ἱπ. τίθησιν ἀλλ' ἐ. κατ. *desunt in MS. D. sed in margine leguntur.* [2] πρινὴ *MS. D.* [3] κατακεκλημένον *vulgg.* [4] λέγει *MS. D.* [5] γνοίη *vulgg.*

ne superbire velit. In cuius com. Galenus ait: Qui cum ostentatione aliquid efficiunt, ab Atticis κομψεύεσθαι dicuntur: quemadmodum nunc ab Hippocrate, qui ostentationem exprimere volens, vsus est verbo κομψεύομενος. Quae expositio cum Erotiani sensu non conuenit. EUST. Vide Foes. p. 347. qui et Scholiasten Aristophanis laudat, quocum consentit Hesychius.

b. Tres loci ab Erotiano adducti, in Hippocratis codice parumper diuerse leguntur, quorum primus est in tertio de articulis t. 49. p. 486. v. 42. Secundus in eod. textu v. 47. Tertius in primo de fract. t. 13. p. 457. v. 16. In quibus Germanus interpres vertit, extentum; extensionem; extendatur. Vtitur etiam hac voce Hippocrates in multis aliis locis. Primo de fract. t. 16. p. 457. v. 30. et t. 32. p. 458. v. 6. Primo de art. t. 12. p. 473. v. 2. 7. 8. 13. et t. 19. p. 473. v. 46. Et t. 48. p. 476. v. 18. 19. Et libro tertio t. 49. p. 487. v. 5. 11. EUST. V. Foes. p. 324.

c. Galenus in Exeg. habet καταναισιμᾶται. Libro de glandulis p. 56. v. 37. Κατανασιμᾶται consumitur enim tum multa, tum modica in ipsas glandulas (scilicet humiditas). Et p. 57. v. 27. Sed et haec tota (scilicet humiditas) ἀπανασιμᾶται consumitur, similiter velut superior.

Κατατείναι) Hippocrates non vtitur hac voce pro extenſione, ſed pro collocatione; hoc ex his patet: Hominem vero ſi ſuſceperit fomentum, multa calida lauare, deinde pronum κατατεταμένον extentum, hoc eſt, collocatum. Et paulo inferius inquit: Deinde principia alligentur ad lignum piſtilliforme congrua longitudine τῷ ὑποτεταμένῳ extenſo, hoc eſt, ſubiacenti. Et in libro de fracturis quum dicit: Cognoſcet autem quis ipſius manum κατατείνας extendens, quam moleſta ſit figura, et nunc hoc κατατείνας pro σχηματίσας poſuit, hoc eſt, cum aliqua figura diſponens, et locans ipſam ſupinam. Poſitionem enim manus apte non facile poteſt efficere.

Καταναsιμᾶται) conſumitur.

Καταναγκάζεται) vim facit.

Κιγκλι-

[6] τέθηκε *vulgg.* [7] καταναsιμᾶται *Euſt. et Foeſ.* καταναισιμᾶται *Chart.*

perior. EUST. Apud Hippocratem autem legitur καταναsιμᾶται, in libro περὶ ἀδένων, in editione Aldina, καταναsιμᾶται γὰρ καὶ τὸ πολὺ καὶ τὸ ὀλίγον ἐς τὰς ἀδένας. At Galenus habet καταναισιμᾶται, quae certe lectio aliorum etiam teſtimonio confirmari poteſt: nam in Lexico vocabulorum Herodoti, quod Galeni Exegeſin proxime ſequitur, habes ſimplex ἀνασιμᾶν expoſitum δαπανᾶν et ἀναλίσκειν. Apud Heſychium autem invenitur et nomen ab eo derivatum ἀναισιμώματα, quod explicatur ἀναλώματα. ST. V. Foeſ. p. 319. Suidas αἰσιμόω ſic explicat.

d. Secundo de fract. t. 10. p. 460. v. 12. de luxatione oſſium pedis. Vnum quodque in ſuum locum ἀναγκάζειν cogere oportet. In cuius com. Galenus ait: Compellere autem Hippocrates dixit, ἀναγκάζειν, vel vt alia exemplaria habent, καταναγκάζειν, quod idem ſibi vult, ac ſi dicat, os ſuo loco motum reſtituere. Libro de genitura p. 29. v. 39. Et ferme omnia naſcentia ſic habent, quomodo quis ipſa καταναγκάσῃ cogat. Libro de ſeptim. partu p. 44. v. 31. Et quadraginta dierum afflictionem perferre ἀναγκάζονται coguntur. Libro de octim. partu p. 46. v. 48. Ἀναγκάζεται, coguntur enim multa in pauco tempore aſſumentes, ac perferentes, multum aegrotare.

e [1] Κιγκλισμὸς [2] ἀκρωμίης) ἀντὶ τῦ κίνησις τῦ [3] ἀκρωμίε. Κίγκλος δέ ἐσιν ὀρνέε εἶδος πολυκινήτε καὶ πολυταράχε.

f Κραίνεσι) κυριεύσι, βασιλεύσι.

g Κυφῦται ῥάχις) κυρτῦται.

h [4] Κλέπτεται ἡ ῥαφὴ) ἀντὶ τῦ [5] παραλογίζεται. Ὡς καὶ ἐν ἐ Ἐπιδημιῶν φησὶν, Ἔκλεψαν δέ με τὴν γνώμην αἱ ῥαφαὶ τῦ βέλεος ἐν ἑαυταῖς τὸ σῖνος ἔχεσαι.

i [6] Καμπυλεύεθαι) κάμπτεθαι.

Κατά-

[1] καικλησμὸς *MS. D.* [2] ἀκρομίης *MS. D.* [3] ἀκρομίε *MS. D.*

grotare. Et p. 47. v. 17. Ὡς δὲ ἀναγκάζεθαι, vt cogantur prae ingestorum copia. Primo de art. t. 20. p. 474. v. 2. Et postea ad alteram partem manum καταναγκάζειν deorsum cogere vna cum ligno. Et t. 21. p. ead. v. 13. Idem facies, si super scalam καταναγκάζειν vim adhibeas. Et t. 22. p. ead. v. 16. Et ad alteram partem corpus καταναγκάζειν deorsum cogere. Et t. 62. p. 477. v. 13. Καταναγκάζειν cogere deorsum tamen os supereminens oportet. Et t. 65. p. ead. v. 42. Vt supereminentem partem, καταναγκάζειν deorsum cogat. Et v. 44. Supereminentia deorsum καταναγκάζεθαι cogunt. In Mochlico p. 507. v. 31. καταναγκάσαι. Et p. 508. v. 17. καταναγκάζεσι. EUST. Cf. Foes. p. 318.

e. Galenus in Exeg. habet κιγκλισμὸς motio breuis, continuata, ἀπὸ τῦ κίγκλε a cinclo animali facta vox. Primo de art. t. 67. p. 478. v. 17. Paruus enim est κιγκλισμὸς motus articuli in pectore. In cuius com. Galenus ait: Exiguum motum vocauit κιγκλισμὸν, at siue vocabulum sumatur a motacilla aue, quae graece κίγκλος dicitur, eo quod assidue caudam moueat, siue a quouis alio, non pertinet ad hunc locum. In com. vero t. 69. subiungit: Quemadmodum in praecedentibus verbis κιγκλισμὸν dixit parvum motum, nunc πλόωδης ἐσὶ, quod supernatat. Quarto de art. t. 46. p. 498. v. 17. Sed ex modica extensione, quantum manibus directio fieri potest, et κιγκλίσμος ex exigua motione. Quem locum exponens Galenus inquit: Ante κιγκλισμὸν masculino genere dixit, nunc feminino κίγκλισιν, quod vocabulum διακίνησιν, id est, exiguum motum significat. Quae omnia cum expositione Erotiani parum quadrant.

EUST.

Κιγκλισμὸς ἀκρωμίης) id eſt, motus acromii.

Κιγκλὸς) vero eſt auis ſpecies valde mobilis, et quae facile perturbatur.

Κρατέουσι) dominantur, regnant.

Κυφῶται ῥάχις) id eſt, curuatur.

Κλέπτεται ἡ ῥαφὴ) id eſt, decipit, vt ait in quinto de morbis vulgaribus, ἔκλεψαν, deceperunt mentem meam futurae continentes in ſe laeſionem iaculi.

Καμπυλεύεσθαι) flecti.

[4] *συγκλέπτεται mauult Foeſ.* [5] *παραλογίζεσθαι MS. D.* [6] *καμπυλέεσθαι mauult Foeſ.*

KUST. Hipp. in libro de artic. μικροῦ γὰρ ὁ κιγκλισμὸς τῇ ἄρθρῳ τῇ ἐν τῷ ϛήθει. Vbi Galenus itidem κιγκλισμὸν exponit κίνησιν, ſed tamen in ſua Exegeſi γλωσσῶν Hippocratis, non ſimpliciter κίνησιν, ſed βραχεῖαν συνεχῆ κίνησιν. Idem vero in com. in librum de artic. κιγκλίσιν, ſicut κιγκλισμὸν, ait nominari τὴν βραχεῖαν κίνησιν. ST. V. Foeſ. p. 337. qui et ad Theocrit. Idyll. V. prouocat.

f. Galenus in Exeg. exponit, deſinunt. Tertio de art. t. 33. p. 485. v. 29. Item quibus inuolucris ipſa medulla intecta ſit, et vnde profectis, et vbi κραίνεσι deſinentibus, et quibuſcum communionem habentibus. In cuius comm. Galenus inquit: Huiuſmodi autem ligamenta non ſecus atque ipſa medela ad imam ſpinam ſiniuntur. Finitis Hippocrates dixit κραίνεσι, ſicut Poeta quum inquit: Εἴπερ δὴ κραίνέω γε καὶ εἰ τελεσμένον ἔσαι· *Si modo perficiant iſthaec, finemque ſequantur:* Ego, vt verum fatear, pro dominari hanc dictionem nuſquam apud Hippocratem vſurpatam fuiſſe reperio. KUST. V. Foeſ. p. 552. et Hom. Odyſſ. Υ'. v. 391.

g. Tertio de artic. t. 6. p. 484. v. 3. Et quibus quidem κυφῶται ῥάχις gibba ſit ſpina, dum pueri ſunt. In libro de articulis pluries reperitur κύφον et κύφωσις. KUST. V. Foeſ. p. 367.

h. Locus ab Erotiano adductus, eſt in quinto de morb. vulg. p. 338. v. 21. Ἔκλεψαν deceperunt enim mentem meam futurae, habentes in ſe ipſis iaculi laeſionem. Libro de vulner. cap. p. 448. v. 22. Συγκλέπτουσι fallunt enim et mentem, et viſum medici αὗται αἱ ῥαφαὶ hae futurae, fiſſurae ſpeciem referentes. KUST. V. Foeſ. p. 341.

i. Diuerſo modo reperio ſcriptam

[k] Κατάπηροι) καταβεβλαμμένοι. Πηροὶ γὰρ λέγονται οἱ ἐπισινεῖς.

[l] Κόκκαλος) ὁ τρόβιλος.

[m] Κεκρύφαλος) [1] κροκύφαντος. Ἔστι δὲ τοῦτο [2] κεφαλοδέσμιον. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε, ἠδὲ πλεκτὴν [3] ἀναδέσμην.

[4] Κεκράκται) φωνητικοί.

Κασσεῖον οἶνον) ἴσως τὸ Συριακὸν λέγει, κινέμενον ἀπὸ [5] Κασσείης ὄρεος.

Κατα-

[1] κροκυφάντως *MS. D.* [2] κεφαλοδέσμιε εἶδος *MS. St. et Chart.* [3] *Verba* ἀναδέσμην Κεκράκται φωνητικοί Κασσεῖον *desunt in MS. D., sed in margine leguntur.*

ſcriptam hanc vocem in codicibus Hippocratis, et propterea ſuſpicor mendoſe eam ſcribi. Tertio de artic. t. 47. p. 486. v. 23. Si enim καμπυλέσθαι inclinare ſe conatur. Et t. 113. p. 494. v. 16. Anterior enim pedis pars, vbi reliquum crus extentum fuerit, non ſimiliter in anteriorem partem καμπυλέσθαι inflecti poteſt. In cuius com. Galenus ait: Pars pedis, quae ad plantam et digitos eſt, quam priorem appellat, extento poplite contingere terram non poteſt. Vocauit autem eiuſmodi pedis habitum καμπύλον, id eſt curvum: nam commiſſura, quae ad talum eſt, neque extenta dici ſolet, neque flexa, ſicut ea, quae ad poplitem, et ea, quae ad inguen. Et paulo poſt ſubiungit: Vbi poſteriores muſculi calcem ad ſe trahunt, vna cum ea parte, quae inter talos et digitorum radices eſt, nullum eſt nomen poſitum, quo iſtiuſmodi habitus nominetur: quare Hippocrates eum appellauit καμπύλον: vocem inueniens rei, quam exprimit, accommodatam. Ergo quum muſculi poſteriores cruris, calcem et vniuerſum pedem trahunt ad partem poſteriorem, eiuſmodi habitum pedis Graeci nonnulli κάμπην flexionem, nonnulli ἔκτασιν extenſionem nuncupant: quemadmodum vbi pes in contrariam partem a prioribus muſculis mouetur, alii ἔκτασιν, alii κάμπην nominant, in quo caſu dici ſolet pedem σιμᾶσθαι, id eſt, ſimum fieri. In contrario nullum eſt nomen, de quo inter omnes conueniunt. Reperio enim καμπυλώτατα in tertio de artic. t. 38. p. 485. v. 35. Καμπυλώτατα curuiſſimae autem ſunt hominis coſtae. EUST. Vide Foeſ. p. 304.

k. Hanc

Κατάπηροι) mutilati. Πηροὶ enim mutilati dicuntur.

Κόκκαλος) nux pinea.

Κεκρύφαλος) velum capitis. Eſt autem hoc ſpecies ligamenti capitis, vt Homerus: Vittam κεκρυφαλόν τε, velum et reticulum, quo capilli colligantur.

Κεκράκται) clamatores, et vociferatores.

Κασείον οἶνον) vinum caſium, fortaſſe Syriacum dicit: mouetur a Caſio monte.

[4] κεκράται *MS. D.* [5] Κασία ὄρος *mauult Foeſ. et ideo quoque* Κασίον οἶνον. Κασείον *Euſt.*

k. Hanc vocem compoſitam non reperi, ſed tantum ſimplicem. Libro de genitura p. 29. v. 40. At vero πηρωθὲν mutilum in vtero puerum ſentio, aut contuſum ex matris vterum gerentis plaga, aut eiuſdem lapſu, aut alio quopiam violento affectu matri accidente πηρωθῆναι mutilatum eſſe. Qua vero parte mater plagas acceperit, ea puer πηρᾶται mutilatur. Quin et alia huiuſmodi cauſa pueri πηρᾶται mutilantur. Quum in vtero iuxta locum, in quo ἐπηρώθη mutilatus eſt foetus, anguſtia fuerit, neceſſe eſt corpus, quod in anguſtia mouetur πηρᾶσθαι mutilari iuxta illum locum. EUST.

l. Galenus in Exeg. inquit, κόκκαλον complures nucleum pineae nucis intelligunt. Dioſcorides Cnidium granum per diminutiuum. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 70. p. 380. v. 44. Κόκκαλος nux pinea, et myrrha in eclegmate dentur. In cuius com. Galenus ait: Quem ipſe κόκκαλον, id eſt, fructum pini vocat, non ita ab antiquis Graecis, ſed κῶνος potius nominatur, vt a recentioribus medicis fere omnibus ῥόβιλος. Hic notandum eſt, Dioſcoridem, de quo in Exeg. meminit Galenus, non eſſe Anazarbeum, quum is nuſquam dicat κόκκαλον eſſe granum Cnidium, in qua opinione eſt etiam Hermol. Barbarus. EUST. Vide Foeſ. p. 346. et Coel. Aurel. Acut. in Pleurit. L. II. c. 18.

m. Locus Homeri eſt Iliadis L. XXII. v. 469. EUST. Lege ἄμπυκα κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλ. etc. vt ſtet verſus. Legi etiam poſſet κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλ. etc. Eſt autem ex Il. χ'. Ceterum [illegible] κεφαλοδέσμιον γραφέται, [illegible] φαλοδέσμη εἶδος. ST. Vide Foeſ. p. 352. et Heſych.

n [1] Καταιγίζωσι) τρέπωσι. [1] Καταιγίζειν γὰρ τὸ τρέπειν λέγεται. Μή ποτε δὲ μᾶλλον ἐπὶ τῆ ὁρμήσωσι τακτέον τὴν λέξιν, παρὰ τὸν αἰγίοχον.

o [2] Κηρίαι) κυρίως λέγονται αἱ πλατεῖαι ἕλμινθες.

p [3] Κατηπεδανὸν) [4] κατηθενικός. Ὡς καὶ [q] Ὅμηρος, Ἠπεδανὸς [5] δὲ νύτοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.

[q] Κυρκανᾶται) ταράττεται.

r [6] Κραμβεῖον) Σικελοὶ τὸ κώνειον ἔτω καλοῦσι.

rr [7] Κώφωσις ὀφθαλμῶν) νῦν τὴν κώφωσιν ἐπὶ παρεμποδισμῷ [8] τέταχεν. Κυρίως γὰρ [9] ἐπὶ τῆς ἀκοῆς τέταχε.

s [10] Κνήσῃ) κνησῆρος. Νίκανδρος φησὶ, Σιλφίῳ ἢν κνησῆρι κατατρίψαιεν ὀδόντας.

Κυρβα-

[1] καταιγίζειν *MS. D.* [2] κυρίως, κηρίαι *MS. D.* κηρίων) κηρίαι *MS. St. et sic quaedam exempl. apud Hippocr.* [3] κατηπέδανος *Euſt. Iunta et vulgg.* [4] κατηθενικὸς *Foeſ.* [5] δέ τι *MS. D.*

n. Tertio de morbis p. 160. v. 8. Et ad ipſos quidem dolores, quum καταιγίζωσι irruunt. Et p. 163. v. 43. Quum vero καταιγίζωσιν impetu fertur morbus. Secundo de morb. mul. p. 289. v. 10. Si dolores repentini καταιγίζωσιν irrueriut. Septimo de morb. vulg. p. 357. v. 49. de Geniate in Delo iaculo percuſſo: Quarta die etiam ad pubem, et totum ventrem dolor καταιγίζων vehementer irruebat. Notandum eſt Aegiochum eſſe Iouis epitheton, ductum ab ὀχῆς et αἴγος, quod ſcilicet nutritus ſit a capra: vel ab ἔχειν αἰγίδα, quod eſt tenere ſcutum: quoniam Aegide vtatur. EUST. Hippocr. περὶ γυναικ. L. II. ἢν ὀδύναι καταιγίζωσιν ἐξαπιναῖοι, καὶ ἀψυχίαι ἔωσι. Cui loco videtur conuenire potius expoſitio poſterior, vt videlicet ſit pro ὁρμήσωσι. ST. Vide Foeſ. p. 313. et Hom. Il. δ'. v. 266.

o. In aliquibus exemplaribus non ſic legitur, ſed κηρίαι: κυρίως λέγονται αἱ πλατεῖαι ἕλμινθες, hoc eſt, κηρίαι, proprie dicuntur lati lumbrici. EUST. An hic κηρίαι ſcribatur ab Erotiano pro κηρία, quod habetur apud Hippocratem, aliis iudicandum relinquo. Habetur autem prorrh. II. τοῖσι δὲ ἀνδράσι τὰ μὲν τοιαῦτα φύματα ἐ κάρτα ἐπιγίνεται, τὰ δὲ

Καταιγίζωσι) ſubuertant. Καταιγίζειν enim ſubvertere dicitur. Nonne magis ordinanda eſſet dictio pro ὁρμήσωσι, hoc eſt, impetum faciant, ab Aegiocho.

Κηρίων) dicuntur κηρίαι lati lumbrici.

Κατηπεδανὸς) iners, vt Homerus ἠπεδανὸς, id eſt: Iners autem ſeruus, tardi autem equi.

Κυρκανᾶται) turbatur.

Κραμβίον) Siculi cicutam ſic appellant.

Κώφωσις ὀφθαλμῶν) nunc κωφώσιν pro impedimento poſuit; proprie enim auditui accommodatum eſt.

Κνήσῃ· κνησῆρος) Nicander inquit: Laſerpitii, quam κνησῆρι conterent dentes.

Κυρβα-

[6] κραμβίον *Euſt. et Iunta.* [7] κώρωσις *MS. D.* [8] τέτακεν *vulgg. ſic et* τέτακε *in ſq.* [9] ἂν *MS. D.* [10] κινησῆρος *MS. D.*

δὲ κηρία, δεινά. At in quibuſdam Erotiani exemplaribus MS. Κηρίων) κηρίαι λέγονται. etc. ST.

p. Locus Homeri eſt Iliadis VIII. v. 102. EUST.

q. Primo de morb. mul. p. 247. v. 3. Quandoque etiam ſanguis tenuis, ſincerus, pelliculis plenus. Quibuſdam etiam κυρκανᾶται conturbatur. EUST. Hipp. περὶ γυναικ. L. I. ἢν δ' ὅτε αἷμα λεπτὸν ἀκραιφνὲς ὑμένων ἀνάπλεον, καὶ ἔσιν ἧσιν κυρκανᾶται. Heſychius ibidem κυρκανᾷ exponit κυκᾷ, ταράσσει. ST. V. Foeſ. p. 366. Heſ. quoque explicat ταράσσειν, κινεῖν.

r. Galenus in Exeg. habet κραμβίῳ, quam vocem dicit ſignificare decoctum braſſicae, quae expoſitio ab Erotiani ſenſu longe diſtat. EUST. Heſych. conſentit cum Erotiano.

rr. His adnecte, quod habuiſti ſupra, p. 212. Κωφώθη, ἐβλάβη, παρεμποδίσθη. Ceterum pro τέταχε legendum videtur τέτακται, aut τάττεται, niſi forte ſcripſerit, ἄλλαχῆ τέταχε, aut tale quidpiam. ST.

s. Galenus in Exeg. duarum vocum meminit, nempe κνῆσρον et κνήσρω. Κνῆσρον in aliquibus exemplaribus habet primam ſyllabam per ι non per η ſcriptam, quod ſignificare ait idem quod κνέωρον, quam vocem interpretes vertunt, inſtrumentum ſcalptorium; ſed potius vertendum eſſet, planta quaedam. Κνήσρῳ vero exponit cultello quodam. Eſt autem cultel-

lus·

t [1] Κυρβασίαν) τὴν λεγομένην τιάραν. Ἑκαταῖος δέ φησιν, ὅτι πῖλον βαρβαρικὸν οἱ κωμικοὶ λέγεσι.

u [2] Κνησέρης) Κνησέρα λέγεται ῥάκος χονδρὸν καὶ ἀραιόν, δι' ἧ [3] διηθοῦσί τινα ὡς δι' ἠθμοῦ. Μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι.

x [4] Κικήθη) τὰ κακοήθη.

y Κλισίην) τὴν κλίνην, παρὰ τὸ [5] ἐν αὐτῇ κατακλίνεσθαι.

z [6] Κηρυβίων) τῶν ἀχύρων καὶ πιτύρων. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις.

Κεά-

[1] κυρβασίην *Euſt. et Iunta.* [2] κνησέρας *MS. D.* [3] διηθῆ σίτινα *diuiſim St.*

lus, quo raditur caſeus, in qua ſignificatione nuſquam apud Hippocratem hanc vocem reperire potui: Pro planta vero ſumi, ſemel atque iterum legi. Primo de morb. mul. p. 260. v. 37. Aut κνῆσρον cneſtrum in aquae potabilis hemipis quinque coquito. Et libro ſecundo p. 282. v. 1. Κνήσρα cneſtri duas potiones in aquae hemina coquito. Hoc nomine Dioſcorides libro quarto c. 167. vocat thymelaeam, quam κέσρον vel κνέσρον quidam appellant. Plura de ea leges apud Herm. Barbarum, et Marcellum Vergilium. Ceterum Nicandri locus admodum obſcurus eſt, et Graecus illius expoſitor dicit caſum in caſu pro eo poni, vt κνησῆρι κατάτριψειαν ὀδόντες, idem ſit, quod κνησῆρες ὀδόντες, hoc eſt, molares dentes, qui, vt coniectura aſſequi poſſum, a verbo κνημόω, quod eſt frango, ita appellantur. Numquid autem κνησῆρι pro planta quaedam, aut potius pro thymelaea ſumi debeat, a linguae Graecae ſtudioſis ſedulo expendendum eſt. Nicandri enim carmina ex libro de Theriaca v. 85. haec ſunt: Αὕτως δ' ἀλθήεν τ' ἐλελίσφακον, ἐν δέ τε ῥίζαν Σιλφίῃ, ἣν κνησῆρι κατατρίψειαν ὀδόντες. Quae ita verti poſſent: *Simpliciter autem ſalubrem ſaluiam, et radicem Laſerpitii, quam cum thymelaea conterant dentes.* Eſt et alter Nicandri locus in Alexipharmacis, v. 308. in quo etiam huius vocis mentionem facit, ita inquiens: Ἢ ὀβελὸν κνησῆρι κατατρίψαιο χαράκτρῳ Σιλφίῃ, ἄλλοτ' ὀλίγον ἀποτμήξειας ὀποῖο, hoc eſt, vt illius interpres vertit: *Laſeris aut radix obolum, quae pendeat vnum, ſecta iuuat, modicuſque liquor, qui fluxit ab illo.* Vbi diuinandum eſt, quid

Κυρβασίην) quae dicitur mitra. Ecataeus autem inquit pileum barbaricum a comicis appellari.

Κνησέρης) dicit κνησέρην veſtem craſſam et raram, per quam nonnulla tanquam per colum ſtillant. Meminit etiam huius Ariſtophanes in Atticis vocibus.

Κικήθη) quae ſunt mali moris, ac maligna.

Κλισίην) lectum, παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ κατακλίνεσθαι, id eſt, eo quod in ipſo accubamus.

Κηρυβίων) palearum et furfurum. Attica vox eſt.

[4] *κακήθη vel κακήθεα legendum coniicit Foeſ. et ſic Chart.* [5] *ἐν αὐταῖς MS. D.* [6] *κυρηβίων Foeſ. ex Hippocr. rectius.*

quid ſibi velit pro voce κνησῆρι. Sic autem verterem: *Vel obolum cum thymelaea conteres mortario Laſeris, interdum parum ſecando exprimes ſucci.* Quam ego coniecturam abiicere non grauabor, quam primum apud Hippocratem inuenero eam vocem pro inſtrumento ad ſcalpendum, vel incidendum, vel contundendum apto, vſurpari. EUST. Vide Foeſ. pag. 342.

t. Galenus in Exeg. dicit eſſe pileum acutum, qui etiam tiara dicitur. Secundo de morb. mul. p. 248. v. 34. Deinde ex linteo, velut κυρβασίην pileum conſuito, et magnitudine, vt mammam capiat, atque ſic mammam indito. EUST. Vide Foeſ. p. 365. Suidas explicat περικεφαλαίας εἶδος καὶ πίλε.

u. Galenus in Exeg. habet κρησέρα, farinae tritici, quam euolationem vocant: eſt et facculus quidam lineus. Antiquus codex habet κνησέρα. EUST. Apud Galenum legitur κρήσερα, ſed exponitur ἀλεύρα πτίσις, et additur μάρσιππος δέ τις ἐστὶν αὐτὴ λινᾶς. ST. Apud Galen. de fac. nat. II. 3. eſt κρίσκιρα, vbi Hoffmannus in varr. lectt. L. VI. c. 30. p. 329. corrigit κρησέρα et exponit de cribro, vel colo, vel de veſte quadam: ſane eſt artificiale quid, cuius auctio ſit apud vulgus generatio.

x. Apud Galenum autem legitur κακοήθεα, quod exponitur κακοήθη. Cui tamen loco, ſicut et huic, error ſubeſſe videri queat, quum ſoleat ille voces, quae ſola terminatione differunt, praetermittere. ST.

y. Vide Foeſ. p. 341. qui laudat περὶ γυν. L. II. p. 276. 46 περὶ γυν. φύσ. p. 214. 30. et p. 299. 23.

z. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 22. Haec trita vino diluta,

[a] [1] Κεάσαι) σχίσαι.

[b] Καρκινῶθαι) σκληρύνεθαι.

[c] [2] Κρήμνη) τὰ χείλη τῶ γυναικείω αἰδοίω.

[3] Κρύωξαι) λάχανον ὅμοιον σελίνῳ, φυόμενον ἐγγὺς θαλάσσης.

[d] Κεδρίνῳ ἐλαίῳ) τῇ κεδρίᾳ.

[4] Κάτοπτρον) ἡ [5] μηλωτή.

[e] Κρήγυον) ἀληθές. Οἱ δὲ, ἀγαθόν. Ὡς καὶ [e]Ὅμηρος, Μάντι κακῶν, ὃ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον [6] εἶπας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

[a] Λέγων) διακρίνων. Καταριθμέμενος· ὡς καὶ [d]Ὅμηρος, [7] Αἱμασίας τε λέγων, καὶ [8] δένδρεα μακρὰ φυτεύων. Καὶ πάλιν, Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε [9] κήτεσιν.

Λιμω-

[1] *κεάσει, σχίσει Eust. et quaedam exempl. at ex coniectura Foesii legendum, κεάσῃ, σχίσῃ.* [2] *κριμνὴ nonnulli et Chart., κρημνοὶ Gal.* [3] *κρύωξα etc. totus locus Foesio suspectus videtur.* [4] *κατοπτῆρι Foes. ex coni.*

diluta, cum *κυρηβίων* furfuribus hordei bis in die dato. Quam sententiam repetit libro de nat. mul. p. 226. v. 34. Aduertendum est primam syllabam ab Erotiano scribi per *η*, secundam per *υ*, in Hippocratis vero exemplaribus scribitur prima per *υ*, secunda per *η*. EUST. Vide Foes. p. 365.

a. Vide Foes. p. 330. Locus est *περὶ γυν.* L. II. p. 276. 11. et 278. 13.

b. Primo de morb. mul. p. 244. v. 34. Ne vlcera *καρκινωθῆναι* cancerosa fierent. Et libro secundo p. 280. v. 10. de vtero indurato: Et omnia *καρκινῶθαι* cancerari solent. EUST. Hippocr. *περὶ γυναικ.* L. I. *γυναικὶ ὅταν ὑστέραι σκληραὶ γένωνται, καὶ εἰς τὰ αἰδοῖα ἐξίσχωσι, καὶ οἱ βαβῶνες σκληροὶ γίνωνται, καὶ καῦμα ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐνῇ, καρκινῶθαι ἄρχεται.* ST. Cf. *περὶ γυν.* L II. p. 280. 8. et L. I. p. 244. 34. vbi habes horum repetitionem.

c. Galenus in Exeg. habet *κρημνοὶ*, et exponit labia vlcerum in libro de locis hominis: et pudendi muliebris partes et alae. In eo libro p. 74. v. 9. ita scribitur: Et quum quidem vteri osculum suum non dimittentes, et

κρη-

Κέασει) ſcindet.

Καρκινῶδες) indureſcere.

Κρήμνη) labra pudendi muliebris.

Κρύωξα) olus apio ſimile, quod prope mare oritur.

Κεδρίνῳ ἐλαίῳ) cedri reſina.

Κάτοπτρον) id eſt, ἡ μηλωτὶς, ſpecillum auriculare.

Κρήγυον) verum. Nonnulli bonum, vt Homerus: Vates malorum nunquam mihi τὸ κρήγυον bonum dixiſti.

PRINCIPIVM Λ.

Λέγων) colligens, dinumerans, vt Homerus: Spinoſaſque ſepes λέγων colligens, et arbores proceras plantans. Et rurſus: Nos autem primos λέγε connumeres cetis.

Λιμω-

[5] *μηλωτὶς mauult Euſt. et Foeſ. i. e. inſtrumentum et ſpecillum, quo aliquid dilatatur.* [6] *ἔειπας MS. D.* [7] *αἱμεσιὰς MS. D.* [8] *δένδρα MS. D.* [9] *κήτεσσι MS. D.*

κρημνῶν pudendi eminentias non contingentes tranſmoti fuerint foras, leuiſſimus morbus eſt. Et v. 11. Et oſculum in κρημνὸν pudendi eminentias ac labra immiſerint. Et v. 12. Ex eo quod κρημνὸν pudendi eminentiis incumbit. Sumitur etiam haec vox pro labiis vlcerum. Libro de loc. in homine p. 70. v. 42. Poſtquam caro tumida et inflammata circum circa fuerit, et οἱ κρημνοὶ margines vlceris magni exſtiterint, et vlcus ipſum humidum. EUST. Pro κρίμνη, quod hic ab Erotiano ponitur, Galenus habet κρημνοί. ST.

d. Libro de nat. mul. p. 221. v. 47. Butyrum, κέδριον ἔλαιον oleum cedrinum modicum cum melle liquefacito, et tepida infundito. Sic vertit Germanus interpres. Primo de morb. mul. p. 259. v. 17. Butyrum et κέδρινον ἔλαιον oleum cedrinum in modico melle tepefacito, ac infundito. EUST.

e. Locus Homeri ab Erotiano citatus, eſt in primo Iliadis v. 106. EUST. Heſ. ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές.

a. Homeri primus locus eſt L. XVIII. Odyſſeae, v. 358 (cf. v. 452.). Secundus autem eſt in IV. v. 353. EUST. Foeſ.

[b] [1] Λιμωδέτις ἔχε αὐτόν) ἀντὶ τοῦ, [2] μεγαλὴ τροφῆς ἀπορία.

[c] [3] Λαπάσσασαι) μαλάττουσαι, κενοῦσαι. Εἰκὸς δὲ ἀπὸ τοῦ λαπάθη εἰρῆσθαι τὴν λέξιν, ὅπερ ἐστὶ τῆς κοιλίας μαλακτικόν.

[d] Λαπάρην) τὴν πλευράν.

Λι-

[x] *λιμοδέτις MS. D. λιμῷ δέ τι ἴσχει αὐτὸν Euſt. et Iunta. λιμῶδες τ' ἔχῃ ex Hipp. ἔσχε vulgg.*

Foeſ. addit Il. β'. v. 125. et Il. ν'. v. 276. Locum notari ait in progn. ab initio προγινώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖσι νοσέουσι, praeſentiens ac praedicens apud aegros. Quo in loco legit Erot. λέγων, enarrans, enumerans, recenſens coram aegris. Sic λέγειν occurrit L. I. epidem. p. 366. 39.

b. Hunc locum deprauatum eſſe, facile eſt coniicere ex iis, quae Hippocrates ſcribit, primo prognoſt. t. 8. p. 401. v. 41. Siquidem igitur inquit in principio morbi facies talis fuerit, et nondum ex aliis coniecturam facere licuerit, interrogare oportet, num iam vigilauerit homo, aut aluus reſoluta admodum fuerit, ἢ λιμῶδες τ' ἔχῃ αὐτὸν aut fames aliqua ipſum teneat. Libro de veteri medicina p. 6. v. 46. Τὸ γὰρ τοῦ λιμοῦ μέρος. Fames enim magnam potentiam in hominis naturam habet, ſic vertit Germanus interpres. Caluus vero: Pars enim famis et inediae plurimum in hominis natura poteſt. Libro de locis in homine p. 71. v. 36. Morbi quicumque vlcera ſunt, et ſuper reliquum corpus eminent, etiam ſimul cum medicamentis, etiam λιμῷ fame curare oportet. EUST. Multa congeſſit docte Foeſ. p. 386.

c. Secundo progn. t. 2. p. 403. v. 25. de tumore hydropis: Neque ventrem λαπάσσασαι molliunt. Libro de affect. p. 183. v. 10. Splenem tamen λαπάσσει molliunt. Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 1. p. 346. v. 27. Quae circa aurem aliquibus circa iudicationem exorta non ſuppurata fuerint, his λαπασσομένων diſparentibus, vel inanitis recidiua fit, pro ratione recidiuarum. In cuius expoſitione Galenus inquit: Iam autem ſaepe accepiſtis, conſueuiſſe Hippocratem verbum λαπάσσεσθαι, hoc eſt, ſubduci, vſurpare in iis omnibus, quae quoquo modo retrahuntur, quod ea fiant inaniora. EUST. Vide Foeſ. p. 372. qui tamen recte monet, non λαπάσσειν ἀπὸ τοῦ λαπάθη, ſed potius λάπαθον ἀπὸ τοῦ λαπάσσειν eſſe deducendum.

d. Li-

Λιμωδέτις ἔσχε αὐτὸν) id est: Magna nutrimenti indigentia.

Λαπάσσουσαι) mollientes, euacuantes. Rationi vero consentaneum est, ἀπὸ τῆ λαπάθη hanc vocem esse dictam, quod ventrem mollem reddit.

Λαπάρην) latus.

Λι-

[2] μεγάλης *MS. D.* [3] λαπάσσουσαι *MS. D.*

d. Libro de locis in hom. p. 64. v. 36. de distributione venarum: Fertur autem sub splenem ad sinistrum λαπάρην latus, vnde splenis propagatio. Et p. 67. v. 46. Dolor occupat λαπάρην lateris mollitudinem et clauiculam πρὸς τὴν ἐς τὴν λαπάρην eiusdem lateris. Et p. 68. v. 6. de peripneumonia: Et dolores multo fortiores sunt, qui ad λαπάρας laterum mollitudines, et clauiculas tendunt. Libro de flat. p. 120. v. 8. de spiritus penetratione: Aliquando praecordia petens, aliquando λαπάρας ilia. Libro de internis affect. p. 196. v. 48. Dolores premunt ipsum in τὴν λαπάρην καὶ ἐς τὸν κενεῶνα latus, et in lateris mollitudinem, et in lumbos. Et p. 203. v. 11. Et dolor alias atque alias incidit acutus, et in λαπάρην lateris mollitudinem, et in ventrem. Primo de morbis mul. p. 233. v. 7. de mensibus suppuratis: Supra inguen, iuxta λαπάρην lateris mollitudinem erumpent citra tuberculum. Et v. 11. Et ad λαπάρην lateris mollitudinem allapsi fuerint. Et v. 15. Fruitur sanguine caro ipsa, vtpote osculo vterorum λαπάρη lateris mollitudini adiacente. Et v. 18. Et menses processerint per pudendum, id, quod circa λαπάρην lateris mollitudinem eminuit, sedatur. EVST. Vocem λαπάρην exponit πλευράν: quod et ipsum e libro prognost. depromtum esse monstrat sequens, Λιβύη, Δήλῳ, Σκυθίῃ. Respexit igitur procul dubio locum, quem indicaui p. 40. 12. δεῖ δὲ ἐν παντὶ τῷ νοσήματι λαπάρην τὴν κοιλίην εἶναι, καὶ εὔογκον. Verum plane ab hoc loco aliena est expositio, τὴν πλευράν: nec enim idem est λαπαρὴ et λαπάρη: prius adiectiuum est *mollis* notans; posterius substantiuum, et πλευράν, vel κενεῶνα significat: Vide Foesii Oecon. Nec tamen adeo bardus erat Erotianus, vt haec confuderit: sed putem fere truncam esse hanc explicationem, et ea, quae auctor de vocum harum differentia notarat, vel librariorum culpa, vel interpolatoris intercidisse. HER. Vide Foes. p. 373. Gal. com.

2. in

e Λιβύῃ, Δήλῳ, Σκυθίῃ) νῦν Ἱπποκράτης ἠθέλησε τὰ τρία κλίματα τῆς οἰκεμένης δηλῶσαι, Λιβύην μὲν ἄντικρυς εἰπών, τὴν δὲ Ἀσίαν διὰ τῆς Δήλου, τὴν Εὐρώπην δὲ διὰ τῆς Σκυθίας.

f Λύγγος) λυγμός.

g Λαπῶδες) Βακχεῖος ἐν β' φησὶ τὸ λαμπρὸν καὶ καθαρὸν, διὰ τοῦ μ γράφων τὴν πρώτην συλλαβήν· ἵν' ᾖ λαμπῶδες, ὁ [1] δεόντως ἰσάμενον. Λάμπη γὰρ λέγεται τὸ ἐφισάμενον τῆς δεδολωμένης οἴνης ἐν τῷ ὄξει. Ἔτι δὲ κολυμβᾶσιν [2] ἐλάαις οἷόν τι λίπος κολλῶδες. Ἐνθεν ἂν [3] λαμπώδη ζητέον τὰ ἔχοντά τινα [4] ἐφισάμενα ὅμοια [5] λαμπῇ.

h [6] Λαιλαπώδη) Λαῖλαψ λέγεται ὄμβρος μετὰ σφοδρᾶς ἀνέμου γινόμενος.

Λέ-

[1] δεόντος *MS. D.* [2] ἐλαίας *MS. D. et vulgg.* [3] λαμπώδη *vulgg.*

2. in L. de fract. p. 557. 21. λαπάρην scribit eam dici partem corporis, quae est supra ilium ossa: alias significationes affert l. l. Foesius.

e. Tertio progn. t. 40. p. 408. v. 42. Nam καὶ ἐν Λιβύῃ, καὶ ἐν Δήλῳ, καὶ ἐν Σκυθίῃ, et in Libya, seu Africa, et in Delo, et in Scythia praescripta signa vera comperiuntur. In cuius com. Galenus ait: Nihil aliud docere, quam vtrumque genus signorum, quae bona, quaeque mala sunt, sibi ipsis idem significare in omni regione, siue ea calida, siue frigida, siue temperata sit: Nam Africam pro calida, Scythiam pro frigida, Delum pro temperata, et inter vtramque media regione exempli causa commemorauit. Ex quibus clare patet, Hippocratem non tres orbis partes voluisse designare, sed tres regiones pro exemplo adducere, nimirum valde calidam, temperatam, et valde frigidam. Reperio Λιβύῃ secundo de diaeta, p. 91. v. 25. Libro de morbo sacro p. 122. v. 40. Quarto de morb. p. 166. v. 48. Et p. 177. v. 48. Σκύθεων frequenter meminit in libro de aere, aquis et locis. Δήλῳ vero perquam raro. EUST. Foes. cum Eustachio p. 384. consentit.

f. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 69. p. 380. v. 41. Febri λυγγώδει singultuosae, siliphii succum, acetum mulsum, daucum tritum, bibenda daro. In cuius com. Galenus ait: Singultus, et λύγγας et λύγ-

γας

Λιβύῃ, Δήλῳ, Σκυθίῃ) nunc Hippocrates voluit tria climata orbis habitabilia declarare. Λιβύην quidem aperte dicens, Aſiam vero per Delum, Europam autem per Scythiam.

Λύγγες) ſingultus.

Λαπῶδες) Bacchius in ſecundo libro interpretatur ſplendidum et purum, per μ primam ſyllabam ſcribens, vt ſit λαμπῶδες. Non recte perpendens: Λάμπη enim dicitur craſſior illa ſuperficies, quae apparet in aceto ex vino adulterato: praeterea quaſi pinguedo glutinoſa, quae in oliuis apparet, aqua conditis. Quare hinc λαμπώδη dicenda ſunt omnia, quae habent quaedam innatantia ſimilia λαμπῇ.

Λαιλαπώδης) Λαίλαψ dicitur imber, qui cum vehementi vento fit.

Λέ-

[4] ὑφισαμένα *MS. D.* [5] λαπτῇ *MS. D.* [6] λαιλαπώδης *MS. D. et ſic Euſt. et vulgg.*

γες appellare conſueuerunt. Sunt autem ſtomachi motiones quaedam, conuulſionis ſpeciem habentes. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 3. Num his turbidus ſpiritus, et geniturae ſimile quid ſuperueniens λύγγα ſingultum ſignificat? Quam ſententiam repetit in coac. praen. p. 429. v. 17. EUST. Plura loca ſunt apud Foeſ. p. 390. Ceterum notandum et formam λύγξ in vſu eſſe.

g. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 3. Emictum in his λαμπώδες ſplendidum iuuat. Quam ſententiam repetit in coacis praen. p. 429. v. 17. Galenus in expoſitione eius loci inquit: Duplex autem in hoc ſermone eſt obſcuritas. Vna quidem, quidnam λαμπῶδες, id eſt, ſplendidum, ſignificet, ſcriptum quidem ab aliquibus per duplex ππ, ab aliis vero per μ et π. Et paulo poſt ſubiungit: Praetermiſſa a nobis inueſtigatione, ſi non λαππῶδες ſcriptum per duplex ππ ſignificat λαμπῶδες, quod per μ et π quidam ſcribunt, vt enim per eos ſcriptum ἀπὸ τῆς λάμπης, ita λαππῶδες ἀπὸ τῆ λάππειν appelletur. EUST. Vide Foeſ. in voce λαμπηρά p. 373.

h. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 4. p. 302. v. 45. Niues et aquae aſſiduae multae, et caelum λαιλαπώδης procelloſum, ac nubilum. In cuius com. Galenus ait: Procellas

i [1] Λέπει) λεπίσματα, παρὰ τὸ Λέπεσθαι ἐρημένα.

Λίως) τελείως.

k Λάπαρα) ἁπαλά.

l [2] Λοχείη) κάθαρσις ἡ μετὰ τὸν τόκον γινομένη.

m [3] Λιμακέστεροι) λιμακώδεις. Λέγονται οἱ λιμνώδεις καὶ καταφυτοι καὶ ὁμαλοὶ τόποι.

Λι-

[1] λόπει *Euſt. Iunta et al.* λέπη *alii a* λέπος, *quod* λέπισμα *aut* λέμμα *ſignificat.*

cellas autem (graece λέλαπας) ventos repentinos et vehementes vocamus, praecipue quum coniuncti ſunt cum pluuia larga. In quo loco aduertendum eſt primam ſyllabam per ε non per αι ſcribi. Et libro ſexto com. 4. t. 19. p. 347. p. 4. Aquarum arte non praeparatarum, quae quidem ab aethere excreta eſt, aut cum tonitru, tempeſtiua, λαιλαπῶδες procelloſa vero mala. EUST. Cum Erot. conuenit Heſychius vocem λαίλαψ explicans καταιγὶς, ἀνέμε συσροφὴ μετὰ ὑετῦ.

i. Secundo de morb. mul. p. 279. v. 29. de vtero indurato: Decedit autem velut λοπὸς cortex et pellicula craſſa. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 312. v. 7. Sed et quae ſub cutem abſcedunt foras tubercula velut putreſcentia, et quae ſuppurantur, aut vicus, aut eiuſmodi puſtulae, aut λοποὶ ſquamae, aut defluuium capillorum. Λοπὸς folium tenue, aut exilem corticem ſignificat, qualis eſt cepae tunica, et arborum libri: hic deſquamationem indicat, quae in impetigine, aut porrigine affrictu decidit. Significat etiam cutis ſuperficiem, vt in annotatione dictionis λόπω dicetur. EUST. Foeſ. p. 380. λέπια legi poſſe exiſtimat, et locum ſubindicari in coac. praenot. p. 438. 27.

k. Sexto de morb. vulg. com. 3. t. 32. p. 346. v. 12. Ipſis venarum rubor, liuor, pallor, laterum dolores, λαπάραι molles. Quem locum exponens Galenus inquit: Quod autem in fine ait, coſtarum dolores molles, quidam in hoc probabiliter commutarunt λαπάρας, hoc eſt, ventris dolores, quos excitari volunt in iis, qui importune exercentur. Omnes tamen intelligunt coſtarum dolores molles, ac molles eos intelligunt, qui ſine inflammatione diſtentioneque affligunt. Secundo de morb. p. 145. v. 42. de angina: Et ſi apprehenſa lingua inſpexeris, gurgulio non magnus eſt, ſed

λαπα-

Λέπισι) cortices, παρὰ τὸ λέπεσθαι, id est, a decorticare dicti.

Λίως) perfecte.

Λάπαρα) tenera.

Λοχείη) purgatio, quae fit post partum.

Λιμακέστεροι) Λιμακώδεις dicuntur paluſtria, et arboribus consita, et plana loca.

Λι-

[2] λοχίη *Foes.* [3] *melius per diphtongum* λειμακέστεροι, *vt sit a* λείμαξ, *Foes.*

λαπαρὸς mollis. Secundo de morb. vulg. sect. 6. p. 318. v. 11. Et praecordia non fuerint λαπαρὰ mollia, diuturnus fit morbus. Et v. 35. In voluulo λαπαρῷ molli, frigidum vinum multum meracum pro ratione dato. Vtitur etiam hac voce Hippocrates. Secundo progn. t. 19. p. 404. v. 3. In coacis praenot. p. 432. v. 40. Tertio de artic. t. 59. p. 488. v. 39. In mochlico p. 508. v. 45. EUST. Vide Foes. p. 375.

I. Libro de nat. pueri p. 39. v. 15. de muco sanguineo: Atque hic viam struit λοχίων purgationi a partu consequenti. Primo de morb. mul. p. 234. v. 17. Verum signa eadem, et iidem fines, tum ei quae primo peperit; tum ei, quae λοχίων puerperia experta est, contingunt, si non curetur. Et p. 242. v. 17. Nunc vero dicam de λοχείων puerperii purgamentis. Quum mulieri aut λοχεῖα partus purgamenta non fuerint purgata. Et v. 30. Si vero a capite delatus fluxus, ad λοχείην puerperii purgationem vertatur. Et v. 45. Et τὰ λοχεῖα puerperii purgamenta ipsi occultabuntur. Et p. 243. v. 7. Fiunt autem et vlcera in vteris, vtpote λοχείων puerperii purgamentis putrefactis. Et v. 13. Et alias atque alias λοχεῖα puerperii purgamenta procedant maligna. Et v. 15. Si vero κάθαρσις ἡ λοχείη purgatio puerperii, primis, tribus aut quatuor diebus processerit. Et v. 48. Si vero paulo pauciora quam oportet, prodierint mulieri τὰ λοχεῖα puerperii purgamenta. Et p. 244. v. 7. Et τὰ λοχεῖα puerperii purgamenta non prodierint, velut oportet. Et p. 256. v. 32. λοχεῖα puerperii purgamenta purgat. Et libro secundo pluries. Secundo prorrh. p. 421. v. 34. Si vero et λοχεῖα puerperii purgamenta simul fuerint intercepta. EUST. Vide Foes. p. 389.

m. Galenus in Exeg. habet λιμακώδης humidi et herbacei.

[1] Λιβρῷ) σκοτεινῷ καὶ μέλανι.

[2] Λείβονται) [3] σπένδονται.

[n] [4] Λάπτει) Βακχεῖος γράφει Λάζεται. Ἔστι δὲ λαμβάνει.

[o] Λέμμα) ἡ ἐπιδερματὶς καλεμένη.

[p] Λόπῳ) φλοιῷ, λεπίσματι.

[q] Λελυγισμένα) συνεφραμμένα. [5] Ἐπικλῆς δὲ ἐπιπεπλεγμένα. Ἔστι δὲ [6] μᾶλλον, ὥς φησι Βακχεῖος, συγκεκαμμένα. Πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν λύγων, ἅπερ ἐστὶν εὔκαμπτα φυτά.

[r] Λωτῷ [7] ἰχθυήματα) ἀντὶ τοῦ ῥινίσματα ἢ πρίσματα.

[s] [8] Λορδωτόν) τὸ ἀποσεσιμωμένον καὶ ἐναντίον τῷ κυρτῷ, Λορδὸν καλεῖται. [9] Ὃ δὴ καὶ [10] φυτὸν καλεῖ.

Λά-

[1] λιβηρῷ *Gal.* [2] λίβονται *MS. D.* [3] σπεύδονται *MS. D.* [4] λαίπτει *MS. D.* [5] Ἐπικλὸς *MS. D.* [6] μᾶλον *MS. D.*

bacei. Libro de aere, aquis et locis p. 76. v. 40. Atque alii sunt quoque λειμακεσέροις planitiebus, nudisque ac siccis terris constitutio similis existit. Et p. 80. v. 37. Qui vero loca concava, καὶ λειμακώδεα et pratensia, et aestuosa habitant, etc. EUST. Foes. p. 385. Suidas interpretatur, σύμφυτοι καὶ σύνδενδροι τόποι, κῆποι. Hesych. νοτεροὶ καὶ πιώδεις τόποι.

n. Inuenio λάπτεσα in Libro de corde p. 55. v. 1. Ceterum hunc humorem cor emingit, bibendo ipsum assumens ac consumens, pulmonis nimirum potum λάπτεσα lambens. Ita vertit Germanus interpres. Caluus autem, quodque quum de pulmone λάπτεσα sumsit, potuit, forpsit, sicuti lotium emittit. EUST. Foes. p. 384. ad locum respici statuit L. de aere, aquis et locis p. 77. 21. vbi pro διερῷ Erotianum legisse existimat λιβρῷ. Ad quem locum haec annotauit Her.: Quamuis recte Foesium coniecisse puto, Erotianum hic legisse λιβρῷ pro διερῷ, malim tamen retinere vulgatum, quod satis appositum est: et potuit vicinitas τῶν ΔΙΕΡΩΙ et ΛΙΒΡΩΙ librarios fallere, vel et ipsum Erotianum. Magis mihi suspectum χνοώδει, quod antecedit; et forte corrigendum χλυώδεί τε καὶ διερῷ. Interpres sane, caliginoso et maxime humido, vertens, ita legisse videtur. Lindanus more suo satis audacter edidit γνοφώδει. Melius

Λιβρῷ) tenebroſo et nigro.

Λείβονται) libant.

Λάπτει) Bacchius ſcribit, λάζεται, ſignificat autem capit.

Λέμμα) quae ſumma cuticula appellatur.

Λόπῳ) libro, cortici.

Λελυγισμένα) contorta. Epicles vero, complicata. Sunt autem magis, vt inquit Bacchius, inflexa. Ducta eſt autem vox ἀπὸ τῶν λυγῶν, a viminibus, quae ſunt plantae facile flexibiles.

Λώτῃ ἰχθυήματα) id eſt, ramenta, vel ſcobes.

Λοξδότατον) hoc eſt, τὸ ἀποσεσιμωμένον, id eſt, quod ſimum effectum eſt, et curuo contrarium, λοξδὸν appellatur, quod etiam et plantam vocat.

[7] ὀχθυήματα *MS D.* [8] λοξδόττον *MS. D.* λοξδότατον *ſine* λοξδώτον *Euſt. et Iunta.* λοξδότατον *Foeſ. praefert.* [9] ὃ δεῖ *MS. D.* [10] ὑβὸν *mauult Foeſ.*

lius longe habet, quod paulo poſt l. 20. certiſſimam Seuerini emendationem αὔρης pro αὔτης in textum recepit. Hucuſque Heringa. V. Foeſ. p. 375. qui locum laudat περὶ καρδίης p. 51. 1. Heſychius interpretatur ἀναλαμβάνει, πίνει.

o. Foeſ. p. 350. idem ſignificare ait quod λέπος, et recte. Locus huc pertinens eſt L. II. περὶ γυν. p. 267. 9.

p. Secundo de art. t. 27. p. 481. v. 9. Poſtea corio opus eſt Carthaginenſi, et ſiquidem iunior ſit vulneratus, ſatis eſt λόπῳ ſquama inde detracta vti. In cuius com. Galenus ait: Conſtat autem in eo corio, partis, quae maxime ſumma eſt, id quod durius eſt et magis denſum, nunc λόπον ab ipſo nuncupari. Et t. 46. p. 483. v. 7. Poſtea Carthaginenſis corii λοπὸν ſquamam magni digiti latitudine, aut prout contulerit reſectam extrinſecus ad naſum agglutinare oportet. In Mochlico p. 506. v. 10. λοπῷ ſemel atque iterum. EUST. V. Foeſ. p. 388. Suidae et Heſ. λόπος dicitur πᾶν λέπος, φλοιὸς, δέρμα λεπτὸν, ξηρόν.

q. V. Foeſ. p. 379. vbi locus commemoratur ex mochlico p. 506. 22.

r. Libro de vlceribus p. 515. v. 5. Et λώτῃ τὰ ἰχθυήματα loti ramenta inſpergito. Et v. 7. 8. 9. Et p. 516. v. 23. 24. et 28. et 34. EUST. V. Foeſ. p. 292.

t Λάσιον) ὀθόνιον, ὡς Θεόπομπος ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς λέξεσι φησὶ, λινῆν ὕφος δασὺ εἶναι.

u Λεσχηνευομένῳ) ὁμιλοῦντος.

x Λύματα) καθάρματα.

y 1 Λεβηρίδες) 2 ὑμενώδη ἀποσύρματα. Ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶν ὀφεων λεγόμενον Γῆρας, ὡς καὶ Ἀρισοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ, καὶ 3 Στράττις ἐν Φοινίσσαις. 4 Πηλέμαχος δὲ ὁ γραμματικὸς 5 εὐηθεστέρον φησὶ 6 δυσαναγωνιστῶ καὶ λιμοποιῷ ζώῳ μικρῷ ὄνομα εἶναι τὴν Λεβηρίδα, μικρῷ λαγωῷ ὁμοίῳ· ὃ Ρωμαῖοι μὲν Κανίκλαν καλοῦσι, Μασσαλιῶται δὲ Λεβηρίδα.

7 Λάπυρον) ὑγρόν.

z 8 Λείριον) βοτάνης εἶδος, ἣν Κρῖνον ὀνομάζουσι. Νίγερος ἐν τῷ περὶ ὕλης φησὶ καὶ τὸν 22 Νάρκισσον παρ' ἐνίοις Λείριον καλεῖσθαι.

ΑΡΧΗ

1 λεβηρίδος *MS. D.* 2 λεβηρίδος ὑμενώδες ἐπισύρματος *Foes. ex coni. et sic Eust. et Iunta.* 3 Στράτης *MS. D. et sic vulgg.* 4 Πολέμαχος *Eust. Foes. et vulgg.*

s. Has voces non reperi, sed tantum λορδὸν. Tertio de artic. t. 8. p. 484. v. 9. Sed et iuxta magnum verticulum, ceruicem λορδὸν repandam habere coguntur. Et t. 45. p. 485. v. 45. Ipse vero cervicis articulus λορδὸν repandus est. In cuius com. Galenus inquit: Spectat in priorem partem, seu repandus est, dixit λορδὸν. Et t. 51. p. 488. v. 17. Quod ea quidem, quae in λορδὸν repandum emota sunt, lethalia sunt ac noxia. In mochlico p. 505. v. 39. EUST. Vide Foes. p. 389. Suidas explicat τὸ ὑπόκυρτον, καὶ λορδότατον τὸ ἀποσεσιμωμένον ἐναντίον τῷ κυρτῷ, ὃ καὶ κυφὸν καλεῖται.

t. Galenus in Exeg. exponit σινδόνην linteum. Erotianus vero ὀθόνιον, quod idem est. EUST. Vide Foes. p. 376. Cf. Hipp. prorrh. II. p. 416. 30.

u. Libro de probitate p. 15. v. 49. Neque cum imperitis multa λεσχηνεύομενον fabuletur, sed necessaria. Primo de morbis p. 134. v. 28. Perimitur autem a ventre fluente, ab iis, quae antea relata sunt, et λεσχηνευομένῳ loquente ipso, ac intelligente omnes res, aeque vt in priori tempore. EUST. Ex hoc loco emen-

Λάσιον) linteum. Sicut Theopompus in Odyſſea, et Artemidorus Grammaticus in libro de vocibus dicit eſſe texturam lineam denſam.

Λεσχηνευομένῃ) verſantis.

Λύματα) ablutionis ſordes.

Λεβηρίδος) Ὑμενώδης ἀποσύρματος, quod eſt ſerpentum vocata ſenecta, vt Ariſtophanes in Amphiarao, et Strates in Phoeniſſis. Polemachus vero grammaticus imperitius δυσαναγωνιστῆ et λιμοποιῆ ζώῃ parui animalis intractabilis, et famelici nomen eſſe τὴν λεβηρίδα inquit, paruo lepori ſimilis, quem Romani cuniculum appellant; Maſſilienſes vero λεβηρίδα.

Λάμπυρον) humidum.

Λείριον) herbae ſpecies, quam lilium appellamus. Nigrus in libro de materia, narciſſum etiam a nonnullis λείριον inquit appellari.

[5] εὐοιθέστεροι *MS. D.* [6] *Legitur etiam* δυσαγωνίστῃ, *fortaſſe autem ſcribendum eſt* δυσανταγωνίστῃ *St.* [7] λάπτυρον *MS. D.* λάμπηρον *MS. St. conſentit Foeſius.* λαπαρόν *vulgg.* [8] λίριον *Gal. ſed rectius* λείριον.

emendari multi Hippocratis poſſunt. Nam apud eum recte quidem vno in loco λεσχηνευομένῃ ſcriptum eſt, vt hic, ſed alicubi ἐλευσχηνευσάμην pro ἐλεσχηνευσάμην, alicubi etiam λεσχημονεύομενον pro λεσχηνεύομενον. Ita enim habet in libro περὶ εὐσχημοσύνης (ſi modo Hippocratis eſt) editio Aldina, μηδὲ πολλὰ λεσχημονεύομενον τοῖσιν ἰδιώτῃσιν, ἀλλὰ τἀναγκαῖα. ST. Multa alia huc ſpectantia addit Foeſ. p. 381.

x. Vide Foeſ. p. 392. Subindicatur locus περὶ ἀδένων p. 57. 40.

y. Galenus in Exeg. λεβηρίδα vocat ſerpentis exuuium: quidam tamen vacuam concham intelligunt. Secundo de morb. muliebr. p. 285. v. 6. de medicamento ad ornandam faciem: Viperae λεβηρίδος exuuium. EUST. Vide Foeſ. p. 376. vbi ad L. I. περὶ γυν. p. 287. 38. prouocat.

z. Vide Theophraſt. hiſtor. plant. L. VI. c. 6. Dioſcor. L. III. c. 116. Plin. L. V. c. 25. et L. IV. c. 23.

zz. Inuenio νάρκισσον fem. gen. pro ipſa herba. Maſculino autem genere nomen eſſe pueri in eam mutati conſtat. Ceterum Nigro adſtipulatur Theophraſtus. ST.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

[a] Μαρμαρυγαὶ) [1] λαμπηδόνες πυκναὶ, καὶ οἷον ἀστραπαὶ πυκναὶ, [2] αἰφνίδιοι, πυρώδεες, ὡς καὶ [d] Ὅμηρος, μαρμαρυγὰς [b] θηεῖτο [3] ποδῶν.

[c] [4] Μηριοχάνη) ὄνομα γυναικός.

[d] [5] Μειῶσιν) ἐλαττῶσι.

[e] Μυττωτὸν) οἱ μὲν Ἀττικοὶ ὑπότριμμά τι μετὰ [6] σκόρδα γινόμενον λέγουσι· Εὔπολις δὲ ἐν Λάκωσι, τὸ ἄμυλον λέγων, [7] φησὶ, Τὰ συκάρια ἐποίησε μυττωτὸν πολύν. Ἔνιοι δὲ, πλακοῦντα διὰ λαχάνων συντεθέντα. Οἱ δὲ, τὸν λεγόμενον [8] ζῆθον. Ἡμεῖς μέντοι συγκατατιθέμεθα τοῖς λέγουσι μυττωτὸν εἶναι τὸ διὰ [9] σκόρδων

[1] λαμηδόνες *vulgg.* [2] ἀφνιδίοι *vulgg.* [3] πολλῶν *MS. D.* [4] Μηριοχαύνη *apud Hipp.* [5] μυῶσιν *MS. D.*

a. Libro de locis in homine p. 67. v. 36. Semper ab incumbente oculi magis μαρμαρυγώδης ſplendeſcentes fiunt. Septimo de morb. vulg. p. 359. v. 36. de Mneſianacte: Deambulante vero ipſo in foro, μαρμαρυγαὶ ſplendores prae oculis obuerſabantur. Et v. 42. de eodem: Et oculorum μαρμαρυγὰς ſplendores comitari (ſcilicet dixit). Secundo de ratione vict. morb. acut. t. 44. p. 373. v. 10. Et μαρμαρυγώδεα ſplendores ipſis ob oculos obuerſantur. Tertio progn. t. 33. p. 408. v. 23. Aut μαρμαρυγαὶ ſplendores ob oculos obuerſantur. Secundo prorrh. p. 423. v. 13. Et μαρμαρυγῶδες ſplendicans quiddam ipſis ob oculos obverſatur. In epiſtola ſecunda ad Philopoemenem p. 527. v. 30. de muliere ab Hippocrate viſa: Cuius oculorum circuli puro lumine micabant, vt ſtellarum μαρμαρυγὰς fulgorem putares. Locus, quem Erotianus ex Homero adducit, eſt in octauo Odyſſeae. EUST.

b. In exempl. Erotiani legitur θηεῖτο πυλῶν. Sed ego ποδῶν ex Homero reponere non dubitaui. Locus eſt Odyſſ. Υ'. v. 265. ST. Vide Foeſ. p. 398. Etiam Homerus Il. γ'. v. 397. ὄμματα μαρμαίροντα habet.

c. Galenus in Exeg. habet μυοχάνη vel μυιοχάνη, epitheton hiantis. Si autem μυριοχαύνη ſcribatur, in millibus fuerit hians. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 312. v. 38. Crudos ac liquidos ſeceſſus, milium ſolidum in oleo coctum ſiſtit, exemplo eſt Nautae puer, et Μυριοχαύνη,

PRINCIPIVM M.

Μαρμαρυγαὶ) ſplendores crebri, quaſi coruſcationes crebrae, repentinae, igneae, vt inquit Homerus. Μαρμαρυγὰς crebros pedum motus admirabatur.

Μηριοχάνη) mulieris nomen.

Μειοῦσιν) diminuunt.

Μυττωτὸν) Attici quidem dicunt eſſe quid contritum cum allio. Eupolis vero in Laconibus ἄμυλον dicens, inquit, vaſcula fecerunt multum μυττωτὸν, hoc eſt, amylum. Nonnulli autem placentam ex olere factam, nonnulli zithum. Nos vero iis aſſentimur, qui dicunt μυττωτὸν eſſe, quod cum allio contritum eſt. Dictum autem

[6] σκορόδῳ *legendum ex Foeſio.* [7] φησὶν *St. Euſt. Iunta et vulgg.* [8] ζῦθον *Foeſ.* [9] σκορόδῳ *Foeſ.*

χαύνη. Myriochaune. Ex quibus verbis elicio μυριοχαύνη eſſe nomen mulieris, proprium quidem ſecundum Erotianum, ab epitheto vero ſumtum ſecundum Galenum: quod tamen ita eſſet ei familiare, et ab omnibus receptum, vt pro nomine proprio ab illis vſurparetur, hanc noſtram coniecturam idem Galenus confirmat, quum in dictione σρυμάργῳ in hunc modum ſcribit. Dioſcorides autem σρυμάγῳ, non vt proprium viri nomen explicat, ſed furioſe affectum circa rem veneream ſignificare ait, dicta enim eſſe apud Hippocratem, et alia eodem modo epitheta, vt μυοχάνη, σάραπος ſeu σώραπος, ῥυπαλώπηξ vel γρυπαλώπηξ. Sed et apud Eraſiſtratum ait ῥινοκολᾶρος, hoc eſt, qui mutilatis naribus eſt. Vnde etiam patet μυοχάνη potius legendum eſſe, quam μυριοχάνη, aut μυιοχάνη, aut μυριοχαύνη. EUST.

d. Vide Foeſ. p. 402. Locus eſt epidem. L. II. p. 312. 23.

e. Galenus in Exeg. exponit Moretum, aitque Dioſcoridem ex allio et cepis eſſe intritum ſcripſiſſe. Dioſcorides L. II. c. 141. ſic ſcribit: Quod ex alliis et nigris oliuis intritum fit, a Graecis μυττωτὸν appellari. Secundo de morb. vulg. ſect. 6. p. 318. v. 38. Si vero vomat, et non bibat, μυττωτὸν allii aut ceparum intritum dato. Reperiri hanc vocem apud Theophraſtum Plinius teſtatur. Dicitur autem quaſi μυσωτὸν, παρὰ τὸ μυσάττεσθαι contemtum videlicet eſculentum, vt annotat Ariſtophanis interpres

δε [f] τρίμμα. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ [1] μυσάττεσθαι τὴν δυσωδίαν· ὡς εἶναι μυσσωτόν.

[g] Μεγαλόσπλαγχνον) τὸν διὰ φλεγμονὴν ἐν ἐπάρσει τοὺς σπλάγχνα ἔχοντα.

[h] [2] Μοδοσαέως) ὄνομα τόπου.

[i] Μεθίησιν) Ἐπικλῆς μέν φησιν ἐμπίπτει· ἔστι δὲ μᾶλλον, ἀφίησι.

[k] [3] Μεμιασμένον) λοιμῶδες γεγονός.

[l] [4] Μάσσον) Βακχεῖος μέν φησιν ἔλασσον, [5] Ἡρακλείδης δ' ὁ Ταραντῖνος, πλεῖον.

[m] Μεῖον) ἔλαττον.

[n] Μᾶζα) φύραμα [6] ἐξ ἀλφίτων [7] γινόμενον, ποτὲ μὲν,

[1] μασάττεσθαι *vulgg.* [2] Μηδοσαδέω *apud Hipp.* [3] μεμιωμένον *MS. St. et ex eo Chart.*

pres in *ἱππεῦσι*. Et Caelius Rodiginus libro tertio c. 30. EUST. Vide Foes. p. 422. Loca sunt epidem. L. II. pag. 318. 38. *περὶ ὄψιος* p. 522. 18. de loc. in homine p. 74. 20.

f. Sic quoque Hesychius, *τὸ διὰ σκορόδων τρίμμα τι ἐξ ἀρτυμάτων συντιθέμενον*, et aeque *ὑπὸ τριμμάτι διὰ σκόροδων*.

g. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 84. p. 327. v. 4. de Apollonio in Abderis: Erat autem *μεγαλόσπλαγχνος* magnis visceribus praeditus. Tertio de rat. vict. morb. acut. t. 9. p. 374. v. 30. de aqua mulsa: In totum quidem his, qui amara bile abundant, ac *μεγαλοσπλάγχνοισιν* magna viscera habentibus minus commoda est, quam his, qui tales non sunt. In cuius com. Galenus inquit, *μεγαλοσπλάγχνες* nunc dixisse non eos, quibus magna viscera suapte natura sunt, sed quibus ex aliquo affectu intumuerunt, siue scirrhum, siue inflammationem, siue oedema contraxerint. Et t. 12. p. ead. v. 36. Atque hoc biliosis, et *μεγαλοσπλάγχνοισιν* magna viscera habentibus magis contigit. Quem locum Galenus exponens ait: Quum in acutis morbis, de quibus nunc Hippocrates agit, in visceribus tumor oriatur, id esse inflammationis, non scirrhi, aut oedematis symptoma, tales autem nunc *μεγαλοσπλάγχνες*, id est, viscera magna, hoc est, in tumorem elata, habere dixit. Aduertendum tamen est, in eodem libro tertio t. 11. p. 374. v. 13. vino hanc vocem accommodari. Dulce vinum, inquit.

tem eſt παρὰ τὸ μυσάττεσθαι, quod eſt abominari malum odorem, vt ſit μυσσωτὸν, id eſt, odio dignum.

Μεγαλόσπλαχνον) habentem viſcera tumida ob inflammationem.

Μοδοσαέως) loci nomen.

Μεθίησιν) Epicles quidem inquit, irruit, eſt vero magis, dimittit.

Μεμιασμένον) peſtilens factum.

Μᾶσσον) Bacchius quidem interpretatur, minus. Heraclides vero Tarantinus, plus.

Μεῖον) minus.

Μάζα) maſſa quaedam ex farina facta, aliquando

 cum

[4] *μᾶσσον Euſt. Iunta et Foeſ.* [5] *Ἡρακλείον Foeſ.* [6] *ἐξ ἀλφίτε MS. D.* [7] *MS. D. poſt γινόμενον addit πινόμενον.*

inquit, non adeo vt vinoſum, capiti grauitatem affert, et minus tentat mentem, et quovis alio facilius per inteſtina deſcendit: *μεγαλοσπλάγχνος δὲ σπληνὸς καὶ ἥπατος*, in tumorem autem attollit ſplenem et hepar. In cuius expoſitione Galenus ait: Vinum dulce viſcera in tumores attollere, hoc eſt, viſcerum tumores adaugere. EUST. Vide de rat. vict. in morb. acut. p. 75. 58. epid. L. II. p. 313. 5. et 36. prorrh. p. 210. 58. et Foeſ. p. 400. Alias *μεγαλοσπλάχνος* generoſitatis aut virtutis ſpecimen eſt, et antiquis magnis aut latis viſceribus praeditum indicat, cuique eximiae ſunt omnes corporis functiones.

h. Foeſ. p. 416. teſtatur apud Hippocr. epid. L. IV. p. 333. 24. et 38. Μηδοσαδέω legi.

i. V. Foeſ. p. 401. Loca, quae huc ſpectant, ſunt de nat. pueri p. 30. 20. p. 35. 4. p. 37. 18. et 33.

k. Galenus in Exeg. exponit, foedatum, vt apud Poetam legitur. Libro de flatibus p. 118. v. 46. Ἢ *μεμιασμένον νοσεροῖσι μιάσμασι, ἐς τὸ σῶμα ἐσέλθῃ* vel morboſis infectionibus infectus (aer) corpus ingreditur. Sic vertit Laſcaris. EUST. Vide Foeſ. p. 407. Heſychius exponit *μεμολυσμένα καὶ μεμιγμένα*.

l. Galenus in Exeg. exponit, plus, vt in maiori de praedictione. EUST. Foeſ. p. 399. laudat prorrh. 1. p. 415. 17.

m. Cf. Foeſ. p. 402.

n. Li-

μὲν, μετ' ὀξυμέλιτος, ποτὲ δὲ, μετ' ὀξυκράτου ἢ ὑδρομέλιτος, ἢ μεθ' ὕδατος. Ἔστι δὲ τρόφιμον.

° Μανδραγόρου ῥίζαν) περιφραστικῶς τὴν μανδραγόραν.

[p] [1] Ματεῖσθαι) ζητεῖσθαι. Καὶ Μάτος ἡ ζήτησις λέγεται.

[q] Μωμητέον) μεμπτέον. Καὶ Μῶμος, ἡ μέμψις.

[r] Μεμινυθήκασιν) κατισχνάνθησαν.

[s] [2] Εἰώθασι) Μεμαθήκασι. Καὶ γὰρ ἡ μάθησις [3] ἔθος ἐστὶν ἄσκησις.

Me-

[1] *Occurrit et forma* ματτέσθαι. [2] Μεμαθήκασι) εἰώθασι *rectius Euſt. et Iunta.*

n. Libro de veteri medicina p. 6. v. 20. Quicumque vero homines, in hac affectione exiſtentes, ſiccum cibum aſſumunt, aut μάζαν, mazam, aut panem. Et v. 41. Qui panem aut μάζαν mazam intempeſtiue ingeſſit. Secundo de diaeta p. 92. v. 8. Vtimur ſic μάζῃ maza omnis generis, facultatem autem habet μάζα haec talem. Et v. 10. μάζα prius ſubacta. Et v. 15. Si vero velis μάζαν ſtatim, vt ſubacta eſt, exhibere. Secundo de morb. vulg. ſect. 5. p. 317. v. 46. Et allia cum μάζῃ maza edenda dato. Et libro quinto p. 337. v. 45. de Eumelo Lariſſaeo: Neque edebat niſi μάζαν. EUST. Vide Foeſ. p. 393. Hipp. de vuln. cap. p. 449. 11. et 30.

o. Libro de locis in hom. p. 71. v. 44. Μανδράγορα ῥίζαν. Mandragorae radice mane in potu data. Et v. 46. de conuulſione: Et μανδραγόρα ῥίζαν mandragorae radix in potu praebeatur. Primo de morb. mul. p. 254. v. 28. de ſubditititiis: Et μανδραγόρα ῥίζα, mandragorae radix. etc. EUST. V. Foeſ. p. 396.

p. Galenus in Exeg. habet μάτος, inquiſitio, ſeu quaeſtio, et inquirere ματεῖσαι, vel μᾶσθαι, vel ματᾶσθαι, vt in aliquibus exemplaribus legitur. Secundo de artic. t. 26. p. 481. v. 3. Frequenter autem circa linguam ἐσμάττεσθαι alte inquirere oportet. In cuius com. Galenus ait: Μάττεσθαι ſignificat inquirere: ſed ἐσμάττεσθαι alte inquirere: ſicut nunc vbi alte inquirere ἐσμάττεσθαι dixit. Et libro tertio t. 47. p. 486. v. 10. Niſi hominem ſeces, et ἔπειτα ἐσμασάμενος ἐς τὴν κοιλίην manu in ventrem iecta inquiſitionem faciat. In quo

cum oxymelite, aliquando vero cum posca, vel aqua mulsa, vel aqua: habet vero nutriendi vim.

Μανδραγόρεω ῥίζαν) per circumscriptionem, mandragoram.

Ματεῖσθαι) quaerere, et μάτος inquisitio appellatur.

Μωμητέον) reprehendendum, et μῶμος reprehensio dicitur.

Μεμινυθήκασι) extenuati sunt.

Μεμαθήκασι) hoc est, εἰώθασι, id est, consueuere, quia ἡ μάθησις, id est, disciplina est exercitatio consuetudinis.

Mέ-

[3] ἔθας *manuit Steph. quem sequitur Foes.*

quo loco Galenus repetit: Mane alte indere in ventrem causa inquirendi, quae ibi sunt, dixit ἐσμάσσεσθαι. EUST. V. Foes. p. 399.

q. Libro de arte p. 1. v. 10. de calumniatoribus artis: Nequaquam vero possunt malitiei sufficere, ad hoc vt aliorum opera, quae quidem recta sunt, calumnientur, quae vero non recta sunt, μωμέεσθαι reprehendant. EUST. Foes. p. 423. consentit.

r. Tertio de officina medici t. 32. p. 505. v. 7. in his, quae μινυθήματα extenuata sunt. Et v. 8. Vt ex transfusione, quae exhausta sunt, magis quam suapte natura ἐμινύθη emacresceret. EUST. Foes. p. 416. addit loc. ex mochlico p. 506. 32. et περὶ γυν. L. I. p. 241. 40.

s. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 88. p. 382. v. 27. Hos autem minus bibere oportet, quam μεμαθήκασι consueuerunt. EUST. Inuersus est ordo verborum εἰώθασι et μεμαθήκασι. Nam μεμαθήκασι obscurius explicari debere per εἰώθασι apertius, non contra, nemo negauerit. Adde quod hic vocabula exponuntur a μ incipientia. Ceterum nos iuuare potest haec Erotiani expositio ad intelligendum hunc Xenophontis locum ἀναβ. L. IV. p. 196. meae editionis καὶ μάλα ἡδὺ πόμα συμμαθόντι ἦν. Nam ibi si συμμαθόντι compositum pro μαθόντι simplici accipias, hoc autem exponas εἰωθότι, aberit ab eo loco omnis mendi suspicio. Ceterum nostrates quoque ita loquuntur: *Je n'ai pas appris de faire cela*, (quod proprie sonat ἐ μεμάθηκα τοῦτο ποιεῖν,) significare volentes, ἐκ εἴωθα τοῦτο ποιεῖν. ST. Plura Foesius p. 406. affert.

[t] [1] Μεσεγγύ) ἐν μέσῳ.

[u] [2] Μετεξέτεροι) Βακχεῖος ἐν τρίτῃ φησὶν, ἕτεροι. Ἔστι δὲ μᾶλλον, ἔνιοι, ὡς καὶ Ἡρόδοτος ἐν β' φησὶ, τὰς ζειὰς μετεξέτεροι καλέουσι.

[x] Μελέτη) Ἐνέργεια.

[y] [3] Μελεδῶναι) Θεραπείας.

[z] Μετάρσιον) ὑψηλόν.

Μύρων

[1] μεσηγὺ *ap. Hipp.* [2] σειμετεξέτεροι *MS. D.*

t. Reperio μεσηγύ. Primo de art. t. 73. p. 478. v. 45. Κατὰ δὲ τὸ μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων, iuxta medias autem ſcapulas, aliquid altius ſuppoſitum fuerit. EUST. V. Foeſ. p. 407.

u. Secundo de fract. t. 18. p. 460. v. 39. de cute calcanei: Si vero craſſa, et dura, veluti μετεξέτεροι quidam habent, incidere oportet. Tertio de art. t. 59. p. 488. v. 44. Proinde μετεξέτεροι aliqui tales noxas magis contemnunt. In quo loco haec dictio ſcribitur per ϑ. Et t. 82. p. 490. v. 19. Vſus enim μετεξέτεροι aliquis liberat ab effeminatione. In cuius com. Galenus inquit: Verbum aliquis μετεξέτερος dixit, quod apud Iones nihil amplius ſibi velle, quam quod nobis dicitur ἕτερος, id eſt, alter, licet ex Herodoto colligere. Vtitur enim eo frequenter, ſicut et verbo μετεξέτεροι, quo ſignificat id, quod nos vocabulo τινὲς, id eſt, aliqui. Sed nunc quoque μετεξέτερος tale quidpiam ſonat. Quarto de art. t. 26. p. 495. v. 46. Accommodata autem ſunt ad talia, et ex emplaſtris μετεξέτερα aliqua, quae cruentis vulneribus deſtinata ſunt. EUST. Cf. Foeſ. p. 410.

x. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 49. p. 304. v. 22. Μελετᾶν ταῦτα, haec meditator. In cuius com. Galenus ait: Hoc loco μελετᾶν, id eſt, meditari pro ἀσκεῖν, quod eſt, exercere, dixit, alibi ſaepius τὴν ἐπιμέλειαν, id eſt, curam, vocat μελέτην, hoc eſt, meditationem. Primo de fract. t. 1. p. 459. v. 21. Quae non ita valde ἐπιμελέονται curare ſolent medici. Et libro ſecundo t. 24. p. 461. v. 5. Neque ita magnum ſtudium et μελέτης diligentiam exigunt. Quem locum exponens Galenus ait: Diligentiam expreſſit vocabulo μελέτης. Sic enim ab Ionibus appellari ſolet, et ab ipſo ſaepius nominatur. Et libro tertio t. 47. p. 469. v. 28. Μελέτῃ γὰρ μελετέων. Nam

et

Μέσσεγγυ) in medio.

Μετεξέτεροι) Bacchius in tertio interpretatur ἕτεροι alii. Sed rectius quidem eſt ἔνιοι, hoc eſt, nonnulli, ſicut et Herodotus in ſecundo libro inquit, τὰς ζειὰς μετεξέτεροι, id eſt, quas nonnulli ζειὰς, hoc eſt, zeam appellant.

Μελέτη) actio.

Μελεδώνας) curas.

Μετάρσιον) ſublime.

Μῦρον

[9] *μελεδῶναν MS. D. μελεδώνης vel μελεδῶνος legendum exiſtimat Foeſ.*

et curationes a curationibus multum differunt. Tertio de artic. t. 64. p. 489. v. 10. Si vero ſanguinem non ſpuat, ſufficit viginti diebus vt plurimum μελέτη curatio. EUST. V. Foeſ. p. 405.

y. Galenus in Exeg. habet μελεδαίνοντι curam gerenti, curanti, et μελαιδὼν cura: non autem, vt apud Homerum, triſtitia ſeu moeror. Aliqui codices habent μελεδὼν. Aduertendum tamen eſt, Galenum interdum Homeri ſenſum probare. Nam primo de art. t. 30. p. 475. v. 5. explicans haec verba Hippocratis: Hi putant quidem nihil opus eſſe, vt ſui ipſorum ἐπιμελεῖσθαι curam gerant, in hunc modum ſcribit: Magis adhuc tabeſcunt, qui in moerore ſunt, quem Graeci Poetae μελεδῶνα idcirco dicunt, quaſi membra edat, deuoretque. Reperio et μελεδαίνηται in priori ſignificatione. Primo de morb. mul. p. 235. v. 48. Poſtquam autem amplius tempus progreſſum fuerit, et non μελεδαίνηται curetur, magis dolebit. Et p. 236. v. 1. Poſtea in idem relabitur: et ſi non μελεδαίνηται curetur, ſed tempus procedat. Plura vide infra in annotatione dictionis μελεδανθέων. EUST. V. Foeſ. p. 404. Heſychio μελεθῶνες exponuntur Φροντίδες.

z. Primo de morb. mul. p. 251. v. 46. Vbi vero haec facta fuerint, et lectus μετάρσιος ſublimis fuerit. Et libro ſecundo p. 264. v. 39. Et facies μετάρσιον eleuata, et ſub oculis tumores laxi. Et p. 271. v. 2. Et ſpiritus μετάρσιον ſublimis iuerit, et ſuffocatio habeat, et anhelatio denſa ipſam corripiat. EUST. Vide Foeſ. p. 409.

[a] Μύρον Αἰγύπτιον) οἱ μὲν ἐδέξαντο τὸ λεγόμενον ἀπὸ σκάφης· Ἔστι γὰρ θερμαντικόν· οἱ δὲ [1] Μελαβάθρινον· οἱ δὲ, τὸ Μενδήσιον. Καὶ γὰρ ἐν β΄ Γυναικείων, τὸ αὐτὸ φησὶν ἔλαιον Αἰγύπτιον.

[b] [2] Μῶλυξ) σκορόδε κεφαλὴ [3] βωλοειδὴς, καὶ μὴ [4] διαλελυμένη εἰς [5] ἄγλυθας.

[c] [6] Μαριλῆνοι) οἱ φρυγανώδεις καὶ μικροὶ ἄνθρακες ἔτως ὑπό τινων καλεῖται· μᾶλλον δὲ ἡ θερμοσποδιὰ, Μαρίλη λέγεται. [7] Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν [d] Ἀχάρνεῦσι φησὶν, Ὑπὸ τῆ δέρς δὲ τῆς μαρίλης [8] ἀλεσύχην [9] Ὁ Λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία. Καὶ Ἱππώναξ φησὶ, πολλὴν μαρίλην ἀνθράκων.

[e] Μαράσσει) [10] ψοφοῖ.

Μή-

[1] Μαλοβάθρινον *St. legendum putat.* [2] Μώλυξ *Euſt. et Iunta.* μώλυζα *vel* μῶλυ *Foeſ.* [3] βολοειδὴς *MS. D. Pro* βωλοειδὴς *malim* μονοειδής. *Nam Galenus* σκόροδον ἁπλῆν τὴν κεφαλὴν ἔχον *interpretatur, Geſn. et ſic vulgg.* [4] διαλελυμένον *MS. D.*

a. Galenus in Exeg. habet Αἰγύπτιον μῦρον Aegyptium vnguentum, quod ex flore Aegyptiae ſpinae, quod metopium quoque vocatur, conficitur. Eſt et Αἰγύπτιον μῦρον λευκὸν Aegyptium vnguentum album, quod etiam Mendeſium dicitur: ſitque ex liliis, et aromatibus, proinde vnguentum non oleum appellatur, idem quoque liliaceum, et ſuſinum vnguentum nuncupatur. Reperitur haec vox libro de nat. mul. p. 215. v. 17. et p. 220. v. 42. et p. 222. v. 32. Primo de morb. mul. p. 254. v. 17. et p. 256. v. 49. et p. 259. v. 14. et 34. Et libro ſecundo p. 273. v. 32. et p. 289. v. 15. et 17. EUST.

Legendum puto Μαλοβάθρινον ex Plinio et Horatio, qui malobathrum appellauit vnguentum Malobathrinum. ST.

b. Galenus in Exeg. habet μώλυζα, et quidem rectius, allium quod ſimplex caput habet, et non eſt in ſpicas diſtributum, quidam autem μῶλυ herbam. Libro de nat. mul. p. 227. v. 46. Si vterus doleat σκόροδε μόλυζαν allii caput integrum, et nitrum toſtum, et cuminum terito. In quo loco ſcribendum eſſe puto, μώλυζαν. Primo de morb. mul. p. 257. v. 14. Μώλυζαν σκορόδε caput allii integrum deraſum appone. Et p. 261. v. 2. Et libro ſecundo p. 288. v. 38. Et p. 289. v. 44.

Μῦρον Αἰγύπτιον) nonnulli approbarunt esse id, quod dicitur ἀπὸ σκάφης, est enim calefactiuum. Nonnulli vero Μαλαβάθρινον. Alii τὸ Μενδήσιον; etenim in secundo de morbis muliebribus idem dicit oleum Aegyptium.

Μώληξ) allii caput glebae instar, neque in spicas distinctum.

Μαριλῆνοι) appellantur a nonnullis carbones φρυγανώδεις furculosi et minuti. Potius vero calidus crinis μαρίλη dicitur, vt Aristophanes in Ἀχαρνεῦσι inquit. Prae timore autem τῆς μαρίλης cinerem mihi densum Larcus effundit, vt sepia. Et Hipponax ait, πολλὴν μαρίλην, hoc est, multum cinerem carbonum.

Μαράσσει) strepit.

Μή-

[5] ἀίγλυθας *MS. D.* ἄγλιθας *Foes. et vulgg.* [6] μαριλ. νοι *Eust. et Iunta.* μαρίλην *Foes. rectius.* [7] Ὡς Ἀριστοφ. *omissa part.* καὶ *MS. D.* [8] ἀλοσύδνην *St. et sic Chart. qui apud Aristoph.* μοισυχνὴν *reperisse se testatur.* [9] ὁ Χάρης *MS. D.* [10] ψοφεῖ *MS. D.*

v. 44. Libro de sterilibus p. 291. v. 47. et p. 298. v. 17. EUST.

c. Galenus in Exeg. habet μαρίλη, hanc multi cinerem calidum appellant. Secundo de morb. mul. p. 272. v. 6. Quod vbi factum fuerit, ligna ac prunas, quae crassissimae ac ignitae fuerint, eximito; τὴν δὲ σποδιὴν καὶ τὴν μαρίλην cinerem vero ac favillam in fossa relinquito. Sic vertit Germanus interpres. EUST. V. Foes. p. 397. Suidas explicat ὁ χνοῦς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων. cf. Pollux, L. VII. c. 24. Hesychius τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθράκων.

d. Ita legitur in vulgatis Aristophanis editionibus hic versus: Ὑπὸ τᾶ δέος δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνήν. Non reperio ἀλοσύχνην apud Graecos lexicographos, sed tantum ἀλοσύδνην. ST.

e. Quorsum haec referenda sint, haud temere affirmaverim, quoniam tamen praecedens μαριλῆνοι ad L. II. de morb. mul. p. 684. 55. coniectura ductus refero ad eumdem libellum, p. 658. 28. ἢν ἀγρηθῶσιν αἱ μήτραι, ἡ γαστὴρ αἴρεται, καὶ φυσᾷ, καὶ σμαραγεῖ. Nec tamen putem Erotianum μαράσσει legisse pro σμαραγεῖ: sed ipsius glossam sic refingendam duco:

[f] Μήλην) ἔτω καλεῖ τὴν μηλωτίδα. Ἥν γὰρ ἡμεῖς μήλην καλέμεν, αὐτὸς [g] [1] Ὑπάλιπτον καλεῖ.

[h] [2] Μελενδανθέων) μεριμνῶν. Θεραπειῶν. [3] Μελεδαίνειν γὰρ λέγεται τὸ μεριμνᾶν καὶ θεραπεύειν.

Μνῶται) κινεῖται, ἢ κτείνεται. Καὶ γὰρ ἔτως [a] εὕρομεν γεγραμμένην τὴν λέξιν.

ΑΡΧΥ ΤΟΥ Ν.

[a] Νείαρα) γαστήρ. Βακχεῖος φησὶ τὸ κῶλον· ὅ τινες κάτω κοιλίαν προσαγορεύουσι.

Νε-

[1] ὑπάλειπτον *nonnulli*. ὑπάλειπτρον *Foes. rectius*. [2] μελεδώνας *mauult Foes.*

co: σμαραγεῖ) ψοφεῖ. Ita Hesych. Σμαραγεῖ, ἠχεῖ, ψοφεῖ. Quod vero emendatio noſtra ordini literarum repugnat, nihil curo. Vide quae hac de re cap. 1. monui. De vocis vero ἀγρηοθῶσιν vera ſcriptura, quae iam per multa ſecula incerta fuiſſe videtur, nihil in praeſentia, quod moneam, ſuccurrit: vide, ſi libuerit, Erotianum, cuius tamen locus mihi valde obſcurus eſt, nec verum attigiſſe puto Foeſium, qui πρηοθῶσιν emendat. HER.

f. Galenus in Exeg. habet μήλην διασομωτρίδα, ſpecillum ad diducendum adaperiendumque idoneum. Μήλην ἐξωτίδα ſpecillum auricularium. Μήλην ἰσχυρὴν ſpecillum vulnerarium. Μήλη πλατείῃ ſpecillo lato in modum rudiculae. Μήλης τῷ πλάτει, cyathulo ocularis ſpecilli. Secundo de morb. p. 147. v. 26. Siccum linamentum circa τὴν μήλην ſpecillum obuolutum indito. Et v. 38. Et μήλῃ ſpecillo infecto ipſa circa polypum obducito. Primo de morb. mul. p. 248. v. 6. Et μήλην ſpecillum ſtanneum, paratum immittito. Et libro ſecundo p. 279. v. 17. Libro de ſterilibus p. 292. v. 29. 31. 32. 40. et 48. Et p. 294. v. 14. et p. 295. v. 28. et p. 298. v. 8. 10. et pluries in eo libro. Septimo de morb. vulg. p. 354. v. 19. Libro de vlceribus p. 518. v. 3. et pluries ibidem. Libro de haemorrh. p. 520. v. 12. EUST. Vide multa loca a Foeſ. p. 212. congeſta.

g. Legitur apud Hippocratem ὑπάλειπτρον, apud Galenum item. S T.

h. Galenus in Exeg. habet μελεδαίνοντι curam gerenti, curanti. Libro de ſterilibus p. 291.

Μήλην) ſpecillum ſic appellat: quod enim nos μήλην appellamus, ipſe ὑπάλιπτον vocat.

Μελεδανθέων) curarum et medelarum. Μελεδαίνειν enim dicitur curare et mederi.

Μνῶται) mouetur, vel interficitur; etenim ſic vocem hanc ſcriptam reperimus.

PRINCIPIVM N.

Νείαιρα) venter. Bacchius colon dicit, quod inferiorem ventrem nonnulli appellant.

Νε-

[3] μελενδαίνειν *MS. D.* [4] ἔρομεν *MS. D.*

p. 291. v. 6. μελεδανθεῖσα curata vero foecunda ſit. Et v. 19. μελεδανθεῖσα curata foecunda ſit. Et v. 26. 31. et 37. EUST. Praeterea μελεδανθεὼν apud Corinthum habes de dialecto Ionica, ſub hac voce. ST.

a. Reperio hanc vocem ſolam ſine aliqua adiunctione, et cum dictione γαστήρ. Et praeterea, tum in exemplaribus impreſſis, tum manuſcriptis, in aliquibus locis νείαιραν vel νείερον, legitur, et in aliquibus νειαίρην vel νειέρην. Libro de nat. mul. p. 214. v. 28. Et νειαίραν imum ventrem cum eo decocto perfundito. Germanus interpres vertit, pudenda: In coac. praenot. p. 443. v. 8. Vrinae ſuppreſſio et grauitas in νειαίρῃ imo ventre. Ruffus Epheſius libro primo de partium humani corporis appellationibus, c. 27. in hunc modum ſcribit: Vocatur autem altera eius pars coecum inteſtinum, quoniam reuera coecum eſt: altera colon graece, et venter inferior, et laxum inteſtinum a Latinis. Id Homerus et νειαίρην appellat. Hac etiam voce vtitur Aretaeus libro ſecundo de cauſ. et ſign. morb. acut. c. 1. et 10. Cum adiunctione pluribus in locis haec vox inuenitur, et eſt adiectiuum. Significans quod imum eſt. Secundo de morb. p. 148. v. 25. At ſi os non afficiatur, verum ad νειαίρην γαστέρα imum ventrem tormen irruat. Et p. 157. v. 1. Et dolor coripit a viſceribus ad νειαίρην γαστέρα imum ventrem. Libro de nat. mul. p. 215. v. 24. Et dolor ad νείαραν γαστέρα imum ventrem accedit. Et v. 38. Et rigor ac dolor νειαίραν γαστέρα imum ventrem ac lumbos tenet. Et p. 216. v. 8. Et dolor νειαίραν γαστέρα imum ventrem ac lumbos

[b] Νεφέλαι) τὰ ὑφιστάμενα τοῖς διαχωρήμασιν ὑπολίπαρα, ὁτὲ μὲν ὠχρὰ, ὁτὲ δὲ ξανθὰ, ἢ πως ἄλλως κεχρωσμένα. Μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐν ἀέρι νεφελῶν κινηθείς.

[c] Ναρκώδεις) οἱ [1] ἀπεσκληρυμμένοι καὶ ἀναισθητοῦντες. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς παθητικῆς γιγνομένης νάρκης.

[1] ἀποσκληριμμένοι *MS. D.*

habet. Et v. 21. Dolor autem ex νείαιρης γαστρὸς imo ventre ascendit ad lumbos. Et v. 43. Dolor νείαιραν γαστέρα imum ventrem habet. Et p. 223. v. 47. Et p. 225. v. 3. Primo de morb. mul. p. 242. v. 24. Fomentis autem et tepefactoriis νείαιραν γαστέρα imum ventrem, et lumbos curare. Et p. 249. v. 3. Et dolor acutus corripit lumbos, et inguina, et νειαίρην γαστέρα imum ventrem. Et libro secundo p. 265. v. 8. et 13. Et νείαιραν γαστέρα imum ventrem (occupat dolor). Et v. 22. Et p. 268. v. 25. Et p. 269. v. 10. Et p. 271. v. 5. et 25. Et p. 274. v. 41. Et p. 275. v. 17. Et p. 276. v. 3. et p. 277. v. 1. 42. Libro de sterilibus p. 295. v. 26. et p. 299. v. 16. EUST. Hoc quoque in progn. quaerendum testatur sequens νεφέλαι. In nostris tamen editionibus nullibi quod sciam, occurrit, etsi aliis in libris saepe adhibeat Hippocrates. Sed quum Erotianus hic in explicatione dicat ὅ τινες κάτω κοιλίαν προσαγορεύουσι, coniicere coepi pertinere hanc forte ad p. 30. 55. Τοιαύτης γὰρ ἐούσης τῆς διεξόδου, ἢ κάτω κοιλίη ὑγιαίνοι ἄν. Suspicor enim Hippocratem scripsisse ἢ νείαρα γαστὴρ ὑγιαίνοι ἄν: et quum in margine adscriptum fuisset ἢ κάτω κοιλίη, id dein pro vero in textum receptum. HER. Vide Foes. p. 420. et Hom. Il. ε. v. 539.

b. Secundo progn. t. 29. p. 404. v. 22. Νεφέλαι nubeculae, quae suspenduntur in vrinis, albae quidem bonae sunt, nigrae vero malae. Quem locum exponens Galenus inquit: Quum de differentiis eorum, quae in vrinis residunt, dixerit, ad nubeculas transit, quo nomine suspensiones in vrinis intelligere se declarat verbo, efferuntur, seu suspenduntur, quod vsurpauit. Et t. 36. p. ead. v. 30. Considerare vero conuenit in vrinis, in quibus αἱ νεφέλαι nubeculae sunt, an superne, an inferne sint. Vbi rursus Galenus ait: Vt quae a me saepenumero in libris de crisibus ἐναιωρήματα appellatae sunt, ipse vocare νεφέλας nubeculas

Νίω-

Νεφέλαι) ſubpinguia quaedam excrementis ſupernatantia, aliquando viridia, aliquando vero flaua, vel quovis alio modo colorata. Ducta eſt autem vox metaphorice a nubibus, quae in caelo mouentur.

Ναρκώδεις) indurati et ſtupidi: dicuntur autem ab affectu Νάρκης, id eſt, torpedinis.

Νίω-

beculas conſueuerit, hac etiam oratione non obſcure declarauit, ipſe tamen alio in loco dixit ἐναιώρημα γονοειδές, hoc eſt, pendentia geniturae ſimilia: vt duorum alterum dicendum ſit, aut ἐναιώρημα eſſe cuiuſdam generalioris rei nomen; quae res in nubeculas, et alia geniturae ſimilia diuidatur: aut ne nubeculas quidem ab ipſo ἐναιωρήματα appellari. Hoc idem fere dicit in com. t. 26. In coacis praen. p. 442. v. 12. Νέφελαι nubeculae in vrinis, albae quidem et inferne, commodae ſunt: rubicundae vero, et nigrae ac liuidae, difficiles ſunt. Et v. 43. In tertianis cum horore velut νεφέλια nubeculae nigrae, horroris inconſtantis indicia ſunt. Reperitur et vox ἐπινέφελον. Tertio de morb. vulg. com. 1. t. 4. p. 319. v. 9. de Pythione: Vrinae ab initio quidem, et vſque ad octauam tenues, decolores, in medio pendens ἐπινέφελον nubiloſum quiddam habebant. In cuius com. Galenus ait: Solent medici nomen nubis ab aere ad vrinam tranſferre, ſiue Hippocrates hoc nomen pro aliqua ſpecie ſuſpenſionum aut vrinarum primus vſurpauerit, ſiue alius hoc ei nomen impoſuerit. Vt igitur in aere quandoque ſit caliginoſa conſtitutio, vbi ipſe ſit nubibus atris condenſatus; quandoque autem purus et nubibus vacans: videturque nubes per eum quaedam diſiectae, ac tum aer nubiloſus dicitur: quo ſane tempore videmus nubium colorem, neque nigrum exquiſite, neque ſplendidum, ſed inter hos medium: ſic vrinas et ſuſpenſiones nubiloſas appellare mihi Hippocrates videtur, quae colore ſunt, nec albo, nec nigro plane, ſed horum intermedio. ERVST.

c. Secundo de morb. mul. p. 276. v. 7. Dolores fiunt fortes, et νάρκη torpor in cruribus. Et v. 15. Nam quaecumque perfrigerationes crurum, aut ναρκώσιες ſtupefactiones ex frigore fiunt, etc. Et p. 277. v. 34. Si vero multo tempore vteri promineant, et ναρκωδέως ſtupide perfrigerentur, etc. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 6. p. 343. v. 22. Νάρκη, torpor femoris e directo. ERVST.

d [1] Νίωπον) τὸ ἐκ καρύων [2] πικρῶν ἔλαιον. Καθὼς καὶ Πετρώνιος ἐν ὑλικοῖς, καὶ [3] Διόδοτος ἐν β' Μυθολογιῶν φησίν. Ἔνιοι μὲν ἓν νίωπον ἐπιμελέσματα ποιοῦσιν ἔτως. Χοίνικας καρύων πικρῶν τέσσαρας λαβόντες Ἀττικὰς, θλῶσί τε καὶ ξηραίνουσι [4] τὰ ἐν μέσῳ καλῶς. Διαδιδόασί τε εἰς ὅλμον, καὶ κόπτουσι. Δύναμιν δὲ ἔχει τὸ νίωπον τήνδε. Ὄνομα δὲ τὸ τῶν πικρῶν ἀμυγδάλων ἔλαιον.

e Ναρκῶσαι) πραῦναι καὶ οἱονεὶ εἰς ἀναισθησίαν ἀγαγεῖν τῆς [5] ἀλγηδόνος.

f Νυκτοειδὲς) ἀντὶ τοῦ μέλαν.

g [6] Νεύρῳ ἐναίμῳ) ἀντὶ τοῦ τῆς φλεβός.

h Νόμον) τὸν λόγον. Ἢ τὴν νέμεσιν. Ἢ τὸ ἦθος.

i [7] Νηδύν) ἔτω καλεῖ πᾶσαν [8] κοιλότητα λέγων, Ὁκόσα γὰρ τῶν μελέων ἔχει σάρκα περιφερῆ, ἣν μὺν καλέουσι, πάντα νηδὺν ἔχει. Πᾶν γὰρ τὸ ξύμφυτον ἦν τε δέρματι ἦν τε σαρκὶ καλύπτηται, κοῖλόν ἐστι.

Νόμος

[1] *vel* νιωπὸν, *vel* νέτωπον, *vel* μετώπιον *legend. Foes.* [2] πυκρῶν *MS. D.* [3] Διόδωρος *MS. St. et Chart.* [4] τὰ ἐμέσα *MS. D.*

d. Vide Foes. p. 417. in voce νέτωπον, vbi fusius de hac voce agitur.

e. Sexto de morb. vulg. sect. 2. t. 5. p. 344. v. 8. Excitate, ναρκῶσαι stupefacere, vel (vt Germanus interpres vertit) torpefacere. Libro de humidorum vsu p. 113. v. 47. Et dolorem ναρκοῖ stupefacit. EUST. Vide Foes. p. 424.

f. Vide Hipp. de aer. aqu. et locis p. 285. l. 18. ad verba τὸ μὲν θολερὸν αὐτέου καὶ νυκτοειδὲς ἐκπρίνεται καὶ ἐξίσαται, καὶ γίγνεται ἠὴρ καὶ ὁμίχλη referenda est Gloſſa Erotiani haec, quod Foesio non obseruatum miror. HER.

g. Libro de vsu humidorum p. 112. v. 49. Cogitandum autem, quod vtraque in vnoquoque corpore potior est externa cute, quae et sibi ipsi et νεύρῳ ἐναίμῳ neruo sanguineo continua ac cohaerens, ab vtrisque frequenter superatur. EUST. V. Foes. p. 428.

h. Libro de genitura p. 27. v. 29. Νόμος lex quidem omnia corroborat. Primo de fract. t. 48. p. 459. v. 18. Hic sermo, vel vt νόμος lex iusta posita est, de fracturarum curatione.

Νίωπον) ex amarulentis nucibus oleum, quemadmodum et Petronius in materialibus, et Diodotus in ſecundo libro ratiocinationum fabularum inquit. Nonnulli quidem igitur νίωπον ſumma cum diligentia ſic faciunt. Nucum amarulentarum choenices Atticas quatuor capientes frangunt, et quod in medio eſt, bene exſiccant, atque in mortarium mittunt, et contundunt. Facultatem vero hanc τὸ νίωπον habet. Nomen autem amygdalarum amararum oleum.

Ναρκῶσαι) mitigare, et velut doloris ſenſum auferre.

Νυκτοειδὲς) id eſt, nigrum.

Νεύρῳ ἐναίμῳ) id eſt, venae.

Νόμου) rationem, vel indignationem, vel morem.

Νηδὺν) Hoc nomine appellat omnem cauitatem, dicens: Quaecumque enim membra habent carnem rotundam, quam muſculum appellant, omnia νηδὺν, hoc eſt, cauitatem habent: omne enim conſitum ſiue pelle, ſiue carne tectum ſit, concauum eſt.

[5] ἀγγηδόνος *MS. D. at in margine ſcriptum* ἀλγηδόνος. [6] νεύρῳ ἐναίμῳ *et* τῇ φλέβι *forte legend. ex Foeſ.* [7] νηδὴν *Euſt. et Iunta.* [8] καλότητα *vulgg. vitioſe.*

ratione. Secundo de officina medici t. 5. p. 503. v. 16. Ad haec igitur νόμος lex haec eſt. In cuius com. Galenus inquit: Lex in ciuitate ratio eſt, quae iubet ea, quae facienda ſunt, prohibetque contraria. EUST. Vide Foeſ. p. 432.

i. Locus ab Erotiano adductus, eſt in libello de arte p. 3. v. 24. Et paulo ante v. 22. Sunt autem morbi minus aperti, quique ad os, quique ad νηδὺν cauitatem ſeu ventriculum (vt vertit Germanus interpres) ſunt conuerſi. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 377. v. 1. pro ventre ponitur. Fit autem, inquit, lingua aſpera et ſicca, et valde nigra, et dum circa νηδὺν ventrem mordetur, dolet. Libro de cap. vulneribus p. 454. v. 49. quae libri pars non eſt in latinum conuerſa. Ὁπόσων δὲ μαλθακαὶ αἱ νηδύες καὶ ὑγραὶ εἰσὶ καὶ φλεγματώδεες ταῦτοισι etc. hoc eſt: Quorum vero molles αἱ νηδύες concauitates, et humidae ſunt, et pituitoſae, his etc. EUST. Vide Foeſ. p. 430.

[k] Νόμος δίκαιος) λόγος συμφέρων.
[l] Νεωχμόν) νεώτατον· ὡς καὶ Ἀλκμὰν ἐν ἀ μέλων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

[m] Ξυντεκμαίρεσθαι) [z] συσσημειῶσθαι. Τέκμαρ γὰρ καὶ Τεκμήριον ἰδίως τὸ σημεῖον λέγεται.
[n] Ξυσμῷ) κνησμῷ. Φησὶ γάρ ἔτως Ἱπποκράτης, Ὑποβὰς γὰρ ἐς Μῆλον ἐς θερμὰ λοετρὰ, τῷ μὲν κνησμῷ ἐπαύσατο καὶ τῆς παχυδερμίας. Κεῖται ὁ Ξυσμὸς καὶ ἐν Ἀφορισμοῖς.
[o] [3] Ξυνιέναι) συνεπινοεῖν. Κεῖται καὶ ἐν τῷ περὶ Πτισσάνης.

Ξενο-

[1] *νεοχμὸν apud Hipp. et ſic Euſt. et Iunta.*

k. Primo de fract. t. 48. p. 459. v. 18. Hic ſermo velut *νόμος κεῖται δίκαιος* lex iuſta poſita eſt, quem locum quoque adduximus in annotatione dictionis *νόμος*. EUST.

l. Primo de morbis muliebr. p. 238. v. 22. de humidiori vtero: Sed vice verſa neque contrectare, neque lauare *νεοχμῷ* recenti motu facto oportet. Et libro ſecundo p. 273. v. 49. Oportet autem hoc pharmacum *νεοχμὸν* renouare in ſingulis adhibitionibus. EUST. Heſychius exponit *νέον, πρόσφατον, νεωστὶ εἰργασμένον.*

m. Primo progn. t. 8. p. 401. v. 40. Siquidem igitur in principio morbi facies talis fuerit, et nondum ex aliis ſignis *ξυντεκμαίρεσθαι* coniecturam facere licuerit, interrogare oportet, num vigilauerit homo, etc. Libro de vſu humidorum p. 113. v. 27. de aceto: Calido autem haec fiunt, ſed et ex tempore *συντεκμαίρεσθαι* coniecturam facere oportet. Reperio etiam *τεκμαίρεσθαι*: primo aphoriſm. t. 23. p. 390. v. 47. Tertio progn. t. 35. p. 408. v. 33. Tertio de offic. medici t. 20. p. 504. v. 24. Meminit etiam Erotianus dictionum *τέκμαρ* et *τεκμήριον*, priorem quarum non reperi, poſteriorem vero frequenter. Libro de vet. med. p. 6. v. 41. et p. 9. v. 41. Libro de praeceptis p. 18. v. 27. Libro de carnibus p. 40. v. 34. et p. 41. v. 21. Libro de corde p. 55. v. 38. Secundo de diaeta p. 92. v. 5. et libro tertio p. 100. v. 40. et p. 102. v. 16. et 30. Libro de alimento p. 111. v. 5. Libro de diebus iudicatoriis p. 389.

Νόμος δίκαιος) ratio vtilis.

Νεοχμὸν) recentiſſimum, vt ait Alcman in primo modulationum.

PRINCIPIVM Ξ.

Ξυντεκμαίρεσθαι) certo ſigno coniicere. Τέκμαρ enim et τεκμήριον proprie certum ſignum dicitur.

Ξυσμῷ) pruritu, ſic enim inquit Hippocrates: Deſcendens in Melum ad calida lauacra τῷ μὲν κνησμῷ, hoc eſt, a pruritu quidem ceſſauit, et a cutis craſſitie. Inuenitur etiam haec vox in aphoriſmis.

Ξυνίεναι) intelligere. Inuenitur etiam in libro de ptiſana.

[2] συσσυμεῖσθαι *MS. D. ſupraſcripto tamen η.* [3] προσξηνιέναι *ap. Hipp.*

389. v. 9. Tertio progn. t. 39. p. 408. v. 40. In epiſtola ad Abderitas p. 525. v. 18. EUST.

n. Quinto de morb. vulg. p. 335. v. 37. Homo quidam Athenis ξυσμῷ prurigine toto corpore vexabatur. Et v. 40. ſubiungit verba, quae ab Erotiano adducuntur. Διελθὼν δὲ εἰς Μῆλον ἢ τὰ θερμὰ λατρὸς, τῷ μὲν κνησμῷ ἐπαύσατο, καὶ τῆς παχυδερμίης, hoc eſt: Tranſgreſſus autem ad Melum, vbi ſunt calidae balneae, a κνησμῷ pruritu quidem et cutis craſſitudine liberatus eſt. Quae verba ideo a me fuerunt adducta, quod in Erotiani codice ea nonnihil diuerſa legantur. Aduertendum eſt etiam in exemplaribus Hippocratis, et Erotiani legi κνησμῷ, pro qua voce reponi debet ξυσμῷ. Secundus locus ab eo adductus eſt in tertio aphor. t. 31. p. 393. v. 37. Senibus autem etc. mali habitus, ξυσμοὶ pruritus totius corporis. Qua voce etiam vſus fuerat t. 25. p. ead. v. 23. in hunc modum ſcribens: Ad dentitionem vero accedentibus, gingiuarum ὀδαξυσμοὶ pruritus, febres. EUST. V. Foeſ. p. 441.

o. In libro quem inſcribit de ptiſana, hanc vocem ſimplicem non inuenio, ſed προξυνιέναι. In tertio de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 374. v. 27. Προξυνίεναι hoc vero inſuper intelligere oportet, quod ſi aquoſum fuerit vinum etc. Primo de fract. t. 6. p. 456. v. 33. Quod enim peregrinum

p Ξενοπρεπές) ἐξηλλαγμένον. Ἔστι δὲ τῦ Περὶ ἀγμῶν.

q Ξύντασις r ὑπολάπαρος) ἀντὶ τῦ ὑφάπαλος καὶ χωρὶς βίας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

a Ὀρφνῶδες) σκοτεινόν. Ὀρφνη γὰρ λέγεται ἡ 2 σκοτία.

b 3 Ὀγκυλωμένη) ὀγκυλέσθαι μὲν ἀττικῶς 4 λέγεται τὸ μέγα καὶ ἐπηρμένα φρονεῖν. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης 5 ὀγκυλωμένην λέγει κοιλίαν, τὴν ταχέως εἰς ὄγκον αἰρομένην.

Ὀξυ-

r ὑπελάπαρος *MS. D.* 2 σκοτεία *MS. D.*

grinum eſt, quum nondum ξυνίεντες intellexerint, an bonum ſit, magis laudant, quam familiare. Tertio de art. t. 57. p. 488. v. 16. In ſumma igitur, de his, quae relata ſunt, aceruatim ξυνιέναι intelligere, ſeu conſtituere oportet. Ett. 103. p. 493. v. 27. Oportet autem et incurabilia ξυνιέναι cognoſcere, vt ne maxime laedant. EUST. V. Foeſ. p. 439.

p. Primo de fract. t. 6. p. 456. v. 32. Quod enim ξενοπρεπὲς peregrinum eſt, quum nondum intellexerint, an bonum ſit, magis laudant, quam familiare. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, nouum enim quid, et externum. Libro de praeceptionibus p. 17. v. 40. Quamquam aliqui aegroti id expetunt, ξενοπρεπὲς hoſpitii ius, at facilem mali depulſionem producentes. Sic vertit Germanus interpres. At Caluus, vel amicitia, vel hoſpitio: Significatione vſi ab Erotiani ſenſu longe diuerſa. Proprie enim haec vox ſignificare videtur, quod apud aduenas in vſu eſt. EUST. Foeſius cenſet in loco de praeceptionibus ξενοπρεπὲς et εὔδηλον inter ſe opponi.

q. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 19. p. 308. v. 1. de Sileno: Tertio omnia exacerbata ſunt, praecordii ξύντασις diſtentio vtrimque oblonga, ad vmbilicum, ὑπολάπαρος ſubmollis. Et libro tertio com. 1. t. 19. p. 319. v. 37. Praecordii dextri ξύντασις ὑπολάπαρος diſtentio mollis, nocte non dormiuit. Et t. 5. p. 319. v. 14. de Hermocrate: Ἔντασις ὑπολάπαρος diſtentio ſubmollis. Impreſſi codices habent λαπαρῶς molliter.

Ξενοπρεπές) mutatum eſt. In Libro de fracturis.

Ξύντασις ὑπολάπαρος) hoc eſt, ſubmollis et ſine violentia.

PRINCIPIVM O.

Ὀρφνώδες) tenebroſum. Ὄρφνη enim tenebrae dicuntur.

Ὀγκυλωμένη) Attici quidem ὀγκυλέσθαι interpretantur, valde et elate ſapere. Hippocrates vero ὀγκυλωμένην ventriculum inquit eſſe, qui cito intumeſcit.

R 5 Ὀξυ-

[3] ὀγκηλωμένη *MS. D.* ὀγκυλλομένη *Foeſ. rectius, conſ. Chart.* [4] λέγεσι *MS. D.* [5] ὀγκυλλομένην *Foeſ.*

ter. Et com. 2. t. 5. p. 321. v. 9. Praecordii ἔντασις ὑπολάπαρος intentio ſubmollis vtrimque. In cuius com. Galenus inquit: De contentione vero ſubmolli hypochondriorum, iam diximus ab Hippocrate tenſionem ſine tumore ita nominari. Et com. 3. t. 87. p. 327. v. 44. Praecordii ἔντασις ὑπολάπαρος intentio ſubmollis oblonga ex vtriſque. Quem locum exponens Galenus ait: De ſubmolli hypochondriorum contentione, diximus ab Hippocrate talem vocari, quae tumore vacet. Et libro quarto p. 333. v. 33. Quibus in dextris ὑπολάπαρος ἔντασις diſtentio ſubmollis, phrenitici ſunt. Dictio autem ξύντασις pro diſtentione ſumta, pluries reperitur. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 55. p. 304. v. 27. Et com. 3. t. 20. p. 308. v. 18. Et t. 25. p. 309. v. 43. Et t. 26. p. 309. v. 49. Eſt et dictio σύντασις in eadem ſignificatione ſumta. Inuenitur in eodem libro, et commentario, t. 27. p. 310. v. 6. Et verbum συνετάθη, tertio de morb. vulgar. com. 2. t. 1. p. 320. v. 14. At verbum ξυντείνεται tertio prognoſt. t. 33. p. 408. v. 24. EUST. Vide Foeſ. p. 440.

a. Tertio progn. t. 30. p. 408. v. 11. Eique ante oculos ὀρφνώδες tenebricoſa quaedam obuerſentur. In cuius expoſitione Galenus inquit: Aeger capitis dolore conflictatus, nigra quaedam, quae tenebricoſa, hoc eſt, ὀρφνώδες ipſe vocat, obuerſari ante oculos putat. EUST. Heſych. quoque ὄρφνα καὶ ὄρφνη, σκοτία, νὺξ μέλαινα.

b. Hanc vocem non reperio, ſed ὀγκεμένη. Primo prorrh. com. 3. t. 7. p. 411. v. 13. Alui circumtenſio, ad neceſſi-

c 1 Ὀξυρεγμίην) τὴν τοῖς ἀπεπτῆσι παρακολαθῆσαν ἐποξίζουσαν ἐρυγήν.

d 2 Ὁμαλῶς) ὁμοίως. Ἔστι δὲ τῆ δ' Ἐπιδημιῶν ἡ λέξις.

e 3 Οὖρει 4 αἱμαλῶδες) ἐν ἐνίοις ἀντιγράφοις εὕρομεν, Οὐρέει 5 αἱματῶδες· ἐν δὲ τοῖς πλείοσις, αἱμαλῶδες. Ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ 6 αἱματώδει. Εἴρηται γὰρ παρὰ τὸν Αἱμάλωπα· ὃ ἐστι συγγραφὴ ὕφαιμος, ὡς ἐπίπαν ἐκ πληγῆς περὶ τὸν κεφαλοειδῆ χιτῶνα γινομένη.

Οἰνεά-

x Ὀξηρεγμένην *MS. D.* Ὀξυρευγμίην *Iunta.* 2 ὁμαλόν τι *Foes. ex Hipp.* 3 ἔρα αἱμαλώδεα *et* ἔρα αἱματώδη *quaedam exempl. ap. Hipp. Foes. et Euſt.*

neceſſitatem liquida demittens, cito ὀγκωμένη intumeſcens, habet quid conuulſorium. Vtraque harum dictionum idem ſignificat, ſed elegantior et antiquior eſt, quae ab Erotiano adducitur, qui, vt coniicio, citatum a me Hippocratis locum innuit. EUST. Ab ὀγκύλεσθαι ſcribendum fuerit ὀγκυλομένη in participio praeſenti. At ὠγκυλωμένη vtrobique cum ω ab ὀγκυλᾶμαι deduceretur. ST. Haec ab Stephano quoque mutuatus eſt Chartierius. Vide Foeſ. p. 442. Heſych. ὀγκύλλεσθαι interpretatur ὑψαυχενεῖν καὶ ἐπαίρεσθαι.

e. Secundo de diaeta p. 95. v. 3. de porro: Hamectat autem, et ὀξυρεγμίην ructum acidum ſedat. Et v. 8. de coriandro idem dicit. Et libro tertio p. 103. v. 39. Poſtridie cibum eructat crudum, citra ὀξυρεγμίην ructum acidum. Et p. 104. v. 18. Sunt autem quidam, quibus poſtridie ὀξυρεγμίαι ructus acidi fiunt. Libro de affection. de diuerſitate ciborum p. 187. v. 18. de obſoniis: A quibus neque flatus fit, neque ὀξυρευγμίη ructus acidus. Et v. 33. Et ex ſeſamo parata ὀξυρευγμίην ructum acidum maxime faciunt. Et v. 38. de obſoniis: Ab his maxime neque tormen fit, neque flatus, neque ὀξυρευγμίη ructus acidus. In quibus tribus exemplis, tertia ſyllaba per εὐ ſcribitur, non per ſimplex ε. Secundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 313. v. 33. de lienteria: Ὀξυρεγμίη ructus acidus fiens. Et v. 35. Ὀξυρεγμίαι ructus acidi inteſtinorum levitatem ſoluunt. Et ſect. 3. p. 316. v. 7. Sanguineum et ſubbilioſum ὀξυρεγμιῶδες ructum acidum facit. Sexto aphor. t. 1. p. 398. v. 5. de lien-

Ὀξυρεγμίην) acidum ructum, qui eos, qui non concoquunt, ſubſequitur.

Ὁμαλῶς) ſimiliter. Vtitur vero hac voce in libro quarto de morbis vulgaribus.

Οὖρα αἱμαλώδεα) In nonnullis exemplaribus ſcriptum inuenimus ὄρεα αἱματώδη, in pluribus vero αἱμαλώδη, quae vox idem ſignificat, quod αἱματώδη. Dicta eſt autem vox παρὰ τὸν αἱμάλωπα, hoc eſt, a vibice, qui eſt circumſcriptio ſanguinea, quae vt plurimum ex percuſſione fit circa corneam oculi tunicam.

Οἰνεά-

[4] αἱμελιῶδες *MS. D.* [5] αἱματόδες *vulgg.* [6] αἱματῶδες *MS. D.*

lienteria: Ὀξυρευγμίη ructus acidus accedens etc. In cuius com. Galenus inquit: Acidos ructus ὀξυρεγμίας nominare, qui et ſine aliqua pituita, quandoque in ventriculo frigidiore fiunt: et in quibuſdam leuitatibus inteſtinorum, quae ex frigiditate ortum habent, vna ſiunt, ſed progreſſu temporis ceſſant. EUST. Vide Foeſ. p. 457.

d. Non reperio hanc vocem in quarto de morb. vulg. Sed in multis aliis locis. Libro de medico p. 14. v. 9. et 12. Primo de morb. p. 133. v. 33. Et p. 134. v. 29. Et p. 136. v. 31. Et p. 138. v. 33. Et libro ſecundo p. 140. v. 38. Et p. 141. v. 26. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 47. Secundo de morb. vulg. ſect. 3. p. 315. v. 38. Et libro ſexto com. 1. t. 13. p. 343. v. 31. ὁμαλῶς aequaliter. Et com. 8. t. 9. p. 350. v. 27. ὁμαλῶς ἢ ἀνομαλῶς aequaliter, aut inaequaliter. Et libro ſeptimo p. 355. v. 23. Primo de fract. t. 53. v. 459. v. 28. Et libro tertio t. 31. p. 467. v. 35. Haec itaque ſi bene machinatus fueris, et extenſionem iuſtam exhibuerint, et ſecundum rectitudinem ὁμαλὴν aequalem, et vulneri nullus dolor acceſſerit. In cuius com. Galenus ait: Δικαίως iuſte, dixi ab Hippocrate poni pro ἴσως, id eſt aequaliter: ſed idem ſignificare videtur ὁμαλῶς, hoc eſt, aequaliter, et ἴσως, id eſt, pariter, quod proxime ſubiicitur. Verum ἴσως in partibus vnius rei accipitur, ſed ὁμαλῶς minimum in duabus rebus. EUST. V. Foeſ. p. 452.

e. Non inuenio αἱμαλώδεα, ſed αἱματώδεα. Secundo de morbis p. 149. v. 20. Et per inguina dolor eſt, et ὀρέῃ αἱματῶδες vrinam cruentam mingit. Et p. 154. v. 5. Et p. 159. v. 34. Et ὄρα vrinae biliоſae,

f [1] Οἰνεάδα) Πόλις Αἰτωλίας, κειμένη παρὰ ταῖς Ἀχελῴῳ τῇ ποταμῇ πηγαῖς.

g Οὐρεὺς) ὁ ἡμίονος. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο.

h Ὀμματα [2] ἐνδεδινημένα) Ἐπικλῆς τὸ ἐνδεδινημένον ἐπὶ τῇ [3] ἐσκοτωμένῃ καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦντος τάσσει· ἐ νοήσας. Ὁ γὰρ Ἱπποκράτης ἐκ ἐπ' ἀνθρώπῳ καθόλῳ τέταχε τὴν λέξιν. Ἐν γὰρ ς' Ἐπιδημιῶν φανερὸν ποιεῖ, ἰδίως ἐπὶ μέρους ὀφθαλμῇ τάττων αὐτήν. Πλὴν ἔν καλῶς ἂν τις τὰ ἐνδεδινημένα ἀντὶ τῇ ἐξεστραμμένα [4] παραλάβῃ. Πεποίηται γὰρ παρὰ τὴν Λίνησιν, ἥτις ἐστὶ κυκλοτερὴς περιστροφή.

i [5] Ὀργίσασθαι) τὸ [6] ὁρμὴν ἔχειν πρός τι, καὶ ὀργὰν

[1] Οἰνείαδα *vel* Οἰνιάδα *Foes. ex coni.* [2] ἐπιδεδινημένα *MS. D.* ἐπιδ. *et* ἐνδ. *Eust.* [3] ἐσκοτωμένῃ *vulgg.*

lioſae, aut αἱματώδεα cruentae. Quarto de morbis vulg. p. 331. v. 48. et 49. προέρει αἱματῶδες vrinam cruentam mingebat. In coac. praenotionibus p. 425. v. 6. Et p. 442. v. 29. Οὖρον αἱματῶδες vrina cruenta. Reperio etiam ὑποχωρήματα αἱματώδεα. Secundo de nat. hom. t. 10. p. 24. v. 12. Et quibuſcumque ὑποχωρήματα αἱματώδεα alui recrementa cruenta, velut in dyſenteriis. EUST. Vide Foeſ. p. 468.

f. Quinto de morbis vulg. p. 335. v. 6. Scomptus in Οἰνιάδῃσι Oeniadis pleuritide correptus. Et v. 8. Phoenici in Οἰνιάδῃσι Oeniadis et Andreae fratribus, maxilla altera intumuit. Et v. 13. Pyridamus in Οἰνιάδῃσι Oeniadis. Et v. 16. In Οἰνιάδῃσιν Oeniadis vir quidam morbo tenebatur. Et v. 23. Eupolemus in Οἰνιάδῃσιν Oeniadis. Et v. 34. Lycon in Οἰνιάδῃσι Oeniadis. EUST. Foeſ. p. 446. prouocat firmandae ſuae lectionis gratia ad Stephanum, ſcribentem: Οἰνειάδα πόλις Ἀκαρνανίας πρὸς τῷ Ἀχελῴῳ.

g. Locus Homeri eſt in primo Iliadis iuxta principium. EUST.

h. Ἐπιδ. et Ἐνδεδ. non reperio in ſexto de morbis vulg. ſed alterum tantum, com. 1. t. 27. p. 343. v. 45. Et rigentes, et qui vix conuertantur, et qui ἐνδεδινημένοι intus converſi ſunt. Quae verba ad oculos referuntur, vt teſtatur Galenus in com.: Haec quoque, inquit, de oculis differuit, qui contorquentur, aut

Οἰνεαΐδαι) ciuitas Italiae, quae posita est ad fontes fluminis Acheloi.

Οὐρεὺς) mulus, sicut inquit Homerus: Οὐρῆας, hoc est, mulos quidem primum inuasit.

[3]Ὄμματα ἐπιδεδινημένα) Epicles τὸ ἐπιδεδινημένον ad obtenebratum, et caput dolentem refert, quum non recte intellexerit. Hippocrates enim non omnino ad hominem hanc vocem accommodauit; nam in sexto de morbis vulgaribus id aperte declarat, hanc ipsam vocem proprie ad oculorum partem referens. Quomodo igitur quis recte τὰ ἐνδεδινημένα inuersa interpretabitur? Ducitur enim παρὰ τὴν δίνησιν, quae quidem est circularis conuersio.

[5]Ὀργήσασθαι) ad aliquid agendum impelli. Et terram

[4] παραλάβοι *MS. D.* [5] ὀργήσασθαι *quaedam exempl. et Eust.* ὀργάσασθαι *mault Foes.* [6] ὀργὴν *quidam ex St.*

aut delirium, aut musculorum oculos mouentium tremorem declarant. At libro quinto p. 342. v. 45. de vulnere Neopolis vtraque habetur. Ὄμματα oculi sicci stupore rigidi, ἐνδεδινημένα intus conuersi, intuentes in corde. Et libro septimo p. 357. v. 39. de eodem Neapoli, hanc sententiam repetit. EUST. Vide Foes. p. 209. Aretaeus L. I. c. 6. cur. ac morb. ἐνδεδινημένας ὀφθαλμούς, vocat oculos intro prouolutos, et in profundo conuolutos.

i. Quidam ὀργίσασθαι. Galenus in Exeg. habet ὀργάσασθαι, quod est simul miscere, et simul temperare. Sed idem non est. Ὀργίζομαι enim irasci significat, ὀργάζω autem commisceo. Reperio etiam ἐργάσασθαι: nusquam vero lego ὀργήσασθαι. Sexto de morb. vulg. com. 2. t. 9. p. 344. v. 10. Alium humorem non procedentem ducere, procedentem vero simul effundere, ἐργάσασθαι operari simile, veluti dolor dolorem sedat. In cuius com. Galenus inquit, nonnullos legere ὀργίσασθαι irasci: nonnullos ἐργάσασθαι efficere simile: qui aiunt, id, quod sequitur, exempli loco dictum esse, vt dolor dolorem sedat, quomodo in multis libris scriptum reperitur. Sed nec etiam recte scriptum in exemplaribus Dioscoridis est. Qui vero ὀργίσασθαι legunt, nimis affectatum est, et ab Hippocratis loquendi consuetudine remotum, idque siue

ad

γᾶν τὴν γῆν πρὸς τὴν ἐκβολὴν τῦ κάρπε. Ὀργίσαθαι ἔν εἶπε τὸ εἰς παράσασιν ἀγαγεῖν τὰ ὑγρὰ, καὶ πρὸς ἔκκρισιν ἑτοιμάζειν.

Oi-

ad nos, ſiue ad particulas, quibus adhibetur curatio, ſiue ad humores referatur: quum illi hoc verbo putent ſignificari, eos veluti ad iracundiam impelli, et ad excretionem excitari: prima ſyllaba per ε et ρ, in vetuſtis libris ſcripta eſt. Ὀργᾷν in multis locis inuenitur. Primo de morb. muliebr. p. 243. v. 23. de his, quae a partu non purgantur. Quum ſic habuerit, leues cibos exhibeto: et ſi ὀργᾷ turget, pharmacum infra purgans dato. Secundo de humor. t. 15. p. 115. v. 29. Concocta medicari, et mouere non cruda, niſi ὀργᾷ turgeant: plurima autem non ὀργᾷ turgent. Quam ſententiam repetit primo aphoriſm. t. 22. p. 390. v. 47. In cuius loci expoſitione Galenus in hunc modum ſcribit: Verbum ὀργᾷν, hoc eſt, turgere, tranſlatum eſt ab animalibus concubitum appetentibus ad humores, nam ſicut illa ſtare loco non poſſunt quadam titillatione impulſa, eoque affectu concitata; ſic et humores plerumque in motu vehementiore, atque tranſfluxu a partibus ad partes, in morbi principio hominem infeſtant, mouentes, titillantes, et quieſcere non permittentes, quum et ipſi pariter moueantur et tranſfluant, et tanta latione aegrum moleſtent. In expoſitione vero textus 15 ſecundi de humoribus ait: Verbum turgendi proprie dici de animalibus ſolet, quae ad rerum venerearum vſum impelluntur, nunc vero eſt ad eos tranſlatum morbos, qui properant, celeriterque moventur, niſi turgeant, id eſt, niſi motus ad excretionem ipſa concitet. Hunc aphoriſmum citat Galenus in octauo de compoſit. medicam. per loca c. 3. Ἢν μὴ ὀργᾷ, niſi ſua ſponte concitata, id expetant: hoc eſt, inquit ipſe, niſi motus ad excretionem nos adducat, vel incitet, qui nondum firmam aliquam inclinationem ac ſtationem ad vnam partem habeat. Et libro quarto aphor. t. 1. p. 393. v. 40. Praegnantes medicamentis purgare oportet, ſi ὀργᾷ turget humor, quarto menſe, et vſque ad ſeptimum. In cuius com. Galenus ita ſcribit: Si materia turget, hoc eſt, cogat accelerare, vel ſuo motu quaſi ad euacuationem inuitet, atque ſollicitet, tractum enim vocabulum eſt ab animalibus ad coitum concitatis. Et t. 10. p. 393. v. 48. Purgare vero oportet in valde

ram ὀργᾶν turgere ad fructus emittendos. Ὀργήσασθαι igitur dixit, ad assistentiam congregare humida, et ad emissionem praeparare.

Oi-

de acutis, si humor ὀργᾷ turget, etiam eadem die. Vbi rursus Galenus inquit: Dictum est a me prius, quod verbum ὀργᾶν turgere, Hippocrates transtulit ab animalibus, quae ad coitum properant, quum naturali concupiscentia moueantur ad seminis excretionem. Ostensum est enim in libris de semine, quod femina etiam in coitu semen excernit, quando ergo in toto corpore similis huic fuerit naturae impetus ad excretionem superfluitatum, vel si non in toto corpore, saltem in partibus principalioribus, tale quid consueuit Hippocrates per verbum ὀργᾶν turgere significare, et statim per medicamentum euacuationem faciendam indicat. De materia autem in parte turgente, meminit Galenus in expositione textus 29. com. 2. libri sexti de morb. vulg. in hunc modum scribens: Iam vero de tuberculis audiuisti, quae in acutum attolluntur, et quasi turgent, a calidis humoribus exoriri, contraria vero ex frigidioribus, ea autem turgere, pruritus, dolorque declarant. Tertio de fract. t. 18. p. 466. v. 38. Pus enim multum fluit ex vlcere, et ὀργᾶν glisscere, vel turgere affecta pars videtur. In cuius expositione Galenus ait: Ad exitum festinare ὀργᾶν dixit, hoc est, festinanter a vitiata parte expelli. Quem locum adducit Galenus, paucis mutatis, libro nono de placitis Hippocratis et Platonis, c. 6. ibi enim sic scribit: Postremo, quum magis turget, crudescitque vlcus, ligamenta illa resoluunt. Reperitur et vox ὀργασμὸς: Primo de humor. t. 20. p. 114. v. 47. Maturatio, descensus eorum, quae infra sunt, redundantia, et fluctuatio eorum, quae supra, et quae ex vtero, et in auribus sordes, ὀργασμὸς irritatio. siue concitatio, ac permixtio. Quem locum exponens Galenus inquit: Irritationem quoque ait esse attendendam, in pleriscque enim aphorismis verbo ὀργᾶν, hoc est, turgere, et irritare, quum de his agit humoribus, qui sunt ad excretionem paratissimi, et ad euacuationem properant, vti videtur: idque per translationem ab animalibus ad Venerem concitatis, vt in sequenti comm. ostendemus, quum ea verba, quorum initium est, *Concoëta medicari*, interpretabimur. EVST. Legitur etiam ὀργὴν pro ὁρμὴν. ST. Vide Foes. p. 460.

k [1] Οἰκείης) [1 2] δελείας, [3] οἱ δὲ βίας. Κεῖται ἐν τῷ Περὶ Φύσεως παιδίου ἡ λέξις.

m Ὁμιλίη) σημαίνει τρία. Ἐνθάδε μὲν, τὴν [4] τῶν ἀνθρώπων ἀναστροφήν, [5] παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι· ἐν δὲ τῷ Περὶ ἄρθρων, ἁπλῶς τὴν παράθεσιν καὶ γειτνίασιν, ὅτε φησὶν, Ὁμιλέει δὲ [6] βραχίων τῇ κοτύλῃ τῆς ὠμοπλάτης. Τὴν δὲ τριβὴν, ὅτε φησὶ, Ταύτην τὴν τέχνην [n] ὀ μόνον λόγῳ ἀσκεῖν χρὴ, ἀλλὰ καὶ ὁμιλίῃ. Ἔστι [7] δὲ ἐν τῇ Περὶ ὡρῶν καὶ [8] τόπων.

o Ὁλκάδες) τὰ φορτηγὰ πλοιάρια.

p [9] Ὀδύνας ναρκοῖ) ἀντὶ τοῦ [10] μειοῖ. [11] Ἐπειδὴ ἡ Νάρκη θλῖψις αἰσθήσεως [12] ἐστίν.

q [13] Ὀτίδυς) Ὀργέως εἶδός ἐστιν, ὅ τινες ὠτίδα καλοῦσι.

Οἷος

[1] *οἰκέτης Gal. ex Hippocr. οἰκέτις mauult Foes.* [2] *δελίαν MS. D. δέλης quidam sec. St. et sic Foes. legendum censet, consentit Chart.* [3] *οἱ δὲ ἰδίας Foes.* [4] *τῶν ἀνθρώπων Foes.* [5] *περὶ τὸ ὁμ. MS. D.* [6] *βυχίων MS. D. et in sqq. pro ὅτε, ὅταν MS. D.*

k. Locus ab Erotiano adductus est in libro de natura pueri p. 30. v. 43. Mulieris nobis familiaris *οἰκείης* famula, cantrix magna existimationis. EUST. Vide Foes. p. 446.

l. Pro *δελείας* inuenitur etiam scriptum *δέλης*. ST.

m. Libro de medico p. 12. v. 37. de medici dotibus: Iustum autem ad omnem *ὁμιλίην* conuersationem esse conuenit. Et hic est primus locus ab Erotiano adductus. Secundus autem est in primo de artic. t. 5. p. 472. v. 29. In cuius expositione Galenus inquit: Versari inquit *ὁμιλεῖν*, quod vocabulum fere mutuantur antiqui, non ad significandum colloqui, quemadmodum nunc plerique, sed hac voce intelligunt, inter se conuenire, et quasi vna versari, quod *ὁμοῦ εἰλεῖσθαι* dicebant. Quin et Homerus eodem modo id vsurpauit in his, quae scribit in clypeo appicta fuisse a Vulcano, quum inquit: *ὁμίλεον δ' ὥστε ζωοὶ βρότοι*, h. e. versabantur autem tanquam viui homines. Humerum itaque a latere ait versari in cauum latum scapularum ossis, vbi brachium iuxta latus extenditur; *ὁμιλεῖν* dicens versari, vt eo verbo significaret simul esse, et ipsum contingere. Locus Homeri

Οἰκείης) famulae, nonnulli vero βίας, hoc eſt, violentias. Poſita eſt haec vox in libro de natura pueri.

Ὁμιλίη) tria ſignificat: hoc quidem in loco hominum conſuetudinem, eo quod vna verſentur. In libro vero de articulis, ſimpliciter appoſitionem et vicinitatem, quum inquit, ὁμιλέει, id eſt, adhaereſcit autem brachium cotylae ſcapulae. Exercitationem autem, quum ait: Hanc artem non ſolum ſermone exercere oportet, verum etiam τῇ ὁμιλίῃ, id eſt, exercitatione. Eſt vero in libro de anni temporibus et loco.

Ὁλκάδες) oneraria nauigia.

Ὀδύνας ναρκοῖ) id eſt, minuit, quandoquidem νάρκη eſt ſenſus compreſſio.

Ὀτίδος) auis ſpecies, quam nonnulli ὠτίδα appellant.

Ὄϊος

[7] δὲ τῇ *MS. D. omiſſo* ἐν. ἐν τῇ *Chart. melius* ἐν τῷ. [8] τόπε *MS. D.* [9] ὀδύνην, *omnia exempl. ap. Hipp. Euſt.* [10] μειεῖ *MS. D.* [11] Ἐπειδ' *vulgg.* [12] ἔϛι *MS. D.* [13] ὄτιδος *Euſt.* ὠτίδος *alibi.*

Homeri hic a Galeno citatus, eſt Il. 18. Quem vero Erotianus affert ex libro de anni temporibus et loco, nuſquam reperi. Similem tamen ſententiam inuenio primo de artic. t. 36. p. 475. v. 27. Et non ſatis eſt ſolum ratione hanc artem noſſe, ſed καὶ ὁμιλίῃ ὁμιλέειν conuerſatione etiam verſare oportet. EUST.

n. Vitioſam hanc lectionem exiſtimat Foeſ. p. 453. emendandam ex Hippocrate de arte p. 584. 44. vbi ſic ſcribit: καὶ ὃκ ἀρκέει μοῦνον λόγῳ εἰδέναι, ἀλλὰ καὶ ὁμίλιῃ ὁμιλέειν.

o. Libro de flatibus p. 118. v. 25. de vi ventorum: Spirituum potentia ita cogente, et ὁλκάδες naues oneraria etiam et ingentes in altum diſiiciente. EUST. Heſych. explicat, πλοῖον, ναῦς φορτηγός.

p. Libro de vſu humidorum p. 113. v. 47. Et ὀδύνην ναρκοῖ dolorem ſtupefacit, ſtupor enim moderatus dolorem ſoluit. Vide etiam, quae ſuperius in dictione ναρκῶσαι annotata ſunt. EUST. V. Foeſ. p. 444.

q. Galenus in Exeg. inquit ὀτίδος auis. Ariſtoteles ὠτίδα, per ω, vocat, Xenophon autem in primo Cyri expeditionis ὀτίδα per ο ſcribit. De hac aue Erotianus rurſus

 ſcribit,

Ὄϊος [1] ϛόμα) [r] γῦλαν προβάτυ. Ὄϊς γὰρ τὸ πρόβατον. Κοινῶς δὲ τῦ ἀνθρώπυ.

[s] Ὅριον) τὸν περιορισμόν.

[ss] Ὄγχῃ) καὶ [2] Ὄγχειν δὲ εὕρομεν. Ἔϛι δὲ τὸ φέρειν, ὡς Βακχεῖος.

[t] Ὀκλασις) ὀκλάσαι λέγεται τὸ ἐπὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς πτέρνας κάμψαντα τὰ [3] γόνατα καθίσαι.

[u] Ὀκνέειν) μὴ δύνασθαι. Φησὶ γάρ, Οὗτοι κατοκνέυσιν ὀρθῦσθαι, ἀντὶ τῦ, ὐ δύνανται.

[x] Ὄνος) ὁ ἄξων. Ἴσως διὰ τὸ [4] κυκλικὸν τῆς κινήσεως.

[y] Ὀῤῥὸν πίσσης) τὸ ὑγρότατον τῆς πίσσης. Ἐν δὲ

[1] ϛόμαχον *quaedam exempl. ap. Hipp. Foes. et sic Chart. et Eust.* ϛόμον *MS. D.*

scribit, vbi tractat de dictionibus ab ω incipientibus. Libro de morbo sacro p. 122. v. 32. Ex volucribus autem a gallo, et turture, ac ὀτίδος otide (scilicet abstineat). EUST. Repone ὀτίδος ex Erot. infra in Ὠτίδος. ST. Vide Foes. p. 466. Plin. L. X. c. 22.

r. Hunc locum Erotiani laudat Meursius in Gloss. pag. 109. vbi plura de hac voce.

s. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 15. p. 348. v. 21. Quae irritantur, ex qualibus stridulae faucium asperitates ὅριον terminum praescribunt. Quarto de art. t. 35. p. 497. v. 16. Ossa vero tarde abscedunt, qua parte τὰ ὅρια termini sunt denigrationis. Et t. 36. v. 17. Oportet autem partes corporis, quaecumque infra τῶν ὅριων terminos denigrationis sunt, etc. EUST. Vide Foes. p. 462.

ss. Ὀχέεται in textum videtur receptum vera lectione expulsa. Nam L. de artic. p. 819. D. legitur: ἐπὶ τῦτο γὰρ οἱ γλυτοὶ ῥέπυσι, καὶ τὸ ἄχθος τῦ σώματος ὀχέεται ἐπὶ τῦτο. Codex Mediceus in textu exhibet ἐπικεῖται, in margine ὀχέεται, quum tamen prius nihil nisi posterioris explicatio sit. Emendandus est Erotianus, nullibi enim puto reperiri τὸ ὄγχειν: et procul dubio legendum ὀχέῃ καὶ ὀχέειν δὲ εὕρομεν. Huius enim verbi varia tempora habentur l. c. atque id ipsum ὀχέειν legitur p. 819. C. τὸ δὲ σιναρὸν ὐκ ἂν δύναιτο ὀχέειν. Glossa tamen Erotiani referenda est ad mochl. p. 852. τῷ μὲν γὰρ ἀνάγκη ὑποβαίνειν ὡς ὀχέῃ, τὸ δ' ἀποβαί-

Οἷος σόμαχον) gulam προβάτου pecoris; nam οἷς ouis, τὸ πρόβατον eſt. Communiter autem hominis.

Ὅριον) confiniuin.

Ὀγχεῖν καὶ ὀγχεύειν) ſcriptum reperimus, eſt autem ferre, vt inquit Bacchius.

Ὄκλασις) dicitur ὀκλάσαι, in tibias et calcanea flectentem genua ſedere.

Ὀκνέειν) non poſſe, inquit enim ἔτοι κατοκνέουσιν ὀρθοῦσθαι, id eſt, non poſſunt erigi.

Ὄνος) axis, fortaſſe ob conuerſionem motus in orbem.

Ὀρρὸν πίσσης) quod eſt picis maxime humidum.

[2] ὀγχείην *MS. D.* ὄγχειν καὶ ὀγχεύειν *Euſt.* [3] γόνατα καὶ καθίσαι *MS. D.* [4] κοπλικὸν *vulgg. vitioſe.*

προβαίνειν. Liquet e voce ſequenti, quae legitur eodem Libr. p. 857. B. HER.

t. Vide Foeſ. p. 449. Loca apud Hippocr. ſunt, de arte p. 66c. 53. in mochlico p. 509. 15. de haemorrh. p. 520. 38.

u. Vide Foeſ. p. 450. Vbi laudat mochl. p. 509. 15. de arte p. 629. 39. de rat. vict. in morb. acut. p. 58. 45. de art. p. 608. 10. et 50.

x. Secundo de fract. t. 48. p. 461. v. 46. Si vero et hoc velis, ὀνίσκας aſellis hinc atque illinc conſtitutis, in ipſis extenſionem facies. In cuius com. Galenus ait: Axes ſolitus eſt appellare ὄνακας, quemadmodum vbi ſcribit: Axis verſatio, nunc vero axiculos nominauit ὀνίσκακας, vſus nomine diminutiuo. Et libro tertio t. 40. p. 468. v. 26. de machinis: Ὄνα, axis verſatio, per vectes commotio, et cuneorum vſus. Quem locum exponens Galenus, ait: Axes nuncupantur vocabulo ὄνα et ὀνίσκα. Tertio de art. t. 25. p. 485. v. 10. Commodius adhuc rem parabis, ſi a trochlea vel ab ὄνα aſello, aut axe funes demittas. In quo loco rurſus Galenus dicit, axiculos appellari ὀνίσκας. Et libro quarto t. 51. p. 498. v. 42. Poſtes itaque ab vtraque parte adiiciantur, breues, robuſti, qui ὀνίσκον aſellum contineant. Vbi iterum Galenus ait, Hippocratem nominare axes ὀνίσκας. EUST. Vide Foeſ. p. 455.

y. Libro de vlceribus p. 515. v. 3. Et ὀρρὸν πίσσης picis ſerum crudum admiſceto. Pro ſero lactis vtitur voce ὀρρὸν in multis locis. Primo

δὲ ἀ Γυναικείων, καὶν τῷ Περὶ πτισσάνης, τὸν τῆ γάλακτος ὀρρὸν ἀκεσέον, ὃς [1] ἐφίσαται τοῖς ἀποτυρωμένοις.

[3] Ὀκνήθη) ηὐλαβήθη.

[z] [2] Ὀρρωθέειν) ἀγωνιᾶν, φοβεῖσθαι.

[a] [2] Οἶνος [3] Ἀνδρεικος) [3] εὔτονος, καὶ ὁ ἀπὸ Ἄνδρῃ τῆς νήσου· ὡς Λέσβιος ὁ ἀπὸ Λέσβου.

[b] Οὔλω ἐρίῳ) τῷ μαλακῷ.

[c] [4] Ὀξύι) ὀσφύϊ.

[d] Ὀχλώδεα) ὀχληρά.

[e] Οἶδος) οἴδημα.

Oi-

[1] ἔμφισαται *vitiose apud Hipp.* [2] Ἀνδρίος *Chart. ex Steph.*

Primo de morbis muliebribus p. 241. v. 4. Aut polypodium, aut ὀρρὸν serum, aut medicamentum ex multis compositum exhibeto. Et hic est primus locus, quem adducit Erotianus. Secundus autem, quem citat ex libro de ptisana, est in primo de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 368. v. 12. de pharmacis aluum deorsum purgantibus: Et ὀρρὸν serum ac lac pro tempore. Secundo de morb. p. 142. v. 30. et 44. Et libro quarto p. 174. v. 4. et p. 175. v. 3. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 18. et p. 268. v. 1. 3. 5. et pluries etiam in hoc libro. EUST. Vide Foes. p. 463. Hesychius exponit τὸ ὑδατῶδες καὶ ἀφισάμενον τῆ γάλακτος.

z. Primo de morb. mul. p. 240. v. 9. de dolore praegnantis: Ὀρρωδέειν formidare oportet, ne foetum per abortum edat. Et p. 252. v. 38. de foetu mortuo extrahendo: Ita vt ὀρρωδέοντα caueas, ne vterum contingas. Secundo prorrh. p. 418. v. 15. de lethalibus vulneribus: Sed neque haec admirari, neque ὀρρωδέειν formidare oportet. Secundo de fract. t. 65. p. 463. v. 25. de fractura tibiae: Si vero suspicionem habeas os aliquod directione opus habere, aut de vlceratione aliqua ὀρρωδέης timeas. Et libro tertio t. 17. p. 466. v. 36. de fractura ossis cum vlcere: Modum curationis ὀρρωδέειν timere non oportet. EUST. Vide Foes. p. 463.

a. Si exponatur ὁ ἀπὸ Ἄνδρῃ τῆς νήσου, iam non Ἀνδρεῖος sed Ἀνδριος scribendum fuerit. ST. Ex insula sc. Andro in mari Aegaeo, prima Cycladum, Samo vicina. Ibi fontem fuisse, qui quotannis

Nonis

In primo vero de morbis muliebribus, et in libro de ptisana, lactis ferum intelligendum esse scribit, quod inest iis, quae in caseum coguntur.

Ὀκνήθη) reueritus est.

Ὀρρωδέειν) trepidare, timere.

Οἶνος ἀνδρεῖος) generosum vinum, vel ab Andro insula, vt Lesbium a Lesbo. Vide Ἀνδρεῖος.

Οὔλῳ ἐρίῳ) molli lana.

Ὀξύι) lumbo.

Ὀχλώδεα) molesta.

Οἴδος) tumor.

[3] ἢ ὁ εὔτονος, ἢ ὁ *Foes.* [4] ἴξύι *Foes.* ἢ ξύι, ὀσφύι *vulgg.*

Nonis Ianuariis vini sapore fluxerit, testatur Plinius L. II. c. 103.

b. Vide Foes. p. 466. Hesychius interpretatur τρυφερὸν καὶ ἁπαλόν.

c. Emendationem Foesii p. 457. firmat locus ex mochlico supra ad vocem ἰξύι laudatus.

d. Secundo de morb. vulg. sect. 1. p. 311. v. 25. Ascarides vesperi similiter huic, et illae tunc ὀχλέουσι infestant in die plerumque. Secundo de fract. t. 22. p. 460. v. 47. de fractura calcanei: Attamen et talibus diuturnae ac ὀχλώδεα molestae affectiones fiunt. Et t. 40. p. 461. v. 26. de luxatione ossium tibiae: Haec autem minus ὀχλώδεα molesta sunt. ERUST. Vide Foes. p. 474.

e. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 10. de vtero ad hepar conuerso: Quum sic habuerit, τὸ οἴδος, tumorem ab hepate manu infra leuiter detrudito. Tertio de fract. t. 5. p. 465. v. 17. de vsu fasciarum: Necesse est enim ei, qui ita deligatur, τὸ οἴδος tumorem ad ipsum vlcus elevari. Et t. 8. v. 21. Coguntur autem propter οἴδος tumorem cataplasmata insuper imponere. In cuius com. Galenus ait, tumorem οἴδος nuncupat. Et paulo post: Tumorem praeter naturam et οἴδος et οἴδημα solitus est appellare. Qua voce vtitur etiam quarto aphorism. t. 34. p. 394. v. 28. Si a febre occupato οἰδήματος tumore non existente in faucibus, suffocatio de repente contingat, lethale est. In quo loco Galenus ait: Prisci per inflationem, id est οἴδημα et tumorem, idem intelligebant: licet Graeci tumores sine dolore, et molles οἰδήματα peculia-

f [1] Οἰνεύεσθαι) [2] πίνειν.

g [3]Ὄπωπα) [3] εἶδος.

h [4] Οὐλομελείης) ὅλης φύσεως.

i [5]Ὄκνις) τραχύτης· ἀλλ' ἐχ ὡς φησι Βακχεῖος, γωνία.

k [6]Ὅπλα) Βακχεῖος φησὶ τὰ [6] σύπτινα σχοινία, ἐκ εὖ. [7]Ἔστι γὰρ κοινῶς τὰ ἐν τῇ νηῒ διακρατῆνται ὀρθὸν τὸν ἱστὸν σχοινία.

l [7]Ὀχετὸς) τὰς ἐκχύσεις τῶν ὑδάτων. Ὡς καὶ [8]Ὅμηρος,

[1] *οἰνένεσθαι MS. D.* [2] *τείνειν MS. D.* [3] *εἶδον MS. D. repone εἶδον. St. et Chart. εἶδος vitiose Foes.*

culiariter appellent. Et libro quinto t. 65. p. 397. v. 41. Quibus *οἰδήματα* tumores in vlceribus. Vbi rursus Galenus inquit, omnes praeter naturam tumores Hippocratem *οἰδήματα*, id est, inflationes nominare, sub quibus etiam inflammationes continentur. Tertio de officina medici t. 30. p. 504. v. 46. *Οἰδήματα* tumores inflammationis expertes. Quem locum explicans Galenus ait: *Οἰδήματα* Hippocrates omnes praeter naturam tumores vocare consueuit: quum ceteri posteriores, in inflammationes, et duritias, et ea, quae peculiari nomine ab eis vocata sunt *οἰδήματα*, eos distinguant. Libro de vlcer. p. 513. v. 34. Cui *οἴδημα* obortus fuerit circa vlcus, vlcere non inflammato, huic postea temporis progressu *οἴδημα* tumor puris subsidentiam habet. Et v. 35. Quodcumque vlcus ex inflammatione *οἰδῆσαν* tumidum non sedatur, dum alia, quae simul inflammari, ac *οἰδήσκεσθαι* tumescere coeperunt, sedantur, etiam hoc non coalescere, periculum est. EUST. Vide Foes. p. 445.

f. De vini potu dicitur, vt *οἰνῶσθαι* vino impleri. Vide Foes. p. 446.

g. Primo de art. t. 3. p. 472. v. 17. de humeri luxatione: Sed neque in anteriorem partem vnquam *ὄπωπα* vidi, sed neque videtur mihi vnquam excidisse. EUST. Hes. exponit *ἑώρακα*, *ἶδον*, *ἐθεασάμην*.

h. Libro de glandulis p. 56. v. 21. De glandularum *ἑλομελίης* tota natura sic habet. Et p. 57. v. 11. Et dicam de *ἑλομελίης* tota natura glandularum colli. Libro de alimento p. 110. v. 48. Consentientia omnia, iuxta quidem *ἑλομελίην* totam naturam corporis habent. Primo de artic. t. 46. p. 476. v. 13. Verum

Οἰνεύεσθαι) bibere.

Ὄπωπα) vidi.

Οὐλομελίης) totius naturae.

Ὄκνις) aſperitas, verum non angulus, vt ait Bacchius.

Ὄπλα) Bacchius interpretatur ſtuppeos funes: ſed non recte. Sunt enim communiter funes, qui detinent malum rectum in naue.

Ὀχετὸς) aquarum ductus, vt etiam inquit Homerus:

[4] *rectius* ἀλομελίης *ex Hipp. Foeſ. et Euſt.* [5] *repone* ὀκρίς *St. et ſic Euſt. Foeſ. et Chart.* [6] *ſcribe* ςύππινα. *St. et ſic Foeſ. et Chart.*

Verum in alio libro de glandularum ἀλομελίης tota natura ſcribetur. In cuius comm. Galenus ait: Glandularum vniuerſam naturam appellauit ἀλομελίην, quam pollicitus eſt alibi dicere, non tamen exſtat hic liber Hippocratis, de vniuerſa glandularum natura. EUST. Vide Foeſ. p. 466.

i. Galenus in Exeg. exponit, oblonga eminentia. EUST. Pro ὄκνις repone ὀκρίς. Vnde ὀκριόεις apud Homerum, et ὀκριοειδεςέρη apud ipſum Hippocratem. ST. V. Foeſ. p. 450.

k. Galenus in Exeg. dicit eſſe funes ex ſtupa, vel lino, vel cannabe confectos. Tertio de art. t. 25. p. 485. v. 10. Commodius adhuc rem parabis, ſi a trochlea, vel ab axe ὄπλα funes demittas. Et libro quarto t. 63. p. 500. v. 31. Nam ſi vincula ex loris mollia, ac lenia non affuerint, ſed aut ferrea, aut ὄπλα funes nautici, aut σχοινία funes domeſtici, faſciis aut panniculis laneis, ea maxime parte obuoluere oportet. In quo loco Galenus ait: Nauium rudentes graeci vocant ὄπλα: quod Poeta indicat in eo carmine. Κεῖτο δ' ὑπ' ἀρθάσῃ ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης. *Veliuolae ſub porticibus tunc forte iacebat;* armamentum illic. Conſtat etiam Hippocratem, quum rudentes ὅπλα dixit, eos funes intellexiſſe, qui in nauibus habentur: nam eos, qui in vrbibus, et qui in agro, communi funium vocabulo vocauit σχοινία. EUST. Vide Foeſ. p. 458. qui et docet multis ex locis, Latinorum vocem *arma* ſic quoque vſurpari.

l. Sexto de morb. vulg. com. 3. t. 8. p. 345. v. 28. In exercitationibus ſignum, ſudor fluens guttatim, qui exit velut ex ὀχετῶν canalibus, aut collapſio ex eleuatione. Tertio de art. t. 52. p. 488. v. 19.

μηρος, [1] Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ [2] κρήνης μελανύδρου.

Οὖλον ὀρόβιον) τὸ πυρρόν. Οἱ δὲ, τὴν ἰσομεγέθη ὀρόβῳ [3] ἀκροχορδόνην.

[m] Οἶνον [4] οἰνώδη) ἐχ, ὥς τινες, τὸν ἄπαλον καὶ μόνην ἔμφασιν οἴνου [5] ἐμπαρέχοντα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν [6] αὐστηρὸν καὶ εὔτονον. Φησὶ γὰρ, Γλυκὺν δὲ οἶνον καὶ οἰνώδη, καὶ λευκὸν καὶ μέλανα. [7] Ἀντιδιαστελλόμενος δέ φησιν, ὁ μὲν γλυκὺς [8] ἧσσόν ἐστιν καρηβαρικὸς τοῦ οἰνώδους.

[n] Οἴνῳ σιραίῳ) τῷ ἐψήματι λεγομένῳ.

Ὅλο-

[1] ὡς δ' ὅταν ἀνὴρ *MS. D.* [2] κρίνης *MS. D.* [3] *Lege* ἀκροχορδόνα *Geſn.* ἀκροκορδόνην *vulgg.* [4] οἰνώδα *MS. Dor.* οἰνώδεα *Euſt.*

v. 19. Non enim ὀχετὰς rivos, qui ſunt in ventre, gibboſitas ad externam partem intendit, neque fluidos eſſe prohibet. In cuius com. Galenus ait: Alui riuos, ſeu itinera, id eſt, exitum eorum, quae per veſicam et per anum expelluntur, intelligere. Et t. 59. p. ead. v. 38. Οἱ γὰρ ὀχετοὶ, riui enim in molli ad vnam quamque coſtam extenta parte, et nerui a principaliſſimis in corpore partibus progreſſus habent. In cuius expoſitione Galenus inquit: Arterias et venas ὀχετὰς vocauit. Homeri locus eſt Iliad. 21. v. 257. Sic autem ſcribit: Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. Ἀμφὶ τὰ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει. *Sicut autem, quando vir* ὀχετηγὸς *irrigator a fonte nigrae aquae circa plantas et hortos aquae fluxum ducit.* EUST. Vide Foeſ. p. 474.

m. Libro de loc. in hom. p. 70. v. 40. de ictero: Sed οἴνῳ οἰνώδει vino vinoſo, et his, quae rubicundiorem hominem faciunt (ſcilicet vtens). Secundo de morbis p. 146. v. 31. de angina. Et p. 149. v. 28. de pleuritide: Οἶνον λευκὸν οἰνώδεα. Et p. 155. v. 38. et 45. Et p. 156. v. 8. et p. 157. v. 33. Libro de affect. p. 186. v. 34. et p. 187. v. 10. Primo de morb. mul. p. 246. v. 33. Et libro ſecundo p. 269. v. 3. Οἶνον μέλανα παλαιὸν οἰνώδεα, vinum nigrum vetus vinoſum. Libro de ſterilibus p. 299. v. 29. Cum οἴνῳ μέλανι οἰνώδει vino nigro vinoſo. Secundo

de

rus: Sic autem quando vir ὀχετηγὸς, irrigator a fonte profundae aquae.

Οὖλον ὀρόβιον) ruſſum. Nonnulli magnitudine aequalem orobo verrucam.

Οἶνον οἰνώδεα) non, vt nonnulli, delicatum, et ſolam vini emphaſin prae ſe ferens, verum potius auſterum et generoſum. Inquit enim: Dulce vinum, et οἰνώδεα, vinoſum et album, et nigrum. Quum autem diſtinguit, ait: Dulce quidem minus graue reddit caput τῷ οἰνώδεος vinoſo.

Οἴνῳ σιραίῳ) ſapa dicto.

S 5 Ὁλο-

[5] ἐπαρέχοντα *MS. D.* [6] ἰσχυρὸν *ex emend. Foeſ. recte.* [7] ἀντιδιαφερόμενα *MS. D.* [8] ἥσσως *MS. D.*

de rat. vict. morb. acut. t. 34. p. 372. v. 25. Quin et album et nigrum οἶνος vinum, ſi quis praeter conſuetudinem permutet, etiam ſi ambo οἰνώδεες vinoſa fuerint, tamen multa in corpore alterarint, vt minus mirum eſſe quis dixerit, dulce et οἰνώδεα οἶνον vinoſum vinum non idem poſſe, ſi de repente permutata fuerint. Et libro tertio t. 1. p. 374. v. 8. qui locus primus eſt ex iis, quos Erotianus adducit. Dulce autem οἶνον vinum, inquit, et οἰνώδεα vinoſum, et album, ac nigrum (ſcilicet diſtinguere oportet). Et t. 2. p. ead. v. 10. qui eſt ſecundus Erotiani locus: Dulce quidem minus graue reddit caput τῷ οἰνώδεος quam vinoſum. Et libro quarto t. 83. p. 381. v. 38. Οἶνον vinum Creticum οἰνώδεα vinoſum bibendum dato. EUST. V. Foeſ. p. 447. cuius emendatio in ἰσχυρὸς firmatur ex appoſito ἀπαλὸς, ἀσθενὴς, καὶ ὑδατώδης. De vino καρηβαρικῷ vide I. H. Meibomii Tr. de cereuiſiis c. V. 11. 16. 17.

n. Primo de morb. mul. p. 251. v. 13. de vlceribus veteri: Omnia vero ſtatim οἴνῳ σιραίῳ vino Siraeo, ſiue ſapa colluere oportet. Et libro ſecundo p. 284. v. 6. de vtero, qui non retinet genituram: Suffire autem oportet caſſiam, cinnamomum, myrrham, ſingulis pari portione οἴνῳ σιραίῳ ſapa ſubactis. EUST. Vide Foeſ. p. 448.

o [1] Ὀλοφλύκτιδες) αἱ φλύκταιναι. Οἱ δὲ, [2] περινυκτίδες. Οἱ δὲ, [3] δοθιῆνες. Οἱ δὲ, ἐξανθήματα [4] ζωϋφίοις ὅμοια.

Οὐλὰς) κριθάς.

p Οὐ παιδοκτίσει) ἐ παιδοποιήσει. Κτίσαι γὰρ τὸ ποιῆσαι.

q Οἰναρίδες) τὰ [5] κλίματα τῶν ἀμπέλων ἔτως Ἀττικοὶ καλοῦσιν. Οἴναρα δὲ τὰ τῆ ἀμπέλε φύλλα.

r Οἰσύπη αἰγὸς) οἰσύπη κυρίως λέγεται τὸ διαχώρημα τῆ προβάτε. Καὶ γὰρ Οἷς τὸ πρόβατον. Πλὴν αὐτὸς καταχρηστικῶς [6] οἰσύπην ἐκάλεσε καὶ τὸ τῆς αἰγὸς διαχώρημα. Διὰ τῆτο καὶ [7] Οἰσυπηρὰ ἕρια, τὰ μετέχοντα τῆς οἰσύπης, ἢ τῆ οἰσύπε. Ἑκατέρως γὰρ λέγεται.

s Οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω) ἀντὶ τῆ οἱ [8] καχέκται· διὰ τῆτο ὀξεῖς καὶ εὐκίνητοι. Οἱ γὰρ χολῶδες ἔχοντες τὸ παρακείμενον, βλάπτονται ὑπὸ τῆς ἀσιτίας τὸν σόμαχον.

Οἰά-

[1] ὁλοφλυκτίδες *quidam ex cod. Vat. Hipp. Foes. conf. Euſt.* [2] ἐπινυκτίδες *mauult Foes.* [3] δοθ. εἰ δὲ *MS. D.* [4] ζοἰθοις *MS. D.*

o. Galenus in Exeg. dicit eſſe puſtulas ſubito erumpentes. Secundo de morb. mul. p. 289. v. 30. de vtero: Et ſi exulceratum fuerit oſculum, ac *φλυκτίδες* puſtulae vbique in ipſis fuerint. Codex Vaticanus habet *ὁλοφλυκτίδες*. EUST. Vide Foeſ. p. 452.

p. Scholiaſtes Aeſchyli idioma eius eſſe dicit *τὸ κτίσαι ἀντὶ τῆ ποιῆσαι*. ST.

q. Galenus in Exeg. eod. modo, quo Erotianus exponit ſecundo de morb. mul. p. 286. v. 17. Haec omnia ſimul terito, ac ſuffito, oboli Attici pondere, *ἐπὶ σποδὴν οἰναρέην* in cinere ſarmentorum vitis. Et p. 289. v. 35. Aut galbanum, myrrham, thus, oleum album Aegyptium ſuper *οἰναρίδων* vitis ſarmenta. EUST. Vide Foeſ. p. 446.

r. Galenus in Exeg. habet *οἴσπη*, quam dicit eſſe fordem, quae inter caprillos pilos naſcitur, praeſertim inter eos, qui ad ſedem ſunt. Secundo de morb. mul. p. 286. v. 10. Aut *οἰσύπη αἰγὸς* ſordes pilorum circa ſedem caprae ſiccas tundito, et torreto. Libro de vlceribus p. 514. v. 44.

Ὀλοφλύκτιδες) pustulae nonnulli περιυκτίδες tubercula: nonnulli papulas varis similes.

Οὐλαὰς) hordeola.

Οὐ παιδοκτίσει) non faciet filios; κτίσαι enim facere dicitur.

Οἰναρίδες) palmites vitium, sic Attici appellant. Οἴναρα vero vitis folia dicuntur.

Οἰσύπη αἰγὸς) Οἰσύπη proprie dicitur excrementum ouis, etenim τὸ πρόβατον est ὄις (id est, ouis). Verumtamen ipse abusiue οἰσύπην caprae etiam excrementum appellauit: ob id et lanas οἰσυπηρὰς eas vocauit, quae participes sunt τῆς οἰσύπης oesypes, vel τῇ οἰσύπῃ oesypi: vtroque enim modo dicitur.

Οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω) id est, vitioso habitu depravati, atque ob hanc rem acres, et facile mobiles. Illi enim, qui habent partem bilioſam propinquam, laeduntur ab inedia secundum stomachum.

Οἰά-

[5] κλήματα *Foes.* [6] οἰσήπην *MS. D.* [7] ὑσωπηρὰ *quidam vitiose.* [8] κεχέηται *MS. D.*

v. 44. Εἰρία οἰσυπώδεα lanas succidas dixit. EUST. Vide Foes. p. 449.

s. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 29. p. 372. v. 3. Οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω, quibus supernae partes amara bile infestantur, talia molestius ferunt? Et libro tertio t. 2. p. 374. v. 12. de vino dulci: Quare neque τοῖσι πικροχόλοισι his, qui amara bile abundant, commodum est. In cuius com. Galenus inquit, πικροχόλας appellare eos Hippocratem, in quibus amara bilis redundat. Et t. 38. p. 375. v. 35. Ceterum, vt in summa dicatur, acredines, siue aceditates ex aceto, πικροχόλοισι amara bile abundantibus magis conferunt quam atrabiliariis. In quo loco Galenus inquit: Picrocholas naturas, id est, in quibus amara bilis exsuperat, appellare eas, quae amarum succum coaceruant, qualis est flauae bilis succus. Tertio de fract. t. 49. p. 469. v. 38. Et si quidem πικρόχολος amara bile praeditus natura fuerit. In cuius loci expositione Galenus idem repetit. EUST. Vide Foes. p. 508.

[t] [1] Οἰάδος) τῆς βρυωνίας καλεμένης. Ἔστι δὲ ἀγρίας ἀμπέλε εἶδος.

[u] Οἶνος ἀνθοσμίας) ὁ εὐώδης καὶ ἡδύς· ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις, καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.

[x] Ὄργια) μυστήρια.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

[a] Προπέτης) προπίπτων. Καὶ αὕτη ἡ λέξις μεταφορικῶς εἴρηται· καὶ γὰρ ἐν τῷ βίῳ προπετεῖς ἀνθρώπους λέγομεν τοὺς μὴ κατέχοντας ἑαυτῶν, ἀλλ' οἷον πρὸ καιρῷ προπίπτοντας ταῖς πράξεσι.

[b] Πνεῦμα) νῦν ἡ ἀναπνοή· δι' ὧν φησὶ, Πνεῦμα, πυκνὸν μὲν ἐὸν, πόνον σημαίνει.

Περι-

[1] *olνάδος quaedam exempl. ap. Hipp.*

t. Aliqui codices habent οἰνάδος. EUST.

u. Libro de ſterilibus p. 297. v. 43. de ſubdititiis ad oſculum vterorum durum: Οἴνῳ ἀνθοσμίῃ vino odorato diluito, et ad vnguenti formam reducito. KUST. Heſ. interpretatur εὔπνους καὶ ἄνθος ἔχων, et ἡδυσμένος ἀπὸ βοτάνων. Vide Foeſ. p. 60. in voce, ἀνθίνην οἶνον.

x. Vide Hipp. ἐν τῷ πρεσβευτ. Epiſt. p. 541. 7. et p. 19. 42.

a. Pro praecipite et proteruo ſumitur, libro de medico p. 12. v. 33. Τὸ γὰρ προπετὲς, promptitudo temeraria, et facilitas contemnentur, etiam ſi valde commoda exiſtant. Sic vertit Germanus interpres. Quarto de morb. vulg. p. 333. v. 23. de quibuſdam aegrotis: Καὶ ταχυγλωσσότεροι προπετέως, et lingua citiore, ac volubiliore praediti, proterue. Pro prono autem vſurpatur haec vox in primo de morbis muliebribus p. 251. v. 45. Iubeto lectum ad caput ſublimem habere, vt decliuis ſit in pedes, animaduerſione habita, ne προπέτης prona ſit homo ipſa. Primo progn. t. 15. p. 402. v. 14. Si vero etiam προπέτης pronus fiat, et de lecto ad pedes delabatur, magis horrendum eſt. Quam ſententiam repetit in coac. praen. p. 439. v. 30. Primo de art. t. 4. p. 472. v. 28. A natura enim προπέτης pronum eſt brachii caput in anteriorem partem. Et libro ſecundo t. 18. p. 480. v. 37. de luxatione maxillae: Nam his genae

Οἰάδος) Bryoniae dictae. Eſt autem vitis agreſtis ſpecies.

Οἶνος ἀνθοσμίας) odoratum et ſuaue, vt Ariſtophanes in Ranis, et in Cerealia celebrantibus.

Ὄργια) myſteria.

PRINCIPIVM II.

Προπέτης) praeceps. Et haec dictio metaphorice dicta eſt; etenim homines in viuendo προπετεῖς appellamus, qui ſe ipſos non continent, et quaſi ante tempus actionibus ſeſe accingunt.

Πνεῦμα) nunc reſpiratio; ex his, quae dicit, πνεῦμα reſpiratio denſa exiſtens laborem ſignificat.

Περι-

genae προπετεσέραι prominentiores ſunt, ſed indiſtorte. Sic vertit Germanus interpres. Et libro tertio t. 8. p. 484. v. 10. de gibboſitate ſpinae: Sed et iuxta magnum verticulum, cerucem repandam habere coguntur, vt ne caput ipſis προπετὴς pronum ſit. EUST. V. Foeſ. p. 532. Heſych. exponit προπίπτων πρὸ τὲ λογισμὲ. Celſus vero L. II. c. 6. *vbi deorſum ad pedes ſubinde delabitur.*

b. Galenus in Exeg. in expoſitione dictionis πνευματώδης dicit ſaepe ſpirandi difficultatem πνεῦμα vocare Hippocratem. Libro de morbo ſacro p. 126. v. 12. Aeger mutus factus πνεῦμα ſpiritum non trahit, ſed πνεῦμα ſpiritus quieſcit. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 32. p. 369. v. 40. Et πνεῦμα ſpiritus denſior fiet. In cuius com. Galenus inquit, totam reſpirationem πνεύματος ſpiritus nomine vocaſſe, vt in praefagiis et epidemiis. Quarto aphoriſmorum t. 68. p. 395. v. 23. In febribus πνεῦμα ſpiritus offendens, malum. Quem locum exponens Galenus ait: πνεῦμα ſpritum intelligendum nunc eſſe ipſum dicere, ſicut etiam in prognoſtico, reſpirationem. Primo prorrh. com. 1. t. 24. p. 409. v. 27. Et com. ſecundo t. 4. p. ead. v. 44. et t. 55. p. 410. v. 43. et 44. Reſpirationis etiam differentiae eadem voce ab Hippocrate explicantur. Primo prognoſtic. t. 24. p. 402. v. 30. Πνεῦμα δὲ πυκνὸν, ſpiritus autem denſus, ſeu frequens, dolorem ſignificat: Quae verba ab Erotiano adducuntur. Tertio de morb.

c [1] Περιεκτικὸν) σωτήριον.
d [2] Πελάσει) [3] ἐγγίσει. Πέλας γὰρ τὸ ἐγγὺς [4] λέγεται.
e [5] Προαπαυδησάντων) [6] προαναφωνησάντων. Ἐξ ὧν δηλῶται τὸ κεκακωμένον τῆς δυνάμεως. Φησὶ γὰρ, Περα-

[1] περιεσηκὸς *aut* περιεσηκῶν, *Foes. ex coni.* περιεσθικὸν *vulgg.* [2] πελαγίσει *vulgg. vitiose.* [3] ἐγγύσει *MS. D.*

morb. p. 162. v. 33. et p. 164. v. 43. Libro de internis affect. p. 198. v. 43. Primo de morb. muliebr. p. 241. v. 40. Et libro secundo p. 282. v. 45. Secundo de morb. vulgaribus sect. 3. p. 315. v. 25. et 38. Πνεῦμα ὑπόπυκνον. Et libro septimo p. 354. v. 38. Πνεῦμα σμικρῷ πυκνότερον, spiritus paulo densior. Primo de morbis vulg. com. 3. t. 28. p. 310. v. 20. et 30. Πνεῦμα ἀραιὸν spiritus rarus. Et libro secundo sect. 2. p. 314. v. 3. Πνεῦμα δὲ τετέοισιν ἐ πάνυ μετέωρον, spiritus autem his non valde sublimis. Et libro septimo p. 356. v. 11. Πνεῦμα πρὸς χεῖρα πονηρὸν, ἐ πυκνὸν, ἐ δὲ μέγα, spiritus ad manum malus, non densus, neque magnus. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 2. Θολερὸν πνεῦμμ turbidus spiritus. In cuius com. Galenus inquit: Turbidum spiritum, veluti iam antea, ambiguum habere intellectum, reperiri. At in ea quidem dictione, turbidum spiritum ab eo de exspiratione dictum esse, vt enarratum est, verisimile videri. Nunc autem et ipsum de ructibus dictum esse, quosdam nos existimare iubere, quo modo alios de flatibus. EUST. V. Foes. p. 516.

c. Hanc vocem non reperio, sed in ea significatione, περιεσικῶς, legitur in secundo prognost. t. 65. p. 406. v. 16. Ὑπηρετῆται δὲ περιεσικῶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν πάντων τῶν περιεσικῶν σημείων. Indicatur autem superstes futurus ab omnibus reliquis salutaribus signis. EUST. Corrupte sic legitur apud Erotianum. Περιεκτικὸς enim est a περιέχειν, continere, ac proin continens notat, a qua notione explicatio Erotiani plane abit. Corrigendum puto: Περιεσικὸν· σωτήριον. Aegri qui a morbo conualescunt περιεῖναι et περιγίνεσθαι supereſſe dicuntur Hippocrati: hinc σημεῖον περιεσικὸν est *signum hominem superfuturum*, monstrans vnde bene σωτήριον seu salutare exponitur. Sic p. 43. 12. ὑπηρετῆται δὲ περιεσικῶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν πάντων τῶν περιεσικῶν σημείων. Locus vero, in quem hic digitum intendit

Erot.

Περιεκτικὸν) ſalutare.

Πελάσει) appropinquabit. Πέλας enim prope dicitur.

Προαπαυδησάντων) prius deficientium, ex quo declaratur virium debilitas. Inquit enim, προαπαυδησάντων

[4] λέγοντας *MS. D.* [5] προαπωδησάντων *MS. D.* [6] προαποφωνήσαντων *Foeſ.*

Erot. eſt p. 41. 31. πτύελον ξανθὸν — — ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς νόσε πτυόμενον περιεσηκὸν καὶ κάρτα ὠφιλέει. Vbi pro περιεσηκὸν lege περιεσικόν. HER. Vide Foeſ. p. 495. Heſych. interpretatur τὸ περιέχον, ἢ ὑπερόχον.

d. Primo de morb. mul. p. 247. v. 42. de grauida: Maxime vero frequenter reſpirat, vbi partus πελάζῃ appropinquat. Infra rurſus ab Erotiano haec ponitur dictio. EUST. Vocem πελάσει quin recte retulerim ad p. 45. 52. nullus dubito; legitur ibi, καὶ ταῦτα ποιέων τῷ Φθινοπωρῳ προσπελάσῃ: ſed notat Foeſius Galenum legiſſe πελάσῃ, nec aliter, vt puto, Erotianus, apud quem priora corrigo; πελάσῃ. ἐγγίσῃ. Et ſane ſaepius in Hippocrate obſeruare eſt; alios compoſita voce ſcripſiſſe, quae alii ſimplici efferebant: ſic eodem hoc progn. p. 36. 3. Erotianus in ſuis reperit λέγων, vbi hodie editur προλέγων. Vide Foeſium. HER. Vide Foeſ. p. 491. Heſ. quoque ἐγγίζειν, πλησιάζειν.

e. Erotianus hanc vocem exponens dicit ſignificare προαναφωνησάντων, ſed meo quidem iudicio ſcribendum eſt προαποφώνησαντων, quae vox ſignificat praedefatigatorum. Locus ab Erotiano adductus, eſt in primo prorrh. com. 1. t. 8. p. 409. v. 9. Αἱ προαπαυδησάντων praedebilitatorum deliria peſſima, in cuius com. Galenus ait: Magnitudinem quamdam in virtutis debilitate oſtendit nomen προεξαδυνατησάντων, id eſt praedebilitatorum, propter adiunctam ἐξ praepoſitionem nomini huic προαδυνατήσαντων, quod etiam per ſe ſufficientem virtutis laeſionem oſtendit, atque in exemplaribus quibuſdam ita ſcriptum reperitur. Codex Vatic. habet αἱ ἀπαυδησάντων. Repetit haec eadem verba Hippocrates, in coac. praenot. p. 426. v. 38. de notis delirii, in quo loco habetur προεξαδυνατησάντων, pro qua voce, niſi obſtaret Galeni auctoritas, reponerem, ab Erotiano admonitus, προαπαυδησάντων. EUST. V. Foeſ. p. 70.

Προαπαυδησάντων παραφροσύναν [f] κάκισαν. Ἀντὶ τοῦ, ἐπ' ἀσθενεῖ τῇ δυνάμει γενόμεναι φρενῖτιδες καλόν.

[g] Παρενεχθέντι) [2] ὑπονεχθέντι εἰς παρακοπήν.

[h] Παρακρεσικὸν) παρακοπτικόν. Παρακρέειν γὰρ κυρίως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἐπ' ὀλίγον παραφρονεῖν.

[i] [3] Πεπασμοὶ) κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν [4] ἀκροδρύων εἴρηται, ὅταν ἐξ ὠμότητος πέπειροι οἱ καρποὶ [5] γίγνωνται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων σωμάτων, ὅταν οἱ χυμοὶ πεπανθῶσι.

Πινώ-

[1] κάκισαν *MS. D. et sic Steph. quem imitatur Chart.* [2] ὑπενεχθέντι *vulgg.*

f. Habetur in quibuſdam codd. κάκισαν pro κάλλισαν: ſed vocem ſeq. in expoſ. Erotiani καλὸν non κακὸν iidem habent. Atqui non dubium eſt, quin ſi κάκισαν in textu Hippocratis ſcribatur, in expoſitione κακὸν itidem ſcribendum ſit. Legitur autem κάκισαν in vulg. edd. Hippocr., quibus aſſentitur Galenus hunc locum citans. Sed et hoc notandum eſt, pro προαπαυδησάντων ibidem eſſe προεξαδυνατήσαντων, et hanc quoque lectionem a Galeno agnoſci atque adeo explicari. ST.

g. Quarto de morb. vulg. p. 329. v. 29. Primus, qui παρενεχθεὶς fuit delatus adoleſcens, huic vrina pura tenuis. Primo prorrh. com. 1. t. 21. p. 409. v. 25. de alui excrementis. Si cum lumbi antea doluerint, et παρενεχθέντι mente emotus fuerit. Quam ſententiam repetit in coac. praenot. p. 443. v. 31. EUST.

h. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 31. p. 344. v. 3. Oculi audacia, παρακρεσικὸν delirii ſignum eſt. Et com. 3. t. 36. p. 346. v. 17. Sputa rotunda, παρακρεσικὰ delirium ſignificant, velut in pleno. Quam ſententiam repetit com. 6. t. 19. p. 384. v. 27. de illo in Plinthio. Galenus vero in eius loci expoſitione inquit: Hic pro delirio (quod παράκρεσις dicitur) non eſſe intelligendam phrenitidem: quando ipſum Hippocrates numquam phrenitida vocet: ſed tum denique, quum mens de ſuo ſtatu deturbata eſt, aut furore correpta. Et com. eod. t. 11. p. 348. v. 16. Turbationes, tranſitus: Nam παρακρεσὶ mente motis dolores laterum deſinunt. Primo prorrh. com. 1. t. 11. p. 409. v. 13. de faucium affectione: Παρακρεσικὰ mentis emotionem

τῶν παραφροσύναι κακιζαὶ, hoc eſt, Phrenitides, quae fiunt viribus defatigatis, peſſimae.

Παρενεχθέντι) in mentis alienationem inducto.

Παρακρεσικὸν) quod hominem de mentis ſtatu deiicit. Παρακρέειν enim veteres dicebant breui tempore delirare.

Πεπασμὸς) proprie de arborum fructibus dicitur, quum ex immaturitate maturitatem ſunt conſequuti. Improprie vero de noſtris corporibus, quum ſucci ſunt concocti.

Πινώ-

[3] πεπασμὸς *Euſt. Iunta, Foeſ. et vulgg.* [4] ἀκροδρίων *MS. D.* [5] γιγνόνται *MS. D.*

nem portendunt. Et t. 19. p. ead. v. 21. Αἱ παρακρέσιες vacillationes mentis cum voce clangoroſa. In coac. praenot. p. 429. v. 31. Sonitus aurium, cum viſus hebetudine et narium grauedine παρακρεσικὸν mentem emouet, et ſanguinem profundit. Et p. 433. v. 12. Affectiones ex lumbis, ad collum et caput tranſeuntes, leuis ſiderationis modo reſoluentes, conuulſoriae, παρακρεσικαὶ, mentis emotoria ſunt. EUST. V. Foeſ. p. 480.

i. Primo de humor. t. 2. p. 114. v. 28. Ducendus eſt, (ſcil. humor) qua repit per conuenientes ac commodas regiones, exceptis iis, quorum πεπασμοὶ, maturationes ex tempore contingunt. Et t. 3. p. ead. v. 29. Οἱ πεπασμοὶ, maturationes extra aut intro repunt, aut alio, quo oportet. In cuius com. Galenus inquit: Quum dixerit, niſi quorum maturationes, id eſt, πεπασμοὶ a temporibus exiſtunt, merito quorſum concoctiones vergant, hic ſubiunxit. Et paulo poſt: Sciendum eſt autem morbi πεπασμὸν maturationem eſſe concoctionem quamdam eorum, quae praeter naturam ſunt: ipſam vero concoctionem eſſe deductionem quamdam eius, quod concoquitur, in naturam concoquentis. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 27. p. 302. v. 20. His neque modice πεπασμὸς concoctio aderat. Et com. 2. t. 45. p. 304. v. 18. Πεπασμοὶ concoctiones celeritatem iudicationis, et ſecuritatem ſanitatis ſignificant. Et libro tertio, com. 3. t. 25. p. 322. v. 23. Quibus enim ad ſuppurationem talium πεπασμὸς maturatio peruenit, horum plerique ſeruabantur. Et t. 61. p.

[k] Πινώδεσι) ῥυπαροῖς. Πίνος γὰρ ὁ ῥυπός. Καὶ Πινηρὰ ἔρια ὅταν φῇ, τὰ οἰσυπηρὰ ἀκαθαίρετον, ἐν ἐνίοις δὲ ὑπομνήμασιν εὕρομεν πίνον λεγόμενον τὸν [l] σπίλον.

[m] Πρὸ τῆ ἦρος) ἀντὶ τῆ πρὸ τῆ ἦρος ὁρᾷν. [n] [x] Πῦρ) τετέσιν ὁ πυρετός. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις.

Πλά-

[x] Πῦρ, *hic inchoant nonnulli nouum canonem, Euſt. Iunta et vulgg. apud Steph. priori adhaeret, ex operarum mendo.*

323. v. 21. de vrinis: Neque enim craſſitudinem, neque πεπασμὰς concoctiones, neque purgationes bonas habebant. Et t. 73. p. 324. v. 38. Neque aliqua ſputorum πεπασμὸς concoctio fiebat. Et libro ſexto, com. 3. t. 11. p. 345. v. 32. Quidquid ſuppuratur, non reuertitur: ipſa enim πεπασμὸς concoctio et iudicatio ſimul et abſceſſus. Et com. 5. t. 6. p. 347. v. 24. Morbi connutriti in ſenecta, et per πεπασμὸν concoctionem, et per ſolutionem, et per rareſactionem deſinunt. EUST. Vide Foeſ. p. 492. Pro πέπανσις haec vox poſita.

k. Secundo de hum. t. 34. p. 116. v. 14. Sed et quae in lanis πινώδεσι ab ouili ſuccidis adhibentur. Secundo de morbis mul. p. 284. v. 26. Poſtea εἰρίῳ πινωδεσάτῳ ſuccidiſſima lana fricet, et cum aqua colluat, tingat autem πινώδες εἰρίον lanam ſuccidam melle. EUST. Vide Foeſ. p. 509.

l. Suida exponitur ῥύπος μιασμὸς, et Heſychio ῥύπος ἱματίε.

m. Hunc locum Erotiani eſſe deprauatum, exempla, quae adducuntur, aperte oſtendunt. Reſtitui vero hoc modo debere puto: Πρωὶ τῆ ἦρος: ἀντὶ τῆ πρὸ τῆ ἐάρος, hoc eſt, pro, ante ver. Dictio autem ὁρᾷν, quae videre ſignificat, ſuperflua videtur. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 9. p. 301. v. 46. Πρωὶ μὲν τῆ ἦρος, ante ver quidem ex priore ſtatu, ſubcontrario et aquilonio flante, paucis obortae ſunt febres ardentes. Et com. 2. t. 5. p. 302. v. 49. Et t. 61. p. 304. v. 41. Et libro tertio com. 3. t. 9. p. 322. v. 7. Et t. 33. p. ead. v. 36. Et t. 66. p. 323. v. 35. Et primo de morb. vulg. com. 1. t. 17. p. 302. v. 6. Πρωὶ τῆ θέρεος, at vero ante aeſtatis initium. EUST. In quibuſdam exemplaribus ſcriptum eſt, Πρὸ τῆ ἦρος ὁρᾷν πῦρ, quae lectio non minus quam noſtra deprauata eſt. Quod autem ad πῦρ attinet, Galenus non ſimpliciter πυρετὸν ſignificare tradit, ſed τὸν σφοδρὸν, ſiue

Πινώδεσι) sordibus. Πίνος enim sordes, et Πινηρὰ ἔρια quum inquit, sordidas lanas intelligere oportet. In nonnullis vero commentariis πίνον scriptum inuenimus, quod maculam significat.

Πρὸ τοῦ ἦρος) pro Ante ver ὁρᾶν videre.

Πῦρ) id est, febris. Attica autem vox est.

siue τὸν σφοδρότατον πυρετὸν: vtramque enim apud eum reperio, diuersis in locis. Quin etiam alicubi τὸν ἰσχυρὸν πυρετὸν, alicubi τὸν πυρωδέστατον exponit. Nec vero carere Galenum ratione existimo, nam quum πυρετὸς diminutiuum sit a πῦρ, significantius esse πῦρ, quam suum diminutiuum πυρετὸν par est. ST.

n. Sumitur haec vox pro febre, febre vehementi, et pro calore. Tertio de morb. vulg. com. 1. t. 15. p. 319. v. 30. Cum occasione vero πῦρ febris corripuit. In cuius com. Galenus ait, πῦρ ignem appellare febrem. Et com. 2. t. 2. p. 320. v. 18. In qua significatione sumitur libro de gland. p. 56. v. 28. Primo de morbis p. 131. v. 9. Et libro secundo p. 148. v. 21. Et p. 149. v. 20. Et libro tertio p. 164. v. 22. Et libro quarto p. 166. v. 19. Et p. 171. v. 28. et 30. Libro de affection. p. 181. v. 38. Libro de nat. mul. p. 214. v. 2. Primo de morb. mul. p. 232. v. 22. Et p. 239. v. 33. 38. 49. Et p. 242. v. 23. 34. Et p. 243. v. 10. 19. Et libro secundo p. 265. v. 23. Et p. 268. v. 4. 25. 32. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 23. p. 309. v. 10. Pro febre vehementi vsurpatur haec vox: Primo de morb vulg. com. 3. t. 19. p. 307. v. 46. Πῦρ febris corripuit. In cuius com. Galenus inquit, πῦρ, id est, ignis eum corripuit. Ita suo more febrem vehementissimam nominare solet. Et t. 21. p. 308. v. 28. Πῦρ febris vehemens. In quo loco rursus Galenus ait, πῦρ, id est, ignem, ab ipso febrem ardentissimam nominari. Et t. 24. p. 309. v. 29. Et t. 25. p. ead. v. 37. Et t. 30. p. 310. v. 43. Et libro tertio com. 1. t. 5. p. 319. v. 13. Et libro quinto p. 339. v. 47. Pro significatione caloris reperitur haec vox. Libro de nat. mul. p. 214. v. 25. de vtero prolapso: Πῦρ calor habet pudenda. Libro de steril. p. 299. v. 18. Si vteri extra naturam progressi fuerint, πῦρ calor habet maxime pudenda et sedem. RVST.

[o] Πλάδος) οἷον ἔκχαυνος καὶ ὑπόσομφος καὶ δίυγρος τοῦ σώματος διάθεσις, καὶ μὴ στερεᾷ κεχρημένη σαρκί.

[p] [1] Πρωϊαίτερον) [2] περὶ τοῦ δέοντος καιροῦ.

[q] Παρελύθη) παράλυσιν κυρίως καλεῖ τὴν περὶ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ σώματος μάλιστα γιγνομένην.

[r] [3] Παλιγκοτωτάτοις) φιλυποστρόφοις νοσήμασι.

Πέ-

[1] προϊαίτερον *MS. D.* [2] πρὸ *Foes.*

o. Libro de gland. p. 56. v. 36. Et sic πλάδος nimia humectatio non est in corpore. Et v. 37. Non statim πλάδος nimia humectatio non est in corpore. Et v. 37. Non statim πλάδος nimia humectatio inde successerit. Et p. 57. v. 5. de glandulis intestinorum: Et poscuntur πλάδον humectationem nimiam ex intestinis exprimentes. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 11. p. 303. v. 7. Omnibus vndiquaque multa πλάδος humiditas. In cuius com. Galenus inquit: Superuacaneam humiditatem appellare πλάδον consueuisse. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 34. p. 372. v. 22. de vino aquoso: Illud enim πλάδον humiditatem in superno ventre inducit, et flatum in inferno. Quem locum Galenus exponens, ait: Adiecisse vinum dilutum πλάδον, id est, humiditatem, infirmitatemque in ventre superiore facere. Et libro tertio t. 32. p. 375. v. 24. Intestini tamen infernam partem πλαδαρώτερον humectiorem facit. Vbi rursus inquit Galen. Humiditatem, quae innascitur partibus, praeterquam quod secundum naturam sunt, πλάδον appellari ab Hippocrate, notum esse. Tertio de fract t. 19. p. 466. v. 39. Frequentius igitur deligare oportet ob πλάδον nimiam humiditatem. Galenus autem in expositione dicit: humoris abundantiam (vt solitus est,) appellat πλάδον, seu tenui habitu sit, seu crasso, quale nunc est pus. EUST. Vide Foes. p. 511.

p. Aliqui codices habent προϊαίτερον, quam lectionem non probo. Secundo de morbis vulg. sect. 1. p. 311. v. 36. de circuitibus et iudicationibus: Si πρωϊαίτερον citius accedant, aut non. Et v. 40. Fortassis autem et ex aliis communibus rebus, quae quidem πρωϊαίτερον citius fiunt, breuiora sunt. Et libro quarto p. 330. v. 15. Ceterum ad principia, considerandae sunt etiam exacerbationes, et an πρωϊαίτερον citius redeant. Et p. 333. v. 40. Vigoris morborum, et ad iudicationem, et quoti-

Πλαάδος) quasi mollis et laxa, et humida constitutio corporis, cuius nulla pars carnis est solida.

Πρωϊαίτερον) ante opportunum tempus.

Παρελύθη) proprie appellat παράλυσιν eam, quae maxime in dextra corporis parte fit.

Παλιγκοτωτάτοις) aegritudinibus, quae facile revertuntur.

[3] *παλιγκοτάτοισι vitiose ap. Hipp.*

quotidie, et an πρωϊαίτερον citius fiant, an serius. Et libro sexto com. 6. t. 25. p. 348. v. 36. Et eorum, quae per annum fiunt, tempore quodam anni πρωϊαίτερον praecociore, vel citius, veluti pustulae et huiusmodi. Simile enim est in his, quae quotidie πρωϊαίτερον citius aut serius accipiuntur. EUST. Vide Foes. p. 540.

q. Quarto de morb. vulg. p. 334. v. 5. de Amyntae filio: Ambo παρελυθέντες μοῦνον τὴν δεξιὴν, sola dextra resoluti. Et libro quinto p. 336. v. 49. de Theophorbi filio: Reliquum corpus frigidum erat, et totus παρελύθη resolutus est. Et libro sexto com. 8. t. 16. p. 350. v. 35. de aetatum distinctione: Veluti si παρελύθη resolutus est hyeme. EUST. Vide Foes. p. 586.

r. Ionicum et valde poeticum vocabulum est, significat autem iracundum, vindicem et horribilem. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 17. de inflammatione vteri: Si vero quid corruptum fuerit, ac παλιγκοταίνῃ vitiatum recruduerit, febris corripit acuta et magna. Secundo de morb. vulgar. sect. 2. p. 314. v. 5. de angina: At παλιγκοτάτοισι recrudescentibus, ex his parum quiddam tempora calida, etiam si alias non febricitarent. Sic vertit Germanus interpres. Alii vero: Atque horum quibusdam paululum dolores exasperabantur, quibus tempora incalescebant. Pro qua voce reponerem παλιγκοτωτάτοισιν, vt Erotiani codex habet, quam lectionem Galenus comprobat; quarto de loc. affect. c. 3. vbi Hippocratis orationem ex secundo de morb. vulgar. sumtam transscribit. Secundo de fract. t. 28. p. 461. v. 11. Signa porro, an παλιγκοταίνει recrudescant, aut non, haec sunt. In cuius com. Galenus ait: Malos affectus, qui recrudescunt, vocat παλίγκοτα πάθήματα, et παλιγκοταίνειν dicit, quasi mala rursus fieri. Et libro tertio t. 33. p. 468. v. 7. de fract.

[s] Πέπλος) βοτάνης εἶδος, ἣν ἔνιοι Πέπλιον ὀνομάζουσιν. Οἱ δὲ Σύμφυτον.

[t] Πτερυγώδεες) οἱ μακροτράχηλοι καὶ ἐπιπολὺ [1] πλατέα ἔχοντες τὰ σήθη καὶ ἐξέχοντα.

[u] Παρέλεγε) παρέκοπτε.

[x] Πνεῦμα [2] μινυθῶδες) τὸ ἀσθενὲς καὶ ὀλίγον.

[y] Πρόσω) ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν.

[z] [3] Παρθένον) παρθένον νῦν τὴν θυγατέρα λέγει.

Πόνος

[1] ἁπλατέα *MS. D.* [2] μινυθῶδες, *rectius Foes.*

fract. cum vlceribus: In totum enim tertia aut quarta dies in plerisque vulneribus παλιγκοτήσιας recrudescentias pariunt. Secundo de art. t. 1. p. 479. v. 16. Παλιγκοτώτατον, recrudescit autem maxime cubiti gibbus, febribus, doloribus, nausea, et vomitu meracae bilis. Quam sententiam repetit in mochlico p. 507. v. 20. KUST. V. Foes. p. 477.

s. Galenus in Exeg. habet πέπλιον, quod et πέπλις, et portulaca agrestis. Item πέπλος idem et humilis ficus, et papauer spumeum, et succus papaueris, scilicet μηκώνιον. Dioscorides lib. IV. c. 162. et 163. idem dicit. Libro de superfoet. p. 51. v. 40. de ore vteri emolliendo: Herbam, quae πέπλος appellatur. Secundo de morb. vulg. sect. 3. p. 315. v. 40. de Scopo: Πέπλος peplus sibi data, e praecordio quidem depulit, transiuit aut nihil. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 1. p. 370. v. 45. Aluum mollire oportet, aut veratro nigro, aut πεπλίῳ, peplio. Et v. 46. Admisceas vero πεπλίῳ peplio succum silphii. Et v. 47. Ducit autem nigrum veratrum melius, et ad iudicationem commodius πεπλίδα quam peplium. Πέπλιον δὲ peplium autem veratro flatus magis erumpere facit. KUST. V. Foes. p. 493.

t. Galenus primo de morb. vulg. com. 1. in expos. t. 18. inquit: Qui thorace tam angusto restrictoque sunt, vt a tergo in morem alarum scapulae promineant, hos πτερυγώδεις quasi alatos appellant. Et libro tertio com. 3. t. 70. p. 324. v. 1. de tabidis: Πτερυγώδεες scapulas alarum modo prominentes habentes. Et libro sexto com. 3. t. 13. p. 345. v. 34. Flatuositas simul causa est τοῖσι πτερυγώδεσι in his, qui scapulas alarum modo eminentes habent. Vaticanus et Galeni codex habent πτερυρώδεσι furfurosis. Galenus in com. dicit, nonnullos veterem scripturam com-

Πέπλος) herbae ſpecies, quam nonnulli πέπλιον appellant: nonnulli vero σύμφυτον.

Πτερυγώδεες) qui procero ſunt collo, et vt plurimum habentes ſatis lata et eminentia pectora.

Παρέλεγε) delirabat.

Πνεῦμα μινυθῶδες) debilis et paruus.

Πρόσω) id eſt, ante.

Παρθένον) nunc παρθένον filiam interpretatur.

[3] παρθένη *MS. D.*

commutaſſe, et ita ſcripſiſſe: Flatuoſum ſimul cauſa eſt πτερυγώδεσι alatis. Noſtis autem hoc eſſe in medicorum more poſitum, vt πτερυγώδεις alatos eos vocent, qui inſtar alarum ouium ſcapulas prominentes retrorſumque reflexas habent. Et t. 18. p. 345. v. 40. Quaecumque πτερυγώδεες ſcapulas alarum modo eminentes habent. Aduertendum eſt, ſecundam ſyllabam in aliquibus locis per υ, in aliquibus per ι ſcribi. EUST. Vide Foeſ. p. 540. et Arctaeum de ſignis morborum acut. L. I. c. 8.

υ. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 24. p. 309. v. 34. de Metone: Poſt iudicationem ſomnis παρέλεγεν delirabat. Galenus in com. ait, dixiſſe παρέλεγε deliraſſe, hoc eſt, nugatum eſſe. Et libro tertio com. 2. t. 8. p. 321. v. 28. Quinta omnia exacerbata ſunt, multa παρελέγε delirabat, ſeu obloquuta eſt, et rurſus breui reſipiſcebat. Et com. 3. t. 73. p. 324. v. 39. Soporoſa, rurſus παρέλεγε delirabat, et breui reſipiſcebat. Et t. 74. p. 325. v. 9. et 12. de Pythione: Septima noctu turbatio multa, παρέλεγε delirabat. EUST. Vide Foeſ. p. 481.

χ. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 74. p. 325. v. 10. de Pythione: Vocis interceptio, tenuis, πνεῦμα, καὶ μινυθῶδες ſpiritus, et imminutus. Ita ſcribitur in impreſſis codicibus, deeſtque ν in ſecunda ſyllaba. EUST. Vide Foeſ. p. 415. in voce μινυθεῖν, et Hom. in Iliad. α. v. 352.

ψ. Galenus in expoſ. t. 26. libri tertii aphoriſmorum inquit: Nominauit autem hanc partem Hippocrates, non πρόσω anteriorem, ſed interiorem. EUST. Vide Foeſ. p. 537.

ζ. Saepe pro virgine, nonnumquam etiam pro filia ab Hippocrate vſurpatur. Libro de medico p. 12. v. 39. de medicis: Et omni hora vxoribus, παρθένοις virginibus, et opibus

[a] Πόνος καταιγίζων) ἀντὶ τοῦ σφοδρῶς ἐμπίπτων. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς Καταιγίδος, ἥτις ἐστὶ βιαία καὶ αἰφνίδιος ἀνέμου ἔμπτωσις.

Πτοιώ-

bus maximi pretii illi occurrunt, ſic vertit Germanus interpres, rectius tamen iudico, dixiſſet filiabus. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 7. Contigit autem maxime παρθένοισι virginibus antiquis. Et v. 18. Παρθένον virginem vero perſuadeto, vt viro cohabitet. Quinto de morb. vulg. p. 337. v. 40. In Lariſſa παρθένος virgo, quae ſanguinem vomuit non multum. Et p. 339. v. 45. Παρθένος filia illa pulchra Nerii, annorum viginti. Vbi notandum, Calvum abſurde admodum, ἡ καλὴ dictionem vertiſſe pro nomine proprio, quaſi Ἡκαλὴ eſſet Hecale. EUST. Vide Foeſ. p. 488.

a. Quae ad huius vocis intelligentiam pertinent, infra a me ſcribuntur, in annotatione dictionis πονοὶ σιτίων. EUST. Reſpicitur ad hiſtoriam epid. L. V. p. 1155. F. quae ſic narratur: Ὁ Ἐνιήτης ἐν Δήλῳ ἀκοντίῳ πληγεὶς ὄπιθεν τοῦ πλευροῦ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος, τὸ μὲν ἕλκος ἄπονος. Τρίτῃ δὲ γαστρὸς ὀδύνη δεινή. Οὐχ ὑπεχώρει κλυσθέντι δὲ πόρος ἐς νύκτα. Οὐ πόνος διαλιπών, ἔδρη εἰς τὰς ὄρχιας. Τετάρτῃ καὶ ἤβην καὶ κοιλίην πόνος κατεῖχε. Ζῶν ἀτρεμέειν οὐκ ἠδύνατο χολώδεα ἤμεσε κατοκορέα. Ὀφθαλμοί, οἷοι τῶν λιποθυμεόντων. Μετὰ τὰς πέντε δὲ ἐτελεύτησε. Θέρμη λεπτή τις παρῆν. Repetuntur haec, ſed lectione aliquoties diuerſa, L. VII. p. 1218. B. vnde primo pro Ἐνιήτης legendum Αἰνιήτης, vt recte ibi edidit Foeſius, quamuis teſtetur libros habere Γενιήτης. Eſt autem Αἰνιήτης, Ionice pro Αἰνιάτης, quod Galenus in Exegeſi agnoſcit, neglecto auctoris dialecto. Paulo poſt ibi legitur ἐς τἄπιαθεν τοῦ πλευροῦ, et dein τὸ μὲν ἕλκος ἄπονον; quod praefero. Sed maioris momenti eſt, quod pro ὀδύνη δεινὴ L. VII. legatur ὀδύνη σμικρή: vbi haereo plane, nec quid eligendum ſit, pro certo affirmauerim. Puto tamen verius eſſe τὸ δεινή; quum enim ex progreſſu hiſtoriae liqueat, hominem brevi vehementiae mali ſuccubuiſſe, grauiſſima quoque fuiſſe omnia ſymptomata coniicere licet. Poſt ex L. VII. legere malim κλυσθέντι δὲ ἐς νύκτα, πόπρος ἦν. At illud, quod ſequitur, καὶ ὁ πόνος διέλιπεν, pugnat rurſus cum iis, quae L. V. leguntur, ὁ πόπος διαλιπών; vnde retinendum videtur, ὁ πόπος διαλιπών, vel ſi mauis διέλιπεν.

Sed

Πόνος καταιγίζων) id est, labor vehementer irruens. Dictus est autem ἀπὸ τῆς καταιγίδος, quae est violentus, et repentinus venti impetus.

Sed oculos maxime feriunt ea, quae sequuntur: ἕδρη εἰς τὰς ὄρχιας, pro quibus L. VII. habetur, ἕδρη ἔξω ἐς τὰς ὄρχιας. Pessime hoc aliqui vertunt: *sedes extra in scrotum prolapsa est:* quod an vmquam factum sit, vel fieri possit, ipsi viderint. Notat autem Foes. p. 1156. et in oecon. voce ὄσχεον veterum exemplarium lectionem ipsi esse ἐς τὰς ὄσχιας. Ὄρχιας igitur ab ipsius interpolatione est: sed debuerat omnino rescribere τὰς ὄσχιας, vt L. V. Ego vero dubito, an non aliud quid lateat, et rescribendum sit, ἕδρη ἔξω ἐς τὰς ὀσφύας. Sic vero legendo ἕδρη erit intelligendum non de ano, eiusque prolapsu, sed de sede doloris, se maxime in lumbis figente, quod probabile admodum propter viciniam vulneris. Sequitur dein: τετάρτῃ καὶ ἤβην καὶ κοιλίην πόνος κατεῖχε. Ζῶν ἀτρεμέειν οὐκ ἠδύνατο, sed legendum certissime L. VII. τετάρτῃ καὶ ἐς ἤβην καὶ κοιλίην πόνος καταιγίζων ἀτρεμέειν οὐκ ἠδύνατο. Vox scilicet καταιγίζων librariis ignota, in κατεῖχε ζῶν abiit; quod vidit Lindanus, et in textu reposuit veram lectionem, melius profecto, quam quod antecedentia sic resingit: ἕδρη (ἔξιεν) ἐς τὰς ὄρχιας τετάρτῃ. Ceterum ad binos hoc locos referri potest Erotiani Glossa: πόνος καταιγ. κ. τ. Pertinet autem reuera ad L.V. vt liquet ex vocabulis, quae sequuntur apud Erotianum Πτοιώδεσι, quod legitur epid. L. VI. p. 1170. E. πόνοι quod habetur ibid. p. 1190. B. et περιμάδαρα ἕλκεα, quod pertinet ad eumdem librum p. 1199. C. Quum igitur πόνος καταιγίζων haecce praecedat, liquet Erotianum id L. V. reperisse. Denique L. VII. legitur: χολώδεις ὀφθαλμοὶ, καὶ οἷοι τῶν λιποθυμεόντων: vbi prior vox certissime corrupta est, et hinc forte L. V. excidit. Notat Foesius meliores libros habere χολώδεες, quod tamen nec ipse probauerim, corrigendum puto: ἀχλυώδεες οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ οἷοι τῶν λιποθυμεόντων: quippe ἄχλυς notat *caliginem oculis offusam*, hinc ἀχλυώδεες ὀφθαλμοὶ sunt *oculi tenebricosi*, ac naturali suo vigore ac splendore orbati. Vide Erotianum in ἀχλυῶδες, et Foes. oecon. in ἄχλυς. Facile vero ἀχλυώδεες in χλοώδεις abire potuit, detrita prima litera ob α antecedentis vocis finale. Donec igitur certiora discam, totum locum ita conceperim:

O

[b] [1] Πτοιώδεσι) τὴν Πτοίαν οἱ μὲν δέχονται τὸν κίνδυνον· οἱ δὲ, τὴν ταραχήν. οἱ δὲ, τὸν φόβον.

[c] Πόνοι) αἱ ἐνέργειαι.

[d] [2] Περιμάδαρα ἕλκεα) [3] αὔτυφα καὶ ἀνώμαλα.

[e] Προσάρματα) τροφαί.

[f] Πόνοι σιτίων ἡγείσθωσαν) ὁ πόνος τρία σημαίνει, ἐνθάδε μὲν [4] τὴν γυμνασίαν, [5] ἔνθα φησὶν, Ἄσκησις ὑγι-

[1] πτυώδεσι *vulgg.* πτοώδεσι *ap. Hipp.* [2] περιμάδηρα *et* περιμαδέα *ap. Hipp.* [3] ἄτυφα *MS. D.* ἄτροφα *quaedam exempl. et Chart.*

Ὁ Αἰνιήτης ἐν Δήλῳ ἀκοντίῳ πληγεὶς ἐς τὄπισθεν τοῦ πλευροῦ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος. Τὸ μὲν ἕλκος ἄπονον. Τρίτῃ δὲ γαστρὸς ὀδύνη δεινή. Οὐχ ὑπεχώρεε. Κλυσθέντι δὲ ἐς νύκτα κόπρος. Ὁ κόπος διέλιπεν. Ἕδρη ἐς τὰς ὀσφύας. Τετάρτῃ καὶ ἐς ἥβην καὶ κοιλίην πόνος καταιγίζων. Ἀτρέμεειν οὐκ ἠδύνατο. Χολώδεα ἤμεε κατακορέα. Ἀχλυώδεες οἱ ὀφθαλμοὶ, οἷοι τῶν λιποθυμέοντων. Μετὰ τὰς πέντε δὲ ἐτελεύτησε. Θέρμη λεπτή τις παρῆν. HER.

b. Vide Foes. p. 543. Respicitur ad epid. L. VI. aph. 29. s. 2. et hic p. 297. not.

c. Vide annotationem dictionis πόνοι σιτίων. EUST.

d. Sexto de morb vulg. com. 7. t. 23. p. 350. v. 9. Τὰ περιμάδαρα ἕλκεα circumglabra vlcera, maligna sunt. Quam sententiam repetit in sexto aphorism. t. 4. p. 398. v. 8. ibi tamen scribitur περιμάδηρα. EUST. Pro αὔτυφα legitur etiam ἄτροφα. ST. V. Foes. p. 467. et quae Heringa monuit p. 297. not. a. versus finem.

e. Libro de decenti ornatu p. 16. v. 30. de peccatis aegrotorum: Per quae multi saepe mentiti sunt, ἐν τοῖσι προσάρμασι τῶν προσφερομένων in assumendis his, quae ingerenda exhibentur. Secundo de humoribus t. 12. p. 115. v. 26. In exacerbationibus per circuitus fientibus προσάρματα ciborum oblationes dandae non sunt. Primo aphorism. t. 15. p. 390. v. 37. Qua propter in his temporibus προσάρματα alimenta plura exhibenda sunt. EUST. Vide Foes. p. 534.

f. Labores cibum praecedant. Qui locus est in sexto de morb. vulg. com. 4. t. 21. p. 347. v. 14. Secundus locus ab Erotiano adductus est in eodem libro et commentario, t. 22. p. ead. v. 6. Exercitatio sanitatis, non saturitas cibi, ἀοκνίη πόνων promtitudo ad labores. Et in multis aliis

Πτοιώδεσι) Πτοίαν nonnulli periculum, nonnulli perturbationem; nonnulli autem timorem interpretantur.

Πόνοι) actiones.

Περιμάδαρα ἕλκεα) quae non aluntur, et inaequalia.

Προσάρματα) nutrimenta.

Πόνοι σιτίων ἡγείσθωσαν) id est, labores cibum praecedant. Πόνος tria significat: Hic quidem exercitatio-

[4] τὰ γυμνασιὰ *Chart.* [5] ἔνθαδε φησὶν *MS. D. sed duo puncta addita illud* δε *delendum monebant; vocem* ὑγείας *ignorat MS.*

aliis locis sumitur haec dictio pro exercitatione. Secundo de diaeta p. 97. v. 26. Πόνος labor siccat. Tertio de morb. vulg. com. 2. t. 5. p. 321. v. 4. Febris corripuit ex lassitudinibus et πόνων laboribus. In quo loco Galenus inquit: Quia laboribus cursus adiunxit, videtur superuacaneum esse, quod labores adscripsit: quod vt genus in specie in cursibus continentur: quod in causa fuit, vt quidam pro πόνων laboribus, πότων potibus scripserint, ν secundae syllabae in τ conuerso. Et libro sexto com. 5. t. 10. p. 374. v. 27. Πόνος labor articulis et carnibus. In cuius expositione Galenus ait: Hippocratem nomen laboris solere plerumque pro exercitatione vsurpare, interdum pro dolore et absolute pro quauis noxa, vultque hoc loco pro exercitatione accipi. Et com. 6. t. 3. p. 348. v. 5. Πόνοι labores, cibi, potus. Et com. 8. t. 14. p. 350. v. 13. Πόνοι labores, otia. Vbi rursus Galenus dicit, nomen πόνων laborum pro exercitationibus vsurpasse. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 53. p. 373. v. 47. Si ex multa quiete ad ampliorem πόνον laborem derepente deueniat. Quo loco rursus Galenus dicit: Πόνος, id est, labor, nunc Hippocrati laesionem indicat, multis specialibus laesionibus genus exsistens. Secundo aphor. t. 16. p. 391. v. 18. Vbi fames, non oportet πονέειν laborare. Vbi Galenus ait: Hic per laborem intelligere oportere vehementem motum, quem exercitium nominant. In hanc itaque sententiam ipse dicebat: Labores cibum antecedant. Et t. 49. p. 392. v. 9. Assueti solitos πόνους ferre. Sumitur etiam haec vox pro dolore, in qua significatione locus ab Erotiano adducitur, qui

ὑγιείας, [1] ἀκορίη τροφῆς, ἀοκνίη [2] πόνε. Ἀντὶ δὲ ὀδύνης, ὅταν φῇ, Δύο πόνων ἅμα γινομένων μὴ κατὰ τὸν αὐτὸν [3] τόπον. Ἐπὶ κεφ τῆς βλάβης, ὅταν εἴπῃ, Ἐν ᾧ νοσήματι ὕπνος πόνον ποιέει, θανάσιμον· ἢν δὲ ὕπνος ὠφελέῃ, ἐ θανάσιμον. [3] Μὴ [h] ἐπισήσας δὲ Ἀσκληπιάδης τὸ ἦρος μὴ ἐξηγεμένε, ἐξ ὧν ἐπιφέρει, Ἢν

[1] ἀκυρίη *MS. D.* [2] πόνου *MS. D.*

qui eſt in ſecundo aphoriſm. t. 46. p. 392. v. 6. Δύο πόνων duobus doloribus ſimul fientibus, non ſecundum eumdem locum, vehementior obſcurat alterum. Quarto de morb. p. 173. v. 38. de laboris nocumento: Et ex hoc πόνος dolor oboritur. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 23. p. 309. v. 17. de Cleanactide: Et aliarum partium πόνοι dolores aderant, laſſatorum modo. Et t. 29. p. 310. v. 33. Praecordii dextri πόνος dolor. Et t. 31. p. 311. v. 7. de Melidia: Capitis, et colli, et pectoris πόνος dolor fortis coepit. Et libro tertio com. 2. t. 6. p. 321. v. 14. Πόνοι dolores circa praecordia. Et v. 15. Iuxta ventrem πόνοι dolores. Et libro ſexto com. 7. t. 33. p. 350. v. 17. Πόνοι labores, tertio, quinto, ſeptimo, nono menſe. Quem locum exponens Galenus inquit: Appellare ſolet πόνας Hippocrates, hoc eſt, labores pro eo, quod ὀδύνας, hoc eſt, dolores quandoque, vt etiam pro quauis moleſtia idem nomen vſurpat, vt hoc loco. Et com. 8. t. 42. p. 351. v. 30. de Phaetuſa, Pythiae vxore: Poſtea ad articulos πόνοι dolores et rubores oborti ſunt. Secundo aphoriſm. t. 6. p. 391. v. 7. Quicumque aliqua corporis parte πονέοντες dolentes, plerumque πόνων dolores non ſentiunt. Vbi Galenus inquit: Πόνας dolores ſolet nominare nonnumquam diſpoſitiones ipſas, in quibus dolemus, in quem ſenſum dicebat in libro epidemiorum: In Cranone antiqui dolores frigidi, noui autem calidi: haud quaquam dolores calidos frigidoſque, ſed diſpoſitiones, ex quibus fiunt, ita nominans. Et hoc in loco igitur, eodem modo dolores ipſas diſpoſitiones nominauit, quaecumque cum dolore fieri ſunt natura aptae. Et t. 48. p. 392. v. 9. In omni corporis motu, quum inceperit πονέειν dolere, quieſcere ſtatim laſſitudinem eximit. Galenus in expoſitione inquit: Verbum πονεῖν, id eſt, laborare, ſignificat dolere, et fatigari: et in vtroque ſignificatu ſermo verus eſt. Et libro

tationem, vbi inquit: Exercitatio pro ſanitate conſeruanda, inſatietas nutrimenti, alacritas πόνε ad laborem. Pro dolore autem, quum ait: Duobus πόνων laboribus ſimul ortis, non in eodem loco. In detrimento autem, quum inquit: In quo morbo ſomnus πόνον laborem facit, mortale. Si vero ſomnus iuuat, non mortale. Quum autem Aſclepiades Herois interpretantis mentem non perpenderit, ex his, quae infert: Si autem ſomnus iuuat, non

[3] μὴ *expungit St.*

bro quarto t. 32. p. 394. v. 26. Quibuſcumque reſurgentibus ex morbis, ſi quid πονέσει doluerit, iſtic abſceſſus fiunt. Vbi Galenus rurſus inquit: Siquidem πόνος et vehementem ſignificat motum, et dolorem, et laeſionem, ſicuti prius dictum eſt: liquet quod etiam laborare, plurimo vti motu ſignificabit, et aliquem habere, vel dolorem, vel laeſionem. Et t. 44. p. ead. v. 44. Quibus febres longae, his tubercula ad articulos, aut πόνοι dolores fiunt. Quo loco Galenus dicit: Siue per πόνες dolores intellexerimus, ſiue laeſionem, vterque intellectus habet rationem. Et t. 45. p. ead. v. 45. Quibus tubercula ad articulos, aut πόνοι dolores ex febribus longis fiunt. Tertius locus, qui ab Erotiano adducitur, eſt in ſecundo aphoriſmorum t. 1. p. 391. v. 5. In quo morbo ſomnus πόνον laborem facit, mortale. In expoſitione cuius Galenus in hunc modum ſcribit: Quod πόνος, hoc eſt, labor, nunc laeſionem ſignificet, clarum eſt ex eo, quod opponitur. Inquit enim: Si vero ſomnus iuuat, non mortale. Et primo aphor. t. 7. p. 390. v. 16. Vbi igitur peracutus eſt morbus, ſtatim etiam extremos πόνες labores habet. Vbi Galenus ait: Πόνες vel acceſſiones, vel ſimpliciter caſus vniuerſos nominaſſe. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 53. p. 374. v. 1. Sin minus, πόνον dolorem in corpore inducet. Quo denique loco Galenus aſſerit, πόνον hoc loco ſignificare laeſionem, quum multarum laeſionum ſpecie differentium genus ſit. EUST. Eſt et alia lectio τὰ γυμνάσια. In ſequenti autem verſu non dubium eſt, quin ὑγιείης iuxta linguae Ionicae idioma, quo vſus eſt Hippocrates, reſcribendum ſit. ST. Vide Foeſ. p. 523.

g. Inuenitur etiam ſcriptum τὸν αὐτὸν τρόπον. In ſequentibus ſcribi debet ἐπὶ δὲ τῆς βλ. ST.

h. Particula μὴ aut expungenda, aut in aliam vocem mutanda videtur. ST.

Ἦν δὲ ὕπνος ὠφελέῃ, ὀ θανάσιμον· φησὶ, Πῶς δύναται τοῦτο εἶναι ἀληθὲς, τοῦ μὲν πόνου, κατ' ἐπίτασιν αἰσθήσεως γινομένου· τοῦ δὲ ὕπνου κατ' ἐκλύσιν.

[i] Πίαρ) τὸ λιπαρώτατον καὶ [k] [1] νοσιμώτατον. Καὶ Πίερον τὸ λιπαρόν.

[l] [2] Πίλοισι) πίλοι καλοῦνται παρὰ Λάκωσι τὰ [3] σκεπάσματα [4] σκιᾶς χάριν πεποιημένα.

[m] Πρόβατα) οὕτω καλεῖ κοινῶς πάντα τετράποδα νῦν.

Παραμ-

[1] νοσιμώτατον *St. et Foes.* [2] πιλοῖς *ap. Hipp.*

i. Libro de nat. pueri p. 34. v. 31. Sic etiam si venter πιαρὸν pinguitudinem in se habeat a cibis ac potibus, comprimaturque ab vteris πίαρ pinguitudo prosilit in omentum ac carnem. Et parum infra v. 42. de venis mammarum lactantium: Ampliores autem factae a ventre πιαρὸν pinguitudinem trahentes, in mammas distribuunt. Et p. 37. v. 13. At vero arbores non fructiferae, in se πίαρ pinguitudinem tantam non habent, etc. Secundo de morb. mul. p. 288. v. 43. de subdititiis ad vterum: Vehementer vero ducit omnigena hoc. Fici πίαρ pingue elaterii potiones duas, etc. Πίερον non reperi, sed πιαρὸν, vt in exemplis adductis vides. Et πίονες, secundo de morb. vulg. sect. 1. p. 312. v. 21. et πίονος libro sexto com. 5. t. 14. p. 347. v. 32. Ac etiam πίον eiusdem com. 6. t. 3. p. 348. v. 4. EUST. Vide Foes. p. 507.

k. Reponendum νοσιμώτατον, vt in aliis codicibus legitur. ST. Cuius emendatio vocis νοσιμώτοτον in νοσιμώτατον firmatur, quia νόσιμον explicatur per τὸ ἡδύ.

l. Subindicatur locus de aere, loc. et aquis p. 78. 16. Vide Foes. p. 508. qui varias huius vocis significationes docte ac egregie interpretatus est.

m. Pro vniuerso pecudum genere vtitur hac voce Hippocrates in libro de nat. pueri p. 39. v. 22. Similiter autem habent et πρόβατα, pecora, et ferae et volucres. Libro de carnibus p. 41. v. 13. Et vbi nati fuerint, celerrime ventrem tum homines, tum τὰ πρόβατα pecora exonerant. Libro de sacro morbo p. 122. v. 42. Non enim alia vlla ipsis sunt προβάτων pecora, praeter capras et boues. Et p. 126. v. 28. Cognouerit autem hoc ipsum quis maxime ex προβάτοισι pecoribus, hoc

non mortale: Inquit, quonam modo poteſt hoc eſſe verum, quum πόνος, id eſt, detrimentum, cum incremento ſenſus fiat, ſomnus vero per ſenſus diſſolutionem.

Πίαρ) maxime pingue, et ſaluberrimum, et πίερον pingue.

Πίλοισι) a Laconibus πίλοι ea appellantur, quae operimenta vmbrae cauſa ſunt facta.

Πρόβατα) ſic quadrupeda omnia communiter nunc appellat.

Παραμ-

[3] σκέπανσματα *MS. D.* [4] καὶ ἔ *MS. D.*

hoc morbo correptis, et praeſertim capris. Germanus interpres vertit ouibus, et perperam, vt patet ex his, quae Galenus ſcribit in expoſ. t. 27. libri primi de articulis, in quo loco haec Hippocratis verba adducuntur, licet ſint nonnihil diuerſa ab illis, quae in exemplaribus Hippocratis leguntur. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 12. Defluit multum, velut vrina προβάτου ouilla. Sic vertit Germanus interpres, verterem tamen, pecoris. Primo de articulis t. 27. p. 474. v. 31. Recte enim ſcripſit Homerus, ex omni προβάτων pecore, boues tempore hoc maxime pati. Vaticanus codex habet θρεμμάτων, quae vox idem ſignificat. Vbi Galenus ait: Pecus πρόβατα nunc dixit, volens ſignificare vniverſum pecus, quemadmodum et libro de morbo comitiali, vbi ad verbum legitur, ἤκ ἐσιν ἄλλο πρόβατον ἐδὲν ἢ βόες καὶ αἶγες, hoc eſt, nullum aliud pecus eſt, praeterquam boues et caprae. Simile quid apud Poetam legitur, vbi ait: Πολλά τε οἱ πρόβατα ἔσι, id eſt, multa adſunt illi pecora (eſt Il. 14.). Vult enim ſignificare gregem pecudum, armentumque, quam vocem e maioribus multi ſimiliter vſurpant. Libro de haemorrh. p. 520. v. 41. de extuberantia haemorrh. Si namque mollis ſit, et ſub tectorio cedat extuberantia, digito ipſum auferre oportet. Nihilo enim plus difficultatis haec res habet, quam ſi quis, dum πρόβατα ouicula excoriatur, digitum inter cutem et carnem adigat. Sic vertit Germanus interpres. Rectius tamen duceretur pecoris decorticati. Pro ouibus vſurpatur haec vox ab Hippocrate tum alibi, tum vero in libro de aere, aquis et locis p. 78. v. 21. de Scythis: Sequuntur autem ſimul πρόβατα, oues, boues, et equi. EVST. Vide Foeſ. p. 528. Heſych.

n Παραμπεχομένοι) παρακαλυπτομένοι. Εἴρηται δὲ [1] παρὰ τὴν ἀμπεχόνην, ἥτις ἔστι παρακατάληψις.

o [2] Παιδικὸν πάθος) [3] παιδίαν νῦν τὴν παιδοτροφίαν. [q] Ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πελίᾳ φησὶ, [4] λευκὸν αὐτὴν ὅ δ' ἐπαίδευσε γάλα.

p Πέρονα) [5] διάτροπιν.

q Πλάτας) τὰς ὠμοπλάτας.

r Παρήκεσι) παρατέτανται.

s Πιπίσκοντα) ποτίζοντα.

t [6] Περόνας) τὰς κονδυλώδεις τῶν ὀστῶν ἐπαναστάσεις.

[1] *Vox* παρὰ *omissa in MS. D.* [2] παίδειον πάθος *Foes. ex coni.* [3] παιδείαν *ex emend. St. et Foes.*

Hesych. quoque exponit τὰ τετράποδα et τὴν τῶν βοσκημάτων κτῆσιν.

n. Foes. p. 482. existimat hanc Glossam referendam esse ad locum de morbo sacro p. 122. 25.

o. Vide Foes. p. 476. Respicitur ad locum de aere, aquis et loc. p. 452. 39.

p. Aliqui codices habent περοναδιάτροπιν, quid haec vox significet, ignoro. Sunt, qui putant scribendum esse Περονᾶν, διατρυπᾶν, fibula nectere, vel terebrare. KUST. Forte legendum est, περονᾶν, διατρυπᾶν. ST. Vide Foes. p. 503. cui valde suspectus hic locus videtur. Hesychio περόναι sunt τὰ ἀντικείμενα τῇ κνήμῃ ὀστᾶ·) Nomen πέρονα, et eius interpretatio διάτροπιν, corrupta videntur, ac legendum fortasse πέριν, vel πειρῆνα, τὴν τράμην. Πέρις enim idem significare videtur, quod πηρὶν inferius: nempe τὸν περίναιον, vt Galenus interpretatur, (alii περινέον scribunt) hoc est, locum inter anum et pudenda, seu scrotum, qui aliis nominibus etiam τράμις, ὄρρος et ταύρος appellatur. Hesychius pro ipso genitali membro πέριν posuit in his verbis, ἐλάφῳ πέρις δοκεῖ βρωθεῖς πρὸς συνουσίαν ἁρμόζειν. GESN.

q. Libro de locis in hom. p. 65. v. 13. de articulis clauicularum: Reclinatos ad πλάτας scapulas, qui humeris semper adhaerent. Et v. 14. Αἱ δὲ πλάται scapulae vero ad membra brachii, siue totius manus coarticulantur. Et v. 16. de appendicibus scapulae: Quae ad πλάτας scapulas ossi adnascentes, infra coarticulatae sunt. EUST. Vide Foes. p. 512.

r. Libro de loc. in hom. p. 65. v. 15. Iuxta os autem appendices duae παρήκεσιν prodeunt. Et v. 19. de vlna.

Et

Παραμπεχόμενοι) contecti. Dicitur autem παρὰ τὴν ἀμπεχόνην, quae eſt integumentum.

Παιδικὸν πάθος) Παιδίαν nunc ſumit pro educatione puerorum. Hinc Sophocles in Pelia ait: Album ipſum hoc ἐπαίδευσε nutriuit lac.

Περόνα) Διατροπὴν mutationem.

Πλάτας) ſcapulas.

Παρήκασι) porrecti ſunt.

Πιπίσκοντα) potantem.

Περόνας) nodoſas oſſium eminentias. Sic nunc poſitum

[4] λεκὸν αὐτὴν *MS. D.* [5] διατροπὴν *Euſt. et Foeſ.* περονᾶν *et* διατρυπᾶν *quaedam exempl.* [6] περόνεις *MS. D.*

Et v. 31. de femoribus. Et v. 39. de tibia. EUST. Vide Foeſ. p. 487.

s. Vide Foeſ. p. 509. Conferendi ſunt loci ex L. de loc. in hom. p. 69. 33. et 37. et 48. p. 70. 19. 20. 28. etc.

t. Galenus in Exeg. habet περόνην, aliquando totum artus ipſius os, aliquando quod oſſi adnaſcitur, et modo tumorem eius, quod adnaſcitur. Pro appendice et radio vtitur hac voce Hippocrates, libro de loc. in hom. p. 65. v. 15. Iuxta os περόναι appendices duae prodeunt. Et v. 16. Quae vero in cubiti flexura ſunt, infra quidem περόνη radio coarticulatae ſunt. Et v. 17. 18. Supra autem περόνης radium paululum in cubiti gibbum, et tunc, tum os, tum περόνη radius in idem commiſſa, articulum in cubiti gibbo faciunt. Iuxta vlnam vero περόναι appendices prodeunt tenues valde quatuor. Et v. 20. Et ad cubiti gibbum quidem duae περόναι appendices conſiſtentes. Et v. 22. Quae vero infra ſitae ſunt, et intus reclinatae, hae vtraeque committuntur ad περόνην radium. Et περόνην radium appellatum faciunt. Et v. 24. Αἱ δὲ περόναι appendices vero hac parte tenerae exiſtentes. Et v. 31. Iuxta femora autem περόναι appendices duae protenduntur. Et v. 39. Iuxta tibiam autem περόναι appendices duae procedunt. Sic vertit Germanus interpres. Sumitur etiam haec vox pro calcanei eminentia. Quarto de artic. t. 6. p. 495. v. 7. Et περόνης calcanei os, quod e directo illi ſubiacet, ad externam partem retrudatur. Galenus non modo in expoſitione huius textus, verum etiam in ſecundo de fract. t.

σεις. [w] Οὕτω κεῖται νῦν. [v]Οτε δὲ ἀντὶ τῆς κερκίδος τάττει τὴν λέξιν. Διαγόρας δὲ ὁ Κύπριός φησι τὰ προαιρετικὰ νεῦρα περόνας αὐτὸν καλεῖν.

[x 1] Πλανώδεα) [y]Εσι τὰ μὴ κατὰ τάξιν γινόμενα. [z]Οθεν καὶ Πλανήτες πυρετοὶ λέγονται οἱ μὲν κατὰ τάξιν [2] φοιτῶντας.

[y] Πλήμνας) τὰς χοινικίδας τῷ τροχῷ [3] δι' ὧν ὁ [4] ἄξων τρέφεται.

[z] Περαιωθεῖσαι) εἰς ἀλλήλας συννεύσασαι ὡς ἑκατέραν λαβεῖν τέλος.

[a] Πέλον) [5] ὑπόφαιον. Ἀγνοοῦντες δέ τινες γράφουσι πέλιον, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ φησὶ, κυνὸς [6] πέλης [7] τετμηκάδος βοὸς [8] ῥινέων.

Προμη-

[1] πλανωδέειν *MS. D.* πλανωδέατα *Euſt. et Iunta.* [2] φοιτῶντες *Foeſ.* [3] δι' ἓ *MS. D.* περὶ τὸν ἄξονα τρεφομένας *mauult Foeſ.* [4] ἄξιον *MS. D.*

34. et in tertio t. 55. dicit περόννην ſignificare exterius os tibiae, quod ſuram, ſeu fibulam appellant. EUST. Vide Foeſ. p. 503.

u. Quomodo hoc intelligendum ſit, docui in principio harum adnotationum. ST.

x. Vel πλανώδεα, vt habet aliud exemplar, quarum vocum neutram inuenio. Primo de morb. mul. p. 235. v. 48. Et febris πλάνος erronea corripiet, vel πλανήτης, vt habet Codex Vaticanus. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 16. p. 303. v. 11. de febribus: Semitertianae, tertianae exactae, quartanae, πλανῆτες erroneae. Et t. 22. p. ead. v. 20. Diurnae vero, quotidianae, et nocturnae, et πλανῆτες erroneae multae. Et t. 25. v. 30. Rigores vero, omnibus quidem inordinate, et πεπλανημένως erroneo modo fiebant. Et com. 3. t. 17. p. 307. v. 28. Πλανῆτες erroneae porro febres et quartanae. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 51. p. 373. v. 40. Sanus multo citius ſic fiet, quam ſi πλανώμενος oberrans curetur. Et v. 42. Si ſtatim ab initio πλανώμενος oberrans vel obambulans curatus eſſet. Tertio aphoriſm. t. 22. p. 393. v. 17. Et febres quartanae, et πλανῆτες erroneae. Tertio progn. t. 27. p. 408. v. 7. Verum ad quartanam deducetur, ſi intermiſerit, et πεπλανημένον erroneo modo apprehenderit. EUST. Vide Foeſ. p. 511. Celſus tales febres

ſitum eſt. Aliquando vero pro radio vocem accommodat. Diagoras vero Cyprius inquit: Περόνας neruos arbitror voluntarios ipſum appellare.

Πλανωδέσατα) quae nullo ordine facta ſunt. Hinc etiam febres Πλανήτες dicuntur, quae nullo ordine invadunt.

Πλήμνας) modioli rotae, in quibus axis vertitur.

Περαιωθεῖσαι εἰς ἀλλήλας) aſſentientes, vt vtraque finem conſequatur.

Πέλλον) ſubfuſcum. Ignorantes autem nonnulli, πέλλιον ſcribunt, vt etiam Sophocles in Paſtoribus, et in Amphiarao inquit: Canis πέλλης, hoc eſt, cinerei coloris, mugientiſque bouis.

[5] ἱππόφωιον *MS. D.* [6] πέλλης *MS. D.* πέλλον *Euſt. et Iunta.* πέλον *alii.* [7] τε Ἰμηκάδος *Foeſ.* [8] ῥηνέων *MS. D. et quaedam exempl.*

bres incertas L. II. c. 1. et vagas L. III. c. 5. appellat.

y. Galenus in Exeg. habet πλήμην, rotae modiolus. Secundo de fract. t. 41. p. 461. v. 31. Aut enim πλήμνην rotae modiolum, aut aliud quid huic ſimile defodere oportet. Et v. 34. Atque ita ligno in ſummum πλήμνην modiolum indito, reſtringere, ita vt alii contra extendant. In cuius com. Galenus ait: Tibi ignotum eſſe non credo rotae modiolum πλήμνην ab Ionibus appellari, quum apud Poetam quoque hoc vocabulum legatur. Eſt autem hoc Iliad. ν'. vbi inquit: Πλῆμναι δ' ἀργύρῳ εἰσὶ περίδρομον ἀμφοτέρωθεν. *Modioli autem argento ſunt circumdati vndique.* EUST. Vide Foeſ. p. 514. Pollux πλημνὴν vocat τὸ περιειλημένον τῷ ἄξονι.

z. Libro de natura offium p. 59. v. 44. de venarum diſtributione: Inde vero rami in vnamquamque rectitudinem inferuntur, per carnes, et oſſa περαιωθεῖσαι ἀλλήλας mutuo tranſeuntes. Primo de art. t. 44. p. 476. v. 3. Pellucidis autem his ferramentis vrere oportet, quo quam celerrime pro viribus περαιωθῇ penetrent. Sic vertit Germanus interpres. EUST. V. Foeſ. p. 494.

a. Galenus in Exeg. habet πέλλα liuores ſubfului, quos etiam πελιροὶ dicit. Zenodotus in gentium vocabulis ſcribit: Sicyonios fuluum πέλλον appellare. Quae expoſitio ab Erotiani ſenſu nonnihil

[b] Προμηθέεσθαι) προβουλεύεσθαι, φροντίζειν.

[c] Περκνὸν) μέλαν.

[d] Προβουλεύοντες) προγιγνώσκοντες καὶ προφυλαττόμενοι.

[e] Πηχέδεον τὸν ταῦρον) οἱ δὲ τὸ περίνεον. Βακχεῖος δὲ, διάβασιν τινά.

[f 1] Πελάσαι) ἐγγίσαι.

[g 2] Πισσήρην) κηρωτὴν, τὴν τετραφάρμακον καλουμένην.

[g 3] Πυκινὴ) πυκνή.

[h] Πλοώδης) Εὐρυκλῆς φησὶν, εὐρύχωρον χάλασμα ἔχουσα καὶ οἷον ἐμπλέουσα.

[i 4] Περίδας) ἑκατέρωθεν [5] ἐγκεκλιμένον μηνοειδῶς. Ἔνιοι δὲ, περιφερές.

Περι-

[1] πελάσει) ἐγγίσει *MS. D. Euſt. et Iunta.* [2] πιασκρὸν *MS. D.* πισσηρὴν κηρωτὴν) *quaedam exempl.* [3] πικυνὴ *Iunta et Euſt.*

hil diſcrepat. Primo progn. t. 7. p. 401. v. 38. Color totius faciei pallidus, aut etiam niger, et πελιὸν liuidus, aut plumbeus. Libro de vulneribus capitis, p. 450. v. 42. Apparet velut ſalſamentum colore fuluum ὑποπέλιον ſubliuidum. Quae vox in alio Erotiani exemplari vario modo ſcribitur: nimirum πέλον, πέλιον, et πέλης. EUST. V. Foeſ. v. 491. Heſych. explicat φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ.

b. Vide Foeſ. p. 531. Loca ſunt de fract. p. 557. 39. p. 594. 26. p. 595. 30. p. 621. 34. p. 650. 29. 35. p. 252. 12. et de rat. vict. in morb. acut. p. 46. 54.

c. Libro de vulner. cap. p. 450. v. 43. Et os tenue corrumpi incipit, et fit περκνὸν valde nigrum. EUST. Vide Foeſ. p. 502. Locus eſt de vulner. p. 450. 43. Heſychius μελάνον καὶ ποικίλον interpretatur.

d. Vide Foeſ. p. 529. Reperitur in prognoſt. p. 118. 35.

e. Vide Foeſ. p. 505. qui mendis hunc locum laborare exiſtimat.

f. In aliquibus exemplaribus ſcribitur πελάσαι, quae vox ſignificat ἐγγίσαι, hoc eſt, appropinquare. Ceterum quam ob rem hanc dictionem repetat, quum eam iam explicauerit, tu ipſe iudicabis. EUST. Quin recte hanc vocem retulerim ad prognoſt.

Προμηθέεσθαι) prouidere, cogitare.

Περκνὸν) nigrum.

Προβαλεύοντες) praescientes, et praecauentes.

Ηηχέδεον) taurum. Nonnulli vero περίναιον, hoc est, partem inter anum et testes. Bacchius autem transitum quemdam.

Πέλασσει) appropinquabit.

Πισσυρὴν κηρωτὴν) quod tetrapharmacum appellatur.

Πίκυνή) densa.

Πλοώδης) Eurycles interpretatur latum, patentem hiatum habentem, et quasi ἐμπλέουσαν innatantem.

Περῤῥίσαι) vtrimque vt Luna incuruatum. Nonnulli vero dicunt circulare.

[4] *περιῤῥηδὲς Gesn. et Foes. quaedam exempl. habent περρίσαι, alia περῤῥέλαι, vt Eust. et Iunta. περίβαις MS. D.*

[5] *ἐγκακλιμένον MS. D.*

gnost. p. 45. 52. nullus dubito; legitur ibi καὶ ταῦτα ποιέων τῷ Φθινοπώρῳ προσπελάσῃ: sed notat Foesius Galenum legisse πελάσῃ, nec aliter, vt puto, Erotianus, apud quem proin corrigo πελάσῃ, ἐγγίσῃ. Et sane saepius in Hippocrate obseruare est; alios composita voce scripsisse, quae alii simplici efferebant: sic eodem hoc prognostico p. 36. 3. Erotianus in suis reperit λέγων, vbi hodie editur προλέγων. HER. V. Foes. p. 491.

ff. Secundo de morb. mul. p. 277. v. 10. de vteri procidentia: Πησσηρῇ picato cerato illinito. Et p. 282. v. 26. Aut κηρωτὴν πησσηρὴν ceratum picatum cum resina subdito. EUST. Apud Foes. p. 510. plura de hac voce.

g. In aliquibus codicibus scribitur πυκινὴ. Secundo de morb. mul. p. 268. v. 33. Et rigor, et febris acuta πικνὸν densa, magna, et simul horror corripit. EUST.

h. Primo de artic. t. 69. p. 478. v. 18. Proxime quidem clauicula ad humeri articulum πλοώδης fluctuat. Vaticanus codex habet ἀσήρικτος non firma. In cuius com. Galenus ait: Dixit πλοώδης ἐστὶ, quod supernatat, id autem quasi sine sulcro significat. EUST. Vide Foes. p. 515.

i. Περῤῥίσαι vel περιῤῥῆδὲς) Galenus in Exeg. dicit significare, quod est ex vtraque parte perfractum. Secundo de morbis mul. p. 279. v. 43. Iuxta coxas vero vestes laneas aut lineas

[i] Περιτενές) περιτεταμένον.
[k] Πρόσαρσιν) [kk] [2] προφοράν.
[l] [3] Πρήγματα) κτήματα.
[ll] Ποταίνια) Βακχεῖος ἐν β' φησὶ τὰ πρόσφατα.
[m] Πυθμενόθεν) Βακχεῖος ἐν β' φησὶν ἐξ ἀρχῆς· ἔστι δὲ μᾶλλον κάτωθεν καὶ οἷον [4] ἐκ βάθους. Εἴρηται γὰρ ἀπὸ τῆς πυθμένος.

Penta-

[1] περιτινὲς *MS. D.* περιτενέος, περιτεταμένα *mauult Foes.*
[2] προσφορὰν *MS. D. et sic mauult St.*

neas molles supponat, vt ne corpus περιῤῥῆδες in alterutram partem dilabatur. Primo de artic. t. 73. p. 478. v. 45. luxta medias autem scapulas aliquid altius suppositum fuerit, quo pectus maxime περιῤῥῆδες in vtramque partem inflexum sit, seu, vt alii vertunt, recuruetur. Quem locum exponens Galenus, inquit: Si homo resupinetur, subiecto inter scapulas iuxta spinam puluino, seu ceruicali, siue tali quopiam, vt hac via thorax totus recurvetur: hoc autem expressit vocabulo περιῤῥῆδες, quod Poeta etiam vsurpauit, quum inquit: περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζη κατέπεσε, hoc est, anfractum mensis superincidit. Odyss. XXII. EUST. Pro περίδας legitur etiam περῤῥέλαι. Sed vtramque scripturam depravatam esse constat, nec dubito, quin περιῤῥῆδες reponendum sit, quo Hippocrates aliquoties vsus est, vt περὶ γυν. II. ὡς μὴ περιῤῥῆδες ἢ τὸ σῶμα. Item περὶ ἄρθρων, Κατὰ δὲ τὸ μεσηγὺ, τῶν ὠμοπλατέων ὑψηλότερόν τι ὀλίγον ὑποκέοιτο, ὡς περιῤῥῆδες ἔῃ τὸ σῆθος. Exponit autem Galenus περικεκλασμένον ἐφ' ἑκάτερα, quae expositio valde vicina est ei, quod affertur ab Erotiano. ST. Pro περίδας lego περιῤῥῆδες, vt Galenus habet. GESN.

k. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 16. p. 371. v. 10. De forbitionis igitur προσάρσιος exhibitione ita sentio. Et t. 18. p. ead. v. 17. Recte tamen mutatio transferenda est, et ex mutatione πρόσαρσις exhibitio eorum, quae per os sumuntur, adhuc magis. EUST. Vide Foes. p. 534.

kk. Est et alia lectio προσφοράν, quam sequendam puto. ST.

l. Libro de lege p. 19. v. 41. Ceterum sacrae πρήγματα res, sacris hominibus demonstrantur. Et libro de insomniis p. 107. v. 8. ἐν δικαίῳ πρήγματι iusta in re. Sic vertit Germanus interpres.

Libro

Περιτενὲς) circumductum.

Πρόσαρσιν) exhibitionem.

Πρήγματα) poſſeſſiones.

Ποταίνια) Bacchius in ſecundo libro recentia interpretatur.

Πυθμενόθεν) Bacchius in ſecundo libro, a principio, exponit. Verum rectius eſſet ab imo, et quaſi a profundo. Dicta eſt enim haec vox ἀπὸ τῦ πυθμένος, id eſt, a fundo.

[3] προήγματα *MS. D.* [4] ἐκράθης *MS. D.*

Libro de flatibus p. 118. v. 47. Sed haec de vniuerſa hac πρήγματος re dicta ſufficiant. Et p. 120. v. 29. Πρήγματι καὶ ἑτέρῳ et alia in re. Primo de morb. mul. p. 238. v. 29. Totis mulierum πρήγματα negotiis expenſis. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 311. v. 39. de tuberculis: Fortaſſis autem et ex aliis communibus πρηγμάτων rebus, quae quidem citius fiunt, breuiora ſunt. Et libro ſexto, com. 8. t. 15. p. 350. v. 32. Mentis intelligentia ipſa, per ſe ipſam, citra inſtrumenta, ac πρήγματων negotia, triſtatur, laetatur. In epiſtola ad Abderitas, p. 525. v. 11. Πρῆγμα rem ipſam vrgere. Et in illa, quae ad Philopoemenem ſcripſit, p. 526. v. 6. Ἀνθρωπίνων πρηγμάτων humana negotia. Et in alia ad Damagetum p. 526. v. 48. Vrget enim πρῆγμα res ipſa, o amice. Et p. 527. v. 3. Ridere non ceſſat in omni πρήγματι negotio. Et denique in ſecunda ad eumdem epiſtola p. 530. v. 24. Ego autem vnum hominem rideo dementia quidem plenum, rectis autem πρήγματων actionibus vacuum. EUST. Vide Foeſ. p. 526.

II. Galenus in Exeg. ait: Dores appellare recentia. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 34. p. 372. v. 20. Et didiceris quale quid faciant polentae ποταίνια recentes non aſſuetis, et aliae his, qui ποταίνια recentibus vti aſſueti ſunt. In cuius com. Galenus ait: Recentes quidem ποταίνια vocaſſe, Ionica et priſca voce. Vtitur etiam frequenter hac dictione in libris de morb. mulebr. EUST. Vide Foeſ. p. 525. Heſych. exponit νέον, πρόσφατον οἱ δὲ ξύνεγγυς.

m. Galenus in Exeg. exponit, non penitus, ductum a fundo vaſorum, ac ſi diceres, integre, plane, perfecte, aut ab initio, aut omnino. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 42.

n [1] Πενταφύλλη) *Βοτάνης ὄνομα.*

o Πικερίῳ) *Βετύρῳ.* Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φησὶν, ὅ τι Θόας ὁ Ἰθακήσιος ἰσορεῖ παρὰ Φριξὶ πικέριον καλεῖσθαι τὸ βέτυρον.

p [2] Πηνιρά) τὸν [3] ὄσχεον φησὶν ἕτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς, παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ φησὶ καὶ ἐξ ἐλάφοιο. Καὶ πηνάρα θοραίην.

q [4] Παλύνων) *ἐπιπάσσων.* Ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶν, — [5] ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε.

Πίσσα

[1] *πενταφύλλου, vel πενταφύλλα legendum, vt habent mel. exempl. Foes.* [2] *Etiam πήνηρα in MSS. St. πειρῖνα Gesn.*

t. 42. p. 372. v. 45. πυθμενόθεν funditus igitur ignorant, tum hi, qui granosa ptisana vtuntur, quod ab ipsa laeduntur, quum sorbere incipiunt. In cuius com. Galenus ait: Verbum πυθμενόθεν, id est, funditus, vel παντελῶς, hoc est, omnino, vel ἐξ ἀρχῆς, quod est, ab initio, Hippocrati indicat. EUST. Vide Foes. p. 543.

n. Secundo de morb. p. 148. v. 48. Radicum πενταφύλλα quinquesolii tritarum acetabuli mensuram ex aqua bibendam dato. Et libro tertio p. 165. v. 27. Radicum πενταφύλλα quinquesolii manipulum tundito. Huius herbae nomina et vires leges apud Dioscor. L. III. c. 40. EUST. Vide Foes. p. 492.

o. Galenus in Exeg. eodem modo, quo Erotianus hanc vocem exponit. Primo de morb. mul. p. 249. v. 22. Et rursus intermissis diebus tribus, eo, quod cum πικερίῳ butyro paratur, alluito. Et p. 263. v. 6. Et libro secundo p. 268. v. 16. et 40. Et p. 282. v. 35. EUST. Haec vox legitur de morb. mul. p. 614. 10. HER.

p. Quum Antigoni opera non exstent, difficile est rectum sensum ex eius verbis elicere, et errores a librario commissos emendare. Hanc vocem apud Hippocratem non reperio, et ideo ad ea, quae Nicander et Suidas scribunt, confugiendum est. Πηρῖνα τὸν ὄσχεον φησὶν ἕτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς, παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ, ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς φησί. Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πηρῖνα θοραίην. Quorum verborum interpretatio haec est, πηρῖνα, scrotum sic ait appellari Antigonus Grammaticus, ab eo, quod est, velut in πήρᾳ. Sicvt et Nicander in Theriacis ait:

Πενταφύλλον) herbae nomen.

Πικερίῳ) butyro. Sicut et Ariſtophanes im commentariis inquit: Thoantem Ithaceſium ſcriptum reliquiſſe πικέριον apud Phryges butyrum appellari.

Πήνιρα) ſcrotum ſic ait appellari Antigonus Grammaticus, παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ, hoc eſt, ab eo, quod eſt velut in pera. Φησὶ καὶ ἐξ ἐλάφοιο, καὶ πηνάρα θοραίην.

Παλύνων) ſpargens, vt etiam inquit Homerus. Deinde farinas albas πάλυνεν, id eſt, aſpergebat.

[3] ἔσχεον *MS. D.* [4] πάλινε *MS. D.* [5] ἐπεὶ δὲ *MS. D.*

ait: Quum incidiſſet cerui πηρῖνα ſcrotum genitale. Ex quibus verbis clare patet, non πήνιρα, ſed πηρῖνα eſſe legendum. Galenus praeterea in Exeg. habet πήρινα, perineum, et in libro de haemorrh. et fiſtul. ſic appellare ſedem videtur. Quod tamen probare non poſſum, quia in neutro eorum librorum haec vox reperitur. EUST. Pro πηνιρὰ lego πειρῖνα, de cuius vocabuli ſignificatione modo dictum eſt. GESN. Corruptiſſima haec: ſed optime Euſtachius et Foeſius corrigunt πηρῖνα) τὸν ὅσχεον φησὶν ἔτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς φησί· Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πηρῖνα θοραίην. Conſulenda omnino Foeſii oeconomia. Sed, quod primarium erat, non indicarunt locum Hippocratis, vbi legitur, πηρῖνα. ego nullus dubito, quin is ſit p. 622. 13. σίδης νεαρῆς τὰς κοκκὰς τρίψας, καὶ ἐκπιέσας τὸν χυλὸν, καὶ χελώνης θαλασσίης περινέου κατακαύσας, τρίψας ἐγχέαι εἰς τὸ αἰδοῖον. Pro περῖνεον Erotianus hic reperit πηρῖνα, nec aliter Galenus πηρῖνα· τὸν περίναιον explicans: quae Galeni interpretatio margini adſcripta textui corrumpendo anſam dediſſe videtur, quod et alibi accidit. HER. Lego παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ τὰς διδύμας εἶναι. Φησὶ δὲ καὶ Νίκανδρος, Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πειρῆνα θοραίην. Exſtat locus apud Nicandrum in Theriacis inter communia aduerſus ſerpentium morſus remedia. GESN.

q. Galenus in Exeg. habet παλύναι inſpergere. Primo de morb. mul. p. 256. v. 12. Reperio ἀπαλήνων, quae vox a priori diuerſa eſt. Locus, quem ex Homero adducit, eſt in ſexto Iliadis. EUST. Legitur haec vox de morb. mul. p. 623.

r [1] Πίσσα [2] ἡδυντὴ) ἡδυντὴν πίσσαν λέγει τὴν [3] ἠρτυμένην.

s [4] Πάλης ἀλφίτου) πάλη λέγεται τὸ λευκότατον καὶ λεπτότατον τοῦ ἀλφίτου.

Πολφοὶ) βολβοὶ, ὡς Μεταγένης φησὶ, ῥαφανίδος, ἀμύλου, λεκύθων, καρύων, ζωμοῦ, πολφῶν, οἴνου, κολοκύνθης. Οἱ δὲ βρῶμά τι πολτῶδες εἶναι.

t Πρόμαλον [5] φάξας) πρόμαλον ἐστὶν εἶδος φυτοῦ· οὗ μέμνηται καὶ Εὔπολις ἐν Αἰξί.

u Πωρωθῆναι) παχυνθῆναι, καὶ παγῆναι.

x Πύλας) Τόπος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς πυλαίας Δήμητρος ἱερὸν ἵδρυται.

y Περναίς) πωλῶν. Ὡς καὶ [6] Ὅμηρος φησὶν, Κτείνων καὶ περναὶς νήσων ἐπὶ [6] τηλεδαπάων.

Προ-

[1] ἡδυντὴν πίσσαν *mauult Foes.* [2] ἡ δ' αὐτὴ *MS. D.* [3] ἠρτιμένην *MS. D.*

p. 623. 52. HER. V. Foes. p. 479. et Hom. Odyss. κ'. v. 520. Il. σ'. v. 560. Hesych. παλύνας interpretatur τὸ λεπτὸν τῆς γῆς ἐπιβαλὼν τὴν λεγομένην χυτήν.

r. Galenus in Exeg. habet ἡδυντὴν πίσσαν, picem odoribus conditam, ea autem aqua et aromatibus coquitur. Secundo de morb. mul. p. 288. v. 27. de mollibus subditiis: Myrrham quoque optimam, et salis granum, et πίσσαν ἡδυντὴν picem aromatis imbutam terito, et apponito. EUST. Vide Foes. p. 510. vbi suam emendationem firmat argumento a more Erotiani, qui disertis verbis Hippocratis vtitur, et sic hoc loco, vbi transposita haec conspiciuntur.

s. Galenus in Exeg. ait ἄλφιτα, non modo sic dicuntur farinae ex hordeo, sed etiam in primo de morb. mul. ἄλφιτα πυρινὰ, hoc est, triticeae farinae vocantur. Et in secundo de morbis maiore, lentium quoque, et erui fricti. Appellant igitur ἄλφιτα omnis moliti grani fragmentum, quod mediocri sit magnitudine. Maiora enim κρήμνα, id est, crassiores farinae; minora vero ἄλφιτα, hoc est, tenuiores farinae appellantur. Primo de morb. mul. p. 250. v. 3. de medicamento ex caseo: Et pinguedinem eius, et πάλην ἄλφιτα polentae pollinem admisceto. Et libro secnndo p. 264. v. 28. Ex potionibus vero πάλη ἀλφίτου polentae pollen

Πίσσα ἡδυντὴ) Ἡδυντὴν πίσσαν dicit conditam picem.

Πάλης ἀλφίτου) dicitur πάλη, quod eſt farinae maxime candidum, et tenuiſſimum.

Πόλφοι) bulbi, vt Metagenes ait: Raphani, placentae, leguminum, nucum, iuris πολφῶν, id eſt, bulborum, vini, colocynthes. Nonnulli vero cibum quemdam e pulte factum eſſe aiunt.

Πρόμαλον φώξας) eſt πρόμαλον plantae ſpecies, cuius etiam Eupolis meminit in Capris.

Πωρωθῆναι) incraſſare, et coagulare.

Πύλας) Theſſaliae locus, in quo etiam πυλαίας Cereris ſacrum eſt exaedificatum.

Περνὰς) vendens, ſicut et Homerus inquit: Interficiens, et περνὰς, hoc eſt, vendens, tranſportans ad inſulas longe remotas.

Προ-

[4] πάλη *MS. D.* πάλην *aut* πάλη ἀλφίτου *mauult Foeſ.* [5] φώξας *MS. D. et ſic MS. St. Euſt. et Foeſ.* [6] τηλεδεπάων *MS. D.*

len in aqua. Et p. 285. v. 20. Et ſecundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 312. v. 40. EUST. Vide Foeſ. p. 477. Heſych. exponit ἄλευρον καὶ σποδὸς, τὸ λαπτότατον τῶν ἀλεύρων.

t. Secundo de morb. mul. p. 285. v. 28. Si vero adhuc feratur fluxus, πρόμαλον φώξας, promalon, ſiue myricam torreto. Et p. 287. v. 28. Hordeum vna cum paleis, et πρόμαλον myricam, et cerui cornu vino ſubigito. Πρόμαλον autem eſſe myricam teſtatur Hermolaus Barbarus in primo libro Corollarii in Dioſcor. c. 124. EUST. Vide Foeſ. p. 531. Heſych. exponit μυρικὴ ἢ ἄγνος. MSS. habent καὶ φώξας. Et ita legitur in vulgg. editionibus Hippocratis in hoc loco περὶ γυναικ. L. II. ἢν δέ τι φέρεται ὁ ῥοὸς πρόμαλον φώξας καὶ τρίψας ἐν οἴνῳ, δίδω. ST.

u. Vide Foeſ. p. 549. et Aegin. L. III. c. 78. vbi huius vocis explicatio legitur.

x. Vide epid. L. IV. p. 338. 22. et III. aegr. 8. et Foeſ. p. 544. ob templum Cereris ibi exſtructum maxime celebratus locus.

y. Locus, quem ex Homero adducit, eſt vigeſimo ſecundo Iliadis χ'. v. 45. EUST. Vide Foeſ. p. 503. In Homeri

[z] Προξένους) ἔτως ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν ἄλλαις πόλεσι μένοντας, καὶ εἰς ξενίαν [1] ἐπιδεχομένους καὶ φροντίζοντας φίλων μὲν, ἐκ ὄντων δὲ πολιτῶν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

[a] Ῥέγχος) [2] ὁ νεωχμὸς, ὡς καὶν τῷ Περὶ πτισσάνης.

[b] [3] Ῥινονυχογραφηθεῖσα) ῥίνα ὑπ' ὄνυχος [4] ξυσθεῖσα. [5] Γράψαι γὰρ λέγεται τὸ ξέσαι· ὡς καὶ [c] Ὅμηρος φησὶ, Νῦν δέ [6] μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός.

[c] Ῥινός) τὸ δέρμα.

[d] [7] Ῥομβός) ἐπιδέσμου ὄνομα.

Ῥεμ-

[1] ἐπιδεχομένη *MS. D.* [2] ὁ νωχμὸς *MS. D.* ῥοχμὸς *Foes. ex coni. et emendatius* ῥέγχος *et* ῥογμῶ. [3] ῥὶς ὀνυχογραφηθεῖσα *et* ῥὶς ὑπ' ὄνυχος ξεσθεῖσα *Foes.*

ri loco Scholiastes περνὰς πιπράσκων exponit. Hesych. περνὰν ἐμπολᾷν, et πέρνησον, πώλησον.

z. Vide Foes. p. 531.

a. Galenus in Exeg. habet ῥέγξιν καὶ ῥέγκος, quod parum refert, quia secunda syllaba vtroque modo, scilicet per κ et per χ scripta apud Hippocratem reperitur. Significat stertorem, ductumque est nomen, inquit Galenus, a strepitu, qui stertendo fit, vt etiam verbum ῥέγκειν. Locus, quem auctor adducit ex libro de ptisana, est in primo de rat. vict. morb. acut. t. 30. p. 369. v. 48. Alii vero ab orthopnea et ῥέγχος stertore suffocati. Et t. 36. p. 370. v. 4. immo ῥέγξιν stertorem facit. Quinto de morb. vulg. p. 339. v. 10. de Hermophili filio: Sequenti autem die voce destitutus iacebat, ῥέγχων stertens. Et p. 343. v. 6. de muliere anginosa: Quarta die conuulsa voce destituta, ῥέγχος stertor. Et libro septimo p. 356. v. 14. de anginosa apud Metronem: Et v. 22. de Ctesiphone: Strangulatio cum ῥέγχεσι stertore. Et p. 357. v. 27. de Antiphanis filio: Scribitur etiam et verbum ῥέγκειν per χ. Primo de morb. p. 133. v. 27. de suppuratis: Et sputo quidem suffocatur, et ῥέγκει stertit, dum non purgatur. Et p. 139. v. 32. de pleuritide: Deinde ῥέγκει stertit, dum non purgatur. Et libro tertio p. 356. v. 10. et 14. de pleuritide: Et ῥέγχη stertat in pectore. Et v. 17. Hoc etiam ῥέγχεσι stertentibus dato.

Πρόξενος) ſic antiquiores appellabant eos, qui in aliis ciuitatibus manebant, et hoſpitio excipiebantur, et qui curam habebant amicorum, qui ciues non eſſent.

PRINCIPIVM P.

Ῥέγχος) ſtrepitus ſtertentis, ſicut et in libro de ptiſana.

Ῥινονυχογραφηθεῖσα) naſus ab vngue ſcalptus. Nam γράψαι dicitur τὸ ξέσαι, hoc eſt, notare, ſicut et Homerus inquit: Νῦν δὲ μ' ἐπιγράψας ταχσὸν ποδὸς, hoc eſt: Nunc autem quum mihi pedis tarſum leuiter notarit. Ῥινὸς τὸ δέρμα, hoc eſt, naſi cutis.

Ῥομβὸς) eſt vinculi nomen.

Ῥεμ-

[a] ξεσθεῖσα *MS. D. et ſic mauult St.* [5] γράφαι *MS. D.* [6] *MS. D. omiſſo* μ' *habet* δ' ἐπιγράψας. [7] ῥόμβος *ex emend. St.*

to. Scribitur autem per κ. Quinto de morb. vulg. p. 340. v. 13. de puella, quae de rupe cecidit: Ῥέγκος ſtertor, ſpiritus denſus velut morientium. Et libro ſeptimo p. 362. v. 44. de puella, quae de rupe ceciderat: Ῥέγκος ſtertor habebat. EVST. V. Foeſ. p. 551.

b. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 6. p. 348. v. 11. de aegrotante ex laſſitudine: Secunda die capitis grauitas, lingua combuſta fuit, ῥὶς ὀνυχογραφηθεῖσα, naſus vnguibus conſcalptus, vel reſciſſus. Quem locum emendare poſſemus, et cum Erotiano legere ῥινονυχογραφηθεῖσα, licet parum referat. Locus Homeri eſt Il. XI. v. 388. EVST. Legitur etiam ῥὶς ὑπ' ὄνυχος ξεσθεῖσα. Ego ξεσθεῖσα quidem malo (quia ſequitur ξέσαι), ſed ῥῖνα potius retineo. ST. Vide Foeſ. p. 554.

c. Sic quoque Heſych. ῥινὸς δέρμα, et ῥινὸν, τὴν βύρσαν, τὸ δέρμα.

d. Secundo de art. t. 39. p. 481. v. 49. Ex deligationibus enim haec maxime varia eſt, et quae plurimas aſcias habeat, et interruptiones ac interceptiones cutis maxime varias ῥομβοειδέας rhombiformes. In cuius com. Galenus inquit: Rhombi figuram eam quae aequa latera habet, ſed angulos non rectos, dixit, nam et Euclides ita rhombum finit, noſti autem ex faſciis primam fere nominari rhombum, quum eam figuram potiſſimum repraeſentet. Secundo de officina medici t. 11. p. 503. v. 13. de vinculorum ſpecie.

e [1] Ῥομβοειδέστατον) καμπυλώτατον. Ῥεμβὸν γὰρ καὶ Γαῦσον τὸ στρεβλὸν λέγεται· Καὶ τὸς δέ πε φησὶ, καμπυλώτατα δὲ ἀνθρώπε πλευραί εἰσι.

Ῥεμβοειδέα) τρόπον [2] πλαγίων, ἐπὶ τῶ κατά τι μὲν [3] κοίλε, κατά τι δὲ [4] καμπύλε. Ὡς Κινησίας τάσσει τὴν λέξιν.

f [5] Ῥοώδη ὀσέα) τὰ χωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶ ῥεῖν εἰρημένα.

Ῥοι-

[1] Βεμβοειδέστατον *MS. D.* Ῥεβοειδέστατον *Emst.* Ῥαιβοειδέστατον *Foes.* Ῥυβοειδέα τρόπον *Foes.* [2] πλαγίων *et* πλασίων *Chart.* πλαγίως *vulgg.*

speciebus: Species vero hae sunt, simplex, rotunda, in orbem, ascia, sima, oculus, ῥόμβος, rhombus et semisecta. EUST. Scribe potius ῥόμβος. ST.

e. Vel Ῥεβοειδέστατον etc. Galenus in Exeg. habet ῥαιβοειδέα retortum. Locus, quem Erotianus ex Hippocrate adducit, est in tertio de artic. t. 38. p. 485. v. 35. Hominis autem costae καμπυλώταται maxime curuae sunt, ῥοβοειδέα τρόπον obtorto modo. Vaticanus codex habet ῥαιβοειδέα, et quidem rectius. In cuius com. Galenus inquit: Hippocrates explanationis vel exempli causa vsus fuit verbo ῥοιβοειδέα, quod maiorem affert obscuritatem, quam res ipsa, cuius gratia id exemplum affertur. Tunc fortasse vox erat vsitata, alioquin verba haec ῥοιβοειδέα τρόπον, non dixisset: deinde vsu explosa, obscura effecta est. Vox quidem ῥοικοειδέα per *u* apud Theocritum curuum significat in eo carmine, vbi inquit: Ῥοικὸν δὲ κεν ἀγριελαίας δεξιτέρα κόρυναν. *At clauam incuruam ex oleastro dextera habebat.* Idem quoque significat apud Archilochum, quum scribit: Ἀλλ' ἀ μικρὸς τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν. Ῥοικὸς ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσὶ καρδίης πλέως. *Sed paruus is sit, atque curuus cruribus. Aptus stabiliter, corde plenus, ingredi.* Apud Nicandrum similiter: Ἄλλοι δὲ ῥοικοῖσιν ἰσήρεες ἂν τὰ παγούροις Γυῖα βαρύνοντας. *Sunt alii aequales curuis, similesque paguris. Membra grauantur.* Per β autem scriptum ῥοιβόν, nescio quid sibi velit, quamquam in nonnullis exemplaribus per β scribatur, sed in magis probatis per κ. In mochlico p. 505. v. 45. de costis: Ab anteriore autem parte, iuxta pectus, laxam non mollem summam partem habente, specie prae cunctis anima-

Ῥεβοειδέστατον) maxime curuum. Nam ῥέβον et γαῦσον dicitur diſlortum. Et ipſe quidem inquit: Hominis coſtae καμπυλώταται, hoc eſt, maximae curuae ſunt, ῥεβοειδέα τρόπον, id eſt, πλαγίως, hoc eſt, obliquae. Dicitur de aliqua re partim concaua, partim incurvata, ſicut Cineſias ponit dictionem.

Ῥοωδέα ὀστέα) oſſa, quorum alterum ab altero ſeparatur: metaphorice dicta ἀπὸ τῦ ῥεῖν, quod eſt, fluere.

Ῥοι-

[3] κοῖλον *MS. D.* [4] καμπύλον *MS. D.* [5] ῥοώδεα *Euſt.* ῥοικώδη *quaedam exempl.* ῥοιώδη *Chart.*

animalibus ῥομβοειδέστατον maxime obtorta. Qui locus fortaſſe corrigendus eſſet, et ῥαιβοειδέστατον legendum. Sunt tamen exemplaria ita varia, vt difficile ſit iudicare, hoc an illo modo haec vox ſcribi debeat. Aliqui enim Erotiani codices habent ῥέβοειδέα; alii ῥεμβοειδέα. Exemplar Hippocratis ῥοβοειδέα, quo modo etiam Graecus Galeni codex habet. Latinus enim legit ῥοιβοειδέα, ſed num recte, tu iudex eſto. KVST. Accuſat. τρόπον eſt Hippocratis, ideoque ita ſcribi debuit, Ῥεμβοειδέα τρόπον) ſicut habes paulo poſt ῥυβδοειδέα τρόπον. Sed pro ῥεμβοειδέα habent vulgatae edd. Hippocratis ῥοβοειδέα in Libro περὶ ἄρθρων, vbi ſcribit: καμπυλώταται δὲ πλευραὶ ἀνθρώπε εἰσὶ ῥοβοειδέα τρόπον. In qua etiam lectione multum ſe torquet Galenus, et ſcripturam aliam affert, poſito videlicet κ pro β, nec tamen ῥοκοειδέα, ſed ῥοικοειδέα ſcribendum fuerit. Hic certe in quibuſdam codicibus ſcriptum eſt paulo ante ῥεβοειδέστατον, non ῥομβοειδέστατον. Ego autem facile adducerer, vt crederem, Erotianum ῥαιβοειδέστατον, et ῥαιβὸν ſcripſiſſe, niſi ῥεβὰ καὶ κυλλὰ, item ῥεβῶν ἢ ῥοικῶν apud Galenum inuenirem, ita ſcribentem, καὶ καλεῖται τὰ μὲν ἔξω ῥέποντα, βλεσσὰ· τὰ δὲ ἔσω, ῥεβὰ καὶ κυλλά. Imo vero quum aliter hic exponat ῥεβὰ, quam expoſuit alibi ῥομβοειδῆ, nihil hic locus illi, quam propoſui lectioni obſtare videtur. De his tamen aliorum eſto iudicium. Sed illud addendum mihi eſt, pro πλαγίων legi etiam πλασίων, quod ex πλασίων non dubito quin praue detortum ſit. Quamquam πλαισίως aduerbium aut πλαγίως malim, vt paulo poſt ῥυβδοειδέα τρόπον exponitur per aduerbium ἀγκυροειδῶς. ST. Vide Foeſ. p. 550.

f. Non reperio apud Hippocra-

g [1] Ῥοικώδη) [2] ἁπλᾶ καὶ γαῦσα καὶ τρεβλᾶ [3] ἐκάλεσαν.

Ῥίζη ἀληθαίης) τῆς ἀγρίας δηλονότι μαλάχης, ἣν Ῥωμαῖοι [4] Ἰβίσκον καλοῦσι.

h Ῥυβδοειδέα τρόπον) ἀντὶ τοῦ ἀγκυροειδῶς. Ῥυβδὸν γὰρ τὸ τοιοῦτον σχῆμα καλεῖται.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

a Συχνὸν) Βακχεῖος ἐν γ' φησὶ πολύ, ἐκ ὀρθῶς. Ἔξι γὰρ τὸ συνεχές.

Σπλη-

[1] ῥοικώδεα *Euſt. et Iunta.* [2] ἅπερ *aut* ὅσα *Foeſ. mauult,*

pocratem ῥοωδέα ὀσέα, ſed in pluribus locis ῥοώδεες lego. Primo de morb. vulg. com. 6. t. 6. p. 303. v. 1. Lippitudines ῥοώδεες fluidae. In cuius com. Galenus inquit, dixiſſe lippitudines ῥοώδεες (quas manantes vel fluidas vertunt) humidas, vt ab humida conſtitutione profectas exſtitiſſe. Et t. 36. p. 304. v. 1. Erant autem, quae his fiebat, haec, dyſenteriae, teneſmi, lienteriae, et ῥοώδεες alui profluuia, vt Germanus interpres vertit. Et Galenus in com. ait, fluxus ventris vocare, quum humidae excretiones, et ſemper, et continenter deiiciuntur. Et libro ſexto com. 2. t. 32. p. 344. v. 48. Ὀμμάτων ῥοωδέων, oculorum fluxiones, ſi alias conducere videtur, reuellere ad fauces conuenit. Libro de vulneribus capitis p. 452. v. 37. Primum quidem mulieres morboſas, et ῥοώδεας humidas eſſe. EUST. In vul-

gatis editt. Hippocratis legitur ῥοιώδη in L. περὶ ἄρθρων, Ῥοιώδη μὲν γὰρ τὰ ὀσέα, τὰ δὲ νεῦρα ἀλλήλοισι κοινωνέοντα. At in mochlico ῥοικώδη τὰ ὀσέα legitur, ſequentibus iiſdem verbis, videlicet τὰ δὲ νεῦρα ἀλλήλοισι etc. Legimus tamen et ῥοώδεες apud Hippocratem, ſed alia ſignificatione. Nam epid. L. I. habemus, ἤρξαντο μὲν ἓν τὸ πρῶτον ὀφθαλμίαι ῥοώδεες, vbi Galeno ῥοώδεες ſignificat ὑγραί. Ibidem verò ſcriptum eſt, ἦν δὲ τετέοισι τὰ γενόμενα δυσεντεριώδεα, καὶ τεινεσμοί, καὶ λειεντερικοὶ καὶ ῥοώδεες: Vbi Galenus ῥοώδεις δὲ λέγει, inquit, τὰς χωρὶς τούτων τῶν εἰρημένων παθημάτων διαχωρήσεις ἀεί τε καὶ συνεχῶς ὑγρὰ διαχωρήματα. Sed apud eum ita ſcriptus eſt Hippocratis textus, καὶ τεινεσμοὶ καὶ λειεντερίαι καὶ ῥοώδεες. Legitur autem apud eumdem Hippocr. in L. de vulneribus cap. πρῶ-

τον

Ῥοικώδεα) quae et γαῦσα et στρεβλά, hoc eſt, diſtorta et peruerſa appellauit.

Ῥίζη ἀλθαίης) agreſtis ſcilicet maluae, quam Romani ibiſcum appellant.

Ῥυβδοειδέα τρόπον) id eſt, ἀγκυροειδῶς inſtar anchorae. Nam huiuſmodi figura ῥύβδον appellatur.

PRINCIPIVM Σ.

Συχνόν) Bacchius in tertio libro inquit multum: non recte, eſt enim continuum.

Σπλη-

[3] ἐκάλεσε *Foeſ.* [4] ἢ βίσκον *MS. D.*

τον μὲν τὰς γυναῖκας νοσερὰς καὶ ῥοώδεας εἶναι. Ex quibus quidem locis aliter hanc vocem accipi manifeſtum eſt. Erotianum tamen ῥοώδη ὀστέα legiſſe, etymologia, quam affert, aperte oſtendit. ST. V. Foeſ. p. 555.

g. Galenus in Exeg. habet ῥοικὰ retorta. Hanc vocem non reperio. Sed quarto de art. t. 68. p. 502. v. 3. de pede legimus: Ῥοικώδη μὲν τὰ ὀστέα, obtorta enim fiunt oſſa, nerui autem inter ſe communionem habent. Sic vertit Germanus interpres. Ex Galeni autem interpretibus alii vertunt, oſſa enim moleſta ſunt, alii, fluida enim oſſa euadunt, quia, vt arbitror, legunt ῥοιώδη, vt habet codex Aldinus, et quidam Galeni. Hanc ſententiam repetit Hippocrates in mochlico, p. 509. v. 28. Praeterea in libro de aere, aquis et locis, p. 79. v. 7. de Nomadum mollitie et humiditate artuum: Ῥοικὰ δὲ fluida vero fiunt, ac lata, ſcilicet corpora. Et v. 11. Muliebrium autem corporum formae ad miraculum vſque ῥοικὰ fluxae exiſtunt. EUST. Deprauatus eſt hic locus, ac fortaſſe pro ῥοικώδη ἁπλᾶ ſcripſerat Erotianus ῥοικὰ δὲ καὶ πλατέα, afferens Hippocratis locum, eo enim modo legitur apud eum locus quidem libri περὶ ἀέρων, niſi quod interiicitur γίνεται poſt δέ. Quod ſi ita ſcripſiſſe illum cenſeamus, nimirum omiſſa eſſe aliqua verba ante καὶ γαῦσα dicere cogemur. At in quibuſdam codicibus habetur, ῥοικῶα, ἅπερ καὶ γαῦσα, et ἐκαλέσαν pro ἐκάλεσε. Ex quibus ἅπερ quidem libenter ſumſerim, at ῥοικῶα non item. ST.

h. Vide ſupra ad vocem ῥομβοειδέστατον.

a. Primo de morb. mul. p. 252. v. 11. Συχνῷ ſemper aliquid ſupponere oportet. Et libro ſecundo p. 265. v. 41. Et

[b] Σπληνὸς [1] κατ' ἴξιν) Βακχεῖος ἐν ἀ φησὶ κατὰ συνέχειαν. Ὁ δὲ Γλαυκίας, κατ' εὐθυωρίαν. Ἑκατέροι δὲ ἐλλειπῶς ἔγραψαν· ἐπειδὴ ἡ λέξις ἀ τῶν ἐν δηλασῶν ἐσιν, ἀλλ' ἐνθάδε μὲν τὴν συνέχειαν, ἐν δὲ τῷ Κατ' [2] ἰητρεῖον, καὶν τῷ περὶ [3] καταγμάτων φησὶν, ἴξιν τὸ ἕλκεος, ἢ τὸ κατάγματος τὸ πέρας. Παρὰ τὴν ἀφιξιν κινηθεῖς, ἥτις ἐσὶ πέρας κινήσεως. Ἐν δὲ τῷ β' καὶ δ' τῶν [4] Ἐδημιῶν, τὴν ἴξιν ἀντὶ τῆς εὐθυωρίας τάττει.

Σιά-

[1] κατ' ἴξιν coniunctim MS. D. [2] Ἰητρῖον MS. D.

ſanguis συχνὸν multus prodierit. Et p. 274. v. 37. de menſibus: Et ſi quidem συχνὰ frequentes fuerint. Et p. 288. v. 2. Aromata vero συχνὰ multa in vnguentum iniicito. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 22. p. 309. v. 2. de Epicratis vxore: Minxit melius colorata, συχνὴν multam ſubſidentiam habentia. Et libro ſeptimo p. 367. v. 17. de Eudemo: Et συχνὰ multum deambularet (ſcilicet imperarunt medici). Tertio de fract. t. 8. p. 465. v. 35. Id, quo primo deligamus, συχνῷ multo latius ſit ipſo vlcere. Et t. 21. p. 466. v. 48. de ſpleniis: Συχνῷ multo vero longiora, quam vt ſemel (ſcilicet circumduci poſſint). Libro de vlceribus p. 513. v. 42. Superne vero ſuper ſpongiam folia ſint συχνὰ multa. Sic paſſim vertit Germanus interpres, et aliter quam Erotianus. EUST. Vide Foeſ. p. 602.

b. Verba adducta ſunt in primo de morb. vulg. com. 3. t. 20. p. 308. v. 21. de Herophonte: Doluit iuxta inguen, tumor primum σπληνὸς κατ' ἴξιν e directo ſplenis. Et libro ſecundo, ſect. 3. p. 315. v. 28. Κατ' ἴξιν e directo etiam laterum intentio dolorosa, et praecordiorum intentiones. Et libro quarto, p. 332. v. 34. Aurem κατ' ἴξιν τὸ σπληνὸς e directo ſplenis, et lateris dolebat. Et v. 40. de Lycino Grammatico: Poſtea etiam ſanguinis quid exnare κατ' ἴξιν e directo manauit. Et libro ſexto, com. 1. t. 6. p. 343. v. 22. de renum dolore: Torpor femoris κατ' ἴξιν e directo. Et com. 2. t. 12. p. 344. v. 17. Κατ' ἴξιν e directo, et laterum dolor, et praecordiorum intentiones, et ſplenis eleuationes, et e naribus eruptiones, et aures κατ' ἴξιν e directo. Et t. 13. p. ead. v. 19. Vtrum igitur omnia, aut quae quidem ex

infer-

Σπληνὸς κατ' ἴξιν) Bacchius in primo inquit, κατὰ συνέχειαν, hoc eſt, per continuationem. Glaucias vero ſecundum rectitudinem. Vterque vero imperfecte ſcripſerunt: Quandoquidem haec vox non eſt ex iis, quae vnum ſignificant. Sed hic quidem continuationem. In officina vero medica, et in libro de fracturis inquit, ἴξιν τοῦ ἕλκεος, ἢ τοῦ κατάγματος τὸ πέρας, hoc eſt, itionem vlceris, vel fracturae terminus; παρὰ τὴν ἀφιξιν κινηθεῖς, id eſt, motus ſecundum itionem, quae eſt terminus motionis. In ſecundo vero et quarto epidemiorum τὴν ἴξιν pro rectitudine ponit.

[3] σαγμάτων *MS. D.* [4] Ἐπιδημιῶν *MS. D. Euſt. et Iunta.*

infernis ſurſum κατ' ἴξιν e directo, qualia ſunt, quae iuxta maxillas, aut circa oculum, aut aurem? quae vero ex ſupernis deorſum, non κατ' ἴξιν e directo? Atqui et anginoſi rubores, et laterum dolores κατ' ἴξιν e directo. Et libro ſeptimo, p. 358. v. 15. Et Exarmodi famulus ſimiliter dolorem habebat ad femur, et non κατ' ἴξιν e directo vulneris. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 29. p. 369. v. 36. de ptiſana: Nuſquam enim adhaeret, neque ſecundum thoracis ἴξιν rectitudinem moram trahit. Quem locum Galenus exponens ait: Scire ſe Hippocratem appellare ἴξιν magna ex parte rectum tramitem, quandoque vero etiam lationem. Secundo de fract. t. 12. p. 460. v. 18. At vero ſana fiunt in viginti diebus perfecte omnia, exceptis his, quae cum tibiae oſſibus communionem habent, et cum ipſa τῇ ἴξει e directo. In cuius com. Galenus inquit: Volens ſignificare e regione, κατ' ἴξιν dixit, quam loquutionem ſaepius, variiſque in locis vſurpauit: ſed et paulo inferius eadem ter ex ordine vtitur, de crure pertractans, quum ait: nimirum t. 65. p. 463. v. 38. Femoris enim caput ſuperius, corpus fert: id autem ab interiori cruris parte ſitum eſt, et non ab exteriori, ſed κατὰ τὴν τοῦ ἀντικνημίου ἴξιν, e regione tibiae, tum quia pars altera corporis, τῇ ἴξει e regione huic propius accedit, quam ad exterius os, adde quod os interius plenius eſt, quam exterius, non ſecus atque in brachio, vbi os, quod κατὰ τὴν τοῦ μικροῦ δάκτυλου ἴξιν, e regione minimum digitum ſpectat, tenuius eſt, et longius. In cuius textus principio,

c [1] Σιάλοχοι) οἱ σίαλον [2] πικρὸν ἀθροίζοντες.
d Σπαργᾷ) [3] ὀρέγεται. Ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμεῖ.
e [4] Σκορδίνημα) γραφέται καὶ [5] Κορδίνημα. Οὕτω δὲ [6] ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι τὸ [7] καρηβαρεῖν· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.
f Σήψ) Σηπεδών.

Σπογ-

[1] σιαλοχόοι *apud Hippocr. Geſn.* [2] *Pro* πικρὸν *malim* πυκνὸν [3] ὄρεται *MS. D.*

cipio, nimirum v. 23. eiuſdem paginae inquit: Ceterum ferularum locationes vitare oportet κατά τε τῶν σφυρῶν τὴν ἴξιν ſecundum malleolorum rectitudinem. Et libro tertio t. 10. p. 465. v. 37. quem locum innuere videtur Erotianus: Itaque linteum iniicere oportet κατ' αὐτὴν τὴν ἴξιν τοῦ ἕλκεος ſecundum vlceris rectitudinem. Galenus exponens hunc locum ait: Ἴξιν ſemper intelligere Hippocratem e regione, modo in longitudinem corporis, modo in latitudinem, veluti nunc. Et t. 12. p. 466. v. 5. Si tamen ferulas appoſueris μὴ κατὰ τὴν ἴξιν τοῦ ἕλκεος non ſecundum rectitudinem vlceris appones. Vbi Galenus rurſus ait: E regione nunc intelligere in longitudinem, in hanc ſiquidem ferulae apponuntur. Hic aduertendum eſt, Erotianum haec verba ſubiungere, ἢ τοῦ κατὰγματος τὸ πέρας, quae nuſquam inueni. Primo de officina medici, t. 15. p. 502. v. 34. Ad ſe ipſum vero, ſiquidem ſedeat, pedes ἐς τὴν ἄνω ἴξιν κατ' ἶθυ ſecundum rectitudinem ſurſum verſus, e directo ad genua ſint. In cuius com. Galenus inquit: Quum e regione accipi bifariam poſſit, modo in his, qui membrum in longitudinem extendunt, modo in his, qui ipſum recta deorſum continent, ſicuti vbi ſtamus, iure, deorſum ad rectam lineam, addidit: vt ſemper autem conſueuit, ſitum e regione ἴξιν appellat. Et libro ſecundo, t. 12. p. 503. v. 23. Deligare oportet dextras partes in ſiniſtras, et ſiniſtras in dextras, excepto capite: hoc vero κατ' ἴξιν ſecundum rectitudinem. Vide ea, quae ſcripſimus in annotatione dictionis εὐθυωρίδα. EUST.

c. Secundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 314. v. 18. Quibus vero etiam cum febre, hi multo magis, et difficulter ſpirabant, et διαλεγομένοισιν ἀλλοχόοι aliena loquebantur. Vaticanus codex habet διαλεγόμενοι σιαλόχοοι inter loquendum ſaliuam ex ore emittebant.

Σιάλοχοι) illi, qui congregant ſputum amarum.

Σπαργᾷ) appetit, pro deſiderat.

Σκοδίνημα) ſcribitur et σκορδίνημα. Sic autem antiquiores dicebant τὸ καρηβαρεῖν capite grauari, ſic et Ariſtophanes.

Σήψ) putredo.

[4] σκοδίνημα *MS. D. et ſic Euſt. et Iunta.* [5] σκορδίνημα *MS. D.* [6] ἔλεγεν *MS. D.* [7] καραβαρεῖν *MS. D.*

tebant. Alii καὶ διαλεγόμενοι σιολοχόοι fortaſſe, et quidem rectius, καὶ διαλεγόμενοι σιηλοχόοι ſcriberetur. Caluus vero, vt coniicio, legit, ἀλλόχροοι, aut etiam ἀλλόχροιοι: vertit enim, delirabantque, diſcolorabanturque. Galenus in expoſ. t. 3. com. 1. in primum librum prorrh. ait: Linguam connatam, tum ex vaſis, tum ex glandulis, quas a fundenda ſaliua σιαλοχόας vocant, humiditatem habere. Reperiuntur quaedam aliae dictiones parum a priori differentes Libro de carnibus p. 41. v. 42. A calido in neruos, et σίαλον ſaliuam, ac mucum tranſiuit. Tertio de morb. p. 160. v. 32. Verum hians decumbit σιαλοχέων ſaliuam fundens. Et p. 162. v. 33. Quod ſi τὸ σίαλον ſaliua non probe purgetur. EUST. Vide Foeſ. p. 564. Heſych. interpretatur τὰς προσρεούσας σιαλὸν ἐν τῷ προσδιαλεγέσθαι.

d. Galenus in Exeg. interpretatur ὀργᾷ, turgeſcit. Secundo de morb. vulg. ſect. 6. p. 318. v. 29. Si ſuperni loci σπαργᾷ turgent, qui ſunt circa caput, vlcerum purgatio, vomitus, hydrops; quae expoſitio ab Erotiani ſenſu diuerſa eſt. EUST. V. Foeſ. p. 578.

e. Aliqui codices habent σκορδίνημα, ſcribitur et κορδίνημα. Secundo de morb. vulg. ſect. 3. p. 314. v. 46. Omnia talia corrumpunt, oſcitatio, tuſſis, ſternutatio, σκορδίνημα diſtentio cum oſcitatione. Sic vertit interpres Germanus. Caluus, caligationem, alii pandiculationem. Quae expoſitiones ab Erotiani ſenſu longe diſtant. Vide quae diximus in annot. dictionis κορδίνημα. EUST. Vide Foeſ. p. 574.

f. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 50. p. 323. v. 6. Carbunculi per aeſtatem multi, et aliae, quae σὴψ putredo vocantur. Sic vertit Galeni interpres. Germanus vero ſeps ſcribit, et praeterea nihil dicit. Pro qua dictione Vaticanus codex habet σῆψις putrefactio. Reperio etiam verbum

ε [1] Σπογγοειδὲς) Οὕτως καλεῖ τὰς περὶ τὰ παρίσθμια γιγνομένας φλεγμονὰς μετά τινος [2] χαυνοτάτου πυρετοῦ. Ἔνιοι δὲ καὶ τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ πιτυρώδη ἕλκη. Οἱ δὲ, τὰ ἐν αὐτῇ γινόμενα ὑποσύμφα οἰδήματα, καί τινας ἔχοντα κατατρήσεις.

Στλεγ-

[1] σπογγοὶ *mauult Foes.*

verbum σήψῃ putrefecit. Quarto de morbis p. 174. v. 28. Donec totum quidquid carnosum est, σήψῃ putrefecerit. In quo etiam loco ter reperitur σηπεδὼν putrefactio. EUST. Vide Foes. p. 562.

g. Pro inflammatione tonsillarum hanc vocem ab Hippocrate fuisse vsurpatam nusquam reperio. Galenus in Exeg. habet σπογγοὶ tonsillae in faucibus, vt in quarto de morb. vulg. sc. p. 328. v. 41. Erant autem et raucosi, et fauces inflammatae, καὶ οἱ σπόγγοι καλεόμενοι, et glandulae istic spongiae appellatae intumescebant. Ad aliarum rerum naturam explicandam, vsum fuisse ea voce Hippocratem non me latet. Libro de vet. med. p. 11. v. 27. et 40. de figuris corporis: Aliae rarae et hiantes, aliae σπογγοειδέα spongiformes et molles, vt lienis, pulmo et mammae. Libro de glandulis p. 56. v. 21. Natura ipsis est σπογγῶδες spongiosa. Libro de nat. ossium p. 59. v. 18. de renum substantia: Σπογγοειδὲς spongiforme enim est ipsorum corpus ad vesicam. Et p. 61. v. 38. de pulmone: Venis talibus existentibus, et viscere σπογγοειδέος spongiformi, ac multum humorem suscipere potente. Primo de morb. mul. p. 248. v. 14. de splene: Vt qui rarus est, et σπογγοειδὴς spongiformis. Septimo de morb. vulg. p. 365. v. 2. de Nicolai filio: Quarta ab aqua mercurialis egessit stercoracea et liquida, oletula, submucida, σπογγοειδέα spongiosaque demisit. Sic Caluus vertit; nam Germanus interpres has duas dictiones praetermisit. EUST. Excipiunt se inuicem apud eum: Σπογγοειδές. Σκεθρή. Σαπρά. Horum prius σπογγοειδὲς cum Foesio refero ad epid. L. IV. p. 1121. E. posterius σαπρὰ ad initium L. V. p. 1142. G. vbi legitur: ἀλλ' οἰδέσσα σαπρὴ ἐγένετο: et paulo post: τῷ δὲ Φοίνικι ἐξετμήθη κύκλος σαπρός. Vtrumque locum respexisse videtur, notans σαπρὰ, σεσηπότα, namque et alibi accidit, vt capiti Glossae praefigat non proprie eum casum, qui apud Hippocratem reperitur, sed alium. Hinc vero concludo intermedia στλεγ-

νίδα

Σπογγοειδὲς) ſic appellat inflammationes, quae fiunt circa pariſthmia cum lentiſſima quadam febre. Nonnulli vero et vlcera furfuracea in capite. Alii vero tumores quaſi fungoſos et habentes quaedam foramina.

[2] *χανοτάτη ſupraſcr. υ MS. D.*

γίδα et σκεδρὴ epid. L. IV. reperiſſe Erotianum, quod confirmat Heraclides ipſi adductus: quum enim ille ἐν β' Ἐξηγητικῷ τῆς δ' Ἐπιδημίας de voce στλεγγὶς egerit, quid potius ſtatuemus, quam eo libro, et quidem longiuſcule ab initio quaerendam eſſe? toto vero libro perlecto, nihil quo commode referatur, inuenio, niſi hunc locum, corruptiſſimum procul dubio p. 1133. Ἀσθματώδει οἰκέτιδι, ἔνθα ὅταν ἐταγγεία ἡμορράγησε· τοῖσι ἐπιμηνίοισι ἐγένετο δὲ ἄσθματα. Ἐκεῖνα ἐπαύσατο. πυρετὸς ἐγένετο. μαζὸς ἐνεπύησεν ἀριστερὸς ὕπερθεν, καὶ ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἕς. Pro ἐταγγεία Foeſ. coniecerat ἔτ' ἀγγεῖα; et ἀγγεῖα illud arripuit etiam Lindanus, qui more ſolito ſua pro Hippocrateis audacter obtrudit. Ego ex ΣΤΛεΓΓΙΔΑ, littera ε oculos fugiente ΕΤΑΓΓΙΔΑ, ac dein ἐταγγεία ortum puto: quin ſi in loco deplorato audacius coniectare licet, lubens hic legerim: Ἀσματώδει οἰκέτιδι, ἐπάνω τῶν ὤτων κατὰ ϛλεγγίδα ἡμορράγησε τοῖσιν ἐπιμηνίοισι. Ἐγένετο δὲ ἄσθματα, vel ſi hoc diſplicuerit, ἔνθα τὴν ϛλεγγίδα εἶχεν ἡμορράγησε τοῖσιν ἐπιμηνίοισι. Senſus in vtraque lectione erit idem: paſſam nempe hanc puellam puto id, quod ſaepius obſeruarunt medici, vt nempe menſtrua arctis nimis ac impeditis conſuetis viis, aliorſum ferantur, et haemorrhagias per nares, vel alibi producant: puto igitur, hanc de qua loquitur Hippocrates periodico menſtruorum tempore haemorrhagiam paſſam in capite eo loco, vbi ϛλεγγίδας geſtare conſueuerant. Hinc quoque facile explicatur aſthma illud, periodicum vt videtur, ortumque a ſanguine menſtruo verſus ſuperiora determinato, atque hinc pulmonem opprimente: quin et hoc confirmare videtur, quod ſub finem addit, καὶ ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἕς, nempe ἐνεπύησεν, vnde ſc. patet ſanguinem impetu verſus caput latum, ibi abſceſſum excitaſſe, vnde nihil mirum ſi menſtrua quoque eamdem viam inſtiterint. Iam vero admiſſo hoc ſenſu, neceſſario ſimul probabitur explicatio Heraclidae Tarentini, quam reiiciebat Erotianus: nec enim video, quomodo

h [1] Στλεγγίδα) Ἡρακλείδης μὲν ὁ Ταραντῖνος διὰ τοῦ ε [2] γράψας στρεγγίδα ἐν β' Ἐξηγητικῷ τῆς δ' [i] [3] Ἐπιδημίας, χρυσᾶ φησὶ [4] τενίδια εἶναι, οἷς χρῶνται τινὲς τῶν θεωρῶν. Οὐ κατὰ λόγον νοήσας. Οὐ γὰρ διὰ τοῦ ε', ἀλλὰ διὰ τοῦ λ' γράφεται· καὶ ἔκ ἔστι [5] χρυσοῦν τενίδιον, ὡς αὐτὸς οἴεται, ἀλλ' ἡ συνήθης ξύσρα· καθὼς καὶ Μένανδρος μέμνηται, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀρχαίων.

k [6] Σκεθρὰ) [1] ὁμοία.

Σα-

[1] *στεγγίδα MS. D.* [2] *γράψαι MS. D.* [3] *Quidam β'. ἐπιδημίας. at ἐπιδημίων ex coni. St.*

do posterioris sententia, qua στλεγγίδα, vulgarem strigilem explicat, subsistere possit: nec facile reiicienda Heraclidae auctoritas, medici magni nominis, et inter Empiricos facile principis. Videsis de eo D. Cleric. Hist. Med. P. II. L. II. c. 7. aduocat eum ipse quoque Erot. in Praefat. et magni facit Galenus. Vide Cler. l. c. Sed alii forte feliciores erunt in hoc loco constituendo. HER.

h. In quibusdam codicibus perperam legitur στεγγίδα. Tertio de rat. vict. morb. acut. t. 51. p. 376. v. 18. de balneo: Debent celeres perfusiones fieri et spongiis vtendum est pro στλεγγίδος strigili. EUST. Sed pergamus. Στλεγγίδα etc. Ita Erot. quae verba planissima sunt, nisi quod pro τενίδια et τενίδιον legendum ταινίδια et ταινίδιον, prout citari video a magno Casaubono ad Athen. L. XV. c. 4. Στλεγγὶς praeterquam quod *strigilem* denotat, saepe etiam significat *taeniam, qua caput euincire solebant.* Hoc ornamentum θεωροῖς tribuit Heraclides, i. e. vt Eustach. et Foes. accipiunt, illis qui publicitus missi oracula consulebant. Vide Erot. in Θεωρός, verum non his peculiare fuit hoc gestamen: quippe Scholiast. Aristoph. Foesio adductus, et ex eo Suidas, notant στλεγγίδα esse χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν τῶν γυναικῶν. Ἔλασμα vocant, quod Heraclides, ταινίδιον, et potuit vtrumque obtinere, vt nempe opulentiores laminis aureis hunc in finem vterentur, quae, quod figura incurua strigilem referrent, στλεγγίδες dictae sunt; cetera vero taeniis deauratis, vel et alius coloris. Ita Pollux L. VII. s. 179. ἔστι δὲ καὶ ἕτερόν τι στλεγγὶς, δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσι: vnde liquet non semper aureas fuisse, quod

Στλεγγίδα) Heraclides quidem Tarantinus cum ϱ ſcribit στρεγγίδα in ſecunda explicatione quarti de morbis vulgaribus, dicit eſſe quaſdam faſcias aureas, quibus vtuntur nonnulli τῶν θεωρῶν, hoc eſt, oraculi conſultores: quod non recte intellexit. Neque enim per ϱ, ſed per λ ſcribitur, et non eſt faſciola aurea, vt ipſe opinatur, ſed conſuetus ſtrigil, ſicut et Menander meminit, et antiquorum reliqui.

Σκεθρὴ) ſimilis.

X 5 Σα-

[4] τετνίδα *MS. D.* [5] χρυσᾶ *MS. D.* [6] σκεθρὴ *MS. D. et Euſt. ſic et quaedam exempl. Hipp. verum vitioſe.*

quod recte monuit Caſaub. l. c. Locus Athenaei hic eſt: ἐν ταύτῃ (agit de Promachiis, feſto Laconum,) συμβαίνει τὰς μὲν ἀπὸ τῆς χώρας καλάμῳ στεφανοῦσθαι ἢ στλεγγίδι, τὰς δ' ἐκ τῆς ἀγωγῆς παῖδας ἀστεφανώτους ἀκολεθεῖν: quae verba et ipſa docent, non ſemper e materia pretioſa paratas fuiſſe τὰς στλεγγίδας. Lenas olim in theatrum inducebant purpurea taenia redimitas. Poll. L. IV. ſ. 120. Αἱ δὲ μαστροποὶ, ἢ μητέρες ἑταιρῶν, ταινίδιόν τι πορφυροῦν περὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσιν, iure hoc lenarum ornamentum στλεγγίδα πορφυρέαν dixeris, ſed his miſſis, agamus quod inſtat. Culpat Heraclidem Erotianus, quod στρεγγίδα ſcripſerit per ρ: recte puto, niſi tamen in vitioſum exemplar inciderit, et ſic iniuria eum criminetur. Verum id maioris momenti, quod Heraclidis explicationem penitus reiiciat, et quum ille capitis faſciam intelleXiſſet, ipſe vulgarem ſtrigilem intelligat. Arbitrium interponere non licet niſi inſpecto loco Hippocratis, quem Gloſſa hac reſpexerat Erotianus. HER. Vide Ariſtoph. Scholiaſt. in ἱππεῦσι p. 222.

i. Legitur etiam β' ἱπιδημιας, fortaſſe autem ἐπιδημιῶν ſcribendum eſt. ST.

k. Galenus in Exeg. exponit diligenti. Primo de morb. mul. p. 236. v. 26. His igitur conſideratis, et animaduerſione σκέθρῃ diligenti expenſis, totum etiam corpus inſpicito. Quae interpretatio cum Erotiani expoſitione non conuenit. Vide infra in annot. dictionis σκεθροτέρης. EUST. Vide Foeſ. p. 570.

l. Non dubito quin corruptum ſit ὅμοια, ſed quid pro eo reponi poſſit non video. Quod autem ad σαπρὰ attinet, male poſt ὅμοια ponitur, quaſi vnum ex iis nominibus, quibus σκεθρὰ explicatur.

Eſt

[m] Σαπρὰ) σεσηπότα. Ὡς καὶ Ἱππώναξ ἐν ἀ [1] Ἰάμβων φησὶ, [n 2] μαδῶντα δὴ καὶ σαπρόν.

[o] Σῖτος πονηρὸς) νῦν τὸν σῖτον ἀντὶ τῆς κοπρίας τέταχε.

[p] Στενυγρῶσαι) [3] ἀποσεγνῶσαι καὶ πυκνῶσαι τόπον τινὰ ἐν ᾧ ἡ ὑγρασία ἐστί.

Σκελε-

[1] *Ἰάμβῳ MS. D. et Euſt.* [2] *μυδῶντα reponit St.*

Eſt enim vocabulum Hippocratis, quod per participium *σεσηπότα* exponitur. Ideoque ſcribendum Σαπρὰ) *σεσηπότα*. ST. Quod etiam vidit Euſtachius, quocum conſentit Iunta; vulgg. priori addunt.

m. Secundo de diaeta p. 96. v. 42. de carnibus: Verum antiqua, et *σαπρὰ* marcida, magis quam recentia aluum mouent. Primo de morbis p. 133. v. 21. de ſuppuratis: Purulento pulmone, ac *σαπρῷ* putrido facto (ſcilicet, perit). Et libro ſecundo p. 144. v. 36. In naſo mucus craſſus, ac *σαπρὴ* putridus fuerit. Primo de morb. mul. p. 251. v. 29. de vlceribus vteri: Et breui *σαπρὰ* putrida fiunt. Quinto de morbis vulg. p. 335. v. 12. Verum Phoenici circulus *σαπρὸς* putridus exſectus eſt. Et p. 338. v. 12. de Malienſe: Et ad oſſa procedebat *σαπρὰ* putrida. Et p. 339. v. 13. de Ariſtionis ſerua: Et oſſa *σαπρὰ* putrida abſceſſerunt. Et libro ſeptimo, p. 366. v. 48. de Anaxenore: Liuefacta ſunt omnia circumcirca, et *σαπρὰ* putrida videbantur. Tertio de fract. t. 45. p. 469. v. 1. Et quibuſdam quidem ex veteri vulnere aliqua oſſa *σεσάπρισαι* emarcuerunt. Et v. 5. Aliqua eo quod diſcedunt reſiccata, et *σαπρὰ* marcida fientia, deſquamantur. In cuius com. Galenus ait: Oſſa, quae putreſcunt *σεσάπρισαι* dixit, verbo ducto a nomine *σάπρα*· nominant autem quaecumque corrupta ſunt *σαπρὰ*, idque non recte, quaecumque enim et vetuſta et diuturna ſunt, ab ipſo dicuntur *σαπρά*. In expoſitione etiam t. 20. libri ſecundi ait: Vocat item Hippocrates carnem, quae putreſcit, *σαπρὰν*, *μυδῶσαν*, *σηπομένην*, atque aliis etiamnum vocabulis. Libro de vlceribus p. 515. v. 48. Myſi quam leuiſſime tritum inſpergito in ea, quae humida ſunt, et *σαπρὰ* putrida. EUST.

n. Repono *μυδῶντα*. Nam *μαδῶντα* longe aliud ſignificare ſcimus, et apud Galenum legimus, *λέγει ἔν αὐτὸς καὶ σαπρὰν σάρκα καὶ μυδῶσαν καὶ σηπομένην*. ST.

o. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 32. p. 369. v. 37. Et-

enim

Σαπρὰ) putrida, ſicut et Hipponax in primo Iambo inquit: humectantem, et σαπρὸν, hoc eſt, putridum.

Σῖτος) nunc σῖτον pro ſtercore poſuit.

Στενυγρῶσαι) areſacere, et conſtringere aliquem locum, in quo humiditas eſt.

Σκελι-

[3] ἀπὸ στεγνῶσαι *MS. D.*

enim verbi cauſa quibus σῖτος cibus intus incluſus eſt, ſi quis non facta deorſum euacuatione, ſorbitionem dederit, etc. In cuius com. Galenus ait: Σῖτον cibum dixit, quod ἀπὸ τῶν σιτίων a cibariis in inteſtinis continetur excrementum, quod Graeci σκύβαλον et κόπρον, id eſt, ſtercus appellant. Et in ſexto de morb. vulg. com. 1. t. 5. et 6. p. 343. v. 19. In renem dolor grauis, quum implentur σίτῳ, cibo, etc. Galenus in com. ait: Dolores autem eo potiſſimum tempore in renibus excitari dicit, quo replentur σίτῳ cibo. Quumque duo ab hac voce σῖτος cibus apud ipſum ſignificentur: in vtroque ſignificatu veridica oratio eſt: ſiue de aſſumtis cibariis, ex quibus ſanguinis multitudo creatur, ſiue de alimenti recrementis, quae in inteſtinis colliguntur, intelligas. Nonnumquam enim et iſta cibos nuncupat, vt in libro de rat. vict. in morb. acut. ita inquiens: Quibus enim σῖτος cibus in inteſtinis occluſus eſt, etc. EUST. Vide Foeſ. p. 568. Eadem ſignificatione eſt, apud Aretaeum de cur. acut. L. II. c. 4. παλαιοὺς σῖτος.

p. Galenus in Exeg. exponit, in anguſtum redigere: aliqui vero claudere humorum exitus, et arefacere. Sexto de morb. vulg. com. 2. t. 1. p. 344. v. 1. Dilatare, στενυγρῶσαι conſtringere, alia quidem, alia vero non. In cuius com. Galenus ait: Secundam ſyllabam huius vocis στενυγρῶσαι cum tenui ſpiritu, non cum denſo, legendam eſſe: neque enim cum hac dictione ὑγρὸν, vt quis forſan putare poſſet, compoſita eſt, nam ignorat iſte ab Ionibus στενὸν, id eſt, anguſtum, στενυγρὸν appellari. Huius autem rei teſtis locuples Simonides fuerit in his carminibus ita ſcribens: *Non ſane quiſquam ſic vmbroſis in montibus Vir leonem timuit, neque pardalim, Solus* στενυγρῷ *anguſto occurrens in tramite.* Quo in loco στενυγρῷ idem ſignificat, quod στενῷ arcto. Primo de artic. t. 66. p. 478. v. 8. Nam ſedes intercluditur, et lintea in hac στενυχωρίῃ loci anguſtia aceruata fiunt. Quem locum Galenus exponens ait: Loci anguſtiam dixit στενυχωρίην,

q [1] Σκελεφρές) τὰς λεπτὰς καὶ σκελετώδεις.

r [2] Στόμαχος κύστεως) [3] ἔτως καλεῖ τὸν τῆς κύστεως τράχηλον, καὶ τὸν τῆς μήτρας ἐν ᾧ Γυναικείων στόμαχον καλεῖ.

Συναυσκήσει) συναρμόσει.

s [4] Στερίφνες) πυκνάς. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι φησὶ — — στερίφνοι γέροντες, περίνινοι, ἀτέραμνοι, μαραθωνομάχαι, καὶ σφενδάμνινοι.

Σομ-

[1] σκελειφὰς *MS. D. sed supraſcr.* ε. σκελιφρὰς *Euſt. et Iunta.* σκεληφρὰς *vulgg.*

χωρίην, quod nomen, vt quibuſdam placet, non componitur ex vocabulis ὑγρὸν, στένος et χώρας, quae ſignificarent humidum anguſtum locum: ſed deducitur a voce στενυγρὸν, quae nihil amplius ſibi vult, quam στενὸν, quod ſignificat anguſtum: vnde quadam additione, (quam figuram παραγωγὴν dicunt) deducitur στενυγροχωρίη, quae nihil aliud ſibi vult, quam anguſtiam: quod ex iis euidenter colligitur, quae Simonides in ſupradictis carminibus ſcribit: Effertur autem ſecunda ſyllaba tenui ſpiritu. Et libro tertio, t. 8. p. 484. v. 10. de ſpina gibba: Multam igitur στενοχωρίην anguſtiam faucibus exhibet etiam hoc os intro vergens. EUST. Vide Foeſ. p. 586.

q. Galenus in Exeg. exponit, aridus, contractuſque. Libro de internis affect. p. 208. v. 11. de typho: Verum non intumeſcit, ſed tenuis, et σκελιφρὸς aridus eſt ac debilis. Libro de vulneribus, in ea parte addita, quae eſt pars libri de aere et aquis, p. 453. v. 4. Homines autem vegetes, et σκελιφρὲς ſiccos eſſe neceſſe eſt. Primo de art. t. 28. p. 474. v. 47. Et humidis ac excarnibus minus inflammantur, quam σκελιφροῖσι ſiccis ac carnoſis. EUST. Vide Foeſ. p. 570. Heſych. explicat, οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασι.

r. Haec vox Galeno teſte, quarto de vſu partium c. 1. ſignificat cuiuſlibet ventris aut caui ceruicem praepoſitam inſtar iſthmi: in eaque ſignificatione antiquitus fuit vſurpata. Poſt Ariſtotelis vero ſeculum, vt idem Galenus teſtatur, libro quinto de locis aff. c. 4. ad οἰσοφάγον, id eſt, gulam dumtaxat, haec ipſa tranſlata eſt. Deinde ſua aetate, vt ipſe ibidem teſtatur, ad os ventriculi, quod veteres καρδίαν dixerunt, tranſferri coepit. Libro de aere, locis et aquis, in ea parte,

Σκελιφρὲς) graciles et inſtar ſceleti.

Στόμαχος κύσεως) ſic appellat collum veſicae: et collum vteri, in primo de morbis muliebribus ſtomachum appellat.

Συναρκήσει) hoc eſt, συναρμόσει, coaptabit.

Στεριφνὲς) ſtrictos ſeu difficiles, et Ariſtophanes ἐν Ἀχαρνεῦσι. Στεριφνοὶ γέροντες, hoc eſt, moroſi et difficiles ſenes, duri, indomiti, Marathoni pugnatores, funditores.

Σομ-

[2] στόμαχον *MS. D.* [3] ἔτω *MS. D.* [4] σρυφνὲς *exempl. ap. Hippocr.*

parte, quae in impreſſis codicibus in calce libri de vulneribus capitis poſita eſt, p. 456. v. 4. de calculo: Neque στόμαχος τῆς κύσεος ſtomachus veſicae valde coardeſcit. Et v. 7. στόμαχος ipſius inflammatur. Et v. 12. Et quum vrinam emittit, ad τὸν στόμαχον τῆς κύσεος ſtomachum veſicae allabitur ab vrina impulſum. Primo de morb. mul. p. 235. v. 10. Vteri converſi ad κύσεος τὸν στόμαχον veſicae ſtomachum adlabuntur. Vaticanus codex legit τὸ στόμα os. Accommodat etiam Hippocrates hanc vocem collo vteri; Libro de ſuperfoetatione p. 48. v. 24. Quum pueri capite ex στόμαχε ſtomacho apparente, reliquum corpus procedere non vult. Et v. 25. ac 29. Et p. 49. v. 38. et 46. Et p. 51. v. 33. Primo de morb. mul. p. 232. v. 37. Maxime quum μήτρᾳ vteri ad στόμαχον ſtomachum, qui neruoſus eſt, mulieri allapſi fuerint. Et p. 234. v. 19. Et p. 242. v. 38. Obtorquetur enim στόμαχος τὴν αἰδοίην, ſtomachus pudendi vel vteri, vt Germanus interpres vertit. Et p. 255. v. 30. 32. Et libro ſecundo p. 286. v. 34. Libro de ſterilibus, p. 292. v. 14. Et v. 16. Aut labium τῆς στομάχου ſtomachi ſibi ipſi incubuerit. Et v. 21. 22. et 39. Et p. 293. v. 10. Et p. 298. v. 21. EUST. Vide Foeſ. p. 289.

s. Hanc vocem non inuenio, ſed σρυφνὲς, libro de ſalubri diaeta t. 6. p. 25. v. 41. Τὲς δὲ σρυφνὲς verum duros et graciles, fuluos ac nigros humidiore diaeta maiore temporis parte victitare oportet. In cuius com. Galenus inquit: In libris de temperamentis, duros, quos σρυφνὲς, et graciles, quos προσεσαλμένες vocat: ſicut etiam nigros, ſicciore temperamento eſſe docuimus. EUST. V. Foeſ. p. 586. idem eſt ac σέρφνιος.

t Σομφόν) το χαῦνον.

u Σπεῖσαι) ποτίσαι.

x [1] Σικυώνην) τὴν ἀγριον συκῆν.

y Σοφίην) ὁτὲ μὲν τὴν τέχνην, ὁτὲ δὲ τὴν [2] περιεργίαν. Νῦν μέντοι τὴν τέχνην δηλῶν, φησὶ, σοφίην παιδεύεται.

z Σκέπαρνος) εἰδός ἐστι δεσμοῦ ὁ σκέπαρνος, ὅταν ὁ ἐπίδεσμος πλάγιος δεθῇ. Μαρτυρεῖ δὲ Ἀσκληπιάδης ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ [3] τῶν Κατ' ἰητρεῖον, λέγων, Ἔστι γὰρ ὁ σκέπαρνος, ὅταν ὁ ἐπίδεσμος ἐπιβάλλων αὐτὸς ἑαυτῷ καὶ [a.4] σχισμὴ, κλάσιν τινὰ [5] ποιῇ καὶ γωνίαν· οἷον ὅταν [6] ὀρθόλοξον ἐπιδεθῇ.

Συνο-

[1] σικύην mauult Foes. [2] περιεργείαν MS. D. [3] ἰητρίον MS. D. εἰς τὸ κατ' Ἰητρ. Foes.

t. Libro de locis in homine p. 64. v. 3. In nares autem non ineſt foramen, σόμφον δὲ οἷον σπογγία verum mollis laxitas velut ſpongia. In epiſtola ſecunda ad Damagetum p. 530. v. 29. Qui partim a σομφῆς laxa irruente terra oppreſſi ſunt. Secundo de morb. p. 147. v. 19. haec vox idem, quod obſcure, ſignificat. Vbi vero, inquit, reſpirationem facit, retrocedit: et loquitur σομφὸν obſcure, ſed non clare. EUST. Vide Foes. p. 576.

u. Heſychius explicat ἐκχύσαι, προσενέγκαι, θῦσαι θεῷ.

x. Vide Foes. p. 566.

y. Locus quem citat Erotianus, eſt in libello de arte, p. 1. v. 14. Potens autem ob σοφίην artem, ἣ πεπαίδευται qua eruditus eſt. EUST. V. Foes. p. 577. in voc. σοφιζόμενοι ἰητροὶ.

z. Galenus in Exeg. habet σκεπαρνηδὸν, effracte ſiue aſciatim: nam σκέπαρνος ipſe, faſcia, a fabrilibus aſciis nominatus eſſe videtur. Tertio de fract. t. 21. p. 467. v. 1. de faſcia: Et deinde σκεπαρνηδὸν aſciatim alternatione ipſorum facta, initia dimittere. In cuius expoſitione Galenus ait: Eſt σκέπαρνος aſcia, breuis ille circuitus, qui rectus incipiens, ad latus attrahitur, nondum eſt obliquus, definitque ad ſimilitudinem aſciae, qua fabri vtuntur, nam quae a recta linea paululum recedens curuatur, vnde nomen aſciae traxit. Secundo de art. t. 39. p. 481. v. 48. de fractura naſi: Ex deligationibus autem haec maxime varia eſt, et quae plurimas σκε-

πάρνας

Σομφὸν) laxum.

Σπεῖσαι) irrigare.

Σικυώνην) agreſtem ficum.

Σοφίην) aliquando quidem artem: aliquando vero curioſitatem. Nunc autem artem ſignificans, inquit, σοφίην παιδεύεται, artem docetur.

Σκέπαρνος) ſpecies vinculi eſt ὁ σκέπαρνος, quum vinculum oblique ducitur. Teſtatur autem Aſclepiades in expoſitione libri, qui officina medica inſcribitur, dicens: Eſt enim ὁ σκέπαρνος quando vinculum ſibi ipſi incumbens inſtar χ efficit quamdam flexionem et angulum, ſcilicet quum ſimul rectoblique ligatur.

Συνο-

[4] σχιζόμενος *MS. D.* χιαζόμενος *St. et Foeſ.* [5] ποιεῖ *MS. D.* [6] ὀρθόλοξος *St. et Foeſ.*

πάρνας aſcias habeat, et interruptiones. Vbi Galenus inquit: Σκέπαρνον aſciam appellat, vbi faſcia a tranſuerſo circuitu recedens, paululum reclinatur, vt ſupra oſtenſum eſt. Secundo de officina medici t. 11. p. 503. v. 13. Species vero hae ſunt; ſimplex, rotunda, in orbem, σκέπαρνον aſcia. In cuius com. Galenus dicit: Quin σκέπαρνον id eſt aſciam intelligat, quod ſcilicet paululum inclinat. Aſciam enim fabri dicunt inſtrumentum quoddam extrema parte, qua ligna incidunt, modice incuruum, et labroſum in ſpeciem labri. Ab Hippocrate quidem appellatur σκέπαρνον, id eſt aſcia, genus quoddam circuitus ipſorum linteorum, namque vbi praecipit, vt panni in aſciae figuram imponantur, diducit ab orbiculari circuitu eum, qui fabrorum aſciae modo declinat. Non enim cenſet pannos ita oblique circumponendos, vt ab orbiculari circuitu nimium abſint, ſed paululum declinent, ſic vt fideliter comminuta oſſa contineant. EVST.

a. In MS. αὐτὸς ἑαυτῷ, χιαζόμενος. Fortaſſe pro σχιεζόμενος ſcribendum eſt χιαζόμενος. Galenus certe σκέπαρνον ait vocari ἐπίδεσμον τὸν ἐγκεκλισμένον ὀλίγον ἐπ τῆς ἐγκαρσίας ἐπιβολῆς. Vbi animaduerte ἐπιβολῆς nomen verbale ab ἐπιβάλλω, quo Erotianus in eiuſdem vocabuli expoſitione vtitur. Sciendum eſt item ὀρθόλοξος in aliis codicibus haberi. ST.

b [1] Συνοχωκὸς) συνοχὴ, καὶ σύνοδος, καὶ οἷον σύμπτωσίς τις. Ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶ, Κυρτὼ ἐπὶ ϛήθει συνοχωκότε.

c [2] Σίδας) τὸ τῆς ῥοιᾶς λέμματος.

d Σαυρίδιον) ἣν ἔνιοι Καρδαμίδα καλοῦσι. Καρδάμῳ ἐοικυῖαν. Ἔϛι δὲ θερμαντικὸν τὴν δύναμιν.

e Σκύτα) τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων καὶ τῆ τραχήλῳ. Ὡς Πετρώνιος ἐν κάρῃ φησὶν, αἰγάδες [3] ὑπέκνεον. Καὶ πάλαι τὰ σχήματα εὐθὺς ἰδὼν καὶ τὰ σκύτα. Καὶ Ἀρχίλοχος, λέγων, πῶς ἀπέπρησε τὰν σκύταν. Τινὲς δὲ φασὶ σκύτα λέγεσθαι τὸν νωτιαῖον μυελόν. Οἱ δὲ, τὸ ἰνίον. Οἱ δὲ τὸν μεταξὺ τῆ μετώπῳ, καὶ τῶν ὀφρύων [4] τόπον. Ὅπερ ἐπισκύνιον καλοῦμεν. Τίνες δὲ σκύτα εἶπον τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα. [5] Παρ' ὃ καὶ [6] ἡ Σκύτος εἴρηται.

f [7] Σκηρὸν καὶ σπογγῶδες) ἀντὶ τοῦ χαυνόσομφον.

g [8] Σπερχνόμενος) οἱ δὲ χωρὶς τοῦ ν' σπερχόμενος. Ἔϛι δὲ ἐπειγόμενος.

Συριγ-

[1] *συνοχωκὴ Euſt. et Iunta. συνοκοχῆς καὶ συνόδε legendum putat Foeſ. et reliqua verba καὶ οἷον σύμπτωσίς τις aliunde aſcita videntur, et in aliis exemplaribus deſiderantur.* [2] *σίδης, quaedam exempl. et Euſt.*

b. De nat. oſſium p. 59. v. 39. de venarum diſtributione: Ramos a ſeipſa habet iuxta vnamquamque coſtam extentos, iuxta naturam, vſque ad pectoris *συνοχωκῆς* commiſſuram. Locus, quem ex Homero citat, eſt in ſecundo Iliad. de Terſite: Φολκὸς ἔην. χωλὸς δ' ἕτερον πόδα. τῷ δὲ οἱ ὤμῳ κυρτῷ. ἐπὶ ϛῆθος συνοχωκότε, αὐτὰρ ὕπερθεν. *Strabo erat. claudus autem altero pede, et ipſius humeri Gibboſi, ad pectus contracti, et deſuper.* EUST. Repone *συνοχωκὴ*. Hipp. de nat. oſſium καὶ ἀποσχίδας ἀφ' ἑαυτῆς ἔχει παρ' ἑκάϛην πλευρὴν παρατεταμένας κατὰ φύσιν ἄχρι ϛήθεος συνοκωχῆς. ST. Vide Foeſ. p. 599.

c. Galenus in Exeg. habet *σιδιοειδεῖς*, luteas, qualis eſt granati mali cortex. Septimo de morb. vulg. p. 352. v. 24. de Pythodoro: Decoctum *σιδίων* malicorii ſedauit ipſas. Libro de vlcerib. p. 514. v. 36. Sicca vero ſint, flos aeris, myrrha, *σίδιον αὖον* malicorium ſiccum. EUST. V. Foeſ. p. 565.

d. Ga-

Συνοχωκὴ, συνοχὴ, καὶ σύνοδες) concurſus, et quaſi contractio, ſicut et Homerus inquit: Gibboſi ad pectus συνοχωκότε contracti.

Σίδης) corticis mali Punici.

Σαυρίδιον) quam nonnulli καρδαμίδα appellant, naſturtio ſimilem, facultate calefactiuam.

Σκύτα) partem, quae eſt inter tendines et ceruicem, vt Petronius in Care inquit: αἰγάδες ὑπέκνιον, καὶ πάλαι τὰ σχήματα εὐθὺς ἰδὼν καὶ τὰ σκυτά. Et Archilochus inquiens: Quomodo ſecuit τὰν σκύταν. Nonnulli vero dicunt σκύταν appellari medullam ſpinalem; nonnulli vero occiput: nonnulli vero ſpatium inter frontem et ſupercilia, quod ἐπισκύνιον appellamus. Nonnulli vero σκύτα dixerunt capitis cutem, vnde ἡ σκύτος dicta eſt.

Σκηρὸν καὶ σπογγῶδες) hoc eſt, fungoſum, molle.

Σπερχνόμενος) nonnulli vero ſine ν σπερχόμενος, eſt autem properans.

Συριγ-

[3] ὑπέκνιον *MS. St.* [4] τόπε *MS. D.* [5] παρὶ *MS. D.* [6] ἡ σκύτη *mauult Foeſ.* [7] *Totum hunc canonem omittit MS. D. at in margine legitur.*

d. Galenus in Exeg. exponit, naſturtium a ſimilitudine figurae dicitur, eadem herba cardamum nominatur. Libro de vlceribus p. 514. v. 15. Σαυρίδιον naſturtium, ſauridion a lacerti ſimilitudine appellatum. Vide Herm. Barbarum c. 168. ſui corollarii. ERST. Vide Foeſ. p. 561.

e. Galenus in Exeg. exponit, quae ſunt in articulo cervicis. Secundo de art. t. 29. p. 481. v. 17. in alia ſumitur ſignificatione. In agglutinando vero, inquit, caro σκύτεος corii ad cutem vergat. In cuius com. Galenus ait: Σκύτος corium ſit ex pelle animalis duplicem naturam habente. Locus Petronii, quem citat Erotianus, ita deprauatus eſt, vt nihil ex eo elicere potuerim, quod ad rem praeſentem faceret. ERST. V. Foeſ. p. 575.

f. Heſych. hanc vocem interpretatur, σκληρὸν, ταχύ.

g. Vide Foeſ. p. 579. Heſych. interpretatur, ταχὺς, σπεδαῖος, ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι, ἐπειγόμενος.

h [1] Συριγγῶδες) κατατετρημένον.

i [2] Σάφα) σαφῶς. Ὡς Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ φησὶ, Μέν' ὦ [3] ταλαίπωρ' ἀτρέμα [4] τοῖς ἐν δεμνίοις. Ὀρᾷς γὰρ ἐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.

k [5] Σκύλλης τὸν [15] κρῶδες) [6] ἀντὶ τῦ τῆς ἕλζης τὸν χυλόν.

m Συκῆς [7] ἐῤῥιμμένε) τῆς ἀγρίας συκῆς.

n Σπεδὴ) κακοπάθεια. Ὡς καὶ [8] Ὅμηρος, Σπεδῇ τ' [8] ἐξήλασσαν, ἐπεί τ' [9] ἐκορέσσατο Φοῤβῆς.

o Σειρῇ) τῷ ἱμάντι.

p Σκυτίον ὑποκεφάλαιον) [10] δερμάτινον προσκεφάλαιον, ὅπερ καὶ [9] Πέλβιον.

Σίναι-

[1] συρηγγῶδες *MS. D.* [2] Σάφω *MS. D. supraſcr. α.* [3] ταλαίπωρε *MS. D.* [4] σοῖς *MS. D.* [5] τὸ νηρῶδες *MS. St. et Euſt.* σκίλλης τὸ μυξῶδες *Foeſ.*

h. Libro de carnibus p. 41. v. 17. de corde: Facitque *συριγγῶδες* antroſum. Et p. 42. v. 31. de organo auditus: Iam vero ad ipſum os eſt cavitas *συριγγώδης* antroſa. Libro de corde p. 55. v. 34. de cordis auriculis: Corpuſcula circum ventriculos conſurgunt mollia, *συριγγώδεα* cavernoſa, quae auriculae appellantur. In his tribus locis impreſſi codices ſecundam ſyllabam huius vocis per *α* ſcriptam habent. Quinto de morb. vulg. p. 339. v. 13. de ſerua Ariſtionis: Et oſſa putrida facta abſceſſerunt, et prodibant paulatim *συριγγώδεα* fiſtuloſa. Et libro ſeptimo p. 353. v. 15. de dolore auris filii Cydis: Et *συριγγῶδες* fiſtuloſus et grauis odoris. Et p. 359. v. 28. de tuberculo circa anum Mneſianactis: Erupit ad inteſtinum, et foris *συριγγῶδες* fiſtuloſum fiebat. EUST. Vide Foeſ. p. 600.

i. Tertio de morb. p. 164. v. 24. de pleuritide: Progreſſu vero temporis morbus magis *σάφα* manifeſtus redditur. Quarto de morb. vulg. p. 331. v. 25. Non tamen *σάφα* clare noui. Et libro quinto p. 341. v. 44. de Androphane: Nihil autem poterat *σάφα* clare loqui. Quae verba repetit de eodem, libro ſeptimo, p. 364. v. 23. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 368. v. 18. Ceterum numerum ſingulorum membrorum *σάφα* clare pronunciare volentes, non recte ſcripſerunt. Quarto de artic. t. 27. p. 496. v. 1. Verum illud *σάφα* clare noſſe oportet.

Et

Συριγγώδες) perforatum.

Σάφα) manifeſte, ſicut Euripides in Oreſte inquit: Mane miſer quiete tuis in cubilibus: Vides enim nihil eorum, quae opinaris σάφα, hoc eſt, manifeſte videre.

Σκίλλης τὸ νηρῶδες) hoc eſt, ſcillae radicis ſuccus.

Συκῆς ἐρρίμενα) agreſtis ficus.

Σπουδῇ) ingens labor, ſicut Homerus, σπουδῇ, hoc eſt, ingenti labore expulerunt, poſtea ſaturatus eſt pabulo.

Σειρῇ) loro.

Σκυτίον ὑποκεφάλαιον) pelliceum puluinar, quod etiam πόλβιον dicitur.

[6] ἀντῇ *MS. D. ſupraſcr. ι.* [7] ἐρινέᾳ *Geſn.* [8] ἐξήλεσαν *MS. D.* [9] ἐκορέσατο *MS. D.* [10] δρυμάτινον *MS. D.*

Et t. 28. p. ead. v. 8. Σάφα clare enim noſſe oportet. EUST. Vide Foeſ. p. 560.

k. Pro σκύλλης τὸν ηρῶδες lego, σκίλλης νηρῶδες, ſcillae, quod ſuccoſum eſt, νηρὸν enim Varinus interpretatur τὸ κάθυγρον. GESN. Vide Foeſ. p. 575. Et Librum Hipp. de vlceribus p. 516. 12.

l. In MS. τὸ νηρῶδες. Sed legendum ſuſpicor τὸ ὑγρῶδες. ST.

m. Pro ἐρρίμενα lego ἐρινέᾳ. GESN. Vide Foeſ. p. 593.

n. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 5. Et quum aliquid σπουδάσῃ feſtinanter egerit, anhelatio ipſam inuadit. Secundo de fract. t. 5. p. 461. v. 5. de luxatione calcis: Pleraque tamen leniter colliduntur, neque magnum σπουδὴ ſtudium et diligentiam exigunt. Locus, quem ex Homero adducit, eſt in libro decimoquinto Iliadis. EUST. Vide Foeſ. p. 581.

o. Secundo de fract. t. 3. p. 459. v. 33. de ligno ſub ala imponendo in repoſitione humeri: Hinc atque illinc σειρῇ catena deligatum, vel loro, vel func, vel habena. EUST. Vide Foeſ. p. 561.

p. Secundo de fract. t. 3. p. 459. v. 36. de fractura brachii: Suppoſito poſtea alio quopiam fulcimento, et σκύτιον ὑποκεφάλαιον coriaceo puluino, vno, aut pluribus ſubiectis. EUST. V. Foeſ. p. 576.

q. Latini puluinum dicunt, pro quo hic ſcribitur πόλβιον. ST.

[1] Σίναιτο) μέμψαιτο, καὶ [2] διαβάλλοι καὶ βλάψοι.

Σεσιοῖ) σεσήποι.

[3] Σεσήρισαι) σεσήπται, ἔφθαρται.

Συνθεῖν) συντρέχειν.

[4] Στρωτῆρα) δοκίδα.

Σαρκάζειν) οἱ μὲν, σαρκῶν, οἱ δὲ περιτείνειν τὸν ἄνω γνάθον. Τῷ εἴδει δὲ κέχρηται ἀντὶ τοῦ γένους. Ἔστι γὰρ εἶδος περιτάσεως τὸ σαρκάζειν.

Στερ-

[1] σινοιάτο ap. Hippocr. [2] διαβάλλει MS. D.

r. Tertio de rat. vict. morb. acut. t. 13. p. 374. v. 39. Talis autem egestio habet quidem et alia magna σίνεα nocumenta. In cuius com. Galenus ait: Est in more positum Hippocratis, vt noxas appellet σίνεα, vt in libris de fract. et artic. ostendimus. Iones enim σίνειν pro laedere dicunt, et noxia saepe σινόμορα ipse vocauit. Secundo de fract. t. 15. p. 460. v. 28. In omnibus circa articulos σίνεσιν laesionibus, multa aqua calida affundenda est. Quo loco Galenus ait: Appellauit autem affectus σίνεα, quoniam affici σίνεσθαι dicit. Et t. 67. p. 463. v. 45. Amplior enim facta (scilicet extensio femoris) nihil σίνοιτο laeserit. EUST. Vide Foes. p. 576.

s. Hanc vocem non reperi, sed σεσηρὸς et σεσηρέναι. Tertio de fract. t. 43. p. 468. v. 46. Coniecturam autem facere oportet iuxta vlceris formam, quo sit quam minimum σεσηρὸς hians, et expansum inter deligandum. In cuius com. Galenus ait: Hians, quod est σεσηρὸς, id est, ringens, de labiis oris dicitur. Hiare seu ringere, id est, σεσηρέναι, labra aperire dicimus, absque vlla mandibulae motione, ita, vt dentes inter se coniuncti appareant. Quae expositio cum Erotiani sensu non conuenit. EUST. Vide Foes. p. 561.

t. Huic Glossae locum non assignauit Foesius, at ope nostrae regulae facile inuenire licet. Vox enim praecedens σεσηρίσαι legitur L. de fract. p. 774. A. Vide quae Foes. in oecon. monuit, sequens στρωτῆρα de artic. p. 783. D. vnde liquet τὸ συνθεῖν vel in libro de fract. vel de artic. quaerendum esse. Ac pertinet omnino ad priorem p. 775. C. vbi legitur: εἰ δὲ ἀναγκάζοιο μὲν ἐμβαλεῖν ἐλπίζοις δὲ ἐμβάλλειν, καὶ μὴ πολλὴ ἡ παραλάξεις ἢ τοῦ ὀστέου, καὶ μὴ συνδεδραμήκοιεν οἱ μῦες,

φιλέσ-

Σίναιτο) reprehenderet, et accuſaret, et laederet.

Σεσιοῖ) putreſceret.

Σεσήρισαι) putrefactum eſt, corruptum eſt.

Συνθεῖν) concurrere.

Στρωτῆρα) trabem.

Σαρκάζειν) nonnulli carnem inducere; nonnulli vero ſuperiorem maxillam extendere. Vſus autem eſt ſpecie generis loco. Eſt enim τὸ σαρκάζειν extenſionis ſpecies.

[3] σεσάπρισαι *Foeſ. ex coni.* [4] ϛρωτῆρα *MS. D.*

Φιλέασι γὰρ ξυνθεῖν καὶ μόχλωσις καὶ τούτοισι μετὰ τῆς κατάτασιος εὖ ἂν ξυλλαμβάνοιτο. Suſpectum Foeſio in his verbis eſt τὸ ξυνθεῖν, nec iniuria; quod vero reſcribere tentat ξυντρέχειν, id optime quidem ſenſum Hippocratis, non autem veram ſcripturam reſtituit: lege igitur ex Erotiano, *Φιλέασι γὰρ ξυνθεῖν*: et habebis ipſam divini ſenis manum. HER.

u. Primo de art. t. 20. p. 473. v. 49. Poſtea inter duas columnas ϛρωτῆρα trabem tranſuerſam probe alligare oportet, et deinde manum cum ligno ſupra ϛρωτῆρος trabem tranſmittere, quo manus ab altera parte ſit, corpus ab altera, ὁ ϛρατὴρ trabs vero ſub ala. Et poſtea ad alteram partem manum deorſum cogere, vna cum ligno circum τὸν ϛρωτῆρα trabem, ad alteram vero reliquum corpus. Ὁ ϛρωτὴρ trabs autem ea altitudine alligetur, vt reliquum corpus eleuatum ſummis pedum digitis innitatur. In cuius com. Galenus inquit: Columnas conſtat ab ipſo ϛύλας appellari, trabem vero, ſiue lignum tranſuerſum, quod ab vna columna ad alteram peruenit, ϛρωτῆρα. BUST. V. Foeſ. p. 592.

x. Galenus in Exeg. exponit, proprie labra mordendo ſubſannare. Hippocrates autem ſummis labiis contractis aliquid euellere. Primo de art. t. 28. p. 474. v. 37. Solipeda animalia, vtpote vtrimque dentata, poſſunt quidem σαρκάζειν dentes inter ſe committere, et ſub breuem herbam dentes ſubiicere queunt. Sic vertit Germanus interpres, alii vero vellere. In cuius expoſitione Galenus inquit: Vellere Hippocrates σαρκάζειν dixit, quo vocabulo nonnulli ſignificari volunt, labra vehementer inter ſe coniungere, ſic vt herbae partem auellant. Alii inferioribus dentibus cum ſuperio-

ri

Στερρωθείη) [1] ὀρθωθείη, φησὶ Βακχεῖος, ἐν γ'.

xx [2] Συμπορσύνει) συνδῶ.

y Συγκλέπτεται ἡ ῥαφὴ) ἀντὶ τῦ παραλογίζεται, ὡς καὶ ἐν ἐ Ἐπιδημιῶν φησὶν, Ἔκλεψαν δέ με τὴν γνώμην αἱ ῥαφαὶ τῦ βέλεος ἐν ἑαυταῖς ἔχουσαι τὸ σῖνος.

z [2] Σιναρὸν) σῖνος ἔχων καὶ βλάβην.

aa [3] Σινόμορα) πονηρά. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ σινομεμορῆσθαι.

[4] Σκεθροτέραν) Βακχεῖος ἐν ᾱ φησὶν ἀληθεστέραν, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς. Κεῖται καὶ ὅτε μὲν ἀντὶ τῦ ἀληθῆς, ὅτε δὲ [5] ἀντὶ τῦ ἀκριβῆς λογισμῦ τὸ σκεθρόν. Ὡς

[1] ὀρθωθεὶς *MS. D.* [2] συνπορσύνοι *MS. D. et Euſt.* [3] σινόμορα *MS. D. et Euſt.*

ri labro idem efficere: nam qui deriderent (σαρκάζοντες graece dicuntur) dentibus labrum mordent. Verum illi quidem ſuperioribus dentibus mordent labrum inferius; animalia vero, quae ruminant, quum inferiorem tantum dentium ordinem habeant, eo ad mordendum vtuntur; ac propterea accipiunt alii vocabulum σαρκάζειν in illis, quae dentes inter ſe committunt, quoniam quae carnem vorant (σαρκοφαγοῦντα vocant) tam ſuperioribus quam inferioribus dentibus vtuntur: atque his videntur fauere verba Hippocratis, quum σαρκάζειν dixerit, non de his, quae ruminant, ſed de his, quae vtrimque dentes habent. Haec quidem paſcere exiguas herbas poſſunt, vt equi, muli, etc. atque ex his, quae ab vna parte tantum ſunt dentata, illa dumtaxat, quibus labri prominentia tenuis eſt: atque idcirco inter animalia, quae herbis veſcuntur, ſoli boues hyeme paſtu indigent: quoniam nequeunt exiguam herbam aut σαρκάζειν, id eſt, dentibus abſcindere, aut labris prehendere. EUST. V. Foeſ. p. 578. qui σαρκάζειν pro σάρκας ἕλκειν ſumi debere exiſtimat, ſi vera eſt lectio.

xx. Vide Foeſ. p. 595. Locus eſt in L. de art. p. 598. 12.

y. Superius in annotatione dictionis κλέπτεται de ſignificatione huius vocis abunde diximus. EUST. Vide Foeſ. p. 341.

z. Sexto de morb. vulg. com. 7. t. 16. p. 349. v. 46. Tuſſes laborioſae contingunt σιναρῶν locos laeſos, et maxime articulos. Tertio de fract. t. 45. p. 496. v. 7. Subnaſcentes enim iuxta σιναρὸν laeſam

Στεῤῥωθείη) dirigeretur, inquit Bacchius in libro tertio.

Συμπορσύνοι) concederet.

Συγκλέπτεται ἡ ἐαφὴ) id eſt, decepit ſutura, vt ait in quinto de morbis vulgaribus, ἔκλεψαν δὲ deceperunt autem mentem meam futurae, iaculi laeſionem in ſe continentes.

Σιναρὸν) nocumentum habens et damnum.

Σινόμορα) noxia. Dicta ſunt autem παρὰ τὸ σινωμεμορῆσθαι, quod eſt foedari.

Σκεθροτέρης) Bacchius in primo, verioris, ſed non recte. Ponitur enim σκεθρὸν aliquando pro veritate: aliquando autem pro diligenti conſideratione, ſicut Euri-

 pides

[4] σκεθροτέρης et ἀληθεςέρης *Euſt. et Foeſ. et Chart.* [5] ἀντὶ τῆς *MS. D.*

laeſam partem carnes, plerumque oſſa ipſa eleuant. Tertio de art. t. 70. p. 489. v. 37. Et propterea multo longius σιναρὸν laeſum crus apparet, quam ſanum. EUST. Vide Foeſ. p. 567. Heſych. exponit τὸ κεκαμμένον καὶ βεβλαμένον.

a. Aliqui codices habent σινόμορα. Galenus in Exeg. interpretatur maligna. In com. vero t. 44. tertii de rat. vict. morb. acut. ait: Noxia σινόμορα vel συνόμορα vel σινάμορα, vt habent alia exemplaria, ipſum vocaſſe. Tertio de art. t. 51. p. 488. v. 17. Quae in repandum emota ſunt, lethalia ſunt, ac σινόμωρα noxia, quae vero in gibbum ἀσινέα innoxia in totum. Et t. 54. p. ead. v. 25. Multa vero etiam alia in medicina quis videre poterit, ex quibus ea quidem, quae fortia ſunt ἀσίνεα innoxia ſunt, per ſe totam morbi iudicationem inducentia: quae vero debiliora σινόμωρα noxia, ita vt et diuturnos morbos progenerent. Σινωμεμορῆσθαι: Aliqui putant hanc vocem eſſe deprauatam, et debere ſcribi σιναμεμορῆσθαι. EUST. Apud Galenum quoque legitur σινόμωρα, et exponitur κακοήθη, item βλαβερά. Habetur autem apud Hippocratem cum alibi, tum in libro de art. Quod vero ad verbum σινωμεμορῆσθαι attinet, pro eo quidam codices σινωμεμονῶσθαι habent, cum manifeſta deprauatione. Qua tamen fortaſſe nec altera lectio prorſus caret. ST. Vide Foeſ.

aa. Tertio de art. t. 60. p. 488. v. 45. Quin et curatione σκεθροτέρης exactiore, tales indigent, ſi modo ſapiunt. Quem

Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν [1] *Ἀλκμαίωνι φησὶ, γυναῖκες ὁρμήθητε, μηδ' ἀτιμίαν σκεθρὴν τὶς ὑμῶν.* [2] *Ταύτης γὰρ σκεθρόβορον ἡμᾶς ἀνάγκη τὸν νομίζοντας τέχνην.*

[b] [3] *Σχάσματα) σπάσματα τὰ ἐκ πληγῆς περὶ τὴν γένυν γιγνόμενα καὶ οἷον ἕρεβλώματα.*

[c] *Σποράδες νᾶσοι) αἱ μὴ ὁμοίαι μὴ δὲ συνεχῶς ἐν πολλοῖς τόποις καὶ ἀνθρώποις γινομέναι.*

[d] [4] *Σπατάλη) τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Κεῖται δὲ ἐπὶ διαῤῥοίας.*

Σκα-

[1] *Ἀλκμαιὼν MS. D.* [2] *ταῦτα quaed. exempl. Euſt. et Chart.*

Quem locum exponens Galenus inquit: Exquiſitiorem vbique appellat *σκεθροτέραν*, cui contraria eſt ſimplex, et quaeuis, quam *φαύλην* vocat. Et in com. t. 45. primi de fract. ait: Vocabulo *φαύλου* opponi exquiſitum, quod lones *σκεθρὸν* appellant. Sicut igitur exquiſitam victus rationem *σκεθρὰν* vocat, ita huic contrariam *φαύλην*. Ceterum quem locum citat ex AlcmaeoneEuripidis,quia non exſtat illa tragoedia, reſtituere, quum maxime cuperemus, non potuimus. EUST. In MS. *σκεθροτέρης* et paulo poſt *ἀληθεσέρας*. Reperio autem *σκεθροτέρης* in hoc libro *περὶ ἄρθρων* loco, *ἀτὰρ καὶ Ἰήσιος σκεθροτέρης οἱ τοιῦτοι δέονται, εἰ σωφρονοῖεν*. Vbi Galenus *τὴν ἀκριβεσέραν ἀεὶ λέγει σκεθροτέραν, ἀντικειμένην τῇ φαύλῃ*. ST. Laudat hunc locum Barneſ. ad Eurip. p. 448. *Γυναῖκες ὁρμήθητε μηδ' ἀθυμίᾳ σχεθῇ τὶς ὑμῶν· ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὀ-*

ρᾷν. Paulo corruptius hic locus legitur apud Ioh. Meurſium in *Ἀλκμαίων* ex Erotiano citatus. Vide Foeſ. pag. 570.

b. Libro de vlceribus p. 517. v. 4. Si vero, vbi ſolueris, *σχάσματα* fiſſuras repereris inflammatas, et v. 5. Si vero vlceratae fuerint *σχάσματα* fiſſurae, ac eruperint. Et v. 20. Sin minus grumi in *σχάσμασιν* fiſſuris inhaerent. Et v. 21. Aceto autem omnia talia perluere oportet, et poſtea non humectare, neque in *σχάσματα* fiſſuras decumbere. Et v. 22. Verum aliquo medicamento, cruentis vulneribus deſtinato, *σχάσματα* fiſſuras illinere. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu non conuenit. EUST. In MS. *σχέσματα*, ſed *σχάσματα* legendum apud Hippocratem *ἐν τῷ περὶ ἑλκῶν*. ST. Vide Foeſ. p. 608.

c. Galenus in Exeg. exponit, differentes, quae non ſunt generis eiuſdem, quaeque

pides in Alcmaeone dicit: Γυναῖκες ὀρμήθητε μηδ' ἀτιμίαν σκεδρὴν τὶς ὑμῶν. Ταῦτα γὰρ σκεδρόβοραν ἡμᾶς ἀνάγκη τὰς νομίζοντας τέχνην.

Σχάσματα) conuulsiones, quae fiunt circa mentum ex percussione, et quasi torturae.

Σποράδες νόσοι) morbi qui non sunt similes, neque continue multis in locis atque hominibus accidunt.

Σπατάλη) ex eorum numero est, quae semel dicta sunt. Posita autem est haec vox in diarrhoea.

[3] *σχέσματα MS. D. MS. St. et Chart. χάσματα ex emend. Foes.* [4] *σπατίλη ex coni. Foes.*

que aliae aliis conueniunt. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 9. p. 368. v. 29. Quum enim non pestilentis morbi modus quis communis grassatus fuerit, sed σποράδεες ἐώσιν αἱ νόσοι sparsi fuerint morbi, et non similes, ab his morbis plures moriuntur. Codex Galeni habet σποράδες. In cuius expositione ipse inquit: His omnibus morbis, id est, epidemiis et endemiis, adversantur σποράδες, hoc est, qui vage homines corripiunt, qui aegros varie fatigant, neque communi modo constant. Sed quid est quod ait: Sed morbi sint σποράδες et similes? contrarium enim erat dicendum, non similes inquam inter se esse, si ipsa vtique morborum similitudine endemum, epidemum, et pestiferum iudicandum putavit. Ergo duorum alterum, vel melior habenda est haec lectio. Sed morbi et σποράδες, et non similes sint, vel oportet, etc. Et in Prooemio primi libri de morb. vulg. in hunc modum scribit: Consueuit autem vtrumque morbi huiusce genus, et commune, et passim grassans nominare, ceteras vero aegritudines σποραδικὰς, hoc est, dispersas, quae, inquam, non multos omnino, sed vnumquemque separatim adoriantur: hoc enim verbo σπείρειν graeci persaepe pro dispergere, atque inter se disiungere vti solent. Qua etiam in sententia Thucydides de iuuenibus dixit: Vere autem alii in alia ciuitatis parte dispersi mortui sunt. EUST. Vide Foes. p. 581.

d. Legendum videtur σπατίλη. Galenus in Exeg. exponit excrementum liquidum. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 22. p. 371. v. 28. de consuetudine: Quod si praeterea coenauerint, ructus acidus, et σπατίλη alui leuitas, vel alui liquida egestio

e [1] Σκαμοειδές) Διοκλῆς ἔτω φησὶ καλεῖσθαι τὸν ἐν [2] ἀντικύρᾳ [3] ἐλλέβορον. Ἕτεροι δὲ πόαν τινὰ ἑτέραν.

f [4] Σπάδων) σπασμὸς σώματος.

g [5] Σικύου πάλης) τῆ ἐκ σικύου γιγνομένου λεπτῆ ἀλεύρου.

h [5] Σκυῤῥωθῶσι) σκληρυνθῶσι, καὶ οἷον σκιῤῥωθῶσι. Ἐπειδὴ τὸν σκίῤῥον σκύῤῥον ὀνομάζει. Ὅτε φησὶ, καὶ ἢν σκυῤῥωθόωσιν, ἄρειον τὰ [6] ῥιμέα προστιθέναι. Ὀδάξοντα γὰρ καὶ λεπτὰ καὶ πυρώδη ἐόντα τὸν σκύῤῥον διακῆ. Ἢν δὲ λαπαχθῆ, μαλακοῖσιν ἰήσασθαι.

Σφα-

[1] σηκαμόειδες *Euſt. quaedam exempl. et Foeſ.* σησαμοειδὲς *ex coni. Foeſ. et ſic vulgg.* [2] ἀντικύρι *MS. D.*

ſtio ſubſequitur. In cuius com. Galenus inquit: Nonnullis eorum, qui ita nutriti ſunt, ait σπατίλην alui leuitatem ſequi, hoc eſt, liquidam deiectionem. Verum in pleriſque exemplaribus non σπατίλην alui deiectionem liquidam ſcriptum reperies, ſed ἄσσην, vt eo vocabulo ῥιπτασμὸν, id eſt, proiectionem intelligamus corporis hominis huius, qui ita cibatus eſt: corporis, inquam, ob cibi multitudinem ἀσσομένου, id eſt, grauiter moleſteque habentis, atque implacidi, inquietique, dum in lecto iacet, et ſeſe permutantis. EUST. Vide Foeſ. p. 579. Heſych. σπατίλη interpretatur τὸ ὑγρὸν διαχώρημα. Cf. Ariſtoph. Schol. in εἰρήνῃ p. 436.

e. Aliqua exemplaria habent σησαμοειδὲς, et vt iudico, rectius. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 123. p. 384. v. 10. Σησαμοειδὲς ſeſamoides

furſum purgat. Potio eius eſt drachma dimidia in aceto mulſo trita. Quam ſententiam repetit in libello de veratri vſu, p. 534. v. 44. EUST. Legitur etiam σηκαμοειδὲς. At vero apud Hippocratem inuenio σησαμοειδὲς, ἐν τῷ περὶ διαίτης ὀξ. νοσ. Ita enim ſcribitur σησαμοειδὲς ἄνω καθαίρει. Sciendum eſt autem in nonnullis codd. legi τὴν ἔναντι κυριελλέβορον, pro quibus repoſui τὴν ἐν ἀντικύρᾳ ἑλλέβορον. Quam lectionem poſtea in aliis exemplaribus offendi. ST. Vide Foeſ. p. 569. et Dioſc. L. IV. c. 152.

f. Σπάσδων. Aliqui codices, et Galen. in Exeg. habent σπάδων, exponiturque conuulſio, et eſt nomen femininum. Primo de morb. p. 132. v. 34. de ſuppuratis: Si vero vena omnino quidem rupta non fuerit, verum σπάδων acutus tractus in ipſa fiat, etc. Sic

vertit

Σηκαμοειδὲς) Diocles ſic inquit in Ancyra elleborum appellari. Nonnulli vero aliam quamdam herbam.

Σπάδων) corporis contractio.

Σικύϐ πάλης) quae ex cucumere ſit farina minuta.

Σκυῤῥωθῶσι) id eſt, σκληρυνθῶσι, hoc eſt, obduruerunt, et quaſi σκιῤῥωθῶσιν, quod idem eſt. Quoniam σκίῤῥον σκύῤῥον appellat, quum inquit: Si σκυῤῥωθέωσι, id eſt, obduruerint, melius eſt adhibere acria, mordacia enim et tenuia, et ignea exiſtentia adurunt ſcirrhum, et ſi molluerit, emollientibus medendum.

Σφα-

[3] ἐλέβορον *MS. D.* [4] σπάσδον *MS. D. et Euſt.* [5] σκιῤῥωθῶσι *MS. D.* [6] δριμαία *MS. D.*

vertit Germanus interpres. EUST. Vide Foeſ. p. 577.

g. Tertio de morb. p. 165. v. 35. Τῶτο δὲ σικύϐ. Cucumeris peponis corio nudati πάλης pollinem ex aqua praebeto. Et v. 40. Ita vt ad ſingulos cyathos τῶ σικύϐ πάλης τὴν ἐκ τῶν ὀρόβων πάλην, et cucumeris, et erui pollinem inſpergas. EUST. Vide Foeſ. p. 565.

h. Galenus in Exeg. habet σκύρος callus, et σκυρωθῶσι occaluerit. In Hippocratis codicibus vario modo haec vox ſcribitur. Locus, quem auctor citat, eſt in primo de morb. mul. p. 238. v. 44. Καὶ ἢν σκυρωθῶσιν, ἀρεῖον τὰ δριμέα τε προστιθέναι ἃ δήξοντα. τὰ γὰρ λευκὰ καὶ πυρώδεα ἐόντα, τὸν σκύρον διαχέει. Ἢν δὲ λαπαχθῇ ὁ σκύρος, μαλθακοῖσιν ἰῆσθαι. hoc eſt, ſed et ſi in callum indurati fuerint, praeſtat acria apponere quae mordent. Quae enim tenuia et feruida ſunt, calli duritiam diffundunt. Si vero mollitus fuerit callus, mollibus curato. Vaticanus codex pro ἀρεῖον habet ἄριϛον: pro, ἃ δήξοντα, ἀδάξοντα non mordentia: et pro λευκὰ, λεπτά. Libro de nat. mul. p. 218. v. 20. Si humidius fuerit os vterorum, quam oporteat, acria apponito: quo morſum perreptet, et inflammatum valde durum fiat: ſi vero σκυῤῥώθῃ induratum fuerit, acria adhibeto. Et p. 223. v. 38. ἢν σκιῤῥώθωσιν. Si indurati fuerint vteri. Et v. 44. ἢν σκιῤῥωθέωσιν. Et libro ſecundo de morb. mul. p. 279. v. 4. ἢν σκυῤῥωθῶσιν. Et v. 10. ἢν αἱ μῆτραι σκιρωθῶσι. Si vteri velut in callum indurati fuerint. Et v. 19. σκληρυνθῶσιν. EUST. Locus Hippocratis, quem citat, habetur L. περὶ γυναικ. I. Sed ita legitur in Ald. edit. καὶ ἢν

[l] [1] Σφαδάζει) χαλεπαίνει, δυσφορεῖ. Ἡ λέξις Ἀττική.

[k] [2] Σελαχίοισι) τοῖς μικροῖς ἰχθυδίοις, ἢ τοῖς ὀστρακοδέρμοις, οἷον καράβοις, καρκίνοις, κήρυξι. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Εὔπολις ἐν Αἰξὶ, λέγων, ὡς ἡ ποτὲ αὐτὸν ἢν κάμῃ τις, εὐθέως ῥεῖ πρὸς αὐτὸν [l] [3] περιόνοι σελάχιον. Τί δε ἢν λύκον κεκράξεται, φρασεῖται πρὸς τὸν αἰπόλον.

[m] Στέατι μηλείῳ) ἀντὶ τοῦ προβατείῳ. Μῆλα γὰρ τὰ πρόβατα.

[n] Σικύου λέμματος) λεπίσματος.

[o] [4] Σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες) οἱ μὴ εὔτονοι, ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων ἀσθενῶς πλήττοντες. Εἴρηται δὲ

[1] σφαλάξει *MS. D. et Eust.* [2] ἀλαχίοισι *MS. D.* σελάχεσι *ap. Hipp. notante St.*

ἢν σκυρωθῶσιν ἄρειον τὰ δριμέα τε προστιθέναι ἃ δάξονται. Τὰ γὰρ λευκὰ καὶ πυρωδέα ἐόντα τὸν σκύρον διαχέει. Ἢν δὲ μαλαχθῇ ὁ σκύρος, μαλθακοῖσιν ἰῆσθαι καὶ ὅ, τι μὴ δάξεται. Sic autem alibi apud eumdem in eadem editione legitur, ἢν δὲ σκυρωθῇ. Et alibi ἢν σκυρωθῶσιν αἱ μῆτραι. Sed non constanter seruatur haec lectio, nam lib. περὶ γυναικ. φυσ. legitur σκιῤῥωθῶσιν αἱ μήτραι, cum ῥῥ et ι. Galenus autem σκύρος et σκυρωθῶσι habet infra. ST. Vide Foes. p. 575.

i. Σφαλάξει. Aliqui codices, et Galenus in Exeg. habent, σφαδάζει, quae vox reperitur in primo de morb. mul. p. 244. v. 1. Mulier acute febrit, et stomachi dolore vexatur, et dolet totum corpus, et σφαδάζει moleste fert, et ad articulos manuum, et crurum et lumborum dolor procedit. EUST. Vide Foes. p. 603. Hesych. interpretatur μετὰ σπασμοῦ πηδᾶ, διασπάτει, διασείει, δυσαθανατεῖ, χαλεπῶς φέρει, δυσφορεῖ, ἀγανακτεῖ, μετὰ χολῆς ὀργίζεται, θυμοῦται, ταράττεται, ἀτακτεῖ, quae omnia cum Erotiani explicatione conueniunt.

k. Galenus in Exeg. habet, σελάχεσιν omnes pisces squamis carentes, et qui animal pariunt, sic dicuntur. Quae expositio cum Erotiani sensu non conuenit. Secundo de diaeta p. 94. v. 7. de piscibus: Vrticae autem maxime, et τὰ σελάχεα cartilaginosi generis pisces humectant. Libro de int. pass. p. 195. v. 30. de tertia tabe: Et obsonium habeat

Σφαδάζει) iraſcitur, moleſte fert. Attica vox eſt.

Σελαχίοισι) minutis piſciculis, vel teſtaceam cutem habentibus, vt locuſtis, cancris, buccinis. Meminit huius vocis Eupolis in Capris, quum inquit: ὡς ἡ ποτὲ αὐτὸν ἦν κάμη τὶς εὐθέως ἐρεῖ πρὸς αὐτὸν πριόνοι σελάχιον, τὶ δὲ ἦν λύκον κεκράξεταί, φρασεῖταί πρὸς τὸν ἀπόλον.

Στέατι μηλείῳ) pro ouillo. Μῆλα enim oues dicuntur.

Σικύϐ λέμματος) corticis cucurbitae ſylueſtris.

Σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες) non robuſti, verum per interualla imbecilliter pulſantes. Dictum eſt autem

[3] πρίω μοι *ex emend. St.* [4] σφιγμοὶ *MS. D.*

habeat σελάχια cartilaginea. Primo de morb. mul. p. 251. v. 6. Piſcibus σελάχεσιν cartilagineis cum cepis, et coriandro in muria dulci coctis. Et libro ſecundo p. 274. v. 8. Obſoniis autem vtatur piſcium σελάχεσιν cartilagineis omnibus, coctis aceto mulſo dulci. Locus Eupolis in Capris ita deprauatus eſt, vt male poſſit elici ſenſus: integra tamen ſententia eſt, quae noſtro inſtituto inſeruit, quae talis eſt: Statim dicet ad ipſum πριώ μοι (non πριόνοι) eme mihi σελάχιον piſciculum minutum teſtaceum. EUST. Apud Hippocratem σελάχεσι reperio, et eam lectionem agnoſcit Galenus: ſed σελαχίοισι diminutiui formam habet. ST. Vide Foeſ. p. 561.

l. Reponendum puto πριώ μοι et his verbis ὡς ἡ ποτὲ αὐτὸν aliquis ſubeſt error. ST.

m. Primo de morb. mul. p. 260. v. 28. 29. Aut elaterii potiones quatuor στέατι μηλείῳ adipe ouillo admixto apponat. Et libro ſecundo p. 288. v. 23. Aut anſeris adipem, aut μήλειον στέαρ ouillum adipem (ſcilicet apponat). EUST. Vide Foeſ. p. 584.

n. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 9. de fluxu albo mulierum: Et σικύης λέμματα cucumeris ſylueſtris cortices ex tertia parte, reliqua ex paribus portionibus (ſcilicet ſubter ſuffito). EUST.

o. Secundo de morb. mul. p. 268. v. 26. Perfrigerationes et ſudor multus, σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες pulſus ad manum acceleranteſ. Sic vertit Germanus interpres. Caluus venarum pulſus

δὲ ἀπὸ τῶν ψαιρόντων [p] [1] ἀνέμων, αἳ δὴ ἐχ ὁμαλῶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων φυσώμενα, ὁτὲ μὲν χαλαρᾶνται, ὁτὲ δὲ πληρᾶνται.

[q] Σπερχνόν) συνεχές.

[r] Σκορδίᾳ) βοτάνης ὄνομα.

[s] Στέαρ ὄϊος) τὸ τᾦ προβάτῳ.

[t] Σκαφίδα) τὴν ποιμενικὴν σκάφιν ἔτω καλῶσιν Ἀττικοί.

[u] Σκυτίνην) [2] πεπιλημένην καὶ πεπυκνωμένην.

[x] [3] Συναρθμᾶται) συναερμόζεται, καὶ συνενᾶται. [4] Ἀρθμὸς γὰρ λέγεται [5] ἡ εὔνοια καὶ ἡ φιλία. Ὡς καὶ Καλλίμαχος φησὶν, [6] Ἀρθμὸν [7] δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίαν ἔταμον.

Σμηκ-

[1] *ἀρεμένων alii, ἀρμένων ex emend. St. et eius ſimiae Chart.*
[2] *πεπλημένην MS. D. ſed in margine emendatum πεπιλημένην.*

pulſus lenes. Alii pulſus per interualla et imbecilliter pulſantes. Ex quo loco elicimus Hippocratem pulſum obſeruaſſe, quamuis eius obſervationem in artem non redegerit. Vix enim credibile eſt, vt facultatis vitalis tenorem ſine pulſu cognoſcere valuerit. EUST. V. Foeſ. p. 601.

p. In aliis codd. ſcriptum eſt *ἀρεμένων*. Ego nec *ἀνέμων*, nec *ἀρεμένων*, ſed *ἀρμένων* legendum puto. ST. *Ἀρμένων* quoque Valckenar. reponi iubet, laudans hunc locum ad Eurip. Phoeniſſ. p. 472.

q. Galenus in Exeg. habet *σπερχνὴ* properans, ſedula. Libro de nat. mul. p. 224. v. 17. Morbus hic *σπερχνὴ* vehemens eſt, et lethalis. Sic vertit Germanus interpres. Quae verba repetit in ſecundo de morb. mul. p. 270. v. 49. Et libro primo p. 248. v. 1. de hydrope vterorum: Et dolor vehemens pudendi, et imum ventrem et ilia, et laterum mollitudinem, et lumbum, acutus, et *σπερχνὴ* vehemens. Et libro ſecundo rurſus p. 276. v. 26. Si vteri ad ſiniſtram partem aut coxam declinauerint, dolor acutus, et *σπερχνὴ* vehemens habet lumbos. EUST. Vide Foeſ. p. 579.

r. Vide Dioſc. L. III. c. 125.

s. Libro de int. affection. p. 195. v. 7. Deinde *τὸ στέαρ ὀΐος* ouis adipis a renibus detracti minae quadrantem admiſceas, ac ſimul coques. Vati-

tem ἀπὸ τῶν ψαιρόντων ἀερμένων, hoc eſt, a velis, quae ſane a ventis non aequaliter inflata, aliquando quidem flacceſcunt, aliquando vero implentur.

Σπερχνὸν) continuum.

Σκορδίῃ) herbae nomen.

Στέαρ οἴος) ouis.

Σκαφίδα) paſtoralem ſcyphum ſic Attici appellant.

Σκυτίνην) conſtructam et condenſatam.

Συναριθμᾶται) coaptatur et coniungitur, ἀριθμὸς enim dicitur beneuolentia et amicitia, vt inquit etiam Callimachus, ἀριθμὸν δὲ, id eſt, beneuolentiam, et amicitiam cum vtriſque iniui.

Σμηκ-

[3] *συναριθμᾶται MS. D. ſic quoque in ſcriptis codd. et Euſt. συναρθρᾶται Foeſ. ex coni.* [4] *ἀριθμὸς MS. D.* [5] *ὤ-νιαν vulgg.* [6] *ἀριθμὸν MS. D.* [7] *δὲ MS. D.*

Vaticanus codex habet οἰὸς, in impreſſis haec vox deeſt. Aldinus legit ὀϛέα οἱ. Libro de nat. mul. p. 221. v. 31. Στέαρ οἴος adipem ouillum. Primo de morb. mul. p. 253. v. 28. Et p. 263. v. 30. Et libro ſecundo p. 272. v. 48. Et p. 280. v. 5. Et p. 288. v. 20. 22. Libro de ſterilibus p. 298. v. 42. EUST. Vide Foeſ. p. 548.

t. Ab Atticis paſtoralem mulctram ſic vocari teſtatur etiam Galen. in Exeg. vt ſitulae et mulctralia facta, quibus vbera mulgebant. Hippocrates autem marinam concham longiorem vocat, quam mutilum quidam nominant. Secundo de morb. p. 115. v. 48. Ita, vt omnium cyathi parui, ſiue σκαφίδα conchae marinae ſit menſura. Et p. 156. v. 2. Singula aequis portionibus, vt in totum ſit σκαφίδα conchae marinae menſura, terat. Primo de morb. mul. p. 262. v. 26. Stercus bubulum velut σκαφίδα conchae teſtam efformato. Et libro ſecundo p. 273. v. 28. Cyperum tuſum praeparato, ὅσον σκαφίδα teſtae conchae menſura. EUST. Vide Foeſ. p. 570.

u. Hanc vocem in ſignificatione, quam dicit Erotianus, apud Hippocratem non inuenio, ſed pro coriaceo. Quarto de morb. p. 174. v. 39. Quemadmodum ſi quis vas olearium σκυτίνην coriaceum, anguſti oris, oleo impletum, in oſculum vertat e directo. EUST. Vide Foeſ. p. 576.

x. Aliqui codices habent συναρθμᾶται, et ἀρθμός. In

Exe-

y [1] Σμηκτίδα γῆν) τὴν κιμωλίαν.
z Σκορόδα φύσιγγα) τὸ ἔξωθεν λέμμα.
zz Σκυλάκια σιαλώδη) κύνεια κρέα [2] λιπαρά.
Συνέβησε) συνεβίβασεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

a Τολμᾶν) ὑπομένειν. Ὅθεν καὶ Τολμηρὸς [3] τὸς πάντα ὑπομένοντας λέγομεν.

b Τρύζειν) οἱ δὲ Στρύζειν. Ἔστι δὲ τὸ μετὰ ἀσήμου ψόφου διαχωρεῖν. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς [4] τρυγόνος, ὅτι ἀσήμως καὶ γογγυσικῶς φθέγγεται. Ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶν, Ὡς μή μοι [5] τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. Ἀντὶ τοῦ, ἀσήμως, καὶ γογγυσικῶς [6] λαλῆτε. Ὁ μέν τοι Βακχεῖος ἐν β΄ φησὶ, τρύζειν εἶναι τὸ μετά τινος τροφώδους περιωδυνίας καὶ προθυμίας διαχωρεῖν.

Τρο-

[1] σμηκτρίδα *MS. D. et sic apud Hipp.* [2] λιπαρῶ *MS. D.* λεπορὰ *vulgg.* [3] τὰς πάντα *MS. D.*

Exegesi etiam lectio varia est. Nam *συναριθμᾶται*, et *συναρθμᾶται*, et *συναρθρᾶται* legimus. EUST. In scriptis codicibus legitur perperam *συναριθμᾶται*, item *ἀριθμός*. ST. Vide Foes. p. 196.

y. Σμηκτρίδα. Aliqui Erotiani et Galeni codices habent *σμηκτίδα*. Secundo de morb. mul. p. 284. v. 49. Aut *σμηκτρίδα γῆν* terram cimoliam cum vino aut rosaceo (scilicet illinat). Libro de fistulis p. 517. v. 47. Et podice ex *γῇ σμηκτρίδῃ* terra cimolia oblito, finito. EUST. Est et alia scriptura in Erotiani exempl. videlicet *σμηκτρίδα*, et hanc apud Hippocratem quoque inuenio, L. II. *περὶ γυναικ.* ST. Vide Foes. p. 576.

z. Galenus in Exeg. habet *φύσιγρα*, pro qua voce legendum esse *φύσιτρα* quidam afferunt. Est qui caulium exortus vocatur, et maxime concauus. Libro de fistulis p. 517. v. 36. Si vero iam aegrotantem ex fistula assumferis, *σκορόδα φύσιγγα* allii caulem recentem accipe. Et v. 37. *τὴν φύσιγγα* caulem immitte. Et v. 38. Et fistulae profunditatem per *φύσιγγα* caulem metire. Et v. 43. et 44. Quae expositio cum Erotiani sensu omni ex parte non conuenit. EUST. V. Foes. p. 574.

zz. Galenus in Exeg. habet *σιαλώδεα* pinguia, opimaque. Libro de steril. p. 292. v. 36. de stomacho vteri indu-

Σμηκτρίδα γῆν) cimoliam.
Σκέρεδα Φύσιγγα) qui foris eſt cortex.
Σκυλάκια σιαλώδεα) caninae carnes pingues.
Συνέβησε) coniecit.

PRINCIPIVM T.

Τολμᾶν) ſuſtinere. Vnde τολμηρὸς eos, qui omnia ſuſtinent, appellamus.

Τρύζειν) nonnulli vero ϙρύζειν. Eſt autem cum ſtrepitu obſcuro effluere. Dicitur autem ἀπὸ τῆς τρυγόνος, id eſt, a turture, quae obſcure et gemitus inſtar ſtrepit, vt inquit quoque Homerus: Vt ne mihi τρυζήτε, hoc eſt, obſtrepatis hinc et hinc ſedentes, id eſt, obſcure et cum gemitu loquamini. Bacchius vero in ſecundo inquit, τρύζειν eſſe cum aliqua torminoſa circumdolentia et cupiditate egerere.

Τρο-

[4] τρυγώνος *MS. D.* [5] τρύζηται *MS. D.* [6] λαλᾶται *MS. D.*

indurato: Et edat σκυλάκια σιαλώδεα catulos pingues percoctos. Libro de ſuperfoet. p. 51. v. 6. Et edat σκυλάκια catulos coctos. Secundo de diaeta p. 93. v. 33. de carnibus: Σκυλάκια catulinae vero humectant, et ſecedunt. Libro de ſteril. p. 296. v. 1. 3. 4. EVST. Vide Foeſ. p. 575.

a. Primo progn. t. 11. p. 401. v. 21. de medici praecognitione: Quare τολμᾶν audebunt homines ſe ipſos medico committere. Quae expoſitio non omnino quadrat Erotiani interpretationi. EVST.

b. Secundo de morb. mul. p. 271. v. 7. Stercus cum violentia prodit exiguum, et vrina τρύζειν paulatim fluit, ſeu deſtillat, vt vertit Germanus interpres. Alii paulatim et ſine ſtrepitu, ſeu ſtridore. Et p. 253. v. 25. Si ventus in vteris fuerit, flatus exit, et τρύζει ſtridet, et tota intumeſcit. Libro de ſteril. p. 299. v. 19. Et vrina τρύζει paulatim deſtillat. Sic vertit Germanus. Secundo progn. t. 14. p. 403. v. 46. Si vero liquida fuerit egeſtio, conducit, neque τρύζειν ſtridere, neque frequentem eſſe, ac paulatim ſecedere. In cuius com. Galenus inquit: Haec diſtinguuntur, ſi non ſtrideat, quod ipſe dixit τρύζειν. Scri-

c Τροφιωδέων) σποδιωδῶν. Τροφιὰ γὰρ ἡ σποδιὰ λέγεται.

d Τὸ θηριῶδες) οἱ μὲν ἔφασαν αὐτὸν ἐπὶ τῶν [x] κακοήθων ἑλκῶν τεταχέναι τὴν λέξιν, ἅπερ θηριώματα λέγεται. Ἃ δὴ ὡς ἐπίπαν ἐν φθινοπώρῳ αὔξεται διὰ τὴν τοῦ ἀέρος ἀνωμαλίαν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῶν μικρῶν ἑλμίνθων

[x] κακοηθῶν vulgg.

ptum est autem et cum σ, et sine σ. Estque verbum, vtrovis modo scribatur, a sono, qui editur, effectum. Secundo prorrh. p. 415. v. 40. Si vero vrina paulatim τρύζοι strideat, medicamentis hominem opus habere significat. Aldinus codex habet, τροΐζοι. Homeri locus, quem citat, est in primo Iliad. v. 311. EUST. Vide Foes. p. 626. Hesych. explicat ψιθυρίζεσθαι, λογοποιεῖν, γογγύζεσθαι.

c. Galen. in Exeg. habet τροφιῶδες, quod quaedam illata habent infixa ἀπὸ τοῦ τρέφεσθαι, quod est, infigi. Septimo de morb. vulg. p. 367. v. 29. de Philistide Heraclidae vxore: Vrinae τροφιώδεα compactis quibusdam innatantibus paucae. Sic vertit Germanus interpres. Caluus sumit hanc vocem pro crasso. Quae expositio cum Erotiani sensu non conuenit. EUST. Secus explicat τροφιῶδες Galenus, vide in hac voce S T. Vide Salm. ad Hesych. Sic apud Hippocrat. τροφιοδέων) σποδιοδέων. Quae verba ita accepit Kusterus, ac si Salmasius ea omnia tamquam Hippocratea produceret, quae tamen numquam ipsi mens fuit: vult tantum glossam hanc (ap. Hes.) desumtam esse ex Hippocrate, verba autem allata leguntur in Erot. Lexico, vbi editur, τροφιωδέων) σποδιοδέων. Corrige σποδοειδῶν, vt apud Hesych. Omnino igitur constat Glossam hanc Hippocrateam esse, etsi enim neget Kusterus, Hippocratem hoc sensu voce τροφιώδης vsum: liquet Erotianum saltem ita accepisse, cui accedit Hesychius. Quaenam autem explicatio vera sit, an haec, an vero Galeni (in hac voce) non adeo ad Hesychium pertinet. Locus Hippocratis, quem respicit Erotianus, est prorrh. L. p. 81. C. ἐκ τροφιωδέων ὑπόστασις ἰλύωδης ὑποπέλιος, κακή vbi MS. ἐκ τροφωδέων habent: quin et tertiam lectionem subministrare videtur glossa Hesychii, ἐκ τεφρωδέων, ἐκ τεφροειδῶν; quam ad eumdem pertinere iudico. Ego tamen, (quod solum addam) Galeno subscribo. HER. Vide Foes. p. 625.

d. Haec vox apud Hippocratem

Τροφιωδέων) cinereorum. Τροφία enim cinis appellatur.

Τὸ θηριῶδες) nonnulli dicunt ipsum vocem hanc ad vlcera mali moris accommodasse, quae etiam θηριώματα appellantur, quae quidem vt plurimum in autumno augentur propter aeris inaequalitatem. Nonnulli vero ad

Z 2 paruos

cratem ambigua est, et in varias significationes ab eius expositoribus trahitur. Libro de locis in hom. p. 70. v. 42. Θηρίον ferinum vlcus in corpore propterea venit. Libro de aere, aquis, et locis, p. 80. v. 37. de his, qui Europam incolunt: Quibusque feritas, et θηριῶδες immanitas non mediocriter a natura sint congenita. In coac. praenot. p. 431. v. 10. Modice feroces mentis emotiones malae, et θηριῶδες ferinae sunt. Secundo de morb. vulg. sect. 1. p. 311. v. 23. Φθινοπῶρȣ μάλιςα θηριώδεες, autumno maxime ferinum. Sic vertit Germanus interpres. Alii vero: Autumnus sua feritate et malignitate interaneorum animalia maxime gignit. Et libro quarto p. 329. v. 40. de Eumenis vxore: Et θηριῶδες ferini in iudicationibus. Et libro sexto com. 1. t. 14. p. 343. v. 33. Τὸ θηριῶδες Φθινοπῶρȣ, ferinum autumno et oris ventriculi dolores, et horrores, et atra bilis. In cuius com. Galenus ait: Vtrum vermes, qui ascarides dicuntur, an lumbricos, an elephantem, et cancrum, an tabem, vt quibusdam placet, an quidquid malignum est, θηριῶδες, id est, ferinum appellarit, haec omnia autumno iure gignuntur, et propter praui succi redundantiam, quae eo tempore viget, et propter inaequalem caeli temperaturam. Et com. 2. t. 16. p. 344. v. 23. Aut tussis sicca, non θηριῶδης ferina. In quo loco Galenus inquit: Quum obscuram quamdam tussibus conditionem adiunxerit, aliam quaestionem attulit, quaenam ferinae tusses sint. Quidam lumbricos ad os ventriculi perlatos, osque mordentes in causa tussium aridarum esse volunt. Nonnulli pro ferino, tabidos intellexerunt, quod eis vngues, non secus, quam veris incurvescant, nonnulli ad malignum morbum traducunt. Et t. 24. p. 344. v. 38. Tusses siccae, parum irritantes, a febre adurente, non pro ratione siticulosae, neque linguae torrefactae non τῷ θηριῶδει feritate, sed spiritu. Vbi Galenus in hunc modum scribit: Ait has non ferino, sed vento excitari. Sunt qui non absolute quidquid malignum

ϑων [e] [1] ἐνόμισαν. Τότε γὰρ καὶ αὗται γενῶνται. Ἔνιοι δὲ τὴν φθίσιν ἐνόμισαν.

[f] Τόνοι) τὰ περιτεταμένα σώματα ταῖς σαρξίν, οἷον φλέβας, νεῦρα, καὶ τὰ ὅμοια, τόνους ὀνομάζει, ἀπὸ τῆ περιτετάσθαι. Ἐνίοτε δὲ τὰ νεῦρα μόνον. Ἔνιοι δὲ τὰς ὑμένας ἔφασαν.

[g] Τίτανος) ἡ κονία.

[h] Τυφώδεες) Τυφώδεις λέγονται πυρετοὶ, οἱ μετὰ νωθρείας

[1] *ὠνομάσαν quaedam exempl. et Chart.*

gnum eſt, ferinum ab ipſo dici putent, ſed alii quidem tabem, quia vnguibus incurveſcentibus in ea re feris ſimiles apparent: alii vero ferinum proprie vocari vlcus in pulmone arbitrantur. Alii denique, quum ad os ventriculi lumbrici aſcenderunt, cieri ab eis tuſſes volunt, quod neque ratione, neque experientia queunt demonſtrare. Quare melius eſt, vt ϑηριῶδες ferinum pro maligno accipiamus. Et com. 7. t. 7. p. 349. v. 34. Ventrium abundantiae turbationem ferunt, velut Poſſidoniae, et τὰ ϑηρία quae animalcula in aluo inducunt. Quem locum exponens Galenus ait: Feras, ſiue animalcula appellat morbos ferinos, ac ſaeuos, quandoque etiam lumbricos. Primo prorrh. com. 1. t. 25. p. 409. v. 28. Modice feroces mentis emotiones ϑηριώδεες ferinae ſunt. Quam ſententiam repetit in coac. praen. p. 431. v. 10. Galenus in com. ita ſcribit: Ferinas autem deſipientias appellat, in quibus aegri calcitrant, pedibus feriunt, mordicus impetunt, et excandeſcunt eos, qui ingrediuntur, tamquam hoſtes exiſtimantes. In coac. praen. p. 432. v. 24. Oris ventriculi dolores cum tormine, ventris ϑηρία animalcula erumpere faciunt. EUST. Vide Foeſ. p. 270.

e. Legitur etiam ὠνομάσαν. ST.

f. Libro de loc. in hom. p. 60. v. 48. Δύο δὲ παχεῖς τόνοι, duo autem craſſi nerui a cerebro. Quam ſententiam repetit ſecundo de morb. vulg. ſect. 4. p. 317. v. 1. Et p. 316. v. 47. Hinc atque hinc ab arteria τόνον neruum habentes (ſcilicet arteriae). Primo de artic. t. 47. p. 476. v. 15. de glandulis alae: Sunt enim τόνοισι neruis maximi momenti vicinae. In cuius expoſitione Galenus inquit: Subiectos eſſe ait glandulis in ala neruos magnam vim habentes, quos nuncupauit τόνους. Ridicule igitur quidam

paruos lumbricos referendum esse existimarunt; tunc enim et ipsi generantur. Nonnulli vero φθίσιν esse putarunt.

Τόνοι) corpora extensa cum carnibus, vt venas et neruos, et huiusmodi τόνους appellat, ἀπὸ τῦ περιτετάσθαι, quod est circumextendi, aliquando autem neruos solum, nonnulli autem membranas dixerunt.

Τίτανος) calx.

Τυφώδεες) dicuntur τυφώδεις febres, quae cum tem-

 pore

dam ex recentioribus medicis existimant, neruos illos dumtaxat ab ipso appellari τόνους, qui coniugati a cerebro oriuntur: quoniam in secundo de morb. vulg. quum dixit (Duo enim nerui a cerebro iuxta os magnae vertebrae) neruos appellauit τόνους, neruos enim ad brachia intendentes, et a spinae medulla dependentes, constat ab ipso nominari τόνους, tum hic, ac deinceps bis, tum infra, vbi de spina agens, neruos appellat τόνους. Et t. 48. v. 18. Nec vero τόνους nervos vllo modo vulnerare oportet. Et v. 20. Οἱ δὲ τόνοι, nerui vero, quorum curam gerere oportet. Et libro tertio t. 31. p. 485. v. 25. Alii vero τόνοι νευρῶδεες nervi neruosi perpetuo annexi hinc atque illinc iuxta ipsa verticula porriguntur. Alii vertunt ligamenta neruosa. In expositione cuius loci Galenus inquit: Nihil habeo quod scribam quam ob rem ligamenta, quae iuxta intendunt, neruosa dixerit. Dicendum enim fuit non neruosa, sed nerui, nisi valida appellauit neruosa. Et t. 35. p. ead. v. 30. Τόνοι nerui vero communes iuxta omnia, et in externis, et in internis partibus porriguntur. Vbi Galenus inquit: A posteriori parte non reperiuntur nerui, quos nunc τόνους dixit, si nerui intelliguntur, qui motum voluntarium praestant. Et t. 59. p. 488. v. 39. Et τόνοι nerui a principalissimis in corpore partibus progressus habent. In quo loco Galenus iterum ait: Hippocratem neruos appellasse τόνους. Et t. 158. p. 494. v. 2. Caput enim femoris proxime his incumbit, ad praecipuos τόνων neruos. In impressis codicibus perperam legitur πόνων. In expositione cuius loci rursus Galenus dicit: Neruos appellauit τόνους, eos intelligens, qui cum vena et arteria per inguen feruntur. EVST. Vide Foes. p. 619.

g. Vide Foes. p. 618.

h. Galenus in Exeg. habet τυφώδης, qui est de mentis statu deturbatus, ceritus, quamuis

νωθρείας γιγνομένοι, καὶ [1] μετὰ ἐπιτάσεως ἐξισάμενοι.

[i] Τριταιοφυεῖς) ὁ μὲν Ἱπποκράτης Ἰὼν τριταιοφυεῖς φησὶ λέγεσθαι τὰς τριταίας, εὐφωνίας χάριν. Φιλωνίδης δὲ ὁ Σικελὸς τὰς ἐν συνεχείᾳ παρανομίαν ἐμφαίνοντας. Τὸ δὲ παρανομίαν ἐπισημαίνειν ἐν εἰλικρινείᾳ γινομένης τῆς διαλείψεως ἴδιον ἦν τριταίᾳ εὐλόγως [2] μὲν τὰς παρανομίαν ἐπισημαίνοντας, μὴ ἔχοντας δὲ εἰλικρινὲς τὸ μεταξὺ [3] διάλειμμα ἅπτως [4] ὠνόμασεν. [5] Ἐπειδὴ πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν τριταῖον ἔχουσιν. Εἰσὶ δὲ οἱ λεγόμενοι μικροὶ ἡμιτριταῖοι.

[k] Τεῦχος) τὸ ἀγγεῖον ἀκουστέον τὸ περιέχον τὰς σάρκας καὶ τὰ νεῦρα. Δέρμα δὲ τὸ κάλυμμα τὸ τεύχους ὀνομαστέον.

Τέγ-

[1] μετεσιτάσεως *MS. D. margo tamen* μετ' ἐπιτάσεως.
[2] μὲν τὸ παρανομίαν *MS. D.*

quamuis aliqui codices habeant τυφλώδης, recte ne an secus, tu ipse iudicabis. Secundo de morb. vulg. sect. 5. p. 317. v. 40. Cui vena in cubito pulsarit, insanus et iracundus est, cui vero quieuerit, τυφώδης stupidus. Impressi codices perperam habent τυφλώδης. Et libro quarto p. 328. v. 19. Vulnerato ab Antiphilo, vsto iudicatio facta est die septima, bilioso τυφώδει stupido. Et p. 329. v. 16. Post Pleiadum occasum, seruus Attici a quartana correptus τυφλώδης stupidus sedatus est. Et p. 334. v. 7. Vxor Emmyris modo non morboso, absque febre τυφλώδης stupida esse videbatur. In quibus locis λ superfluum est, et legendum est τυφώδης. EUST. Vide Foes. p. 629.

i. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 35. p. 302. v. 32. Sed quae τριταιοφυέα τρόπον iuxta naturae febris tertianae morem exacerbantur. Et com. 2. t. 25. p. 303. v. 25. At continuae quidem in totum nihil intermittentes, exacerbascentes autem omnibus τριταιοφυέα τρόπον ad naturae tertianae modum. Et libro quarto p. 330. v. 9. Circa Pleiadum occasum austrina fortiter erant, sanguinis eruptiones, et τριταιοφυέες febres tertianae naturam referentes et lenes. Et libro sexto com. 2. t. 23. p. 344. v. 35. Quaecumque τριταιοφυέες tertianae naturam habent, his nox molesta ante exacerbationem.

pore fiunt, et quibus laborantes cum vehementia alienantur.

Τριταιοφυεῖς) Hippocrates quidem Ionicus inquit τριταιοφυεῖς tertianas appellari, euphoniae causa. Philonides vero Siculus febres, quae continuae sunt inordinationem ostendentes. Indicare vero inordinationem in sinceritate, facta intermissione, proprium est τριταίᾳ tertianae, recte quidem indicantes inordinationem, non habentes sincerum medium interuallum, ita nominauit: quandoquidem multam similitudinem habet ad τριταῖον tertianam. Sunt autem febres, quae appellantur μικροὶ ἡμιτριταῖοι, hoc est, semitertianae paruae.

Τεύχος) vasculum intelligendum est, quod carnes et neruos continet. Cutis autem integumentum τῷ τεύχει vasis appellandum est.

[3] διαλείμα *MS. D.* [4] ὠνόμασαν *vulgg.* [5] ἐπειδὲ *vulgg.*

nem. Quem locum exponens Galenus inquit: Ex his, quae tertio quoque die exacerbantur τριταιοφυῆς, hoc est, tertianae naturam referens, ea sola appelletur, quae prope ad integritatem peruenit. Quod si quis alias omnes acutas febres, quae tertio quoque die exacerbantur, τριταιοφυεῖς velit nominare, is sane videbitur non temere in hanc veniſſe ſententiam: non tamen concedemus vllam earum, quae ad integritatem perueniunt, ſemitertianam ab Hippocrate nuncupari; quia illae periculo vacant, ſemitertiana vero periculoſa eſt, inter quas mediae ſunt, quae τριταιοφυεῖς dicuntur. Hippocrates in aphoriſmis nullam febrium facit mentionem, quae τριταιοφυεῖς vocantur. In coac. praen. p. 425. v. 20. Οἱ τριταιοφύεις febres tertianae naturam referentes, cum anxietudine, malignae ſunt. Et v. 25. Οἱ τριταιοφύεες ſebres tertianae naturam referentes, erroneae, in pares dies tranſlapſae, difficiles ſunt. Et v. 10. Τριταιοφυέα ῥίγεα rigores velut in febre tertiana, ſi in media inordinata febre exacerbantur, valde maligni ſunt. EUST. Vide Foeſ. p. 622.

k. Sexto de morb. vulg. com. 2. t. 3. p. 344. v. 6. Attenuare, craſſefacere τεῦχος vas, vel corpus totum, cutem, carnes, et alia. Sic vertit Germanus interpres. In cuius com. Galenus ait: Quum τεῦχος vas dicit, totum

[l] Τέγξις) διάβρεξις.

[m] [1] Τὰ φηρέα) οἱ μὲν συνεσταλμένως ἀναγινώσκοντες, ῥίζαν φασὶν εἶναι πυκνωτικήν, οἱ δὲ ἐξέτειναν τὸ ἔσχατον πρῶτον, ἵνα ᾖ ὄνομα Αἰολικὸν τῦ [2] ταφηρίες. Ἰδίως δὲ τὰ [3] φήρατα λέγει, ἀντὶ τῦ φάρεα· ἅπερ εἰσὶν ἱμάτια.

[n] Τεταρσωται) πεπλάτυται, ἐκτέταται.

[o] Τράμιν) τὸν ὀρχιν· ὅπερ καὶ ἱππόταυρον καλέμεν. Ὡς καὶ [4] Ἱππώναξ φησὶν, [5] Ἐκτίλλοι τὶς αὐτῦ τὴν τράμιν ὑπεργάσας. Μέμνηται καὶ Ἀρχίλοχος. Λυσίμαχος δὲ τὸν [6] σφυκτῆρα.

Τετραμ-

[1] ταφηρέα *coniunctim Euſt.* τὰ φηρεῖα *in vulgg. ex Hipp.* φήρεα *Gal. Et haec quoque habet Chart. non de propriis.*
[2] ταφηρίας *MS. D.*

tum corpus intelligendum eſt. Vere autem pro vaſculo poſuit, libro de ſteril. p. 294. v. 26. Hanc cucurbitam ſic formatam ἐς τεῦχος vaſi circumponito, τὸ τεῦχος vaſe vino impleto. Libro de loc. in hom. p. 66. v. 17. Magis autem ſuperna τεύχεα vaſa humida ſunt. EUST. Vide Foeſ. p. 627. Heſych. explicat ἄγγος, σκεῦος.

l. Galenus in Exeg. habet τέγγειν, eſt humectare. EUST. Vide Foeſ. p. 612. Loca ſunt, de vlcer. p. 512. 30. aph. ſ. 8. aph. 25. epid. L. VI. de cap. vulner. p. 449. 30. de vlcer. p. 514. 13. 30.

m. Galen. in Exeg. habet φήρεα, eminentiae glanduloſae oblongae ſub auribus, quales habent ſatyri, quidam φῆρες, et θῆρες appellantur, vt dictum ſit perinde, ac ſi ferinas dixiſſet. Sexto de morb. vulg. com. 3. t. 14. p. 345. v. 35. de vi frigidi: Et conſtringit, velut τὰ φηρεῖα pherea, eminentiae oblongae, et rotundae, et gongronae. Sic vertit interpres Germanus. In quo loco Galenus ait: Frigidum in membris neruoſis tumores gignit, atque in neruis quidem ea, quae ganglia nominantur, aliaſque nonnullas diſtentiones, tum longiores, tum vero rotundiores: egoque puto longiores vocari ab ipſo φηρέα pherea, rotundiores vero gongronas, vt φηρέα vocarit eas, quae aliquam φηρεῶν (vel, quod rectius videtur, φηρῶν) ſimilitudinem habeant: ita enim quidam Iones vocant Satyros, quos oblongis ad aures eminentiis pingunt et ſingunt. Et parum infra ſubiungit φήρεα pherea neque apud vllas gentes dici audiui, neque aliquem,

qui

Τέγξις) madefactio.

Τὰ φηρέα) nonnulli contracte legentes, radicem esse aiunt condensantem. Alii vero vltimum α̃ produxerunt, vt sit Aeolicum nomen τᾶ̃ ταφηρίες. Proprie autem τὰ φήρατα dicit pro φάρεα, quae sunt vestimenta.

Τετάρσωται) dilatatum est, extensum est.

Τράμιν) caudam, quam ἱπποταύρον appellamus, sicut inquit Hipponax: Euellat aliquis ipsius τὴν τράμιν, hoc est, caudam, ita vt se stercore foedet. Meminit huius etiam Archilochus. Lysimachus vero σφιγκτῆρα podicem, ceu constrictorem.

Z 5 Τεθραμ-

[3] Φύρατα *Eust. et Iunta.* [4] Ἱππόναξ *MS. D.* [5] ἐξτιλλοι *MS. D.* [6] σφιγκτῆρα *Eust.*

qui audiuerit vnquam, noui. Et tamen quidam interpretes φήρεα ab Hippocrate vocari volunt, quae in Peloponnesi ciuitate Φηραῖς pheris abundant. Quidam vero per ε et φ primam syllabam scribentes, aiunt φέρεα dici, quae in vrbe Thessaliae Φέραις Pheris saepenumero oriuntur. Ceterum φήρεα vocari oblongas eminentias attestari videtur id, quod in septimo vulgarium morborum scriptum est his verbis: Vulgabantur, inquit, tusses, praecipue autem pueris plerisque circa aures talia, qualia in satyris fiebant. Quae expositio ab Erotiani sensu longe est diuersa. Vnde suspicandum est, aliquod in eius exemplari subesse mendum. EUST. In vulgaribus editionibus Hippocr. legitur τὰ φηρᾶα. At Galenus legit τὰ φήρεα, vt hic, nisi quod accentum ponit in prima. Affert autem aliam explicationem, de qua vide Annot. ad Galen. sub hac voce. ST. Vide Foes. p. 653. cui totus canon, et quidem non iniuria, ita corruptus videtur, vt sine melioris exemplaris ope emendari nequeat.

n. Galenus in Exeg. habet τετάρσονται, sunt dilatata, omne enim quod dilatatum est, ταρσὸς dicitur. EUST. Vide Foes. p. 193. Locus procul dubio indicatur περὶ ὀσέων φύσ. p. 61. 15. felici Foesii ingenio in integrum restitutus.

o. Hanc vocem apud Hippocratem non inuenio, sed apud Ruffum, libro primo, de partium hum. corp. appellationibus, c. 12. Genitalium porro membrorum, inquit, quae in maribus sunt, propendens particula, colis, ac stema est: quae autem non pendet, sedimentum collum-

que

p [1] Τετραμμένον) πεπηγότα. [2] Τρέψαι γὰρ Ἀττικοὶ τὸ πῆξαι ἔλεγον, καὶ Τρέφαλιν τὸν πεπηγότα τυρόν.

q [3] Τάχει) ταχέως.

r [4] Τύρβη) ταραχή.

s [5] Τιμωρέσασα) βοηθῆσα. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἴνῃ φησίν, Ἐγὼ δὲ πατρὸς αἷμ' ἐτιμωρησάμην Σὺν τοῖς ἐφηβήσασι καὶ τῶν ὁλωλότων.

t [6] Τυχεσσάμενον) σχασάμενον.

Τηλο-

[1] *τετραμμένον MS. D. Euſt. et ſic legendum coniicit Foeſ.* [2] *Τρέψαι MS. D. et ſic legi debere exiſtimat Foeſ.* [3] *τάχα Euſt. Iunta et Foeſ.*

que veſicae: lineam per medium diſcurrentem apud Graecos τραμὶς tramida, alii ὄρρον orrhon appellarunt. Aliqui codices pro σφιγκτῆρα habent σφυκτῆρα. EUST. V. Foeſ. p. 622. Pollux ſic explicat: τὸ ῥαφῇ μὲν ἐοικὸς ὑπὸ τὸν καυλὸν διὰ τῆς ὀσχέου μέσου, ὑπὸ τὸν ὀνομαζόμενον ταῦρον, εἰς τὸ δακτύλιον καταλῆγον, περίναιον ὀνομάζεται, καὶ τραμὶς, καὶ ὄρρος. Heſychius interpretatur: τὸ ῥῆγμα τῆς ἕδρας, καὶ ὄρος, τινὲς ἔντερον, οἱ δὲ ἰσχίον.

p. Libro de loc. in hom. p. 64. v. 25. de venarum diſtributione: Quaedam vero infra ad corpus τετραμμέναι conuertuntur. Quod exemplum Erotiani expoſitioni non quadrat. EUST. Vide Foeſ. p. 616.

q. Primo de morb. p. 130. v. 25. Quaecumque etiam τάχα citius, ſiue in meridie, ſiue veſperi, ſiue noctu curentur, intempeſtiue curantur. Et libro tertio p. 159. v. 22. Τάχα cito perit. Et p. 159. v. 37. Τάχα cito moritur. Libro de int. affect. p. 198. v. 37. Τάχα γὰρ velociter enim etiam, ſic ſtercus ſubuacuari poterit. Germanus interpres vertit, fortaſſis. In epiſtola ad Philopoemenem p. 526. v. 14. de regione caelorum: In quam τάχα fortaſſis etiam Democritus prae ſapientia tranſmigrauit. In epiſtola ſecunda ad Damagetum p. 528. v. 48. Et ego adhortabar ipſos, vt confiderent, tamquam τάχα fortaſſis nihil eſſet mali. EUST. Vide Foeſ. p. 612.

r. Vide Foeſ. p. 629. Vide L. de fract. p. 558. 41.

s. Vt coniicio, poſt dictionem βοηθῆσα, hoc eſt, auxilians, deeſt, ποτὲ δὲ κολάζεσα, id eſt, aliquando vero vindicans, ſicut et Euripides, etc. Vt haec vox duo ſignificet, auxiliari ſcilicet, et vindicare, quod ex iis, quae primo de art. t. 51. Galenus ſcribit, clare patet. Primo

de

Τεθραμμένον) coagulatum. Θρέψαι enim Attici coagulari dixerunt, et τρόφαλιν caſeum coagulatum.

Τάχα) velociter.

Τύρβη) perturbatio.

Τιμωρέουσα) auxilians, ſicut et Euripides ἐν Οἰνῃ inquit: Ego autem patris ſanguinem ἐτιμωρησάμην, vltus ſum cum pubeſcentibus et mortuorum.

Τυχασάμενον) ſcopum attingentem.

Τηλσ-

[4] *τύρβην et ταραχὴν Foeſ.* [5] *τιμωρέουσας et βοηθέσας ex coni. Foeſ. τημωρέουσα vulgg.* [6] *τυχάσαμενον meliora exempl. ap. Hipp. quam lectionem et Euſtach. agnoſcit, vnde Erotiani lectio ſuſpecta videtur.*

de rat. vict. morb. acut. t. 31. p. 369. v. 37. Siquidem igitur non περιτιμωρήσῃ operam tulerit quis, quantum opus eſt. In cuius expoſitione Galenus ait: Verbum τιμωρῆσαι, hoc eſt, conferre, tum apud veteres, tum apud Hippocratem ſaepe pro verbo auxiliari dictum eſſe, in aliis etiam libris oſtenſum eſt nobis in iis commentariis, quas in eos conſcripſimus. Et t. 39. p. 370. v. 7. Atque ſic mutuam opem ad malum inter ſe τιμωρέσι conferunt. Quem locum exponens Galenus inquit: Verbum τιμωρεῖν ſignificare auxiliari, et apud priſcos, et apud Hippocratem, ſupra dictum eſt nobis ſaepe, ac nunc quidem dixit, alterum ab altero viciſſim ad malum adiuuari, pro eo, quod eſt, opitulari, et prodeſſe. Et libro ſecundo t. 35. p. 372. v. 26. Porro huiuſmodi aliquam partem ſermoni contrario τιμωρητέον opitulari oportet. Vbi Galenus inquit: Hoc verbum τιμωρητέον ſignificat patrocinari oportere, ſiue opitulari. Primo de art. t. 51. p. 476. v. 24. Extra vero alam duo ſolum loci ſunt, vbi quis cruſtas inurere queat, huic affectioni τιμωρέσας auxiliantes. Vbi Galenus ait: Vſus eſt vocabulo τιμωρέσαι, quo conſtat ipſum non aliud ſignificaſſe, quam auxiliantes; quod fecit etiam Euripides, quum Oreſtem induxit haec loquentem: Ἀνόσια μὲν ὁρᾶν, ἀλλὰ τιμωρεῖν τῷ πατρί. *Se quidem impium eſſe, ſed patrem vindicare.* Differunt autem inter ſe τιμωρῶν, et τιμωρέμενος, quod vocabulum cum accuſandi caſu iungitur, hoc ſiquidem ſignificat crucians. Eadem ratione et Menandri fabula inſcribitur: Ἑαυτὸν τιμωρέμενος. EVST. Vide Foeſ. p. 618.

t. Vide Foeſ. p. 629. Heſychius etiam τυχάζεσθαι agnoſcit, et explicat ſοχάζεσθαι. Τυχάζω autem pro τυγχάνω affequor, eſt poſitum.

[u] Τηλοτέρω) μακροτέρω.

[x] Τύρσις) Βακχεῖος ἐν ᾧ φησὶ, σκυνὴ, ἢ πύργος, ἢ προμαχών.

[y] [1] Τραχέων ἐρέων) ἐρέων ῥακῶν.

[z] Ταλαιπωρίῃσιν) ἐνεργείαις.

[a] [2] Τέκμαρσις) σημείωσις.

[b] Τέτραμος) ὁ τρόμος.

[c] Τάφις) ἡ σαφίς.

Τραυ-

[1] *τρυχίων εἰρινέων Foes. ex coni.*

u. Ex τηλόθι aut τηλόθεν ortum vocabulum, quod significat procul aut eminus.

x. Galenus in Exeg. interpretatur turrim, eamque praesertim, quae in muris est. Tertio de art. t. 23. p. 485. v. 5. Scala ita praeparata attrahenda est ad τύρσιν turrim altam, vel ad culmen domus. In cuius expositione Galenus inquit: Turrim dixit τύρσιν: culmen vero domus ἄετωμα. Et t. 25. p. ead. v. 9. Vbi vero a τύρσιος turri demittas, vel a malo, qui carchesium habeat annexum, commodius adhuc rem parabis. EUST. Vide Foes. p. 629. Hesychius explicat: πύργος, ἔπαλξις, προμαχών. Suidas περίβολος, τὰ τείχεα.

y. Vide Foes. p. 622. Locus est in L. de art. p. 659. 28.

z. Secundo de nat. hom. t. 1. p. 22. v. 44. Quicumque morbi a ταλαιπωρίης labore fiunt, quies sanat; qui autem ab otio gignuntur, ταλαιπωρίη labor sanat. In cuius com. Galenus ait: Labores hoc loco vocasse eos, quos motiones immoderatae pariunt. Libro de salubri diaeta t. 12. p. 26. v. 4. Et t. 14. v. 10. Et t. 29. p. 27. v. 7. Et t. 30. v. 10. Et t. 32. v. 15. Libro de genitura p. 27. v. 45. Libro de aere, aquis et locis, p. 77. v. 21. 37. 44. Libro de int. affection. p. 189. v. 46. Et p. 190. v. 35. Et p. 200. v. 30. Si vero aqua intercus innascatur, et rumpatur in ventrem, iisdem medicamentis et potibus, et cibis, et ταλαιπωρίησιν laboribus, quibus priores curato. Et p. 203. v. 43. de splenet. Et p. 204. v. 26. 32. Primo de morb. mul. p. 232. v. 8. Et p. 234. v. 43. Et libro secundo p. 277. v. 24. Ἐξ ταλαιπωρίης ἐπὴν ταλαιπωρήσῃ, ex fatigatione quum laborauerit. Septimo de morb. vulg. p. 362. v. 17. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 51. p. 373. v. 42. Πολλὰ ταλαιπωρήσειεν, multum fatigauerit. Et v. 43. Ταῦτα ταλαιπωρήσειεν ita se fatigasset.

Et

Τηλοτέρω) longiori.

Τύρσις) Bacchius in primo interpretatur ſcenam vel turrim, vel propugnaculum.

Τραχέων ἐρίων) laneorum fragmentorum.

Ταλαιπωρίῃσιν) actionibus.

Τέκμαρσις) ſignificatio.

Τέτραμος) tremor.

Τάφις) vua paſſa.

Τραυ-

[2] *τέκμαρσιν et σημείωσιν Foeſ. ex coni.*

Et t. 53. p. ead. v. 49. Ἐκ πολλῆς ταλαιπωρίης ex multo labore. Et libro quarto t. 111. p. 383. v. 12. Secundo prorrh. p. 415. v. 1. Τεταλαιπωρηκὼς οὐδὲν nullo labore fatigatus. Et v. 10. 12. καὶ ταλαιπωρέειν ἰσχυρῶς, et fortiter laborare. Et v. 17. 24. 28. Tertio de artic. t. 94. p. 492. v. 14. Et t. 103. p. 493. v. 17. Et t. 104. v. 38. In epiſtola ſecunda ad Damagetum, p. 531. v. 6. Ἐξαγγέλλων ταλαιπωρίην θνητῶν, ad mortalium miſeriam declarandam. EUST. Vide Foeſ. p. 610.

a. Secundo de humor. t. 17. p. 115. v. 30. Quae prodeunt, non multitudine τεκμαίρεσθαι aeſtimare oportet, ſed quamdiu prodeant, qualia oportet, et facile aeger ferat. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 11. p. 368. v. 8. Et quaedam valde commoda ad τέκμαρσιν coniecturam. In quo loco Galenus inquit: Cognitio, quae ex eo fit, quod τεκμήριον, id eſt, propriae notae argumentum dicitur, et τέκμαρσις, hoc eſt, coniectura. Et t. 3. p. ead. v. 9. Quum autem ad τέκμαρσιν coniecturam dicatur, quomodo ſingula curare oporteat. In cuius expoſitione Galenus inquit: Quum multa, quae ad coniecturalem cognitionem vtilia ſunt, a Gnidiis medicis praetermiſſa dixerit, quam τέκμαρσιν coniecturalem cognitionem vocet, ipſe deinceps declarauit. Secundo prorrh. p. 413. v. 41. Verum ſigna ſcribam, ex quibus, et ſanos futuros homines, et morituros, τεκμαίρεσθαι coniectare oportet. Tertio de officina medici, t. 20. p. 504. v. 24. Natura in operibus eſt, operis actione quid illa velit, τεκμαρτέον coniectandum eſt. EUST. Vide Foeſ. p. 613.

b. Galenus in Exeg. habet τετραμένει tremit, et τέτρομος tremor cum rigore coniuncto. EUST.

c. Hanc vocem non reperio apud Hippocratem, ſed ϛαφὶς et ἄϛαφις, de qua voce in dictione ἀσκαρίζει Erotianus

[d] Τραυλισμός) [1] ὀνοματοπεποίηται ἡ λέξις ἀπό τινος ποιᾶ ψόφου.

[e] Τὸ χρῶμα ἀφυῶδες καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον) ἀφυῶδες μὲν χρῶμα λέγεται τὸ λευκοπέλιον, ἀπὸ τῆς Ἀφύης τῆ ἰχθυδίῳ [2] ὀνομασμένον. Μετάρσιον δὲ, [3] κυρίως μὲν τὸ ὑψηλὸν λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ ἐπηρμένον εἰς ὄγκον ὠνόμασεν.

[f] Τὰς ὀδόντας [4] ἐρείρωται) ἀντὶ τοῦ, [5] ἐρηρεικότας ἀπὸ ὀδόντας καὶ ἐσφιγμένας [6] ἔχει.

[g] Τὸ τέρθρον τῆ πάθας) ἀντὶ τοῦ τὸ τέλος. Τέρθρον γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔσχατον καὶ ἐπὶ τέλει. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα λέγοντα ἅπαξ, Πέμψεις δ' εἰς ἅδε ζῶντα καὶ ἀτεθνηκότα. Καί μοι τὸ τέρθρον δῆλον εἰσπορεύομαι. Καὶ Ἀπολλό-

[1] ὀνοματοπεποίηται *MS. D.* [2] ὀνομασμένα *MS. D.* [3] κυρίως μὲν κυρίως τὸ *MS. D.*

nus meminit. Secundo de diaeta p. 95. v. 47. Ficus et σαφίδες vuae paſſae aeſtuoſae ſunt, ſed aluum mouent. Tertio de morb. p. 161. v. 25. de frigefactoriis potionibus in febre ardente: Proſunt et vina alba aquoſa σαφίδιοι ex vuis paſſis, proſunt et σεμφυλίτιδες σαφίδευταῖαι vuarum paſſarum expreſſarum retrimenta aquoſa. Et v. 26. Τῆτο δὲ ἄσαφυς λευκὴ vuarum paſſarum albarum exemtis vinaceis heminam. Libro de nat. mul. p. 222. v. 45. Ciceris albi partes duas tritas, σαφίδος vuae paſſae tertiam partem affuſa aqua ad dimidias coquito. Et p. 226. v. 3. Si ex partu fluxus corripiat, et cibi in ventre non maneant, ἀσαφίδος vuam paſſam nigram

etc. EUST. Vide Foeſ. p. 612.

d. Hanc vocem apud Hippocratem non reperi, ſed τραυλοί. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 78. p. 305. v. 46. Aut alta voce, aut gracili, aut aſpera praediti, τραυλοὶ balbi, iracundi. Et libro ſecundo ſect. 6. p. 318. v. 2. 3. 5. Sexto aphor. t. 32. p. 398. v. 33. Τραυλοὶ balbi ab alui profluuio longe maxime corripiuntur. In cuius com. Galenus ait: Sicuti ἰλλίζεσθαι, id eſt, balbutire, prolationis vitium eſt, non vocis, ſic et τραυλίζειν, eiuſdem ſignificationis verbum, non potente lingua exquiſite eas dearticulare voces, quae per T et R proferuntur: qualis eſt, traulus, trepidus, tremuit, tradit, trochus,

Τραυλισμὸς) vox effecta a quodam ſtrepitu.

Τὸ χρῶμα ἀφυῶδες, καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον) Ἀφυῶδες μὲν χρῶμα dicitur λευκοπέλιον, hoc eſt, color albus et plumbeus, dictus ab ἀφύης aphya piſciculo. Μετάρσιον autem proprie quidem elatum dicitur, abuſiue autem, quod in tumorem elatum eſt, nominauit.

Τὰς ὀδόντας ἐρήρωτας) inhaerentes et ſtrictos dentes habet.

Τὸ τέρθρον τῆς πάθεος) id eſt, finis. Τέρθρον enim dicebant veteres vltimum et in fine, vt etiam Euripides in Euriſteo Herculem hunc in modum loquentem facit: Mittes viuentem ad inferos, et non mortuum, et mihi τέρθρον, id eſt, finem certum ingrediar. Et Apollodorus,

[4] *ἐνείρατας quaedam editt. St. notante etiam Chart. ἐρείρυτας quidam, ἐρήρατας alii. ἐρήρωτας Euſt.* [5] *ἐριπεικότας MS. D.* [6] *ἔχειν MS. D.*

trochus, triſtis, et ſimilia. Hae ſiquidem omnes exigunt linguam ſe ampliantem, et prioribus dentibus ſe innitentem. EUST. Vide Foeſ. p. 622.

e. Secundo de morb. mul. p. 264. v. 39. Vbi vero multus ſanguis diſceſſit τὸ τε χρῶμα et color eſt ἀφυῶδες cinereus, ſeu exalbidus, et τὸ πρόσωπον facies μετάρσιον eleuata, ſeu tumida, et ſub oculis tumores laxi etc. Et p. 266. v. 39. Lachrymoſi ſunt oculi ac hebetes, et color corporis ἀφυῶδες exalbidus, ſeu cinereus, ac puſtuloſus. EUST. Vide Foeſ. p. 213.

f. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 6. Si vero ad hepar fuerint conuerſi vteri, mulier de repente voce deſtituitur, et τὰς ὀδόντας ξυνερήρισας dentes inhaerentes et ſtrictos habet. Interpres Germanus vertit, conferti ſunt. Caluus cohaerent. EUST. Pro ἐρείρωτας legitur etiam ἐνείρατας. ST. Vide Foeſ. p. 439.

g. Galenus in Exeg. habet τέρθρον ſummitas antennae proprie dicitur, et τέρθριοι rudentes inde ad ſummum velum pertingentes. Hippocrates autem in ſecundo de morb. mul. ἐπὴν ἐνθάδε, inquit, τὸ τέρθρον ἢ τῆς πάθεος, hoc eſt, quum hic τέρθρον fuerit morbi, ſummum et ſupremum, et curationis maxime egens ſignificat. Haec Galenus. Qui locus eſt p. 269. v. 26. et quidem in omnibus exemplaribus deprauatus. Sic enim in iis, quae ad manus

Ἀπολλόδωρος [1] ὁ τὰς ὕμνας γράψας, φησὶ, Τίς τοιήδε ὥρη ἦλθεν ἐπὶ τέρθρον θυράων. Ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τέλει τῶν θυρῶν. [2] Καὶ οἱ περὶ ναῦν ἔμπειροι [3] τερθρία κάλως [4] ὀνομάζουσι τὰς ἐπὶ τέλει τοῦ ἱστοῦ.

[h] Τὰ λέγνα τῆς [5] ὑστέρας) ἀντὶ τοῦ τὰ περιττά. Λέγνα γὰρ ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι τὰς τῶν ἱματίων ὥρας· ὡς καὶ Καλλίμαχος φησὶ, λέγων, [6] τέτων [i] κανόνων ἐπιπερὶξ [7] λεγνωτὸν χιτῶνα. Ἐντεῦθεν δηλῶν [8] ὡς τὸ [9] λέγνον τὴν ὥραν σημαίνει καὶ οἷον τὸ πέρας.

[k] Τὰ ἐπιμήνια [10] ἐπηλυγάζονται) ἀντὶ τοῦ ἐπέχονται καὶ ἐμποδίζονται. Ἠλύγη γὰρ παρ' Ἀττικοῖς ἡ πυκνὰ λέγεται· ὡς καὶ Θουκυδίδης ἐν ς' φησὶν, [l] Ἵνα τῷ κακῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται. Ἀντὶ τοῦ [11] συμπαίζωνται.

[1] Τάμισον) τὴν πιτύαν. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν [12] Θηριακοῖς.

[m] Τριχιάσηται) Τριχίασις λέγεται ἡ περὶ τὰς μασχάλας [13] ἀπόστασις.

Τὰ

[1] ὁ τὰς ὁ τὰς ὑμνὰς *MS. D.* [2] καὶ περὶ, *omisso* οἱ *MS. D.* [3] τερθρίας *MS. St. et Chart.* [4] ὀνομασὰς τὰς *MS. D.* [5] ὑσέρης *Euſt. et ex emend. St. et ſic Chart. optima fide.* [6] τὸν τῶν *MS. D.* [7] λεγνοτὸν *MS. D.*

nus meas peruenerunt, legitur. Quum ad praecordia allapſi ſtrangularint (ſcilicet vteri) ἐπὴν ἐνθάδε τὸ σφρεὸν ἢ τὸ πάθος. Germanus interpres vertit: Vbi hic fuerit affectionis ſoliditas. Caluus vero haec verba omnino praetermiſit. Nos Galeni et Erotiani teſtimonio nixi, pro σφρεὸν reponendum eſſe τέρθρον conſtanter aſſeueramus. RUST. In MS. τερθρίας. ST. Vide Foeſ. p. 615.

h. Galenus in Exeg. dicit, λέγνα oris vuluae extrema, per tranſlationem a veſtimentorum extremitatibus: has vero alibi ἀμφίδεα appellat. Secundo de morb. mul. p. 277. vt 10. Sin minus τὰ λέγνα τῆς ὑσέρης, ſummas vteri oras, (id eſt, extrema vuluae,) deraſas et ablutas, picato cerato illinito. Callimachi locus, quem Erotianus adducit, omnino deprauatus eſt, et reſtitui non poteſt. RUST. Rectius ὑσέρης Ionica terminatione, quae tamen ſaepe in locis hic citatis non obſeruatur. ST. Totum locum ſic refingit Foeſ. p. 377. ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι, λέγων, τὸν τὴν

dorus, qui hymnos ſcripſit, ait: Et quae nam hora venit ἐπὶ τέρθρον θυράων, id eſt, in fine portarum. Praeterea rei nauticae periti τερθρίας κάλως appellant eos, qui in ſummitate mali ſunt.

Τὰ λέγνα τῆς ὑστέρης) id eſt, ſuperflua. Λέγνα enim veteres veſtium extremitates appellabant, vt teſtatur etiam Callimachus, quum inquit, τὸν τῶν κανόνων ἐπιπέριξ λεγνωτὸν χιτῶνα. Hinc declarans, quod τὸ λέγνον oram ſignificat, et velut extremitatem.

Τὰ ἐπιμήνια ἐπηλυγάζονται) detinentur et impediuntur, ἡ λυγὴ enim apud Atticos vmbra dicitur, ſicut et Thucydides in ſexto inquit, vt communi timore proprium ἐπηλυγάζονται, hoc eſt, obumbrent.

Τάμισον) coagulum, ſicut et Nicander in Theriacis.

Τριχιάσηται) dicitur τριχίασις ſciſſura in mammillis.

Τὰ

[8] ἐκ τὸ *MS. D.* [9] λέγνων, *ſupraſcr.* o, *MS. D.* [10] ἐπιλιγάζονται *MS. D.* ἐπηλυγίζονται *apud Hipp.* [11] συσκιάζωνται *vulgg. et ſic MS. D.* [12] θηριακῇ *MS. D.* [13] ἀποσχάσις *mauult Foeſ.*

τὴν ὦαν ἔχοντα ἐπιπερὶξ, λεγνωτὸν χιτῶνα. Ἐντεῦθεν δηλῶν ὡς τὸ λέγνον τὴν ὦαν σημαίνει καὶ οἷον τὸ πέρας. Et pro verbis omnino certe deprauatis τέτων κανόνων ἐπιπερὶξ, τὸν κροσσωτὸν ἐπιπερὶξ ſcribi poſſe exiſtimauit, κροσσωτὸς enim ſimpliciter, χιτῶνα κροσσωτὸν ἢ λεγνωτὸν, hoc eſt, tunicam ſimbriatam ſeu villis praetextam ſignificat.

i. Subeſt deprauatio his verbis, τέτων ἐπὶ περὶ etc. Reperio quidem apud Callimach. λεγνωτὸν χιτῶνα initio hymni in Dianam 3. v. 12., ſed alium locum citat Erotianus. ST.

k. De hac voce ab Erotiano et a nobis ſatis dictum eſt in dictione ἐπιλυγάζονται. EUST. Vide Foeſ. p. 223.

l. Galenus in Exeg. exponit eodem modo. Locus Nicandri in Theriacis poſt mediam libri partem hic eſt: Ἐν δὲ τίθει τάμισον σκίνακος νεαροῖο λαγωῷ. *Impone coagulum petulci iuuenis leporis.* EUST. Vide Foeſ. p. 610.

m. Hanc vocem apud Hippocratem non reperio, ſed τριχὺς. Secundo de morb. mul. p. 284. v. 32. Quum mu-

[a] [1] Τὰ διαφανέα σιδήρια) τὰ διάπυρα καυτήρια.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

[a] Ὑποφάσιας) τὰς ὑποφαινομένας ὀφθαλμῶν κινήσεις.

[b] Ὕσματα) ἀντὶ τοῦ ὕματα, ὅ ἐστι βρέγματα. Ὕειν γὰρ τὸ βρέχειν. Τέτακται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ὑετοῦ.

[c] Ὑπόβρυχα) τὰ κατὰ βάθος κείμενα, καὶ οἷον ὑποβύθια. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν καταδυομένων [2] πλοίων.

[d] [3] Ὑδατόχροα ἕρα) τὰ ὕδατος ἔχοντα χροιάν. Ὑδα-

[1] σιδηρέα *Euſt.* [2] πλείων *MS. D.*

lieri mamma τρηχὺς aſpera facta fuerit, ſtoebes, aut rubi fructum cum aqua et oleo coquito. Ariſtoteles ſeptimo de hiſt. anim. c. 11. aſſerens τριχίαν eſſe morbum pilarem, opinionem vulgarem comprobare videtur. Sic enim ſcribit: Vbera tota fungoſa ita ſunt, vt ſi in poculo pilum forte hauſerit mulier, dolor moueatur in mammis, ὃ καλοῦσι τριχίαν, id eſt, quod malum pilare appellant, nec ſedatur donec pilus vel preſſus exeat ſponte, vel cum lacte exſugatur. EUST. Vide Foeſ. p. 623.

n. Aliud exemplar habet σιδήρια. Primo de artic. t. 43. p. 476. v. 1. σιδηροῖσι ferramentis autem talia vrere oportet, non craſſis, neque valde rotundis, ſed oblongis. Et t. 44. p. ead. v. 3. Oportet autem διαφανέσι candentibus vrere. In cuius expoſitione Galenus ait: Candentia eſſe voluit ferramenta, quae ad alam admouentur, quod expreſſit vocabulo διαφανῆ. Libro de haemorrh. p. 520. v. 11. Iubeo autem praeparari σιδηρία ferramenta ſeptem aut octo. Et v. 15. Καὶ διαφανέα τὰ σιδήρια ferramentaque candentia facito ac vrito. Et p. 521. v. 5. 6. Sin minus vrito, cauendo, ne contingas σιδήρῳ ferro, ſed prope admotis τὰ σιδήρια ferramentis reſecato. Et p. 521. v. 8. Et in ipſum σιδήριον ferramentum probe congruum adaptare. Et v. 9. Deinde indita in ſedem fiſtula διαφαῖνον τὸ σιδήριον ferramentum candens immittere. EUST. V. Foeſ. p. 160. Heſych. quoque διαφανὲς λαμπρὸν, διαπυρὸν exponit.

a. Sexto aphoriſm. t. 52. p. 399. v. 6. Conſiderare vero oportet etiam ὑποφάσιας ſubapparitiones, ſiue ſuſpectiones oculorum in ſomnis. Si enim albae partis quid ſubapparuerit, non commiſſis palpebris,

Τὰ διαφανέα σιδηρέα) ignita cauteria.

PRINCIPIVM Υ.

Ὑποφάσιας) ſubapparentes oculorum motus.

Ὕσματα) id eſt, ὕματα, quae ſunt madefactiones, ὕειν enim pluere; ducta eſt autem vox ἀπὸ τῦ ὑετῦ, id eſt, pluuia.

Ὑπόβρυχα) in profundo poſita, et quaſi ὑποβύθια, hoc eſt, profunda. Dicitur autem ἀπὸ τῶν καταδυομένων πλοίων, hoc eſt, a ſubmerſis nauibus.

Ὑδατόχροα ἔῤῥα) aquae colorem habentes.

[3] ὑδατόχλοα *apud Hipp. et ſic Chart. id eſt* ὑδατώδη *Euſt.*

pebris, etc. Quam ſententiam repetit in primo progn. t. 11. p. 402. v. 3. In cuius com. Galenus inquit: A verbo ὑποφαίνεσθαι, quod eſt, ſuſpici, nomen ὑπόφασιν deduxit, cuius numerus multitudinis eſt ὑποφάσεις, et Ionica diuiſione ὑποφάσιες. Neſcio autem quid Artemidorum Dioſcoridemque impulerit, vt ὑποφύσιας per υ ſcripſerit, quum id, quod ab Hippocrate dicitur, planum ſit: ſiquidem quid illo nomine intelligat, declarauit, quum ait: Perque ſomnum palpebrae non committuntur, ſed inter has ex albo oculorum aliquid apparet. Quod autem Erotiani expoſitio ab hac diuerſa ſit, clare patet. EUST. Vide Foeſ. p. 643.

b. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 6. p. 301. v. 43. Ver autem auſtrinum, frigidum, paruae ὕσματα pluuiae. Et com. 2. t. 60. p. 304. v. 34. Circa aequinoctium autem, et vſque ad Pleiada, auſtrinae ὕσματα pluuiae paucae. Et v. 35. Ver aquilonium, ſqualores, ὕσματα pluuiae paucae, frigidae. EUST. Vide Foeſ. p. 647.

c. Heſych. ὑποβρύχια exponit ex Hom. Od. ε. v. 319. V. Hipp. L. περὶ ὀσέων φυσ. p. 62. 25. αὐτὴ δὲ παρὰ τὸν γλῶτον ἕεται, διὰ τῦ μυὸς ὑπὸ τῷ μηρῷ ὑποβρύχη.

d. Has dictiones ſimul iunctas non reperi, ſed ὑδατόχολα et ὑδατόχλοα. Galenus in Exeg. habet ὑδατόχλοα, quod eſt dicere, in aquae modum viridia. Quae expoſitio exemplis ab Hippocrate ſumtis non omnino quadrat, nec iis, quae alibi ipſe dicit, conſentit. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 27. p. 310. v. 8. de Clazomenio: Ab aluo vero ab initio, et vſque ad decimam quartam tenuia multa ὑδατόχροα aquei coloris

• Ὑδαταίνεσησιν) [1] ὑδρωπισίαις.

f [2] Ὑπερινωμένος) ὑπερκαθαιρόμενος. Ἴνησις γὰρ ἡ κάθαρσις λέγεται.

g [3] Ὑδερῶν) τὸν ὕδερον. Ἐπικλῆς δέ φησι τὸ ὑδρηλὸν [4] χωρίον εἰρῆσθαι, ὁ νοήσας ὅτι ἐπὶ τῶ ὕδρωπος τάσσει τὴν λέξιν.

Ὑγιη-

[1] *ὑδρωπιώσαις MS. D. et sic ex emend. St. et Eust.* [2] *ὑπερύνομενος MS. D.*

coloris prodibant. Et libro tertio com. 3. t. 73. p. 324. v. 31. Aluus turbata ex multis tenuibus *ὑδατοχόλοις* aquosis, bile permixtis. In cuius com. Galenus inquit: Quae vero in proposita oratione separatim scripta sunt, alui excrementa, *ὑδατόχολα*, quidam per χ et λ scribunt, quidam per χ, ο, et λ, voluntque ita esse tenuia, vt aqua est, (nam tenue vtrumque nomen significat) sed colore diuerso, vt *ὑδατόχλοα τῆς χλοῆς*, id est, graminis colorem reddant, *ὑδατοχόλα* vero *τῆς χολῆς*, id est, bilis. Iam tertia quoque est scriptura per χ et ρ, vt sit *ὕδατος χρόα*, id est, aquae color, quae nec in antiquis, nec in fidelibus exemplaribus inuenitur, estque plane mendosa, nam aquosae vrinae, vt nomen indicat, et materiam tenuem, et colorem album repraesentant. Et t. 87. p. 327. v. 43. Et sequentibus multa *ὑδατόχλοα* aquosa cum virore pallida prodibant: seu aquosa, quae bilem referebant. Primo prorrh. com. 2. t. 49. p. 410. v. 36. In febribus ardentibus, superfrigerantibus, egestionibusque alui *ὑδατοχόλοις* bilios aquosis, frequentibus, oculorum distorsio, signum malum est. In coac. praenot. p. 426. v. 3. Quibus in febre, dolore lateris fiente, aluus multa *ὑδατοχόλα* aquosa bilios egerit, hic alleuatur. Et p. 427. v. 28. Qui ex febribus ardentibus, aliquantulum perfrigerantibus, cum egestionibus alui *ὑδατοχόλοισι* aquosis bilios laborant, oculis malum est. Et p. 443. v. 32. Tenuis spumosa alui eiectio *ὑδατόχλοον* aquosam cum virore pallidam habens subsidentiam, mala est. EUST. Vide Foes. p. 632. cui locus Erotiani suspectus videtur.

e. Galenus in Exeg. exponit, aquam inter cutem habentibus, sanguinem in aquam mutantibus, et aquosa purgantibus. Inuenio praeterea in eodem libro, *ὑδατώδεας* hydropicos. Secundo de morb. vulg. sect. 1. p. 312. v. 30. Et morbi regii ab hepate ad subalbidum colorem vergunt, et *ὑδαταινόμενοι*, qui ex aqua inter

Ὑδατοταινέσησι) hydropisiis.

Ὑπερινωμένος) eximie purgatus, ἴνησις enim purgatio dicitur.

Ὑδερῶν) hydropem. Epicles vero dicit, aquosum locum appellari, quum non viderit hanc vocem de hydrope dici.

[3] ὕδεροον *nonnulli apud Hipp.* ὕδερον *Foes.* ὑδρῶν *Chart.*
[4] χωρεῖ *MS. D.*

inter cutem, et ex pituita alba laborant. Et libro sexto, com. 1. t. 7. p. 343. v. 24. Muliebria, siue menstrua, ὑδαταινέσησιν aqua laborantibus, diu perdurant. In cuius com. Galenus ait: Sunt qui ὑδαταινέσας aqua laborantes intelligant eas, quae aptae sunt, vt aqua inter cutem corripiantur. Sunt qui eas, quarum sanguis tenuis, aquosusque natura est. Potest autem de vtrisque intelligi: sed potius conuenit iis, quae suapte natura sanguinem tenuem habent, nec vlla alia morbosa affectio corpus infestet, in iis enim menstrua purgatio, quam ipse muliebria vocauit, diu perdurat. EUST. Pro ὑδρωπισίοις repone ὑδρωπιώσαις, vt in aliis codicibus legitur. Hippocr. epid. VI. γυναικεῖα τῆσιν ὑδαταινέσησιν ἐπιπολὺ παραμένει. Vbi Galenus scribit nonnullos ὑδαταίνεσας expositisse τὰς ἐχέσας ἐπιτηδείως ἀλῶναι τῷ κατὰ τὸν ὕδερον πάθει. Alios autem τὰς φύσει λεπτὸν καὶ ὑδατῶδες ἐχέσας αἷμα. Posse autem in vtraque significatione accipi. Sed potius tamen accipiendum tamquam dictum ἐφ' ὧν φύσει τὸ αἷμα λεπτόν ἐστι, μηδεμιᾶς νοσώδες διαθέσεως ἑτέρας ὑποσρεφομένης ἐν τῷ σώματι. ST. V. Foes. p. 632.

f. Galenus in Exeg. habet ὑπερινός, homo vltra modum inanitus, et euacuatio modum excedens. Aliqui autem sic exponunt: Et supra modum attenuatur, sed et longum spirans, et breui spirans sic dici duobus modis videtur. EUST. Apud eumdem Hippocratem legitur ὑπερίνησιος in L. περὶ τόπων τῶν κατ' ἀνθ. cum η priore loco, ι autem posteriore, contra quam hic ἴνησις scriptum sit. At Galenus ὑπέρινος habet, non ὑπερινωμένος. Ceterum pro ὑδερῶν inuenitur scriptum etiam ὑδρῶν. ST. V. Foes. p. 636.

g. Libro de int. affect. p. 209. v. 4. de voluulo: Huic quandoque ὕδερος aqua intercus fit in ventre. Si igitur facta fuerit, secare ipsum non oportet, moritur enim: sed iisdem curare, quibus eum,

h Ὑγιηρὸς γόνος) ἀντὶ τοῦ ὑγιηρὸν σπέρμα.
Ὑπερτέρη) ὑπερβάλλουσα καὶ ὑπεράγουσα.

i [1] Ὑποφρον) [2] κρυφαῖον, ὡς φησιν ὁ Ταραντῖνος. Μαρτυρεῖ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σμηριγόνῃ, λέγων, νῦν δ' εἰρὴ ὕποφρος ἐξ αὐτῶν, ἕως ἀπώλεσέ τε καὶ αὐτὸς ἐξαπώλετο. Μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. Καὶ ὁ Ἱπποκράτης δὲ σαφὲς ποιεῖ, λέγων, ἀθὲν [3] ὅττι καὶ ὕποφρον, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας. Εἰ ἕν αἱ καταδύσεις, θαλάμαι λέγονται, εἰκότως πᾶν τὸ σκεπόμενον, κρυφαῖόν ἐστι καὶ ὕποφρον.

k [4] Ὑπόξηρα) τὰ ἐκ πλάτους εἰς μύδρον ἠγμένα.

Ὑπο-

[1] ὑποφόρον, *cauernoſum et foraminulentum, quaedam exempl. notante Foeſio.* [2] κρυφίον *MS. St. Euſt. et Chart.* κρυφαῖον *MS. D.*

eum, qui a ſplene ὑδεριῶντα aqua inter cutem laborat. In coac. praen. p. 438. v. 15. Ὑδεριῶντι hydropico febrienti, vrina parua et turbata pernicioſa eſt. Et v. 18. Ὕδερος hydrops, qui ad curationem remiſit recurrens, deſperatus eſt. EUST. V. Foeſ. p. 632.

h. Libro de aere, aquis et locis, p. 77. v. 4. Quum enim γόνος ſemen genitale ab omnibus corporis membris procedat, a ſanis quidem ὑγιηρὸς ſanum, a morbidis morboſum, etc. Reperio etiam ὑγιηρὰ καταμήνια ſani menſes. Libro de ſteril. p. 291. v. 14. Et ἐπιμήνια ὑγιηρὰ menſes ſani p. 292. v. 43. EUST. Vide Foeſ. p. 630.

i. Locus, quem Erotianus adducit, vt coniicio, eſt in libro de arte, p. 3. v. 34. licet verba nonnihil diuerſa ſint. Erotianus enim habet, ἀθὲν ὅτι καὶ ὕποφρον, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας, hoc eſt, nihil eſt occultum, et quod habeat circa ſe cellulas. Hippocratis vero exemplaria habent: Καὶ τούτων ἀδὲν, ὅ, τι ἀχ ὕπαφρον ἔσι καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας, id eſt, vt Germanus interpres vertit: Et horum nullum eſt, quod non ſubſpumoſum ſit, et circa ſe foruulos habeat. Numquid autem legendum ſit ὕποφρον occultum, an ὕπαφρον ſubſpumoſum, an ὑποφορον circumcauernoſum, vt aliqui docti viri ſuſpicantur, ſtudioſi per otium iudicare poterunt. Ceterum Sophoclis locus omnino corruptus eſt, et reſtitui non poteſt. EUST. Vide Foeſ. p. 644. ſic emendat vitioſum hunc locum ex Hipp. καὶ τούτων ἀθὲν ὅ τι ἀχ ὕπαφρόν ἐσι, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας.

k. Ga-

Ὑγιηρὸς γόνος) id eſt, ſemen ſanum.

Ὑπερτέρη) ſupereminens, et ſuperagens.

Ὕποφρον) latens, vt inquit Tarantinus. Confirmat hoc etiam Sophocles in Smerigone, quum inquit: Nunc autem εἰρὴ ὕποφρος, hoc eſt, clam ex ipſis, donec perdidit, et ipſemet periit. Huius meminit etiam in Iphegenia. Et Hippocrates plane declarat, quum ait: Nihil eſt ὕποφρον, hoc eſt, occultum, et quod habeat circa ſe θαλάμας, id eſt, cellulas. Si igitur latibula θαλάμαι appellantur, iure omne, quod regitur, appellatur κρύφιον et ὕποφρον.

Ὑπόξηρα) ex latitudine in caudam muris, id eſt, in anguſtum ducta.

[3] ὕττι *quaed. exempl.* ὅτι *MS. D.* [4] ὑπέξυρα *St. et Chart.*

k. Galenus in Exeg. longe aliter ac Erotianus exponit, hoc eſt, quae ſubcaua, aut humiliora ſunt, et ὀπόξηρος aduncо naſo, quod quae circumcirca ſunt, humiliora quam ſummitas ſint. Item ὑποξήρας humiliores et contractos, ita de ventribus, in maiore de praed. loquutus eſt. Sunt qui putent eo in loco ſcribendum eſſe, ὑπέξυρα, quoniam Galenus ἔξυρα in anguſtum redacta, quae et μύοπα dicuntur, exponit. Sumi etiam hanc vocem pro ſicco et arido, exempla, quae adduco, patefaciunt. Sexto de morb. vulg. com. 8. t. 36. p. 351. v. 14. Scio quod difficile eſt ratiocinari, ac cognoſcere vias, veluti ſi ſit acuto capite, ſimus, ὑπόξηρος, ſubaridus, biliоſus. Et libro ſeptimo p. 356. v. 24. Prodromi filius aeſtate ſublaeſus, aeſtuoſus, lingua ipſi ὑπόξηρος, ſubarida, obſcura. In coac. praenot. p. 434. v. 37. In anginis ſputa gracilium ὑπόξηρα ſubarida malum. Et v. 48. Ex angina ὑποξήρα ſubarida frequentia ſputa, cum tuſſi, lateris dolorem inducentia pernicioſa. Primo de fract. t. 34. p. 458. v. 9. Τὰ δὲ ὑποξήρα extremitates autem ſubaridas, et in acutum abeuntes, ſpleniis obuolutis, curare oportet. Sic vertit Germanus interpres. Alii, quae in extremitate tenuantur. Alii ſubſiccanea. Quem locum exponens Galenus inquit: Tenuantur membrorum extrema, quae dixit ὑπόξηρα. Quarto de art. t. 61. p. 500. v. 21. Femora ipſa natura ſunt curua: ſuperne enim carnoſa ſunt, et inter ſe ſociata; inferne

l Ὑπονησαμένη) ὑποσωρεύσασα, [1] ἀπελθοῦσα.

m Ὑποκρίσεται) ἀφίσαται καὶ διανίσαται.

[2] Ὑπένδοθεν) ἀντὶ τοῦ κάτωθεν.

n Ὑπομβρον ὀσέον) [3] ὑπονόμον καὶ κάθυγρον γέγονος.

o [4] Ὑπηλάτῳ) τῷ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντι. Παρὰ τὸ ὑπελαύνειν εἰρημένον.

Ὑποκρινέσθω) [5] ἀποκρινέσθω.

p Ὑποτεῖναι) ὑποθεῖναι, καὶ [6] Ὑποτεταμένον τὸ ὑποκείμενον ξύλον, τὸ οἷον βάθρον, ὡς καὶ Φρυνίχος ἐν [7] Κρόνῳ φησί. Κεῖνη μεμνήθω με ξύλον ὑποτεταγός

Ὑπενέγκαθαι) ὑποβιβάσαι.

Ὑποτοπέεσθαι) ὑπονοεῖν.

Ὑπερεόντας) μετακινοῦντας.

q [8] Ὑποφθάλμιον) τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ὑπείλ-

[1] ὑπελθοῦσα *mauult Foes.* [2] ὑπένδεθεν *MS. D.* [3] ὑπόπυον *forte Foes.* [4] ὑπηλάτη *Euſt. et Iunta.* ὑπηλάτων) τῶν τὴν κ. κ. καθαίροντων παρὰ τὸ ὑπηλαύνειν εἰρημένων *ex emend. Foeſii.*

ferne vero ὑπόξηροι ſicca. In mochlico p. 509. v. 8. de femore luxato: Quae autem intro luxarunt, et vtriculis ἐς τὸ ὑπόξηρον τοῦ μηροῦ ſubcoxae ſiccam partem datis, reduces. Sic vertit Caluus. Libro de veratri vſu, p. 534. v. 31. de ineptis ad pharmacum. Sed et ὑποξήρους ſubſiccos, et balbos ac blaeſos (ſcilicet vitare oportet). EUST. Fortaſſe ſcribendum eſt ὑπέξηρα. Vide apud Galen. ἔξηρα. ST. Vide Foeſ. p. 640.

l. Galenus in Exeg. exponit, quae ſubnatauit, quae ſubiit. EUST.

m. Et hic locus Foeſio p. 659. ſuſpectus videtur.

n. Galenus in Exeg. exponit, ſubhumidum, purulentum, ſubpingue. EUST. V. Foeſ. p. 659.

o. Quarto de morb. p. 177. v. 40. Sed et medicamenta ὑπήλατα aluum ſubducentia, ſi in potu ſumantur, extra ventrem procederent. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. II. p. 370. v. 49. de curatione pleuritidis: Sedant item alia multa ὑπηλάτων aluum ſubducentia medicamenta. Et p. 371. v. 1. Et ea, quae in

for-

Ὑπονησαμένη) quae accumulauit, quae ſubiit.

Ὑποκρίσεται) ſeiungitur, et attollitur.

Ὑπένδοθεν) pro infra.

Ὑπομβρον ὀξέον) concauum et humidum factum.

Ὑπηλάτη) inferiorem ventrem purganti, παρὰ τὸ ὑπελαύνειν, hoc eſt, a ciere dictum.

Ὑποκρινέθω) reſpondeat.

Ὑποτεῖναι) ſupponere, et ὑποτεταμένον ſuppoſitum lignum, et quaſi fundamentum, vt Phrynichus in Saturno inquit: Ipſa memoria teneat lignum ὑποτεταγὸς, hoc eſt, ſuppoſitum.

Ὑπενέγκαθαι) deponere.

Ὑποτοπέεθαι) ſuſpicari.

Ὑπερέοντας) commutantes.

Ὑποφθάλμιον) concauum oculi.

[9] ἀποφινέθω *MS. D.* [6] ὑπετεταγμένον *MS. D.* [7] Χρόνῳ *vulgg.* [8] ὑποφθάλμια *et* τὰ κοίλα *mauult Foeſ.*

ſorbitionibus exhibentur ὑπήλατα aluum ſubducentia medicamenta opitulantur. EVST. Vide Foeſ. p. 636.

p. Inuenio ὑποτεταμένον et ὑποτιθέναι. Primo de fract. t. 18. p. 457. v. 39. de fractura radii: Partim quod ſanum (ſcilicet os vlnae) ὑποτεταμένον ſubtentum, fundamenti loco ipſi eſt. Primo de artic. t. 30. p. 475. v. 10. Sub alam vero lanam mollem, puram conuolutam ὑποτίθεναι ſubiicere oportet; ad cauitatem explendam. EVST. V. Foeſ. p. 642.

q. Primo de morb. mul. p. 236. v. 40. Et τὰ ὑποφθάλμια concaua oculorum liuida ſunt, et inflata. Et libro ſecundo p. 264. v. 40. Et color eſt exalbidus, et facies eleuata, et in ὑποφθάλμοισιν concauis oculorum tumores laxi. Et p. 266. v. 37. In facie ſunt tumores albi, et ὑποφθάλμια concaua oculorum tument. In coac. praen. p. 427. v. 33. de lethargicis: Et τὰ ὑποφθάλμια concaua oculorum eleuata habent. Interpres Germanus vbique vertit, partes ſub oculis. Caluus vero, oculorum inferiora. EVST.

[r] Ὑπείλει) ὑποφέρει. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἰδίποδι φησὶν, Οὐρὰν ὑπείλει [1] ὑπὸ λεοντόπεν βάσιν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

[a] Φύσαν) νῦν μὲν ἐν Ἀφορισμοῖς καὶ ἐν ᾧ καὶ δ' Ἐπιδημιῶν, [b 2] τὴν δι' ἕδρεαν δυσωδίαν πνοὴν λέγει. Ἐν δὲ τῷ Περὶ φυσῶν καὶ ἐν τῷ Περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς, τὰ ἐν ἡμῖν πνεύματα. Ἐν δὲ τῷ [3] Περὶ χυμῶν, τὸ ἐμφύσημα λέγει.

[c] Φακῶν [4] ἐρέγματα) ἀντὶ τοῦ διαιρήματα. Καὶ γὰρ ἐρεγμὸς κυρίως λέγεται ὁ δίχα διηρημένος κύαμος. Φλενο-

[1] *υπολεοντόπεν coniunctim in MS. D.* [2] *τὴν δι' ἕδρας δυσωδίη πνοὴν Chart. ex St.*

r. Sunt qui putant ſcribendum eſſe *ὑπίλλειν*, vel *ὑπειλεῖν*. Galenus in Exeg. habet *ὑπειληθέωσιν*, vel vt aliis placet *ὑπειληθέοσιν*, in ſe ſubuoluantur. EUST.

a. Locus primus ab Erotiano adductus, eſt in quarto aphoriſm. t. 73. p. 395. v. 31. Si non *φύσαι* flatus, ſiue crepitus erumpant. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 1. p. 306. v. 49. *Φύσαι* flatus ſilentes, ſtrepentes. Et libro quarto p. 332. v. 19. Et *φύσαι* flatus cum crepitu prodierunt. Secundo de diaeta p. 92. v. 14. de maza: Quod vero intus manet, *φύσαν* flatum inducit, et partim ſuperne eructatur, partim inferne ſecedit. Et v. 23. 24. Et libro tertio p. 103. v. 26. Secundo de morb. p. 156. v. 14. et p. 157. v. 3. 4. Libro de affection. p. 187. v. 14. et pluries vſque ad 42. Secundo de morb. mul. p. 269. v. 23. et p. 283. v. 25. Secundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 313. v. 39. de Lycia. Et ſectione 3. p. 314. v. 47. Et libro quinto p. 337. v. 26. 28. de Eudemo in Lariſſa. Libro de iudicationibus p. 387. v. 34. Libro de fiſtulis p. 517. v. 31. Pro ſpiritu ſumitur haec vox libro de flatibus, p. 118. v. 22. quem locum innuit Erotianus. Ac ſpiritus quidem inquit, qui in corporibus ſunt, *φύσαι* flatus vocantur, qui vero extra corpus exiſtunt, aer. Et p. 119. v. 23. Per vniverſum corpus permeant *φύσαι* flatus. Et v. 27. Et p. 120. v. 5. 11. 14. Primum quidem caput ipſum propter *φυσέων* flatus incluſos aggrauatur. Et p. 120. v. 37. 40. Et p. 121. v. 2. de apoplexia. Et p. 121. v. 40. An vero in libro de veteri arte medendi vtatur hac voce

Ὑπείλει) voluebat, vt Euripides etiam in Oedipo inquit: Οὐρὰν ὑπείλει, caudam voluebat ſub inceſſu leonino.

PRINCIPIVM Φ.

Φύσαν) nunc quidem, et in aphoriſmis, et in primo et quarto de morbis vulgaribus, graueolentem ſpiritum ab ano emiſſum dicit. In libro vero de flatibus, et de veteri arte medendi, eos, qui in nobis ſunt, ſpiritus. In libro autem de humoribus inflationem appellat.

Φακῶν ἐρέγματα) id eſt, diuiſiones; etenim ἔρεγμὸς proprie dicitur ſeorſim faba diuiſa.

Φλενο-

[3] περὶ χυτρῷ *MS. D.* [4] ἐρέματα *MS. D.*

voce Hippocrates pro ſpiritu, qui in nobis eſt, anceps ſum, p. 11. v. 45. de figuris membrorum ſpongiformibus: Quaecumque autem Φύσαν flatum et reuolutiones operantur in corpore, ea in cauis, et amplis, veluti ventre ac pectore ſtrepitum ac ſonitum facere ſolent. Et p. 12. v. 6. Velut hepar, quod propter denſitatem quidem ac latitudinem reſiſtit, ac non cedit, Φύσα flatus vero ſubiens augeſcit, ac fortior euadit. Neſcio etiam an Hippocrates in libro de humoribus hac voce pro inflatione vtatur. Primo de humor. t. 16. p. 114. v. 37. Aut eruptio puſtuloſa, aut Φύσα flatus, aut cibus. Et t. 18. p. ead. v. 41. Caſtigatio per vomitum, inferne per exitum, aut ſputum, mucum, tuſſim, ructum, ſingultum, Φύσης flatum, vrinam, ſternutationem. Et t. 19. v. 45. de his, quae ſuperne erumpunt: Cruenta, ἄφυσα flatus expertia, cruda, cocta, ficca. Et libro ſecundo t. 1. p. 115. v. 5. Signa haec ſunt, odores corporis, oris, feceſſus, auris, Φύσης flatus, vrinae, vlceris, ſudoris, ſputi, naſi. Et t. 5. p. ead. v. 11. Item tot, et talia, veluti ſunt Φύσαι flatus, vrina, qualis, et quanta, et quando. Puto ego pro inflatione ab Hippocrate vſurpari, ſecundo de morb. p. 157. v. 2. de morbo ructuoſo: Vbi hoc factum fuerit, melius habere ſibi videtur, et venter Φυσᾶται inflatur, ac durus fit. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 42. Si inflati fuerint vteri, venter attollitur, et Φυσᾶ inflatur, et ſonitum edit. EUST. Vide Foeſ. p. 669.

b. Lege δι' ἕδρας δυσώδη πτόην. ST.

c. V. Foeſ. p. 650. Locus eſt in coac. praen. p. 444. v. 26.

[d] [1] Φλενοδώδη) Φλενοδώδη ἓν ἐκάλεν τὰ μετὰ [dd] φλυαρίας καὶ πνευματώδες ταραχῆς ἐκκρινόμενα. Ἄλλοι δὲ φασι μὴ δεῖν γράφειν [2] Φλενοδώδη, ἀλλὰ Φλεβονώδη, ὡς εἶναι τὰ [3] μετὰ ἀλγήματος οἰδήματα. Οἱ δὲ τὰ [4] μετὰ σφυγμῶ, οἱονεὶ [5] Φλεβονώδη εἶναι, τῶ Ἱπποκράτες μηδ' ὅλως ὀνομάσαντος ἄλγημα. Ἔστιν ἓν τὰ ἐν κινήσει καὶ τινι ταραχῆ [6] ὄντας. Φλέβας γὰρ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰς ἀρτηρίας ἐκάλεν. Φησὶ γὰρ αὐτὸς, Τὰ ἓν γινόμενα ῥίγεα μεθ' ἡμέρην καὶ κατὰ νύκτα ἐπιπαροξυνόμενα ἀγρυπνίην ποιέει, καὶ τὰς Φλέβας δονέει καὶ [7] ταράσσει, καὶ πυκνότατον καὶ σφοδρότατον τὸ κίνημα ποιέει. Φλέβας δὲ ἃ τὰς [8] συνήθεις λεγομένας, ἀλλὰ τὰς ἀρτηρίας ὠνόμασε. Καὶ ὁ Δημόκρι-

[1] Φλενωδώδεα *Euſt. et Iunta, et in ſq.* Φλεδονώδη *mauult Foeſ. St. et Euſt.* [2] Φλεδονώδη *Foeſ.* [3] μετ' *Foeſ.* [4] μετὰ φλυγμῶ *MS. D.*

d. Vario modo ſcriptam reperio hanc vocem. Galenus in Exeg. habet Φλεδονώδεα, qui nugantur, Φλεδόνες enim nugae ſunt. Inuenio etiam Φλεβονώδεα. Quarto de morb. vulg. p. 333. v. 30. Praecordium intentum apparuit inflammati, Φλεβονώδεα, venarum intentarum modo. Sic vertit Germanus interpres. Lego etiam Φλεβονώδεα primo prorrh. com. 3. t. 9. p. 411. v. 18. Superuenientes rigores, et nocte magis quodam modo exacerbantes cum vigiliis, Φλεβοδονώδεα et venarum agitationibus in ſomnis. Germanus interpres vertit, cum delirio. Quem locum Galenus exponens inquit: In praeſenti dictione Φλεβοδονώδεα nouum peregrinumque nomen fecit, venas agitari, quantum ex voce eſt, oſtendens: vel etiam, vt quidam nomen ſcripſerunt, per Φλεβοτονώδεα venas extendi, etc. deinde ſubiungit. Ambiguitates ergo huiuſmodi quidam effugere volentes pro Φλεβοδονώδεα, Φλεδονώδεα inquiunt, nomen ἀπὸ τῶν Φλεδόνων facientes, quod autem Φλεδόνας et nugas, et deliramenta quidam veteres nominauerint, non te praeterit. Affectiones igitur, inquit, cum vigiliis exiſtentes, et in ſomnis delirantes, vrinam inconſulto excernentes. Eſt et vox Φλεβοτομηθέντα. Quarto de morb. vulg. p. 334. v. 41. Tuſſient ſiccam tuſſim, qui teſtes affectos habent, et ex tuſſi Φλεβοτομηθέντα vena ſecta

Φλενοδώδεα) igitur φλενοδώδεα appellauit, quae excernuntur cum nugis et perturbatione flatuosa. Alii vero dicunt non esse scribendum φλενοδώδεα, sed φλεβονώδεα, ita vt sint tumores cum dolore. Alii vero cum pulsatione venarum, quum Hippocrates nullibi nominauerit dolorem. Sunt igitur, quae in motu et perturbatione quadam versantur, etenim antiqui arterias venas appellabant; inquit enim ipse: Rigores, qui sunt die noctuque dum augentur, vigiliam faciunt, et φλέβας venas quatiunt, et perturbant, et frequentiorem ac vehementiorem motum efficiunt: φλέβας autem non dici solitas, sed arterias

[5] φλεδόνωδη *Foes.* [6] ὄντα *Foes.* [7] ταράσσει, καὶ σφοδρότερον καὶ πυκνοτέρον τὸ κιν. *M.S. St.* [8] συνήθως *St. ex emend.*

secta ad testem solutio fit. Quae autem harum lectionum melior sit, nihil certi habeo. Suspicor tamen pro φλενοδώδεα reponendum esse φλεβοδονώδεα, vel φλεβονώδεα, vel potius φλεδονώδεα. EUST. Apud Hippocrat. alicubi quidem φλεβενώδεα (posteriore ε, vt opinor, posito pro ο,) scriptum in vulgg. editt. reperio, videlicet epid. L. IV. alibi autem φλεβοδονώδεα prorrh. L. I. et 3. Item in coac. progn. Et hanc scripturam etiam agnoscit Galenus quibusdam in locis. Nam in hunc Hippocratis locum prorrh. L. III. τὰ ἐπιῤῥιγοῦντα καὶ ἐς νύκτα μᾶλλόν τι παροξυνόμενα, ἀγρυπνα, φλεβοδονώδεα ὄντα ἐν τοῖς ὕπνοις, etc. annotat, φλεβονώδεα nouum et auribus peregrinum vocabulum significare φλεβὰς δονύμενας subiungens quosdam scripsisse φλεβονώδεα, id est, τὰς δεινομένας φλέβας. Sed legendum videtur φλεβοτονώδεα, vt habetur apud eundem aliquanto post, at infra in ἐξηγ. γλ. Ἱππ. habes φλεδονώδεα. Φλύαρον. Φλεδόνες γὰρ αἱ Φλυαρίαι, quum tamen in illo quem dixi loco non φλεδόνες, sed φλεβοιδόνας veteres φλυαρίας καὶ λήρους appellasse dicat. Hesychius autem illi non huic scripturae assentitur. Apud eum enim scriptum est, Φλέδων, Φλυαρία, καὶ ὁ ἀλάζων εὐήθης. Item φλεδονώδη, Φλύαρα ληρώδη. Item Φλεδονεῖ, ἀνοσιωθητεῖ, Φλυαρεῖ, καὶ Φλεδονεύεσθαι τὰ αὐτά. ST. Vide Foes. p. 657.

dd. Suspicor mendosum esse genitiuum φλυαρίας. ST.

μόκριτος δὲ [1] φλεβοπαλίαν καλεῖ τὴν τῶν ἀρτηρίων κίνησιν.

[e] Φλαῦρος) πανταχῶ τὸ φλαῦρον ἐπὶ κακῶ [2] τάσσεται.

[f] Φωναὶ [3] κατειλῆσαι) ἀντὶ τῶ κατεχόμεναι. [4] Εἰλεῖν γὰρ τὸ συνέχειν καὶ [5] συγκλείειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν· ὁ δὲ Βακχεῖος ἐ καλῶς ἐξηγήσατο τὴν λέξιν, παρεγκεκλιμένας φήσας. Ὁ δὲ Φακᾶς [6] Διοσκορίδης, Κατίλλειν φησὶν εἶναι τὸ καθείργειν καὶ κατακλείειν. Ὡς δηλῶσθαι τὸ βραχὺ τῆς φωνῆς καὶ μόλις ἀκουόμενον.

Φολλι-

[1] φλεβοπαλία *MS. D.* [2] τάσσει *MS. St.* [3] κατειλῆσαι *Euſt. et Foeſ.*

e. Primo de morb. mul. p. 235. v. 13. Si mulier corpore φλαύρως male habuerit. Et v. 25. 42. Si enim corpus φλαύρως male habuerit. Libro de ſterilibus p. 298. v. 35. Si vero ſtomachus ſic habeat, menſes autem non prodeant, aut φλαύρως vitioſe, aut minus. Primo de morbis vulg. com. 2. t. 80. p. 306. v. 9. Si etiam alia φλαύρως pernicioſe non habeant. Et libro ſexto com. 1. t. 21. p. 343. v. 42. Et com. 2. t. 38. p. 345. v. 10. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 50. p. 373. v. 32. Et libro tertio t. 33. p. 375. v. 25. Sexto aphoriſm. t. 52. p. 399. v. 8. Primo prorrh. com. 2. t. 11. p. 410. v. 2. Et com. 3. t. 24. p. 411. v. 41. Et t. 61. p. 413. v. 1. In coac. praen. p. 430. v. 20. Et p. 438. v. 11. Primo de artic. t. 62. p. 477. v. 9. Multos igitur noui medicos alias non φλαύρως malos, qui graviter afflixerunt, tales humeros reponere conantes. EUST. Vide Foeſ. p. 656.

f. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 32. p. 322. v. 35. Φωναὶ voceſque multis ſignificationem de ſe praebebant, quod eſſent vitiatae et κατειλῆσαι impeditae ac inuolutae. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, vocem laeſam et diſſolutam. Impreſſi codices habent κατατίλλεσαι. Galenus hunc locum exponens, inquit, Hippocrates claris vocabulis, quae rhetores ciuilia vocant, eſſe vſus videtur, at ἰλλαίνειν huius generis non eſt, ac multo minus κατιλλαίνειν, vel κατιλλαίνεσαι, praecipue quum de voce non de palpebris dicitur, itemque quia forma dictionis activa eſt, non paſſiua. Rectius enim (ſiquidem hoc nomen voci accommodare volebat)

erat,

terias nominauit. Et Democritus etiam φλεβοπαλίης appellat arteriarum motum.

Φλαῦρος) vbique τὸ φλαῦρον ad prauum refert.

Φῶναϛ κατειλεσαϛ) id eſt, occupatae ſeu contentae, εἴλειν enim continere, et claudere Attici dicunt. Bacchius vero non recte vocem eſt interpretatus παρεγκεκλιμένας demiſſas dicens. Phacas vero Dioſcorides κατείλλειν inquit eſſe cohibere, et claudere, ita vt ſignificet vocis tenuitatem, et quae vix audiatur.

Φολλι-

[4] εἰλεῖν *MS. D.* [5] συγκλείη *MS. D.* [6] διακελήσεις *MS. Dor.*

erat, ſi κατιλλόμενας, non autem κατειλεσαϛ ſcripſiſſet: ac multo etiam melius, ſi κατιλλαινόμενας: nam a verbo ἰλλαίνειν, ita participium deducas. Atqui nullus ſit ſenſus, ſi de vocibus dicatur κατειλέσαϛ, vt quidam intelligere nos interpretes voluerunt, tamquam tendat verbum ἰλλαίνειν ad diſtorquere, nam κατεῖλεσαϛ ſignificat diſtorquentes; κατειλεμένας vero diſtortae. Multi itaque vna in dictione errores commiſſi videntur, dum κατειλῆσαϛ accipere, vt multis eſt viſum interpretibus, volumus: quaſi a dictione ἰλλαίνειν deſcenderit, etenim actiuum eſt, ἰλλαίνεσαϛ, ἰλλαινόμενας paſſiuum, et adiecta praepoſitione κατιλλαίνεσαϛ. Atqui εἰλῆσαϛ, et κατειλῆσαϛ ab ἰλλαίνω deriuari non videtur: nec vero et εἰλεμένας et κατειλεμένας. Perraro autem inuenias apud veteres, hoc genus verba, et nomina, ἰλλαίνειν dico, et ἰλλὸς, a quo videtur Sophron comparatiuum feciſſe ἰλλότερον τὸν κύνα. Quare rectius dixeris, ſiquidem de his velis nugari, non ἀπὸ τῆς ἰλλώσεως, deductum εἰλῆσαϛ, ſed ab alio quodam, quod Plato et Antipho vſurpaſſe videtur. Plato quidem in Timaeo ſic inquit: Quia vero ſenſim impellebatur ab aeris frigore intro iterum ὑπὸ τὸ δέρμα εἰλόμενον κατερρίζωτο, id eſt, ſub cutem coactum firmabatur. Videtur enim pro concluſum, vel repulſum in altum εἰλόμενον hic vſurpaſſe, quo ſignificatu videtur etiam haec ab eo eſſe ſcripta oratio. Terram vero nutricem noſtram εἰλομένην, id eſt, quae reſtringitur ad rationem in perpetuum conſtitutam. Eſt item apud Antiphontem in ſecundo libro de veritate inuenire hoc vocabulum eo loco: Vbi ergo in aere imbres et venti ſibi mutuo aduerſantur, ibi cogitur aqua, et multum

ſpiſſa-

f [1] Φολικώδη) τὰ ἐφιλώδη καὶ λεπρώδη. Οἱ γὰρ παλαιοὶ Φολικὰς ἐκάλεν τὰς ψωρώδεις τραχύτητας.

g Φλεγμονὴ ὑπολάπαρος) ἡ χωρὶς συντάσεως γινομένη.

h Φοξοὶ) οἱ ὀξυκέφαλοι, καὶ προμέτωποι.

i [2] Φλιδᾶν) διϊκνεῖσθαι καὶ [3] διαπηδᾶν καὶ διαπίνειν. Φαρμάκῳ ἰσχητηρίῳ) ἀντὶ τοῦ ἰσχαίμῳ.

Φρέ-

[1] *Φυλικώδη quaedam exempl. vitioſe. Euſt.*

ſpiſſatur. Quod autem eorum, quae committuntur, ſuperius ſit, hoc denſatur, et cogitur ὕπο τε τοῦ πνεύματος εἰλέμενον, καὶ ὑπὸ τῆς βίας, id eſt, a vento contortum, et a vi. Hic concluſum vel contractum in ſe denotare, per dictionem εἰλέμενον videtur. Numquid igitur in hoc libro, qui de vocibus ſcripſit κατειλῆσαι, tale quid ſignificari innuit, voces quaſi occluſas, et coactas oſtendens? vt accipiamus de vocibus eſſe dictum, quae exire nequeunt: quod accidit iis, qui gracili ſunt voce. Et paulo poſt inquit: Liquet porro rectius fuiſſe, ſi κατειλέμενας ſit ſcriptum, quam καταλῆσαι: qui quidem communis eſt omnis expoſitionis lapſus. Nam quidquid ſtatuas in dictione κατειλῆσαι ſignificari, actionem ſignificat, non paſſionem, vnde maxime ſuſpiceris Hippocratis non eſſe dictionem, videtur enim paſſionem quamdam vocis indicari; ſignificatur tamen non paſſio, ſed actio: paſſio vtique ſignificaretur, ſcripto vocabulo κατειλέμενας. Praeterea ſi vel κατειλέμενας ſcribamus, non eſt Hippocratis inſtitutum inuſitatis et infrequentibus vti nominibus. EUST. In vno exemplari ſcriptum eſt ἐφιλώδη vnico λ, ſed reponendum puto ἐφηλώδη non ſolum ablato vno λ, ſed et repoſito η in locum ι. ST. V. Foeſ. p. 673.

ff. De hac voce in annotatione prooemii verba fecimus, nunc exempla adducenda ſunt. Galenus in Exeg. exponit, tamquam folliculoſa et laxa. Quarto de morb. vulg. p. 330. v. 17. Τὰ δὲ Φολικώδεα. At vero ſquamoſo modo exaſperata puſtuloſa erant, velut Acanthio Lapyto. Germanus interpres vertit laxa. Et p. 332. v. 4. Anicula apud Soſileum alba pituita referta, tibiae duris tumoribus albis, φολικώδεσι ad modum ſquamae aſperis, itemque pedes, verum minus. Germanus interpres vertit laxis. Aldinus codex habet Φολικωδέσι. Baſilienſis vero Φολιδώδεσι, ſed perperam. EUST. Vide Foeſ. p. 676.

g. Pri-

Φολικώδεα) hoc eſt, τὰ ἐφηλώδη καὶ λεπρώδη, id eſt, ſquamoſa et aſpera. Antiqui enim φόλικας appellabant ſcabioſas aſperitates.

Φλεγμονὴ ὑπολάπαρος) inflammatio, quae fit ſine tenſione.

Φοξοὶ) acutum caput habentes, et προμέτωποι frontem eminentem.

Φλυδᾶν) pertranſire, et laſciuire, et propinare.

Φαρμάκῳ ἰσχητηρίῳ) pro ſanguinem cohibente.

Φρέ-

[2] φλυδᾶν *St. et Euſt.* φλοιδᾶν *paſſim in exempl.* [3] διαποδᾶν *MS. D.*

g. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 29. p. 310. v. 33. Praecordii dextri dolor, φλεγμονὴ ὑπολάπαρος, inflammatio ſubmollis, ex interna parte. EUST. V. Foeſ. p. 660.

h. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 3. p. 343. v. 15. Οἱ φοξοὶ acutum habentes caput, qui quidem validam habent ceruicem, robuſti ſunt, tum alias, tum oſſibus. Et com. 8. t. 36. p. 351. v. 14. Scio quod difficile eſt ratiocinari ac cognoſcere vias, veluti ſi ſit φοξὸς acuto capite. EUST. Vide Foeſ. p. 664. Phyſiogn. vett. gr. p. 179.

i. Aliqui codices habent φλιδᾶν, et pro διαπίνειν propinare, διαπονεῖν laborare. Galenus in Exeg. legit φλυδᾷ, humidum redditur, computreſcit, et φλυδάρην humectam. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu non conuenit. Libro de morbo ſacro p. 127. v. 15. de viuenti: Neceſſe eſt ab auſtris quidem ſolui, ac φλυδᾶν humectari cerebrum, et venas laxiores reddi. Impreſſi codices habent, φλοιδᾶν. EUST. Inuenio etiam ſcriptum, φλυδᾶν per υ in Erotiani exempl. Apud ipſum Hippocratem φλοιδᾶν in hoc libri περὶ ἱερῆς νούσου loco, ἀνάγκη τοῖσι μὲν νοτίοισι λύεσθαί τε καὶ φλοιδᾶν τὸν ἐγκέφαλον. Heſychius autem φλοιδάμενος exponit ταραττόμενος, at φλιδᾶν illi eſt σήπεσθαι. Habet vero et φλιδάνει, quod exponit διαπίπτει et διαῤῥεῖ. At φλυδᾶν per υ explicat διαχεῖσθαι. Galenus in Exegeſi φλυδᾷ exponit ὑγραίνεται et μυδᾷ: item φλυδαρὴν, ὑγράν. Sciendum eſt praeterea hic pro διαπίνειν legi in nonnullis codicibus διαπονεῖν, quam lectionem reponendam cenſeo. ST. V. Foeſ. p. 663.

k Φρένας) ἐκάλεν οἱ ἀρχαῖοι τὸ διάφραγμα.
l Φιλεῖ) εἴωθεν.
Φολίδα χαλκῆ) τὴν λεπίδα.
m Φαλακροῖσι) περιφερέσι.
n Φαρμακοῖσι) πλατυοφθάλμοις. Οὕτω φησὶ καλεῖσθαι Ἐπικλῆς [1] τὸ σίμμι καὶ Νίγερος.
o [2] Φλιαί) τὰ ἑκατέρωθεν p [3] τῆ βάθρα ὀρθια ξύλα [4] ἐν οἷς ἄξονες περιέχονται.

Φορι-

[1] τὸ σίμι *MS. D.* [2] Φλίας *Foes. ex coni.*

k. Libro de offium natura p. 63. v. 12. de venarum diſtributione: Quae vero a capite ſplenis ad ſpinam accedunt, διὰ τῶν φρενῶν per ſeptum tranſuerſum penetrant. In coac. praen. p. 440. v. 6. Moriuntur maxime ex vulneribus, ſi quis cerebrum fauciatus fuerit, aut ſpinalem medullam, aut hepar, aut φρένας ſeptum tranſuerſum. EUST. V. Foeſ. p. 665.

l. Primo de nat. hum. t. 42. p. 22. v. 34. Ὀφείλει conſuevit igitur, quum haec ita ſe habeant, vt morbi, qui hyeme incrementum capiunt, aeſtate definant. Quem locum exponens Galenus inquit: Initium huius orationis ſcribitur duobus modis: quidam ſcribunt ὀφείλει, id eſt, debent, quidam vero φιλεῖ, hoc eſt, conuenit, nam hoc verbo quandoque pro conuenit vtuntur. EUST. Vide Foeſ. p. 656.

m. Primo de art. t. 43. p. 476. v. 2. Ferramentis autem talia vrere oportet, non craſſis, neque valde φαλακροῖσιν rotundis, ſed oblongis. In cuius com. Galenus inquit: Ferramenta extremitate rotunda appellauit φαλακρὰ, cuiuſmodi ſunt capitulata illa, quibus ad alas vtuntur (πυρίνες, vel διαπύρινα nuncupantur), atque item ſpathae capitulatae. EUST. Vide Foeſ. p. 650.

n. Hanc vocem apud Hippocratem reperio, ſed non in ea ſignificatione, quam Erotianus ei tribuit. Libro de vſu humid. p. 112. v. 10. Nam et ferramentis, et aeramentis optima (ſcilicet aqua potabilis) et φαρμάκοισι medicamentis plurimis inueteratis communiſſima. Libro de int. affect. p. 196. v. 31. Curetur autem φαρμάκοισι pharmacis, et iiſdem omnibus, quibus et prior. Primo aphor. t. 20. p. 390. v. 45. de iudicatione: Neque φαρμακίοισι medicamentis, neque aliis irritamentis vti. Et t. 24. p. ead. v. 49. In acutis affectionibus raro etiam in principiis φαρμακίη-

σι

Φρένας) vocabant veteres ſeptum tranſuerſum.

Φιλεῖ) conſueuit.

Φολίδα χαλκῆ) ſquamam.

Φαλακροῖσι) rotundis.

Φαρμακοῖσι) medicamentis, quae latos reddunt oculos. Sic inquit Epicles appellari τὸ στίμμι antimonium, et Nigrus.

Φλιαὶ) ligna recta, quae ſunt in vtraque parte liminis, in quibus axes, id eſt, cardines continentur.

[3] τῇ βάθρᾳ *MS. D.* [4] ἐν οἷς οἱ ἄξονες *MS. D.*

σὶ medicamentis vti oportet. Et libro ſecundo t. 36. p. 391. v. 45. Sana habentes corpora, dum φαρμακίῃσι medicamentis purgantur, cito exſoluuntur. EUST. Legitur etiam φαρμακῆσι. Sed vtramque lectionem ſuſpectam habeo, nec dubito, quin inter πλατυοφθάλμοις et ἅτω deſiderentur aliquot verba. ST.

o. Galenus in Exeg. dicit ligna recta e regione fixa, vt et neruorum φλιὰς paraſtatas, ſiue φλέβας venas. Tertio de artic. t. 49. p. 487. v. 23. de luxatione coſtarum: Poteſt etiam aſellis extenſio fieri, aut iuxta lignum defoſſis, aut in ipſo ligno aſellorum φλιὰς poſtibus conſtructis. Et libro quarto t. 51. p. 498. v. 42. Deinde φλιὰς poſtes aſelli breues, robuſtos vtrimque inaptatos habere. In cuius com. Galenus ait: Nominat axes ὀνίσκους: poſtes vero quae ſunt ligna, quibus axis ſuſtinetur, φλιὰς. Et t. 55. p. 499. v. 11. Si enim lignum hoc magnum, habeat in medio a lateribus duos φλιὰς poſtes pedales, eius altitudinis, quae conferre videtur, alterum hinc, alterum illinc. Deinde lignum tranſuerſum, velut ſcalae gradus φλιῇσιν poſtibus impoſitum ſit: atque ita ſano crure inter φλιέων poſtes tranſmiſſo, laeſum crus ſupra gradum adaptatum habeat. Quem locum exponens Galenus, inquit: Poſtes nominari ab Hippocrate non ea ligna tantum, quibus axis ſuſtinetur, aperte ex hac oratione colligi. Et paulo poſt addit: Conſtat autem integrum hominis crus ſuper gradum habendum eſſe inter φλιὰς, ſic enim vocauit poſtes, ligna intelligens, quae gradum ſuſtinent, quorum vtrimque vnum ſtruit in ipſo ſcamno. Hippocratem vero vſum tranſlatione a portarum poſtibus, ita nominare ligna, quae in ſcamno ſunt, perſpicuum eſt. EUST. Vide Foeſ. p. 662.

p. In MSS. τῇ βάθρᾳ, quod malo. Item οἱ ἄξονες. ST.

q [1] Φορινῆς) [2] πυκνῆς φησίν. Οὕτως Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικός.

r Φλαῦρον ξυναλθέεται) κακῶς ὑγιάζεται.

s Φῶδες) ἔστι μὲν ἡ λέξις Δωρική, καλεῖσι δὲ φῶδας τὰ ἐκ τῆ πυρὸς t γινόμενα, μαλίστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσασι τρογγύλα ἐπιφλογίσματα. Ἐσχημάτισαι δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆ φωτὸς καὶ ἐρεύθης· ὡς Διοκλῆς ὁ Καρύστιος φησίν. Ὅτε δὲ καὶ ἐξανθήματα [3] φοινικᾶ, οἷον φῶδες περὶ τὸν θώρακά πε u γινόμενα. Καὶ Ἱππώναξ δέ φησι, Πρὸς τὴν μαρίλην τὲς x παῖδας θερμαίνων ἃ παύεται. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν [4] Κωκάλῳ φησὶ, Παρέσο κατέτριβεν ἱματία. Κἄπειτά πῶς [5] φῶδες τοιαύτας εἶχε τὸν χειμώναυλον. Ἔνιοι δὲ τὰς φλυκτίδας ἐξεδέξαντο.

y Φθοΐσκες) καὶ [6] φθοῖς. Ἔστι δὲ ποπάνων ἢ πλακέντων εἶδος, ἅτω καλεμένων παρ' Ἀττικοῖς, ᾧ χρῶνται εἰς τὰς θυσίας. Ἔστι δὲ τῷ σχήματι ὅμοιον [7] κάρδῃ.

z [8] Φαρκιδῶδες) ἐυτιδῶδες. Φαρκὶς γὰρ λέγεται ἡ ἐυτίς.

zz Φῶρας ἐλαίης) τῆς μὴ πεπείρε, ἀλλὰ δι' ὠμότητα τραχείας.

ΑΡΧΗ

[1] *Φορινῆς Euſt. et Foeſ. ex coni.* [2] *πυκνῆς Φύσιν MS. D.* [3] *Φοινικὰ MS. D.* [4] *κολάκῳ MS. D.*

q. Galenus in Exeg. habet *Φορίνη* pellis vel cutis, quae expoſitio ab Erotiani ſenſu longe diuerſa eſt. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 102. p. 383. v. 1. de ſuillis carnibus: Edere ipſas oportet abſque *Φορινῆς* pelle, et ſubfrigidas. EUST. Pro *Φορινᾶς* inuenio etiam ſcriptum *Φορικῆς*. ST. V. Foeſ. p. 663.

r. Pro *Φλαῦρον* in quodam veteri codice legitur *Φλαύρω*, omiſſo videlicet per incuriam σ. Nam *Φλαύρως* ſcribendum fuit. ST.

s. Galenus in Exeg. habet *Φωῖδες* ab igne in cruribus exſurgentes circuli rubri, de quibus dictum eſt. EUST. V. Foeſ. p. 671.

t. Repone *γινόμενα*, et in ſequentibus *καθίσωσι*. ST.

u. MS. *γινόμεναι*, quod repono. ST.

x. Pro *παῖδας* ſcribe *πόδας*. ST.

y. Vario modo ſcribitur haec

Φορινῆς) denſae, ſic inquit Ariſtophanes Grammaticus.

Φλαύρον ξυναλθέεται) aegre ſanatur.

Φῶδες) eſt quidem vox Dorica. Appellant autem φῶδας notas rotundas ex igne contractas, praeſertim quum ex frigore apud ignem ſederint. Ducta eſt autem vox a luce et rubore, vt Diocles Caryſtius inquit: Aliquando vero et puſtulae rubrae velut φῶδες, quae in thorace naſcuntur. Hipponax vero inquit: Ad μαρίλην cinerem calidum pedes calefacere non deſinit. Et Ariſtophanes in Aſſentatore inquit: Ades, conterebat veſtes, et poſtea, quomodo φῶδας maculas rubras in cruribus tantas habebat tota hyeme. Nonnulli vero eſſe putarunt φλυκτίδας, hoc eſt, bullas ſeu ampullas.

Φθοΐσκας, καὶ φθοῖς) eſt autem ſpecies farciminis vel placentarum, quas ſic Attici appellant; quibus etiam in ſacrificiis vtuntur forma ſimilibus καρδάμῃ.

Φαρκικῶδες) rugoſum: φαρκὶς enim dicitur ruga.

Φωρᾶς ἐλαίης) non maturae, verum ob immaturitatem aſperae.

[5] φῶδας τοσαύτας *MS. St.* πῶς φῶδας *MS. D.* [6] καὶ φθαῖς *MS. D.* [7] καρδάμῳ *MS. St.* καρδάμῃ *Euſt.* [8] φαρκικῶδες *Euſt.* φαρμακικῶδες *MS. D.*

haec dictio. Reperio enim φθοΐσκας et φθοῖδας. Primo de morb. mul. p. 246. v. 25. Καὶ ποιήσας φθοΐσκας ὅσον δραχμιαίας placentulas ac paſtillos drachmales formato. Et p. 254. v. 22. Καὶ πλάσας φθοΐσκας ὅσον δραχμιαίας, et paſtillos drachmales efformato. Et libro ſecundo p. 289. v. 12. Haec in φθοΐσκας ποιήσας ὅσον δραχμιαίας paſtillos drachmales efformato. Et p. ead. v. 37. Haec omnia terito, φθοῖδας πλασάμενον formatas inde placentulas, ſiue paſtillos ſuffito. Et v. 38. Et vnguento affuſo φθοῖδας placentulas formato. EUST. V. Foeſ. p. 657.

z. Aliud exemplar Erotiani et Galenus in Exegeſi habet φαρκιδῶδες, hoc eſt, quod rugas habet. EUST.

zz. φῶρας non reperio. Suſpicor ψώρας eſſe legendum, quia deae haec vox accommodatur. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 9. de fluxu albo: Subter autem ſuffito

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

[a] [1] Χλοώδει) χλωρῷ καὶ ἰκτερώδει. Πεποίηται ἡ λέξις ἀπὸ τῆς χλοῆς.

[b] Χάριτες) αἱ χαραί· ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν ἐλεγείᾳ· Μέμνηται καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ Περὶ θεῶν. Φησὶ [2] δὲ αὐτὰς κληθῆναι [3] ἀπὸ μὲν τῆς χαρᾶς, Χάριτας. Καὶ γὰρ πολλάκις οἱ ποιηταὶ τὴν χάριν χαρὰν καλοῦσιν. [4]Ἔνιοι δὲ χάριτας εἶπον τὰς [4] πιθανότητας· λέγοντες ὅτι ἄχρι νῦν οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀπειθεῖν Ἀχαριστεῖν λέγουσι.

[c] [5] Χλωρός) χλωρίασις.

Χέ-

[1] χλοώδεις χλοροὶ καὶ ἰκτερώδεις *manuit Foes.* [2] *Verba* δὲ αὐτὰς *ignorat MS. D.*

ſuffito zeam, et groſſos hybernos, et ἐλαίης oleae folia, et ψώρας ſcabiem eiuſdem. Et p. 278. v. 31. Si commoti vteri aliquo allapſi fuerint, et dolorem exhibuerint, ἐλαίης ψώραν oleae ſcabiem etc. ſubdito. EUST.

a. Galenus in Exeg. habet χλοῶδες vireſcens. Quarto de morb. vulg. p. 331. v. 8. de Temenae filio: Vt χλοώδης viridantis palloris eſſet ad dorſum: ad manus χλοώδης viridantis palloris. Et v. 15. Quum autem χλοώδεος viridans pallor cito deſineret, manus et humeri doluerunt. EUST. V. Foeſ. p. 679.

b. Libro de aere, aquis et locis, p. 79. v. 45 et 46. Si ſaltem χαίρουσιν gaudent Dii in hominum admiratione conſtitui, et pro hoc χάριτας beneficia hominibus retribuunt. Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 8. p. 346. v. 43. Aegrotantibus χάριτες gaudia ſiue gratificationes, velut eſt, pure praeparare cibos ac potus, et ea, quae videt. EUST. Vide Foeſ. p. 675.

c. Sunt qui velint ſcribendum eſſe χλῶρος et χλωρίασις viriditas. Quarto de morb. vulg. p. 330. v. 13. Ad ſubditam glandem ſexta die ſubierunt mala χλωρὰ cum pallore viridia. Et libro ſexto com. 5. t. 14. p. 347. v. 31. Linguae χλωραὶ virides cum pallore bilioſae. Primo progn. t. 7. p. 401. v. 38. Et color totius faciei χλωρὸν pallidus, ſeu viridis, aut etiam niger, et lividus, aut plumbeus. Quem locum exponens Galenus, inquit: Coloris mutatio peſſima eſt, quae in nigrum vergit, moderatior vero quum ad χλωρὸν vertatur. Veteres enim ſolent ita quandoque palli-

PRINCIPIVM X.

Χλόωδες) viridi et icterico. Ducta est autem vox ἀπὸ τῆς χλόης, id est, herba.

Χάριτες) gaudia, vt et Sophocles in Elegia. Meminit et Apollodorus in secundo de Diis, appellarique inquit ipsas χάριτας, hoc est, gratias, ἀπὸ μὲν τῆς χαρᾶς, id est, a gaudio. Poetae enim saepe τὴν χάριν, χαρὰν, id est, gaudium appellant. Nonnulli vero χάριτας persuasiones nominarunt dicentes, quod vsque in hanc aetatem Attici τὸ ἀπειθεῖν non persuadere ἀχαριστεῖν dicunt.

Χλώος) viriditatis.

[3] καὶ ἄπολλο *MS. D. sed puncta literis tribus vltimis addita, eaſdem delendas eſſe indicant.* [4] πιθανότατας *MS. D.* [5] χλώος *MS. D. et Euſt. ac Iunta.*

pallidum colorem appellare, quandoque vero ita, vt vulgus braſſicas et lactucas virides vocant, qui color est rubro nigrior. Et libro secundo t. 20. p. 404. v. 4. At vero aquosum valde, aut album, aut χλωρὸν admodum pallidum, aut spumosum stercus egerere: Haec omnia mala sunt. Vbi Galenus ait: Quae deiectio admodum habet eum colorem, quem χλωρὸν vocat, quoniam id nomen duorum colorum est, vt ante dixi, altera significatione pallidam bilem copiosam esse admistam, altera vero aeruginosam significat. Et t. 47. p. 404. v. 45. Malum est et quod χλωρὸν viride est valde. In cuius expositione Galenus inquit: Dictum saepissime est χλωρὸν dici consueuisse de pallido, quod ab aliquibus aeruginosum nominatur. Primo prorrh. com. 3. t. 7. p. 411. v. 15. de Aspasii filio: Vbi diutius aegrotasset, ori putrefacto χλωρὴ viridis superuenit. In quo loco Galenus inquit: Quod neque quamnam dicat putredinem viridem manifeste cognoscitur, quoniam χλωρὰ, et quae aeruginem, et quae pallidum habent colorem, vocitant. Praeterea in commento t. 22. secundi de rat. vict. morb. acut. dicit: Qui diminute cibum sumserunt, viscera videri pendere ait, eosque tum calidum, tum χλωρὸν viride meiere: calidum dicens, id est, solito calidius, χλωρὸν viride vero, hoc est, pallidum, more quodam Asiaticorum Graecorum, qui hodie quoque seruatur:

quum

d [1] Χέδροπα) τὰ ὄσπρια ἕτω καλεῖσιν οἱ Ἀττικοί. Ἔνιοι δὲ διὰ τῆ κ γράφουσι κέδροπα. [2] Ἀριστοφάνης δὲ ὁ Γραμματικὸς διὰ τῆ χ γράφων, φησὶ χέδροπα τὰ παρ' ἀλλοις ὄσπρια. Εἴρηται γὰρ παρὰ τὸ τῇ χειρὶ αὐτὰ δρέπεσθαι. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν [3] Γεωργικοῖς φησὶ, Χειροδρόποι δ' ἵνα φῶτες ἄνευ [4] δρεπάνοιο [5] λέγωνται.

e [6] Χαλκεῖον) [7] χαλκῶν ἀγγεῖον, ἢ ἄρμενον.

f [8] Χαραδρώδεσιν) ἀντὶ τῆ τελματώδεσιν. [9] Χαράδραι γὰρ λέγονται οἱ τελματώδεις τόποι.

g [8] Χοληγόν) χολῆς ἀγωγόν.

Χρησῶς) καλῶς.

h [10] Χέλωμα) χάλασμα φησὶν Ἀπολλόδωρος.

i Χαμαιζήλε) ταπεινῆς. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν [11] Θηριακοῖς φησὶ, Φράζεσθαι δ' ἐπέοικε χαμαιζήλοιο κονύζης.

Χλαί-

[1] *χώδροπα MS. D. supraſcr.* ε. [2] Ἀριστοφάνης ὁ γρ. *MS. D.* [3] *Θηριακοῖς Foeſ. ibi enim v. 652 haec verba leguntur.* [4] *δρεπανίο MS. D.* [5] *λέγοντες MS. D.* [6] *χαλκίον Euſt.*

quum enim pallidos quoſdam vident, rogant, quid cauſae ſit, cur ita χλωροὶ virides ſint: nihil intereſſe vtrum χλωρὸν viride, an ὠχρὸν pallidum dicant, exiſtimantes, quumque aliquem videns ſeipſum χλωρότερον viridiorem, pro eo, quod eſt ὠχρότερον pallidiorem dicunt. EUST. Lego χλῶρος. Nam χλῶρος eſt ſubſtantiuum, at χλωρὸς adiectivum, quae differentia etiam eſt inter ὦχρος et ὠχρός. Homer. [illegible]ad. γ'. — ὦχρός τε μὴν εἶλε παρειάς. In hoc autem Erotiani loco quoddam exemplar habet χλοὸς χλωριάσεως, perperam. ST.

d. Libro de natura pueri, p. 30. v. 28. Quin et χέδροπα legumina, et frumenta, (ſcilicet ſpiritum habent.) EUST. Vide Foeſ. p. 676.

e. Pertinet huc locus Hippocr. p. 291. 15. παιδίοις γὰρ ἔσσιν ἔτι νηπίοις, αἱ μήτερες χάλκεον τετεχνημένον ἢ ἐπ' αὐτῷ τετέῳ διάπυρον ποιέσαι πρὸς τὸν μαζὸν τιθέασι τὸν δεξιὸν, καὶ ἐπικαίεται. Sed Euſtachius χαλκίον legit, quod praetereo. Emendo itaque apud Hippocratem αἱ μητέρες χαλκίον τετεχνημένον ἐπ' αὐτῷ τετέῳ διάπυρον ποιέσαι: matres inſtrumentum ad hoc ipſum paratum et igne cande-

Χέδροπα) legumina. Sic enim Attici appellant. Nonnulli vero per κ ſcribunt, κέδροπα. Ariſtophanes Grammaticus per χ ſcribens, inquit, χέδροπα, quod apud alios ὄσπρια, id eſt, legumina. Dicta ſunt autem παρὰ τὸ τῇ χειρὶ αὐτὰ δρέπεσθαι, id eſt, quod manu ipſa carpantur, vt etiam Nicander in Georgicis, χειροδρέπτοι manu carpentes, vt homines ſine falce colligant.

Χαλκίον) aeneum vas, vel velum.

Χαράδρωσιν) id eſt, lutoſum. Χαράδρας enim dicuntur lutoſa loca.

Χολῆγον) bilem ciens.

Χρηςῶς) bene.

Χέλωμα) iactum interpretatur Apollodorus.

Χαμαιζήλῳ) humilis, vt inquit Nicander in Theriacis: Decet conſiderare χαμαιζήλοιο, hoc eſt, humilis conyzae.

[7] *χαλκῷ MS D.* [8] *χαραδρώσιν MS. D. et τελματώσιν quaedam exempl. χαραδρωδέωσιν et τελμαδωθῶσιν ex emend. Foeſ.* [9] *χαρ. etc. haec deficiunt in MS. D.* [10] *χώλωμα ex coni. Euſt. et Foeſ.* [11] *θηριακῆς MS. D.*

candefactum mammae dextrae apponunt etc. HER. V. Foeſ. p. 674.

f. Vide Foeſ. p. 674. Locus eſt de flatibus p. 120. 25. Heſychio χαράδρας exponuntur αἱ χάραξεις τῶν ἑδάφων, καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων.

g. Vide Foeſ. p. 683. Indicatur locus de mul. L. I. p. 240. 33. In libro de loc. in hom. p. 70. 18. χοληγαγικὸν ſic vſurpatur.

h. Sunt qui putent ſcribendum eſſe χώλωμα. Quarto de artic. t. 11. p. 495. v. 22. de ſuendis linteis: Ἀλλὰ καὶ ἄλλης τῶν χωλωμάτων, alia enim deprauatio aliam ſuſpendendi viam poſtulat. In cuius com. Galenus ait: Deprauationem, quam χώλωμα dixit, commune nomen omnium prauitatum accipito. EUST. Vide Foeſ. p. 677.

i. Tertio de fract. t. 61. p. 470. v. 13. Verum ſiquidem foras, aut intro luxentur, hominem in χαμαιζήλῳ humili aliquo ſedili ſedere oportet. Primo de artic. t. 62. p. 477. v. 8. Nam quum os auulſum emineat, ſuperna humeri pars χαμαιζήλη humilis et cauа apparet. Locus Nicandri, quem Erotianus citat, non longe

[k] Χλαίνας) τὰ καινὰ ἱματία.

[l] [1] Χεῖαι) Ἐπικλῆς φησὶ [m] ψυχαί· ἐκ ὀρθῶς. Χεῖαι γάρ εἰσιν [2] ὑποδήματος γυναικείου εἶδος. Καθά φησιν Ἐρατοσθένης καὶ Καλλίστρατος ἐν ς΄ Συμμίκτων.

[3] Χέλισκον) τρυβλίον.

[n] [4] Χειρωνάκται) χειροτέχναι.

[o] [4] Χηραμίδα) τὴν κοίλην κόγχην, ἣν Μύακα καλοῦμεν. Παρὰ τὸν [5] Χηραμὸν δ' εἴρηται, [6] ὅσπερ ἐστὶ κοῖλος τόπος. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν [7] Θηριακοῖς φησὶ, [8] Τοῖς δὴ χηραμὰ κοῖλα καὶ [p] [9] ὑληωρέας εὐνάς.

[q] [10] Χυτλάζηται ἄλφιτα) χύτλα γὰρ λέγονται τὰ μετὰ πολλῆς ὕδατος καὶ ἐλαίου [11] ἀλείμματα.

ΑΡΧΗ

[1] χίαι *Euſt. et Foeſ.* [2] ὑποδήματα *MS. D.* [3] χέλυσκον *Foeſ.* [4] χηραμύδα *MS. D. et Euſt.* [5] χειραμὸν *MS. D.* [6] Ὥσπερ *MS. D.*

longe a principio libri diſtat, qui talis eſt: Φράξεσθαι δ' ἐπέοικε χαμαιζήλοιο κονύζης, Ἄγνα τεβρυά λευκά. *Decet conſiderare humilis conyzae, Et agni caſti muſcos albos.* EUST. V. Foeſ. p. 675.

k. Sunt veſtes, quae ceteris veſtimentis ſuperindui ſolent.

l. Reperio χίαι. Quarto de art. t. 12. p. 495. v. 23. Calceum inſuper plumbeum facere oportet, extra deligationem adalligatum, qualem modum χίαι chiae crepidae habebant. In cuius com. Galenus inquit: Quaenam fuerit chiae crepidae forma, non ſatis patere, quoniam neque Hippocratis ſeculo in vſu erat, atque idcirco inquit: Ad eam formam, quam chiae crepidae habebant, quum potuiſſet dicere, habent. EUST. Foeſ. p. 676. dicit: Chiae crepidae ſunt calceamenti quoddam genus ad pedis diſtortionem curandam accommodatum.

m. Non dubito, quin ψυχαὶ pro alio nomine mendoſe ſcriptum ſit. ST.

n. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 16. p. 369. v. 1. Nam in acutis morbis in tantum inter ſe differunt χειρωνάκται artifices, vt quae alter exhibet, optima eſſe putans, ea alter iam mala eſſe exiſtimet. Aldinus codex habet χειρωνάκτες. Et libro ſecundo, t. 48. p. 373. v. 27. Talia vero faciunt, vt χειρωνακτέων artifices maxime ab hominibus vituperentur. EUST. V. Foeſ. p. 676.

o. Reperitur etiam χηραμίδα. Tertio de morb. p. 162. v. 37. Dato ari magni κόγχην χηραμίδα conchulam maiorem.

Χλαίνας) noua pallia.

Χεῖαι) Epicles inquit: animae, non recte: χεῖαι enim ſunt muliebris calceamenti ſpecies, quemadmodum inquit Eratoſthenes, et Calliſtratus in ſexto Miſcellaneorum.

Χελίσκον) ollula.

Χειρωνάκται) artifices.

Χηραμίδα) concham cauam, quam μύακα appellamus. Dicta eſt autem παρὰ τὸν χηραμὸν, qui concauus eſt locus, vt etiam inquit Nicander in Theriacis: Quibus quidem χηραμὰ, id eſt, antra concaua, et frondoſa cubilia.

Χητλάζηται ἄλφιτα) dicuntur enim χήτλα vnctiones, quae multa aqua et oleo fiunt.

PRIN-

[7] Θηριακοῖσι *MS. D.* [8] τοῖς δὲ οἱ χηραμὰ *MS. D.* [9] πληρέας *MS. D.* [10] χητλάζηται *MS. D. et Euſt.* χυτλάζηται, ἀλείφηται *Foeſ. ex coni.* [11] ἀλείματα *MS. D.*

rem. Et v. 39. Ari χηραμίδα conchulam maiorem (ſcilicet praebeto). Et p. 164. v. 10. Ari magni radicis χηραμίδα conchulam maiorem (ſcilicet dato). Et v. 13. Et tepefacta in χηραμίδι conchula maiore infundito. Libro de natura mul. p. 218. v. 24. Et fructus ſambuci χηραμίδα conchae teſtam maiorem (ſcilicet bibat). Et p. 219. v. 20. Et netopi χηραμίδα teſtam conchae maiorem admiſceto. Primo de morb. mul. p. 242. v. 8. Paeoniae radicis, aut etiam feminis χηραμίδος teſtam conchae maioris dimidiam. Et p. 260. v. 12. Semen hyoſcyami ὅσον χηραμίδα chemae menſura in vino nigro ad triduum bibat. Et libro ſecundo p. 275. v. 35. Bibat autem paeoniae grana nigra quinque, et ſambuci fructus in taedis ὅσον χηραμίδα conchae teſtam maiorem. Et p. 286. v. 33. Et farinae puriſſimae χηραμίδα chemam, ſiue conchae teſtam maiorem, (ſcilicet ad vteri ſtomachum apponat.) Nicandri locus, quem Erotianus citat, non longe a libri principio diſtat. EUST. V. Foeſ. p. 678. Χηραμίδες Heſychio dicuntur τὰ κοίλα καὶ ἔχοντα κενώματα.

p. Habent quidem Erotiani exemplaria πληρέας, ſed legendum conſtat ὑληωρέας, vt eſt apud ipſum Nicandrum. Nam cum πληρέας ne ſtat quidem verſus. ST.

q. Vide

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

[a] Ψαυόμενον) ἁπτόμενον.

[b 1] Ψάγδας) μύρε εἶδος, ἃ μέμνηται καὶ Εὔπολις ἐν [2] Μαρίᾳ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

[a] Ὠίξα) ἀνέῳξα, ἔτεμον. Ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶ, Πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός. Καὶ πάλιν, [3] Ὠίξεν δὲ θύρας θαλάμε πύκνα ποιητοῖο.

[b] Ὡρέοντα) χρονίζοντα. Ὥρος γὰρ ὁ χρόνος, καὶ Ὡρογράφοι οἱ [4] περὶ χρόνε γράψαντες.

Ὠτίδα

[1] ψάδα *MS. D. et MS. St. et Euſt.* [2] Μαρίπᾳ *Euſt.*

q. Vide Foeſ. p. 686. Χυτλάζειν Heſych. exponit τὸ ἀλείψαι μετὰ τῦ λάσαθαι, ἢ μετ' ἐλαίε λάσαθαι.

a. Libro de ſeptimeſtri partu, p. 46. v. 32. Non rident autem, etiam ſi ψαυόμενα titillentur ac irritentur. Secundo de morb. p. 142. v. 13. Et capitis cutis ipſi craſſeſcit, et ψαυόμενον ad tactum cedit. Et p. 143. v. 34. Et capitis cutis attenuatur, et ψαυόμενος contactu gaudet. Et p. 147. v. 7. Et pars ſub ipſa et externa ψαυόμενον ad tactum dura eſt. Secundo de morb. mul. p. 265. v. 23. de rubro fluxu: Venter imus attollitur, et attenuatur, et impotens fit, et indureſcit, et ψαυομένη ad contactum dolet. Secundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 313. v. 46. de anginoſis: Et collum forinſecus conſpicuam cauitatem intro habebat, et in hac parte ψαυόμενος ad contactum dolebat. Et libro quarto p. 332. v. 22. Tumor ψαυόμενον ad contactum ſuppurato ſimilis erat. Primo de fract. t. 17. p. 457. v. 37. Nam periti manum admotum, ne os quidem eminens ψαυόμενον in contactu latere poterit. Et libro tertio t. 63. p. 470. v. 45. Manifeſtus eſt etiam articulus ψαυόμενον ad contactum. Tertio de art. t. 47. p. 486. v. 17. de vertebris: Quia vnum quodque ex his oſſibus ψαυόμενον ad contactum rotundum apparet. Et v. 27. Sed et ſi quis ipſos ψαύῃ contingat, ea parte repandi cedunt, et locus vacuus ac mollis hac parte ψαυόμενον ad contactum apparet. EUST. Vide Foeſ. p. 688.

b. Galenus in Exeg. habet ψάγδας, vnguenti genus quod-

PRINCIPIVM Ψ.

Ψαυόμενον) tactum.

Ψάδα) vnguenti ſpecies, cuius meminit Eupolis in Marica.

PRINCIPIVM Ω.

Ὤιξα) aperui, incidi, vt et Homerus inquit: Omnes autem ὤϊγνυντο, id eſt, apertae ſunt portae, et impetuoſe egreſſus eſt populus. Et rurſus: Ὤιξε, id eſt, aperuit autem portas thalami affabre facti.

Ὠρέοντα) inueterata; ὦρος enim tempus, et ἀρογραφοι, hiſtorici, qui de temporibus ſcribunt.

Ὠτίδα

[3] ὤϊξε *MS. D.* [4] περὶ χρόνον *MS. D.*

quoddam. EUST. MS. ψάδα. Sed Galenus quoque habet alteram lectionem videlicet ψάγδας. At apud Heſychium legimus, ψαδὰς, ψαγδῆς, μύρον ποιόν. ST. Vide Foeſ. p. 688. Heſych. quoque exponit μύρον ποιόν.

c. Suidas in prouerb. μικρὸν ὀβολᾶ τιμίον, Eupolidis comoediam μαρίκαν appellat. ST.

a. Primus locus Homeri, quem Erotianus citat, eſt in ſecundo Iliadis, v. 809. Secundus eſt in primo Odyſſeae, v. 436. Eſt et alter locus in vigeſimo quarto Odyſſeae, vbi in hunc modum ſcribit: Ὤιξας δὲ θύρας, ἐκ δ' ἤιον, ἦρχεδ' Ὀδυσσεύς. *Aperuerunt autem ianuas, et exiuerunt, praeiuit autem Vlyſſes.* EUST.

b. Galenus in Exeg. habet ὡρέοντων eorum, qui curant, nam ὥρα cura eſt. Quae expoſitio ab Erotiani ſenſu longe eſt diuerſa. Quod autem ὦρος tempus ſignificet, vt ipſe dicit, patet ex *his*, quae ſcribuntur. *Libro de aere, aquis et loc.* p. 75. v. 2. Quicumque artem medicam integre aſſequi velit, primum quidem τὰς ὥρας temporum anni rationem habere debet. Primo de diaeta p. 87. v. 38. Propterea quod neque in ὡρέων temporum anni maximis mutationibus etc. Tertio aphor. t. 1. p. 392. v. 20. Mutationes ὡρέων temporum maxime pariunt morbos, et in ὥργσιν temporibus magnae mutationes frigoris. Et t. 3. p. ead. v. 23. Et aetates quaedam ad ὥρας tempora, et regiones, et victus. Et t. 4. p. ead. v. eod. In ὥργσιν temporibus, quum eadem die modo calor, modo frigus fit. EUST. V. Foeſ. p. 639.

[c] Ὠτίδα καὶ ὠτίδος) ἑκατέρως γὰρ γράφεται. Ἔστι δὲ ὀρνέου εἶδος, ὃ πλεῖστον μάλιστα ἐν [x] Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ εὑρίσκεται.

Ὠτίδα καὶ Ὀτίδος) vtroque enim modo ſcribitur. Eſt autem auis ſpecies, quae vt plurimum in Thracia, et Macedonia inuenitur.

[x] *Θράκῃ MS. D.*

c. Vide annotationem dictionis ὀτίδος. EUST. Lege ὠτίδος καὶ ὀτίδος, et vide infra obſeruat. ad Galen. in voce ὀτίδος. ST. Vide Foes. p. 694.

II

GALENI

OBSOLETARVM HIPPOCRATIS VOCVM

EXPLANATIONES

GRAECOLATINAE.

Γαλήνου

Τῶν Ἱπποκράτους [a] γλώσσων ἐξηγήσις.

[1] Τὸ προοίμιον.

Τὰς παρ' Ἱπποκράτει [2] γλώττας, ὦ Τεῦθρα, βελτιθέντι σοι διὰ βραχυτάτων [3] ἡμᾶς ἐξηγήσασθαι, προθύμως ὑπήκουσα τοῖς τοιούτοις ἐπιθυμήμασιν ὑπηρετεῖσθαι [4] κάλλιστα, κάλλιστον εἶναι νομίζων. Ἐσαῦθις δὲ, ὡς αὐτὸς [5] ἐκέλευσας, ἡ τάξις τῷ λόγῳ κατὰ τὴν τῶν γραμμάτων τάξιν, ἀφ' [6] ὧν γλῶτταν τὴν ἀρχὴν ἔχουσι [7] πρότερόν γε [8] διορισαμένοις ἡμῖν, ὅπη διαφέρει τὸ πᾶσαν ἐξηγήσασθαι τὴν Ἱπποκράτους λέξιν, τὸ τὰς γλώττας [9] μόνας. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δ' ἐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα [10] γλώττας καλοῦσι, [11] καὶ ταύτας [12] ἐξηγησόμενος ἔρχομαι· [13] τὰ δὲ ἄλλα πάντα, ὅσα ζητήσεως μὲν [14] οὐχ ἥττονος προσδεῖται, συνήθη δέ ἐστιν εἰς τάδε κατὰ τὰς τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν ἐξηγήσεις ἀμεινον ἐπισκοπεῖσθαι. Τίς γὰρ ἡ κρίσις, καὶ τί τὸ θεῖον, καὶ τί τὸ [b] ἀρτίως, καὶ [15] τίς [16] ἡ [17] ἐπ' ἄκρων εὐεξία, καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα, λόγῳ μὲν παμμήκεις εἰς ἐξήγησιν δεῖται, συνήθη δέ ἐστιν οὐδὲν [18] ἧττον ἢ βιός, καὶ

[1] *Haec v. ignorat MS. D.* [2] γλώσσας *MS. D. et sic cod. Mosq.* [3] ἡμῖν *MS. D. et cod. Mosq. at Corn. retinet* ἡμᾶς. [4] *quaedam exemplaria inserunt* τε, *et sic quoque MS. D. et cod. Mosq. sed Corn.* ὑπηρετεῖσθαι τὰ κάλλιστα. [5] ἐκέλευσες *MS. D. suprascripto tamen* α. [6] *post* ὧν *quaedam ex. addunt* αἱ. *In Aldina editione interpunctio mala.* [7] πρότερόν τε *MS D. et cod. Mosq.* γε *retinet Corn.* [8] διωρισάμενοις *MS. D. et sic Iunt.* [9] μόνον *ed. Iunt.*

a. Henr. Stephanus eodem modo, quo in Erotiano explicando, hic progreditur, eiusque animaduersiones et hic cum quibusdam ab Heringa profectis addemus, nostris quoque

LINGVARVM GALENI
hoc eſt
OBSOLETARVM HIPPOCRATIS VOCVM
EXPLANATIONES.

Prooemium.

Quum volueris, o Theutra, linguas, (hoc eſt, voces obſoletas,) quae apud Hippocratem reperiuntur, quam breuiſſime fieri poſſet, a nobis exponi, libenter et prompte tibi paruimus, huiuſmodi ſtudiis pulcherrime morem gerere, pulcherrimum exiſtimantes. Erit autem, vt ipſe iuſſiſti, ordo orationis noſtrae ex ordine litterarum, a quibus ipſae linguae initium capiunt: ſi prius tamen illud definierimus, inter expoſitionem omnium verborum Hippocratis, et ſolarum ipſius linguarum, quid interſit. Quaecumque igitur voces antiquis temporibus erant in vſu, nunc autem non amplius ſunt, huiuſcemodi voces linguas vocant, et ad has exponendas accedimus. Alias vero omnes, quaecumque inquiſitionem quidem non minorem deſiderant, vſitatae tamen in hunc vſque diem ſunt, in ipſorum librorum expoſitionibus ſuper his inſpicere commodius fuerit. Quidnam iudicium, et quid diuinum, et quid integre, et quis in ſummo bonus habitus, et omnia, quae talia ſunt, oratione quidem longiſſima ad explanandum

[10] *τῆς γλώττας MS. D.* [11] *part. καὶ deeſt in MS D.* [12] *ἐξηγησάμενος vulgg. editt. at Corn Stephanum ſequitur.* [13] *τὰ δ' ἄλλα cod. Moſq.* [14] *ἥττονος εἶ. ταῦτα προσδεῖται MS. D. ἔσιν. ἔσι καὶ εἰς τόδε MS. D. cod. Moſq. et ſic quoque Aldina editio. τάδε retinet Corn. ἐχ ἥττονος εἶ ταῦτα προσδεῖται Συνήθη δέ ἐσιν· cod. Moſq.* [15] *τὶ Iunta.* [16] *ἢ ἐπ' ἄκρον ἐξίκ cod. Moſq.* [17] *ἄκρον MS. D. Iunta, St. et vulgg.* [18] *ἧττον βίκ MS. D. et cod. Moſq. ἥττιον βίος Ald. ed. ſed Corn ἢ retinet.*

quoque notis huc et illuc adiectis.

b. Non ἀρτίως ſed ἀπαρτίως exponitur infra. Ceterum pro ἄκρων repono ἄκρον. ST. Charterius pro ſtudio ſuo egregio Stephanum imitandi etiam mauult ἀρτίως.

καὶ βραχὺς, καὶ τέχνη, καὶ μακρὰ, καὶ καιρὸς, καὶ ὀξύς· [1] καίτοι καὶ τέτων ἔνια δεῖταί τινος ἐξηγήσεως. Ὅθεν ἔμοί γε καὶ θαυμάζειν ἐπῆλθε τῶν ἅπαξαν ἐξηγεῖσθαι τὴν Ἱπποκράτες λέξιν ἐπαγγειλαμένων, εἰ μὴ [2] συνίασιν, ὅτι πλείω παραλείπεσιν, [3] ὧν διδάσκεσιν. [4] Πολλὰ γὲν βιβλία Διοσκερίδης γράψας, [5] ἐχ ὁ ἐπικληθεὶς Φακᾶς, ὁ [6] Ἡροφίλειος, ἀλλ' ὁ νεώτερος ὁ [7] κατὰ πατέρας ἡμῶν, ἐχ ὅπως τὸ ἥμισυ μέρος, ἀλλ' ἀδὲ τὸ τρίτον ἢ τέταρτον ἐξηγήσατο τῆς ὅλης λέξεως. Τέτῳ μέν γε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ δύο ταῦτα ἐξ ἐπιμέτρε καθ' ὅλον πεπλημμέληται τὸν λόγον, ὀνομάτων [8] τε σαφεσάτων μνημονεύειν, μὴ ὅτι πολλῆς, ἀλλὰ μηδὲ ἐλαχίσης ἐξηγήσεως δεομένων, καὶ τέτων αὐτῶν πλεονάκις. Ταῦτά τε ἂν ἡμεῖς [9] περιίδωμεν, καὶ πρὸς τέτοις ἔτι τὸ διηγεῖσθαι τὴν ἰδέαν ἑκάσε φυτε καὶ βοτάνης, καὶ τῶν μεταλλευομένων· ἤδη δὲ καὶ τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ζώων ὅλων [10] ὅσων ἂν ἑκάστοτε τύχῃ μεμνημένος ὁ Ἱπποκράτης, ἅπερ ὁ [11] Διοσκερίδης ἐκ αἰδεῖται μεταγράφων ἐκ τῶν Νίγρε τε καὶ Παμφίλε, καὶ Διοσκερίδες τε [12] Ἀναζαρβέως, καὶ [13] πρὸ τέτων [14] Κρατεύα τε καὶ Θεοφράσε, καὶ Ἡρακλείδε τε Ταραντίνε καὶ ἄλλων μυρίων. Οὕτως δὲ καὶ πόλεων ὀνόματα διηγεῖται γνωριμωτάτων, καὶ ἄσρων ὁμοίως ἐπιφανεσάτων, ἃ [15] μηδὲ ἂν πᾶις [16] ἀγνοήσειεν. Ταῦτά δε καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἐξηγησαμένων [17] ἁμαρτάνεσιν. Εἰ τοίνυν ταῦτά τις περιέλοι πάντα, τὰς [18] γλώττας ἂν [19] ἐξηγήσαιτο

[1] ἔνια καὶ τοι καὶ τέτων ὅσα *MS. D.* [2] *Ald. poſt* συνίασιν *habet* εἰ μὴ *pro* ὅτι, *ſed Corn.* ὅτι *recipit.* [3] διδάσκεσι *cod. Moſq.* [4] πολλὰ ἓν *MS. D. Ald. def.* πολλὰ, *et poſt* γράψας *def.* ἐχ ὁ. *Verba ſic,* διδάσκεσι γὲν βιβλία Διοσκεριδ. γράψας ἐπικλειθεὶς ἐκεῖνος ὁ Ἡροφίλιος, ἀλλ' ὁ νεώτερος ὁ κατὰ πατέρας ἡμῶν ἐχ ὅπως *etc.* πολλὰ *hic deeſſe quaedam Cornarius cenſet.* [5] ὁ Ἀναζερβεὺς ἐπικληθεὶς ἐκεῖνος ὁ Ἡροφίλειος *MS. D.* Διοσκ. γράψας ὁ Ἀν. ἐπ. ἐκ ὁ Ἡροφίλος, ἀλλ' *cod. Moſq. Pro* ἐκεῖνος *quod etiam fuit in exempl. Cornarii, ſubſtituendum exiſtimat, vacat, reliqua autem uſque ad* ἀλλ' ὁ νεωτ. *delendum eſſe mauult.* [6] Ἡροφίλιος *Iunta.*

dum indigent, in communi tamen vſu verſantur nihilominus, quam vita, et breuis, et ars, et longa, et opportunitas temporis, et velox: quamquam et harum vocum nonnullae expoſitionis alicuius egent. Ex quo mihi in mentem venit admirari eos, qui omnia Hippocratis verba ſe expoſituros pollicentur, ſi quidem non intelligunt, plura ſe praeterire, quam docere. Dioſcorides quidem, non Herophilius ille cognomento, Phacas, ſed iunior quidam patrum noſtrorum memoria multis libris ſcriptis, non modo dimidiam, ſed ne tertiam quidem, aut quartam partem omnium verborum Hippocratis exponit. Ac praeter alia multa, cumulus etiam accedit horum duorum, quae ab eodem in toto opere peccantur: primum quia de manifeſtiſſimis notionibus mentionem facit, ad quae intelligenda non modo multa, ſed ne minima quidem explanatione opus eſt: deinde, quod hoc ipſum non ſemel tantum, ſed ſaepiſſime facit. Haec igitur nos contempſimus, et propter haec etiam omiſimus exponere formam vniuſcuiuſque arboris, et herbae, et eorum, quae ex metallicis ſodinis eruuntur, tum autem et piſcium, et animalium omnium, de quibus frequenter mentionem facit Hippocrates. Quae quidem Dioſcorides is, de quo loquor, non erubeſcit tranſſcribere ex libris Nigri, et Pamphili, et Dioſcoridis Anazarbaei, atque ante hos Crateuae, et Theophraſti, et Heraclidae Tarentini, et aliorum innumerorum. Idem quoque notiſſimarum vrbium nomina exponit, ſimiliterque aſtrorum manifeſtiſſimorum, quae ne puer quidem ignorare poſſet. Atque in his exponendis non hic ſolus, ſed etiam alii complures peccant. Haec igitur omnia ſi quis amputet, linguas explanauerit

[7] τὰς πρᾶς *MS. D.* [8] τε σαφεσάτως τε *MS. D.* [9] περιέδομεν *vulgg.* [10] *deeſt apud Iuntam.* [11] Διοσκορίδα *MS. D.* [12] Ἀναζαρβέως *cod. Moſq.* [13] καὶ πρὸς τούτοις *MS. D.* [14] Κρατεύας τε *cod. Moſq.* [15] μὴ δὲ *diſiunctim Iunta.* [16] ἀγνοήσειε *MS. D.* ταῦτα. Ταῦτα δὲ *cod. Moſq.* [17] ἁμαρτάνουσι *MS. D.* [18] γλώσσας *MS. D. et cod. Moſq.* [19] ἐξηγήσατο *MS. D. cod. Moſq. et ſic vulgg.*

γήσαιτο μόνας, ὥσπερ ὁ Ἡρόφιλος [1] ἐποίησε καὶ Βάκχειος, [2] Ἀριστάρχῳ τῷ γραμματικῷ τὸ πλῆθος [3] αὐτῶν τῶν παραδειγμάτων ἀθροίσαντος, [4] ὡς φασιν. Ἡμεῖς δὲ, ὡς οἶδα, πλείω καὶ ἐκείνων [5] ἐκλείψαντες ἐν ὑπομνήμασιν ἔχομεν. Ἄτάχα ἂν, εἰ βουληθείης, καὶ αὐτὰ διὰ μακροτέρας διεξόδου συνθείημέν σοι. Νυνὶ δὲ τὸ [6] κεκριμένον καὶ δι' ἐκείνων τῶν μακρῶν ὑπομνημάτων [7] ἀποδεδειγμένον, [8] ἀξιώσαντί σοι διὰ κεφαλαίων ἔχειν ὁ λόγος ὅδε συγκειται περιέχων ἃ μόνον ὅσα τοῖς ἄλλοις παλαιοῖς [9], ὑπάρχοντα συνήθη τῶν ὀνομάτων, [10] ἐκέτι ἐστὶν ἐν ἔθει νῦν, ἀλλὰ καὶ ὅσα κατά τινα τρόπον ἴδιον αὐτὸς ἐποίησεν ὁ Ἱπποκράτης, ἢ μετενεγκὼν ἀπὸ τοῦ συνήθους, ἢ σχῆμα περιθεὶς ἕτερον, ἢ τὸ [11] σημαῖνον ὑπαλλάξας. Ὅτι γὰρ ἐποίουν οἱ παλαιοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων αὐτοῖς, δέδεικται μὲν ἱκανῶς καὶ πρὸς Ἐρατοσθένους ἐν τοῖς περὶ ἀρχαίας κωμῳδίας. [12] Δείξαιμι δ' ἄν σοι καὶ νῦν διὰ βραχέων ἐπὶ παραδειγμάτων ὀλίγων [13] ἐχόντων γινώσκειν ἐναργέστερον, οἷον [14] μέν τι ἡ γλώττα ἐστίν, οἷον δέ τι καὶ τὸ παραπλήσιον αὐτῇ, τὸ γεγονὸς ὑπό τινος τῶν παλαιῶν. [15] Νομίζω δή σοι τὰ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἀρκέσειν, τὰ [16] ἐκ τῶν [d 17] Δεταλέων ὧδέ πως ἔχοντα. Πρὸς ταῦτά [e 18] σοι [19] λέξων Ὅμηρε, [20] γλώττῃ τινὶ καλῶσι [21] κόρυκα. Προβάλλει γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν [22] Δεταλέων

[1] ἐποιήσε Βάκχιος *cod. Mosq. Iunt. et Ald.* Βέκχιος *vulgg. ex operarum vitio.* [2] Ἀριχάρχε *MS. D.* [3] αὐτῶν *Iunt.* αὐτῶν — ἀθροίσαντες *Corn.* [4] ὡς φησὶν *MS. D.* [5] ἐλλείψαντες *MS. D. et cod. Mosq.* [6] κεκρυμμένον *MS. D. et cod. Mosq. Verba de καὶ δι' ἐκείνων usque ἀξιώσαντι desunt in plerisque, at Stephanus, Iunta, Aldus ea agnoscunt.* [7] ἀποδεδεῖκται *MS. D.* [8] ἀξιῶσαν ἐῶ τί σοι *MS. D.* [9] *Edd. vulgg. habent* ὑπερέχοντα. [10] ἐκ ἔστι αὖ ἐν ἔθει, ἀλλὰ *etc. cod. Mosq.*

c. Hoc in loco, vbi codices graeci impressi habent: ἐπὶ παραδειγμάτων ὀλίγων ἐχόντων γινώσκειν ἐναργέστερον οἷον μέν τι etc. manuscripti duo habent ἐπὶ παραδειγμάτων ὀλίγων ὑπὲρ τοῦ γινώσκειν etc. vt et sic postea vertatur: Sed

ſolas, vt Herophilus fecit, et Bacchius, cui Ariſtarchus Grammaticus multitudinem exemplorum congeſſit, vt aiunt: nos autem (vt ſcis) plura etiam, quam illi, excerpſimus, eaque in commentariis habemus. Quae celeriter, et ipſa, ſi volueris, latiore enarratione colligemus tibi. Nunc autem, quod iudicatum eſt, et longioribus illis commentariis demonſtratum, roganti tibi, vt per capita habeas, praeſens liber compoſitus eſt, complectens non ſolum omnia nomina, quae quum ab aliis antiquis vſurpata fuerint, nunc amplius in vſu non ſunt, ſed etiam quaecumque ipſe Hippocrates proprio aliquo modo ſibi fecit, vel tranſferens a conſuetudine, vel figuram accommodans aliam, vel ſignificationem mutans: namque antiquos multa ſibi nomina feciſſe oſtenſum quidem ſatis eſt ab Eratoſthene in libris de antiqua comoedia: Sed ego quoque idem tibi paucis per exempla poſſum demonſtrare, quum pauci admodum facultatem habeant euidentius diſcernendi, quidnam lingua ſit, et quid linguae ſimile ab antiquo aliquo factum. Puto autem tibi Ariſtophanis exempla ex Daedaleis abunde ſatiſfactura, quae fere ad hunc modum habent: Ad haec tu dic, Homere, quanam lingua vocant *κόρυκα*. In illa enim fabula ſenex quidam

[11] *σημαινόμενον MS. D. et cod. Moſq.* [12] *Δείξαιμι δὲ ἂν cod. Moſq.* [13] *et ſic ed. Ald. vulgg. ὀλίγων ὑπὲρ τȣ̃ γινώσκειν. ἔχοντων ὑπὲρ τοῖς MS. D. et cod. Moſq.* [14] *μὲν τοι MS. D.* [15] *νομίζω δὲ cod. Moſq. et ſic Corn.* [16] *ed. Ald. legit ἐκ τῶνδε τελέων, et poſt Ὅμηρε leg. γλῶττα ϛικὰ καλȣ̃σι.* [17] *ſic et ed. Ald.* [18] *συ Iunt.* [19] *λέξον MS. D. λέξων Ὅμηρε γλώττά τι καὶ καλȣ̃σι κόρυβα cod. Moſq.* [20] *γλώττά τι MS. D. τινὶ Corn.* [21] *κόρυβα MS. D.* [22] *δετιλέων MS. D.*

Sed et ego quoque nunc tibi breuiter poſſum per pauca exempla oſtendere, quo euidentius cognoſcas, quidnam lingua etc. I.

d. Scribe *Δαιταλέων* hic et paulo poſt. ST.

e. Forte *λέξον* in imperatiuo. ST.

λέων πρεσβύτης τῷ ἀκολάστῳ υἱεῖ, πρῶτον μὲν τὰ [1] κόρυκα τί [2] ποτ' ἐστὶν ἐξηγήσασθαι, μετὰ δὲ [3] τοῦτο τί καλοῦσιν ἀμεννηνὰ κάρηνα. Καίκειος μέντοι ἀντιπροβάλλει [f] τὴν ἐν τοῖς Σόλωνος [4] ἀξόσι [5] γλῶττον εἰς δίκας [6] διαφέρουσας ὠδί πως. Ὁ μὲν εἷς σὸς, [7] ἐμὸς δὲ ἕτος ἀδελφὸς φρασάτω τι καλοῦσιν, ἰδοῦσί τε. Ἐφεξῆς προβάλλει, τί ποτέ ἐστι τὸ εὖ ποιεῖν. Ἐξ ὧν δῆλον, ὡς ἡ γλῶττα [8] παλαιόν ἐστιν ὄνομα τῆς συνηθείας ἐκπεπτωκός. Ὅτι δὲ καὶ αὐτὸς ἕκαστος [h] [9] περὶ [10] λόγους ἐχόντων ἠξίου ποιεῖν ὀνόματα καινὰ, δῆλοί μὲν [11] καὶ Ἀντιφῶν ἱκανῶς, ὅς γε, ὅπως αὐτὰ ποιητέον, ἐκδιδάσκει. Δῆλοί δὲ καὶ [12] αὐτὸς ἕτος ὁ Ἀριστοφάνης ἐν [13] ταὐτῷ δράματι διὰ τῶνδε· Ἄλις, [14] ὀρέλη καὶ μύρον, καὶ [15] ταινίαν, εἶτα ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων· [16] ἤδη σωρέλη. Τοῦτο παρὰ [17] Λυσιστράτῳ. Πάλιν δὲ αὐτῷ τῷ ἀκολάστῳ [18] υἱέως εἰπόντος, [19] Ἡμῶν ἴσως ἐ καταπληγήσῃ τῷ χρόνῳ. Καὶ τῷθ' υἱῷ ὁ πρεσβύτης [20] ἐπισκώπτων ἐρεῖ τὸ καταπληγήσῃ τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων. [21] Εἶτ' αὖθις ἐκείνῳ φάντος, [22] Ἀποβήσεταί σοι ταῦτα ποῖ τὰ ῥήματα· πάλιν ὁ πρεσβύτης καὶ τοῦτο σκώπτει, παρ' Ἀλκιβιάδῃ τοῦτο ἀποβήσεται. Καὶ μέν γε καὶ ὁ υἱὸς ἀδέπω παυόμενος, ἀδὲ αἰδέμενος τὸν γέροντά, φησὶ, Τί ὑποτεκμαίρῃ, καὶ κακὸς ἄνδρας [23] λέγοις [24] καλοκἀγαθίαν ἀσκοῦντας· Εἶτα ὁ πρεσβύτης, [25] οἶμαι, ὦ Θρασύμαχέ, τις τούτων τῶν ξυνηγόρων [26] τεύσεται· Δῆλον

[1] κορύβα *MS. D.* [2] ποτέ ἐστιν *MS. D. et cod. Mosq.* [3] τό, τὸ *MS. D.* [4] ἄξωσι *MS. D.* ἐν Σολώνος ἄξωσι *cod. Mosq.* [5] γλώτταν *Corn. et vulgg. ed. Ald.* ἄξωσι γλώττον. [6] διαφερόσαν *MS. D. et cod. Mosq.* [7] ἐμοὶ *MS. D.* [8] παλαιὸν ἐστὶ *MS. D.* [9] τῶν περὶ *MS. D. et cod. Mosq.* [10] *Ed. Ald.* παραλόγως, *et pro* ἠξίου ποιεῖν, ἔξει ἐ ποιεῖν. ἕκαστος τῶν παραλόγως ἐχοντων, ἔξει ἐ ποιεῖν *Corn.* [11] καὶ ὁ Ἀντιφῶν *MS. D.* [12] αὐτὸς ἕτος ὁ *MS. D. et cod. Mosq.* ἕτος *deest in quibusd.*

f. Legendum videtur τῶν τῶν. Sed et reliqua depraua-
ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλωτ- tione non carent. ST. Quocum

ex Daedaleis proponit procaci filio primum, κόρυκα quid ſint, vt exponat: poſtea vero, quid vocent ἀμενηνὰ κάρηνα: Et ille quidem viciſſim proponit linguam, quae in tabulis Solonis eſt ad cauſas differentes hoc modo: Tuus quidem, meus autem hic frater dicat, quid vocent, ἰδδᾶσί τε. Deinceps proponit, quidnam ſit bene facere: ex quibus manifeſtum eſt, linguam antiquum eſſe nomen, quod ex conſuetudine decidit. Quod autem vnuſquiſlibet eorum, qui in ſtudiis doctrinae verſabantur, putabat licere ſibi facere noua vocabula, ſatis indicat et Antiphon, qui, quomodo ea facienda ſunt, edocet. Indicat etiam, et ipſe Ariſtophanes in eadem fabula his verbis ἄλις, ὀρέλη, καὶ μύρον καὶ ταινίαν. Poſtea ſenex irridens, ἥδως σωρέλη iſtud eſt ab Lyſiſtrato. Rurſus autem quum procax filius dixiſſet, fortaſſe a nobis non perterreberis tempore: et hoc filii dictum ſenex irridens, ait hoc perterreberis a rhetoribus eſt: tum rurſus quum ille dixiſſet, quo tandem tibi haec verba euadent. Rurſus ſenex, et hoc, euadent tamquam ab Alcibiade ſumtum carpit, ac filius quidem nondum deſinens, neque referens ſenem, quid coniectas? Etiam malos viros diceres eos, qui exercent probitatem. Poſtea ſenex, o Thraſymache, quis horum

 patro-

[13] ἐν αὐτῷ τῷ *MS. D.* [14] *Ed. Ald.* ὀρέλη, *et pro* ἥδως ὀρέλη *habet* ἥδως σωρέλη. *Fortaſſe reponi debet* ἰδως *pro* ἥδως *et ante* τᾶτο *expungi diſtinct. nota, ſed an* ὀρέλη, *an* σωρέλη *vtrobique ſcribendum ſit ambigo. St. Religioſe omnia Charterius retinet, quae Stephanus dixit.* [15] ταινίαν *MS. D.* ἐπισκόπτον *MS. D.* [16] ἥδως ὀρέλη *MS. D.* [17] Λυσιςράτῳ *MS. D.* [18] νέος *MS. D.* [19] ὑφ ὑμῶν *Corn.* [20] ἐπισκόπτων *MS. D.* [21] Εἶτα αὖθις *MS. D. et cod. Moſq.* [22] ἀποθήσεται *cod. Moſq.* [23] λέγεις *MS. D. et cod. Moſq.* [24] *Ed. Ald.* καλοπαγαθῶν. [25] οἵμοι *Corn.* [26] *Ed. Ald.* τερεύεται. *vulgg.* σερύεται *et ſic Corn.*

cum omni fide conſentit Charterius.

g. Aliqui codd. habent, εἰς δικὰς διαφέρησαν, id eſt, ad iudicia, ſ. cauſas ſpectantem. I.

h. ἐπὶ λόγας. I.

Δῆλον ἂν ἐκ τούτων οἶμαί σοι [1] γεγονέναι, ὡς εἶπον, εἶναι τρόπον τῶν γλωττῶν ἢ τῇ κοινῇ πᾶσιν ὀνόματος ἐκπεσόντος τῆς ἐπικρατούσης συνηθείας, ἢ τῇ γενομένῃ πρός τινος τῶν παλαιῶν, μὴ [2] παραδεχθέντος ὅλως εἰς τὴν συνήθειαν. Οὕτως ἂν καὶ Ἱπποκράτης τὰ μὲν ἐκ τῶν ὄντων [3] ἐ συνηθῶς ὀνομάτων παραλαμβάνει, τὰ δὲ αὐτὸς ποιεῖ, τὰ δὲ καὶ τοῖς [4] σημαινομένοις ὑπαλλάττει, καὶ δίκαιον [5] ἔκαστον αὐτῶν ἡμᾶς ἐξηγεῖσθαι μετὰ τῶν γλωττῶν, ὅταν γε φαίνηται τῇ νῦν ἔθει ἐκπεπτωκός. Οὕτως ἂν εἰ καί τινος [6] ὀνόματος φυτῇ, καὶ ζώῃ, καὶ πόλεως [7] ἀσαφὲς ἱκανῶς εἴη, καὶ τοῦτό σοι ἐν ταῖς γλώτταις ἐξηγησόμεθα, καὶ καθόλου σχασόμεθα, [8] ὡς μή σοι μόνον, [9] ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τὰ πρῶτα γράμματα μεμαθηκόσι χρήσιμόν [10] ἔσαι τὸ βιβλίον Εἰ δέ τις ἐκ οἶδε, τί [11] ποτ' ἐστίν, [12] ἀνερήσομεν, καὶ ἀπὸ [13] πρόσω, καὶ ἄμφω, καὶ ἀμφίεσμα, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα, πρὸς Διοσκορίδην τε καὶ τὰς ὁμοίας [14] ἀποπέμψομεν, ὡς ἂν ἐκ [15] ἀξιῶντες ἐδὲ [16] ταῦτα [17] ἐκδιδάσκειν. [18] Διωρισμένα δὴ σαφῶς, τί μέν ἐστι γλῶττα, τί δὲ λέξις, εἰρημένα δὲ, [19] καὶ ὅτι χωρὶς ἀποδείξεως αὐτὸ μόνον [20] ἠξίωσα γραφῆναί σοι τὸ [21] κειμένον τε καὶ ἀποδεδειγμένον ἡμῖν ἐν ἑτέροις, ἐπὶ τὴν ἐξήγησιν ἤδη τῶν γλωττῶν ἀφιξόμεθα, πάντων τῶν Ἱπποκράτει [22] ἐπιγεγραμμένων βιβλίων ἐκλέγοντες αὐτὰς, ἐκ ἐκ τῶν γνησίων μόνον. Ὅτι δὲ πολλαὶ [23] τῶν Βακχείῳ παραλελειμμένων ἐνταῦθά εἰσι [24] γεγραμμέναι, καὶ ὅτι μηδεμίαν ἡμεῖς γλῶτταν [25] παρελίπομεν, αὐτὸ διδάξει

[1] γεγονέναι δ' εἶπον *MS. D.* [2] παραδείχθεντος *MS. D. et cod. Mosq.* [3] συνηθῶν *MS. D. omissa partic.* ἐ. συνήθως *cod. Mosq. om.* ἐ, *sed Corn. adinittendum* ἐ *censet. Sed Ald. tuetur priorem.* [4] σιμαινομένοις *Steph. ex operarum errore.* [5] ἔκασε *MS. D.* [6] ὄνομα *Corn. Ed. Ald.* ἐκ καί τινες ὀνόματος, φυτῇ *etc. Iunt.* ὄνομα. [7] ἀσαρφὲς *MS. D.* [8] τῇ μὴ σοὶ *MS. D. et cod. Mosq.* [9] ἀκοὰ *MS. D.* [10] ἔσι τὸ *MS. D. et cod. Mosq. et Corn.* [11] ποτὲ ἐσὶν *MS. D.* [12] ἀνερήθομεν *MS. D.*

patronorum te liberat? Manifeſtum igitur puto ex hoc tibi factum eſſe, vt dixi, eſſe modum linguarum, quum nomen commune omnibus a conſuetudine ſuperante cecidit, vel factum ab aliquo antiquorum, non omnino receptum fuit in conſuetudinem. Sic igitur, et Hippocrates, ex nominibus, quae vſitata non ſunt, aliqua aſſumit, aliqua ipſe facit, aliqua autem nouis adiunctis ſententiis mutat, quorum vnum quodque vna cum linguis exponendum cenſemus, quum ex conſuetudine, quae nunc eſt, cecidiſſe videbitur. Sic igitur, ſi cuius etiam ſtirpis nomen, vel animalis, vel vrbis valde obſcurum fuerit, hoc tibi inter ipſas linguas exponemus; et omnino hoc ſpectabimus, vt non tibi ſoli, ſed etiam aliis, qui modo primas litteras attigerint, liber vtilis exiſtat. Si vero quiſpiam neſcit, quid ſit ἀνερήσομεν, et ἀπὸ πρόσω, et ἄμφω, et ἀμφίεσμα, et alia, quaecumque talia ſunt, ad Dioſcoridem eum, et ad illius ſimiles remittemus, vt ad eos, qui talia docere non indignum putant. Quum igitur aperte definitum ſit a nobis, quidnam ſit lingua, quid vox vſitata, et quum dictum ſit exiſtimaſſe nos id ipſum, quod indicatum eſt a nobis, et demonſtratum in aliis libris, hic tibi ſolum ſine demonſtratione eſſe ſcribendum, ad explanationem iam ipſarum linguarum accedamus, eligentes ipſas ex omnibus libris non ſolum vere Hippocraticis, ſed etiam ex iis, qui Hippocrati quoquo modo ſunt inſcripti. Quod autem multae a Bacchio praetermiſſae linguae hic ſcriptae ſunt, quodque nullam nos praetermi-

 ſimus,

[13] *πρόσω MS. D. per compendium ſcriptum* πατρός. [14] *ἀπέμψομεν MS. D.* [15] *ἀξιῶντας MS. D. et cod. Moſq.* [16] *τεύτας MS. D.* [17] *ἐδιδάσκειν MS. D.* [18] *διωρισμένας MS. D. et cod. Moſq. εἰρημένα δὲ καὶ Corn.* [19] *ὅτε καὶ MS. D. et vulgg. καὶ ὅτε καὶ χωρ. cod. Moſq.* [20] *ἠξιώσας MS. D. et cod. Moſq.* [21] *κεκρυμμένον MS. D. et cod. Moſq.* [22] *ὑπογεγραμμένων cod. Moſq.* [23] *τῶν ἐν τοῖς βακχείας MS. D. ἐκ τῆς Βακχείας παραλελημμένων cod. Moſq.* [24] *γεγραμμένα MS. D. et Corn.* [25] *παρελείπομεν cod. Moſq.*

δάξει τὸ βιβλίον, ὥσπερ καὶ ὅτι κατὰ τὴν χρείαν τοῦ λόγου, [i] πότε μὲν παραγράφομεν αὐτὴν τὴν ῥῆσιν, ἐξ ἧς ἂν [1] ἐξηγησώμεθα τὴν γλῶτταν, ἐν πλείοσι δὲ παραλείπομεν, [2] ὅταν καὶ [k] χωρὶς ἐκείνης [3] ἐλπίζωμεν ἔσεσθαι σαφῆ τὴν ἐξήγησιν.

[1] ἐξηγησόμεθα *vulgg.*

i. Id eſt, aliquando quidem adſcribemus ipſam orationem, ex qua exponemus linguam. I.

ſimus, ipſe liber docebit, quemadmodum et illud, quod prout videtur oratio poſtulare, aliquando quidem interpretamur ipſam loquutionem, qua quum expoſuimus linguam, in plurimis autem id facere negligimus, quum ſine interpretatione ſperamus ipſam explanationem fore manifeſtam.

[2] ὅταν εἰ καὶ *MS. D. et Ald. ſed particulam* εἰ *Corn. delendam cenſet.* [3] ἐλπιζομέν *MS. D. Iunta et vulgg.*

κ. χωρὶς ῥήσεως. I.

GALE-

Γαλήνου

Τῶν Ἱπποκράτους γλώσσων ἐξηγήσις.

* ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

[a] Ἀγκυλιδωτὸν) ἀγκύλην ἔχον· εἴρηται δὲ ἐπὶ [1][b] κυρτώματος.

[c] Ἀγκυρομήλη) [2] ἄγκιστρον.

[d] [3] Ἀγγλιθὲς) τὰ μόρια τῆ σκορόδου τῆς κεφαλῆς.

[4] Ἀγλίη) ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος ὑλὴ, καθάπερ ἐν τῷ μείζονι Προῤῥητικῷ· καὶ οἱ λευκανθίζοντες ἐπίπαγοι, ὡς ἐν Κωακαῖς προγνώσεσιν.

Ἀγρίη [5] κολοκύνθη) ἡ κολοκυνθὶς, ὡς καὶ Κρατεύας, καὶ Διοσκορίδης, καὶ Πάμφιλος.

[3] Ἀγροφον) [6] ὀρεινόν.

[3] Ἀγυια) [7] ἀσθενῆ

[8] Ἀγχόμενος) πνιγόμενος.

Ἀδάξασθαι) δάκνεσθαι κνησμωδῶς.

[9] Ἀδηνέως) [10] ἀφροντίστως.

Ἀέτωμα) [11] τὸ εἰς [12] ὕψος ἀνατεταμένον τῆς ὀροφῆς, ὥσπερ τρίγωνον.

Ἀθέλ-

[1] ἄρματος *MS. D. et cod. Mosq. Ed. Ald.* ἢ κυρτ. *def.* [2] *Ed. Ald.* ἄγκυστρον. [3] ἄγλιθες *MS. D. et Corn.* [4] *Haec gloſſa deficit hic loci in MS. D. et in cod. Mosq. vt et in verſione. Ed. Ald. infra habet ſed* ἀγλίης. [5] κολοκύνθα *MS. D.* κολοκύνθις *Corn., Ald.* κολοκύνθη. [6] ὀρινὸν *cod. Mosq.*

* Codex Moſquenſis habet ἀρχὴ τῶν λέξεων τῆ Ἄλφα.

a. Quaſi dicas anſulatum, vel annulatum, ea forma, qua ἀλυσειδοτὸν catenatum, et χειριδοτὸν monicatum dicimus. I.

b. Codex H. Stephani, viri graecae et latinae linguae peritiſſimi, habet κηρτώματος, i.e. gibboſitate. I. Pro κυρτώματος in vulgg. editt. legitur ἄρματος. ST. In quibuſdam ἐπὶ ἄρματος ἢ κυρτώματος. Vnum vel alterum gloſſema eſſe videtur a librario textui intruſum. Vltimam vocem libenter extruderem, quum et Foeſius eamdem apud Hippocratem non legerit.

c. Quo

GALENI
VOCVM HIPPOCRATIS EXPOSITIO.
PRINCIPIVM A.

Ἀγκυλιδωτὸν) anſulam vel annulum habens, dictum eſt autem de curru.

Ἀγκυρομήλη) ſpecium ſiue ſpecillum hamatum.

Ἀγλιθὲς) partes capitis allii.

Ἀγλίη) eſt cicatrix ſubalbida in oculis, ſic in maiori prorrhetico, et albeſcentes humores concreti, vt in praenotionibus coacis.

Ἀγρίη κολοκύνθη) colocynthis, id eſt, agreſtis cucurbita, vt Crateuas, et Dioſcorides, et Pamphilus.

Ἄγροφον) montanum, ſylueſtre.

Ἄγρια) imbecillia, (quaſi membris carentia.)

Ἀγχόμενος) qui ſuffocatur.

Ἀδάξασθαι) morderi cum pruritu.

Ἀδηνέως) negligenter, ſine cura.

Ἄετωμα) pars tecti in ſublime erecta, vt triangulus.

Ἀθέλ-

[7] *Ald.* ἀάθενεία, *ſic quoque in textu ſuo habuit Cornarius. Cf. Hipp. de mul. L. I. p. 240. 16.* [8] ἐγχόμενος *MS. D.* [9] *Ald.* ἀδυνέως. [10] ἀφοντίσως *nonnulli, quod tamen cum vera lectione Corn. permutauit, et recte.* [11] τὸ ὕψος *MS. D.* [12] *Ald.* ὕψος ἀνισάμενον τῆς ὀροφ. ὥσπερ περισερεὼν, *ſed Corn.* ἀνατεταμένων *retinet, et pro* περισερεὼν *dat* τρίγωνον. *Cf. Gal. ad Hipp. de arte p. 615. 10.*

c. Quo medici vulnera, vel vlcera pertentant. I.

d. Vulgo ſpicas vocant. Scribitur ἄγλιθες vnico γ, infrà ad vocem Δαίτιδες et ad Μώλυζα. Apud Graecos Lexicographos vtraque ſcriptura inuenitur. Nam legitur apud Heſychium ἄγγλιθες, et exponitur, ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνέσηκε τῶν σκορόδων. Apud Etymologicum autem, ἄγλιθες, ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ τὰ σκορόδε σύγκειται. Ἡ σκορόδων κέφαλαι. ST. Foeſius p. 2. legendum eſſe cenſet ἄγλιθας, vel ἄγγλιθας, ex Hippocr. περὶ γυναικ. L. II. p. 274. 19. Heſych. interpretatur ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνέσηκε τῶν σκορόδων.

Ἀθέλγεται) [1] παρείται, διεκλύεται.

Ἀθὴς) τό τε τῆς κριθῆς ὀξύ, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νόσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ [e] [2] τὸ ἐν τῇ ἀκίδι [3] πώγονος τὸ ἄκρον, ὡς ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ἐπιδημιῶν.

[4] Ἀθώρηκτος) ὁ μὴ μεθύων.

Αἰγοκέρας) ὅπερ καὶ βακέρας καὶ [5] τίλις.

Αἰγύπτιον ἔλαιον) ὅπερ αὐτοὶ καλοῦσι, κίκινον. Οἱ μέν τοι παλαιοὶ [6] τῆς κίκι καὶ κίκινον.

Αἰγύπτιον ἔλαιον λευκὸν) τὸ ἀπὸ τῶν κρίνων σκευαζόμενον, ὅπερ καὶ Κρίνινόν τε καὶ Σέσινον ἔλαιον ὠνόμασαν.

[f] Αἰγύπτιον μύρον λευκὸν) ὅπερ καὶ Μενδήσιον ὠνόμασαν, σκευαζόμενον διά τε κρίνων καὶ ἀρωμάτων. Διὰ τοῦτο καὶ [7] μύρον, ἐκ ἔλαιον προσαγορεύεται. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ Κρινόμυρον καὶ Σέσινον μύρον ὠνόμασαν.

Αἰγύπτιον μύρον) τὸ [8] διὰ τῆς Αἰγυπτίας μύρον ἀκάνθης τοῦ ἄνθους, ὅπερ καὶ [9] Μετώπιον ὠνόμασαν.

Αἰγύ-

[1] *παρηθεῖται MS. D. et Corn. v. Hippocr. 49. 2. 16. Ald. η, et leg. παρεῖται, al. παρίεται.* [2] *ἀκίδι καὶ πώγ. MS. D. et cod. Mosq.* [3] *Ald. πώγωνος.* [4] *ἀθώρικτος MS. D. post hanc glossam sequitur ἀγλίη, de qua supra, vbi ἀγλίης MS. D. et cod. Mosq. ἀγλίης ἡ ἐν τοῖς Corn. αἰγὶς Hipp. 180. 2. 32.* [5] *et sic Ald. τῆλις MS. D. Iunta et vulgg.*

e. Verba a *τῷ ἐν τ.* vsque ad *ἐπιδημιῶν* linea subducta in exemplari Cornarii distincta fuere, et ad marginem del. *τῷ πέπονος* scriptum.

f. Dum hunc librum prae manibus haberem, Melchior Guilandinus, rei herbariae professor celebris, haec ad me de hoc vnguento scripsit, duplex hoc loco error elucet, tum quia vnguentum Aegyptium non est Metopium: tum quia Metopium haudquaquam conficiebatur ex floribus spinae Aegyptiae: quam spinam Dioscorides Acaciam nuncupat. Ceterum vnguentum Aegyptium idem esse, quod Stacten, quam Sacrae He-

Ἀθέλγεται) remittitur, resoluitur.

Ἀθηρ) et tuberculi, quod in palpebra oculi natum a similitudine hordei Crithe dicitur, pars acuta est, vt in secundo de morbis minore, et eius partis summam, quae in cuspide sagittae πώγων, hoc est, barba appellatur, vt in quinto de morbis popularibus.

Ἀθώρηκτος) qui non ebrius est.

Αἰγοκέρας) quod et βακέρας, τῆλις, id est, foenugraecum.

Αἰγύπτιον ἔλαιον) Aegyptium oleum, quod ipsi vocant cicinum, veteres quidem ex ricino ricininum.

Αἰγύπτιον ἔλαιον λευκὸν) Aegyptium oleum album, quod ex liliis conficitur, et lilinum, et susinum nominatum est.

Αἰγύπτιον μύρον λευκὸν) Aegyptium vnguentum album, quod et Mendesium nominatum est, confectum ex liliis, et aromatibus, proptereaque vnguentum non oleum vocatur, idemque lilinum vnguentum, et susinum vnguentum appellatum est.

Αἰγύπτιον μῦρον) Aegyptium vnguentum ex flore Aegyptiae spinae, quod et metopium nominatum est.

Αἰγυ-

[4] κίνον *cod. Mosq.* καὶ σάσινον *idem. sic et Ald.* ἐκ τῆς κίκεως *vulgg.* παλαιοὶ καλέσι τῇ *MS. D. cum nostra conf. C. v. ad marginem tamen* κικέως *cum v. del.* [7] *Vox* καὶ *deest in MS. D. et cod. Mosq.* [8] *et sic Ald. leg.* τὸ μύρον διὰ τὸ ἄνθος τῆς ἀκάνθης Αἰγ., ὅπ. *etc. vulgg.* Αἰγυπτίας τὸ ἄνθος ἀκάνθης *MS. D. et cod. Mosq. sic et Corn.* [9] μετάπινον *MS. D. Corn.* μετώπιον *vocat* νετωτον, *Hipp. 22. 2. 26.*

Hebraeorum litterae Guttam vocant, testis est Didymus apud Athenaeum δειπνοσοφιστῶν decimo quinto. Vnde vero constaret, quod Metopium dicebatur, perspicue docet Dioscorides, Paulus ceteri. Haec Melchior.

Αἰγυπτίην συπτηρίαν) ἣν δὴ καὶ Σχίσην καὶ [1] Τρισχίσιν ὀνομάζομεν.

Αἰεὶ) σημαίνει ποτὲ παρὰ τῷ Ἱπποκράτει καὶ τὸ ἕως, καὶ παρὰ πολλοῖς τῶν παλαιῶν.

[2] Αἰθάλη) ὅπερ καὶ Λιγνύς.

[3] Αἰθιοπικὸν) ὑπακουέον τὸ κύμινον.

ff [4] Αἰθύλικες) οἱ ἐπιπολῆς τῶ δέρματος συνισάμενοι κύκλοι, ὅμοιοι τοῖς ἀπὸ πυρὸς, ἀπὸ τῦ αἴθειν ὠνομασμένοι, καὶ Αἰθυλικώδεα δηλονότι τὰ τύτοις ὅμοια, [g] ἃ οἱ πολλοὶ προσαγορεύουσιν [5] Λιμάλωπα.

[6] Αἱματοφλοιβοισάσιες) ἔτως μὲν οἱ περὶ τὸν Διοσκορίδην [7] γράφουσι, τὰς ἐπισχέσεις τῶ ὑπεροιδῶντος αἵματος [8] ἡγέμενοι δηλῶσθαι. [9] Ὅτι καὶ ἀλλαχῶ φησιν, Ἐν [9] τῆσι [10] φλεξέσησι αἱμορραγίησι σχῆμα εὑρετόν. Οἱ πλείες μέντοι γράφουσιν αἱματοφλεβοισάσιες, [11] καὶ δηλῶσθαι νομίζουσιν ἐκ τῦ ὀνόματος [12] τὰς πλήρεις αἵματος κεκυρτωμένας φλέβας. [h]

Αἱμο-

[1] *Ald.* τρισχισὴν. [2] Αἰθαλὸν *Aldus et quidam. Sed Corn. quoque* αἰθαλί. [3] Αἰθοπικὸν *MS. D.* [4] *et sic Chart.* αἰθύλικες θόλικες. *Ald. pro* αἰθολικώδεα *leg.* αἰθιλικώδεα, *et pro* αἰμαλώπας *vulgg. leg.* αἱμαλώπα. δέρματος κύκλοι, ὅμοιον τοῖς ἀπὸ πυρὸς συνισαμένοις ἐρυθροῖς κύκλοις, ἀπὸ τ. *etc. vulgg.* δέρματος ὅμοιοι ἀπὸ π. σ. ἑ. κ. *MS. D.* τῶ δέρματος. ὅμοιοι τοῖς ἀ. π. σ. καὶ ὑδροῖς κύκλοις ἀπὸ τῶ αἴθειν τὰ τύτοις ὅμοια. *cod. Mosq.* [5] αἰμάλοτα *vulgg.* αἰμάλωτα *Corn.* [6] αἱματοφλυβοισάσιες *MS. St. et Chart.* αἱματο, φλοισβοισάσιες *Iunt. et Corn.* αἱματοβλιβοισάσιες, *quid.* αἱματοβλέβοις, τάσιες *MS. D.*

ff. Apud Erotianum et Etymologicum legitur αἰθόλικες, quae differentia parui momenti est. At vero apud Hesychium habemus manifestam deprauationem; apud eum enim legimus αἴθυκας, φλυκταίνας. Quin etiam Hippocratis exemplaria hinc emendanda sunt. Nam apud eum ἐν τῷ περὶ ὑγρῶν χρύσιος habemus θύληκας, et positum η pro υ, et omissa syllaba αι in principio. Cuius omissionis occasionem dedisse videtur praecedens participium ἐοῦσαι, vtpote in eamdem syllabam αι desinens. Ceterum

Αἰγυπτίην ψυπτηρίην) Aegyptium alumen, quod et ſciſſile, et triſciſſile nominamus.

Αἰεί) ſignificat aliquando, apud Hippocratem etiam donec, et apud multos alios antiquos.

Αἰθάλη) idem quod (fumus vel) fuligo.

Αἰθιοπικόν) ſubaudiendum eſt cuminum.

Αἰθύλικες) in ſumma cute circuli, ſimiles circulis rubris, qui ab igne excitantur, ab αἴθειν, quod eſt vrere, nominati, et αἰθύλικοδέα. Videlicet his circulis ſimilia, quae multi vocant αἱμάλωπα.

Αἱματοφλοισβοισάσιες) ſic enim Dioſcorides ſcribit, compreſſiones ſupertumeſcentis ſanguinis exiſtimans ſignificari. Quoniam et alibi ait, in inflammatis ſanguinis effuſionibus retentio opportuna. Plures tamen ſcribunt αἱματοφλεβοισάσιες, et venas inflatas ſanguinis plenas ex nomine ſignificari putant.

Αἱμο-

[7] γράψαντες *MS. D. et cod. Moſq.* [8] ἐγκμένοι *MS. D.* [9] τοῖσι *MS. D.* [10] φλοιζώσησι *MS. St. et Chart.* φλυζώσησιν *MS. D. et cod. Moſq. ac Foeſius, qui ex coni. mauult* αἱματοφλυζοισάσιες *aut* αἱματοφλοιζοισάσιες *ex Hipp. Epid. L. II. ſ. 3. aut* αἱματοφλιοισάσιες, *aut* αἱματοφλεβαζοισάσιες, *aut* αἱματοφλευοισάσιες. [11] *et ſic Ald. et ſequ.* αἱμόνας, ἐπιάξας, ἀμύξας. *Vocem* καὶ *omittunt quaedam exemplaria.* [12] τάσιν πλήρεις *MS. Doru.*

rum ſcendum eſt, in quibuſdam veteribus codicibus haberi dumtaxat pro expoſitione illius vocis haec verba οἱ ἐπιπολῆς τῶ δέρματος συνιςαμένοι κύκλοι. ST. αἰθάλικες et αἰθαλικώδεα quidam apud Hipp. legunt.

g. Poſt hanc vocem noua gloſſa in MS. D. incipit αἱμαλὸς, ὃν οἱ πολλοὶ προσαγορεύσιν αἱμάλοπα. Et ſic quoque in cod. Moſq.

h. Poſt hanc gloſſam in MS. D. ſequitur αἱμήνας, ἐκπιάξας, ἀμύξας, quae in editis paulo inferius leguntur. Et ſic quoque Codex Moſquenſis habet, qui in pleriſque cum Doruilliano conſentit, vnde ſuſpicare licet, eum vel eſſe ipſius autographum vel apographum. Cornarius quoque animaduertit quoſdam legere αἱμόνας, ἐπιάξας, pro quibus veram lectionem reſtituit.

[1] Αἱμοκέρχνα) ἐπὶ αἵματος ἐκχύσει κέρχνον [1] ἐμποιοῦντα. Τοῦτο δέ ἐστι δῆξίς τις ὑπότραχυς ἐρεθίζουσα κατὰ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν.

Αἰνιάτης) [2] ὁ ἀπὸ Αἴνου τῆς ἐν [3] Θράκῃ πόλεως. Τὸν δὲ αὐτὸν καὶ [k 4] Αἰνιοπικόν ἔστιν ὅτε καλεῖ.

[5] Αἰολᾶθαι) τὸ οἷον πλάζεσθαι καὶ πλανᾶσθαι.

Αἰὼν) ὁ βίος.

Ἀκαλήφη) [6] ἥπερ καὶ κνίδη.

Ἄκεσα) τὰ ἰατά. Καὶ γὰρ ἄκη, τὰ ἰάματα.

[7] Ἀκήρατος) [8] ἀδιάφθορος.

Ἀκὶς) ἔτως ὀνομάζεται τὸ [9] σίδηρον τῶ βέλους.

[10] Ἀκόνην) ἐν τοῖς [11] προσκειμένοις τῷ Περὶ διαίτης ἔτως ὠνόμασε τὴν θυΐαν. Ὡσαύτως δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ [12] φυτῶν ὀγδόῳ.

[l] Ἀκουσα) [13] πεπληρωμένη.

[14] Ἀκράλεα) ἄκρεα.

Ἀκρέσπερον) ἄκρας ἑσπέρας, τουτέστι, πρώτης καὶ ἀρχομένης.

[m] Ἀκρητον) τὸ ἄκρατον. [15] Οὕτως γὰρ ὀνομάζεται πᾶν τὸ [16] ἀμιγὲς ἑτέρου, καὶ τὴν [17] αὐτῆ φύσιν [18] διασωζόμενον εἰλικρινῆ.

[19] Ἀκρητοχόλους) τοὺς ἄκρατον ἀθροίζοντας χολήν.

[20] Ἀκρητόχολον) ἔτως [21] ὀνομάζει ὅπερ καὶ ἀκρόχολον.

[n] Ἀκρι-

[1] ἐμποιοῦντος *MS. St.* ἐμπνοῦντος *MS. D. Chart.* ἐμποιοῦντος, *sic ed. Ald. et pro ἐστι, ἐστιν.* [2] *MS. D. et cod. Mosq. omittunt part.* ὁ. [3] Θράκι *MS. D.* [4] αἰνιοτικὸν *MS. D. Chart.* αἰνιόπικον) αἰνισηκὸν. *Ed. Ald.* αἰνιάτης ἀπὸ Αἴνου τῆς *etc. et pro* αἰνειότικον *leg.* αἰνιόκον. [5] *Ald.* αἰόλαθαι. [6] ὅπερ *cod. Mosq.* [7] ἀκκήρατος *MS. D.* [8] *MS. D. hic inserit art.* ὁ *conf. cod. Mosq. et Aldus.* [9] σιδήριον *MS. D.* [10] ἀκόνη *MS. D. Ald* ἀκόην, *et Corn.* ἀκόην ἐν τοῖς προσκειμένοις ἐν τῷ Π. *vel* ἀκόνη ἡ θεία *legendum, — ergo* ἀκόνην.

i. Vide quae hac de voce monuit Heringa ad Erotian. p. 51. not. h.

k. Legitur etiam Αἰνιτικὸν pro Αἰνιοπικόν. ST.

l. Non

Αἱμοκέρχνα) in ſanguinis effuſione aſperitatem inducentia, hoc autem eſt morſus quidam ſubaſper irritans in aſpera arteria.

Αἰνέατης) ab Aenea ciuitate Thraciae, quem eundem, et αἰνεειοτικὸν aliquando vocat.

Αἰόλαθαι) quaſi vagari, et errare.

Αἰὼν) vita.

Ἀκαλήφη) quae quidem, et vrtica.

Ἀκεσὰ) curabilia, nam ἄϊκη medicamenta ſunt.

Ἀκήρατος) incorruptibilis.

Ἀκὶς) ſic nominatur ferrum ſagittae.

Ἀκόνην) in adiunctis libro de ratione victus, ſic nominauit mortarium, ſimiliterque Theophraſtus in libro de ſtirpibus octauo.

Ἄκυσα) repleta.

Ἀκράλεα) filia femina, Minerua, Venus.

Ἀκρέσπερον) ſumma veſpera, hoc eſt prima, et incipiente.

Ἄκρητον) impermiſtum. Sic enim nominatur omne, quod cum altero miſtum non eſt, et puram ſuam ſeruat naturam.

Ἀκρητοχόλες) puram contrahentes bilem.

Ἀκρητόχολον) ſic nominat eum, quem et ἀκρόχολον, hoc eſt, qui purat, congregat bilem.

[11] *προκειμένοις MS. D. et ſic cod. Moſq. qui omittit v. τῷ.* [12] *φυτῷ cod. Moſq.* [13] *πεπληρωμέναν cod. Moſq.* [14] *ἀκράκλεα MS. D. ἀκραλεία Chart. ἄκρεα qu.* [15] *ἔτω MS. D. et cod. Moſq.* [16] *Ald. τὸ αἱμίγε, et poſt εἰλικρ. add. immediate τὰς ἄκρατον ἀθροίζοντας χολήν. Def. igitur ἀκρητόχολες, praeſente explicatione. πᾶν τὸ ἀμίγε ἕτερον.* [17] *αὐτὴν MS. D.* [18] *διασωζομένην MS. D. et cod. Moſq.* [19] *Deficit haec vox in MS. D. in cod. Moſq. quoque deeſt, praeſente tamen explicatione. ἄκρητας Corn.* [20] *Deficit haec gloſſa in MS. D. et cod. Moſq. ἀκρητόχιλος in MS. D. ſupraſcr. o.* [21] *Ald. add. δὲ.*

1. Non caret ſuſpicione tem ἀκραλέα. ST. mendi hoc ἄκυσα. Scribe au-

[1] Ἄκριτον πάγος) τὸ [2] οἷον ἀδιάκριτον. [3] Εἴρηται δὲ ἐν τῷ Περὶ [4] ἑβδομάδος ἐπὶ τῆ μετὰ τὸν κόσμον ἤτοι ἀπείρᾳ, ἢ οἷον [5] ἀδιατυπωτῆ κενῆ.

[m] [6] Ἀκρόπλοαι) [7] τὰ ἐπιπολαίως [8] οἷον ἐπ' [n] ἄκρῃ ἐμπλέοντα. Οὕτως δὲ καὶ οἱ ἀκρόπλοοι.

[o] [9] Ἀκροαπὶς γλῶσσα) ἔτως εἴρηται ἐν τῷ ἑβδόμῳ τῶν ἐπιδημιῶν, ἢ οἷον [10] ἄκρα ἑαυτῆς [11] μὴ διατυπῶσα, τετέσιν, ἢ [12] ἀδιάῤῥωτος ὑπὸ [13] δυσκινησίας.

[p] [14] Ἀκροσαπὲς) [15] τὸ [pp] ἐπιπολῆς [16] μεταβεβληκός.

Ἀκρόψιλον) τὸ ἐπὶ τῆ ἄκρῃ ψιλὸν, [17] τετέσι, γυμνόν.

Ἀλαΐα) Φθίσις ἔτως ὠνόμασαι ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον, ἢ οἷον τυφλὴ καὶ [q] ἀόρατος.

Ἀλά-

[1] ἄκριτος πάγος ὁ οἷον ἀδιάκοτος *MS. St.* [2] ἄκρητον *MS. D.* ἀδιάκριτος *MS. D.* ὅ οἷον ἀδίκριτος. Εἴρηται δὲ ὡς ἐν *cod. Mosq.* τὸ etiam *Corn. et pro* μετὰ, κατὰ *ht.* [3] ἔρητε *MS. D.* [4] ἰβδομάδων *MS. St. vt legitur infra ad voc.* αὐτόδρομον. ἑβδομάδιον *MS. D.* [5] *Ald.* ἀδιατυπτὸν κενῆ. [6] *Chart.* ἀκρόλοα ἐπιπολῆς. *Ald.* τὰ ἐπιπολὺ, τὰ οἷον ἐπ. *etc. Corn. retinet* ἐπιπολαίως. [7] ἐπιπολῆς *MS. St.* ἐπὶ πολῆς *MS. D. diuiſim.* τὰ ἐπιπολῆς τὸ οἷον *cod. Mosq.* [8] τὰ οἷον ἐπ'. *MS. D.*

m. Reſpicitur ad locum in praed. L. II. p. 95. E. Τοῖσι δὲ γέρουσι τῶν μὲν τοιουτοτρόπων φυμάτων, ἧδὲν ἐπιγίνεται. Οἱ δὲ καρκῖνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπαθοι γίνονται. Cancros in binas diuidit claſſes, κρυπτὰς ſcilicet, quod eadem hac pagina explicatur, per ὑποβρυχίας, altius demerſos et ἀκροπάθας, qui igitur cum prioribus opponantur, ſunt cancri exteriora magis obtinentes. Sed ſuſpecti admodum ſunt cancri illi ἀκρόπαθοι, illa enim vox graeca vix videtur, nec vſquam quantum ſcio occurrit, niſi ſemel adhuc L. de ſuperfoet. p. 263. 49. ſed qui locus nec ipſe citra vitii ſuſpicionem eſt, quum ibi MSS. legant ἀκρόπλοος: atque id omnino tam hic quam illic reponendum. Lege itaque: οἱ δὲ καρκῖνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπλοοι γίνονται. Ita legit procul dubio Galenus in Exeg. ἀκρ. etc. Duplicem ibi, vt vides, locum notat, in quorum altero legitur ἀκρόπλοα, in altero vero ἀκρόπλοοι. Priorem iam indicavit

Ἄκριτον πάγος) velut immenſum ſpatium. Dictum autem eſt in libro de hebdomade de eo, quod eſt extra mundum, vel infinito, vel inani, quod cogitatione informari non poteſt.

Ἀκρόπλοα) ſuperne et tamquam in ſummo nauigantia, ſic et ἀκρόπλοοι, in ſummo nauigantes.

Ἀκροαπίς) lingua ſic dicta eſt in ſeptimo de morbis popularibus, tamquam ſua ipſius extrema non informans, hoc eſt, inarticulata propter motus difficultatem.

Ἀκροσαπές) in ſuperficie mutatum.

Ἀκρόψιλον) in ſummo glabrum, hoc eſt, nudum.

Ἀλαία φθίσις) incomprehenſibilis * corruptio. Sic nominata eſt in libro de locis in homine, tamquam caeca et inuiſibilis.

* tabes.

[9] *Chart.* ἄκροπις, *in quibuſd.* ἀκρατὴς, ἀκραπὶς. *Corn. retinet* ἀκραπίς. [10] ἄκρεα *MS. D. et cod. Moſq.* [11] *coni.* μὴ *ignorat MS. D. et cod. Moſq.* μὴ διατυπῶσα *Corn.* [12] ἀδιόρθοτος *cod. Moſq.* [13] δισκινησίης *MS. D.* [14] *Chart.* ἀκροσαπὲς ἐπιπολῆς. *Ald.* τὸ ἐπιπολὺ μεταβεβηκὸς. [15] τὸ ἐπὶ βραχὺ *MS. D. et cod. Moſq. et Corn.* [16] μεταβληκὸς *cod. Moſq.* [17] *Ald.* τετέσιν.

vit Foeſius in oeconomia, exſtat nempe L. I. de morb. p. 351. 38. poſterior non diuerſus eſt ab eo, quem hic tractamus. Fraudi vero fuit librariis ſimilis plane litterarum ductus in ΑΚΡΟΠΛΟΟΣ et ΑΚΡΟΠΑΘΟΣ. HER.

n. ἐμπλέοντα, quam dictionem alii vertunt, natantia, vel fluitantia. I.

o. In vulgg. editt. Hippocratis legitur ἄκροπις, epidem. L. VII. γλῶσσα ξηρὴ, ἄκροτις, τρηχύτης ἐπήνθει. In quibuſdam huius ἐξηγήσεως exemplaribus ſcriptum inueni ἀκραπὶς ſine ο, item ἄκρεα pro ἄκρα. ST.

p. Apud Hippocratem habes ἐν τῷ περὶ τροφῆς. Pro ἐπιπολῆς autem legitur in quibuſdam huius ἐξηγήσεως exemplaribus ἐπὶ βραχύ. ST.

pp. ἐπιπολῆς eſt in aliquibus codd. vt vertit interpres, in aliis ἐπὶ βραχὺ, id eſt, parum. I.

q. Poſt hanc gloſſam ſequitur αὕτως ματαίως, quae in editis legitur paulo inferius. HER.

Ἀλάπτης) ὁ [1] ἐξ Ἀλάπτων. Χωρίον δὲ ἐστι τῆς [2] Θράκης τὰ Ἀλαπτά.

Ἀλάσορες) αὐτοί τε οἱ ἄνθρωποι οἱ τὰ [3] ἄλησα [4] ἐργασάμενοι, καὶ οἱ [5] τιμωροὶ αὐτῶν δαίμονες.

Ἀλγήματα) πολλάκις καὶ κατ' αὐτὸ τὸ νοσήματος [6] ἐπιφέρει τὄνομα. Καὶ τὸ ἀλγεῖν ὁμοίως, ἀντὶ τοῦ νοσεῖν τι καὶ πάσχειν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ.

[7] Ἀλεάζειν) θερμαίνειν.

[r 8] Ἄλιον ὕδωρ) τὸ ἠθροισμένον ἐξ ὄμβρου ἀθρόου.

[9] Ἀλεῖον) τὸ ἠθροισμένον, ἀθρόον.

[10] Ἀλεξητήρια) βοηθήματα. Καὶ γὰρ [11] Ἀλέξασθαι, βοηθεῖν ἐστιν.

Ἀλέουσιν) ἀθροίζουσι.

[12] Ἀλεῖφαρ) ἔλαιον, ἢ σέαρ.

Ἀλέως) ἀθρόως.

Ἀλεότητα) ἄθροισιν.

[13] Ἀληθέωσι) πλανηθῶσιν. Εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τὴν ἄλην.

[14] Ἀλθεῖν) [15] ὑγιάζειν.

[16] Ἀλθεξις) ἡ ἴασις.

[17] Ἀλθήσκειν) ὑγιάζειν.

[18] Ἄλκαρ) βοήθημα.

Ἀλλογνοῶν) ὁ παραφρονῶν, ὁ οἷον ἄλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα. [18] Οὕτω δὲ καὶ τὸ [19] Ἀλλοφρονήσας εἴρηται πρὸς αὐτοῦ.

[rr 20] Ἀλλοιοτροπεῖται) τρέπεται ποικίλως.

Ἀλλό-

[1] ἐλάπτων *MS. D.* ἐξ ἀλάπτων *Corn. diuisim.* [2] Θράκης *MS. D.* [3] ἀλιτήρια *Corn. Ald.* ἀλάσεως. [4] *Post* ἐργασάμενοι *quaedam addunt* παρὰ τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, ἐφ' οἷς ἐστιν ἀλασῆσαι καὶ σενάξαι. [5] τιμοροὶ *MS. D.* [6] ἐπιφέρειν *Foes.* [7] ἀλαιάζειν *Ald.* [8] Ἄλιον τὸ ἠθρ. *MS. St. alii* τὸ *omittunt.* [9] Ἀλεῖον, *haec gloſſa in editis ante duas praecedentes ponitur.* ἀλάϊον *MS. D. cod. Muſq. et Ald.* [10] ἀλεξητήρια *MS. D.*

r. Poſt ἀλεάζειν θερμαίνειν legitur in quodam veteri codice, ἄλες τὸ ἁλμυρὸν Φλέγ. μα παρ' Ἱπποκράτει ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νόσων, καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ. ST.

rr. A-

Ἀλάπτης) qui est ex Alaptis. Alapta enim oppidum est Thraciae.

Ἀλάστορες) et ipsi homines, qui talia perpetrant, ob quae cruciari mereantur, et vindices Dei, qui eos persequuntur.

Ἀλγήματα) (aegrotationes, nam) saepe et de ipsa aegrotatione nomen inducit, et τὸ ἀλγεῖν similiter pro aegrotare, et aliquid pati, et alia ab ipso.

Ἀλεαίζειν) calefacere.

Ἀλίον ὕδωρ) aqua conferto imbre congregata.

Ἀλίον) congregatum, confertum.

Ἀλεξητήρια) remedia, et auxilia, quae malis arcendis adhibentur, nam et ἀλέξασθαι auxiliari est.

Ἀλέουσιν) congregant.

Ἄλειφα) oleum, vel adeps.

Ἀλέως) collectim.

Ἀλεότητα) congregationem.

Ἀληθέωσιν) decipiant, imponant. Dictum est autem, et in errore.

Ἀλθεῖν) curare, sanare.

Ἄλθεξις) curatio, sanatio.

Ἀλθίσκειν) curare, sanare.

Ἄλκαρ) remedium, auxilium.

Ἀλλογνοῶν) desipiens, et tamquam alia percipiens, quam quae sunt, sic et ἀλλοφρονήσας dictum est ab ipso, de eo, qui mente alienata est.

Ἀλλοιοτροπεῖται) vertitur varie.

[11] τὸ Ἀλέξασθαι *MS. D.* [12] Ἄλειφα *MS. D. Haec glossa post ἀλέϊον sequitur in MS. D.* [13] ἀληεύσει *MS. D.* ἀληθέωσι *quidam.* ἀλητέωσι *Foes.* [14] ἀλθαίνειν *MS. D. St. et Aldus.* [15] ὑγιάζειν *MS. D.* [16] Ἄλεξις *MS. D.* [17] Ἀλθίσκειν *MS. D. et vulgg. Sed haec lectio monente Foesio praeferenda.* [18] ἅτω δὲ *omisso* καὶ *MS. D.* ἅτ' ἄλλο *Chart.* [19] ἀλλοφρονήσας *MS. D.* ἀλλοφρόνησεν *MS. St.* [20] ἀλλοιοτροπεῖ *MS. St. MS D. et cod. Mosq. conf. Chart. qui et* ἀλλοιοτροπέει. *Aldus* ἀλλοιοτροτῆ. *Corn. tuetur* ἀλλοιοτροπεῖται.

Ἀλλόκοτον) ἀσαφὲς καὶ ἄγνωστον.

[1] Ἀλλοφάσσοντες) παραπαίοντες, [2] παραφρονοῦντες.

[3] Ἀλαὸς) ὁ τυφλός.

Ἀλυκὸν) ἁλμυρόν.

[4] Ἀλύζει) ἀπορεῖ, ῥιπτάζεται. Οὕτως δὲ καὶ τὸ ἀλύζει ἐπὶ τῶν μέλλοντος εἴρηται.

Ἄλυσμὸν) ὅπερ καὶ [5] ἄλυσίν τινα καὶ ἀπορίαν, ὃ δὴ καὶ ῥιπτασμὸν καλοῦσι. Καὶ ἡ [6] ἀλυχὴ δὲ ταυτὸν τοῦτο.

Ἄλφιτα) ἃ μόνον τὰ ἀπὸ τῶν κριθῶν ἅπτως καλεῖται. [7] Ἐν τε γὰρ τῷ πρώτῳ τῶν γυναικείων ἄλφιτα πύρινα εἴρηται. [8] Ἐν τε τῷ Περὶ νόσων δευτέρῳ τῷ μείζονι, καὶ φακῶν, καὶ ὀρόβων [9] πεφρυγμένων. [9] Ἄλφιτα τοίνυν παντὸς ἀληλεσμένα καρπὸν τὸ σύμμετρον τῷ μεγέθει [10] θραῦμα ὀνομάζεται. Τὰ μὲν γὰρ μείζω, [11] κρίμνα, τὰ δὲ ἐλάττω, ἄλευρα.

[12] Ἄλφιτα προκώνια) τὰ πρὸ τῆς τοῦ κώνου τάσεως, τουτέστι, [13] τὰ ἐκ τῶν νέων ἔτι καὶ ἀπαλῶν κριθῶν. Κῶνος γάρ τις ἐν ταῖς [14] ἄλασιν ἔτι καὶ νῦν ἵσταται, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἐπόμβροις χώραις ξύλον ὀρθὸν, [15] ἐφ' ᾧ συντίθενται οἱ καρποὶ κωνοειδῶς.

Ἀμαλδύνεται) [16] αὐτῷ σύνηθες, τὸ οἷον [17] ἀφανίζεται,

[1] ἀλλοφράσοντες *MS. D.* [2] *Post hoc verbum sequitur in MS. D.* αὖτως, ἔτως ὅμοιως, *et sic cod. Mosq.* [3] ἀλαὸς — ἀλαοὶ, τυφλοὶ ὅτι καὶ ἀλαὸς ὁ τυφλὸς *MS. D. Sequitur deinceps* ἀκρητόχολον *etc. quae supra desiderabantur; et sic cod. Mosq.* [4] ἀλύζειν *MS. D.* ἀλύζει, ἀπορεῖ, ἀλύκτει, ἀσᾶται, ἀπορεῖ *MS. D. et cod. Mosq.* [5] ἀλυκτὶ, ὡσαύτως ἀπορεῖται, ῥιπτ. *Ald.* ἀλύζει *Corn.* [5] ἀλύνασιν τιν *MS. D. cod. Mosq. et Ald.* ἄλυσιν *Corn.* [6] ἀλυχὸς ταῦτον τοῦτο *Ald.*

rr. Apud Hippocratem legitur ἀλλοιοτροπεῖ, nisi quod sine contractione ἀλλοιοτροπέει in libro περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, Εὐθὺς ἓν τὸ σῶμα ἀλλοιοτροπέει, καὶ γίνεται ὠχρόν. ST. Hesychius exponit μεταθεῖναι.

ss. Legendum puto, ἄλυσιν τινὲς, καὶ ἀπορίαν, οἱ δὲ καὶ ῥιπτασμὸν καλοῦσι. ST.

tt. In

Ἀλλόκοτον) obſcurum et incognitum.

Ἀλλοφάσσοντες) deſipientes, inſanientes.

Ἀλαοί) coeci, quod et ἀλάος coecus eſt.

Ἀλυκόν) ſalſum.

Ἀλύζει) fluctuat, iactatur: ſic et ἀλύζει in futuro dictum eſt.

Ἄλυσμόν) quod et fluctuationem quamdam, et haeſitationem, quin et agitationem vocant, et ἄλυξις hoc idem.

Ἄλφιτα) non ſolum ex hordeo farinae ſic vocantur; nam in primo de morbis mulierum ἄλφιτα πυρινά, hoc eſt, farinae triticeae dictum eſt: in ſecundo autem de morbis maiore, et lentium, et eruorum ſiccatorum. Omnis igitur moliti grani mediocri magnitudine fragmentum ἄλφιτα appellant, nam maiora fragmenta, κρήμνα, hoc eſt, craſſiores farinae, minora autem ἀλεύρα, hoc eſt, tenuiores farinae nominantur.

Ἄλφιτα προκώνια) quae ante coni ſiue metae conſtructionem fiunt, hoc eſt, ex recentibus et teneris hordeis: conus enim quidam in areis nunc erigitur, et maxime in pluuioſis regionibus, lignum rectum, circa quod componuntur fructus in coni, vel metae formam.

Ἀμαλδύνεται) ipſi vſitatum eſt, quaſi offuſcatur, et quaſi

7 ἐν τῷ MS. D. 8 πεφριγμένα MS. D. et Chart. 9 μὴ ὅτι ἓν παντὸς MS. D. et Chart. 10 θραῦσμα ἕτως MS. D. et cod. Moſq. ἕτως quoque inſerit Chart. ſed Corn. delet. 11 κρίμνα MS. D. et vulgg. et Corn. πρέμνα quaedam. 12 ἄλφιτον προκώνιον MS. D. προκώνα Ald. ſed Corn. προκώνια retinet. 13 τὰς ἐκ τῶν MS. D. 14 ἄλωσιν MS. D. et ſic Aldus. ἐκ τοῖς ἄλ. Chart. ἐν τοῖς MS. D. et cod. Moſq. 15 ἐφ' ὧν MS. D. 16 τῷ τότε συνηθ. MS. D. et cod. Moſq.

ff. In MS. πεφρυγμένα ἄλφιτα, μὴ ὅτι ἓν παντὸς, etc. Inidem additum eſt ἕτως ante ἀνομάζεται. ST.

t. In MS. τοῖς ἄλωσιν. Forte melius τοῖς ἄλωσιν. ST.

cui adſtipulatur fidus ille comes Charterius.

tt. Heſychius non ſolum explicat hanc vocem per ἀφανίζειν, ſed etiam per μαραίνειν tabefacere.

ται, καὶ τὸ οἷον [1] ἀμαυρᾶται. Καθάπερ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων, [2] ὄμματα ἀμαλδύνεται.

u 'Αμαλῶς) τό, τε [3] ἀπαλῶς, ὅπερ ἴσον δύναται τῷ μετρίως, ὡς [4] ἐν τῷ Περὶ [5] ἐμπύων, Τᾶτο δὲ ἀμαλῶς [6] ἐπαίλεσι· Καὶ τὸ ῥᾳδίως, ὥσπερ ἐν [7] τῷ πρώτῳ Περὶ νόσων τῷ μείζονι, [8] καὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν ἐχ [9] ἁμαλῶς ὁρᾷ. Καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μείζονι, καὶ τὰ σιτία ἐχ ἁμαλῶς προσίεται.

x [10] 'Αμαμηλίδας) εἶδός τι μεσπίλε πλεῖον ἐν 'Ιταλίᾳ [11] γινόμενον, ὡς καὶ Διοσκορίδης λέγει. [12] Τινὲς δὲ τὰς ἐπιμηλίδας [13] φασὶν εἶναι μῆλα [14] σμικρὰ ἄγρια.

[15] 'Αμβη) ὀφρυώδης ἐπανάστασις.

y [16] 'Αμβλυωσμὸς) ἤτοι ἐκτρωσις, παρὰ τὸ [17] ἀμβλίσκειν. [18] 'Αλλαχᾶ δὲ καὶ ἀμβλυωπία, ὡς ἐν τῷ μείζονι [19] Προρρητικῷ.

z [20] 'Αμβλυωπώτερα) τὰ ἀμβλύτερον [21] ὁρώμενα, τᾶτέσιν, ἀμυδρότερον.

a [22] 'Αμίρων) [23] ἀφαιρῶν καὶ λαμβάνων.

'Αμε-

[1] *καὶ ἀμαυρᾶται MS. D. om. τὸ οἷον, et cod. Mosq.* [2] *ὄμματα lego ἔμβρυα 101. 2. 8. Corn.* [3] *ἁπλῶς MS. D. et cod. Mosq.* [4] *ἐν τῶν περὶ MS. D.* [5] *forte ἐνυπνίων Corn.* [6] *ἐπαλέσι MS. D. ὁμαλῶς MS. D. Aldus et vulgg. ἀμαλῶς Corn. vide ἀλέσι, vel lege ἐπαλείφσι Corn.* [7] *τ. πρώτῳ τῷ cod. Mosq.* [8] *καὶ πᾶσιν ὀφθαλμοῖσιν ἐχ. MS. D. καὶ πᾶσι τὰ ἐχ cod. Mosq.* [9] *ὁμαλῶς vulgg. sed Corn. cum Steph. vbique facit.* [10] *ἀμαμηλίδες MS. D. ἀμαμῖλιδες Aldus.* [11] *γιγνόμενον MS. D. et cod. Mosq.*

u. Apud Hippocratem non ἀμαλῶς sed ὁμαλῶς habemus: sed non dubito, quin ex hoc loco reponendum ibi sit ὁμαλῶς. Vicissim autem inde sumendum est ὁρᾷ, quod in locum τᾶ ὄρα substituatur. ST. Iunta versus finem ad marginem habet ἀμολῶς. Lectio vero τᾶτο δὲ ἀμ. Foesio suspecta videtur, qui ita legi iubet: τᾶτο δὲ ἀμαλῶς ἐπαινέσι, hoc est, hoc autem molliter laudant, quod est, moderate aut frigide. Hesychii explicatio cum Gal. conuenit, μετρίως, εὐκόλως, ἀσθενῶς.

x. Dioscor. L. I. c. 181. ἐπιμηλὶς et σιτάνιον vocatur. Hesy-

quaſi obſcuratur, vt in ſecundo de morbis mulierum, oculi offuſcantur.

Ἁμαλῶς) et molliter, quod idem valet, quod non valde, vt in libro de purulentis. Hoc autem molliter vitant: Et facile, vt in primo de morbis maiore: Et oculis non facile videt; et in ſecundo maiore: Et cibos non facile recipit.

Ἀμαμηλίδας) genus quoddam meſpili, plurimum in Italia naſcens, vt Dioſcorides ait, quidam autem Ἐπιμηλίδας aiunt eſſe poma parua ſylueſtria.

Ἄμβη) altior eminentia.

Ἀμβλυωσμός) ſcilicet abortio, ab eo, quod eſt, abortire, ſed et Ἀμβλυωπία, hebetudo viſus, vt maiori de praedictione,

Ἀμβλυοπώτερα) obtuſius videntia, id eſt, obſcurius.

Ἀμέρων) auferens, et accipiens.

Ἀμε-

[12] τινὲς διὰ *MS. D. et cod. Moſq. ſed* δὲ *Corn.* [17] ἅς δεῖ *MS. D.* δεῖ εἶναι *cod. Moſq.* [14] μικρὰ *MS. D.* [15] ἄμμη *Aldus et vulgg.* ἄμβη *Corn.* [16] ἀμβλυωγμὸς *MS. D. et Aldus.* [17] ἀμβλύσκειν *MS. D.* ἀμβλώσκειν *cod. Moſq.* [18] ἀλλὰ *MS. D.* ἀλλὰ καὶ ἡ ἀ. *cod. Moſq. et MS. D.* [19] προειρηται *MS. D. et cod. Moſq. ſed Corn. placet* προῤῥητικῶ. [20] ἀμβλυοπώτερας *MS. D. et cod. Moſq.* [21] δρώμενα *MS. D.* [22] ἀμέρων *Iunta.* ἀμήρων *MS. D. et cod. Moſq.* [23] ἀμφαιρῶν *MS. D.*

Heſychius vocat ἀπίλα γένος, ἢ μῆλα, ἢ μεσπίλα.

y. In MS. ἀμβλυωγμὸς, et ita legitur etiam apud Hippocr. in progn. et prorrh. 1. At in 2. legitur et ἀμβλυωσμῶ. ST. Procul dubio ἀμβλώσκειν vera eſt lectio, et tunc ἀμβλωσμὸς pro ἀμβλυωσμὸς, et ἀμβλώσσω pro ἀμβλυώσσω, et ἄμβλωμα et ἄμβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν ἀντὶ τῦ ἀμβλυωσμα ex Foeſii coniectura legendum, ferri quoque poteſt ἀμβλύσκειν, quod Heſychius explicat ἐκτιτρώσκειν.

z. Scribe ἀμβλυωπότερα Hippocr. περὶ ἱερῆς νόσα, Τὸν δὲ ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τὰ ἄστρα πολὺ ἀμβλυωπότερα καθίστησι τῆς φύσεως. ST. Foeſ. mauult τὰ ἀμβλύτερα et ἀμυδρότερα.

a. MS. ἀμήρων. Sed ſcribendum cenſeo ἀμείρων. Nam Heſy-

b Ἀμενηνὸν) ἀσθενές.

c Ἀμῇ) κατά τινα τρόπον, [1] ἔκ τινος μέρους, μετρίως.

[2] Ἀμήναις) ἐκπιάξας, ἀμύξας.

d Ἀμοίη) ἔτως ἐν e τῷ κατ' ἰητρεῖον f Διοσκορίδης γράφει, ἀμοίη [3] ὅτι [4] πιέξει [5] παραλλάξαν, ἐκκλίνει ἐς τὴν αὔξησιν καὶ ἀνάπλασιν τῶν σαρκῶν ποιήσεται, οἱ δὲ ἄλλοι γράφουσιν, ἀλλοίη· φησὶ δὲ Διοσκορίδης τὸ ἀμοίη, μέτρια εἶναι, μαρτυρίον δὲ ἐδὲν παρατίθεται.

[6] Ἀμυσὶ) ἀθρόως, ἄνευ τοῦ μῦσαι τοῖς χείλεσι.

[7] Ἀμφιβραγχίων) τῶν περὶ τὰ παρίθμια καλουμένων χωρίων.

h [8] Ἀμφίδεον) [9] τοῦ στόματος τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον, ὅπερ καὶ [10] σικύας [11] χείλεσιν ἔοικε κατὰ μεταφορὰν [12] ἀπὸ τῶν γυναικείων [13] ψελλίων [14] ὠνομασμένον, ἃ καὶ αὐτὰ [15] ἀμφίδεα καλοῦνται, ἀπὸ τοῦ περιλαμβάνειν ἐν κύκλῳ καὶ οἷον [16] ἀμφιδεῖν.

Ἀμφι-

[1] ἔκ τινος MS. D. [2] ἀμήναις *supra legitur* MS. D. *in cod. Mosq. hic deest.* [3] ὅ τῇ MS. D. [4] πύξει MS. D. [5] παραλάξαν MS D. [6] ἀμυσὶ MS. D. ἀμαξὶ Aldus et quaedam, vel ἀμυθὶ ego, ἀμυσὶ Corn. [7] ἀμφιβραχίον MS. D. ἀμφιβραχίων Ald. [8] ἀμφίδιον MS. D. ἀμφίδεμον Aldus et quaedam. Corn. cum Steph. conf.

Hesychius habet ἀμείροντες, σερίσκοντες, ἀφαιρέμενοι, et ἀμείρεσθαι, σερεῖσθαι. A quo compositum est ἀπαμείρειν. Factum est autem ἀμείρειν ex μείρειν, quod est μερίζειν, praefixo α priuatiuo. ST. Apud Nicandr. Theriac. v. 686. Schol. ἄμερσεν per ἔλαβε explicat.

b. Foes. p. 38. dicit ἀμενηνὰ dictionem esse Homero familiarem, qui dicit Odyss. κ'. et λ. ἀμενηνὰ καρηνὰ viribus exhausta capita et euanida.

c. Foesius mauult ἀμῇ, vt fit idem quod ἀμῶς et ἀμοῖ.

d. Foes. p. 39. ex Hippocr. ita emendat, ἀμοίῃ τῇ πιέξει παράλλαξαντα.

e. De iis, quae in medicatrina fiunt. I.

f. Codices quidem omnes graeci, quos viderim, habent Dioscorides. Galenus tamen in prooemio libri de iis, quae in medicatrina fiunt, citat librum Dioclis de iis, quae in medicatrina fiunt. I.

g. MS.

Ἀμενηνόν) inualidum.

Ἀμῆ) quodam modo, ex aliqua parte, mediocriter.

Ἀμήνας) qui eliſit, et laniauit.

Ἀμοίη) ſic in libro de iis, quae ad chirurgiam pertinent, Dioſcorides ſcribit: Mediocri preſſu viciſſim declinent ad augmentum, et reformationem carnium faciant. Ceteri autem ſcribunt ἀλλοίη. Ait autem Dioſcorides ἀμοίη, mediocria eſſe, ſed teſtimonium nullum apponit.

Ἀμυδὶ) totum ſimul, ſine clauſione labrorum.

Ἀμφιβραγχίων) locorum, quae ſic vocantur, circa tonſillas.

Ἀμφίδεον) oris vuluae rotunda extremitas, quae labris cucurbitulae ſimilis eſt, per metaphoram a mulierum armillis nominata, quae et ipſae ἀμφίδεα vocantur ab eo, quod eſt comprehendere circulariter, et tamquam circumligare.

Ἀμφι-

[9] τὸ τᾶ ϛομίᾳ *MS. D. et cod. Moſq. et MS. St.* [10] σικήας *MS. D.* [11] χείλη *MS. D.* χείλει *cod. Moſq.* [12] τὴν ἀπὸ τῶν *MS. D.* τῶν ἀπὸ τῶν *cod. Moſq. ſed* τὴν *Corn. delet.* [13] ψελίων *MS. D. et cod. Moſq.* [14] ὠνομιμένων *MS. D.* [15] ἀμφίδια *MS. D. et Aldus.* [16] ἀμφίδεσμοι *MS. D.*

g. MS. πιέξεις. Sed vtrumque deprauatum eſt, vt patet ex loco Hippocratis, ex quo emendare quaedam hic depravata, et viciſſim hinc quorumdam in eo peruerſe ſcriptorum emendationem petere licebit. Ita igitur vulgatae editt. libri, quem citat Galenus, habent, Τὰ δὲ μινυθήματα πολὺ προσλαμβάνοντα τᾶ ὑγιέος ἐπιδεῖν, ὡς ἂν ἐξ ἐπιδρομῆς τὰ συντακέντα πλέονα ἢ αὐτόματα ἐμινύθη, ἢ ἄλλῃ, ἢ τῇ ἐξ ἐπιδέσει παραλλάξαντα ἐκκλίνει ἐς τὴν αὔξησιν καὶ ἀνάπλασιν τῶν σαρκῶν ποιήσεται. Vbi inter cetera vide quodammodo ἀμοίη vel potius ἀλλοίῃ τῇ ἐπιδέσει, (nam ita legit Galenus in com. in eum locum,) deprauatum ſit in ἄλλῃ ἢ τῇ ἐξ ἐπιδέσει. Viciſſim autem vt pro τῇ ἐπιδέσει hic corrupte ſcriptum ſit ὅτι πιέξει. Eſt autem difficillimus hic locus Hippocratis, et in quo explicando ſe torſit Galenus, licet non ita tunc deprauato. ST.

h. Ruſus Epheſ. περὶ τῶν ἀνθρ. μορίων ἀμφίδων dici

Hip-

Ἀμφιδέξιος) ἢ οἷον ἀμφοτέρωθεν δεξιά, τουτέστιν, ἢ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὡς δεξιᾷ χρωμένη. Τοιοῦτος γὰρ καὶ ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Περιδέξιος. [1] Οὕτως δὲ καὶ ὁ Ἱππῶναξ ἔλεγεν, Ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, καὶ οὐχ ἁμαρτάνω. Τινὲς δὲ ἀμφιδέξιον ἀκούσασιν, ὃ καλῶς, τὴν [2] ἐν τοῖς δεξιοῖς μέρεσι τῆς μήτρας κυημένην.

[i] Ἀμφιμήτριον σημεῖον) ἔτως ὠνόμακεν [3] ἐν τῷ β΄ τῶν ἐπιδημιῶν τὸ δηλωτικὸν τῶν περὶ τὰς μήτρας διαθέσεων.

[4] Ἀμῶς) κατά τινα τρόπον, ἔκ τινος μέρους, μετρίως.

[5] Ἀναγνῶναι) μεταπεῖσαι, μεταδιδάξαι.

Ἀνάκαρ) εἰς τὸ ἄνω μέρος, ὥσπερ [k] [6] Ἐπίκαρ, ἐς τὸ κάτω, ἐξ [7] ὀρέων.

[l] [8] Ἀνακικίσσιν) ἀναπηδῶσιν.

[m] Ἀνακῶς) φυλακτικῶς.

[n] [9] Ἀνακωχὴ) ἀνωχὴ, ἀναβάσαξις.

[o] [10] Ἀναλδὲς) ἄτροφον, ἀναυξές.

Ἀνάλμυροι) ἄναλοι ἢ οὐχ ἁλμυροί. Διοσκορίδης [11] ἔτως, διαιρῶντες δὲ ἀναγινώσκουσιν οἱ πολλοί.

[12] Ἄναλτον) τό, τε χωρὶς ἁλῶν καὶ οὐχ [13] ἁλμυρόν. Ἀνα-

[1] ἕτω *MS. D.* [2] ἐν τοῖς *MS. D.* [3] ἐν τῷ ϛ΄ *MS. D.* ἐν τῷ ἕκτῳ *cod. Mosq. absque numeri nota.* [4] ἀμῶς *MS. D. et Aldus.* [5] ἀναγνῶσαι *MS. D.*

Hippocrati ſcribit τραχήλε τὸ στόμα καὶ πρῶτον πόρον, vteri colli oſculum et primum meatum, ſic autem dici ἀπὸ τῶν κυκλοτέρων σιδηρίων τῶν πρὸς τοῖς ἀράτροις a rotundi ferri ſimilitudine, quo praefiguntur aratra.

i. Heſychius non addit σημεῖον, ſed potius ſimpliciter ἀμφιμήτριον, et explicat, τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν. Sed omiſſum hic eſſe σημεῖον puto. ST. Apud Hippocr. eſt ἀμφίδυμητον, ſed hanc lectionem falſam eſſe docuit Foeſ. p. 43. ex Heſychio, qui ſcribit: ἀμφιμήτριον, τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν, Ἱπποκράτης.

k. Heſych. ἐπὶ κάρ explicat εἰς κεφαλήν in praeceps ad Homeri *Il. π΄.* v. 392. ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. Quo reſpexiſſe Galenus Foeſio videtur, quum

Ἀμφιδέξιος) tamquam vtrimque dextra: hoc eſt, vtriſque manibus, vt dextra vtens: talis enim eſt et apud poetam ambidexter, ſic Hipponax dicebat: ambidexter etiam ſum et non pecco. Quidam ἀμφιδέξιον intelligunt, non recte, eam, quae in dextris partibus vuluae * concepit.

Ἀμφιμήτριον σημεῖον) ſic nominauit in ſecundo de morbis popularibus, quod affectionum vuluae ſignificativum eſt.

Ἀμῶς) quodam modo, ex quadam parte, mediocriter, ἄμη, de quo ſupra dictum eſt.

Ἀναγνῶναι) ſententiam mutare, veteribus dediſcendis noua diſcere.

Ἀνάκαρ) in ſuperiorem partem, vt ἐπίκαρ, in inferiorem partem ex montibus.

Ἀνακικίσσιν) reſiliunt.

Ἀνακῶς) caute, vel apte ad cuſtodiendum.

Ἀνακοχή) intermiſſio, dilatio.

Ἀναλδὲς) quod non alitur, quod non augetur.

Ἀνάλμυροι) inſulſi, vel non ſalſi, Dioſcorides ſic, Multi diuidentes legunt.

Ἄναλτον) ſine ſalibus, et non ſalſum.

Ἀνα-

* concepta eſt, vide etiam 7. aphor. 43.

[6] ἐπίκαρος *Aldus.* [7] ὀρέων *MS. D. addit* ἀπὶ ἐπίκαρα *cod. Moſq.* ἐπίκαρι *et Ald.* [8] ἀνακικίσσιν *MS. D. et cod. Moſq.* [9] ἀνοχὴ *Aldus.* [10] ἀναιδὲς *MS. D* ἀναλθὲς *MS. St. et Ald.* [11] αὔτως *MS. D.* [12] ἄναλτα *MS. D. et cod. Moſq.* ἄναλτοι *Ald.* [13] ἁλμυρὰ *vulgg.*

quum ἐξ ὀρέων addidit, niſi εἰς τὸ κάταντες et decliue indicare voluerit.

l. Heſych. explicat ἀναζίρεται, et Suidas ait ἀνακηκεῖ aut ἀνακηκίει ἀνάπηδᾷ, vnde Foeſius coniicit apud Galenum legendum ἀνακηκίσσιν ſatis probabili ratione.

m. Heſych. ἐπιμελῶς, πεφροντισμένως.

n. MS. ἀναλθὲς, quod et apud Hippocratem inuenio. Vide annot. in Erotian. p. 59. l. x. s t. Heſych. ἄνλατον, ἀνυγίαστον et ἀναίσθητον interpretatur.

o [1] Ἀναπλάξεις) διαπλάξεις.

p Ἀναπρῆσαι) ἀνατρῆσαι, [2] ἐκτρῆσαι.

Ἀνάῤῥινον) [3] τὸν διὰ τῶν ῥινῶν παλίσσυτον ἰόν. [3] Ἔνιοι δὲ q διαιρεῖσιν, [4] ἀνὰ ῥινὸν εἶναι, ἀνὰ τὸ δέρμα.

r [3] Ἀναυδος) διαλέγεσθαι ἀδύνατος, [5] ἄφωνος δὲ, ὁ φωνεῖν μὴ δυνάμενος. Ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἐπιδημιῶν ἐφεξῆς ἀλλήλων ἐπὶ [6] Πυθίωνος εἰρηται. Οὕτως ἔχει [7] καὶ τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου· Λυθήεντα δ' ἔθηκε θεὰ [8] λευκώλενος Ἥρη.

[9] Ἀναφέρειν) δηλοῖ ποτὲ [10] καὶ τὸ [11] ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νόσων τῷ μικροτέρῳ. Καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ τὰ παιδία τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τε [12] καὶ εἰς τὰς ῥῖνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα. Τοῦτο ταυτόν [13] ἐστι τὸ πνεῦμα προσπίπτειν ἐν τῇ ἔξω [14] φορῇ, ἔμπαλιν [15] τῇ διπλῇ εἴσω [16] ἐπανακλήσει.

s [17] Ἀναχαίνεται) ἀναξαίνεται.

[18] Ἀναχελύνεται) ἀναξηραίνεται.

Ἀνδρογένειαν) τὴν κατὰ ἄνδρας διαδοχὴν τοῦ γένους. Ἡ μέν τοι κατὰ τὰς γυναῖκας διαδοχὴ τοιοῦτον ἕτερον ᾠδὴν [19] ὄνομα κέκτηται ὅμοιον.

t [20] Ἀμβήξατο) μετὰ βηχὸς ἀνέπτυσεν.

[21] Ἀνειλήματα) τὰς τροφάς.

Ἀνειλιθῶσιν) εἰς τὸ ἄνω [22] εἰλιθεῖσαι συστραφῶσιν. Ἀνει-

[1] ἀναπλάζεις, διαπλάζεις *MS. D. et cod. Mosq. et sic Ald. et Corn. et MS. St.* [2] ἐκπρῆσαι *MS. D. et St.* ἐκπρεῖσαι *Ald. et vulgg.* ἀνατρῖσαι *Aldus.* [3] τὸ διὰ *MS. D. et cod. Mosq.* [4] ἀνάῤῥινον *MS. D. et cod. Mosq.* ἀνάῤῥωον *Ald.* [5] φωναῖς *MS. D.* [6] Πυθιώνι *MS. D. et cod. Mosq.* ἐπὶ Πυθίων *Ald.* [7] καὶ παρὰ *MS. D.* ἔθηκας θεὰ *Aldus.* [8] λευκώμενος *MS. D.* [9] ἀναφέλειν *MS. D.* [10] καὶ εἰς *Corn.* [11] ὑποκλύζειν *MS. D.*

o. MS. ἀναπλάζεις, διαπλάζεις. Sed suspicor legendum διπλάζεις, aut διπλάξεις prouti praecedens verbum in praesenti aut in futuro scribes. ST. Vide Foes. p. 51.

p. Scil. ab ἀναπεράω per syncopen. Hesych. ἀναπρῆσαι ἀναφυσῆσαι explicat ab ἀναπρήθω.

q. Lego τὸ διά. ST.

r. Vide Foes. p. 54.

s. MS.

Ἀναπλάξεις) illinitiones, inunctiones.

Ἀναπλῆσαι) forare, perforare.

Ἀνάῤῥινον) per nares retro verſum iens. Quidam diuidunt ἀνὰ ῥινόν, vt ſit per cutem.

Ἄναυδος) qui bene et apte verba facere nequit: ἄφωνος autem, qui omnino vocem emittere non poteſt. In tertio morborum popularium deinceps, inuicem de Pythione dicta ſunt: ſic habet et illud apud poetam de equo. Loquentem autem fecerat Dea alba vlnas luno.

Ἀναφέρειν) ſignificat interdum, et ſubſingultire reſpirantem, vt in primo de morbis minore, et ἀναφέρειν, vt pueri cubantes, ſlenteſque, et in nares retrahentes ſpiritum: hoc idem eſt, quum ſpiritus in aliquid impingens, dum extra fertur, retro duplici reuocatione atque intro recipitur.

Ἀναχαίνεται) ſuſcitatur.

Ἀναχελύνεται) reſiccatur.

Ἀνδρογένειαν) per virum ſucceſſio generis: nam per mulieres ſucceſſio tale aliud nullum nomen habet ſimile.

Ἀμβήξατο) cum tuſſi exſpuit.

Ἀνειλύματα) tormina, στρόφους.

Ἀνειλιῶσιν) ſurſum verterint, conuoluerint.

Ἀνει-

12 καὶ τὰς *MS. D. et cod. Moſq. et Aldus.* 13 ἐς τῷ *MS. D.* 14 Φορᾷ *MS. D. et cod. Moſq.* 15 τὸ διπλῶς *MS. D.* τὸ διπλᾶς *cod. Moſq.* τὸ διπλῆ ἔσω ἐπανάκλοσιν *Ald.* 16 ἐπανάκλησις *MS. D. et cod. Moſq.* 17 ἀναχηνῆσαι) ἀναξαινῆσαι *Chart.* 18 ἀναχελίσσεται *MS. D. et cod. Moſq. et* ἀναχελίσκεται *Aldus.* 19 ὅμα κέκται *MS. D.* 20 ἀμκήξατο *vulgg.* ἀνεκήξατο *ſic recte interpretor Corn.* 21 ἀρειλήματα *MS. D.* ἀνειλήμματα *Corn.* 22 εἰλιαθῶσι *Corn.* ἀνειλιαθῶσιν *Ald.*

s. MS. ἀναχηνῆσαι, ἀναξαινῆσαι. Item pro ἀναχελύνεται MS. ἀναχελίσσεται. Legitur etiam ita ἀναχελίσκεται, ἀναξαίνεται. s t. Conuenit cum ἀναχαλᾶσθαι.

t. MS. ἀμβρήξατο. Quae lectio contemnenda non eſt, quum ſupra βρῆγμα exponatur τὸ μετὰ βήχος ἀναπτυόμενον. s t. Alio loco in vulgg. inſerta eſt haec gloſſa.

Ἀνειρυθέωσιν) ἀναστραθῶσιν.

[1] Ἀνείσας) ἐν ὕψει [2] ἀνωτάτῳ [3] κρεμάσας. Σύγκειται γὰρ [4] ἐκ τοῦ ἄνω, καὶ [5] τοῦ ἵσας.

Ἀνεμῶται) [6] ἐμπνευματῶται.

u [7] Ἀνερίκτων) [8] ἀδιασείστων.

Ἀνεγραμμένα) ἀνατεταραγμένα. Εἴρηται δὲ ἐπὶ ἠρῶν.

x [8] Ἄνεως) ἄφωνος, καὶ τὸν νοῦν [9] ἐμπεπληγμένος.

xx Ἀνήνιος) ἄλυπος, καὶ ἀβλαβής.

y [10] Ἀνηρίκτῳ) μὴ διηρημένῳ εἰς λεπτὰ, ἀλλ' ἐξ ἄκρων κρίμνων συγκειμένῳ.

z [11] Ἄνθεα) ἃ μόνον ταῦτα τὰ εἰς τὰ [12] στέφανα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἔτως ὀνομάζει. Καὶ τὰ σπέρματα δὲ ὡσαύτως ἐνίοτε καλεῖ, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων· ἀλλὰ καὶ τὰ ἐρυθήματα, ὡς ἐν κωακαῖς [13] προγνώσεσι. Καὶ πτύσματα δὲ ἀνθηρὰ, τὰ ἐρυθρὰ καὶ ὕφαιμα [14] λέγει ἐν τῷ ς' τῶν ἐπιδημιῶν.

a [15] Ἀνθίνην οἶνον) ἤτοι τὸν b [16] ἀνθοσμίαν ὀνομαζόμενον, ἢ τὸν ἐκ τῶν [17] ἀνήθων ἡδυσμένον. c Ὥσπερ καὶ κυκεῶνα ἀνθινὸν ὠνόμασεν ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νόσων τῷ μείζονι.

c [18] Ἄνθινον ἔλαιον) τὸ κρινῖνον καὶ [19] ἴρινον λέγεται. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Σήσινον καλεῖται.

Ἀνθι-

[1] ἀνείσες *MS. D.* [2] ἀνωτάτῳ συγκ. *cod. Mosq.* [3] κρεμάσας *abeſt a MS. D.* [4] ἐκ τῆς *MS. D. et cod. Mosq.* [5] τῆς ἴσας *MS. D. et cod. Mosq.* τᾶ ἴσας *Aldus.* [6] ἀναπνευματῶται *MS. St. cod. Mosq. et Chart.* ἐκπνευματῶται *MS. D.* [7] ἀδιασείσω *Ald.* [8] ἄνεος *MS. D. et Iunta.*

u. ἀνερείκτων emendat Foeſius, ſed forma quoque eſt ἀνέρεκτος, ἀνέρεικτος, ἀνήρεικτος.

x. ἄνεως dicuntur Heſychio ἄφωνοι καὶ ἐκπλήξει ἡσυχὰ voce defecti, qui attoniti ſtupeſcunt et quieſcunt.

xx. Heſych. ἀνάνιος, ἀβλαβὴς, ἄλυπος, ὑπερήφανος. Suid. ἄνευ ἀνίας καὶ λύπης.

y. Forte ſcribendum ἀνηρείκτῳ. ST.

z. MS. στεφάνια, quam lectionem reponendam cenſeo. Eſt enim στέφανος maſc. genere, corona: στεφανίον neutro genere, corolla. ST. Locum autem

Ἀνειρυθενῶσιν) euulſi fuerint.

Ἀνείσας) in ſublime maxime ſurſum pendens, compoſitum eſt ex ſurſum, et profectus.

Ἀνεμῶται) inflatur.

Ἀνερίκτων) inconcuſſorum.

Ἀνεταραμμένα) perturbata, dictum eſt de vrinis.

Ἄνεος) mutus, et mente perculſus.

Ἀνήνιος) carens molestia, et illaeſus.

Ἀνηρίκτω) non diuiſo in minuta, ſed ex vltimis farinae craſſioribus partibus compoſito.

Ἄνθεα) flores non ſolum hos ad coronas, ſed ad alia omnia ſic nominat: ac ſemina ſimiliter aliquando vocat, vt ſecundo de morbis mulierum: ſed et rubores, vt in coacis praenotionibus, et ſputa ἀνθηρὰ rubra, et ſubcruenta dicit in ſexto de morbis popularibus.

Ἀνθίνην οἶνον) hoc eſt, florulentum, quod ita nominatur vel ex floribus grato odore praeditum; quemadmodum et κυκεῶνα ἄνθινον, hoc eſt, potionem quamdam floribus conditam nominauit in ſecundo de morbis maiore.

Ἀνθινὸν ἔλαιον) lilinum, vel irinum dicitur, quod ipſum etiam Suſinum vocatur.

9 ἐκπεπληγμένος *Corn.* ἐμπεπλησμένος *Ald.* 10 ἀνηρείκτο *forte Chart.* 11 ςεφάνια *MS. D. et cod. Moſq. et Chart.* 12 προγνώσεσι *abeſt a cod. Moſq. et MS. D.* 13 λέγει ἂν ἐν. *cod. Moſq.* 14 ἄνθινην *etc. haec deſiderantur in MS. D. vſque ad* ὥσπερ. 15 τὸν ἀνθεσμίον *cod. Moſq.* ἀνθισμένον *vulgg. ἠνθισμένον Corn.* 16 ἀήθων *vulgg.* ἀνθῶν *Corn.* 17 ἀνθείνου *cod. Moſq. et MS. D.* 18 ἔριον *Ald. et vulgg.* λίρινον *Corn.* καὶ λείρινον λέγεται *MS. St.*

autem de mulier. ex lapſu memoriae poſitum cenſet Foeſ. pro περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, pag. 195. 19.

a. Pro ἀνθισμένον, quod vulgatae editt. habent, ἀνθοσμίαν repoſuimus ex veteri codice. Item ἀνήθων pro ἀήθων. ST.

b. Heſych. εὔπνους καὶ ἄνθος ἔχων, fragrantiſſimum et flores habens. Vel ex ἄνθος et ὀσμὴ vel ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίου, vel a certo vnae genere.

c. Huius olei crebra eſt mentio de mul. L. I. p. 260 45. 47. 48.

[1] Ἀνθινὸν μύρον) ὅπερ καὶ Σέσινον μύρον, καὶ κρίνινον μύρον. Διαφέρει δὲ τῆ [2] ἀνθινῆ ἐλαίᾳ τῆ προγεγραμμένῃ, τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἀρωμάτων.

Ἀνεύθυντο) ἤγαγεν εἰς τὸ ἄνω [cc] ἀπεύθυντο.

[d] [3] Ἀνωργισμένον) τὸ ἀναμεμαλαγμένον. Ἐπειδὴ καὶ τὸ μαλάξαι [4] ὀργᾶσαι, καὶ τὸ οἷον [5] σπαργᾶν, καὶ ὀργᾶν, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νόσων τῷ μείζονι.

[e] [6] Ἀντικοντώσιος) τῆς διὰ τῆ κοντῆ ἀντερείσεως· ὅπερ καὶ [7] σκήμπων καλεῖται.

[f] [8] Ἀντίῤῥινα) πόα τις, ἣν καὶ [9] βακράνιον καὶ λυχνίδα ἀγρίαν ὀνομάζουσιν.

[g] [10] Ἀορτρον) τὸ [11] ἀπηρτημένον τῆ πνεύμονος μέρος ἑκατέρωθεν, ὡς ἐν τῷ Περὶ νόσων τῷ μείζονι. Ἔτι δὲ καὶ [12] ἄορτριν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐνίοτε καλεῖ, ὡς Διοσκουρίδης οἴεται· ὃ [13] πάνυ δὲ σαφές ἐστιν.

Ἀπαρτίως) ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς. Διοσκουρίδης δὲ ἔφη, [14] ὅτι καὶ πᾶν τὸ ἐναντίον δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ Περὶ διαίτης ὀξέων, ἐν οἷς φησι, Καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ [15] ἀπαρτίως ἐν τοῖσι τοιούτοισι καιροῖσι μεταβάλλουσιν εἰς τὰ ῥοφήματα. Ἐμοὶ δὲ καὶ ταύτῃ δοκεῖ τὸ [16] ἀπηρτισμένως τε καὶ ἀκριβῶς δηλοῦν. [h] [17] Τῷ [18] δὲ καὶ οἱ

[1] ἄνθεινον *cod. Mosq. et MS. D.* [2] ἀνθεινῆ *MS. D. et cod. Mosq.* [3] ἀνοργασμένον *vulgg.* [4] ὁρίσσαι *MS. D.* ὁρίᾶσαι *cod. Mosq. et Ald.* [5] σπαργᾶν καὶ ὀργᾶν *vulgg.* [6] ἀντικοντάσιος *Ald.* ἀντικοντώσιος *Corn.* [7] σκύμπων *MS. D.* σκίμπων *Corn. et sic Foes. aut* σκίπων. [8] ἀντίρινα *MS. D. cod. Mosq. et Ald.* ἀντίῤῥινον *Corn.* [9] βάκρανον *Ald.* [10] ἄορτον *MS. D.* ἀορτρὴν *MS. St.*

cc. MS. St. ἀνέθυνταγ καὶ ἀπεύθυνταγ. Sed ἀνίθυνταγ aut ἀνίθυντο legendum puto. ST.

d. Lubens Foes. subscribo dicenti, ipsi visum esse Galenum ἀνωργασμένον legisse, atque in seqq. σπαργᾶν et ὀργᾶν substituit. Galeni autem librum περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν intelligi existimat, vti p. 199. 13. sic ἵνα γᾶν ὠργισμένον τὸ σῶμα ᾖ πρὸς τὴν Φαρμακοποσίην. Ὀργᾶν vero Hesychio est, τὸ ἐπί τι παρασκευάζεσθαι καὶ ὁρμᾶν, et ὀργάσαι, ἑτοιμάσαι, Φυράσαι, βρέξαι, ἀναδεῦσαι.

e. Vi-

Ἀνθινὸν μῦρον) quod et Suſinum vnguentum, et lilinum vnguentum. Differt autem a florato oleo ante ſcripto varietate odoramentorum.

Ἀνίθυντο) videlicet ſurſum direxerunt.

Ἀνωργισμένον) quod eſt et remollitum: quoniam ὀργᾶσαι eſt mollire, et tamquam ſubactum, et emollitum, vt in ſecundo de morbis maiore.

Ἀντικοντώσιος) reuerberationis eius, quae remo fit, quod et σκήμπων vocatur.

Ἀντίῤῥινα) herba quaedam, quam bucranion, et lychnida agreſtem vocant.

Ἄορτρον) pulmonis pars ſeparata ex vtraque parte, vt in libro de morbis maiore: praeterea ἀορτρὶν, hoc idem aliquando appellat, vt Dioſcorides arbitratur: ſed hoc non ſatis conſtat.

Ἀπαρτίως) perfecte et exacte. Dioſcorides autem ait, hoc verbum totum contrarium ſignificare, vt in libro de ratione victus acutorum, vbi ait: Et plerumque perfecte in talibus temporibus tranſeunt ad ſorbitiones. Mihi autem et hoc loco videtur perfecte, et exacte ſignificare:

 atque

[11] ἀπηρτησμένον *MS. D.* [12] ἀορτρὴν *MS. D. MS. St. et cod. Moſq. et Chart.* ἀορθρὶν καλεῖται *Ald.* ἀορτρὸν *Corn.* [13] πάνυ σαφὲς *MS. D. et cod. Moſq.* ἐ πάνυ σαφές ἐϛιν *Corn.* [14] ὅ καὶ π. *MS. D. et cod. Moſq.* [15] ἀπαρτι *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* ἀπαρτίως *Corn.* [16] ἀπηρτησμένον *MS. D.* ἀπηρτισμένον *cod. Moſq.* τὸ ἀπητισμένον τε *Ald.* ἀπηρτισμένως *Corn.* [17] ὅτι δὲ καὶ *MS. D. cod. Moſq. et MS. St. et Chart.* τὸ δὲ καὶ οἱ *Ald.* τῷ *Corn.* [18] δὲ *omittit MS. D. cod. Moſq. et Ald.*

e. Vide Hippocr. L. de arte p. 629. 44. 637. 35. et in Mochlico p. 508. 16.

f. Nomen habet a vituli narium ſimilitudine, quam ſemen prae ſe fert, dicitur quoque ſilueſtris anagallis.

g. Vide doctam Foeſii p. 67. animaduerſionem.

h. Pro τῷ δὲ in MS. eſt ὅτι δὲ, quod in ἔτι δὲ lubenter mutauerim. Nam harum particularum alteram alterius locum occupare aliquando, in meis annotationibus in Xenophontem nuper docui. Optime autem hic conueniret ἔτι δὲ. Ferri tamen vtcumque poſſit ὅτι δὲ, ſed expungendo δὲ poſt μυρία. ST.

οἱ Ἀττικοὶ τὸν αὐτὸν τρόπον χρῶνται τῷ ὀνόματι. Μυρία δὲ παραδείγματα διὰ τῶν [1] σμικρῶν ὑπομνημάτων ἔχεις.

[1 2] Ἀπεβράσσετο) ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ἐπιδημιῶν [3] ἔτως Διοσκερίδης γράφει, καὶ [4] φησιν αὐτὸς δηλοῦσθαι [5] τῷ ἀπεβράσσετο, [6] τὸ ἀπεβήσσετο· [7] τῶν ἄλλων σχεδὸν [8] ἁπάντων ἀπεβήσσετο γραφόντων. Ὁ γάρ τοι Διοσκερίδης [9] ἔτος, [10] καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος, καὶ ὁ ἐπικληθεὶς Καπίτων, ἐκ τῆ συνήθες τοῖς ἄλλοις [11] ὀνόματα πολλὰ [12] μετεκόμισαν, ἐδὲν ἀλλοιότερον [13] δηλοῦντα τῆς ἀρχαίας γραφῆς· [14] ὧν ἀνάγκην ἔχομεν καὶ ἡμεῖς μνημονεύειν.

Ἀπιλήθη) συνεκλείσθη. [15] Ἴλλειν γὰρ τὸ συγκλείειν.

[16] Ἀπερχθῇ) ἀποκλεισθῇ.

[k] Ἀπόγονα) τὰ γόνιμα. Ἔνιοι δὲ ἤκουσαν τὰ ἄγονα.

[17] Ἀποκεκαρπωκὸς) ἀποβεβλαστηκός.

Ἀποκεκριμένησι) κεχωρισμέναις.

[l] Ἀποκηδέστερον) ἀφροντιστότερον.

Ἀποκναίειν) μάλιστα μὲν τὸ ἀποξύειν, ἤδη δὲ καὶ τὸ καταφθείρειν καὶ τὸ [18] κατισχναίνειν.

[19] Ἀπομυλήνας) [20] προβάλων τὰ χείλη [21] συνημμένους.

[m] Ἀπονενοημένως) ἀνεπισρέπτως.

Ἀπο-

[1] μικρῶν *MS. D. et cod. Mosq.* [2] ἀπεβρήσετο *MS. D.* ἀπεβρήσσετο *cod. Mosq.* [3] ἔτω *MS. D. et cod. Mosq.* ἔτος *Corn.* [4] φησι *Ald.* [5] τὸ ἀπεβρ. *MS. D.* [6] καὶ *pro* τὸ *Ald.* [7] τῶν ἄλλων σχεδὸν *MS. D.* [8] ἁπαντ. ἀπ. γρ. *haec desiderantur in MS. D.* [9] ἔτως *MS. D.* [10] δὲ ὁ *MS. D. et cod. Mosq.* [11] ἐνόματος *MS. D.*

i. Foes. conjicit Dioscoridem legisse vel ἀποβρήσσετο pro ἀποβήσσετο.

k. Vide L. II. epidem. p. 316. 11. et L. VI. epid. aph. 6. f. 8.

atque hoc modo Attici hoc nomine vtuntur: cuius plurima exempla in paruis commentariis habere poſſis.

Ἀπεβράσσετο) in quinto de morbis popularibus ſic ſcribit Dioſcorides, et ait ipſe hoc ἀπεβράσσετο verbo ſignificari et ἀπεβήσσετο, quum alii fere omnes ἀπεβήσσετο, hoc eſt, euenit, ſcribant. Dioſcorides enim, et Artemidorus cognomine Capito, ex eo quod aliis vſitatum erat, nomina multa tranſmutauerunt, nihil diuerſum ab antiqua ſcriptura indicatiua: quorum nobis quoque neceſſe eſt meminiſſe.

Ἀπιλλήθη) excluſus fuit, ἴλλειν enim claudere.

Ἀπερχθῆ) excluſus eſt.

Ἀπόγονα) foecunda, quidam intellexerunt infoecunda.

Ἀποκεκαρπωκὸς) quod omni fructu exhauſtum eſt.

Ἀποκεκριμένησι) ſeparatis.

Ἀποκηδέστερον) negligentius.

Ἀποκναίειν) maxime quidem abradere, ſed et corrumpere, et extenuare.

Ἀπομυλήνας) protendens labra compreſſim.

Ἀπονενοημένως) ſine reuerſione, (ſiue irreuertibiliter, vt ita dicam.)

12 μετεκοσμήσαν *MS. D. et cod. Moſq. ſed* μετεκομίσαν *Corn.* 13 δεινεύντα *MS. D.* δεικνύντα *cod. Moſq.* 14 ὧν καὶ ἀνάγκην *MS. D.* 15 ἰλλεῖν *MS. St. et Chart.* 16 ἀπερχνῇ *MS. D. et cod. Moſq.* 17 ἀποκεκαρπωκὲν) ἀποβεβλάϛηκεν *MS. D. et cod. Moſq. MS. St. et Chart.* 18 κατ' ἰσχναίσιν *Ald.* 19 ἀπομολήνας *MS. D.* 20 προσβαλὼν *MS. D.* προβαλλὼν *vulgg.* 21 συνηγμένως *MS. D. cod. Moſq. et Ald.*

l. Heſychius quoque ἀποκηδήσαντες, ἀφροντιϛήσαντες exponit.

m. Sic Hippocr. aegr. 2. L. II. epid. poſt ſt. peſtem in extremo ciborum faſtidio ſcribit πρὸς δὲ τὰ γεύματα ἀπονενοημένως εἶχεν.

[1] Ἀποπαλήσιος) ἀποπάλσεως. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ [n 2] ἀποπαλώσεται, ποτὲ μὲν τὸ ἐνεργητικὸν τὸ ἀποπάλλειν σημαίνει, καθάπερ [3] ἐν πρώτῳ τῶν γυναικείων· ἔστιν [4] ὅτε δὲ καὶ τὸ παθητικὸν τὸ [5] ἀποπαλήσεται, ὡς ἐν τῷ Περὶ Φύσεως ἀνθρώπου.

[6] Ἀπορέγει) προτείνει.

[7] Ἀποσαεὶς) [o] ἀποσβεσθείς.

[8] Ἀποσιτικὰ) ἀποσιτίας καὶ ἀνορεξίας ποιητικά.

[p 6] Ἀποσκήψεις) τὰς [9] ἀποσχάσεις, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νόσων τῷ μείζονι.

[8] Ἀποσκληρύνει) [9] ἀποσκελετεύει.

[q 10] Ἀποσπαρθάζεσιν) [11] σπαίρεσιν ἢ σφύζεσιν, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ [12] νόσων.

[r 13] Ἀπόσφαγμα) τὸ τρυγῶδες παρέγθημα, ὃ καὶ ὑπόσφαγμα.

[s] Ἀπτίσων) ὁλοσχερῶν, [14] εἰς ὁλοσχερῆ ἄλευρα [15] διηρημένων, [16] ἐλλιπῶς κεκομμένων, μὴ [17] ἀποβεβρασμένων τὸ πιτυρῶδες.

[t 18] Ἀπυρομήλη) τῇ [u 19] πυρῆνα μὴ ἐχέσῃ, [20] τετέσι, τῇ [21] μηλοτρίδι. Ἀρα-

[1] *ἀποπαλήσιος MS. D. et cod. Mosq.* [2] *ἀποπαλάσσεται MS. D. ἀποπαλώσσεται cod. Mosq.* [3] *ἐν τῷ πρώτῳ MS. D.* [4] *ὅτι δὲ τὸ MS. D. et cod. Mosq. ὅτι καὶ τὸ Ald. ὅτε Corn.* [5] *ἀποπαλάσσεται MS. D. et cod. Mosq.* [6] *ἀπόσκηψις MS. D. et cod. Mosq. ἀποσκήψει Ald. ἀποσκήψεις Corn.* [7] *ἀπόσχασις MS. D. et cod. Mosq.* [8] *ἀποσκηρύνει Ald. sed Corn. cum St. conf.* [9] *σκελετεύει MS. D. et cod. Mosq. Sequitur ἀπτίσων, ὁλοσχερῶν.* [10] *ἀποσπαρθάξαι MS. D.* [11] *ἀσπαίρεσιν Ald. sed Corn. conf. cum St.*

n. Foes. subſtituere mauult ἀποπαλώσεσθαι vel ἀποπαλλώσασθαι.

o. ἀποσβεσεὶς eſt apud Foeſium haud dubie ex operarum errore.

p. Suſpectus eſt locus Foeſio, qui ἀποσκίμψαι vel ἀποτύψαι, et pro ἀποσχάσεις ἀποσχάσαι legi iubet, prouocando ad L. II. de morb. p. 147. 6. et p. 153. 47.

q. Heſychius ἀποσπαράσσαι legiſſe videtur, quum eamdem Galeni adhibeat lectionem.

r. Cf. Plin. L. XXVIII. 14. hic enim intelligi poteſt ſanguis,

Ἀποπαλλήσιος) expulsionis, hinc et ἀποπαλλώσεται, id est, expelletur, aliquando quidem actiuum ἀποπάλλειν idem expellere significat, vt in primo de morbis mulierum: aliquando et passiuum ἀποπαλλήσεται expelletur, vt in libro de natura hominis.

Ἀπορέγει) porrigit.

Ἀποσαεὶς) exstinctus.

Ἀποσιτικὰ) quae fastidium cibi, et inappetentiam faciunt.

Ἀποσκήψεις) scarificationes (siue venarum sectiones) vt in primo de morbis maiore.

Ἀποσκληρύνει) exsiccat, indurat.

Ἀποσπαρθάζουσιν) palpitant, vel saliunt, vt in secundo de morbis.

Ἀπόσφαγμα) foeculenta colatura, quod et ὑπόσφαγμα dicitur.

Ἀπτίζων) integrorum, in integras farinas diuisorum, imperfecte fractorum, parte furfuracea non secreta.

Ἀπυρομήλη) acumen non habenti, hoc est, auriculario specillo.

[12] *Sequuntur nunc in MS. D. reliquae glossae,* ἀπτίζων, ἄλευρα, *etc.* [13] ἀποσφάλμα *MS. D. et cod. Mosq.* περὶ ἡθημα *id. Reliqua verba omittit MS. D. vsque ad* ὑποσφάγμα, *sed in margine ita exhibentur* τὸ τρυγῶδες περιήθημα, ὁ καὶ ὑποσφάλμα. [14] εἰς ὁλοσχ. *haec desunt in MS. D. et in cod. Mosq. sed aliquot lineis infra sequuntur scorsim.* ὁλοσχερῆ *Ald.* [15] διηρημμένα *cod. Mosq.* ἄλευρα διηρημένων *delet Aldus.* [16] ἐλιπῶς *MS. D.* [17] ἀποβεβρασμένα *MS. D. et Ald.* ἀποβρασμένων τὸ *Corn.* [18] ἀτορομύλη *MS. D.* ἀπυρωμήλη *Ald. et Corn.* [19] πυρὰν *MS. D. et cod. Mosq.* πυρίνα *Ald. et Corn.* [20] τετέσι *etc. desunt in cod. Mosq.* [21] μῦ *MS. D.* μιλοτρίδι *Ald.* μιλοτίδι *Corn.*

guis, qui suppositio vase pecudi iugulatae defluit et excipitur, et in cibum varia conditura formatur.

s. Hesychius, ἀπτίζων ἀκόπων, hoc est, μὴ κεκομμημένων.

t. Est ἀπυρομήλη pro ἀπυρηνομήλη aut ἀπύρηνος μῆλη, vt recte Foes. p. 88. obseruauit.

u. In

Ἀρακίδας) [1] πυρίνας [2] ἀρακίσκας. Ὄσπριον δέ ἐστιν ὁ ἄρακος.

x [3] Ἀρβύλαι) ὑποδήματα τὰ βαθέα.

y [4] Ἄργης) ὄφις τις ἔτως [5] ὀνομαζόμενος.

Ἄρδας) ῥύπος τίς καὶ ἀκαθαρσία. Καὶ ἀρδαλῶται, τὸ ὑποπάναι.

Ἀρθρικὸν) τὸν τοῖς ἄρθροις ἁρμόττοντα.

z Ἀρικύμων) ἡ ταχέως ἐγκύμων γινομένη.

a Ἄρις) ἐ μόνον τὸ ὄργανον, ἀλλὰ καὶ βοτάνη τις ἔτως ὀνομάζεται.

b Ἄρκτιος) ὁ [6] ἀπὸ τῆς ἄρκτου πνέων. Ἔνιοι [7] δὲ ἄρκτιον ἀντικρυς γράφουσιν.

c Ἁρμης) τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ ῥαφῆς.

d Ἁρμίος) παραχρῆμα. Δώριος δὲ ἡ λέξις.

e Ἀρρίας) ἐποχῆς ἐμμήνων.

Ἀρτίζωα) ὀλιγοχρόνια.

f Ἀρτίτομα) πανταχόθεν [11] ὁμαλά.

Ἀσκαρίδες) ἕλμινθες ἰσχναὶ καὶ [12] μακραὶ ἐν τῷ ἀπευθυσμένῳ ἐντέρῳ [13] γεννώμεναι.

Ἀσκὸς) [14] κεράμεις, ἕς καὶ [15] Πυριατὸς καὶ Φακὸς ὀνομάζουσιν.

Ἀσά-

[1] *πυρήνας MS. D. et MS. St.* [2] *ἀρακίδας, εἶδος ὀσπρίου quaed.* *ἀρακοῖσας MS. D.* *ἀρακοίσας Ald.* *ἀρακίσκας Corn.* [3] *ἀρβύλαι desideratur in MS. D.* [4] *ἄργης desideratur in MS. D.* [5] *ὀνομαζόμενον MS. D.* [6] *ἀπὸ ἄρκτου MS. D. et cod. Mosq.* [7] *δὲ καὶ ἄρκτιον MS. D.* [8] *ἁρὶς Ald.*

u. In MS. πορῆνας. Legitur etiam ita: Ἀρακίδας, εἶδος ὀσπρίου. ST. Galenus autem agit de hoc, de aliment. facult. L. I. c. 17. et 27.

x. Sunt Latinorum perones aut fœcci. Vnde, quod iis per lutum ingrediantur, vt arcte conſtrictis, ἀρβύλαι πηλοπάτιδες aut πηλοβάτιδες dicuntur.

y. Vide L. V. epid. p. 342. 11. et Foeſ. in oecon. p. 90.

z. Heſychius exponit hanc vocem per εὐσύλληπτος.

a. Notat vel inſtrumentum fabrile aut ſcobinam fabri, vide Plin. L. VII. c. 37. aut ὄργανον τεκτονικὸν Suidae, aut herbam, quam ἀρίσαρον vocant.

b. Forte ſcribendum eſt ἄρκτου

Ἀρακίδας) triticea legumina minuta: legumen enim eſt aracos.

Ἀρίβύλαι) calcei alti.

Ἄρυγης) ſerpens quidam ſic nominatus.

Ἄρδας) ſordes quaedam, et ſpurcitia, et ἀρδαλῶσαι, ſoedare.

Ἀρθρικὸν) articulis accommodatum.

Ἀρικύμων) quae cito praegnans fit.

Ἀρὶς) non ſolum inſtrumentum, ſed etiam herba quaedam ſic nominatur.

Ἄρκτιος) a ſeptemtrione ſpirans, quidam autem ἄρκτιον omnino ſcribunt.

Ἄρμης) futurae in capite.

Ἀρμίως) ſtatim, Dorica vox.

Ἀρρόιας) ſuppreſſiones menſtruorum.

Ἀρτίζωα) paruo tempore viuentia.

Ἀρτίσομα) vndecumque plana, aequalia.

Ἀσκαρίδες) vermes tenues, et longi in recto inteſtino geniti.

Ἀσκὸς) figulinas ollas, quas et πυριάτας, et φακὸς nominant. Ἀσά-

9 ἀρμίων *MS. D.* ἁρμίω *Ald.* ἁρμῶ *Corn.* 10 ἀρρόιης *MS. D. et cod. Moſq. Corn.* ἀρρόιας *32. 40.* 11 ὁμαλεῖα *Aldus.* ὁμαλᾶ *Corn.* 12 μικραὶ *vulgg.* 13 γενώμενοι *cod. Moſq.* 14 κεράμης *MS. D. et cod. Moſq.* κεράμας *ex coni. Corn.* 15 πυριατῆρας *MS. D. MS. St. et cod. Moſq. et Chart.* πυριάτας *Ald.*

ἄρκτον pro ἄρκτιον. Sic alibi oſtendere volens vocabulum, quo vox contextus exponitur, ipſummet in contextu a nonnullis ſcribi, vtitur aduerbio ἀντικρυς. ST. Foeſius ſcribi manult ἀρκτῆος, vel ἄρκεος, et intelligere videtur ventum, qui dicitur ἀπαρκτίας, ὁ ἀπὸ τᾶ πόλα κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων.

c. ἄρμης non inuenit Foeſ. apud Hippocrat. vnde ſuſpicatur Galen. legiſſe ἅρμας pro ἁρμονίας in L. περὶ ὀστέων φύσ. p. 61. 15. ἅρμη autem Heſychio exponitur, σύνοδας, σώματος ἁρμογή.

d. Apud Hipp. περὶ καρδίης p. 56. 16. ἁρμῷ ſcriptum eſt.

e. Contendit Foeſius vel ἀρρόιης aut ἀρρόιην legendum eſſe.

f. Locus indicatur περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τραυμάτων p. 747. 48.

Ἀσᾶται) τό, τε [g] [1] πυρῦται, [2] ὡς ἐν πρώτῳ γυναικείων· καὶ τὸ προσκόρως καὶ ἐπαχθῶς διατίθεται, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι.

Ἀτέραμνα) τὰ δυσκατέργαστα καὶ σκληρά.

[h] Ἄτρακτον) οὐ μόνον [3] τὸν εἰς τὸ ἱερουργὸν χρήσιμον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξύλον τοῦ βέλους.

Ἀττικὸν ἀγγεῖον) Ἀττικὴν χύτραν. Καὶ [i] [4] μήν ποτε τὸν καλούμενον ἐχῖνον.

[5] Αὐαντὴ [6] ἢ αὐαψὴ) τὶς ξηραντικὴ νόσος.

Αὐτίτην [7] οἶνον) τὸν [8] αὐτοετίτην, τὸν ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους.

Αὐτόδρομον) αὐτοκίνητον· ὡς ἐν τῷ Περὶ ἑβδομάδων.

[k] [9] Αὔτως) ματαίως.

Ἁφὰς) τὰ ἅμματα, παρὰ τὸ [10] ἅψαι.

Ἀφασσόμενα) [11] ψηλαφώμενα. Καὶ [l] ἀφησσαμένη, ψηλαφήσασα.

Ἀφράζει) ἀφραίνει, [12] ἀσυνετεῖ.

Ἀφρῦντα) ἀφρίζοντα, [13] πομφολυγώδη.

[m] Ἀφύει) ἀπολευκαίνεται, καὶ ὥσπερ ἀφύης τὸ χρῶμα

[1] πληρῦται *MSS. duo Iuntae MS. D. MS. St. cod. Mosq. et Chart.* [2] ὡς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν γ. *MS. D. et cod. Mosq.* γυναικῶν *Ald.* [3] τὸν εἰς τὴν ἱερουργίαν *MS. D. et MS. St. et Chart.* [4] μή ποτε *MS. D. cod. Mosq. et Ald. et Corn.* [5] ἀναντὴ *MS. D. et cod. Mosq. et Corn.* αὐαντὶ ἢ *etc. Ald.* [6] *Verba* ἡ ἀναψή τις *ignorat MS. D. et cod. Mosq.* [7] τὸν οἶον *MS. D. et cod. Mosq. sed* οἶνον *Corn.*

g. In MS. πληρῦται pro πυρῦται. Hippocrates περὶ ἱερῆς νούσου, Ἀνιᾶται δὲ καὶ ἀσάται παρὰ καιρὸν ψοχομένου τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ξυνισταμένου παρὰ τὸ ἔθος. Vbi animaduerte copulata ἀνιᾶται et ἀσᾶται, sicut copulavit Sappho ἄσαισι et ἀνίαισι in hoc odae initio, Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα, Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε, Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα Πότνια θυμόν. Quem locum ideo profero, quod quidam quid ἄσαισι valeret ignorantes, in ἄταισι perperam mutauerint, quam depravationem fero mihi veteres codices detexerunt. ST. Ἀσσάται legendum esse docet Foes. propter alphabeti seriem.

h. Lo-

Ἄσαται) et igneſcit, vt in primo de morbis mulierum, et faſtidioſa ſatietate, ac grauiter affectus eſt, vt in ſecundo de morbis maiore.

Ἀτέραμνα) difficilia ad conficiendum, et dura.

Ἄτρακτον) non ſolum eum, qui ad lanificium vtilis eſt, hoc eſt, fuſum, ſignificat, ſed etiam lignum ſagittae.

Ἀττικὸν ἀγγεῖον) Atticam ollam, aliquando quoque echinum appellatam.

Αὐαντὴ, vel αὐαψὴ) quidam deſiccans morbus.

Αὐτίτην οἶνον) vinum huius anni, praeſentis anni.

Αὐτόδρομον) quod per ſe monetur, vt in libro de hebdomadibus.

Αὔτως) ſtulte.

Ἄφας) vincula, παρὰ τὸ ἅπτω, id eſt, ab eo, quod eſt vincire.

Ἀφασσόμενα) fricata, et ἀφησαμένη, quae fricavit, vel contrectauit.

Ἀφάζει) deſipit, intelligendi expers eſt.

Ἀφρῶντα) ſpumantia, bullae modo tumeſcentia.

Ἀφύει) dealbatur, et tamquam aphyae colorem

[8] *αὐτοετέτην MS. D. et cod. Moſq.* *τὸν οἶνον αὐτοετίτην Ald.* [9] *αὔτως mataiῶς deſideratur in MS. D.* [10] *ἅπτεσθαι Corn.* [11] *ψηλαφάμενα καὶ ἀφησαμένη MS. D. et cod. Moſq. conſ. Ald.* [12] *ἀσυνετῶς Ald. et vulgg. Corn. c. St. facit.* [13] *πομπομφολυγώδη MS. D.* *πομφολυγγώδη cod. Moſq.*

h. Locus ſubindicatur *περὶ ἕψιος* p. 522. 5.

i. Repono *καὶ μήποτε*, quo genere loquendi vtetur infra in voce *παρθένιον*. Vſus eſt et Erotianus ſupra p. 18c. ST.

k. Deficit haec gloſſa in editione Aldi.

l. Forte legendum eſt *ἀφασσαμένη*. Habes etiam *ἐσαφάσας* et *ἐσαφᾶσαι* in *παραφᾶσαι*. ST.

m. Hippocr. *περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, καὶ ἀλγέει τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ἀφύει*. Vbi notandum obiter vulgatas editiones habere *χώρας* pro *κόρας*. Idem Hippocrat. *περὶ γυναικ.* L. II. *καὶ γλαμυροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσσοντες, καὶ τὸ χρῶμα ἀφυῶδες, καὶ φλυκταινοειδές*. Ceterum haec expoſitio verbi *ἀφύει* in vulgatis

χρῶμα ἴσχει. [1] Οὕτως δὲ καὶ [2] ἀφυῶδες [3] καλεῖ τὸ ἀφύης χρώματι ἐοικός.

Ἀχιλληιάδας κριθὰς) τὰς εὐτραφεῖς καὶ μεγάλας, ἀπό τινος Ἀχιλλέως ὠνομασμένας, [4] ὥς φασι, [5] γεωργῷ [6] Βαβρωνίῳ.

[11] Ἀψίῤῥοον) εἰς τὰπίσω ῥέον.

Ἀψυχεῖ) [7] λειποθυμεῖ. Καὶ Ἀψυχίη, ἡ λειποψυχία.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

[a 8] Βάχαρις) Λύδιόν τι μύρον.

[b] Βαλβὶς) κοιλότης παραμήκης.

[9] Βαλοῖος) ὁ ἀπὸ Βαλοίας πόλεως Μακεδονικῆς.

[c 10] Βδέλλῳ) ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ καὶ [11] δευτέρῃ [12] πρός τινων [13] ἐπιγραφομένων τὴν κιρσώδη Φλέβα [14] φησὶν ἔτως ὠνομάσθαι [15] Διοσκερίδης. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ κυρίως εἰρῆσθαι τὄνομα κατ' αὐτὸ τὸ ζῶον. Καὶ γὰρ [16] παρέτυχον ποτὲ τότε κατὰ [17] τὸ βιβλίον ἐκεῖνο λεγομένῳ καὶ ἀπορεμένων γε πολλῶν ἐπὶ τῶν [18] γινομένων, προέγνων ἐγὼ μόνος, ἐκ τοῦ γράμματος ὁρμηθεὶς, τἀληθές.

Βη-

[1] ἔτω καὶ *MS. D. et cod. Mosq.* [2] ἀφύες *Corn.* [3] καλεῖται τὸ *MS. D. et cod. Mosq.* καλεῖτο τὸ ἀφύες *Ald.* τὸ ἀφυεῖ *Corn.* [4] ὡς φησὶ *MS. D.* [5] γεωργὸς *MS. D. et cod. Mosq.* [6] Βαβαρῶν *MS. D.* Βαβρώνιε *cod. Mosq.* [7] λυποθυμεῖ *MS. D.* ἀφυχὶ λιποθυμὶ *Ald. et vulgg. sed Corn. recipit lect. St.* [8] βάκχαρις *iunta*, λίβιόν τι μύρον *Ald.* βάκαρις *Corn.* [9] βαλοίης *cod. Mosq.* Βαλεῖος *Corn. et quaedam exemplaria sic habere asserit Foes.*

gatis editionibus deprauatissima est: nam ἀφυὲς et ἀφυεῖ habent pro ἀφύης, vt ex veter. cod. auctoritate reposuimus. Porro pro καλεῖ legitur etiam καλεῖται. Sed malim καλεῖ sub. ὁ Ἱπποκράτης. ST.

n. Sic et Hom. Il. σ'. vers. 399. ἀψορρόα ὠκεανοῖο, quod Hesychius interpretatur ἀναπαλιν ῥέοντας καὶ ταχυῤῥόα.

a. Melius fortasse βάκχαρις. Ab hoc autem fit adiectiuum βακχάριον, vt ἔλαιον βακχάριον apud Hippocr. περὶ γυναικ. φύσ. et alibi. ST.

Occurrit

rem habet, ſic et ἀφυῶδες vocat aphyae colore ſimile.

Ἀχιλληιάδας κριθὰς) bene nutrita hordea, et magna a quodam Achille nominata, vt aiunt, agricola Babronii.

Ἀψίῤῥοον) retrofluens.

Ἄψυχεῖ) animo deficit, et ἀψυχίη animi defectus.

PRINCIPIVM B.

Βάκχαρις) Lydium quoddam vnguentum.

Βάλβις) concauitas oblonga.

Βαλοῖος) qui ex Valoea vrbe Macedoniae.

Βδέλλ.) in maiori de praedictione, et ſecundo, vt quidam ſcribunt, varicoſam venam ait ſic nominari Dioſcorides: mihi autem videtur proprie dici nomen de ipſo animali: etenim affui olim quum hoc diceretur in eo libro, et dubitantibus multis de his, quae fierent, ſolus ego ex ſcripto aggrediens praecognoui veritatem.

Βή-

[10] *βδέλλα cod. Moſq. βδέλλαν vulgg.* [11] *δευτέρῳ MS. D. et cod. Moſq. et Corn.* [12] *πρὸς τινος MS. D. et cod. Moſq.* [13] *ἐπιγραφόμενῷ Corn.* [14] *Φασὶν MS. D. et cod. Moſq. et Ald.* [15] *Διοσκυρίδην Ald. Διοσκεμίδῃ Corn.* [16] *παρέτυχεον MS. D. παρέτυχε cod. Moſq.* [17] *art. τὸ omitt. MS. D. et cod. Moſq.* [18] *γιγνομένων cod. Moſq.*

Occurrit etiam forma Βάκκαρις. Baccar autem ex Dioſc. L. III. c. 51. et Plin. L. XXI. c. 6. eſt herba odorata et coronaria, radice odorata, quibuſdam nardus ruſtica dicta vnguentaque ex ea radice fieri ſolita apud antiquos Ariſtophanes priſcae comoediae poeta teſtis eſt, ea autem falſo barbarica dicta et cinnamomo odore proxima.

b. Heſych. dicitur ἡ ἄφεσις τῶν ἵππων, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς εἰσοδοῦ καὶ ἐξόδου. Pollux c. 30. L. III. καμπτῆρ, τέλος καὶ τέρμα eſſe dicit, et Schol. Ariſt. τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκαρσίως ξύλον. Heſych. vero etiam βαθμὸς καὶ ἔρεισμα dicitur.

c. Locus hic Foeſio p. 120. admodum laborare videtur. Nam βδέλλαν non de vena varicoſa dici poſſe videtur, ſed proprie de animali. Ex ipſo loco prorrh. II. p. 419. 26. ſuam firmat ſententiam, et aſſerit ſe

ex

[1] Βηκίοις) προβατίοις.

[d] Βησσιακῇ) τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκῃ. [2]

[e] Βλακεύειν) ὀλιγωρεῖν.

Βλαβεραὶ) ὑγραὶ, [3] μυξώδεις.

[4] Βληχρὸν) ὄσπριόν τι, [5] ὃ καὶ βλήχιον γράφεται.

[6] Βοάνθεμον) τὸ [7] βόφθαλμον. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ χρυσάνθεμον ὀνομάζεται. [8]

[f] Βόλβιον) οἷον ἔστι τὸ αὐτὸ, Ἱπποκράτης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν [9] γυναικείων διδάσκει. Κακῶς ἔν τινες [10] τὸν νάρκισσον ᾠήθησαν δηλοῦσθαι διὰ [11] τὸν βολβόν.

[g] Βολβιτία) τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν [12] βομβύλια προσαγορευόμενα. Γένος δέ ἐστι τοῦτο μικρῶν πολυπόδων.

Βολιτὸν) βόλβιτον.

[h] [13] Βομβύλιον) ἔκπωμά τι στενὸν ἔχον τὸ στόμα, ἢ πῶμα, παρὰ τὸ [14] βομβεῖν ὠνομασμένον.

[i] Βοὸς θαλασσίᾳ) σελαχώδης ἐστὶν ὁ [15] ἰχθὺς ἅτος.

[16] Βοτράχῳ) τῷ βατράχῳ [17] λέγει. Τινὲς δὲ [18] αὐτικρυς βατράχῳ γράφουσιν.

[k] [19] Βυβάλιος) [20] συκῆ ἄγριος.

Βυκέ-

[1] *βηκείοις MS. D.* [2] *ἔτως addit MS. D. cod. Mosq. et Ald. sed Corn. delet.* [3] *μυξώδη Ald.* [4] *βληχρίη MS. D. βληχρολη, ὄσπριόν τι ὃ καὶ βληχρὸν γράφεται MS. St. et Chart. βλῆχρον λέγεται cod. Mosq.* [5] *Aldus delet ὃ κ. βλ.* [6] *βοάνθιμον MS. D.* [7] *βοόφθαλμον MS. D. et cod. Mosq.* [8] *Sequitur in MS. D. βάβαλλιον τὴν ἀγριοσυκήν.* [9] *γυναικῶν Ald.* [10] *τὸν ἄρκισσον MS. D.*

exGaleno ostendisse in prorrh. 2. annotationibus, quomodo hirudo cruentarum faucium causa esse possit.

d. Foes. locum subnotari coniicit epid. L. VII. p. 366. 3. *τῇ γραίῃ βηχικῇ περὶ ἐνάτην*, vetulae tussiculosae sub nonum diem; Vbi *βησσιακῇ* pro *βηχικῇ* Galenum legisse existimat.

e. Hesych. interpretatur, *διατρίβει, ληρεῖ, μωραίνει, νωθρῶς τι ποιεῖ, ῥᾳθυμεῖ, μαλακίζεται*, et a *βλάκος* pisce deductum scribit.

f. Locus est de mul. II. p. 284. 12.

g. Βολίταινα quae et *ὄζολις* dicitur ab Aristot. H. A. L. IV. c. 1. ob grauiorem odorem, apud Athen. autem L. VII. *βολβοτίνη* dicitur polypodis species *παρὰ τῷ βολβίτῳ*,

Βηκείοις) ouibus.

Βησσιακὴ) ex Beſſis in Thracia.

Βλακεύειν) paruipendere.

Βλαβερὰ) humidae, mucoſae.

Βληχόον) legumen quoddam, quod et βλήχιον ſcribitur.

Βοάνθεμον) bouis oculus, quod item chryſanthemon nominatur.

Βόλβιον) quale ipſum eſt, Hippocrates docet in libro * de morbis mulierum. Male igitur quidam bulbi nomine narciſſum ſignificari putauerunt.

Βολβίτια) quae a multis βομβύλια appellantur, genus autem eſt hoc paruorum polypodum.

Βολιτόν) ſtercus boum.

Βομβύλιον) poculum quoddam anguſtum os habens, vel potio, ſiue poculum a reſonando dictum.

Βοὸς θαλασσίε) bouis marini, cartilaginoſus eſt hic piſcis.

Βοτράχε) ranae dicit, quidam autem omnino βατράχε ſcribunt.

Βεβάλιος) cucumer agreſtis.

Βεκέ-

* ſecundo.

[11] τὸν βολβόν *Aldus.* [12] ὀσμυλία *MS. D.* ὡς μηλία *Ald.* βομβυλία *ex coni. Corn.* [13] βομμυλίον *Ald.* βομβύλιον *Corn.* [14] βολβεῖν *Ald.* βομβεῖν *retinet Corn.* [15] ἰχθὺς *Ald.* [16] βατρ. *haec gloſſa in MS. D. poſt* ἀρτηρίας *ponitur, et ſic in cod. Moſq.* [17] λέης *MS. D.* [18] ἄντικρυς *MS. D.* [19] βεβάλις *MS. D.* [20] σίκυος ἄγριος *MS. D.* σίκυ ἄγριος *cod. Moſq.* σίκυς *Corn.*

βίτῳ, a ſtercoris bubuli graviſſimo odore.

h. Suidas exponit σκεῦος ϛρογγυλοειδὲς, et Pollux deducit παρὰ τὸ βομβεῖν ἐν τῇ πόσει. Heſychius interpretatur, ποτηρίε γένος κατὰ μικρὸν ποτὸν ϛάξαντος, ὅθεν διὰ τὸν ἦχον ἔτω κεκλῆσθαι. Cf. Paulus L. III. c. 9.

i. Hos piſces planos vocat Plinius H. N. L. IX. 24. Ariſtot. H. A. L. V. 5. VI. 12.

k. Heſychius exponit ἄγριος σίκυς παρὰ τῷ Ἱπποκράτει, et γυναικὸς μόριον, pudendum muliebre.

l Βακέρας) ἡ [1] [2] τῆλις. [m] [3] Μενηθεὺς ἐν ταῖς ὀνομασίαις τῶν φαρμάκων, καὶ τὴν [4] ἀναγαλλίδα ἔτως προσαγορεύεσθαί φησι.

[n] [5] Βπρίστης) τό, τε ζῶον τὸ τῇ [6] κανθαρίδι παραπλήσιον, [7] ἔτι δὲ καὶ [8] τι λάχανον ἄγριον, ὃ μέμνηται [o] [9] Διοσκορίδης [10] ἔν τε τῷ πρώτῳ τῶν ὑγιεινῶν [11] καὶ ἐν τῷ Περὶ λαχάνων.

Βρῆγμα) τὸ μετὰ βηχὸς [12] ἀναπτυόμενον, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νόσων τῷ μείζονι. Καὶ [13] βρήσσειν, τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν. [14] Ἔνιοι δὲ ταῦτα χωρὶς τοῦ γράφουσιν.

[p] [15] Βρόγχης) τῆς χονδρώδους ἀρτηρίας.

[q] Βρυγμὸς) ὁ ἀπὸ τῶν ὀδόντων [16] συγκρουομένων ψόφος. Καὶ [17] βρύχειν, τὸ ἔτως ψοφεῖν.

[18] Βύζην) ἀθρόως ἢ [r] πυκνῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

[s] [19] Γαλιάγκωνες) οἱ [20] σμικρὸν μὲν καὶ ἄτροφον ἔχοντες τὸν βραχίονα, τὰ δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα, [21] ὀγκωδέστερα, ὥσπερ καὶ αἱ [22] γαλαῖ. Οἱ δὲ φάσκοντες γαλῆν

[1] *βακέρων MS. D.* [2] *τίλις Ald.* [3] *Μενοθεὺς δὲ ἐν MS. D. μὲν Ὀθεὺς δὲ ἐν cod. Mosq.* [4] *ἀγαλλίδα ἔτω cod. Mosq.* [5] *βέπρησις MS. D. et Ald. βπρήσης cod. Mosq.* [6] *κανθερίδι παραπλήσιον, κατά etc. MS. D.* [7] *ἔτι δὲ ignorat MS. D. καί τε cod. Mosq.* [8] *τε λάχανον ἄγρ. Ald. κατὰ τὶ Corn.* [9] *Διοκλῆς MS. D. et cod. Mosq.* [10] *ἔν τι τῷ MS. D.* [11] *καὶ τῷ MS. D. omis. ἐν, et cod. Mosq.*

l. Plinius H. N. L. XXIV. 19. telin vocari ſcribit, aliis carphos, aliis buceras, aliis aegoceras, quoniam corniculis ſemen eſt ſimile nobis filiciam.

m. Infra ad vocem Ἰνδικὰ vocatur Μενεθεύς. ST. Μενηθεὺς eſt in impreſſis, quamquam inferius in dictione Indica legitur in impreſſis μενεθεὺς. Illic tamen in MSS. legitur μενεσθεὺς. I.

n. Bupreſtin animal eſſe ſcarabaeo longipedi ſimillimum, ſcribit Plinius L. XXX. c. 4., quod fallat inter herbas boues maxime, deuoratumque ita inflat vt rumpat. Laudat, quoque bupreſtin Graecos

Βακέρας) foenum graecum. Menithaeus in appellationibus medicamentorum, et anagallidem ſic appellari ait.

Βαπρίζης) eſt animal cantharidi ſimile, eſt et quoddam olus agreſte, cuius mentionem facit Dioſcorides in primo de ſanitate tuenda, et in libro de oleribus.

Βρῆγμα) quod cum tuſſi exſpuitur, in primo de morbis maiore, et βρήσσειν cum tuſſi exſpuere, quidam haec ſine litera ῥ ſcribunt.

Βρόγχης) cartilagineae arteriae.

Βρυγμὸς) ſtridor, qui ex dentibus colliſis efficitur, et βρύχειν ſic ſtridere.

Βύζην) cumulate, vel denſe.

PRINCIPIVM Γ.

Γαλιάγκωνες) qui paruum et gracile habent brachium, partes autem circa cubitum turgidiores, vt muſtellae:

[12] ἀναπτιόμενον *Ald.* [13] βήσσειν *MS. D. et cod. Moſq.* [14] ἔνιοι ταῦτα *MS. D.* [15] βόγχης *MS. D.* [16] συγκρεμένος *MS. D. et cod. Moſq. et Ald.* [17] βρέχειν *Aldus.* [18] βύζειν *MS. D.* βυθίζειν *cod. Moſq.* [19] γαλλιάγκωνες *MS. D. et cod. Moſq. Ald. cum duplici γ.* [20] μικρὸν *MS. D.* [21] οἰαδέτερα *MS. D.* [22] γάλον *cod. Moſq.*

Graecos repoſuiſſe in cibis L. XXII. c. 22. Bupreſtis oleris meminit Theoph. in hiſt. plant. L. III. c. 8. Infeſtantur quoque equi ab his animalculis. Vide Hippiatric. L. II. p. 219.

o. Codd. duo vetuſtiſſimi graeci habent in loco Diocles, cuius Galenus ſaepius meminit in libris de Alimentorum facultatibus, citans librum eius de ſanitate tuenda, et in quarto de articulis, comm. 23. citans librum de oleribus. I.

p. Locus eſt περὶ ἀνατομῆς p. 54. 29. vbi tamen exiſtimat Foeſ. βρογχίης legendum eſſe.

q. βρήσσειν quod et βήττειν. Locus eſt ſupra p. 448. lit. d. adductus. v. Reineſ. varr. lectt. L. II. c. 10. p. 207.

r. πυκνῶς, quam dictionem aliqui vertunt frequenter. I.

a. Apud Hippocratem priore loco male γαλιάγκωνες, poſte-

γαλὸν τὸν [1] χονδὸν ὀνομάζεσθαι, καὶ [2] τοῦτό γε κεῖσθαι τῷ ὀνόματι, τάχα ἂν δόξειαν παρακεῖσθαι. Οὐ γὰρ [3] γαλιάγκωνας, ἀλλὰ [4] γαλιοβραχίονας ἔχρῆν [5] αὐτὸ ὀνομάζεσθαι.

Γαμψὸς) καμπὰς ἔχοντας τινάς.

[b] Γαυσὸς) κυρτὸς [6] εἰς τὸ ἔξω.

[c] [7] Γιγγλύματα) ἀντεμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς θύραις οἱ [8] γιγγλυμοί.

[d] Γῇ σμηκτίδι) τῇ κιμωλίᾳ.

Γῇ [9] κεραμίτιδι) τῇ [10] ἀργίλῳ.

[e] [11] Γῇ χαλκίτιδι) ἐδὲν πλέον δηλοῖ τῆ [12] χαλκίτεως.

Γήχυτον) τὸ ἔξωθεν μέρος τῆς γῆς, τὸ [13] μαλακὸν καὶ ἥκιστα λιθῶδες.

[f] Γλαμυροὶ) γλημώδεις καὶ ὑγροί.

[g] Γλοιάζειν) τὸ ἐπιμύοντας [h] [14] παραδύνειν τὰς ὀφθαλμούς. Καὶ τὸ [15] γλοιωδῶς ἀνάλογον, [16] ὡσεὶ καὶ νυσακτικῶς [17] ἔλεγον.

[i] Γλυκύμης) Βοτάνης τῆς [18] γλυκυῤῥίζης καλουμένης.

Γόγ-

[1] *κονδὸν MS. D. cod. Mosq. et Ald. χωλὸν Foes. χολὸν vulgg. κονδὸν, κόνδυλον vide* κύβιτον. *Corn.* [2] *διὰ τοῦτο συγκεῖσθαι τοὔνομα Foes. et vulgg.* [3] *γαλιάγκωνας MS. D. et cod. Mosq.* [4] *γαλιοβραχίονας MS. D. et cod. Mosq.* [5] *αὐτὰς MS. D.* [6] *εἰς τὸ MS. D. et cod. Mosq. εἰς τὸ ἔσω Ald.* [7] *γεγιγγλύματα MS. D. γιγγίγλυματα vulgg. et Ald.* [8] *γιγγλυσμοί. Corn. retinet St. lect. v. Hipp. 28. 2. 7.* [9] *κεραμήτιδι MS. D.*

posteriore recte γαλιάγκωνες scriptum est in locis valde vicinis ἐν τῷ περὶ ἄρθρων. S T. Foes. χώλον, mutilum, decurtatum quasi μυέρον pro κόνδον ex coniectura sat felici reponit.

b. Hesychius interpretatur σκαμβὸν, στρεβλόν.

c. Recte Foesius asserit γεγιγγλύμωνται scribendum esse propter alphabeti seriem et propter locum Hippocr. de artic. p. 617. 18.

d. Apud Hippocratem habemus σμηκτρίδι. Sic tamen infra in hac voce σμηκτίδα γῆν fine ρ scribet, et ita scripsit Erotianus quoque supra p. 352. Quantum autem ad ἄργιλλη more Latino scribi λλ deberet. S T.

e. Vi-

ſtellae: qui autem aiunt γαλὸν brachium nominari, et hoc poſitum eſſe nomine, fortaſſis videri poſſint male intelligere, non enim γαλιάγκωνας, ſed γαλιοβραχίονας oportebat ipſos nominari.

Γαμψάς) curuaturas habentes quaſdam.

Γαυσὸς) curuatus in partem exteriorem.

Γιγγλύματα) contrario modo ineunt inter ſe, vt in ianuis cardines.

Γῆ σμηκτίδι) cimoliae, id eſt, albae cretae.

Γῆ κεραμιτίδι) argillae.

Γῆ χαλκίτιδι) nihil plus ſignificat, quam chalcitis lapis.

Γήχυτον) exterior pars terrae, quae mollis eſt, et minime lapidea.

Γλαμυροὶ) aquoſi, et humidi.

Γλοιάζειν) conniuentes verſare oculos, et γλοιώδως per ſimilitudinem, dormitantes, (vt eo vtar vocabulo) dicebant.

Γλυκύμης βοτάνης) glycyrrhizae, vel dulcis radicis appellatae.

[10] ἀργιλώδη *MS. D. et cod. Moſq.* [11] χαλκίτις *MS. D. et cod. Moſq.* [12] χαλκίτε *MS. D. et cod. Moſq.* [13] μαμακὸν *Aldus.* [14] περιδίνειν *MS. D. cod. Moſq. et Chart.* [15] γλοιὸς *MS. D. cod. Moſq. et vulgg.* [16] ὡς εἰ *MS. D.* ὁσεὶ *vulgg.* [17] ἔλεγε *MS. D.* [18] γλυκυρίζης *MS. D. et Ald.* γλυκυσίδης *Chart. ap. Hipp.*

c. Vide Hippocr. de fiſtulis p. 519. 15.

f. Hippocr. περὶ γυναικ. 2. καὶ γλαμυροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσσοντες. Ibidem καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγροὶ γλαμυροί. ST. Heſ. γλαμᾶν per λημᾶν explicat et Ariſtophanis Scholiaſtes ὁ ἔχων τὰς ὀφθαλμὰς μεστὰς ἀκαθαρσίας ὁ λημῶν in concion. p. 491. Suid. quoque ὁ λημῶν τὰς ὀφθαλμὰς καὶ διύγρους ἔχων.

g. Heſych. exponit τὸ καταφερόμενον εἰς ὕπνον ὑπομύειν τοῖς ὄμμασιν, καὶ καταλλωπεῖν, ἢ διεγγελᾶν.

h. Scribendum puto παραδινεῖν, aut potius περιδινεῖν, ST.

i. Apud Hippocr. in vulgg. editt. γλυκυσίδης, non γλυκύμης inuenio ἐν τῷ περὶ ἐπικυήσεως, Καὶ πινέτω γλυκυσίδης ῥίζαν. ST. Qua de vide Dioſc. L. III. c. 157.

k Γόγγρωνα) [1] βρογχοκήλην, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πρέμνοις τῶν δένδρων ἐπιγινομένων τροχγύλων ἐξοχῶν, ὡς καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ φυτῶν, ὧδὶ λέγων, Ἔνια δὲ καὶ ἴσχει τὰς καλουμένας ὑπό τινων γόγγρας, ἢ τὸ [1] ἀνάλογον, οἷον ἡ ἐλαία.

m [2] Γογγύλιον) [3] τροχγύλον, καὶ [4] γογγυλίδια, τὰ [5] σμικρὰ σφαιρία, ὥσπερεὶ καταπότια.

n Γριφόμενα) ἐπανειλέμενα. [6] Παρὰ τὸν γριφὸν, τὸ ἁλιευτικὸν δίκτυον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

a [7] Δαίτιδες) [8] μεγάλαι λαμπάδες b καιόμεναί τε [9] καλῆνται. Καταχρωμένοις δέ ποτε σημαίνει καὶ τὴν τῆ σκορόδῳ κεφαλὴν, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἀγλίθων συγκειμένην, παραπλησίως συνδεδέσθαι ταῖς [10] λαμπάσιν.

c Δακτύλιος) κύκλος, τροχίσκος, ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων.

Die-

[1] *βρογχοκήλην MS. D. et in fine* ἐλάα *Ald.* [2] *γογγυλὶς MS. D. et cod. Mosq.* [3] *τροχγυλὴ MS. D.* τροχγύλιον *Aldus.* [4] *γογγυλίδι MS. D.* [5] *μικρὰ MS. D. et cod. Mosq.* [6] *περὶ Aldus.*

k. Apud Hippocr. epid. VI. legitur *αἱ γόγγρωναι*, vbi Galenus *γογγρώνας* vocari ait *τὰς περιφερέσερας ἐξοχὰς μετὰ σκληρότητος, οἵαπερ εἰσὶν αἱ γινόμεναι τισι τῶν δένδρων ἐπιφύσεις, ἃς καλῆσι γόγγρας*, quibus verbis idem Theophrasti testimonium subiungit. Addit etiam se inuenisse qui dicerent se inuenisse quosdam *γογγρώνας* appellantes eiusmodi *σκληρότητας, ὅταν ἐν τραχήλῳ συιῶσι*. At hic legitur *γογγρώνια* tamquam a nominat. *γόγγρων*. Hesych. *γογγρώνη, ἀποσήμα ἐν φαρύγγι*. ST.

l. *ἢ τὸ ἀνάλογον*, id est, vel quod proportione respondeat, s. gongris. I.

m. MS. *γογγύλιον, τροχγύλον. Γογγυλὶς, τροχγύλη. Καὶ γογγύλια, τὰ μικρὰ*. In L. *περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν* legitur *καὶ γογγυλίδας διέφθας ποίεων*. ST.

n. Vide Foes. p. 142.

a. Inuenitur et alia lectio huic contraria, *δαιτίδα μίκραν λαμ-*

Γόγγρωνα) tumorem* gulae (ab eminentiis rotundis, quae in truncis arborum naſcuntur, vt Theophraſtus in primo de ſtirpibus, ſic inquiens: Nonnullae autem gongros a quibuſdam vocatos habent, vel quod pro arboris natura reſpondeat,) vt olea.

Γογγύλιον) rotundum, et γογγυλίδια, parui globuli, vt pillulae.

Γριφόμενα) quae inuoluuntur, dictum a gripho, quod eſt rete piſcatorium.

PRINCIPIVM Δ.

Δαίτιδες) magnae lampades, ardenteſque vocantur, abutentibus autem aliquando ſignificat etiam allii caput, eo quod ex multis ſpicis compoſitum colligatur, vt lampades.

Δακτύλιος) circulus, rotula, in libro de ſterilibus.

* bronchocelen.

[7] δαιτίδαι MS. D. δατίδα vulgg. et Aldus. [8] μικραὶ MS. D. cod. Moſq. Corn. vel cum St. vel mauult δαιτίδα μικρὰν λαμπάδα. [9] δαῖταϛ MS. D. et cod. Moſq. δεῖταϛ Aldus. [10] λαμπάσι cod. Moſq.

λαμπάδα. Ac certe δαιτὶς diminutiuum eſſe videtur a δαιτὴ, ideoque ratione non caret haec lectio. Sed et haec verba καιόμεναί τε καλὲνταϛ, quae dimidium hexametrum efficiunt, mihi ſunt ſuſpecta. Ac videri poſſint duo haec vocabula καιόμεναί τε reliquiae eſſe verſus Homerici, quem citaui ſupra p. 132. p. Quod ſi verum eſt, omiſſa hic aliquot verba fuerint. ST. Haec gloſſa in MS. Doru. poſt δακτύλιος poſita, adeoque eſt ſecunda, quum in editis prima ſit, et ſic quoque Iunta edidit.

b. καιομένεταϛ δεῖταϛ eſt in impreſſis Aldinis, MSS. quidam codd. habent καίομεναιταϛ δαιταϛ, id eſt, ardentes lampades. Locus Homeri Iliados λ et ρ. I.

c. Mauult δακτύλιον, κύκλον et τροχίσκον Foeſius ex Hipp. περὶ γυναικ. φύσ. pag. 230. 46.

d [1] Διέδρος) διαφανὴς, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νόσων τῷ μείζονι.

[2] Διακνέει) ὅπερ καὶ ἀποκναίει. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ διακναίει λέγεται.

Διαπεπληγμένα) τὰ ἐπὶ πολὺ κατὰ τὴν [3] πλεχάδα διεξῶτα. [4] Πλεχὰς δὲ τὸ μεταξὺ τῶν σκελῶν τῆς ἐκφύσεως.

Διάσημα) τὴν ὥσπερ ἐρίοις ἐοικυῖαν [5] αὐτῶν τῶν σωμάτων σύνθεσιν.

e [6] Διαξομωτρίδα) μήλην τὴν [7] διαξέλεσαν.

Διαφλύξιες) ὑπερβλύσεις.

f [8] Διαφλυχθεῖσα) διαχυθεῖσα, [9] ὑγρανθεῖσα.

Διαφλυχθὲν) ὑγρανθὲν.

Διαφλύοντα) ὑγραίνοντα.

Διάφορος) ἀφορίζων.

Διὰ χωρίς) ἀπὸ διασήματος.

g [10] Διδύμη) ῥίζα τῆς βοτάνης, ἥτις καὶ [11] ὄρχις [12] ὀνομάζεται.

Διεβλήθησαν) ἐξηπατήθησαν.

Διῆσαι) h διασεῖσαι. Ἐν δευτέρῳ τῶν γυναικείων δηλοῖ καὶ τὸ [13] διηθῆσαι καὶ τὸ [14] διελεῖν.

[15] Διίδρος) i [16] νοτηρὰ καὶ διϊδρῶσα.

Δίκλειδος) k [17] διμερὴς· ὡς δύνασθαι τὰ κάτω μέρη [18] κεκλεισμένα τὸ ὑπερκείμενον ἀνοίξαι.

Δι-

[1] διάνδρος *MS. D. et Aldus.* διάναρος *cod. Mosq. Corn. cum St. fecit.* [2] διακναίει *MS. D. et cod. Mosq.* [3] πλεχάδα *MS. D. et Aldus.* [4] πλεχὰς *MS. D. et Aldus.* [5] αὐτῶ τῶν *MS. D. et cod. Mosq.* αὐτῷ *Aldus.* [6] διαξαμωτρίδα μάλισα *Ald.* [7] διαξέλεσαν *MS. D.* [8] διαφλυθεῖσα *MS. D. et Aldus.* διαφλυχεῖσα *Corn.* [9] ὑγρανθεῖα *cod. Mosq.*

d. Fortasse non διέδρος sed διύδρος legendum. ST. Aut διαΐθρος, aut δίαιρτρος propter alphabeti seriem ex Foes. sententia et loco περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 201. 16. Hesychius interpretatur, διαφανὲς, καθαρὸν, δίυγρον.

e. Est proprie specillum, quo os clausum diducitur, vi etymi.

f. Hae glossae usque ad δία-

Διέδρος) tranſpareus, in ſecundo de morbis maiore.

Διακνέει) idem quod moerore afficit, quod ipſum et διακναίει dicitur.

Διαπεπλημμένα) multum circa crurum exortum divaricata, πληχὰς enim, quod inter exortum crurum intereſt.

Διάσημα) tamquam lanis ſimilem corporum ipſorum compoſitionem.

Διασομωτρίδα) ſpecillum dilatans.

Διαφλύξιες) effuſiones.

Διαφλυχθεῖσα) perfuſa, humectata.

Διαφλυχθέν) humectatum.

Διαφλύοντα) humectantia.

Διάφρος) ſpumans.

Διὰ χωρίου) ex interuallo.

Διδύμη) radix herbae, quae et ὄρχυς nominatur.

Διεβλήθησαν) decepti fuerunt.

Διῆσαι) concutere, in ſecundo de morbis mulierum ſignificat tranſcolare, et diuidere.

Δίιδρος) humida, exudans.

Δίκλειδος) bipartitus, vt poſſit inferiore parte clauſa ſuperpoſitam aperire.

10 διδύμα *MS. D. et cod. Moſq.* 11 *ſic et MS. D. et cod. Moſq.* ὄρχυς *Iunta.* 12 λέγεται *MS. D.* 13 διηθῆσαι *MS. D. et cod. Moſq.* 14 διρθεῖν *MS. D.* διελθεῖν *cod. Moſq.* 15 δίερδρος *MS. D.* δίδρος *Chart.* 16 νοτρὰ *cod. Moſq.* νοτέρα *Chart.* 17 διμερᾶς *Chart.* 18 κεκλυσμένον *MS. D.*

διάφρος in quibuſdam editionibus coniunctae ſunt.

g. Sic nominatur, quia gemina ſit radice bulboſa, duplici et teſticulis ſimili, vnde διδύμιος Heſychio dicitur.

h. Forraſſe poſt διασείσαι ponenda dumtaxat hypodiaſtole, at vero τελεία σιγμὴ poſt γυναικείων. ST. Διῆσαι ἢ διασῆσαι legiſſe Galenum coniicit Foeſius.

i. Reponendum puto νοτερὰ, vt cum apud alios, tum apud Hippocratem legitur περὶ φύσ. παιδ. ST. In loco Hippocr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν eſt δίυδρος p. 201. 16.

k. Repono διμερᾶς. Exponit enim δίκλειδος θύρης, quod eſt

l [1] Δίκρεν) τὸ οἷον δίκρανον, ὅπερ καὶ [2] δυσχιδὲς ὀνομάζεσι. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ [3] ἤδικρον δηλοῖ.

m [4] Δίοπτος) νεὼς [5] ἐπιμελητής. Παρὰ τὸ διοπτεύειν ἢ διέπειν τὰ ἐν αὐτῷ.

n [6] Διορώσιος) τῆς εἰς τὸ ὀρῷῶδες καὶ ὑδατῶδες μεταβολῆς.

o [7] Δίπνος) [8] τρήματα τῶν εἰς τὰ κενὰ [9] συντετρημένων, καὶ οἷον κατὰ δύο σώματα ἀναπνεόντων.

p [10] Δόρπῳ) τῷ δείπνῳ.

q [11] Δραπτὰ) [12] ἐσπαραγμένα.

r [13] Δυσανίης) Κριτίας ἐν τῷ περὶ Φύσεως [5] ἔρωτος ἢ [14] ἀρετῶν ὅτως ἐξηγεῖται [15] τὸνομα. [16] Δυσανίης δέ ἐστιν ὅς τις ἐπὶ τοῖς [17] σμικροῖς ἀνιᾶται, καὶ ἐπὶ τοῖς μεγάλοις μᾶλλον [18] ἢ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἢ πλείω χρόνον.

rr Δυσήνιος) ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος. [19]Ἐστι δὲ καὶ ὁ δυσχαλίνωτος ἢ ὁ δυσκολώτατος.

ΑΡΧΗ

[1] δίκραιον *Corn. 28. 2. 4.* [2] δισχιδὲς *MS. D. et cod. Mosq.* [3] ἢ δίκρεν *MS. D. et cod. Mosq.* ἤδικρον *Chart.* [4] διοπτὸν τὸ διαφαινόμενον *Aldus.* [5] ἐπιμελεῖται *MS. D. et cod. Mosq.* ἐπιμελειτὴς *Ald.* διοπτὸς, διαφαινόμενος *vulgg.* [6] διορώδιος *MS. D.* διωῤῥώσιος *vulgg.* [7] δίπνοον *MS. D.* [8] τρήματιον *MS. D. et cod. Mosq.* [9] συντετρημμένων *cod. Mosq.* συντετραμένων *vulgg.*

est apud Hippocratem ἐν τῷ περὶ ἄρθρων. Sed fieri potest, vt ita scripserit Galenus, δικλεὶς θύρα, ἢ διμερής. ST. Vide Foes. p. 165.

l. Legimus δικρᾶν apud Hippocr. ἐν κωακαῖς προγν. Alibi autem δίκραιον, pro quo fortasse hic perperam scriptum est ἤδικρον. ST. Vide Foes. p. 166.

m. In MS. Δίοπτον, τὸ διαφαινόμενον. Adstipulatur tamen Erotianus expositioni, quam habemus, nisi quod διοπῷ fine τ scribit, supra p. 118. ST. Lectionem δίοπος praefert Foesius, et in fine mavult ἐν αὐτῇ.

n. Fortasse διορρώσιος scribi debet. ST. Sic et διορῥῶσθαι et διορᾶσθαι et διαρέειν et διαρεῖσθαι ab Hippocrate vsurpatur pro sanioſum aut serosum fieri, sero dilui ac veluti permingi.

o. Quaedam exempl. δίπνοα τρήματα) cum Foesio. Apud Hesychium non τρήματα, sed δίπνοια τραύματα, ἐς κενὰ

Δίκρᾶν) tamquam biceps, quod et bifidum dicitur, quod ipſum etiam ἤδικρον ſignificat.

Διόπτος) templi curator, παρὰ τὸ διοπτεύειν ἢ διέπειν, id eſt, a diſpiciendo, vel curando, quae ſunt in ipſo.

Διορῥώσιος) in ſeroſum, et aquoſum mutationis.

Δίπνοον) foramen paruum eorum, quae ad vacua perforata ſunt, et tamquam duobus oribus reſpirant.

Δόρπᾰ) coenae.

Δραπτὰ) dilacerata.

Δυσανίης) Critias in libro de manu amoris, vel virtutum, ſic exponit nomen, δυσανίης autem eſt quicumque propter parua triſtatur, et propter magna magis, quam alii homines, vel diutius.

Δυσήνιος) qui non facile triſtatur, eſt autem et difficulter frenabilis, et moroſiſſimus.

ΑΡΧΗ

[10] *δόρπᾰ ignorat MS. D. et cod. Moſq.* [11] *δραπτὸ MS. D. δερπτὰ MS. St. et Chart.* [12] *ἐσπαργμένα MS. D.* [13] *δυσήνιος in MS. D. praecedit* δυσανίης *vt et in cod. Moſq.* [14] *ἀρωτῶν MS. D.* [15] *τὸ ὄνομα MS. D.* [16] *δυσανίως MS. D.* [17] *μικροῖς MS. D.* [18] *ἢ οἱ ἄλλοι MS. D. et cod. Moſq. ἢ ὁ δυσκ. cod. Moſq. haec non habet Corn.*

κενὰ τραύματα explicantur, quaſi hiſpita vulnera, quae ad vacuum penetrant et tranſadiguntur.

p. Sic etiam coena, quae veſperi ſumebatur, dicitur Homero Iliad. ἡ. v. 370. 380. 476.

q. Pro δραπτὰ in MS. eſt δερπτά. ST. Quo cum quaedam conſentiunt exemplaria.

r. Δυσάνιος legi debere mauult Foeſ. ex Hippocr. epid. L. III. aegr. 11. Heſychius exponit δυσάνιον τὸν δυσχερείᾳ χρώμενον, δυσάρεσον. Eidem autem δυσήνιοι ſunt ἀπειθεῖς δυσάγωγοι, ἐπὶ πολὺ σκυθρωποί, ἐπὶ μικροῖς μεγάλα ὀργιζόμενοι, ἀνυπότακτοι.

rr. Vide Erotianum p. 116. m. et annotationem meam in eum locum. ST. Expoſitio Galeni ſuperioribus ſignificationibus videtur contraria, niſi μὴ εὐκόλως, μὴ ἡπίως, ἀλλὰ δυσαρεστῶς καὶ ἐπαχθῶς ſignificet, vt iudicat Foeſius, ita vt indicetur, qui non moderate moerorem fert, ſed qui implacide et grauiter angitur.

s. Eumdem librum duas inſcriptiones tam diuerſas habere veriſimile non eſt. Vel igitur de natura ἔρωτος, id eſt,

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

[a] Ἐβλημάθη) ἐμαλάχθη.

[b] Ἐγγασρίμυθοι) οἱ κεκλεισμένε τῷ σόματος Φθεγγόμενοι, διὰ [1] τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γασρὸς [2] Φθέγγεσθαι.

[c] Ἐγγέλη) [3] ἀνερίσῃ.

[d] Ἐγκάμψει) ἐνερείξει. Καὶ ἐγκεκαμμένοι, οἱ [5] ἐνηρεικότες καὶ [6] γρυποί. Εἴρηται δὲ [7] ἐπὶ ὀνύχων.

[d] Ἐγκὰς) ἐν βάθει.

Ἐγγενὲς) συγγεγεννημένον, οἰκεῖον.

[e] Ἐγχαλίνωται) χαλινοῖς ἐμφερῶς περίκειται.

[g] Ἐκγλευκισμένος) [1] ὁ [9] ὑπόγειος, πεπαυμένος τῷ [10] λεῦκος εἶναι.

Ἔγρησις) ἡ ἐγρήγορσις.

[11] Ἐέρχαται) [12] ἐναπολαμβάνονται.

[g] [13] Ἔθραυσεν) ἔνυττεν, ἐκέντει.

Ἐκ-

[1] τῷ δοκεῖν *MS. D. et cod. Moſq.* καὶ ἡ *MS. D.* [2] Φθέγγεσθαι *ignorat MS. D. et cod. Moſq. et Aldus.* [3] ἐνερίσῃ *MS. D. et cod. Moſq. qui totam ſic:* Ἐγγέλη) ἐνερίσῃ. Καὶ ἐγκεκαμμένοι οἱ ἐνηρικότες καὶ γρυπτοί. Εἴρηται δὲ περὶ ὀνύχων. *Corn. cum Steph. facit.* [4] ἐγκάμψει, ἐνερείξει *ignorat MS. D.* [5] εὐκρικότες *MS. D.* [6] γρυπνοὶ *Aldus.*

eſt, amoris tantum legendum eſt, vel de natura ἀρετῶν, id eſt, virtutum, prior tamen lectio videtur probabilior. Error eſt in nominis ſimilitudine: et alterum videtur eſſe gloſſema. I.

a. Heſychio βλημάζειν dicitur τὰς μασὰς ὑποθλίβειν mammas leniter premere et attrectare, exponit autem quoque, ϛηθολαβεῖν, οἱονεὶ θλίβειν ἢ βασάζειν, καὶ τὸ τὰς ὄρνιθας ἐν τῶν ϛηθῶν πειράζειν, rectis manibus attrectare aut premere, quod faciunt, qui aues ex pectoris amplitudine aeſtimant.

b. In MS. ἐγγασρίμυθος ἡ κεκλεισμένε σόματος Φθεγγομένη, καὶ δοκοῦσα ἀπὸ γασρὸς Φθέγγεσθαι. ST. Et ſic Charterius.

c. In MS. Doruilii ſequuntur ἐγκὰς καὶ ἐγγενὲς, deinde ἐγκέλη. In Aldina et Iuntina deeſt quoque ἐγκέλη, et Foeſ cenſet legendum ἐγκέλλῃ aut ἐνκέλσῃ et ἐνερείσῃ.

d. Ἐκὰς legitur apud Hippocr. de vuln. cap. p. 446. 31. cui loco gloſſa optime quadra-

re

PRINCIPIVM E.

Ἐβλημάδη) mollificatus eſt, molle factum eſt.

Ἐγγασρίμυθοι) qui clauſo ore loquuntur, quia videntur ex ventre loqui.

Ἐγκέλῃ) offirmet, ſuprafulciat, apprimat.

Ἐγκάμψει) innixi, et ἐγκεκαμμένοι inflexi, innitentes, incumbenteſue, et aduncі, dictum eſt autem de vnguibus.

Ἐγγενὲς) congenitum proprium.

Ἐγκὰς) in profundo.

Ἐγχαλίνωται) frenis velut circumdatus eſt.

Ἐκγλευκισμένος) qui ſubterreſtris, et ſubliuidus eſt, qui deſiit albus eſſe.

Ἔγρησις) vigilantia.

Ἐέρχαται) conſtringunt.

Ἔθρασσεν) pungebat, ſtimulabat.

Ἐκ-

[7] *περὶ MS. D.* [8] *ἐκγεγλευκισμένος Corn. Hipp. p. 155. a. 50. ἐγλευκισμένος Ald.* [9] *ὑπογείως MS. D.* [10] *γλεῦκος alii.* [11] *ἔρχαται MS. D.* [12] *ἐν ἄλλοις εἰσέρχονται MS. D. εἰορχονται cod. Moſq.* [13] *ἔθρασεν vulgg. et ἐκίνει vulgg.*

re poteſt ex ſententia Foeſii, ſi ἐγκὰς ſubſtituatur, ſic vt ῥωγμαὶ dicantur ἐγκὰς ἐοῦσαι καὶ ἐρρωγότος ὀσέος, quae fiſſo oſſe alte deſcendunt, quae oculis deprehendi nequeunt.

e. Pro ἐγκεχαλίνωται ſt. Aldus habet ἐγχαλύνωται, Foeſius ἐγκεχαλίνωνται et περικεῖνται mauult ex loco περὶ ὀσέων φύσ. p. 63. 16.

f. Vide num legendum ſit ὁ ὑπόγυιος, ὁ πεπαυμένος τοῦ γλεῦκος εἶναι. Quod ſi ἠγλευκισμένος legeretur (tamquam ab ἀγλευκίζομαι habente α priuatiuum) ſcribendum cenſerem ὁ ὑπογυιως πεπαυμένος τοῦ γλεῦκος εἶναι. ST. Firmandae huius ſententiae cauſa Foeſ. laudat locum epid. L. VII. p. 362. 6.

g. Pro ἔθρασεν in MS. eſt ἔθρασσεν, quae genuina eſt, vt opinor, ſcriptura. Nam ἔθρασεν eſt aor. prior verbi θρασύω, qui non ſignificat pungere, ſed frangere. Adde quod aoriſtus per verbum praeteriti imperfecti non exponeretur: At vt hic legitur in veteri codice ἔθρασσεν, ſic infra ἐνθρώσσει exponitur ἐγκειμένον νύττει. Et paulo poſt θρώσ-

Ἐκβρήσσει) [h] ἐκβάλλει, [i] ἐκβράσσει.

Ἔνδεξιν) διαδοχήν.

[j] Ἐκκολύψας) ἀπολεπίσας.

[k 2] Ἐκλέθω) σημαίνει ποτὲ καὶ τὸ προσκλυζέσθω, ὡς ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων καὶ τοῖς [3] προσκειμένοις τοῖς [4] περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ [5] τρωμάτων.

Ἔκμαγμα) τό, τε συνεχραμμένον φύραμα, καὶ τὸ κροκόμαγμα, ὡς ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων.

[l 6] Ἐκμάξαι) καὶ τὸ ἀναπλάσαι. Ἔστιν ὅτε δὲ [7] ἀλλοιῶσαι, [8] ὡς ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων, [9] δακτύλῳ ἐκμάξαι. Τετέσιν, [10] ὡς τὸ κυκλίσκον ἀναπλάσαι. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκθλίψαι, ὡς ἐν τῷ Περὶ νόσων τῷ πρώτῳ τῷ μείζονι, ἐπί τε σπόγγε καὶ τῆς λινοζώστιδος καὶ [11] ἀκτῆς τῶν φύλλων.

Ἐκματεῖσθαι) ἀναζητεῖν.

[m 12] Ἐκμιαίνεται) " ἀποκρίνει τὸ σπέρμα.

[o] Ἐκνεφίας ὄμβρος) ὁ μετὰ ἡλίε γινόμενος.

[p] Ἐκνεφίας πυρετὸς) [13] ὁ ὑγρὸς ἅμα καὶ πυρώδης· [14] ὥσπερ καὶ ὁ ἥλιος ἐκνεφίας.

Ἔκνυξεν) ἐψόφει. Ὠνοματοπεποίηται δὲ ἀπὸ τε ψόφε.

Ἐκνύ-

[i] ἐκαράσει *vulgg.* ἐκβράσσεσι *Corn. ex coni.* [2] ἐκλεέθω *vulgg.* [3] προκειμένοις *MS. D.* [4] περὶ *deeſt in MS. D. et Aldo.* [5] τραυμάτων *MS. D.* [6] ἐκμάζαι *cod. Moſq.* [7] ἠλλοιώσε *MS. D. et cod. Moſq.* ἠλλιώσις τῷ περὶ ἀφόρων ὡς ἔν τε *vulgg.* ἀλλιῶσαι ὡς ἐν τῷ περὶ ἀφόρων *Corn.*

σθράσσεται explicatur *νύσσεται*, ſicut ἔθρασσεν hic ἔνυττεν, *ἐνέντει*; quod poſterius verbum eſt primae coniugationis contractum, quum *κεντᾶται*, quo in illo altero loco vſus eſt, ſit ſecundae. ST.

h. Quidam addunt *ἐκβράσσει, ἔτω δὲ καὶ ἐκφλύει*, quod infra occurrit.

i. Mauult Foeſ. legiſſe Galenum *ἐκκολάπτειν*, exſculpere, extundere, tundendo eximere, quod et *ἐκλέπειν* ſignificat, quod eſt corticem aut putamen detrahere, tranſlatione ab auibus ſumta, quae roſtro pertuſis ouis pullos excludunt aut excudunt.

k. Foeſ. cenſet Hipp. *ἐκλέσθαι* pro *ἐπλέσαθαι* legiſſe, et pro *προσκλύζεσθαι* ſumſiſſe, quod eſt

Ἐκβρήσσει) eiicit, expellit.

Ἔκδεξιν) ſucceſſionem.

Ἐκκολύψας) qui corticem detraxit.

Ἐκλέσθω) ſignificat aliquando, et inundetur, vt in libro de ſterilibus, et in adiuncto libro de vulneribus capitis.

Ἔκμαγμα) et ſubacta maſſa, et crocomagna, vt in libro de ſterilibus.

Ἐκμάξαι) et formare: aliquando etiam aliud facere, et mutare, vt in libro de ſterilibus, digito formare, hoc eſt, tamquam rotulam effingere, ſed et exprimere, vt in libro de morbis primo maiore, de ſpongia, et mercuriali herba, et ſambuci foliis.

Ἐκματεῖσθαι) inueſtigare.

Ἐκμιαίνεται) emundat ſemen.

Ἐκνεφίας ὄμβρος) imber cum ſole factus.

Ἐκνεφίας πυρετὸς) humida ſimul et inflammata febris, quemadmodum et ſol, cum quo ſimul imber fit.

Ἔκνυξεν) ſtrepebat, nomen formatum eſt a ſtrepitu.

Ἐκνύ-

[8] ὡς ἐν *ignorat MS. D. et cod. Moſq.* [9] ὡς ἐν δὲ δακτύλῳ *MS. D.* τε *cod. Moſq.* [10] ὡς *omiſſo* τὸ *MS. D. et cod. Moſq.* [11] ἐκτῆς *MS. D.* [12] ἐκμίεντα *MS. D. et Alid.* [13] ὁ *deeſt in vulgg.* [14] ὥσπερ ὁ ἥλιος *MS. D.*

eſt proluere, aut irrigare, et perfundere, aut pro λουέσθω ἐκλέσθω legit. Vide L. περὶ ἀφορ. p. 298. 28. 32. et 299. 25. et 298. 30.

l. Alibi μασᾶσθαι exponit ζητεῖσθαι. ST. Vide Foeſ. p. 188.

m. Alias ὀνειρώττειν explicatur, Veneris ludibriis aut ſeminis effluuio inquinari, quum inter ſomniandum Veneris ac libidinis imagines ſe offerunt. Hinc Ariſtoph. interpr. in βατρ. χοις p. 160. ἐκμιαίνεσθαι ſignificare ſcribit τὸ ἀποσπερματίζειν ὡς οἱ ὀνειρώττοντες.

n. Pro ἀποκρίνει habet ὑποκρίνει τὸ σπέρμα, id eſt, excernit ſemen, haec vox plerumque a Cor. perperam apud Hippocratem tranſfertur, et Caluo vt libr. de foetat. et ſuperfoet. I.

o. Heſych. exponit βροχὴ ἀπὸ νεφῶν.

p. Alias ἐκνέφελος quoque dicitur.

[1] Ἐκνύπη) ἐξηπλωμένη.

[q 2] Ἐκπεπλημένον) ἐκτετραμμένον.

[3] Ἐκρήγμασαν) ἀποσχίσμασι ῥακῶν.

[r] Ἐκσυριγγῶνται) ἀναξομῶνται.

[s] Ἐκτόμε) [4] ἐλλεβόρε μέλανος.

[t] Ἐκτριψιν) τὴν εἰς τὰ σπλάγχνα ἔσαν [5] παράλλαξιν.

Ἐκφινθάνει) ἐξορμᾷ.

[u] Ἐκβράσσει) ἔτω δὲ καὶ τὸ [6] ἐκφλύει.

[x] Ἐκχύμωσις) χυμῶν ἔκχυσις.

[y 7] Ἔλαιον Ῥόδινον) τὸ μὴ ἠρωματισμένον.

Ἐλατήριον) ὃ μόνον τὸ ἀπὸ τῆ ἀγρίε σικύε γιγνόμενον, ἀλλὰ [8] καὶ πᾶν τὸ τὴν κάτω κοιλίαν καθαῖρον.

[y] Ἔλεια) ἄγρια.

[z 9] Ἐλιθερὲς) τὸ ὡς ἀπὸ) ἡλίε θερμόν.

[10] Ἐλιθερέσθω) ἡλιέσθω.

[a] Ἐλιννύειν) ἡσυχάζειν.

[b 11] Ἐληχενευσάμην) ἐπὶ πλεῖσον διελέχθην.

Ἕλκυ-

[1] *ἐνύτη MS. D. ἐκρύπτη vet. Corn.* [2] *ἐκπεπληγμένον MS. D.* [3] *ἔρηγμα, ἀποσχίσμα ῥάκης Corn. ἐκρήγμασιν, ἀποσχήσμασι Aldus.* [4] *ἐλεβόρε MS. D.* [5] *παράλαξιν Aldus.* [6] *ἐκφύει producit germinat Chart.*

q. Ingl. *σεσηρὸς ἐκπεπλῆγμένον* pro eadem ſignificatione ſcriptum eſt. Erotianus autem ſupra p. 158. *ἐκπεπληγμένον* exponit *ἐξεπτυγμένον*. At p. 104. tradit quoſdam *πληρῶδες* (quod apud Hippocratem legebatur pro *βλιχῶδες*) explicuiſſe *ἐξεπτυγμένον*. Fortaſſe autem *ἐκπεπλεγμένοι* legi apud Erotianum debet. ST.

r. h. e. aperiuntur, velut fiſtulae longos habent ductus aut cauitates, in fiſtulas tranſeunt, aut fiſtulas contrahunt.

s. Vide Dioſc. L. IV. c. 51. apud Plin. L. XXV. c. 21. *ἔντομον* vocatur. Heſ. *ἐκτομὸν ἐλλέβορος καὶ ἄτμητος λιβανωτός.*

t. Foeſ. ex Hipp. *κατ' ἰητρεῖον* p. 672. 14. ſic refingit hanc gloſſam *ἔκτρεψιν, τὴν ἐς τὰ πλάγια παράλλαξιν.*

u. Fuſius Foeſ. p. 196.

x. Vide Dioſc. L. IV. cap. 155.

y. Scribitur et *ἔλαια*, eſt quoque Heſychio *ἐλαίη ἄγρια νόσος*, agreſtis aut ferus morbus.

z. Ma-

Ἐκνύπη) explicata, explanata.

Ἐκπεπλεγμένον) detortum.

Ἐκρήγμασιν) ſciſſuris pannorum.

Ἐκσυριγγῶνται) aperiuntur.

Ἐκτόμῳ) veratri nigri.

Ἐκτρίψιν) ad viſcera mutationem.

Ἐκφινδάνει) erumpit.

Ἐκβράσσει) ſic autem et ἐκφλύει, id eſt, ebullit.

Ἐκχύμωσις) effuſio humorum.

Ἔλαιον ῥόδινον) oleum roſarum, quod aromatibus conditum non eſt.

Ἐλατήριον) non ſolum ex agreſti cucumere factum, ſed etiam omne, quod deorſum ventrem purgat.

Ἔλεια) agreſtia.

Εἰλιθερὲς) tamquam a ſole calidum.

Εἰλιθερείθω) inſoletur.

Ἐλιννύειν) quieſcere.

Ἐληχνευσάμην) plurimum differui.

Ἐλκυ-

[7] ἔλεον *MS. D.* [8] *Vncinis incluſa deſiderantur in MS. D.* [9] ἐλιθορὲς *Corn.* ἐλιθερὲς *Aldus.* [10] ἐλιθερείθω *MS. D. et Aldus.* [11] ἐληχνευσάμην *Iunta et Corn.*

z. Malim εἰληθερὲς ſcribere ab εἴλη, item εἰληθερείθω. Eandem autem dat explicationem τῷ θαλερὸν p. 480, quam hic τῷ εἰληθερές. ST. Heſychio εἰληθερεῖν exponitur ἐν ἡλίῳ θερμαίνεσθαι, εἴλην γάρ φασι τὴν τῷ ἡλίῳ αὐγήν, et εἰληθερῶν, ἡλιαζόμενος.

a. Heſychius explicat σχολάζειν, λήγειν, ὀκνεῖν, ἀναπαύεσθαι, διατρίβειν. Suidas autem ἡσυχάζειν, ἀναπαύεσθαι, βραδύνειν, ἐγχρονίζειν, ἐνδιδόναι, διατρίβειν.

b. Non dubito quin ſcribendum ſit ἐλεσχηνευσάμην, vt apud Erotianum legitur λεσχηνευομένῳ, quod exponitur ὁμιλοῦντος. Nam fateor quidem variare ſcripturam huius verbi apud Hippocratem (vt docui antea in annot. p. 244. u.), ſed eius deriuatio certos de vera et genuina eius ſcriptura nos reddit. Nec enim dubium eſt, quin a λέσχη deriuetur, in ea videlicet ſignificatione ſumto, quam habet in hoc loco, qui eſt ex Callimachi epigr. ſumtus — — ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν — — Significat enim

c Ἑλκυσῆρι) τῷ ἐμβρυουλκῷ.

d Ἐλυτρα) σκεπάσματα.

e Ἐμβάφιον) [1] ὀξύβαφον.

f [2] Ἐμιαν) ἔμετοι. Ἀττικὸν τὸ ὄνομα.

Ἐμπλην) πλησίον.

Ἐμπύας μοτὰς) τὰς σρεπτὰς, ἢ τὰς [3] λημνίσκας.

Ἐμυκώθη) Διοσκορίδης μέν φησι, τὸ [4] συνέμυσεν· οἱ πλεῖσοι δὲ τὸ, ἐπιφύσεις ἔσχε πλαδαρὰς, ὥσπερ καὶ οἱ μύκητες.

Ἐμυλώθη) ἐσκληρύνθη.

g [5] Ἐμυλήθη) [6] κατεμαράνθη.

h [7] Ἐνθλάσσει) [8] ἐνθλᾷ.

i [9] Ἐνθράσσει) ἐγκείμενον νύττει.

k [10] Ἐξαλιίπτης) [11] κονιάτης, χρίσης.

l Ἐξαλίζοιτο) ἐκκενοῖτο.

m Ἐξάντης) ὑγιής.

Ἐξάραγμα) σύντριμμα.

n [12] Ἐξαρύαται) ἐκκενῶται, ἐκθλίβεται. Τινὲς δὲ τὸ [13] ἐξορμᾶται καὶ ἀπειλὴν ποιεῖται.

Ἐξά-

[1] ὀξυβάφιον *vulgg. et Ald.* [2] ἔμεαν *MS. D.* [3] λημνήσκας *MS. D.* [4] συνέμυσιν *MS. D.* [5] ἐμωλήθη *MS. D. et cod. Mosq.* [6] κατεμωράνθη *Ald.*

enim hic longiorem otiosorum confabulationem: vnde Galenus rectissime ἐλεσχηνευσάμην exponit non simpliciter διελέχθην, sed ἐπὶ πλεῖσον διελέχθην. Exstant autem haec Callimachi verba apud Diog. Laertium in vita Heracliti: sed in vulgg. eius editt. (nam hoc obiter annotasse me non poenituerit) mendose legitur ἐμνήσθη pro ἐμνήσθην, et ἠέλιον pro ἥλιον, item κατελύσαμεν pro κατεδύσαμεν. Quin etiam hoc addam, mihi plane videri Virgilium ad hunc aut similem quempiam locum respexisse, atque adeo huiusmodi graeca verba exprimere voluisse, vbi ita canit — — *saepe ego longos Cantando puerum memini me condere soles.* Nam καταδύειν ἥλιον aptius et elegantius latine dici non poterat, quam *condere solem.* Ceterum hoc quoque sciendum est, post expositionem verbi ἐλεσχηνευσάμην haec sequi in vno veteri codice, Ἕλκεα ἐν τῷ περὶ ἑλκῶν τὰ πρόσφατα Ἱπποκράτ-

Ἑλκυστῆρι) inſtrumento quodam ad infantem ex vtero extrahendum.

Ἕλυτρα) velamenta.

Ἐμβάφιον) acetabulum.

Ἔμιαγ) vomitus, Atticum nomen.

Ἔμπλην) prope.

Ἔμπυες μοτὲς) linamenta concepta, (quae circumvoluuntur, et vulneribus induntur, ad ſaniem purgandam,) vel lemniſcos.

Ἐμυκώθη) Dioſcorides quidem ait, concluſit, plurimi autem, adnaſcentias habuit humidas, vt et fungi.

Ἐμυλώθη) induruit.

Ἐμυλήθη) contabuit.

Ἐνθλάσσει) infringit.

Ἐνθράσσει) vrgens pungit.

Ἐξαλίπτης) illitor, vnctor.

Ἐξαλίζοιτο) exinaniretur.

Ἐξάντης) ſanus.

Ἐξάραγμα) confractio, colliſio.

Ἐξαρύαται) euacuatur, exprimitur. Quidam vero, hoſtiliter aggreditur, minas facit.

[7] ἐνθλάσει *cod. Moſq. et Ald.* [8] ἐνθρᾷ *Ald.* [9] ἐνθράσει *Ald.* [10] κοινιάτης *MS. D.* [11] ἐξαρίαται *MS. D.* [12] ἐξώρμησαν *omiſſo* καὶ *MS. D.* ἐξώρμησεν *cod. Moſq. et Ald.*

τῆς καλεῖ, ἐν δὲ τῷ περὶ τραυμάτων τὰ χρόνια. ST.

c. Vide Paul. L. VI. 74. et Foeſ. p. 201.

d. Heſych. ἕλυτρα κυρίως τὰ ἐνειλήματα, ἢ τὰ καλύμματα, et ἕλυτρον exponit δέρμα, θήκην, λέπυρον, ἐνείλημα, κάλυμμα, σκέπασμα.

e. Heſychio ſunt ἐμβαφίαι λεπάδες βαθεῖαι ἀπὸ τοῦ βάπτειν ἐν βάθει; Polluci vero κελάρια, λεκάνια, τρυβλία et ὀξύβαφα.

f. Apud Hippocratem legitur ἐμεσίαγ.

g. Heſych. exponit ταράττειν, ἐνοχλεῖν.

h. Malim ἐξαλείπτης. ST. Foeſius cum eo conſentit.

i. Heſychius exponit κυλίσαι, ἐπικομίσαι, euoluere, euomere, exportare.

k. Heſychio dicitur ὁ τῆς νόσε ἔξω ὤν, qui morbo defunctus eſt, et ἐξάντες τὸ ὑγιὲς.

l. Vide Foeſ. p. 215.

m [1] Ἐξάρυσις) ἀπάντλησις.

n Ἐξασίας) ἔνιοι μὲν τὰ ἐπανισάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σχιθέντων ὀθονίων λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν ξακῶν τὰς κρόκας. [2] Ἐμοὶ δὲ καὶ τὰ πρὶν [3] σχιθῆναι πεῦχοντα τὸν αὐτὸν τρόπον ὀνομάζειν δοκεῖ.

o Ἐξητριασμένον) τὸ [4] διὰ ἠτρίε ἠθημένον. Λεπτὸν [5] δέ τι [6] ὕφασμα [p] τὸ ἤτριον.

Ἐξι-

[1] *ἐξαίρυσιν, ἐπήντλησεν MS. D. et cod. Mosq. St. et Chart.* [2] *ἐμὴ δὲ MS. D.* [3] *σχιθῆναι MS. D.*

m. MS. *ἐξείρυσεν, ἀπήντλησεν.* ST. Quaedam *ἐξαρύσαι, ἀπαντλῆσαι.*

n. Apud Hippocr. *κατ' ἰητρ.* p. 685. 17. occurrit vox *ἐξεσίας*, vbi Galenus sic, *τὰς ἐξεσίας, αἵ τινες ἐν τοῖς ὑφαινομένοις συμφαίνεσιν*, dictas velut exstantias aut exstantes in textilibus partes, et oblongas eminentias, quae interdum dedita opera, interdum etiam temere contingunt, quandoque ex ipso subtegmine, quandoque e purpura intertexta, vt in iis, quas *παρυφὰς* vocant et praetextas, et cuiusmodi saepe mulieres in suis operibus efficere consueuerunt.

o. Transeo ad locum Galeni in *Ἐξητριασμένον*, vbi ait *Ἐξητριασμένον, τὸ διὰ ἠτρίε ἠθημένον. Λεπτὸν δέ τι ὕφασμα τὸ ἤτριον.* Locum Hippocratis, ad quem pertinet haec glossa, non indicauit in sua oeconomia Foesius: et sane, aut valde fallor, aut frustra in nostris editionibus quaeretur. Galenus tamen (ne longior sim,) illud vocabulum reperit in Lib. I. de morb. mul. vbi iam sic editur p. 632. 22. *ἐμεσάτω, καὶ ῥοφέειν ἄλευρον δοῦναι, καὶ ἐπιπιεῖν οἶνον εὐώδεα παλαιὸν ἐξηθριασμένον.* Nullum est dubium, quin ibi legerit *οἶνον εὐώδεα παλαιὸν ἐξητριασμένον*: atque satis commoda est illa lectio, solebant enim veteres vina turbida, vel etiam generosa per colum traiicere, illa quo defaecarentur, haec vero vt mitiora euaderent, ac caput minus tentarent: vnde etiam *castrari* dicebantur vina ita percolata. Videsis Foesium, qui in Oeconomia plura hic pertinentia collegit. Vnum adducam Lucretium, L. II. v. 391. ita canentem: *Et quamuis subito per colum vina videmus Perfluere: at contra tardum cunctatur olivum, Aut quia nimirum maioribus est elementis: Aut magis hamatis inter se, perque plicatis.* In quorum versuum secundo pro *cunctatur* parum abest, quin corrigam cunctan-

ter,

Ἐξάρυσις) exhauſtio.

Ἐξασίας) quidam lina exſurgentia a ſummis linteis ſciſſis, et a pannis vilibus fila, mihi autem etiam antequam ſcindantur exſtantia eodem modo videtur appellare.

Ἐξητριασμένον) panno tenui colatum, eſt autem ἠτριον, tenuis quidam et agreſtis pannus.

[4] διὰ τᾶ ἠτρίᾳ *MS. D.* [5] τε καὶ *MS. D.* [6] ὑφήμενον τὸ ἠτριτέον τε καὶ ἄγριον *cod. Moſq.* τε καὶ ἄγριον *delet Corn.*

ter, quod τῷ ſubito opponatur. Sed hoc miſſo, miror omnino Lambinum ad hunc Lucretii locum notantem, *Colum* eſſe *vas ad colandum aptum, ex lapide, aut argilla:* quae confutari non merentur. Sacco enim lineo vina colabant, non lapide vel argilla; hinc Horat. ex perſona Catii, ſerm. L. II. ſ. 4. 53. *at illa* (Maſſica ſc.) *Integrum perdunt lino vitiato ſaporem.* Vbi commentator Cruquianus annotat: *per ſaccum lineum colata:* quae ideo adſcripſi, quod idem plane doceant atque Galenus, quum Ἐξητριασμένον explicat: τὸ διὰ ἠτρίᾳ ἠθημένον. Ἠτριον itaque ſecundum Galenum eſt ſaccus ille colatorius, panno lineo conſtans, (addit enim ἠτριον eſſe λεπτόν τι ὕφασμα,) atque inde formatur verbum ἐξητριάζω. Ceterum Graecis colum tale dicebatur ὑλισήρ, τρύγοιπος, quin et σάκκος, quod ab aliis mutuo ſumſerunt Latini. Poll. L. X. ſ. 75. καὶ ὁ τρύγοιπος, καὶ ὁ σάκκος ἐπὶ τᾷ τρυγοίπᾳ εἰρημένος, καὶ ὁ ὑλισήρ. Ἱππώναξ δέ φησι, Στάζουσιν ὥσπερ ἐς τροπηΐον σάκος. Obiter noto MSS. Pollucis exhibere σάκος ſimplici κ: atque eam ſcripturam veram eſſe, et antiquiſſimis temporibus receptam liquet ex Anonymo Pythagoreo inter opuſcula a Galeno edita p. 725. ἐγὼ δὲ ἃ πράγματος τοσάτω προσεθέντος ἀλλοιοῦσθαι δοκῶ τὰ πράγματα, ἀλλ' ἁρμονίας διαλλαγείσας· ὥσπερ Γλαῦκος καὶ γλαυκὸς, Ξάνθος καὶ ξανθὸς, Ξῦθος καὶ ξυθὸς· ταῦτα μὲν τὴν ἁρμονίαν ἀλλάξαντα διήνεικαν. Τὰ δὲ μακρῶς καὶ βραχυτέρως ῥηθέντα. Τύρος καὶ τυρὸς, σάκος καὶ σάκκος κ. τ. λ. Attamen et ibi male editur σάκκος καὶ σάκος, plane contra auctoris mentem; qui paulo poſt addit: ἐπεὶ ὧν ἂν ἀφαιρεθέντος ἑδενὸς τοσοῦτον διαφέρει, τί δὴ αὖ τις ἢ ποτιτιθεῖ τι, ἢ ἀφαιρεῖ. Id enim vult σάκος denotare res diuerſiſſimas pro varia prioris ſyllabae quantitate; quae ſi

breuis

q [1] Ἐξεινοῖ) ἐκκενοῖ.

[2] Ἔξερα) εἰς ϛενὸν συνηγμένα, ἃ δὴ καὶ [r] μύοπα ὀνομάζϐσιν.

[3] Ἔπακρα) [3] τὰ εἰς ϛενὸν τελευτῶνται, ἅπερ καὶ ἔξερα. [4] [4] Ἐπιτάττεται καὶ ἐπὶ τᾶ μᾶλλον.

[t] Ἔπαλύνων) ἐπιπάσσων.

Ἐπικέρας) τῆλιν. Ἔνιοι δὲ ἄλλην τινὰ βοτάνην ἔτως ὀνομαζομένην.

[u] Ἐπικτένιον) ἐπὶ μὲν τῶν [5] γυναικῶν τὸ [6] ἐπίσειον καλέμενον, ἐπειδὴ ὑπὲρ τὸν [7] κτένα ἐϛίν· ἐπὶ δὲ τᾶ [x] [8] ϛυπείᾳ ἢ τᾶ λίνᾳ, τὸν τῷ [9] κτενὶ [10] προσιζάνοντα χνᾶν ἐν τῇ ἐργασίᾳ.

[y] Ἐπιμηλίδα) Διοσκυρίδης μὲν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὕλης

[1] ἐξείνει *Ald. et vulgg.* [2] ἔξερα, *poſt hanc vocem MS. D. habet* ἐπαλύνων, ἐπιπάσσων, ἐπιπάττεται, καὶ ἐπὶ τᾶ μᾶλλον. *Sed et cod. Moſq.* [3] τὰϛ εἰϛ *MS. D.* [4] *Verba vſque ad finem deſunt in vulgg. et addita ſunt in fine gloſſae ſequentis.*

breuis eſt, *ſcutum* ſignificat, ſi longa, *ſaccum:* quemadmodum Τύρος priore breui vrbis nomen eſt; τυρὸς eadem producta *caſeum* notat. Iam vero in pleriſque veterum locis σάκκος perperam legitur, vt ex dictis liquet. Satis itaque probabilis, (vt eo redeam,) eſt Galeni lectio in loco Hippocratis, nec dubitarem eam reſtituere, ſi conſtaret omnia ἀπόγραφα Galeni tempore ita legiſſe: quia vero plures loci a Criticis antiquis interpolati ſunt, vereor ne et hic ex eorum numero ſit, quippe altera illa ſcriptura ἐξηθριασμένον aeque bene locum tueri poteſt. Solebant enim et vina aeri exponere, quo illa attenuarent et emendarent. Horat. loco ante adducto, v. 51. *Maſſica ſi caelo ſupponas vina ſereno, Nocturna, ſi quid craſſi eſt, tenuabitur aura, Et decedet odor neruis inimicus.* ad verbum ἐξαιθριάζειν procul dubio reſpexit, quod vix melius verteris, quam *caelo ſereno ſupponere;* eſt enim ἐξαιθριάζω ab αἰθρία. Hanc vero ſcripturam et illud ſtabilit, quod Hippocrates alibi quoque eamdem vocem adhibet: ſic L. de intern. affect. p. 551. 44. ταῦτα ὁκόταν λειφθῇ διηθήσας ἐξαιθριάσαι, vbi nullus locus alteri lectioni, ob praecedens διηθήσας. Vide et epid. L. II. p. 1020. A. Quaenam ergo vera Hippocratis

Ἐξείνει) euacuat.

Ἔξερα) in anguſtum contracta, quae et μύοπα nominat.

Ἔπακρα) in anguſtum deſinentia, quae et ἔξερα.

Ἐπαλύνων) ſpargens: apponitur autem, et ad magis.

Ἐπικέρας) foenum graecum, quidam aliam quamdam herbam ſic nominatam.

Ἐπικτένιον) in mulieribus pubes, quae vocatur, nam ſupra pectinem eſt, in ſtuppa autem, vel lino pectini inſidentem puluerem in opificio.

Ἐπιμηλίδα) Dioſcorides quidem in primo de materia,

[5] γυναικείων *MS. D. et cod. Moſq.* [6] ἐπίσιον *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [7] τὰ τεκνὰ *quidam.* τὰς πτένας *vel* τὸν πτένα *exem. Corn.* [8] συππείᾳ *MS. D.* [9] πτηνὶ *cod. Moſq.* [10] προσιζάνοντα *Foeſ.*

cratis ſit manus, aliis decidendum relinquo, mihi variam lectionem e Galeno indicaſſe ſufficerit. HER.

p. Poſt τὸ ἤτριον in vulgatis editt. ſequitur καὶ ἄγριον, quae duo verba veteres codices non agnoſcunt. ST. Suidas τὰ ἤτρια explicat per σήμονας.

q. Heſych. cum Galeno conſentit, Pollux τὸ κενῶσαι διὰ καθάρσεως dicit.

r. Pro μύοπα forſitan legendum eſt μύερα. ST. Sic quoque cenſet Gorraeus in def. med. et Foeſius, ex cuius coniectura etiam μείερα legi poſſet.

s. Pro ἐπιτάττεται vide num ſcribendum ſit ἔτι τάττεται, ſed et ſequentia verba ſuſpicione mendi non carent. ST.

t. Crediderim ſcribendum eſſe ἐπιπαλύνων. Hom. Od. κ'. v. 526. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν. Vbi ἄλφιτα ἐπιπαλύνειν eſt ἄλφιτα ἐπιπάσσειν. Vtitur autem et ſimplici παλύνειν, vt Iliad. σ'. v. 560 ſq. αἱ δὲ γυναῖκες Δεῖπνον ἐρίθοισι λεῦκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον. Item Od. ξ'. v. 77. ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν. Rurſus eodem L. v. 428. diuerſa conſtructione, καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε παλύνας ἀλφίτῳ ἀκτῇ. Ex his autem locis manifeſtum eſſe puto reponi hic debere ἐπιπαλύνων. ST.

u. Pro pube occurrit de mul. L. I. p. 247. 40. pro puliſculo autem ib. eod. p. 253. 34. et p. 261. 27.

x. Scribe potius συππείᾳ. ST. Conſentit Foeſius.

y. Foeſius ſuſpicatur Galenum

ὕλης εἶδος μεσπίλῃ, τὸ καὶ σιτάνιον ὀνομαζόμενον· ἔνιοι δὲ τὰ μῆλα τὰ [1] σμικρὰ τὰ ἄγρια, ἅπερ καὶ [2] ἀμαμηλίδες ὀνομάζονται.

[z] [3] Ἐπιμυλίδα) τὴν ἐπιγονατίδα, τὴν μύλην.

Ἐπισκληροῖς) τοῖς κατεσκληκόσι.

[a] [4] Ἐπίσημος) ἐπισατικὴ, [4] σύννευς, [5] ἐφεκτική.

[b] Ἐπίχνων) ἐπίπαγον, χνοώδη.

[c] [6] Ἐποργεξάμεναι) ἐπεκταθεῖσαι.

[7] Ἐπόσχιον) κλῆμα, ἐξ οὗ πέφυκέ τι, ὥσπερ καὶ τῆς σικυώνης.

[d] [8] Ἐπῶδες) δυσῶδες, τὸ οἷον ἐπόζον.

[e] [9] Ἐπωκεσέρη) τῷ ὄξει πλέονι κεχρημένη.

[f] [10] Ἐρυγγάνει) ἀποβάλλει.

[11] Ἐρεύγη) ἐρύγνιον, ἀπόβλημα.

[g] Ἐρίκιδες) αἱ ἀδρομερῶς διηρημέναι κριθαί. Τινὲς δὲ τὰς διχῇ διηρημένας. Καὶ γὰρ τὸν [12] ἐρεγμὸν ἀπὸ τοῦ διχῇ [13] διηρῆσθαί φασιν ὠνομάσθαι. Ἐμοὶ δὲ παρὰ τὸ [14] ἐρείκειν πάντα τὰ τοιαῦτα δοκεῖ γεγονέναι· ὅπερ

g

[1] μικρὰ *MS. D.* [2] ἀμαμηλίδης *Ald.* ἀμαμηλίδας *Corn.* [3] ἐπιμηλίδα *Corn.* ἐπιμιλήδα *Ald.* [4] σύνες *MS. D.* [5] ἐφυκτικὴ *vulgg.* [6] ἐπορηξάμενη *Ald.*

num in L. I. de mul. p. 245. 28. ἐπιμηλίδες pro ἀμαμηλίδες legisse, eamque explicasse, vnde ipsi videtur legendum ἐπιμηλίδες, ἐπιμηλίδα Διοσκ. aut censet affinitate vocis ἐπιμυλίδα Galenum fuisse deceptum.

z. Vide superius in dictione ἀμαμηλίδας. I. Pollux L. II. hanc dictionem Hippocraticam esse scribit: τὸ δὲ ἔξωθεν ἐπικείμενον πλατὺ καὶ περιφερὲς ὀστᾶν, ὥσπερ φράγμα τῷ γόνατος, ἐπιγονατὶς, κόγχη, κόγχος, μύλη, καὶ ἐπιμυλὶς κατὰ Ἱπποκράτην.

a. In Aldina ed. voci ἐπίσημος adiectum est hoc signum * et noua inchoatur Glossa hunc in modum Ἐπισατικὴ) σύνες ἐφυκτική.

b. Hesychius exponit ἐπιχνᾶν, περισπωμένως, ἐπεσκοτισμένον, obtenebratum, tenebris desuper opertum.

c. Hesychius interpretatur, ἐφορμήσας, ἐπιλαβόμενος.

d. Pro ἐπῶδες est in MS. ἐποειδές. S T. Charterius pro egregio suo Stephanum imitandi studio sic quoque dat.

e. Locum respexit Galenus ex L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 199.

ria, genus meſpili σιτάνιον etiam appellatum, quidam autem mala parua ſylueſtria, quae et ἀμαμηλίδεις nominantur.

Ἐπιμυλίδα) os, ceu conchula quaedam genu tegens, latum et rotundum, quo genuum commiſſura obtegitur, vulgo patellam vocant.

Ἐπισκληροῖς) induratis.

Ἐπίξημος) cunctatrix, cogitabunda, haeſitans.

Ἐπίσχνων) humorem concretum lanuginoſum.

Ἐποργξάμεναι) extenſae, in longum porrectae.

Ἐπόχιον) palmes, ex quo natum eſt quippiam, vt ex colocynthide.

Ἐπῶδες) foetens, et tamquam male olens.

Ἐπωκεσέρη) aceto multo vtens.

Ἐρυγάνει) abiicit, repudiat.

Ἐρεύγη) ructus, eiectio.

Ἐρίκιδες) in craſſiores partes diuiſa hordea, quidam bifariam diuiſa, nam et ἐρεγμὸν, hoc eſt, legumen freſum ab eo, quod eſt bifariam diuidi, aiunt nominatum eſſe: mihi autem παρὰ τὸ ἐρείκειν, id eſt, ab eo, quod ſcinduntur omnia talia, videtur nomen factum eſſe, quod

[7] *ἐπόσχεον MS. D. et cod. Moſq.* [8] *ἐπόειδες MS. D. et cod. Moſq. ἐπίσιδες Ald.* [9] *ἐπωκτέρη MS. D. et Ald.* [10] *ἐρυγάνει MS. D. et cod. Moſq. in Ald. deeſt.* [11] *haec gloſſa deficit in MS. D. et cod. Moſq. ἐρευγῆ Ald. et Iunt.* [12] *ἐραγμὸν MS. D. ἐρεγμὸν cod. Moſq. ἐριγμὸν Ald.* [13] *διηρεῖσθαι Ald.* [14] *ἐρίκειν MS. D. cod. Moſq. et Ald.*

p. 199. 12. *ἐν δὲ τῇσι πρώτῃσι τῶν ἡμερέων, ῥοφήμασι διαχρεέσθω, φακῇ ἑφθῇ, ἐπωκεσέρῃ τῷ ὄξει.*

f. Legitur *ἐρυγγάνῃ* in prorrh. II. p. 415. 10. et 16. in libro de mul. II. p. 287. 6. de diaeta L. III. p. 104. 3. Foeſius tamen exiſtimat hanc gloſſam melius tranſferri poſſe ad epid. L. VII. p. 352. 20. *σιτίου περὶ τὰς πρώτας ζ' ἐρύγμει καὶ ἀπήμει*, vbi Galenus pro *ἐρύγμει* legerit *ἐρυγγάνει*, aut pro *ἐρυγγάνει* legendum ſit *ἐρύγμει*, quidquid lubet, ſenſus non immutatur.

g. Malim *ἐρεικίδες*, ſi verum eſt ab *ἐρείκειν* deduci. ST. Calculum ſuum Stephano adſecit quoque Charterius.

ἐ [1] τὸ διχῇ διαιρεῖν, ἐστὶν, ἀλλὰ [2] τὸ θραύειν ἁπλῶς. [g]Ὅθεν καὶ τὸ ἰτρίον [3] ἐρεικιον [4] ὀνομάζεται καὶ αὐτὸ, διότι [5] εὐθραυστον.

[h] [6] Ἐρίξ) εἴρηται μὲν [7] καὶ ἐπὶ τῆ ἥπατος, γέγραπται [8] δὲ ἐν τοῖς πλείστοις μὲν [9] θρὶξ, δηλοῖ δὲ τὸ μέρος τῆ ἥπατος τὸ ἄνω, καθ' ὃ ἀπ' ἀλλήλων [10] σχίζονται οἱ λοβοί.

[i] Ἐρυγματώδης) ἡ [11] ἐρυγμῶν ἀπεργαστικὴ νόσος, ἢ πνευματῶσα.

[k] Ἐρυθρᾶν τέαρ) τὸ ἔναιμον.

[l] Ἐσαφάσας) εἰς τὸ ἔσω [13] χαλάσας, ὥστε [14] μαφᾶθαι, ὅ ἐστι [15] ζητεῖθαι.

[m] Ἐσφηκωμένα) συνδεδεμένα, συνεσφιγμένα.

[16] Ἐς χεῖρα) [17] δηλοῖ [n] καὶ τὸ πλησίον.

[o] Ἔτνος) πᾶν τὸ [18] ἀπὸ ὀσπρίε [19] ἐρηρεισμένον ἔψημα.

[p] [20] Εὐάνθεμον) ὅπερ καὶ [21] ἀνθεμὶς λέγεται, καὶ χαμαίμηλον.

[22] Εὐθεσίην) τὴν ἐγγενετὴν τῆ σώματος ἕξιν, ὥς πε καὶ ἐνιαυτὸς [23] εὐθεσίης καλεῖται, ὁ εὐφορίας ἀπεργαστικός.

Εὐκάρδιον) εὐστόμαχον.

[24] Εὐνὴ) ἐ μόνον [25] δηλοῖ τὴν κοίτην, ἀλλὰ καὶ τὴν συνε-

[1] τῷ *Ald.* [2] τῷ *Ald.* [3] ἐρίκιον *MS. D. et Ald.* [4] ὀνομάζεσι *MS. D. et cod. Moſq.* [5] ἄθραυσον *MS. D.* ἀθραυσον *cod. Moſq.* ἔνθραυσον *Corn.* [6] ἐριξ *def. in Ald.* [7] καὶ *abeſt a MS. D. et cod. Moſq.* [8] δὲ *abeſt a MS. D.* [9] θριξ *def. ap. Ald.* εἶναι ἡ θριξ *MS. D. et cod. Moſq.* [10] χωρίζονται *MS. D.* [11] ἐρυγκῶν *MS. D.* [12] ἐς τὸ *MS. D.* [13] μαλάσας *MS. D.*

h. Ad loca L. de nat. mul. p. 226. 5. et L. I. de mul. p. 245. 10. et p. 260. 6. Galenum reſpicere exiſtimat Foeſius, vbi tamen τῆ ἥπατος ἡ σύριγξ τέτρωται ſcriptum reperitur, vnde Gal. pro σύριγξ legiſſe videtur ἐριξ.

i. In MS. ἐρευγματώδης. ST. Conf. Hipp. L. II. de morb. p. 156. 48.

k. Ex Cornarii opinione huc pertinere infra ſcripta Gloſſa haec ἐρυσίπελας, πῦρ ἄγριον, videtur.

l. Vi-

non bifariam diuidere eſt, ſed frangere ſimpliciter, vnde placenta etiam ipſa ex ſeſamo et melle ἐρείκιον nominatur, quoniam facile frangitur.

Ἐρίξ) dicitur quidem et de iecinore, ſcriptum eſt in plurimis θρίξ, ſignificat autem partem hepatis ſuperiorem, qua iecinoris fibrae a ſe mutuo diuiduntur.

Ἐρυγματώδης) ructuum effectiuus, morbus flatuoſus.

Ἐρυθρὸν σεσὸς) ſanguinolentus adeps.

Ἐσαφάσας) ad interiorem partem molliens, vel aperiens, vt μασᾶσθαι, quod eſt, quaeratur.

Ἐσφηκωμένα) colligata, conſtricta.

Ἐς χεῖρα) ſignificat et prope.

Ἔτνος) omne ex legumine fracto decoctum.

Εὐάνθεμον) quod et ἄνθεμις dicitur, et chamaemelum.

Εὐθεσίην) ingenitum corporis habitum, quemadmodum alicubi, et annus εὐθεσίης vocatur, qui fertilitatem efficit.

Εὐκάρδιον) ſtomacho vtile.

Εὐνὴ) non ſolum ſignificat lectum, ſed et coitum, vt

14 μασσᾶσθαι *MS. D.* 15 ζητῆσαι *Ald.* 16 ἐσχεῖρα *Ald.* 17 δῆλον *MS. D.* 18 ἀπὸ τῶ ὀσ. *cod. Moſq.* 19 ἐρηριγμένα *MS. D. et ſic Corn.* ἐριριγμένον *Ald.* 20 εὐάνθημον *Ald.* 21 ἀνθεμὲς *MS. D.* τ' ἄνθημες *Ald.* 22 εὐεσίην *MS. D.* 23 εὐεσίης *MS. D. et cod. Moſq.* 24 εὐνὴν *MS. D. et Ald.* 25 τὴν κοίτην δηλοῖ *MS. D. et cod. Moſq.*

l. Vide Foeſ. p. 244. qui plurima loca congeſſit.

m. Heſych. ex Hom. Il. ρ'. v. 52. ἐσφήκωντο exponit, ἐδέδεντο, ἐσφιγμένοι ἦσαν, συνεσφιγμένοι, colligati erant et conſtricti, hoc eſt, in cuneum et anguſtum contracti, hinc etiam ἐσφηκωμένον, ἐσφιγμένον, conſtrictum et contractum in anguſtum exponit, et ἐσφήκωνται, κατατεπλεγμένοι ἦσαν καὶ συνεσφιγμένοι, complicati et conſtricti erant.

n. Vett. codd. non habent καὶ poſt δηλοῖ. Ac certe ſi relinquatur, indicium omiſſionis aliquot verborum erit. ST.

o. Vide Foeſ. p. 246.

p. Huius mentionem fecit Hipp. L. I. de mul. p. 257. 45. in potione ad educendas ſecundas.

συνεσίαν, ὡς [1] ἐν δευτέρῳ τῶν γυναικείων· Καὶ [2] ἄχθη [q] [3] τὰ σφοδρότατα εὐνήν.

[r] Εὐοργητοτέρα) εὐτροπωτέρα. Ὀργαὶ γὰρ οἱ τρόποι.

[4] [3]Εφλυβον) ἐχαλάσθησαν.

[s] [5]Ἐχέτρωσις) ἡ λευκὴ βρυωνία.

[t] [6]Ἔψημα) ὅπερ καὶ [7] σίραιον. [8]Ἑψητὸν δὲ εἶδος ἰχθύων.

ΑΡΧΗ

[1] *ἐν τῷ δ. MS. D.* [2] *ἄχθεται σΦ. vulgg.* [3] *τὴν σφοδροτάτην MS. D. et cod. Mosq.* [4] *ἔφλυμον Ald.* [5] *ἐχέτλωσις MS. D. cod. Mosq. et vulgg. ἐχέγγλωσις Corn.*

q. Foesius suspicione laborare haud leui existimat verba haec, *ἄχθη τὰ σφοδρότατα τὴν εὐνήν*, quum in L. II. de mul. p. 283. 27. legatur: *καὶ σφόδρα ἄχθεται τὴν εὐνήν.*

r. Locus est in Libro de artic. p. 228. 40. vbi sic, *καὶ τὰ ἔθνεα τῶν ἀνθρώπων ἠπιώτερα καὶ ἐνεργότερα.* Pro *ἔθνεα* melius cum Galeno *ἤθεα* legetur. Sed non video, quomodo mores eorumdem hominum possint esse *ἤπιοι* et *ἐνεργοί*, hoc est, mites et tamen efficaces, quae me iudice pugnant. Quum igitur quidam MSS. legant, *εὐεργότερα*, non dubito quin emendandum sit *εὐοργητοτέρα.* Vnde huc Galeni haec glossa referenda. Vere autem notat Galenus *ὀργὰς* esse mores, vel potius animi affectus, ac plus semel ea notione hoc libro occurrit. Ita p. 283. 3. *λαμπρόφωνοί τε οἱ ἄνθρωποι, ὀργήν τε καὶ ξύνεσιν βελτίες εἰσὶν τῶν πρὸς βορέην·* nec non p. 290. 34. *ἀφ' ὅτων εἰκὸς τὴν ὀργὴν ἀγριῶσθαι.* Hesychius, Ὀργή, *τρόπος, μανία, θυμός.* Idem, *Εὐόργητος, ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώμενος.* Suidas: *Εὐοργήτως, ἀντὶ τοῦ εὐτρόπως.* Ὀργὴ ὁ τρόπος παρὰ Θουκυδίδῃ. Exstat *ὀργὴ* hac notione apud Thucydidem, L. I. c. 140. *Καίπερ εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπεθομένους τε (forte τοῦ) πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας.* Consule ibi Scholiastem et praeprimis Cl. Wassium. Eodem libro, c. 122. *ἐν ᾧ (πολέμῳ) ὁ μὲν εὐοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας, βεβαιότερος· ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν ἐκ ἐλάσσω πταίει* Vbi quod maxime ad Hippocratem facit, vnus codex mendose *εὐεργήτως* habebat. Nec aliter capiendum hoc Herodoti, L. VI. c. 128. *διεπειρᾶτο αὐτέων τῆς τε ἀνδραγαθίης, καὶ τῆς ὀργῆς*

vt in ſecundo de morbis mulierum, et oſtenditur vehementiſſime coitu.

Εὐοργητοτέρα) moratior, ὀργαὶ enim mores ſunt.

Ἔφλυβον) depreſſi fuerunt.

Ἐχέτρωσις) alba Bryonia.

Ἔψημα) quod et σίραιον, hoc eſt, mulſum ad tertiam partem decoctum, id eſt, ſapa.

Ἔψηλόν) autem genus piſcium.

PRIN-

[6] ἑψητὸν *MS. D. cod. Moſq.* ἑψηλὸν *Ald. Cum MSS. conſentit Corn. vel mauult* ἔψημα. [7] σίρεον *MS. D. et Ald.* [8] ἑψηλὸν *Iunta et Ald.*

ὀργῆς παιδεύσιός τε καὶ τρόπε. Vide etiam Foeſii oec. voc. ὀργᾶν, vbi e veteri ſcholio, neſcio vnde hauſto, Alcmanis verſum profert. Εὐόργητος itaque eſt is, qui facilibus ac mitibus moribus eſt praeditus, quod optime convenit cum ἤπιος. HER.

s. In MS. ἐχέτλωσις. Sed in vulgg. editt. Hippocratis legitur ἐχέτρωσις L. I. περὶ γυναικ. item ἐν τῷ περὶ γυναικ. φύσιος. ST. Prior locus exſtat p. 263. 4. 25. cui adde L. II. p. 275. 1. poſterior legitur p. 222. 2. Cornarius quoque notauit vetus exemplar Hipp. habere ἐχέτρωσις fol. 113. 2. 6. 26.

t. In vulgg. editt. legitur: Ἔψημα, ὅπερ καὶ σίραιον. Ἑψηλὸν δὲ, εἶδος ἰχθύων, at in quibuſdam Manuſcriptis habetur, Ἔψηλον, ὅπερ καὶ σίραιον. Ἔψητον δὲ, εἶδος ἰχθύων. Nos ex duabus hiſce malis lectionibus vnam, quam vides, fecimus. Nam quod ad ἔψημα attinet, quae vox apud Hippocratem exſtat libro περὶ διαίτης II. a Galeno aliis in locis itidem exponitur σίραιον, vt in epidem. L. VI. com. 6. καὶ τὸ σίραιον, ὅπερ ἔψημα καλέσιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλληνες. Et com. 3. in L. de morbis acut. καὶ μέντοι καὶ τὸ καλέμενον ἔψημα, καὶ σίραιον, ἐκ τῆ γλεύκης ἑψομένη γιγνόμενον. Appellatur autem σίραιον etiam σίρινος οἶνος. At quod ad ἑψητὸν attinet, certum eſt quidem melius legi quam ἑψηλὸν, nam haec ſcriptura ratione prorſus caret, ſed malim tamen ἑψητὸς aut ἑψητοί. Nam ἑψητὸς, vt tradit Athenaeus, L. VII. ἐσὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων. Ab eodem libro VIII. recenſentur cum alii piſces, tum hi, θυννὶς et θύννος, item ἀκαρνὰν, et ἀφύη, et κιβωτίς. Nam poſt haec verba ἡ δὲ ἀ. φύη, βαρεῖά ἐσι καὶ δύσπεπτος, addit ὧν ἡ λευκὴ καλεῖ-

τα,

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

[a 1] Ζείας) ὀλύρας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

[2] Ἠγκίσρευται) [a 3] ἐγκαταπέπλεκται.

Ἠγκυροβόληται) ἐγκαταπέφυκεν [4] ἀγκύρᾳ ὁμοίως.

Ἠδὲ) ἔτι δέ.

Ἠδέλφισται) [b 5] οἰκείωται.

[6] Ἡδυντὴν πίσσαν) [7] τὴν ἡρωματισμένην· [c] Ἕψεται [8] δὲ ὕδατι καὶ ἀρώματι.

[c 9] Ἡδυντὸν σέαρ) τὸ ἐν ὕδατι καὶ [10] ἀρώματι ἑψηθέν. Καὶ τὰ [11] ἀρώματα, καὶ ἡδύσματα.

Ἡμίο-

[1] ζείαι *MS. D.* [2] ἠκίσρευται *MS. D.* ἠγκρίσευται *cod. Moſq.* [3] ἐγκαταπέφυκεν *MS. D. et cod. Moſq.* [4] ἐγκύρᾳ *MS. D.* ἤγκυρον *C. Hipp. 27. 47.* [5] ὠκείωται *cod. Moſq.* [6] ἡδὺν τὴν πίσσαν *MS. D. contracte Corn.* ἡδὺν, τὴν πίσσαν ἡρ. *Ald.*

ται κιβωτίς. Subiungit autem, καὶ ὁ ἐψητὸς δὲ τὸ μικρὸν ἰχθύδιον τῶ αὐτῶ γένους ἐστί. Sed tamen in illo altero loco L. VII. non multo poſt ea, quae inde attuli verba, addit, πληθυντικῶς δὲ λέγεσιν ἐψητὲς κατὰ τὸ πλεῖσον. Et quum alia exempla profert, tum hoc ex Menandri Perinthia, τὸ παιδίον δ' εἰσῆλθεν ἐψητὲς φέρον. Quem locum exprimens Terentius, (ſcimus enim ex ipſo prologo, eum quae conuenere, in Andriam ſuam ex Menandri Perinthia tranſtuliſſe,) verbum Graecum duobus Latinis reddidit. Ita enim legimus in Andria Act. II. ſc. 2. — *etiam puerum inde abiens conueni Chremis, olera et piſciculos minutos ferre obolo in coenam ſeni.* Quae Terentiana interpretatio facit, vt ſuſpicer ἐψητὲς aliquando generaliter de omnibus minutis piſcibus dici, non de certa quadam ſpecie. Appellari autem ἐψητὲς exiſtimo, quod ſolerent ἕψεσθαι, non autem ὀπτᾶσθαι, videlicet ἐπ' ἀνθράκων, aut ταγηνεύεσθαι, ſeu τηγανεύεσθαι. Hi enim tres erant, vt et hodie ſunt, apparandorum piſcium modi. Vnde etiam apud Athenaeum quidam piſces ἑφθοὶ dicuntur, nonnulli οἱ ἀπ' ἀνθράκων, vel ἐξ ἀνθράκων, alii οἱ ἀπὸ τηγάνου. Denique ἐψητὲς Terentius interpretans piſciculos minutos, plane expreſſit noſtratem

PRINCIPIVM Z.

Ζείας) * farris.

PRINCIPIVM H.

Ἠγκίσρευεται) implicatus eſt.

Ἠγκυροβόληται) intus adhaeſit, vt in anchora.

Ἠδὲ) inſuper.

Ἡδέλφισαι) amicus familiaris, et tamquam frater factus.

Ἡδυντὴν πίσσαν) odoribus conditam picem, coquitur autem cum aqua, et aromatibus.

Ἡδυντὸν ϛεάρ) adeps in aqua, et aromatibus coctus, et aromata, et vnguenta odorifera.

* Olyrae.

Ἡμίο-

[7] *MS. D. omittit artic. τὴν et cod. Moſq.* [8] *δὲ αὐτὴ ὐδ. MS. D. et cod. Moſq.* [9] *ἡδυντον, ϛ. Ald. diſt. per comma. ἡδὺν τὸ ϛεαρ MS. D.* [10] *ἀρώμασι MS. D. et Ald.* [11] *ἀρώμασιν MS. D. et cod. Moſq. v. Hipp. II. 2. 9. Corn.*

tem vocem *menuiſe*, quae ad verbum ſonat minutias: et habemus prouerbium, cui hoc vocabulum adhibetur, quum dicimus: non es filius piſcatoris; ignoras enim quid ſit *menuiſe*. Quin etiam ἐψητὸς, vt ex antiquis auctoribus docet Euſtathius, vocabatur edulium quoddam ex minutis piſcibus, videlicet ἐξ ἀφύης, aut ἀθερίνης, vel τριγλίδων, ſeu σηπιδίων, et καρκινιδίων. ST. Codex quidam habet ἔψυτον, quae lectio et a viris doctis probatur. De hac etiam voce plura habet H. Stephanus. I. Iunta et Aldus cum aliis vitioſe habent ἐψηλὸν pro ἔψητον. Heſychius vero ſic: ἔψημα ὅπερ ἔνιοι σίραιον καλοῦσι, ἄλλοι γλυκύ.

a. Foeſius ad locum περὶ ἐπικυήσιος, p. 52. 32. reſpicit, et ζείας dici pro ζέας. Eſt autem tritici genus olyra, et filigo dicitur. Heſychius interpretatur, σίτε εἶδος, aliis ὀλύρας.

a. Pro ἐγκαταπέπλεκται in MS. ἐγκαταπέψυκεν. Sed haec fortaſſis lectio ex ſequenti verſu irrepſit. ST.

b. Scribe ἀκείωται. ST. Vide locum περὶ ἀγμῶν, p. 568. 42 vbi ἡδελφίσαι, ὡμοίωται, καὶ κοινωνεῖ, καὶ συγγένειαν ἔχει exponit Galenus, ſimilitudinem, cognationem, aut communionem et familiaritatem inter ſe habent.

c. Locus eſt de mul. L. II. p. 288. 27.

d [1] Ἡμίοπον) ἥμισυ.

e [2] Ἡμιτύβιον) ὀθονίᾳ παχέος μέρος.

[3] Ἦναι) κόψαι. Καὶ ἡνίων, τῶν κεκομμένων.

Ἡοίας) τὰς πρωΐας.

[4] Ἠραχνίωκεν) λεπτοῖς ἅμα καὶ [5] πολλοῖς Φλεβίοις, ὥσπερ ἀράχνης [6] ὑφάσματα [7] διαπέπλωκε.

g Ἡρμᾶσθαι) ἐρηρεῖσθαι, ἢ ἡρμόσθαι.

h Ἧσας) ἠθίσας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

a [8] Θαλερὸν πνεῦμα) θερμὸν ὡς ἀπὸ ἡλίου. Παρὰ γὰρ τὸ θέρεσθαι γέγονε τὄνομα.

Θέρετρον) τόπος [9] ἐν διατρίβειν θέρους ἐπιτήδειος. Ἔνιοι δὲ θέντρον γράφουσι.

b Θημὼν) σωρός.

c Θηρίον) τήν τε ἕλμινθα καὶ τὸ ἄγριον ἕλκος, ὡς ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον· Θηρίον ἐπὶ τὸ σῶμα ἐπέρχεται διὰ τόδε. Καὶ ὁπόταν ἀφίκηται ὁ ἰχὼρ d [10] ἀπορέων, σήπει καὶ μετεωρίζει. Ἐν μέντοι τῷ Περὶ χυμῶν, ὅθεν [11] ἀλθαίνεται προειπὼν, [12] εἶτα ἐν

[1] ἡμίοτον *MS. D. et cod. Mosq.* [2] ἡμιτύμβιον *MS. D. et cod. Mosq.* [3] εἶναι *MS. D. at in marg.* ἦναι. [4] ἠράχνωνεν *MS. D.* [5] *Hipp.* 27. [6] ὑφάσματι *MS. D. et cod. Mosq.*

d. Vide Hipp. περὶ ἀφόρων, p. 293. 28.

e. Pollux L. VII. c. 16. ἡμιτύμβιον, legit, intelligitque veſtem lineam Aegyptiacam, σεδάριον a quibuſdam dictam, quocum conſentit Aretaeus de curat. morbb. diutt. L. I. c. 3. et c. 4. Ariſtoph. in Pluto 76. B. vbi Schol. σεδάριον ῥάκος ἡμιτριβὲς, λινοῦντι. Καὶ Σαπφὼ, ἡμιτύβιον σαλάσσων. Ἡμιτύβιον, λινοῦν ἔνδυμα, ἢ συνδόνιον ὀλίροσσον.

f. Legendum puto διαπέπλοχε. ST. Conſentit Foeſius et Charterius, at Aldus habet διαπέπλοχεν. Ad locum reſpici putat Foeſ. περὶ ὀσέων φύσιος, p. 63. 10.

g. Vide quae docte de hac dictione commentatur Foeſ. p. 264.

h. Formatum eſt ab ἦθω pro ἠθέω aut ἠθίζω, colo, ſaccello.

a. Aldus habet θαλερὸν πνεῦμα, μέγα καὶ δεδιωγμένον, vide

Ἡμίοπον) dimidium.

Ἡμιτύβιον) lintei craſſioris pars.

Ἡναι) percutere, et ἠνίων, percutientium.

Ἠοίας) matutinas horas.

Ἠραχνίωκεν) tenuibus ſimul, et multis venulis, cuiuſmodi ſunt aranearum telae, implicauit.

Ἡρμᾶσθαι) firmatum eſſe, innixum eſſe, vel aptatum eſſe.

Ἧσας) conſueuiſti.

PRINCIPIVM Θ.

Θαλερὸν) calidum vt a ſole, nam ab eo, quod eſt θέρεσθαι, hoc eſt, calefieri, nomen factum eſt.

Θέρετρον) locus ad commorationem aeſtatis idoneus, quidam θέντρον ſcribunt.

Θημωὺ) aceruus.

Θηρίον) lumbricum, et ſaeuum vlcus, vt in libro de locis hominis, ſaeuum vlcus in corpus aduenit propter hoc, et quum aduenerit ſanies defluens, putrefacit, et tumefacit, quum in libro de humoribus, vnde curatur, ante dixiſſet:

[7] διαπέπλωχεν *MS. D.* διαπέπλοχε *cod. Moſq. et vulgg.* [8] θοαλερὸν *vulgg.* θολερὸν *Corn.* [9] ἐνθα διατρίβειν *MS. D. et cod. Moſq.* [10] ἀπορῥέων *MS. D. et cod. Moſq.* [11] ἀθαίνεται *Aldus.* [12] ἔτε *MS. D. et cod. Moſq.*

vide infra, deinde autem ſeorſim venit θολερὸν, θερμὸν etc. quocum quaedam exemplaria conſentiunt. At in MS. Dorvillii ſequitur demum poſt τέκνωμα, θαλερὸν πν. Sic et θολερὸν explicauit Schol. ad Hom. Il. β'. v. 266. θολερὸν δακρυ, θερμὸν καὶ ἀκμαῖον, calidam ac vigentem lacrymam, quae magna vbertate ex oculis profunditur, nec ſiceſſit, ſed velut frondes ex arboribus promanat. Heſych. exponit τὸ πολὺ, καὶ μὴ ξηραινόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀεὶ θάλλον.

b. Heſychio dicitur θήμων, πᾶν τὸ σεσωρευμένον οἷον ἀχύρων ἢ πυρῶν, omnis rerum ſimul congeſtarum aceruus ſeu cumulus, vt acerum aut tritici.

c. Vide locum de locis in hom. p. 72. 42. et 46. et περὶ χυμῶν p. 114. 37. Vide et Corn. 30. 2. 25.

d. ἀπορέων ſcribe ἀπορῥέων,

ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ θηρίον εἰπὼν, τὰ ἐν τοῖς ἐντέροις συνισάμενα δηλοῖ, τὰς [1] ἕλμινθας δηλονότι, καὶ τὰς ἀσκαρίδας. Ὥσπερ καὶ ὅταν εἴπῃ, [e 2] Φθινοπώρων τὸ θηριῶδες, ἀπό τινος τῶν εἰρημένων ὀνομάζει. Δοκεῖ δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ φθινῶδες [3] ἔτως προσαγορεύειν. [f]

[4] Θλάσιν) [5] τὸν ἐμβρυοθλάσην, ὅπερ καὶ [6] πίεσρον καλεῖται. Τένομα [7] ἐν πρώτῳ τῶν [8] γυναικείων.

[9] Θλασπόσιος) ἀντὶ τῆς θλάσπεως τῆς ἔτως ὀνομαζομένης βοτάνης.

Θρᾶνον) [g 8] δίφρον ἀφοδευτικόν.

[h] Θολερὸν πνεῦμα) μέγα καὶ [10] δεδιωγμένον.

[i] Θράσσεται) νύσσεται, [11] κεντᾶται.

[k] Θρίξ) γράφεται [12] δὲ καὶ [13] τρίξ. Τρίχας δὲ [14] καλοῦσιν οἱ θύται [15] ἐπειδὰν [16] φανῇ κατὰ τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ λοβοῦ φλέβιον τενὸν, εὐθὺ, [17] μέλαν.

[l] Θύη) θυμιάματα, [18] ἀρώματα.

[m 19] Θύματα) θυμιάματα.

[n] Θυμβραίαν) ἔτως ὀνομάζει τὴν θύμβραν.

Θύμβ

[1] ἕλμινθας *MS. D.* [2] *Φθινοπώρᾳ MS. D. et cod. Mosq.* [3] ἔτω *cod. Mosq.* [4] θλάσην *mauult Foes.* [5] τῷ ἐμβρυοθλάσῃ *MS. D. et cod. Mosq.* ἐμβριθιάσῃ *Ald.* [6] ἐκπίεσρον *MS. D.* ἐκπίησρον *cod. Mosq.* ἐκτίσρον *Iunta.* [7] ἐν τῷ πρ. *MS. D.* [8] γυναικῶν *Ald.* [9] θλάσπης *MS. D.* [10] διωγμένον *cod. Mosq.*

φέων, vt legitur apud Hippocratem. Sed hoc quoque sciendum est, post διὰ τόδε non sequi continuo καὶ ὁπόταν ἀφίκηται, sed tribus lineis interiectis. ST.

e. Foesius animaduertit lectionem Stephani in omnibus Galeni exemplaribus esse, et locum subindicari censet epid. L. II. p. 311. 23. vbi tamen θηριώδεις male legitur, aut locum epid. L. VI. aph. 13. f. 1. aut certe per *Φθινοπώρων* vtramque lectionem subnotare voluisse Galenum existimandum est.

f. In Aldina immediate sequitur γράφεται δὲ καὶ θρίξ, quod et Cornarius animaduertit. Vide infra θρίξ. Apud Hippocr. L. I. de mul. p. 259. 49. p. 260. 30. legitur θλάσπιος.

g. MS. θράνον, ἀφοδευτικὸν θρόνον. ST. Consentit Iunta

dixiſſet: Poſtea in aliis, tum Θηρίον dixerit, animalia in inteſtinis conſiſtentia ſignificat, lumbricos ſcilicet, et aſcaridas, quemadmodum et quum dixerit autumnorum τὸ Θηριῶδες, ab aliquo dictorum nominat: videtur autem et aliquando φθινῶδες, ſic appellare.

Θλάσιν) Foetus infractorem, quod et πίεζρον vocatur, nomen in primo de morbis mulierum.

Θλασπόσιος) pro Thlaſpis, ſic appellatae herbae.

Θολερὸν πνεῦμα) ſpiritus magnus, et impellens.

Θρόνον) ſedem vtrimque peruiam.

Θράσσεται) pungitur, ſtimulatur.

Θρὶξ) ſcribitur et τρὶξ, pilos vocant ſacerdotes, quum apparuerit in ſimo iecinoris in dextra pinnula venula anguſta, recta, nigra.

Θύη) ſuffitus, odoramenta.

Θύματα) ſuffimenta.

Θυμβραίαν) ſic nominat ſatureiam.

[11] κωτᾶται *MS. D.* [12] *part.* δὲ *omittit MS. D. et cod. Moſq.* [13] Θρὶξ. Τριχὸς *MS. D.* [14] ὃ καλ. *MS. D.* [15] ἐπειδ' ἂν *Ald.* [16] φάναι *Ald.* Φανῇ *Corn.* [17] μελανᾶν *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [18] ἀρωματικὰ *MS. D.* [19] Θυῆται *MS. D. et cod. Moſq.*

Iunta et Charter. ἀφοδευτικὸν autem eſt qua vtuntur ad deiiciendam aluum. In Ald. ed. haec gloſſa deeſt.

h. Conf. Foeſ. p. 271.

i. Suidas etiam Θράσσειν exponit νύσσειν, Heſychius autem τραράττειν, ἐνοχλεῖν.

k. Videtur hoc nomine ſignificari ſuperior hepatis pars iuxta quam fibrae inter ſe dividuntur, quae ἐρὶξ et Θρὶξ Galeno dicitur.

l. Heſychius eodem fere explicat modo, niſi quod Θύματα pro Θυήματα ponit. Θυήματα vero ei ſunt τὰ ἐπιφερόμενα ἅλφιτα εἰς Θυσίαν, hoc eſt, mola qua in ſacrificiis litabatur. Et Homero Il. ζ'. v. 270. τὰ Θύεα dicuntur τὰ Θυμιάματα καὶ Θυσίαι ſuffimenta et ſacrificia.

m. Hippocr. L. II. de mul. p. 290. 14. habet Θυώματα pro odoramentis ad ſuffiendum idoneis et aromatis. Heſych. Θύωμα, μύρον, ἄρωμα explicat, at Foeſius coniicit in loco noſtro legendum eſſe Θυήματων.

n. Apud Hipp. L. de nat. mul. p. 220. 24. legitur Θυμβρήν.

[u] Θύμε) τῦ ἀπὸ Θύμων. [1]Ἔθνος δέ ἐσι [2] τῦτο Θρακικόν.

[3] Θώρηξις) οἴνωσις, [4] ἤτοι ἡ μέθη.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

[a] Ἰδνᾶται) λοξᾶται, συνιζάνει.

[b] [5] Ἰθαγενὲς) γνήσιον, [6] καθάπερ φησὶν ὁ [c] σοφὸς, ἀλλά [7] μέ ἴσον [8] ἰθαγένεσιν ἐτίμα.

[9] Ἱκταρ) ἐγγὺς [10] παρὰ γᾶν τοῖς Ἀττικοῖς· παρὰ δὲ τῷ Ἱπποκράτει [11] ἐν δευτέρῳ τῶν [12] γυναικείων, τὸ τῆς γυναικὸς [13] αἰδοῖον καλεῖται.

[14] Ἰλλαίνειν) [d] διαῤῥέφειν τὰς ὀφθαλμές.

[e] Ἱμερωθεῖσαι) [15] ἀντὶ τῦ, τῆς ἐπιθυμίας τυχᾶσαι, ἀνδρὶ μιγεῖσαι.

[f] [16] Ἰνδικά) οἱ μὲν γράψαντες [17] τὰς ὀνομασίας τῶν φαρμάκων, καθάπερ [18] Μενεθεύς τε καὶ Ἀνδρέας ὁ τῦ Χρύσαρος, καὶ Ξενοκράτης καὶ Διοσκορίδης ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἰνδικὸν ὀνομάζεσθαι τὸ [19] ζιγγίβερι· πλανηθέντες [20] ἐκ τῦ τινὰς οἴεσθαι ῥίζαν αὐτὸ τῦ πεπέρεως ὑπάρχειν.

[1] ἔτνος *Ald.* [2] *pron.* τῦτο *ignorat MS. D.* [3] Θόριξις *MS. D. et cod. Mosq.* [4] ἤτοι ἡ *ignorat MS. D. et cod. Mosq.* [5] ἰδαγενὲς *vulgg.* [6] καθάπερ Φ. ὁ σ. *haec verba ignorat MS. D. et cod. Mosq. pro* σοφὸς *ex coni. Corn.* Σοφοκλῆς. [7] μὲν *cod. Mosq.* [8] ἰθαγενέσσιν *MS. D. et sic recte.* [9] ἱκτάρη *MS. D.* [10] παρὰ τοῖς *MS. D. et cod. Mosq.*

o. In MS. est θύμης. S T.

a. Vide L. I. de mul. p. 236. 13. Hesych. ἰδνώθη exponit ἐκάμφθη, ἐτανύθη.

b. Hesychius exponit αὐτόχθων, γνήσιος. Idemque apud Hom. *Ἰθαγενέεσσι γνησίοις τέκνοις καὶ καθαροῖς, ἐ ἐκ παλλακίδος* exponit, hoc est, genuinis et puris foetibus, neque ex pellice ortis. Est enim *ἰθαγενὴς*, vt exponit Eustathius, *γνήσιος, ὁ ἐκ τῆς κατ' ἰθὺ, τετέσι κατ' εὐθύτητα νόμε γεννήσεως, καὶ μὴ πλαγίως πως τῷ γένει ἐπεισαγόμενος*, genuinus foetus, et qui recto ordine, aut legitima generatione non oblique in familiam accitus est. Post *ἰθαγενὲς* verba vsque ad *σοφὸς* in Ald. desunt.

c. Per

Θύμβ) ex Thymis, gens autem eſt haec ex Thracia.
Θώρηξις) vinolentia, vel ebrietas.

PRINCIPIVM I.

Ἰδνῶνται) obliquatur, in ſe reſidet.
Ἰθαγενὴς) ingenuum, vt ait ſapiens; ſed me aeque, atque ingenuos honorabat.
Ἴκταρ) prope apud Atticos. Apud Hippocratem vero in ſecundo de morbis mulierum, mulieris teſticulus vocatur.
Ἰλλαίνειν) diſtorquere, vel circumagere oculos.
Ἰμερωθεῖσαι) cum viro miſtae.
Ἰνδικὸν) qui ſcripſerunt nomina medicinarum, vt Mneſthaeus, et Andreas Chryſaris, et Xenocrates, et Dioſcorides Alexandrinus Indicum nominant Zingiberi, decepti ex eo, quod quidam putant ipſum piperis radicem

 eſſe,

[11] ἐν τῷ δ. *MS. D. et cod. Moſq.* [12] γυναικῶν *Ald.* [13] αἰδοῖων δὴ κ. *Ald.* [14] ἰλένειν *Ald. noſtram retinet Corn. v. 94. l.* [15] *Verba* ἀντὶ τ. τ. ἐ. τυχοῦσαι *deſiderantur in MS. D. et in cod. Moſq.* [16] Ἰνδικὸν *MS. D.* [17] τῆς ὠνομασίας *MS. D.* [18] Μενεσθεὺς *Ald.* [19] ζυγγίβερι *MS. D.* ζυγγύβερι *Ald.* [20] ὅτι ἐκ τοῦ *MS. D. et cod. Moſq. ſed* ὅτι *delet Corn. quoque.*

c. Per σοφὸν Homerum intelligit, apud quem haec exſtant Odyſſ. ξ'. v. 203. ſed ἰθαγενέεσσιν ibi legitur, vt hic reponendum eſt. ST.

d. Foeſius mauult διαστρέφεσθαι, quia ἰλλαίνειν, oculis diſtortis et peruerſis eſſe apud Hippocratem ſignificat, vnde hoc verbum pro neutro eſt accipiendum, quod firmatur ex Polluce L. II. Ἱπποκράτης δὲ ὀφθαλμὸν ἰλλαίνειν φησὶ τὸν διάστροφον γενόμενον.

e. Heſychius explicat ἰμείρεται, ἐρᾷ, ἐπιθυμεῖ, ποθεῖ. Locus eſt in Hipp. de mul. L. I. p. 239. 27.

f. In MS. Ἰνδικὸν, quod malim, nam et poſtea ſequitur. ST. Hippocrates in ſecundo de morb. mul. prope finem haec verba habet. Indicum (quod Perſae piper vocant, et in hoc eſt rotundum, quod vocant, Myrtidanum,) cum lacte etc. Vide etiam infra in dictione μυρτίδανον, et dict. στρογγύλον. I. Locus eſt de mul. L. II. p. 288. 28.

ἄρχειν. Ἀλλὰ [1] Διοσκυρίδης ὁ Ἀναζαρβεὺς σαφῶς διώρισέ τε καὶ ἀπεφήνατο περὶ [2] ζιγγιβέρεως καὶ [3] πεπέρεως. Ὁ τοίνυν Διοσκυρίδης ὁ νεώτερος ὁ γλωττογράφος, φυτὸν εἶναί φησιν ἐν Ἰνδίᾳ παραπλήσιον τῷ τῦ πεπέρεως, ὃ ὁ καρπὸς ὀνομάζεται μυρτίδανον, ὅτι μύρτῳ ἔοικεν.

g [4] Ἰνέει) κενοῖ. Καὶ [5] ἰνηθμὸς, κένωσις. [6] Καὶ [7] ἰνεῖται, κενῦται.

[8] Ἰξάλην) [h] τελείᾳ αἰγὸς δέρμα.

[i] Ἰξίαι) κιρσοί.

[k] Ἴξιν) εὐθυωρίαν ἢ [9] ἄφιξιν.

[l] [10] Ἰξίον) φύλλον τῦ λευκῦ χαμαιλέοντος.

[m] Ἴξυας) [11] τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων καὶ τῆς ὀσφύος.

[n] [12] Ἶπος) ἡ πόσις, ἐν μοχλικῷ.

[o] [13] Ἱππόφεως) τῦτο δὲ μόνον ἱπποφαὲς ὀνομάζεται, ἀλλὰ καὶ κνάφον καὶ [14] ςύβον.

[p] [15] Ἰσάλην) διφθέραν, δέρμα.

Ἰσεν-

[1] Δ. τε ὁ Ἀναζαρβὲς *MS. D. et cod. Mosq.* δὲ *Ald. quod Corn. delet.* [2] ζυγγιβερέως *MS. D.* [3] πεπείρεως *Ald.* [4] ἰνέοι *MS. D.* [5] Ἴενι ἰθμὸς *MS. D. et cod. Mosq.* [6] *haec vsque ad finem desunt in MS. D. v. 30. 2. Corn.* [7] ἰενιεῖται *MS. D. et cod. Mosq.* [8] ἰξάλλην *MS. D.*

g. Apud Erotianum scriptum est *ἰνηθμὸς*, sic et apud Hippocratem cum alibi, tum *ἐν τῷ περὶ τόπων τῶν καθ' ἀνθρ.* aliquot locis. ST. Hesych. quoque *ἰνηθεῖσα* explicat per *καθαρθεῖσα* et *κενωθεῖσα*.

h. Repone *τελείας* ex Erotiani p. 190. ST. Cf. Hom. Il. δ'. v. 105.

i. Pollux L. IV. c. 25. *ἰξίαν* quoque *κιρσὸν* appellat *ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πίτυσι τῆς πίτυος ὁμοίων συσροφῶν*, et Hesych. quoque per *κιρσὸν* explicat, *κιρσὸς* inquit *πάθος τι περὶ τὸ σῶμα ὅπερ τινὲς ἰξίαν καλῦσιν, ἄλλοι κιρσόν.*

k. Vide Foes. p. 284.

l. *Ἰξίᾳ φύλλα.* ST. Dioscor. L. III. c. 10. *ἰξίας χαμαιλέων λευκὸς, διὰ τὸ ἔν τισι τόποις ἰξὸν εὑρίσκεσθαι πρὸς τὰς ῥίζας αὐτῶν.* V. Plin. L. XXII. c. 18. Quaedam exempl. in loco nostro *ἰξίων* et *φύλλων* legunt. Alia *ἰξίον*, sed *φύλλα* pro *φύλλον* habent. Meliora autem Foesio videntur, quae *ἰξίᾳ* et *φύλλᾳ* legunt.

m. Vide Foes. p. 284.

n. Lo-

esse, sed Dioscorides Anazarbaeus aperte distinxit, et definiuit de zingibere et pipere. Dioscorides igitur iunior, qui linguas scripsit, stirpem esse ait in India similem stirpi piperis, cuius fructus appellatur Myrtidanum, quia myrto similis est.

Ἰνέει) euacuat, et ἴνηθμος, euacuatio, et ἰνεῖται, euacuatur.

Ἰξάλην) perfectae caprae corium.

Ἰξίαι) varices.

Ἴξιν) rectum progressum, vel accessum.

Ἰξίον) folium albi chamaeleontis.

Ἰξύας) pars, quae est inter vertebras coxarum, et lumbum.

Ἶπος) potio in curatione ossis luxati.

Ἱππόφαως) hoc non solum lappago nominatur, sed et carduus, et stybum.

Ἰσάλλην) pellem caprae, corium.

[9] ἄφεξιν *MS. D.* [10] *Ἰξὶς φύλλα MS. D. et cod. Mosq.* [11] *τὸ μεταξὺ τῆς ὀσφύος καὶ τῶν ἰσχίων MS. D. et cod. Mosq.* [12] *Ἵππος MS. D.* [13] *ἱππόφεω MS. D. et cod. Mosq. ἱπποφέως Foes. ἱπποφέον, εἶδος βοτάνης ὀνομάζεται δὲ καὶ Chart.* [14] *σίλβον quidam.* [15] *Ἰξάλην Chart.*

n. Locus ille Foesio laborare videtur, quum *Ἶπος* non legatur in mochlico, ipsique videtur locum de art. Galenus indicare p. 621. 53. et *Ἴπωσιν*, hoc est, pressum aut pressuram, onus ac velut lignum, quo mures opprimuntur, quod etiam *Ἰπὲς* Hesychio dicitur *τὸ ἐμπίπτον τοῖς μυσὶ ξύλον.*

o. MS. *ἱππόφεον, εἶδος βοτάνης. Ὀνομάζεται δὲ καὶ κν.* etc. 57. Dicitur et *ἱπποφαὲς*, *ἱπποφανὲς*, et *ἱππόφυον* Theophrasto, Plinio Hippophyes, L. XXI. c. 15. Hippophaes L. XXII. c. 12.

p. Pro *Ἰσάλλην* suspicor legendum *Ἰξάλην*, Hippocr. *περὶ ἀγμῶν*, *Ἰξάλην δ' αἰγὸς χρὴ ὑποτετάσθαι.* Vbi Galenus *ἤτ' αἰγὸς δέρμα προσαγορεύεται ἰξάλη, εἴτε κατ' ἄλλα τινὸς ὑποφέρεσθαι δύναται τάνομα, περιττὸν ἐν τῇδε τῇ διδασκαλίᾳ ζητεῖν.* Habes et apud Erotianum *Ἰξάλην* supra p. 190. l. 1. At enim quum praecesserit initio huius paginae *Ἰξάλην*, eodem modo expo-

q [1] Ἰσεννύεσαι) ἰσάζεσαι, μεσήλικες ἔσαι.

r [2] Ἰσχαλέαι) ἰσχναί. Καὶ [3] ἰσχαλέον, τὸ ἰσχνόν.

s Ἰχθυήματα) λεπίσματα φλοιῶν.

[4] Ἰχθύην) [5] ῥίνης [t] θαλαττίας δέρμα ξηρόν. Δύναται δὲ καὶ τὸν σιδηρᾶν ὄνυχα δηλᾶν, [6] ὥσπερ εἰς τὰς [7] ἐμβρυουλκίας καὶ ἐμβρυοτομίας χρώμεθα, διὰ τὴν πρὸς τὰς λεπίδας τῶν ἰχθύων ὁμοιότητα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

a [8] Καθαπτόμενοι) αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.

b Καθετῆρι) τῷ ϛρεπτῷ μοταρίῳ, ἀπὸ τῆ καθίεσθαι, ἐν [9] δευτέρῳ [10] γυναικείων; [11] μοτᾶν [12] ὠμολίνων καθετῆρι.

c Κακαγγελίη) κακορρημοσύνη, κακολογία.

d [13] Κακοήθεα) κακοήθη.

Κακο-

[1] *Ισενίεσαι MS. D.* *ἰσενύεσαι Ald.* [2] *ἰσχαλαῖαι MS. D.* *ἰσχαλαία Ald.* [3] *ἰσχήλυον MS. D.* *ἰσχηλίον cod. Moſq.* *ἰσχνόλοον Ald.* [4] *ἰχθύης MS. D.* [5] *ῥίνας θαλαττίης MS. D.* *θαλάττης Ald.* [6] *ᾧ περὶ MS. D.* *ᾧ περὶ τὰς ἐμβρυοτομίας χρ. cod. Moſq.*

expoſitum, quo apud Erotianum, quorſum hic repeteretur, praeſertim quum hic non ſit propria eius ſedes? Certe ſi *ἰσάλλην* legi non poſſe pro certo habeamus, verisimile eſſe dicemus *ἰξάλην* primo quidem ob diuerſas explicationes bis poſitum, poſtea vero alterum horum vocabulorum in *ἰσάλλην* deprauatum. Nec tamen quidquam pronuntio. ST. Nonnulli *ἰξάλην* ſcribunt, ſed Foeſio videtur Galenus per hanc diuerſam ſcripturam variam loci de fract. p. 566. 2. lectionem indicare voluiſſe.

q. Foeſio magis placet cum Varino et Iunta *ἰσενύεσαι* legere, ex loco de mul. L. II. p. 265. 4. vbi falſo eſt *ἴσαι νῦν ἐᾶσαι*.

r. Heſychius interpretatur *λεπτὸν, ξηρὸν, ἰνώδες.*

s. Sic apud Hippocr. *περὶ ἑλκῶν* p. 515. 6. 7. 8. 9. *ἰχθυήματα τῆ λώτη* corticis loti arboris ramenta occurrunt.

t. MS. *θαλαττίης*, et melius. ST. Locum *περὶ ἐπικυήσιος* p. 48. 34. indicari cenſet Foeſius atque *ἰχθύην* idem cum *ὄνυχα* eſſe exiſtimat, deſumta ſimilitudine ab hamo piſcatorio, vnde vnguem aut vncum

Ἰσεύσαι) adaequantes, mediae aetatis exiſtentes.

Ἰσχαλέαι) tenues, et ἰσχαλέον, tenue.

Ἰχθυήματα) ſquamulae corticum.

Ἰχθύην) ſquatinae marinae pellem aridam: poteſt etiam ferreum vnguem ſignificare, quo in extractione, vel ſectione infantis immaturi adhuc in vtero exiſtentis vtimur, propter ſquamarum piſcis ſimilitudinem.

PRINCIPIVM K.

Καθαπτόμενοι) ſentientes vehementer.

Καθετῆρι) tortili linamento vulnerario, ab eo, quod demittatur in vulnus, in ſecundo de morbis mulierum, in vulnus indere tortile linamentum ex linteis factum.

Κακαγγελίη) maledicentia, procacitas.

Κακοήθεα) maligna.

[7] ἐμβρυελ. *del. in Ald.* καὶ *ignorat MS. D.* [8] καθαπτομαινοι *Iunta.* [9] δευτέρῳ τῶν *MS. D.* [10] γυναικῶν *Ald.* [11] μοτῷ *MS. D. cod. Moſq. et Chart.* [12] ὠμολίνῳ καθετῆρ *MS. D. et cod. Moſq.* ὁμολίνου *Ald.* [13] κακοήθης *Ald.*

vncum ferreum intelligit, quem pollici affigi iubet ad extrahendum foetum.

a. Repone αἰσθανόμενοι, legitur tamen in vulgg. editt. vt hic. ST. Inprimis haec vox de phreniticis vſurpatur, qui ad ſtrepitus tumultuantur aut perturbantur. Cornarius laudat Protr. 87. 29.

b. Aliud inſtrumentum chirurgicum etiam ſic appellatur, de quo Galen. meth. med. L. V. p. 86. 38. et 87. 47.) MS. μοτῷ. Eſt autem μοτάριον diminutiuum ἀπὸ τοῦ μοτοῦ, ſicut habes μοτὸς ſupra pag. 466. Sed ſciendum eſt in vulgg. editt. Hippocratis legi, μοτῶν ὠμολίνῳ καθετηρίῳ. ST. Iunta in margine hoc quoque notauit.

c. Apud Hipp. in L. περὶ τέχνης p. 1. v. 8. obſeruante Foeſio eſt καταγγελίη, et ſic legitur quoque apud Phauorinum h. v.

d. Suſpectus mihi eſt hic locus, quis enim putet Galenum vocem Hippocratis eadem voce, mutata dumtaxat terminatione, explicaturum fuiſſe? ST. Foeſius emendat κακήθεα. Sic enim κακήθεα τάπιμήνια dicuntur Hipp. L. II. de mul. p. 276.

e [1] Κακοσινώτατα) [2] ἐπιβλαβέστατα.

f [3] Καλλίφυτον) ὅπερ καὶ καλλίτριχον καὶ ἀδίαντον ὀνομάζεται.

g Καλλιωνύμῳ) ἰχθύος τινὸς ἕτως ὀνομαζομένου.

h Κάμμορον) τό, τε τῇ [4] σμικρᾷ καρίδι ἐοικὸς ζῶον, καὶ ἀπὸ τῆς πρὸς τοῦτο τῶν ῥιζῶν ὁμοιότητος, τὸ ἀκόνιτον· Ἀλλὰ ἑτέρου αὐτῶν [5] ἀκέσαι δυνατὸν, ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον· [6] Καυσομένων, παραλαμβανομένῳ τῷ καμμόρῳ. Ὅθεν καὶ [7] Ἐρωτιανὸς [8] μόνον αὐτὸ τὸ ζῶον κάμμορον, ἀλλὰ καὶ τὸ περικείμενον αὐτῷ βρύον, ἕτως ὀνομάζεσθαί φησι. [8] Ζήνων δὲ ὁ [9] Ἡροφίλειος τὸ [10] κώνειον· Ζεῦξις δὲ, φάρμακον [11] ψυκτικόν.

k [12] Κακόνια) ὀρθοὶ καὶ προσεξαλμένοι τὰς γαστέρας.

l [13] Κάρικον) καρικόν τι [14] ἔδεσμα ἕτως ὀνομάζει, ἢ καὶ [15] τὴν σκευασίαν ἐν τῷ Περὶ ἑλκῶν γράφει.

Καρυ-

[1] κακοσινώτατος *MS. D. et cod. Mosq.* [2] ἐπιβλαβέστατος *MS. D. et cod. Mosq.* [3] καλλίφυτα *Ald.* [4] μικρᾷ *MS. D.* [5] ἀκρέσαι *MS. D.* [6] καυσεμένων *MS. D. et cod. Mosq.* ἐπὶ τῶν καυσ. *forte Corn.* [7] Ἐρωτινῶν *Ald.*

32. maligna menstrua, mali moris, et parciora quam antea, in vteris transfuerfis et obliquatis.

e. MS. *κακοσινώτατος, ἐπιβλαβέστατος.* Inuenio autem *κακοσινώτερον* in libro *περὶ ἀγμῶν* p. 577. 3. ST.

f. Recte emendat Foesius *καλλίφυλλον*, quod est adianti genus trichomanes dictum, de quo epid. L. VII. p. 361. 29. cf. Galen. de comp. medic. fec. loc. L. II. c. 2.

g. Vide Xenocrat. de alim. ex piscib. c. 9. et Glossar. nostrum in Xenocr. in voce *ἀρανοσκόπος*.

h. Scribitur etiam *κάμμαρον* et *κάμαρον*. Vide Dioscor. L. VI. c. 7. et L. VII. c. 77. Nicandr. in Alexiph. v. 41. Plin. H. N. L. XXVII. c. 3. v. Corn. 30. 2. 14.

i. Hoc ego non inuenio in Erotiano, codex Aldinus habet Ἐρωτινῶν* cum asterisco. Aliqui MSS. Ἐρωτινός. Aliqui Ἐρωτιανὸς, vt etiam Henr. Stephanus. Germanicus Ἡρόφιλος. I. Foesius quoque vel Erotion, vel Herophilus legi iubet.

k. Legitur quidem *κακόνια*, et apud Erotianum supra p. 210. sed eadem opera hunc

et

Κακοσινώτατα) nocentiſſima.

Καλλίφυτον) quod et capillus Veneris, et adiantum nominatur.

Καλλιωνύμῳ) piſcis cuiuſdam ſic vocati.

Κάμμορον) et animal paruae ſcillae ſimile, et aconitum, ab eo quod illius radices ſunt huius animalis ſimiles, ſed neutrum horum intelligi poteſt in libro de locis hominis, inflammatis aſſumto cammoro, vnde Erotianus non ſolum ipſum animal cammoro, ſed adhaerentem ipſi muſcum, ſic vocari ait: Zeno autem Herophylius cicutam: Zeuxis autem medicinam refrigerantem.

Κακόνιαι) qui rectis et promiſſis ventribus ſunt.

Καρικὸν) edulium quoddam ex nucibus ſic nominat, cuius et confectionem ſcribit in primo* libro de vlceribus.

Καρυ-

* Delenda eſt haec dictio *primo*, quum nec etiam in Grr. codd. inueniatur. I.

8 Ζῶνη *MS. D. et cod. Moſq.* Ζένων *Ald.* 9 Ἡροφίλιος *MS. D. et Ald.* Ἡρόφιλος *cod. Moſq.* 10 κώνιον *MS. D.* 11 ψυκτόν *cod. Moſq.* 12 κανόνιαι *MS. D. et Corn.* 13 κάρυον *MS. D. cod. Moſq. et MS. St.* 14 ἔδεσμα *deeſt apud Ald.* 15 σύνθεσις σκευασίας ἣ κ. *MS. D. et cod. Moſq.* σύνθεσίν τινα *vel* καρικόν τι ἔδεσμα *Corn.*

et illum locum emendandum puto ex vet. cod. in quo κανονίαι legitur. Quae vox ſecundum Alphabeti ſeriem locum ſuum hic habet; quod tamen parum me mouet. At hoc potius ad probandam hanc ſcripturam me impellit, quod Anthol. epigr. Graec. L. II. legitur in Nicaearchi epigrammate, — — γέγονον δ' ὀρθότερος κανόνος. Pro προεσαλμένοι autem videndum, num legendum ſit προσεσαλμένοι, quod participium habemus infra in voce, σκελιφρὸς, σιφραὶ et ὑποξύρες. ST. Hanc lectionem laudat quoque Iunta. Foeſio κανονίαι dici videntur proceri et magni, quorum proceritas reliquis canon eſſe poſſit, et veluti ad regulam directi et exacti. Corn. 24. 2. 49.

l. καρικὸν) καρικόν τι ἕ-τως ὀνομάζει, eſt in Aldino. In Germanico autem et aliis, vti Stephanus edidit, ſed iudicio meo non recte: in libro enim de vlceribus, medicamenti cuiuſdam efficacis καρικὸν appellati confectio deſcribitur, non edulii: arbitror ergo legendum καρικὸν φάρ-

μακον

m Καρυκοειδέα) [1] ὕφασμα. Καλοῦσι δὲ [2] αὐτὸ ἰδίως οἱ [3] ἰατροί.

[4] Καρύκη) Λύδιον ἔδεσμα ποικίλον, ἐξ αἵματος σκευαζόμενον.

n [5] Καρχήσιον) [6] τῷ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἱσίῳ τῷ [7] ἔχοντι τροχηλίαν. Καὶ καρχήσιοι, [8] ἐπ' αὐτῷ κάλοι οἱ τεταμένοι.

o Καταβλακεύσιν) κατολιγωρῆσι.

p Κατάβλημα) περίβλημα ἐξ ἐπιμελήσεως ἕνεκα τοῦ [9] σύγχειν τὰ ὑποκείμενα.

q Καταγυιοῖ) εἰς ἔσχατόν ἀχρηςίας ἢ ἀσθενείας ἄγει.

Κατακορέα) καλεῖ [10] μὲν ὅτως καὶ r [11] τὰ τῆς ἀκράτου χολῆς διαχωρήματα· Καὶ ςήθεα κατακορέα, τὰ τοῦ τοιούτου χυμοῦ γεννητικά· τινὲς μέντοι τὰ λάσια [12] ἤκουσαν. Ἀλλὰ καὶ κατακορεῖς ἀνθρώπους ὁμοίως ὀνομάζει. s Φάρμακον μέντοι κατακορὲς, ἢ διὰ τὸν κενέμενον ὑπ' αὐτοῦ χυμὸν, ἢ διὰ τὴν ἰδίαν χρόαν. Ὀνο-

[1] ὕφασμα *Ald.* [2] αὐτὰ *MS. D. et cod. Mosq.* [3] ἰητροὶ *MS. D. et deinde addit* Γὸ. *conf. cod. Mosq.* [4] καρύκη *cod. Mosq.* καρύκη δὲ *Ald.* κάρυον *MS. St.* [5] καρχήσιος *MS. D.* [6] τὸ ἐπ' *MS. D. et cod. Mosq. et Corn.*

μάκον τι ὅτως ὀνομάζει, vt illic habetur. I. Huius compositionis aut vnguenti apparatum Hipp. L. de vlcer. describit, p. 515. 27. Pro ἔδεσμα autem σκεύασμα aut ἄλειμμα aut aliud quid tale ex Foesio reponendum. Nonnulli scribunt καρυκὸν, a nucibus dictum, sed falso, nam nulla hic fit nucum mentio.

m. Ex his duabus glossis vnicam facere iubet Foesius, et per καὶ coniungere, καὶ καρύκην Λύδιον. Hesychio exponitur καρύκη, περίεργος ζωμός. Βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, ἀφ' ἧς τὸ συνταράττειν καὶ ἀναδεύειν, καρυκεύειν φασί. Suidas scribit βρῶμα Λύδιον ἐκ πολλῶν ἡδυσμάτων συνεσηκὸς, καὶ αἵματος. Et εἶδος ὑποτρίμματος ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον, vnde καρυκεύειν τὸ ταράττειν. Idem dicit καρύκην ἔψημά τι ἐκ πολυτελῶς σκευασίας συγκείμενον.

n. Vide Foes. p. 311.

o. He-

Καρυκοειδέα) ſanguinea, vocant autem id proprie medici.

Καρύκη) Lydium edulium varium ex ſanguine confectum.

Καρχήσιον) in ſummo velo habens rotulam, καρχήσιοι in ipſo funes extenti nominati.

Καταβλακεύσιν) paruipendunt.

Κατάβλημα) indumentum data opera factum ad tegendum ſubiectas partes.

Καταγυίοι) ad extremum inutilitatis, vel imbecillitatis ducit.

Κατακορέα) vocat ſic et nimis biliosa excrementa, et pectora κατακορέα, talis humoris generatiua: quidam piloſa intellexerunt, ſed et κατακορεῖς ἀνθρώπες ſimiliter nominat: pharmacum quidem κατακορὲς, vel propter euacuatum ab ipſo humorem, vel propter proprium colorem:

[7] ἔχει δὲ *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [8] ἐπ' αὐτῆς καλῆνται *MS. D. et cod. Moſq.* [9] σφύγγειν *Foeſ.* [10] μὲν ἔτω καὶ *MS. D. et cod. Moſq.* [11] τὰ ἄκρατα τῆς χολῆς *MS. D. et cod. Moſq. vel* τῆς ἀκράτε χολῆς, *vel ut Corn. et alii nobiſcum.* τὰ ἄκρατα χολῆς δ. *Ald.* [12] ἤκασαν *MS. D.*

o. Heſychius καταβλακεύειν, καταβλακεῖν, ῥᾳθυμεῖν, ἢ δαπανᾶν ῥᾳθύμως. In mochlico p. 508. 11. ſubſtituitur κατοκνεῖν, pigrari et ſegniorem eſſe in aliquid agendo.

p. Circumiectum data opera vinculum aut amiculum, ad ea quae ſubiecta ſunt conſtringenda, hic notatur. Vide L. de arte p. 604. 40. ex quo loco Foeſius pro σύγχειν ſubſtituit σφύγγειν.

q. Vide Hipp. de rat. vict. in morb. acut. p. 77. 10.

r. MS. τὰ ἄκρατα τῆς χολῆς. At in vulgg. editt. τὰ ἀκρατοχολῆ. s t. Conf. Foeſ. p. 315. qui multa loca egregie de hac voce congeſſit.

s. κατακορέα χολὴν, ſinceram bilem in hepatis morbis dicit Aret. de morb. diut. L. I. c. 13. vnde κατακορὲς Φάρμακον erit eiuſmodi medicamentum, meracam admodum bilem deiiciens.

Ὀνομάζει δὲ καὶ δίψαν πᾶ κατακορῆ, τὴν ἤτοι διὰ τὸν τοιοῦτον χυμὸν γεγονυῖαν σφοδρὰν, [1] ἢ εἰς ἄκρον ἐπιτεταμένην, ὥσπερ ἂν καὶ [2] ἐκλύειν, κατακορεῖν.

t [3] Κατακέρην) τᾷ [4] ξηρᾷ τὴν τομήν. Οὕτως ἄμεινον γράφειν ὁ Διοσκορίδης [5] φησὶν· ἐ κατὰ κορυφὴν [6] κερηδέην τομὴν, καὶ τὸ [7] κείρειν ἐντεῦθεν. Καὶ παρὰ τῷ Θεοφράστῳ ἡ [u] [8] κεριζομένη ἐλάτη, ἀντὶ τῆς τεμνομένης.

x [9] Κατακρεέειν) κατασχίζειν.

Καταλείφειν) καταχρίειν.

y [10] Καταμώσας) καθεὶς ἕνεκα τᾷ ζητῆσαι. Γέγονε γὰρ ἡ λέξις παρὰ τὸ ματεύειν, ὥσπερ καὶ τὸ καταματεύμενος.

z [11] Καταναισιμᾶται) καταναλίσκεται.

Κατά-

[1] καὶ εἰς ἄκρον *MS. D.* [2] ἐκλύειν *Ald.* voces ὥσπερ ἂν καὶ ἐκλύειν *delet Corn.* [3] καταπορεῖς *MS. D.* κατὰ κερὴν *diuiſim Iunta et Corn.* [4] ξηρᾷ *MS. D. om.* τᾷ. [5] φησὶν τὴν κατὰ *vulgg. Corn. inſerit vocem* δηλονότι.

t. Foeſius dat diuiſim κατὰ κέρην, cui videtur Galenus per κερὴν non tam comae per nouaculam raſuram, quam cultri tonſorii ſectionem ex Dioſcoride ſignificare velle. Locus eſt de medico, p. 13. 43. vbi pro καταπρέειν, κατὰ κέρην legiſſe Galenus videtur.

u. Id eſt, tonſilis, quae attonderi ſolet, et deputari, ſic Theophr. de hiſt. plant. L. II. c. 2. κεριζομένη κυπάρισσος, cupreſſus tonſilis, aut caedua, quae ſucciſa regerminat. V. Plinius H. N. L. XVI. c. 33.

x. Foeſius interpretatur, ſcalpellum adigere aut defigere, cutem pertundere, ac ſcalpello diſcindere, et laudat loca ex L. de vlcer. p. 516. 46. et 47. et περὶ ἰητρᾶ p. 13. 43. et 45. quo in extremo loco interpp. ſcarificare dixerunt, ex quo coniicit eos κατασχάζειν pro κατασχίζειν legiſſe.

y. MS. καταμύσας, ſed non ſine manifeſto mendo. Nam μῶσθαι ſignificat ζητεῖν, a quo imperatiuus μωέο, quo vtitur Epicharmus in hoc verſu, ὦ πόνηρε μὴ τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκληρ' ἔχῃς. Quare neſcio

colorem: appellat autem, et ſitim quodam in loco κατακορεῖ, quae ſiue propter talem humorem facta eſt vehementior, vel ad ſummum intenſam, ſic igitur, et eneruare κατακορεῖν.

Κατὰ κέρην) nouaculae tonſuram, ſic melius eſt ſcribere, inquit Dioſcorides, κατὰ κορυφὴν κερηδένην τομήν, id eſt, in vertice puellarum tonſuram τὸ κείρειν, id eſt, tondere, hinc et apud Theophraſtum κεριζομένοι, id eſt, tonſa, abies profecta.

Κατακρέειν) diffindere, vel diſcindere.

Καταλείφειν) illinere, vel inungere.

Καταμώσας) qui demiſit cauſa quaerendi, facta enim eſt vox a quaerendo, quemadmodum et qui quaeritur.

Κατανεσιμέται) conſumitur.

Κατά-

[6] κεριδίην *MS. D. et cod. Moſq.* [7] κείρην *MS. D.* [8] κορίζομένη *MS. D. et cod. Moſq.* [9] κατακρόνειν *MS. D.* [10] καταμύσας *Chart.* [11] κατανεσιμᾶται *MS. D. et Ald.* κατανεσημᾶται *cod. Moſq.*

neſcio quid ſibi velit Galenus dum hoc participium καταμώσας a ματεύειν deducit: nam ab hoc eſſet ματεύσας, et in compoſitione καταματεύσας, non καταμώσας. At infra μάτος explicat ἡ ζήτησις, et ματίσαι itidem ζητεῖν. ST. Ex Foeſii quoque ſententia καταμάσσας legi poteſt, a μάσσω, quod eſt, palpo et attrecto, vnde et μᾶσσαι eſt Heſychio ζητεῖν, et μασσᾶσθαι ἐφάψασθαι, attrectare, aut explorando inueſtigare, et attrectando explorare. Quae omnia a μάω deduci videntur, vnde etiam καταμώσας erui poteſt. Καταματάμενος autem expreſſum videtur ex L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, p. 192. 30. vbi tamen καταματεύομενος legitur, aut p. 194. 48, vbi etiam καταματτόμενος eſt. Pro quo forte quaedam exemplaria καταμώσας adſcripſerunt.

z. Vide L. περὶ ἀδένων p. 56. 37. Heſychius ἀναισιμᾶν, δαπανᾶν, ἀναλίσκειν exponit, et ἀνασιμώματα ἀναλώματα expenſas, impenſas, ſumtus. Suidas etiam αἰσιμόω per τὸ καταναλίσκω interpretatur.

Κατάσημα) [a] τὸ οἷον κατασήρυγμα καὶ [1] ἀποσκήμμα, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν. Καὶ [2] κατασῆσαι, τὸ [3] ἀποσκῆψαι.

Καταφρονέοντα) [b] τὸν [4] ἀνετέως αἰθανόμενον, ἐν τῷ μείζονι προρρητικῷ.

[c] [5] Κατάχλοα) ἄγαν χλοώδη.

[d] [6] Κατιαλλόμεναι) συνδεδεμέναι.

[e] [7] Κατηνόει) ἐσωφρόνει, [8] ἠθάνετο.

[f] Κατεπλήσσετο) [9] ἀποπληκτώδης [10] ἐγίνετο.

[g] Κατηβολίσι) [11] περιοδικαῖς ἀρχαῖς παροξυσμῶν.

[h] [12] Κατήρτητο) καθειστήκει, ἐσωφρόνει.

[13] Κατ' ἰητρεῖον) [i] τὰ κατὰ τὴν [14] χειρουργίαν.

[k] [15] Κατοπτῆρι) τῷ καλαμένῳ [16] ἑδροδιαχολεῖ· ὥσπερ γε καὶ [17] δίοπτρα, ὁ [18] γυναικῶν διαχολεύς.

Κατω-

[1] ἀπόσκεμμα *MS. D. cod. Mosq. et Ald.* [2] κατασῆ *MS. D. cod. Mosq. et Ald.* [3] ἀποσκήπτον *Ald.* [4] ἐνέτει *MS. D.* ἐν ἔτει *cod. Mosq. et Ald.* [5] κατὰ τὰ χλόα *MS. D. cod. Mosq. et Ald.* [6] κατιλλομέναι *vulgg.* [7] κατενόει *MS. D. cod. Mosq. et Ald.* [8] αἰθάνετο *Ald.* [9] ἀποπλεκτόδες *MS. D.*

a. Tota lectio Foesio suspecta videtur, quia neque L. II. epid. legatur, et pro ἀπόσκημμα, ἀπόσκεμμα quidam legant. Idem κατασῆσαι exponit decumbere, delabi. Est et κατασῆσαι sistere, reprimere, moderari, vt κατασῆσεσθαι sisti, retundi, moderari, reprimi, quod de bile dicitur L. I. de mul. p. 241. 14. quae medicamento refrigerante et adstringente reprimitur.

b. MS. τὸν ἐν ἔτει αἰθανόμενον. Ego τὸν ἀνέτως αἰθανόμενον malim. ST. Vide prorrh. L. II. p. 418. 19. καταφρονέειν autem de mentis et sensuum integritate restituta dicitur Hippocrati, et resipiscere ad seque redire significat, in his qui sensibus capti, sibi restituuntur L. περὶ γυν. φυσ. p. 214. 19.

c. Locus Foesio indicari videtur ex epid. L. VII. p. 356. 1. vbi tamen κατάχολα legendum esse coniicit.

d. Hanc glossam refert Foesius ad L. III. epid. st. pest. p. 422. 48. suspecta tamen ipsi videtur scriptura; vnde κατιλλόμεναι aut κατιλλαόμεναι substituit, ab ἴλλω aut ἰλλάω, quod est δεσμεύω, vincio, igitur in loco laudato voces κατιλλόμεναι, vinctae, colli-

gatae,

Κατάσημα) confirmatio, et animaduerſio, in ſecundo de morbis popularibus, et καταξῆσαι animaduertere.

Καταφρονέοντα) remiſſe ſentientem, in maiori de praedictione.

Κατάχλοα) valde virentia.

Κατιαλλόμεναι) colligatae.

Κατηνόει) reſipiſcebat, quaſi expergiſcebatur.

Κατεπλήσσετο) ſtupidus factus eſt.

Καταβολίσι) circularibus initiis paroxyſmorum.

Κατήρτητο) placidum, et temperantem reddebat.

Κατ' ἰητρεῖον) ad chirurgiam pertinentia.

Κατωπτῆρι) eo inſtrumento, quod ἑδροδιαξόλην, id eſt, ſedem dilatans vocant, vt et διόπτρα inſtrumentum, quo mulierum naturale dilatatur, et inſpicitur.

Κατω-

[10] ἐγένετο *MS. D. et cod. Moſq.* [11] περιοδικεῖν *MS. D.* ἀρχῶν *Ald.* [12] κατήντητο *MS. D.* [13] κατ' ἰητρίον *MS. D.* [14] χερυργίαν *MS. D.* [15] καταπτῆρι *MS. D.* κατωπτῆρι *St. Iunta et Ald.* [16] ἑδροδιαξόλῳ *MS. D. et cod. Moſq.* [17] διώπτρα *MS. D.* [18] γυναικείος *MS. D. et cod. Moſq.*

gatae, praepeditae, et ex deſtillatione interceptae ſunt.

e. Vide epid. L. V. p. 339. 8. vbi tamen κατενόει legitur.

f. Foeſius habet κατεπλέσσετο ex operarum errore.

g. Καταβολῆσι mauult Foeſius cum Varino, quia Budaeus καταβολὴν pro acceſſionis principio dici Galeno annotat.

h. Fortaſſe rectius ſcriberetur, κατήρτυτο, aut κατήρτισο. S T. Κατηρτίζεσθαι autem dicitur proprie de luxatis artubus, quae ſibi reſtituuntur, et in locum ſuum reconduntur, vnde tranſlate epid. L. I. aegr. 8. de redeunte ad ſe ex mentis perturbatione dicitur. Sic et de ſtudio animum emendandi vſurpatur in SS. tabulis N. F. Gal. VI. 1.

i. Vide L. κατ' ἰητρεῖον p. 666. 52. epid. L. I. p. 353. 11.

k. Speculum ani et matricis chirurgi vocant. Vide Hipp. de fiſt. p. 517. v. 44. et de haemorrh. p. 520. 46. Paulo ex Leonide L. VI. c. 78. διόπτριον dicitur inſtrumentum, quo ſedes dilatatur, quodque ἑδροδιαξολεὺς vocatur, quo etiam ad ſinum muliebrem diducendum vtebantur.

[1] Κατωμοσαδέω) ὑπακουέον κώμης, ὥσπερ Κατωσωσιλέω.

Καυλὸς) [2] ἡ μὲν ῥίζα τῆς πόας σίλφιον ἰδίως ὀνομάζεται, καυλὸς δὲ [3] καὶ ὁ ὀπὸς, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων. Γράφει γὰρ αὐτὸς ἐν τῷ Περὶ διαίτης ὀξέων, ἢ σίλφιον, [4] ἢ [m] ὁ ὀπὸς, ἢ καυλὸς. [n 5] Ἔστι καὶ καῦλος, τίς τόπος.

Καύσωμα) τὴν πύρωσιν, ἐν τῷ πρώτῳ [o] Περὶ νόσων τῷ [6] σμικροτέρῳ.

[p] Καυτῆρα [7] χάλκεον) καλαμίσκον τινὰ τετρημένον κατὰ τὸν πυθμένα, δι' ὃ καίειν ἐστὶ καυτηρίδιον διαφανὲς [8] καθιέν.

[q 9] Κάχρυος ῥίζαν) τῆς λιβανωτίδος. Ὅταν δὲ πληθυντικῶς εἴπῃ τὰς [r 10] κάχρυς, τὰς πεφρυγμένας κριθὰς ἀκουέον.

[s] Κέδματα) τὰς ἐκ ῥεύματος χρονίως διαθέσεις, ἤτοι περὶ τὰ ἄρθρα σύμπαντα, ἢ ἐξαιρέτως περὶ τὰ κατ' ἰσχίον. [t] Ἰδίᾳ δέ σοι τοῦτο [11] ἐξηγησόμεθα, ὥσπερ καὶ ἄλλας τινὰς λέξεις.

Κεκω-

[1] *κατομηδασαδέω MS. St. κατωμησαδέω Ald. et Iunta.*
[2] *οἱ μὲν MS. D.* [3] *καὶ τόπος MS. D. cod. Mosq. et Ald.*
[4] *ἢ ὁπὸς MS. D.* [5] *Haec verba usque ad finem desunt in MS. D. et cod. Mosq.*

l. In L. IV. epid. p. 333. 24. et 38. est ὁ δὲ κατὰ Μηδοσαδέω, qui ad Medosadem vicum habitabat. Et p. 332. 3. quoque legitur *κατὰ Σωσιλέω*.

m. *ὁ ὀπὸς* Cornarii ad marginem scriptum forte et huc pertinere videtur.

n. Vide Hipp. de rat. victus in morb. ac. p. 62. 26. Verba *ἔστι καὶ καῦλ.* absunt a vulgg. edd. neque Iunta habet in interpretatione. Caulum, Caulon, et Aulon dicitur, et est oppidum in prima Italiae fronte. Plin. L. III. 10. Stephano Καυλωνία πόλις Ἰταλίας, *ἔστι καὶ ἄλλη Σικελίας*. Vide Melam L. II. c. 4. 80. p. 191.

o. Quisnam sit liber de morbis minor, Foesium multosque alios prorsus latet.

p. Cauterium v. Hippocr. de haemorrh. p. 521. 7.

q. Vide Hipp. *περὶ γυναικ. φυσ.* p. 220. 21. Dioscor. L. III. c. 87. Theophr. Hist. plant. L. IX. 12. Plin. XXIV. c. 11.

r. Sui-

Κατωμησαδὲω) ſubaudiendum eſt vici, vt Κατωσωσιλέω.

Καυλός) radix quidem herbae ſilphium proprie vocatur, caulis autem, et ſuccus vt aliorum. Scribit igitur ipſe in libro de ratione victus acutorum, vel ſilphium, vel caulis, vel ſuccus, eſt et Caulus locus quidam.

Καύσωμα) inflammationem, in primo de morbis minore.

Καυτῆρα) aeneum calamulum quemdam perforatum in fundo, per quem cauteriolum apparens demiſſum vrere poteſt.

Κάγχρυος ῥίζαν) thureae radicem: quum autem pluraliter dixerit τὰς κάγχρεις, toſta hordea intelligenda ſunt.

Κέδματα) ex fluxu diuturnas affectiones, vel in omnibus articulis, vel praecipue circa vertebrum coxarum: proprie autem tibi hoc expoſuimus, ſicut et alia quaedam verba.

[6] μικροτέρῳ *MS. D.* [7] χάλκιον *MS. D.* καυτῆρα) χάλκεον *cod. Moſq. et Iunta.* [8] καθιέντες *MS. D.* καθιέντην *cod. Moſq.* [9] κάγχρυος *MS. D. Iunta et Ald.* [10] κάγχρυς *MS. D.* [11] ἐξηγησάμεθα *MS. D. et cod. Moſq.*

r. Suidas explicat τὰς κριθὰς, καὶ τὰς ἀλληλεσμένας κριθὰς, hordea, et hordea molita, et Euſtath. πεφρυγμένας κριθὰς quoque ſcribit. et Ariſtoph. Schol. in Ἱππεῦσι p. 203. dicit τὰς λελεπισμένας κριθὰς ἀφ' ὧν ἡ πτισσάνη. Vide Hippocr. περὶ γυν. Φυσ. pag. 220. 17. de morb. II. p. 156. 29. et III. pag. 165. 33. et Theophr. de cauſ. plant. L. IV. c. 17.

s. V. Hippocr. aph. 21. ſ. 5. L. VI. epid. p. 129. 40. de aere, loc. et aqu. p. 79. 30. et p. 80. 5. de loc. in hom. p. 66. 40. 42. 45. epid. L. VII. p. 367. 43. Foeſius notat in Scholio quodam MS. Hippocratis eſſe κέδμα ἡ χρονία περὶ τὰ ἄρθρα νοσώδης διάθεσις. Τινὲς δὲ καὶ τὴν περὶ τὰ γεννητικὰ μόρια κέδμα. Heſychius quoque κέδματα αἱ χρονιώτεραι διαθέσεις, νόσοι περὶ τὰ ἄρθρα αἱ δὲ περὶ τὰ γεννητικὰ μορία. Ἱπποκράτης.

t. Id eſt, ſeparatim. I.

[u] Κεκωμῶθαι) ἐν κώματι εἶναι.

[x] [1] Κερχναλαῖον) [2] κέρχνε ποιητικόν. Οὕτως δὲ ἥ τε τραχύτης [3] ὀνομάζεται τῆς φάρυγγος, καὶ ὁ ἐν τῷ πνεύμονι ψόφος. Καὶ τὸ [4] κέρχνον δὲ καὶ τὸ κερχνέται, καὶ οἱ κερχνασμοὶ, τὸ ἀνάλογον [5] δηλοῦσιν.

[6] Κεφαλοειδῆς) κεφαλὴν ἐχέσης.

[z] [7] Κιγκλισμὸς) [8] βραχεῖα συνεχὴς κίνησις ἀπὸ τῆ [9] κίγκλε τῆ ζώε.

[10] Κιθαρὸν) θώρακα.

[a] [11] Κίων) [12] τὸ ἐκ τῶν θηριδίων ἄθροισμα τῶν τὸν σῖτον διαβιβρωσκόντων, ὧν ἕκαστον [13] κίων ὀνομάζεται. [14] Ἐπὶ τελευτῆς [15] τῆ δευτέρε τῶν γυναικείων τένομα. Κλήι-

[1] κερχαλαῖον *MS. D. cod. Mosq. et Ald.* κερχαλέον *apud Hipp.* [2] κέρχε *MS. D. et cod. Mosq.* [3] ὀνομάζηται *cod. Mosq.* [4] κέρχον — κέρχεται *Ald.* [5] δηλῆσι *MS. D.* [6] κεφαλοειδὴς *MS. D. et cod. Mosq.* [7] κιγαλισμὸς *MS. D.* κιμηλισμὸς *Chart.* [8] βραχίων συνεχὴς κεκλημένος *Ald.*

u. Forte κεκοιματῶθαι. ST. Locum indicari censet Foesius ex L. II. de morb. p. 141. 35. vbi pro κεκωφῶθαι substituit κεκωμῶθαι.

x. Scribendum potius esset κερχναλέον quam κερχναλαῖον. Apud Hippocratem autem non solum cum ε in penultima sed et fine ν scribitur κερχαλέον, epid. 7. Ibidem vero et βὴξ κερχαλέη. ST. Cerchni effectiuum, sic autem tum asperitas nominatur faucium: tum strepitus, qui in pulmone fit. Sic et τὸ κερχνέται et κερχνασμοὶ proportionale significant. His subiicit Cornarius ὃ γὰρ ἐν τῷ περὶ ἄρθρων κέρχνον, τοῦτο περὶ διαίτης ὀξέων ῥέγχος ὠνομάσε. Galen. Symp. 103. 2. 8. et Gal. II. Symp. pharm. c. 16. Locus indicatur epid. L. VII. p. 354. 9.

z. MS. κιμηλισμὸς pro κιγκλισμὸς, et κιμήλε pro κίγκλε. Sed Erotianus κιγκλισμὸς legit p. 226. et ita in vulgg. quoque Hippocratis editionibus in L. de art. μικροὺς γὰρ ὁ κιγκλισμὸς τῆ ἄρθρε. Hesychius quoque testatur κίγκλον esse auem, quae identidem caudam motitat: vnde et κιγκλίζειν factum sit pro concuti. Quin etiam apud Theognin legimus, v. 303. ἃ δεῖ (vulg. χρὴ) κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν. Vbi etiam manifesta est huius verbi significatio ex opposito illi ἀτρεμίζειν.

Κεκωμῶσθαι) in somno esse, vel veterno.

Κερχναλέον) asperitatis effectiuum: sic et asperitas nominatur gutturis, et in pulmone strepitus, et asperum, et asperari, et asperationes similiter significant.

Κεφαλοειδοῦς) caput habentis.

Κιγκλισμός) breuis, continuata motio, a cinclo animali.

Κιθαρὸν) pectus.

Κίων) bestiolarum congregatio, quae triticum comedunt, quarum vnaquaeque cion nominatur, in fine secundi de morbis mulierum nomen est.

[9] κύγκλȣ *MS. D.* κίγκλȣ *Chart.* [10] κιδαρὸν *MS. D.* [11] κικὴ *Chart.* [12] τὸν *vulgg.* [13] κίκον *Ald.* [14] ἐπὶ τελευτῇ *MS. D. et cod. Mosq.* [15] τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ γυναικείῳ *MS. D. et cod. Mosq.* δευτέρȣ γυναικῶν *Ald.*

μίζειν. Non solum autem κιγκλισμὸν sed et κίγκλισιν vsurpat Hippocrates pro eodem. Galenus autem κιγκλισμὸν exponit τὴν βραχεῖαν κίνησιν, at vero κίγκλισιν, τὴν ἐπὶ βραχὺ γιγνομένην διακίνησιν, nullam tamen, vt opinor, differentiam, inter haec duo constituere volens. ST. Auis autem Latinis dicitur *Motacilla*, quod continuo pennas, quas in cauda habeat, moueat aut agitet, ideoque σεισοπυγίδα dicitur. Hesychius κιγκλὸν exponit ὄρνεον πυκνῶς τὴν ȣ̓ρὰν κινȣ̃ν. Et Suidas ὄρνεον πολλὰ τὸν ὀσφὺν κινȣ̃ν. Vnde Hesychio est κιγκλίζειν διασείεσθαι, σαλεύειν, μοχλεύειν, κινεῖν.

a. Hippocr. in fine libri περὶ γυναικείων II. ἣν κιὼν ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐγγένηται, ὀδύνη ἴσχει. In veteri quodam exemplari huius ἐξηγήσεως inuenio κικὼν pro priore κίων, at κικὸν pro posteriore. Ac certe, vtut legendum hic sit, hoc saltem nemo non videt, eamdem appellationem non recte vnicuique animalium et eorum multitudini tribui: vt μύρμηξ vtrumque non significat, sed μύρμηξ formicam, μυρμηκιὰ formicarum multitudinem. Quomodo autem haec Galeni expositio illi Hippocratis loco conuenire possit, alii viderint; ego namque omissa hic esse aliquot verba crediderim. Hesychio autem κίκκη est συνȣσία, item ἡ ἀπὸ αἰδοίων δυσοσμία. ST. Locus est de mulier. L. II. p. 290. 26. vbi κιὼν oxytonos scribitur. V. Aret. cur. acut. 2ff. L. I. c. 8. Actuar. περὶ διαγν. παθ. L. II. c. 18.

[b] Κλήϊθρον) ὁ περὶ τὴν κατάποσιν [1] τόπος ὑπὸ τοῖς παριοθμίοις.

[c] [2] Κλιμακείȣ) [3] τȣ̃ πλαγίȣ ἐν τοῖς [4] κλίμαξι ξύλȣ. Ἔνιοι δὲ κλιμακίȣ γράφȣσι χωρὶς τȣ̃ έ. Καὶ ἡ διὰ τȣ̃ κλιμακίȣ ἑτέρη τίς τοιαύτη.

[d] Κλισμὸν) κλίνην, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων.

[e] [5] Κνημέȣ) τȣ̃ τῆς κνήμης. [6]

[f] Κνήματα) ξύσματα. Καὶ κνῆσαι, τὸ ξύσαι.

[g] Κνήςρῳ) τῷ [7] τυροκνήςῃ. Ἔςι δὲ [8] μαχαίριδιόν τι, ᾧ ξύεται ὁ τυρός. [9] Λέγεται δὲ καὶ κνέωρον.

[h] Κνιδώσιες) νύξεις τινὲς [10] κνισμώδεις, οἷαι καὶ ἀπὸ κνίδης γίνονται.

[i] Κνιπότητα) [11] κνισμόν· Ἔνιοι δὲ τὴν ξηροφθαλμίαν ἤκȣσαν.

[k] Κνύμα) ὠνοματοπεποίηται μιμήσει τȣ̃ ψόφȣ. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἠρέμα ςενάζων, [l] [12] κνυζȣ́μενος. Ἀπὸ τȣ̃ αὐτȣ̃, καὶ ὁ ἐπὶ τῶν κυνῶν [m] [13] κνυζιθμός.

Κόγ-

[1] τόπος τοῖς *cod. Mosq.* [2] κλιμακέȣ *MS. D. et cod. Mosq.* [3] παλαιȣ̃ *MS. D. et cod. Mosq.* παλαιῶς *Ald.* πλαγίȣ *vel* ἐγκαρσίȣ *Corn.* [4] τῇ κίμαξι *MS. D.* τῇ κλίμακι *cod. Mosq.* [5] κνημαίȣ *MS. D. et cod. Mosq.* κνημέȣ *Ald.* [6] κνῆςρον) ὅπερ καὶ κνεύρον *addit. in cod. Mosq.*

b. Vide de morb. L. II. p. 146. 33. 40.

c. Vide L. de arte p. 584. 8. sic etiam vox κλιμακτὴρ vsurpatur ibidem v. 13. et p. 585. 12. et p. 656. 56.

d. Vide L. II. de mul. p. 278. 11. Hesychio dicuntur κλισμοὶ, θρόνοι ἢ ἀνάκλιντρα. Cf. Hom. Il. θ'. v. 438. et ι'. v. 200. vbi Scholiastes κλισμȣ̀ς exponit καθέδρας ἀνακλίσεις ἔχȣσας, sellas recubitorias.

e. Forte pro κνημαίȣ, sic enim exemplaria meliora legunt.

f. Quaedam exemplaria legunt κνήσματα ex L. περὶ φύσ. παιδίȣ p. 32. 15. Sic κνῆσαι exstat L. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 209. 9. In codice Doru. editione Aldina et vulgatis sequitur κνῆςρον, ὅπερ καὶ κνέωρον, vbi Aldus dat κνίςρον.

g. Foesius censet Galenum κνήςρῳ pro πιέςρῳ ex quibusdam codicibus legisse L. I. περὶ γυν. p. 252. 23. τυροκνήςει

Κληίθρον) in gula locus ſub tonſillis.

Κλιμακείδ) tranſuerſi in ſcalis ligni: quidam autem κλιμακίδ ſcribunt, ſine ε, et per climacium, altera quaedam talis.

Κλισμόν) lectum, in ſecundo de morbis mulierum.

Κνημέδ) τῦ τῆς κνήμης, cruralis, ſi ita dici poſſet.

Κνήματα) raſurae, et κνῆσαι radere.

Κνήςρω) cultello quodam, eſt autem cultellus quo raditur caſeus. Dicitur et κνέωρον inſtrumentum ſcalptorium.

Κνιδώσιες) punctiurae quaedam vellicationis modo, quales ab vrtica herba fiunt.

Κνιπότητα) vellicationem: quidam autem aridita-tem oculorum intellexerunt.

Κνύμα) factum nomen eſt ad imitationem ſtrepitus. Sed et leniter ſuſpirans, κνυζόμενος dicitur ab eodem, et in canibus mugitus, κνυζιθμὸς, id eſt, gannitus.

[7] *τυροκνήσει MS. D. τῇ τυρ. cod. Moſq.* [8] *μαχαίριόν τι MS. D. τι ὁ ξύεται ὁ τυρὸς cod. Moſq.* [9] *Verba λέγεται δ. κ. κν. abſunt a MS. D.* [10] *κνησμώδεις MS. D.* [11] *κνησμὸν MS. D.* [12] *κνυζόμενος MS. D. hoc delet Corn.* [13] *κνυζηθμὸς MS. D. et cod. Moſq.*

ſει quoque mauult idem. Κνήςρον autem per ſyncopen eſt pro κνηςήριον, quod idem eſt ac κνήσις, id eſt, τυροτόμος μάχαιρα. Heſychio vero κνῆσις eſt κοπὶς σιδηρᾶ, ξυςὴρ ἐν ᾧ ξύουσι τὸν τυρόν.

h. Vide prorrh. II. p. 422. 29. 32. et 39. in quibuſdam locis legitur κνηδώσιες, ſed κνιδώσιες praeferendum, quamquam apud Heſych. κνῆδαται legatur, quod eſt δάκνεται, nam κνίζειν eſt vrticae proprium, cum dolore pungere aut vrere.

i. Vide C. 29. 27. Vide locum de loc. in homine p. 67. 17.

k. Suidae κνῆμα exponitur ὁ ἠρεμαῖος κνησμὸς leuis pruritus aut ſcalptura. Vide de mul. L. II. p. 272. 49.

l. A voce κνηζόμενος noua Gloſſa in Codice Doruillii incipit.

m. Rectius ſcribetur κνηζηθμός. ST. quod et mauult Foeſius. Heſychio autem κνηζυθμὸς eſt ἰδίωμα ἤχου φωνῆς καὶ κλαυθμός.

n Κόγχην) [1] κεραμίδα. Οὐδὲν πλέον δηλοῖ [2] τῆς κεραμίδος.

Κόγχον) τὴν κόγχην, τὴν [3] [o] χημήν.

p [4] Κόκκαλον) οἱ μὲν πλεῖστοι τὸν πυρῆνα τῶ σροβίλω. Διοσκορίδης δὲ τὸν Κνίδιον κόκκον, ὑποκοριστικῶς.

q Κόκκωνα) κόκκον [5] τὸν κοινῶς ὀνομαζόμενον, ὃ [6] τὸν Κνίδιον, ὃν καὶ αὐτὸν ἔστιν ὅτε κοκκον ἄνευ προσθήκης [7] ὀνομάζει.

r Κόλικας) τὰς [8] τροχίσκας, Καὶ τὸ ἐν Ἀχαρνεῦσι, Κολικοφάγε Βοιώτιε, ἐπὶ τῶν [9] σμικρῶν ἀρτίσκων εἰρηται.

[10] Κολοκύνθην ἀγρίην) τὴν κολοκυνθίδα.

s [11] Κοπρίων) μελικηρῶν. Οἱ δὲ [12] πλεῖστοι γράφουσι κηρίων· δηλοῖ δὲ [13] τῶν ἀποπιεσμάτων [14] τὸ κηρὸς.

t [15] Κορὴν) τὴν [16] πόαν, ἥτις καὶ ὑπερικὸν ὀνομάζεται. Ἔχει δὲ τὸν καρπὸν κορίῳ ὅμοιον.

u Κόρυς) τὰς ἀπὸ τῶν κλάδων παραφύσεις, τὰ νέα βλαστήματα.

x Κορυφάδων) τῶν κορυφῶν τῆς [17] πρὸς τῷ ὀμφαλῷ συναγωγῆς. Ko-

[1] χυραμύδιον *MS. D.* χηραμίδιον *cod. Mosq.* [2] τῶ χειραμυδίω *MS. D.* χηραμιδίω *cod. Mosq.* τῶ κεραμύδα *vulgg.* τῆς κεραμήδος *Corn.* [3] χείμην *MS. D.* χιμὴν *Ald.* [4] κόπαλον *MS. D.* [5] τὸ κοινῶς *MS. D.* [6] τὸν κνίδον ὃ *Ald.* [7] ὀνομάζειν *Ald.*

n. Vas figlinum sic dici censent primae notae viri, vt ollam seu testam conchae similem, aut concham testaceam seu figlinam. Sed Foesio placet κόγχην χηραμίδα substituere, quae nihilo plus significat, quam si χηραμίδα vocem solam posuisset, quae mensurae genus est, et quantum conchae testa maior capere potest, indicat. Vide de morb. L. III. p. 162. 36. 39. p. 164. 10. 19.

o. χήμη est etiam mensurae genus apud Hippocratem et duplicis generis, maior pendet drachmas tres et vigesimam partem cotyles, minor duas drachmas et tricesimam partem cotyles.

p. Hesychius interpretatur, ῥόμβος, σρόβιλος, πεύκη.

q. Locus est περὶ γυναικ. L. I. p. 243. 45. Dioscoridi L. IV. dicuntur κόκκοι τῆς ῥοίας grana mali punici. Hesychius explicat οἱ κόκκοι τῆς ῥοιᾶς,

Κόγχην κεραμίδα) hoc eſt, figlinum vas, nihil plus ſignificat, quam κέραμις, id eſt, figlinum vas.

Κόγχον) concham hiatulam.

Κόκκαλον) plurimi nucleum nucis pineae. Dioſcorides autem Cnidium coccum diminutiue.

Κόκκωνα) coccum communiter appellatum, non Cnidium, quod ipſum aliquando coccum ſine additione nominat.

Κόλλικας) rotulas, et illud (Ariſtophanis) in Acharnenſibus, κολλικοφάγε, id eſt, rotuliuora Boeotiole, de paruis panniculis dictum eſt.

Κολοκύνθην ἀγρίην) colocynthidem.

Κοπρίων) fauorum; plurimi autem ſcribunt κηρίων. Significat autem expreſſorum.

Κορήν) herbam, quae hypericon nominatur: habet autem fructum κορίῳ ſimilem.

Κόρυς) ex ramis adnaſcentias, nouas germinationes.

Κορυφάδων) orarum contractionis ad vmbilicum.

[8] τροχίσκως καὶ τὰ μικρὰ ἀρτίδια καὶ τὸ ἐν *Corn.* [9] μικρῶν *MS. D.* [10] κολοκύντην *MS. D.* ἀγρίαν *Ald.* [11] πλεῖσον *MS. D.* κηρίον *vulgg.* [12] τὸν ἀπὸ πιεσμ. *cod. Moſq.* [13] *Verba* τῷ κηρῷ *deſunt in MS. D. et apud Ald.* [14] κόρη *MS. D. et cod. Moſq.* [15] ῥόην *Ald.* [16] πρὸς τὸ *MS. D.* τῷ ὀφθαλμῷ *Ald.*

ροιᾶς, καὶ ὅθεν ἴξος, mala grani punici, et vnde viſcum fit.

r. Erotianus quoque κόλλικας ſcribit cum ι, habent tamen κόλληκας vulgatae edit. Hippocratis. ST. Varinus quoque, κόλλικας dici ait παρὰ τῷ Ἱπποκράτει τὰς τροχίσκους, ἢ τὰ μικρὰ ἀρτίδια. Ariſtophanis Scholiaſt. εἶδος ἄρτου περιφερῆς, quam κόλλαβον alii vocant. Corinthus, κόλλιξ εἶδος ἄρτου περιφερῆς, ἐξ ἧς καὶ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια. Vide Aegin. L. I. c. 27.

s. Vide Hippocrat. περὶ γυναικ. p. 254. 27. et p. 288. 26.

t. Plures ſignificatus vide apud Foeſ. p. 349.

u. Κορὸς Heſychio eſt νεαὶ βλαστήματα, Suidae πλάδος.

x. Admodum ſuſpecta Foeſio videtur huius gloſſae lectio.

y Κοτίδι) τῷ [1] ἰνίῳ, τῇ παρεγκεφαλίδι.

z [2] Κότινον) ἀγρίαν ἐλαίαν.

Κοτυλίδα) τὴν κοτύλην τὸ ἰσχίε, ἔν τε τοῖς [3] a προκειμένοις τῷ μοχλικῷ, καὶ τῷ δευτέρῳ b Περὶ νόσων τῷ μείζονι, [4] Κοτυληδόνας δὲ, τὰ σώματα τῶν εἰς τὰς μήτρας [5] καθηκόντων ἀγγείων, ὡς καὶ τοῖς [6] περὶ τῆς Ἱπποκράτες ἀνατομῆς ἀποδέδεικται.

c Κοχώνην) τὴν σύζευξιν [7] τὴν ἐν τοῖς ἰσχίοις, [8] τὴν πρὸς τὴν ἕδραν, δι' ἣν καὶ πᾶς ὁ περὶ τὴν [9] ἕδραν τόπος ἔτως ὀνομάζεται.

Κράδας) συκῆς [10] οἱ ἀκρέμονες.

d [11] Κραίνεσι) λήγεσι.

e Κραμβίῳ) κράμβης ἀφεψήματι.

f [12] Κρέκην) ὠνοματοπεποίηται τὸν μισητὸν [13] ἦχον, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νόσων τῷ μείζονι.

g [14] Κρήγυον) [15] τὸ ἀγαθόν.

h Κρημνοὶ) τὰ χείλη τῶν ἑλκῶν, ὡς [16] ἐν τῷ Περὶ [17] τόπων κατὰ ἄνθρωπον· καὶ τὰ [i] πτερυγώματα τὸ [18] γυναικείε αἰδοίε.

Κρη-

[1] *Ινύω Ald.* παρακεφαλίδι *Corn.* [2] *κότνιαν vulgg. κότνιον Corn.* [3] *προσκειμένης Corn.* [4] *κοτυληδόνα MS. D. et cod. Mosq.* [5] *καθικόντων MS. D.* [6] *παρὰ vulgg.* [7] *τῶν ἐν MS. D. et Ald.* [8] *τῶν πρὸς MS. D. et cod. Mosq.* [9] *ἕδρων MS. D.*

y. Vide L. II. de morb. p. 140. 34. p. 144. 39. 45. 48. vbi notante Foesio MSS. quaedam regia male ex scholio quodam adscribunt *κότις ἐστὶ τῆς κεφαλῆς ἡ κορυφή*. Hesychio *κότις*, *κότος* est et *ὀργή*.

z. De morb. L. III. p. 164. 7. *κότινος* oleastri baccam significare videtur.

a. Legendum puto *προσκειμένοις*, vt infra habemus in voce Σφακέρος *προσκειμένοις τοῖς περὶ τῶν* etc. ST.

b. Liber de morbis maior notat apud Galenum librum *περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν*.

c. Locus est *περὶ γυναικ.* L. I. p. 235. 23. vbi per *κοχώναν* non solum vtriusque coxendicis, sed omnium, quae sunt circa sedem partium connexionem sic dici ait Cordaeus. Hesychio *κοχῶναι* dicuntur *τὸ ἱερὸν ὀσέον τὸ τῆς ῥάχεως πρὸς τῷ δακτυλίῳ*, sed etiam sic nominantur *τὰ τὲ ἱερὲ ὀσέα τὰ ἑκατέρωθεν μέρη*,

Κοτίδι) neruo ceruicis, cerebello.

Κότινον) syluestrem oleam, siue oleastrum.

Κοτυλίδα) concauitatem vertebri coxae, et ita adiunctis libro * de curandis luxatis, et in secundo de morbis maiore.

Κοτυληδόνας) ora vasorum in vuluas descendentium, vt in libro de Hippocratis anatome demonstratum est.

Κοχώνην) iuncturam in vertebris coxarum ad sedem, propter quam omnis locus circa sedem sic vocatur.

Κράδαι) fici rami maiores.

Κραίνεσι) desinunt.

Κραμβίῳ) crambes decocto.

Κρέκην) nomen factum est, odiosum sonum, in secundo de morbis maiori.

Κρήγιον) bonum.

Κρημνοί) labra vlcerum, vt in libro de locis hominis, et alae pudendi muliebris.

Κρή-

* Mochlico, et ita inferius.

[10] *Artic. οἱ omittit MS. D. et cod. Mosq.* [11] *κρέαινεσι Ald. λέγεσι Foes.* [12] *κρέκην deest in cod. Mosq. vacuo tamen spatio, et post legitur κραίνεσι*) *λήγεσι.* [13] *ἔχες MS. D. ἦχες cod. Mosq. ἦχε Ald.* [14] *κρίγυον Ald.* [15] *art. τὸ omittit MS. D. et cod. Mosq.* [16] *ἐν τῷς MS. D.* [17] *τῶν κατὰ MS. D. et cod. Mosq.* [18] *γυναικώδες Ald.*

μέρη, et ponitur etiam pro ἰσχίῳ. Aristophanes in Ἱππεῦσι τὰς κοχώνας et τὰ κόχωνα dixit, vbi Scholiastes κοχώνην interpretatur τόπον ὑπὸ τὰ αἰδοῖα καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῶν ἰσχίων.

d. Alibi τελευτῶσι exponit Galenus. Hesych. πληροῦσι, παρέχεσι, τιμῶσι, βασιλεύεσιν.

e. Vide L. II. περὶ γυν. p. 268. 38. Hesych. κώνειον exponit.

f. Foes. censet Galenum pro κρέκειν, κέρχνειν legisse, ipsique videtur locus subnotari περὶ τῶν ἔνθος παθῶν p. 199. 43. κρέκειν est κρούειν et quidem proprie τὴν κιθάραν κρέειν, hinc κρέκει Hesychio κιθαρίζει est.

g. Hesychio ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές.

h. Vide de loc. in hom. p. 70. 42. et p. 74. 8.

i. MS. πτερύγια. Ceterum Erotianus non κριμνοὶ sed κρήμνη

k [1] Κρησέρα) ἡ τῆ [2] ἀλεύρᾳ πτίσις ὀνομαζομένη. [3] Μάρσιππος δέ τίς ἐστιν αὐτὴ [4] λίνεος.

m [4] Κρίμνα) τὰ ἀδρομερέστερα τῶν ἀλφίτων. [5] Ὅταν δ' εἴπῃ· Κρίμνα ἀλφίτου ἀδρά, τὰ μέγιστα τῶν ἀλφίτων δηλοῖ.

n Κρότωνας) τὰ ἐν τῷ πνεύμονι χονδρώδη [6] βρόγχια, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νέσων.

[7] Κρότωνος ῥίζα) τοῦτο οἱ Αἰγύπτιοι [8] κίκιον ὀνομάζουσι.

p Κυάμου καρπὸν) ὁ μὲν Διοσκουρίδης ὑοσκυάμου φησὶ λέγειν αὐτόν· Οὕτως ἐν τῷ πρώτῳ τῶν γυναικείων, ἔνιοι δὲ τῆ Αἰγυπτίᾳ ἀκάνθινον.

r Κύαρ) τὸ τῆς βελόνης τρῆμα.

s Κύβιτον) τὸ ὀλέκρανον, ὅπερ καὶ ἀγκών. Διοσκουρίδης δὲ τὸν κόνδυλον τοῦ βραχίονος ἔτως ὠνομάσθαι φησί.

Κύ-

[1] κνησέρα *MS. D. cod. Mosq. et vulgg.* [2] ἡ ἀλευροπτίσις *MS. D.* ἡ ἀλευροπύσσης *cod. Mosq.* [3] μάρσιπος *MS. D. et cod. Mosq.* [4] κρίμνον *Ald.*

κρήμνη habet. Apud Hippocratem autem legimus κρημνῶν in genitiuo plurali in libro περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρ. ST.

k. Apud Erotianum legitur κνησέρα. ST.

l. MS. λινᾶς, et ita repone. ST. Apud Galenum ex Foesio legendum ἡ ἀλεύροτησις, aut ἡ ἀλεύρα σῆσις, vt sit vas illud et excussorium lineum, per quod farina cribratur et excutitur, aut sacculus quidam lineus, per quem farina transcolatur.

m. Vide Dioscor. L. II. c. 112. multa loca huc pertinentia congessit Foesius p. 355.

n. Vide L. II. de morb. p. 152. 46.

o. περὶ γυναικ. L. II. p. 287. 15. Hesychius legit κίκυ.

p. Codd. quidem omnes Graeci, quos viderim, habent Dioscorides. Scio tamen Galenum citare libros Dioclis de morbis mul. VI. epid. f. 2. com. 44. I. Vide L. I. περὶ γυν. p. 260. 11. vbi est ὑοσκυάμου καρπὸς de faba autem accipitur L. II. περὶ γυν. p. 284. 10.

r. Hesych. τὸ τῆς ῥάφιδος τρῆμα, et τὸ τῆς κύπης τοῦ μύλου, manubrii foramen in mola trusatili. Pollux L. II. in aure affert κύαρ vocari τὸ ἐντὸς

Κρήτερα) farinae tritici euolatio, quam vocant, et facculus quidam lineus.

Κρίμνα) craſſiores farinas: quum autem dixerit, *κρίμνα ἀλφίτε ἀδρὰ* craſſiſſimas farinas ſignificat.

Κρότωνας) in pulmone cartilagineae concauitates. In primo de morbis.

Κρότωνος ῥίζα) crotonis radix: hoc Aegyptii cicyon nominant.

Κυάμε καρπόν) fabae fructum. Dioſcorides ait ipſum hyoſcyami dicere: ſic enim in primo de morbis mulierum. Quidam autem Aegyptiae intelligunt.

Κύαρ) acus foramen.

Κύβιτον) os cubiti, qui et cubitus. Dioſcorides autem nodum bracchii ſic nominari ait.

Κύ-

[5] *Verba ab ὅταν vſque ἀλφίτων deſiderantur in MS. D.* [6] *βρόχια MS. D.* [7] *κρότωνος MS. D. et Corn. Haec tota gloſſa deeſt in cod. Moſq.* [8] *κιχλί Corn.*

ἐντὸς κατὰ τὸ τρύπημα τῆ ὠτὸς μέρος. V. Hippocr. de rat. vict. in morb. ac. p. 116. 47. de morb. L. II. p. 147. 23. 24.

s. In veteri codice legitur κύβιτος, et ὠλέκρανον per ω, quo etiam apud Pollucem ſcriptum eſt modo, qui hanc a Galeno praeteritam differentiam tradit, ὠλέκρανον partem eſſe ἀγκῶνος exterius prominentem. Obſeruandum eſt autem vocem cubitus ſiue cubitum mere Graecam eſſe, quum tamen eam vulgus mere Latinam eſſe autumet, tanquam a ſupino verbi cubo deductam. At Hippocrates ſcilicet a Romanis voces emendicare coactus fuerit. Ceterum neutro genere κύβιτον apud eum legitur, cum alibi, tum in libro περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρ. s T. Loc. p. 65. 21. legitur. Pollux L. II. κύβιτον apud Hippocr. ſignificare ait κατὰ τὴν ἔξωθεν συμβολὴν τῆ πήχεως ὑπὸ τῷ βραχίονι, quam et ἀγκῶνα et κύβωλον appellari aſſerit. Ὠλέκρανον quoque explicat, extra exſtantem in brachii commiſſura gibbum, etſi quibuſdam ὠλέκρανον vocari ſcribit τὰ πήχεως τὴν ὑπὸ τῷ βραχίονι συμβολήν, κατὰ μὲν τὴν ἔξοδον κοιλότητα. Additque Δωριπὸν εἶναι τὰνομα τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων. Ei quoque ἡ γωνία τὰ ἄνθρα ἐφ' ἣν κλινόμενοι στηριζόμεθα, ἀγκὼν, ἢ ὠλέκρανον eſſe dicitur.

t Κύκλοι προσώπε) τὰ μῆλα, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νόσων τῶ μείζονι.

u [1] Κυγχνίδα) τήν τε [2] σμικρὰν κύλικα, καὶ τὴν ἰατρικὴν [3] πιθάκνην.

x Κυρβασίην) [4] πίλον ὀξὺν, [5] ὅνπερ καὶ [6] τιάραν.

y [7] Κυρήβια) ἄχυρα. [9] Δηλοῖ δὲ καὶ τὰ [10] πίτυρα, καὶ τὰ τῶν κριθῶν ἀποβράσματα.

z [11] Κυρίησιν) [12] ἡμέρεις ταῖς τὰ τοιαῦτα [13] κρίνειν πεπιστευμέναις.

Κύρσεον) [14] a πρωκτόν.

Κύ-

[1] κυνχίδα *MS. D.* κυνχνίδα *cod. Moſq.* κυχνίδα *et* κυλιχνίδα *quidd.* [2] μικρὰν *MS. D.* [3] πήθακνην *MS. D.* [4] πήλον *Ald.* [5] ὅπερ *MS. D. et cod. Moſq.* [6] τέραν *MS. D.* [7] κυρήια *Ald.*

t. Foeſ. laudat L. II. de morbis p. 152. 2. et addit ſunt et τὰ κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν oculorum orbes et cauitates, quae oculos ambiunt Hippocr. epid. L. VII. p. 353. 48. τὰ κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν ἐπώδει, oculi in orbem intumeſcebant. Et κύκλα Ionice eſſe pro κύκλες: verum hoc eſſe lubens concedo: namque Scholiaſtes Apollonii Rhodii ad L. III. v. 137. notat: Ἰωνικῶς δὲ τὰ κύκλα ἀντὶ τῆς κύκλες, ὡς λύχνα καὶ δίφρα. Et plurima talia reperiuntur apud Homerum, Nicandrum, alioſque. Sed deſidero aliquem, qui κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν dixerit: hunc donec repererim emendare licet τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν. Κύλα vel vt ſaepius apud Hippocr. legitur κοῖλα ſunt cauitates ſub oculis. Heſych. κύλα τὰ ὑπὸ κάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, τὰ ὑπὸ τὰς ὀφθαλμὰς μῆλα, τὰ ὑπώπια. Hinc κοιλοιδιᾶν, quaſi τὰ κύλα οἰδεῖν dicitur is, cui tument illae partes. Conſule omnino Foeſ. in oec. v. κοῖλα et Commentatores ad Polluc. L. II. ſ. 66. vbi Iungermannus obſeruat MS. pro κύλον habuiſſe κύκλον eodem errore, quem in Hippocratis loco commiſerunt. Vnicum tantum locum adiicio e L. II. de morb. mul. p. 642. 49. καὶ τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν ἐπανοιδέει, quae emendationem noſtram haud parum firmant; ſed et ibi malim κύλα reſcribere: ac parum abeſt, quin id vbique pro κοῖλα ſubſtituendum putem, vbi de oculis ſermo eſt. HER. Vide et Meurſii Spicil. ad Theocrit. p. 5.

u. Vera ſcriptura ex ſententia Foeſii eſt κυλιχνίδα.

Κυ-

Κύκλοι προσώπου) malae, in primo de morbis maiori.

Κυλιχνίδα) et paruum calicem, et vaſculum medicinale.

Κυρβασίην) pileum acutum, quem et tiaram.

Κυρήβια) paleae, ſignificat et furfures, et hordei purgamenta.

Κυρίησιν) diebus, quibus ad talia iudicanda creditur.

Κύρσεον) podicem.

Κύ-

[8] ἄχυμα *MS. D.* [9] ὀηλοῖ καὶ *MS. D. et cod. Moſq.* [10] πύτηρα *Ald.* [11] κυπρίησι *MS. D.* κυρίησι *cod. Moſq.* [12] ἡμερήσι *Ald.* [13] κινεῖν *cod. Moſq.* [14] πρωκτὸν *MS. D. et ſic Corn.*

Κυλιχνὶς enim et κυλίχνη, aut κύλιχνος et κυλικὶς, parvus calix et pyxis medicamentaria eſt. Heſychio κυλίχνη exponitur *ἰατρικὴ πυξὶς καὶ φιάλη*. Idem κυλιχνίδας quibuſdam eſſe ſcribit κύλικας, aliis κεράμεα ἀγγεῖα, aliis pyxidas *ἰατρικὰς*, aliis λιβανωτρίδας.

x. Sequendo quoddam vetus exemplar Galenus non dicet eſſe κυρβασίην, ſed videri eſſe πῖλον ὀξύ. Ita enim in eo legitur, πῖλον δοκεῖ εἶναι ὀξὺ, ὅπερ καὶ τιάρα. ST. Suidas explicat περικεφαλαίος εἶδος καὶ πῖλος. Heſychius κορυφὴ ἀλέκτορος, καὶ ὀρθὴ τιάρα. Pollux L. VII. c. 13. κίθαρις καὶ πῖλος et L. V. c. 16. aeque τιάρα, eſt pilei acuti genus, qua Perſarum reges vtebantur. Vnde ὀρθὴ τιάρα dicebatur, ad diſcrimen τῆς ἐπικεκλιμένης τιάρας, tiarae inclinatae, quam ἐπτυγμένην καὶ προβάλλεσαν εἰς τὸ μέτωπον, complicatam et in frontem inclinatam aut prominentem dicit Ariſtoph. Schol. in Auibus, eaque omnibus Perſis vti licuiſſe ſcribit, erecta ſolis regibus relicta.

y. Suidas κυρήβια exponit τὰ ἄχυρα καὶ τὰ πίτυρα τῶν πυρῶν. Cornar. mauult κυβήρια ex Hipp. 40. 40.

z. Vide Hippocr. de morb. L. I. p. 132. 4. p. 133. 1. p. 137. 23. p. 138. 18. et L. I. περὶ γυν. p. 238. 38.

a. Exſtat et alia ſcriptura longe diuerſa, videlicet τρωκτόν. Eſt autem τρωκτὸν teſte Galeno τὸ ὠμὸν ἐσθιόμενον, id eſt, quod crudum comeditur. Sed ego alteram lectionem ſequor. ST. Foeſius mauult πύσσαρον, quod pro πυσὸν poſitum eſt, et quod Heſychius per πυγὴν explicat.

b Κύσιγγα) κύσιν [1] σμικράν.

c [2] Κώδεις) κώδυα.

d Κωλεὸς) τὸ κῶλον ἐν τῷ [3] τρώματι καὶ [4] βέλτιον ἐξαιρέσιος.

e Κῶμα) καταφορά. Γέγραπται δὲ, ὡς οἶδα, ἡμῖν περὶ [5] τέτε βιβλίδιον.

f Κωνίαν) οἶνον τὸν πισσίτην. [6] Ἐσβάλλεται σὺν τῷ φλοιῷ τῆς πεύκης [7] ἡμικοτύλιον εἰς τὸ [8] κεράμειον, καὶ οἱ μὲν [9] ἀπηθῶσι μετὰ τὸ ζέσαι, οἱ δὲ καταλείπεσιν.

g [10] Κωφοὶ) οἱ ἀμαυροὶ καὶ ἀσθενεῖς. Τὸ δὲ κατὰ τὴν τρίτην συζυγίαν ῥῆμα προσώπε τρίτε τὸ Κωφοῖ, ἀμαυροῖ καὶ ἀμβλύνει δηλοῖ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

a Λαβὴ) [11] ἐπισημασία, μάλισα [12] δὲ ἡ ἐκ περιόδε.

b [13] Λαγνεία) δηλοῖ ποτὲ καὶ αὐτὸ τὸ σπέρμα, ὡς ἐν τῷ Περὶ [14] παίδων φύσεως. Οὕτως δὲ καὶ τὸ [15] λάγνευμα.

c [16] Λάμπυρος) ἡ λαγωνάτη καλεμένη βοτάνη.

d Λαμπτὴρ) ὃν οἱ πολλοὶ [e] φανὸν ὀνομάζεσιν, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νέσων τῷ μείζονι. Παρὰ μέντοι τοῖς ἄλλοις καὶ μάλισα τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν ᾧ ξύλα τε κατεκαίετο

[1] μικρὸν *MS. D.* [2] κάδων, κώδια *MS. D.* κώδην *cod. Moſq.* [3] τρώμασιν *MS. D. et cod. Moſq.* [4] βελῶν *MS. D.* βελᾶ *cod. Moſq.* [5] τέτων *ſupra ſcript. a MS. D. et Ald.* [6] ἐμβάλλεται *MS. D. et cod. Moſq.* [7] ἡμικοτύλη *MS. D. et cod. Moſq.* [8] κεράμιον *MS. D. et ſic Corn.* κεράμα *Ald.* [9] ἀποθῶσι *Ald.*

b. Vide Foeſium p. 366.

c. MS. pro κώδεις, κώδων. ST. Quaedam exemplaria κωδία, κώδυα.

d. Suſpecta eſt lectio Foeſio. Forte κωλεὼς idem eſt quod κωλεὰ et κωλή. Heſych. explicat μέρος κρέατος, ἀγκαλὼ δεσμὴ χόρτε, σπέλος ὑὸς ὀπίσθων, Περσικῆς τὸ εὐώδιμον.

e. Vide Foeſ. p. 367.

f. κωνίαν οἶνον) mauult Foeſius. Dicitur autem κωνίας, quod κῶνος ſit τῆς πίτυος καὶ τῆς πεύκης καρπὸς, vel potius fructus inuolucrum, σρόβιλος etiam nominatur.

g. Hipp.

Κύστιγγα) veſicam paruam.

Κώδειες) capita papaueris.

Κωλεὸς) concauum in vulnere, aliter membrum in vulnere, καὶ βέλτιον ἐξαιρέσιος.

Κῶμα) καταφορὰ, ſomni vehementis impetus. Scriptus eſt autem, vt ſcis, a nobis de hoc libellus.

Κωνίαν) vinum picatum, iniicitur cum cortice piceae ſemihemina in vas figlinum: et aliqui quidem excolant, poſtquam ebulliuit, alii vero praetermittunt.

Κωφοὶ) languidi, inualidi, κωφοῖ vero verbum tertiae perſonae tertiae coniugationis, languefacit, et retundit, ſignificat.

PRINCIPIVM Λ.

Λαβὴ) initium acceſſionis febris, maxime autem ex circuitione.

Λαγνείη) ſignificat aliquando etiam ipſum ſemen, vt in libro de natura pueri, ſic, et τὸ λάγνευμα, id eſt, ſemen.

Λαγόπυρος) lagonate appellata herba.

Λάμπτηρ) quem multi φανὸν, hoc eſt, pharum, vel lampadem nominant, in ſecundo de morbis maiore. Apud alios, et maxime Atticos, in quo ligna comburebantur

10 κώφοὶ *MS. D.* 11 ἐπιδημασία *MS. D. et cod. Moſq.* 12 δὲ ἐκ, *om.* ἡ *MS. D. et cod. Moſq.* δὴ *Ald.* 13 λαγνείην *MS. D. et cod. Moſq.* 14 παιδίε *MS D. et cod Moſq.* 15 λάγνεμα *MS. D.* 16 λαγώπυρος *MS. D. et ſic Corn.*

g. Hipp. περὶ φυσῶν p. 121. 30. περὶ σαρκῶν p. 43. 19.

a. Vide Foeſium p. 372.

b. Vide L. de nat. pueri p. 34. 43. plures ſignificatus collegit Foeſius p. 371.

c. MS. λαγώπυρος. ST. Vide de vlceribus p. 515. 17. Plin. H. N. L. XXVI. c. 26. Dioſc. L. IV. c. 17.

d. Repone λαμπὴ vt in veteri codice. In quibuſdam tamen legitur etiam λαπτηρὰ pro λαμπυρὰ, et λάπτη pro λάμπη. ST. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 201. 17.

e. φανὸς eſt lucerna aut lampas, aut pharus, qui in turribus ſuſpenditur, vt nauigantibus praeluceat.

καίετο παρέξοντα φῶς. Ἀλλὰ καὶ ὁ δάδος καὶ ὁ λύχνος ἐστὶν ὅ, [1] τε λαμπτὴς ὀνομάζεται.

f Λαπαχθῆναι) κυρίως μὲν τὸ [f] κενωθῆναι, [2] διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ μαλαχθῆναι.

g [3] Λαμπηρὰ) τὰ ἀφρώδη. [4] Λάμπει γὰρ ὁ ἀφρός.

h Λάσιον) σινδόνην.

i Λεβηρίδα) τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας. Ἔνιοι δὲ κόγχην κενήν.

k Λέγναι) [5] τὰ ἄκρεα τῇ σομίᾳ τῆς ὑσέρας, ἐκ μεταφορᾶς. [6] Οὕτως γὰρ [7] τὰ περὶ τὰς ὥρας [8] καλεῖται τῶν ἱματίων. Ὀνομάζει δὲ [l] ἀλλαχόθεν τὰ ἄκρεα ταῦτα καὶ [9] ἀμφίδεα.

m Λέκιθον) φακῶν τὸ ἔνδον τοῦ λέπους.

n Λεπάδες) αἱ ταῖς πέτραις [10] προσεχόμεναι κόγχαι. [11]

o Λεπτὰ) ἔτως [12] ἐνίοτε καλεῖ τὰ ἀραιὰ, ὡς ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν [13] κατ' ἄνθρωπον.

p Λευκὴν ῥίζαν) [14] τὴν τοῦ δρακοντίου.

q Λευκοΐου καρπὸν) [15] τὸ τοῦ [16] ἰοῦ λευκοῦ σπέρμα φησὶν ἔτως εἰρῆσθαι ὁ Διοσκουρίδης.

Λεῶς) παντελῶς, [17] ἅπαν.

Λιβα-

[1] *Coni. τε omittit MS. D.* [2] *ἀπὸ τούτου δὲ MS. D. et cod. Moſq.* [3] *λαπτῆρα MS. D. et cod. Moſq. λαμπύρα Iunta.* [4] *λάπτει MS. D. et cod. Moſq.* [5] *ταῖς ἄκραι MS. D.* [6] *ἔτω γὰρ MS. D. et cod. Moſq.* [7] *τὰ παρὰ MS. D. et cod. Moſq.* [8] *καλεῖ MS. D. et Ald.*

f. MS. κενωθῆναι, ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὸ μαλ. ST. Vide Hipp. de rat. vict. in morb. acut. p. 109. 42. 43. περὶ ἀρχαίης ἰητρ. p. 7. 35.

g. Vide Foeſ. p. 373.

h. Λάσιον ab hiſpiditate ſic dictum eſſe exiſtimat Foeſius.

i. Heſychio exponitur τοῦ ὄφεως γῆρας, ὃ ἀποδύεται, ſerpentis ſenium quod exuit.

k. Heſychius λέγνα exponit τὸ ἔσχατον, ipſi autem λέγνη dicitur τὸ παρυφαινόμενον τῇ περιστροφῇ, διόπερ ἦν παχὺ περὶ τὴν ὥαν ἐκ ῥάμματος, quod extremae veſtis orae attexitur, vt fimbria aut inſtita,

tur praebentia lumen. Sed et fax, et lucerna aliquando λαμπτὴρ nominatur.

Λαπαχθῆναι) proprie quidem euacuari, propter hoc autem, et μαλαχθῆναι, id eſt, mollire.

Λαμπηρά) ſpumoſa, ſplendet enim ſpuma.

Λάσιον) ſindon, linteum.

Λεβηρίδα) ſerpentis exuuium. Quidam autem concham vacuam.

Λέγνα) extremitates oris vuluae ex tranſlatione: ſic enim vocantur, ab extremitatibus indumentorum: nominat et alibi extremitates has ἀμφίδεα.

Λέκιθον) quod eſt inter lentis corticem.

Λεπάδες) petris adhaerentes conchae.

Λεπτά) ſic aliquando vocat rara, vt in libro de locis in homine.

Λευκὴν ῥίζαν) albam radicem dracunculi.

Λευκοΐϊ καρπὸν) albae violae ſemen ſic vocari ait Dioſcorides.

Λεῶς) omnino, omnia.

[9] ἀμφιδία *MS. D. et cod. Moſq.* [10] προσχόμεναι *MS. D.* προσερχόμεναι *Ald.* [11] *Sequitur in MS. D.* λυτρὸν *etc. quae infra in editis leguntur.* [12] ἐνίοτε καλοῦσι *MS. D.* [13] κατὰ *Ald.* [14] τὴν δρακοντίαν *MS. D. et cod. Moſq.* [15] τὸν *Ald.* [16] ὃ *MS. D.* [17] ἅπαντα *MS. D. et cod. Moſq.*

inſtita, quod ex futura circa extremum limbum craſſeſcat.

l. Repone ἀλλαχόθι. ſt.

m. Foeſius legendum cenſet λεκίθῳ φακῶν) τὸ etc. ex L. I. περὶ γυν. p. 246. 31. ἐπιπάσσε δὲ λεκίθῳ φακῶν, lentium farinae, aut lentium lomento (mali punici ſuccum) aſpergito. Cornarius hanc lectionem ſequutus, cui λεκίθος φακῶν dicitur κυαμίνη λεκίθος et πτισσάνης λεκίθος. Quidam codd. λεκύθου per υ ſcribunt.

n. Heſychio ſunt τὰ πρὸς ταῖς πέτραις κεκολλημένα κογχύλια ὀρέων ἐλάττω.

o. V. p. 66. 36.

p. V. L. περὶ γυν. Φύσ. p. 219. 43. et p. 221. 9. de morb. L. II. p. 151. 26.

q. V. L. περὶ γυν. Φύσ. p. 219. 7. 27. 24. p. 222. 33. p. 229. 38. p. 231. 3. περὶ γυν. L. II. p. 285. 43.

r Λιβανωτῷ καρπὸν) αὐτὸν ἴσως τὸν ὀνομαζόμενον s ἄτως λιβανωτόν· ἐπεὶ τό γε σπέρμα τῷ φυτῷ ἐγινώσκομεν εἰς χρῆσιν ἀγόμενον.

s 2 Λιβηρῷ) ὑγρῷ.

t 3 Λίβος) 4 ἐπίσαγμά τι τῶν ὀμμάτων 5 ἐγχυματιζόμενον· Γέγονε δὲ ἀπὸ τῷ u 6 λίβειν, ὃ κυρίως δοκεῖ τὸ σάζειν δηλῶν.

x 7 Λιγνυώδης) ἡ μελαίνουσα, καὶ γὰρ ἡ λιγνὺς μέλαινα.

y Λίθον 8 μέλανα) ὃν καὶ μυλίτην ὀνομάζουσι κόχλακα.

z Λιμακώδεις) οἱ ὑγροὶ καὶ βοτανώδεις.

a Λίπα) τὸ ἔλαιον. 9 Ἐν δευτέρῳ τῶν 10 γυναικείων.

b Λίριον) τὸ 11 κρίνον. Τὸ δ' ἔλαιον τὸ ἀπ' αὐτῷ, οἱ μὲν λίριον μετὰ τῷ ν γεάφουσιν, οἱ δὲ χωρὶς τῷ ν λίριον. Καλεῖται δὲ ἐ μόνον κρίνινον, ἀλλὰ καὶ σήσινον καὶ 12 ἀνήθινον.

c Λᾶν) ἐ μόνον τὸ λέειν, ἀλλὰ καὶ τὸ 13 αἰονᾶν. 14 Οὕτως δὲ καὶ τὸ λᾶθαι δύο σημαίνει παρ' αὐτῷ, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια.

d Λυπρὰ) ψιλὰ καὶ ξηρὰ χωρία.

e Λύσιας) διαξάσεις, καθ' ἃς ἀπολέλυται ἀλλήλων τὰ ἄρθρα.

Λυῶ-

1 ἔτω *MS. D.* 2 λίβη, ὑγρῷ *Ald.* 3 λίβης *MS. D.* λιβυρῷ *Iunta.* 4 ἐπισαγμάτι *Ald. coniunctc.* 5 ἐγχυτιζομένη *vulgg.* 6 λείβειν *MS. D. et cod. Mosq.* 7 λιχνυώδης *vulgg.* λιχνιώδης *Ald.*

r. Λιβανωτὸς Suidae dicitur ὁ καρπὸς τῷ λιβάνῳ, atque adeo λιβανωτὸς ἀντὶ τῷ λιβάνῳ hic sumitur. V. Hippocr. περὶ γυν. L. II. p. 286. 35.

s. Vide L. κατ' ἰητρεῖον p. 692. 7.

t. Sic λίβος idem est quod λιβάς.

u. Repone λείβειν. ST.

x. Vide aegr. 12. L. III. epid. post st. pest. in Larissaea virgine febre ardente laborante.

y. Vide L. περὶ ἀφόρων p. 294. 27.

z. Legitur λειμακώδης per *ei* in L. de aere, loc. et aqu. p. 28. 13. et p. 80. 37. vnde Foesius

Λιβανωτῦ καρπὸν) ipſum forte appellatum ſic thus, quoniam ſemen thuris arboris in vſum venire neſcimus.

Λιβηρῷ) humido.

Λίβος) deſtillatio quaedam oculorum fluida, facta eſt autem vox παρὰ τὸ λίβειν, id eſt, ab eo, quod eſt ſtillare, quod proprie videtur ſignificare guttatim cadere.

Λιγνυώδης) denigrans, λιγνὺς enim nigra.

Λίθον μέλανα) quem et molarem vocant, cochlacem.

Λιμακώδεες) humidi et herbacei.

Λίπα) oleum, in ſecundo de morbis mulierum.

Λίριον) lilium. Oleum autem ex eo aliqui λίρινον, cum litera ν ſcribunt, aliqui vero ſine ν λίριον. Vocatur autem non ſolum κρίνινον, id eſt, lilinum, ſed ſuſinum, et anethinum.

Λοῦν) non ſolum lauare, ſed et humectare: ſic λοῦσθαι, id eſt, lauari, duo ſignificat apud ipſum: et alia ſimilia.

Λυπρὰ) nuda, et arida loca.

Λυσίας) interualla, quibus articuli inter ſe diſiuncti ſunt.

[8] *μέλαινα MS. D.* [9] *ἐν τῷ δ. MS. D. et cod. Moſq.* [10] *γυναικῶν Ald.* [11] *κρινίνον MS. D. et cod. Moſq.* [12] *ἀνήθινον cod. Moſq. et Ald. ἀνθίνον Corn.* [13] *αἰονεῖν MS. D. et cod. Moſq.* [14] *ὕστω δὲ MS. D.*

Foeſius coniicit apud Galenum legendum λειμακώδης, ὑγρὸς καὶ βοτανώδης.

a. L. I. περὶ γυν. p. 242. 23. et L. II. p. 272. 33. p. 277. 39. interdum ἥλειον additur ib. p. 278. 4. Vide Hom. Il. κ'. v. 577. et Heſiod. dier. v. 520.

b. Malim λείριον. ST. De hoc ſupra dictum eſt in litera ἀνθίνην: vnde hic legendum puto ἀνθίνον, non autem ἀνεθήνον. I. Λείρια Heſychio et Suidae ſunt τὰ ἄνθη.

c. Vide Foeſ. p. 389.

d. Heſychius explicat λεπτὴν, et exiſtimat Foeſius Galenum in loco de aere, loc. et aquis p. 80. 48. vbi λεπτὰ exſtat, legiſſe λυπρά.

e. Vnde λυσιγυΐα eſt membrorum fractio et diſſolutio in L. de loc. in homine p. 38. 27.

[f] [1] Λυῶδες) παρακοπτικόν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

[a] Μαγίδα) [2] τό, τε οἷον μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν χειροπληθῆ μαγδαλίαν.

[b] Μακρόπνους) ἤτοι μακρὸν ἀναπνέων, ἢ διὰ μακρᾶς.

[c] [3] Μαλακίοισιν) [4] ἔτως καλεῖται ὅσα τῶν ἐνύδρων [5] ἀκανθαν ἐκ ἔχει, καθάπερ ὁ πολύπους [6] καὶ τευθὶς, καὶ [7] σηπία, καὶ [8] ἀκαλήφη· Ταῦτα δὲ καὶ ἄναιμα καὶ ἄσπλαγχνά ἐστι.

[d] [9] Μαλθώδεα) μαλακτικὰ ἢ κηρώδη. Μάλθη γὰρ ὁ κηρὸς, [10] καὶ μάλιστα ὁ μεμαλαγμένος.

[e] Μαρίλη) ἣν οἱ πολλοὶ θερμοσποδίαν ὀνομάζουσιν. Μάθλης) [f] θέρμης.

Μάσ-

[1] *Haec gloſſa deſideratur in MS. D. et cod. Moſq.* [2] τό τε ἓν *MS. D.* [3] μαλακείοισιν *Ald. et Iunta.* [4] ἔτω καλεῖ *MS. D. et cod. Moſq.* [5] ἀκάνθας *MS. D. et cod. Moſq.*

f. Λυσσῶδες multi legunt apud Galenum, quod eſt furibundum et ad inſaniam adigens, λύσσα enim ἡ μανία dicitur παρὰ τὸ λύειν τὸν νᾶν. Mauult tamen apud Gal. Foeſius λυώδεες et παρακοπτικοὶ ex L. de arte.

a. Vide Hippocr. περὶ γυν. L. II. p. 274. 21. περὶ ἀφόρων p. 297. 43. Dioſc. L. I. p. 129. Polluci autem μαγὶς dicitur mactra ad panificium conficiendum L. VI. et VII. c. 70. et L. X. c. 24. Hunc Galeni locum laudat Reineſ. varr. lectt. L. II. c. 8. p. 184. Μαγδαλιὰς vero et ἀπομαγδαλιὰς veteres vocarunt offas e farina non diſcreto furfure, quas manibus detergendis coci, et canibus proiicere ſolebant: τὰ τῶν ἀλφίτων ἀποβλήματα. Ariſtoph. Schol. in Equitt. Hinc medicis forma emplaſtrorum ceratorum, aliarumue maſſarum medicamentariarum rotunda et oblonga, *magdalion, magdalis,* μαγδαλεὼν nuncupatur. Scrib. Largus, *redactum in rotundas ampliores quas magdalidas dicunt.* Noſtrates, *eine Rolle.*

b. Vide Hipp. epid. L. II. p. 315. 27. aph. 9. ſ. 2. L. VI. epid.

c. Vide locum περὶ γυν. φύσ. p. 214. 12. vbi pro μαλθακοῖσιν Galenus legiſſe videtur μαλακίοισιν, vt cibos molles, polypos, alioſque piſces ex mollium genere in vteri hydrope conſulat Hippocrates. Et ſic quoque emen-

Λυῶδες) infaniens.

PRINCIPIVM M.

Μαγίδα) et velut offam, et maſſam, et magnam magdaliam.

Μακρόπνοες) ſcilicet valde ſpirans, et per longum interuallum ſpirans.

Μαλακοειδίσιν) ſic vocantur quaecumque aquatilium * ſpinam non habent, vt polypus, et loligo, et ſepia, et vrtica: haec enim, et ſanguine et viſceribus carent.

Μαλθώδεα) mollientia, ** et velut cerea, μάλθη enim cera eſt, et maxime mollita.

Μαρίλη) quam multi θερμοσποδιὰν, id eſt, cinerem calidum vocant.

Μάθλης) caloris.

* Al. ſpinas.

** ἢ κηρώδη, id eſt, vel cerea.

[6] καὶ ἡ τ. *MS. D.* [7] σηπίως *Ald.* [8] ἀκαλίφη *vulgg.* [9] μαλδώδα *MS. D. et cod. Moſq.* [10] καὶ deeſt in *MS. D.*

mendandus eſt locus Hippocr. L. I. de mul. p. 247. 38.

d. Vide de vlcer. p. 516. 11. 12. Heſychio μάλθη exponitur μεμαλαγμένος κηρὸς et μαλακία καὶ τρυφερή. Polluci μάλθη inter iudiciaria vaſa reponitur, et ceram ſignificat, qua tabellae iudicum illinebantur. L. X. autem eidem pro cera ſumitur, qua tabellae ſcriptoriae inducuntur. Feſtus notat Graecis malthan dici picem cum cera mixtam. Latinis eſt permixtio picis liquidae, cum vnguine aut axungia ſiue calce, ad ſtrigmenti craſſitiem, qua ciſternarum, piſcinarum vel puteorum rimas aut lacunas cementant. Plinius Libr. XXXVI. 24. malthae quoddam genus deſcribit, compoſitio autem exſtat apud Palladium de R. R. L. I. 17.

e. Suidas explicat ἀμαυρὸν πῦρ, et ὁ χνὲς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων. Heſ. τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθράκων. Pollux L. VII. 24. ὁ χνὲς τῶν ἀνθράκων. Ariſtophanis Schol. ἡ ἀνθράκων τέφρα καὶ σποδιά.

f. Foeſius mauult δέρμα, quod et Cornarius vidit, vide loc. de morb. L. II. p. 154. 38. Heſychius conſentit explicans τὸ δέρμα, διφθέραν, λίνιαν, et ὑπόδυμα φοινικῆν. Ari-

g [1] Μάσσειν) ἐ μόνον τὸ ἀναδεύειν, ἢ φυρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκθλίβειν, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νόσων τῷ μείζονι.

h Μᾶσσον) πλέον, [2] ἐν τῷ μείζονι προρρητικῷ.

Μάτος) ἡ [3] ζήτησις. Καὶ τὸ ζητεῖν, [4] ματίσαι.

[5] Μαχαιρίδι ὀξυβελεῖ) τῷ φλεβοτόμῳ.

Μαχαιρίδι [i] σηθοειδεῖ) τῷ [6] σμιλίῳ ἰατρικῷ γαστρώδει.

k Μέλαινα) [7] λέγεταί τε καὶ ἡ νόσος ἔτως ἀπὸ μελαίνης χολῆς συνισαμένη.

[l] [8] Μέλαιναν ῥίζαν) τὴν τῆ ἀσπαλάθε [9] τῆ ἀρωματικῆ καλεμένε.

m Μελαῖνις) [10] περισπωμένως ὁ Διοσκυρίδης ἀναγινώσκειν ἀξιοῖ, [11] μελαῖνις αἶξ καὶ [12] βῆς μελαῖνις. Καὶ δηλῆθαί φησι τὴν ἐκ Μελαινῶν. Πόλις δὲ αὕτη κατὰ τὸ [13] Κρισαῖον πεδίον [14] προκειμένη τῷ [15] Κιρφίῳ, νομὰς ἀγαθὰς [16] ἔχουσα καὶ [17] εὐγαλάκτους, ὥς φησιν ὁ Διοσκυρίδης.

n Μελάνεον) τὸ ἐν τῷ προγνωστικῷ· τινὲς μὲν ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσιν, ἵν' ᾖ τὸ μελανῆν· ἕνιοι δὲ διαιροῦσι, χλωρὸν ἢ μέλαν ἐὸν, ἀντὶ τῆ ὄν.

o Μέλανι φαρμάκῳ) τῆτο πῶς σκευάζεται, [18] ἐν τῷ Περὶ ἑλκῶν αὐτὸς ἐδίδαξεν.

Μέλαν

[1] *μάσσον MS. D.* [2] *ὡς inſeritur a vulgg.* [3] *ζήτησις ὅτι καὶ MS. D. et cod. Moſq. μάτος, κτήσιος καὶ τὸ etc. Ald.* [4] *ματᾶσθαι MS. D. et cod. Moſq. ματεῖσθαι vel ματεῖσαι Corn. ματίσθαι Ald.* [5] *μαχαρύδι Ald.* [6] *σμυλίῳ omiſſo τῷ MS. D. et Ald. σμιλίῳ cod. Moſq.* [7] *λέγεται καὶ νόσος MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [8] *μέλανα MS. D.* [9] *τὴν τῆς ἀρωματικῆς καλεμένης MS. D. cod. Moſq. et Ald.*

Ariſtoph. Schol. in Nubb. ὁ μεμαλαγμένος λῶρος.

g. Non μάσσειν, ſed ἐκμάσσων eſt in laudato loco, p. 143. 26. Heſych. exponit φυράσαι, καθαρίσαι.

h. p. 415. 17. huius prorrh. μᾶλλον legitur.

i. Quidam pro σηθοειδεῖ, ξιφοειδεῖ ſubſtituunt. Latum videlicet ſcalpellum exciſorium,

Μάσσειν) non ſolum miſcere vel ſubigere, ſed etiam exprimere, vt in primo de morbis maiori.

Μάσσον) plus, in maiori de praedictione.

Μάτος) quaeſtio, et inquirere *ματᾶσθαι*.

Μαχαιρίδι ὀξυβελεῖ) cultello acuto, phlebotomo.

Μαχαιρίδι σηθοειδεῖ) ſcalpello medico ventroſo.

Μέλαινα) dicitur et morbus ſic ex nigra bile conſtans.

Μέλαιναν ῥίζαν) aſphalathi aromatici appellati radicem.

Μελαῖνις) cum accentu circumflexo Dioſcorides legendum putat, *μελαῖνις* capra, *μελαῖνις* vacca, et ſignificari ait ex Melaenis. Vrbs autem ipſa ad Chryſaeum campum ſita ante Criphium, paſcua bona habet, et bonum lac gignentia, vt inquit Dioſcorides.

Μελάνεον) quod eſt in prognoſtico. Quidam coniunctim legunt, vt ſit denigrans: quidam autem diſtinguunt, viride vel nigrum ἐὸν, pro eo, quod eſt exiſtens.

Μέλανι φαρμάκῳ) nigro medicamento: hoc quomodo paretur in libro de vlceribus ipſe docuit.

[10] *περισπῶντας MS. D. et cod. Moſq.* [11] *μελαίνης αἰγὸς MS. D. et cod. Moſq.* [12] *μελαίνης βοὸς MS. D. et cod. Moſq.* [13] *Κρισσαῖον MS. D. et cod. Moſq.* [14] *προσκειμένη MS. D.* [15] *Κριφύῳ cod. Moſq.* [16] *εὔχροα vulgg.* [17] *εὐγάλακτος MS. D.* [18] *ἐν τῷ διὰ τῶ περὶ Ald.*

rium, aut pectoroſum et ventroſum, nouacula.

k. Vide L. II. de morb. p. 157. 48.

l. Vide L. II. de mul. p. 285. 21.

m. Vide L. de mul. L. I. p. 245. 13. et p. 226. 8. Ex Dioſcoride mauult Foeſ. legi *βοὸς Μελαινίδος γάλα*, aut *μελαινᾶς* a recto *μέλαινις*, quod eſt *ἐκ Μελαίνων*. Criſaeus autem campus in Phocide ſitus eſt. Stephano *Μέλαιναι* ſunt Arcadiae vrbs et Lyciae, ex qua *Μελαινεὺς* et *Μελαινίτης* popularis dicitur.

n. Locus eſt in prorrh. p. 121. 38.

o. Variae deſcriptiones huius medicamenti exſtant in L. de vlc. et in Noth. L. I. *περὶ γυν.* p. 300. v. 10. ſed eius incerta eſt compoſitio, quum non in libro de vlceribus reperiatur, vnde cenſet Foeſius

p Μέλαν τὸ Κύπριον) τὴν Κυπρίαν [r] σποδὸν, ᾗ πρὸς τὰς ὀφθαλμὰς χρώμεθα.

q Μελεδαίνοντι) ἐπιμελουμένῳ, θεραπεύοντι. Καὶ [2] μελεδὼν, [3] ἡ ἐπιμέλεια, ἐχ ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἡ λύπη.

r Μελιηδέα) ἃ μόνον τὸν ἡδὺν, ἀλλὰ [4] καὶ τῷ μέλιτι μεμιγμένον, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νόσων τῷ μείζονι. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ καὶ [5] μελίχρων ὀνομάζει καὶ τὸν τοιοῦτον οἶνον.

s [6] Μεμύρηκεν) συνείληκεν. Ἀπὸ τῶν μυριομένων ἐρίων.

t Μεμιασμένον) [7] μεμολυσμένον· ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ.

u Μεμολυσμένας) ἔνιοι μὲν τὰς κατεψυγμένας, ἔνιοι δὲ τὰς [8] ἐσκιῤῥωμένας καὶ λιθώδεις ὠήθησαν.

x Μεμωρωμένα) τὰ ἀναίθητα.

y Μεσόδμη) ἡ καθ' ἕνα οἶκον εἰς δύο μεμερισμένον διορίζουσα τὴ δοκῷ [10] εἴρξις, [y] οἷον μεσοδμή τις οὖσα. Τινὲς δὲ καὶ τὸ ὑπερκείμενον τέγος μεσόδμην καλοῦσι.

Μεσό-

[r] *σποδὴν MS. D. et Ald.* [2] *μελαιδὼν Ald.* [3] *ἡ ἐπιμέλα vulgg.* [4] *καὶ τὸ MS. D. καὶ τὸν Foes.* [5] *μελίχρους MS. D.*

sius hunc librum corruptum esse. Cf. tamen de vuln. cap. p. 449. 30. et Paul. L. VI. c. 90.

p. Locus notatur haud dubie *περὶ γυν.* L. I. p. 243. 40. Cornarius ibi atramentum et spodium Cyprium vertit, vsus est autem eo Hippocrates ad pessum, vt medicamenti desiccantis, et sine acrimonia et morsu adstringentis.

q. Vide prorrh. II. p. 413. 29. p. 414. 24. Hesychius explicat *φροντίζειν*.

r. Vide L. II. de morb. p. 145. 21. sic et apud Hom. Il. ζ'. v. 258. et Il. μ'. v. 320. et Il. σ'. v. 545.

s. Videntur in *μεμύρηκεν* permutatae esse litterarum *υ* et *η* sedes, ac scribi debere *μεμήρυκεν*. Nam *μηρύεσθαι* legimus, et *μηρύσασθαι* apud Hesiodum, a quo verbale *μήρυμα*, quo vtitur eleganter Synesius in hymnis. Et quemadmodum Galenus hoc *μεμύρηκε*, vt hic quidem scriptum est, exponit *συνείληκεν*, ita et Eustathius de araneo dicit, *μηρύεται κατά τινα συνείλησιν*. Ceterum si *μεμήρυκεν* legendum, itidem *μηρυο-*

Μέλαν τὸ Κύπριον) Cyprium cinerem, quo ad oculos vtimur.

Μελεδαίνοντι) curam habenti, curanti, et μελαιδὼν, cura, non vt apud Homerum triſtitia.

Μελιηδέα) non ſolum ſuauem, ſed et cum melle miſtum, vt in primo de morbis maiori, in eodem autem, et μελίχρων nominat huiuſmodi vinum.

Μεμύρηκεν) conuoluit, a lanis, quae nentur.

Μεμιασμένον) foedatum, vt eſt apud poetam.

Μεμολυσμένας) quidam refrigeratos, quidam autem induratos, et lapideos putauerunt.

Μεμωρωμένα) carentia ſenſu.

Μεσοδμὴ) obſtaculum trabis ligneae ſeparans in vna domo in duas partes diuiſa, tamquam columna quaedam in medio poſita, quidam autem, et ſuperpoſitum tectum μεσοδμὴν vocant.

Μεσό-

[6] μεμυρῆκε *MS. D.* [7] μεμαγμένον *MS. D.* μεμολισμένον ὡς καὶ *Ald.* [8] ἐσκιρωμένας *Ald.* [9] μεσοδομὴ *St.* [10] *Poſt vocem* εἴρξις *in MS. D. additur* μόκωσις, *in cod. Moſq.* μοηύσις.

ρυομένων. ST. Legitur quidem μεμύρηκεν περὶ ὑς. Φυσ. p. 62. 32. ſed falſo Foeſ. quoque μεμῆρυκεν et μηρυομένων ἑρίων emendat.

t. Locus eſt de morbo ſ. p. 123. 33.

u. Vide Hipp. de aer. aqu. et loc. p. 283. 47. σπλῆνας μὲν ἀεὶ μεγάλας εἶναι καὶ μεμυωμένας. Optime Foeſius obſeruat huc reſpicere Galenum in hac Gloſſa. Verum quod Galenum ex Hippocrate emendare vult non laudo; niſi enim fallor, vterque corruptus eſt: adeoque vtrobique coniicio legendum μεμυλωμένας, a μυλόω, quod induro notat. Hinc eſt ἐμυλώθη, quod Galenus exponit ἐσκληρύνθη, Erotianus vero ἐτυλώθη, qui addit: Μύλον γὰρ καλοῦσι οἱ ἰατροὶ τὸν ἐν τῇ ὑστέρᾳ γινόμενον σκίῤῥον. HER.

x. Vide prorrh. p. 197. 53. et coac. praen. p. 429. 15.

y. Legendum ſuſpicor οἷον μεσοδομή τις. Certe μεσοδμὴ hic ſtare non poteſt. Abſurdum enim hoc eſſet, μεσόδμη dicitur quaſi μεσοδμὴ, perinde ac ſi differentiam in accentu dumtaxat poneret. Imo vero mutatus in hoc poſteriori

z [z] Μεσόβλημα) [2] ὡσεὶ καὶ [3] μεσέντη ἔλεγεν.

a [4] Μετακύρας) ἐν τῷ Περὶ διαίτης ὀξέων, τὸ γαλακτῶδες [5] σύγκραμα.

b Μηκώνιον) [6] τὸν πεπλὸν καλούμενον. [d]Ον καὶ μηκωνίτην ὀνομάζει.

[7] Μήλην διασομωτρίδα) [8] τὸν [c] διασολέα.

Μήλην

[1] μεσόκλειον *MS. D. et cod. Mosq.* [a] ὡς εἰ *MS. D.* [3] μεαντέριον *MS. D. in margine* μελαντέριον. *cod. Mosq.* μεσεντέριον *St.* [4] μετακύραι *MS. D.* [5] συγκράμμα *MS. D. et cod. Mosq.* ἓν κράμμα *Ald.*

fteriori vocabulo μεσοδμὴ accentus, mutationis quae facta fuerat in ſcriptura, veluti veſtigium manſiſſe videtur. Sic infra in voce Περσύας οἷον περισύας τις ὤν. ST. Foeſius cum Stephano et Cornario facit, aut μεσοδομήσις ἅσα legit, vt medium quemdam murum aut aedificium, vel mediam potius ſtructuram intelligat. Heſychio dicuntur μεσόδμαι et μεσόδματα, τὰ μεσόσυλα, vel τὰ τῶν δοκῶν διαςήματα. Et in nauibus μεσόδμη eſt ἡ ὀπὴ δι' ἧς ὁ ἱσὸς ἐνείρεται, ἢ τὰ μέσα ξύλα τῆς σχεδίας καὶ τὸ πλοῖα, aut ἡ ἰσοδόκη, ὅπα τίθεται ὁ ἱσὸς καὶ κλίνεται.

z. MS. μεσόκλειον, ὡς εἰ καὶ μεσεντέριον ἔλεγεν. ST. Neque hanc probat lectionem Foeſius, qui ſic legendum coniicit μεσοκώλων, ὡς εἰ καὶ μεσεντερίων ἔλεγεν. Prouocat ad aph. 6. ſ. 4. l. VI. epid. atque exiſtimat Hippocratem cenſuiſſe hominis inteſtina craſſiora, quae illic κῶλα dicuntur, ex meſocolis dependere, quaſi meſenteriis dixerit, hoc eſt, medianis quibuſdam membranis ac velut interſtitiis, quae μεσόκωλα dicuntur. Nam μεσεντερίων nomen generalius eſſe ſcribit Galenus, et tam ad tenuia inteſtina, quam craſſa pertinere, et corpus illud membranoſum craſſum inteſtina connectens indicare. Μεσοκώλον vero nomen εἰδικώτερον eſſe, et ad craſſiora tantum inteſtina ſpectare; velut ſi quis eam meſenterii partem, quae tenuia inteſtina connectit, μεσονήσιον vocaret, ſi vſus ferret, quod tamen μεσορᾶιον, quaſi in medio tenuium inteſtinorum aut ventre poſitum, dici poteſt, quum ſit ἀραίη Heſychio γαστὴρ καὶ λεπτὰ ἔντερα.

a. Vitioſam hanc lectionem Foeſius aſſerit et μετάκερας aut μετακέρασμα mauult, quia omnia exemplaria in L. de rat. vict. in morb. acut. p. 84. 12. ſic exhibent, μετάκερας autem Heſychio eſt τὸ εὔκρατον ὕδωρ, ἢ χλιαρόν.

b. No-

Μεσόβλημα) vt ſi μεσέντη, dixiſſet.

Μετακύρας) in libro de ratione victus acutorum, lactea commiſtio.

Μηκώνιον) peplum vocatum, quem et ſuccum papaveris nominat.

Μήλην διαξομώτριδα) ſpecillum ad diducendum, adaperiendumque idoneum.

Μήλιην

[5] τὸ πεπλον MS. D. [7] διαξοματίδα MS. D. et cod. Moſq. δ' ἀσρωματίδα Ald. διαξομωτρίδα Corn. [8] διαξόλα δηλοῖ MS. D. διαξολέα δηλοῖ cod. Moſq.

b. Notatu digna ſunt, quae hic habet Heringa emendans ſimul Heſychium, ſic enim dicit c. 24. p. 208. Βηκώνιον, εἶδος βοτάνης. Sero mihi perſuadebit Heſychius βηκώνιον fuiſſe nomen alicuius herbae: immo nullus dubito, quin vocem hanc formauerit ex μηκώνιον confuſis μ et β. Μηκώνια vero herbae non ſemel meminit Hippocrates et ex eo Galenus in Exeg. vide Foeſ. in oec. qui tamen male, me iudice, accipit vltima verba Hippocratis de vict. rat. in morb. acut. p. 407. 36. quare non poſſum non, quin paucula de iis moneam. Ita igitur Cous ſenex: Καὶ τὸ μηκώνιον τρίβων, ὕδωρ ἐπιχέων, καὶ διηθέων, ἄλευρον Φυρῶν, ἴτριον ὀπτῶν, μέλι παραχέων, τοῖσι ὑδροπικοῖσι τρώγειν δίδα — — — τὸ δὲ ἀπὸ τῶν κοπρίων μηκώνιον ξυλλέγων, ταμιεύα καὶ θεράπευε. Notum eſt μηκώνιον quoque dici excrementa, quae infantes recens in lucem editi emittere ſolent, ac de iis Foeſius intelligit τὸ ἀπὸ τῶν κοπρίων μηκώνιον; ſed quum antecedentia, τὸ μηκώνιον τρίβων omnino de herba πεπλίῳ intelligenda ſint, quomodo quis aliam hic vocis μηκώνιον rationem quaerere potuerit, miror: ita vero vertenda ſunt vltima illa: *peplum vero e ſterquiliniis collige, in vſum reconde.* Solent aliquando plantae pro diuerſo ſolo natali habitu et viribus multum variare, quod et in peplo obſeruaſſe videtur Hippocrates, adeoque illud commendat, quod in ſterquilinſis proueniebat. Κοπρία enim, niſi mutato accentu κοπριᾶ ſcribendum, ſterquilinium notat, et in hoc Hippocratis loco, et apud Strattidem Comicum e quo ſenarium ſequentem adduct Poll. L. VII. ſ. 134. ἐδ' ἐν κοπρίᾳ θησαυρὸν ἐκβεβλημένον. Conſule ibi notas.

c. In vulgatis editionibus legitur διάξολον, nos ex veteri codice repoſuimus διαξολέα.

Μήλην ἐξωτίδα) τὴν μηλωτίδα.

Μήλην [1] ἰσχυρὴν) τὴν τραυματικὴν μήλην.

[d] [2] Μήλη πλατείη) τῇ [e] [3] σπαθομήλῃ.

Μήλης τῷ [4] πλάτει) [5] τῷ κυαθίσκῳ τῆς ὀφθαλμικῆς μήλης.

[f] [6] Μῆλα) [7] τὰ πρόβατια.

[g] Μηλίας) ἡ [8] ἀπὸ Μήλης τῆς νήσου.

[9] Μηλιάδος ὠμῆς) [h] τῆς ἀπὸ [10] Μήλου χαλκίτεως, ἢ [11] συπτηρίας.

[i] Μηλιάδα) ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νόσων τῷ σμικροτέρῳ, τῇ Μηλιάδι λεχθείσῃ ἀπὸ Μήλου τῆς νήσου. [12]

[k] Μήτρη) [13] κάλυμμα καὶ οἷον ἔλιγμά τι ἢ ἐπιδιδυμὶς ὀνομαζομένη. Ἔστι δὲ [14] κιρσώδης τὶς ὄγκος κατὰ τὴν [15] κορυφὴν ἐπικείμενος τῷ διδύμῳ.

Μη-

[1] *ἰσχυρῆς MS. D.* [2] *μήλην πλατείην MS. D. πατείαν cod. Mosq. πλατύη Ald.* [3] *τὴν σπαθομήλην MS. D. et cod. Mosq.* [4] *πλάτει Ald.* [5] *κυθίσκῳ MS. D.* [6] *μήλεια MS. D. μηλία Corn.* [7] *τὰ deest in MS. D. et cod. Mosq.* [8] *ἀπὸ μήλου MS. D. et cod. Mosq.*

λέα, quod et antea dixerit γυναικεῖος διαχολεύς. ST. Sic quoque Foesius, v. L. II. περὶ γυν. p. 279. 17. p. 224. 1. 23. p. 281. 3. περὶ ἀφόρων p. 292. 48.

d. Vide L. de rat. vict. in morb. ac. p. 117. 13. vbi μηλαὶ τρεῖς τὸ πλάτει squamae aeris specilla tria lata, aut specilla auersa tria. His enim verbis mensurae genus cyathiscum in specilli extremitate cauatum continens designatur, quo vtebantur ad ocularia instrumenta.

e. Σπαθομήλη est specillum, quod siue alterum caput, siue vtrumque latum habet, cui aliquid imponi, et vulneribus applicari, immitti, infundi et inspergi potest. Nam Spatha, quae et *tudicula*, *rudicula*, et τορύνη, ἐόργη seu εὐέργη, appellatur, instrumentum est, quo agitantur in vasis, quaecumque miscerí volumus. Μήλη ἀπὸ μήλου a *pomo* dicta, quod globoso capitello instar pomuli praefixa sit; ἀμφισμήλη, vtrimque capitatum specillum ad sinus vlcerum, vulnerumque explorandos. v. Gal. de admin. anat. L. VI. Reines. in varr. lectt. L. II. c. 8. p. 192.

f. MS. μηλεία, τὰ προβάτεια. Quam lectionem sequi debemus, altera reiecta. Nam προβάτια, per quod μῆλα expli-

Μήλην ἐξωτίδα) ſpecillum auricularium.
Μήλην ἰσχυρήν) ſpecillum vulnerarium.
Μήλῃ πλατείῃ) ſpecillo lato in modum rudiculae.
Μήλης τῷ πλάτει) cyathulo oculari ſpecilli.
Μῆλαι) quiculae.
Μηλίας) ex Mele inſula.
Μηλιάδος ὠμῆς) chalcitidis, vel alumĭnis ex Melo.
Μηλιάδι) in primo de morbis minore, Μηλιάδι inquit, a Melo inſula.
Μήτρῃ) tegmen, et tamquam inuolucrum quoddam ἐπιδιδυμίς nominata: eſt autem varicoſus quidam tumor in ſummo imminens didymo.

Μη-

9 *MS. D. addit* ἀλλὰ καὶ μηλείαν λέγει, *et* νόσα *vulgg.* 10 μήλις *cod. Moſq.* 11 μηλιάδος *MS. D. et cod. Moſq. et paulo poſt* μικροτέρῳ *MS. D.* 12 τῇ κιμωλίᾳ *MS. D.* κημελίᾳ *cod. Moſq.* τῇ κιμήλῃ *vulgg.* μηλιάδι *Corn.* 13 κάλυμμά τι καὶ *MS. D.* ἕλιγμα ἢ *MS. D. et cod. Moſq.* 14 κιρώδης *MS. D.* 15 *ſic quoque MS. D. ſed margo habet* τὴν κοφηφήν.

explicatur, diminutiuum eſt, quum μῆλα nihil minus ſit quam diminutiuum. Μῆλον enim dicitur ouis, non ouicula, ſed ab eo fit adiectiuum μήλειος, vnde μήλεια κρέα apud Hippocratem, cum alibi, tum περὶ νούσων L. II. σιτίοισι δὲ χρῆσθαι κρέασι μηλείοισι. Sic dicitur βοεία κρέα. ST. Vide L. περὶ παθῶν p. 188. 23. L. II. de morb. p. 151. 31. p. 152. 12. p. 157. 10. περὶ γυν. φύσ. p. 221. 29. L. II. περὶ γυν. p. 288. 23.

g. Si ſcribas μηλίας genitiuus erit, a nominatiuo μηλία, quum Galenus tamquam nominatiuum exponat. Mutata igitur ſede accentus reponendum eſt μηλιᾶς, cuius genitiuus erit μηλιάδος. Ceterum in vno codice poſt ἢ ἀπὸ Μύλης τῆς νήσου, ſcriptum eſt ἀλλὰ καὶ μηλίαν λέγει. ST. Iunta obſeruat alios habere μήλεια.

h. Legendum videtur Μηλιάδι in dandi caſu, quia ſequitur τῇ Μηλιάδι λέγει τῇ etc. Sciendum eſt autem in quodam exemplari pro hoc τῇ Μηλιάδι legi τῇ κιμωλίᾳ. ST. Vide L. de vlcer. p. 515. 16.

i. Non parum hic locus de mendo ſuſpectus Foeſio videtur.

k. Foeſius mauult μίτρῃ, atque clarius ſic deſcribit: eſt

[l] Μηείειν) μασσᾶσθαι, ἐσθίειν.

[m] Μήκη) μύσις.

[n] [2] Μυοχάνη) ἐπίθετον [3] χασκάσης. Εἰ δὲ [4] μυριοχαύνη γράφοιτο, ἡ ἐπὶ μυρίοις ἂν εἴη [5] χαυνωμένη.

[o] Μύῤῥαν) [6] Αἰολεῦσι [7] σμύρναν, [8] ὃς τὸ ῥ' γράφεται.

Μυρτίδανον) οἱ πλεῖστοι μὲν τὸ πέπερι, Διοσκορίδης δὲ ὁ Ἀναζαρβεὺς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὕλης ἐπίφυσιν ἀνώμαλον καὶ ὀχθώδη περὶ τὸ τῆς [9] μυρσίνης πρέμνον.

[p] Ὄγε μὴν Ἱπποκράτης τὸν καρπὸν ἅτως ὀνομάζει ἐν τῷ Φυτῷ, ὅπερ αὐτός φησιν [10] ὑπὸ ἑτέρων [11] ὠνομάσθαι πέπερι.

[q] Μύτις) καλεῖται μὲν ἅτως καὶ τὸ ἐν [12] τῷ σηπίας [13] σώματι μέλαν, [14] ἀλλὰ καὶ ἰχθύς τίς ὑπὸ τοῦ Ἱπποκράτους δηλᾶται.

[r] Μυττωτὸν) ὑπότριμμα Διοσκορίδης [15] εἶναί φησι σκορόδων ἢ [16] κρομμύου.

Μώ-

[1] μήϊειν *MS. D.* [2] μηοχάνη *MS. D.* [3] χασχάσης *Ald.* [4] μυριοχάνη *MS. D.* μυιοχάνη *Ald.* [5] χαυνομένη *Corn.* [6] αἰολιωθαὶ *supra script. ι, id est,* αἰολιωθὶ *MS. D.* αἰολικὲς *cod. Mosq.* αἰολικὸν *Corn.* αἰολικὴν *Ald.* [7] τὴν σμύρναν *MS. D. et cod. Mosq.* [8] τὸ ῥῥ *MS. D.* διττὰ αἱ *Corn.* [9] μυῤῥίνης *MS. D. et cod. Mosq.*

est varicosus quidam tumor, testiculo circa verticem incumbens. Plures significatus etiam apud eumdem vna cum laudatis locis conspicere licet.

l. MS. *μήϊειν.* ST. Duo antiqui codices exhibent *μηείην.* I. Hesychius *μίειν* explicat *ἐσθίειν.* Locus tamen admodum laborat, nec facile sanandus est.

m. MS. *μύκη.* ST. Proprie fungum haec vox significat. *Μύκητες* vero vocantur in partibus vlceratis excrescentiae quaedam ex humorum crassitie enatae, velut tuberosae quaedam eminentiae, quas in palpebris, pudendis ac reliquis exulceratis partibus oriri et *μυκήτας* vulgo dici scribit Galenus com. 3. in L. III. epid. p. 426. 31. et alibi passim.

n. Si *μυριοχαύνη* scribitur indicat *τὴν ἐπὶ μυρίοις χαυνομένην*, quae inter fexcentas est, et sic est in epid. L. II. p. 312. 38.

o. Vbi-

Μηλίεν) mandere, edere.

Μύκη) praecluſio, ſuffocatio.

Μυοχάνη) epitheton hiantis. Si autem μυριοχάνη ſcribatur, in millibus fuerit hians.

Μύῤῥαν) apud Aeoles σμύρναν, id eſt, myrrham, duplici ρ ſcribitur.

Μυρτίδανον) plurimi quidem piper, Dioſcorides autem Anazarbaeus in primo de materia, adnaſcentiam inaequalem, et tumidam circa myrti ramum. Atque Hippocrates fructum ſic nominat ex arbore, quam ipſe ait ab aliis appellari piper.

Μύτις) vocatur quidem ſic, et in ore ſepiae atramentum, et piſcis quidam ab Hippocrate ſignificatur.

Μυττωτὸν) intritum Dioſcorides eſſe ait alliorum vel ceparum.

Μω-

[10] *Verba ab ἅτως — ἑτέρων deſunt in MS D. eorumque loco ſcribitur ππ. et in cod. Moſq. πεπερέως vulgg.* [11] *ὠνομάσαι MS. D et cod. Moſq.* [12] *τῇ σηπίᾳ MS. D τῇ σήπι vulgg.* [13] *Verba σόματι μέλαν quidem abſunt a MS D. ſed relinquitur ſpatium vacuum.* [14] *ἐκκρίνει ἔχος vulgg.* [15] *Verba εἶναί φησι σκορόδων quoque deſiderantur in MS. D. cod. Moſq. et Corn. 32. 29.* [16] *κρομμύου MS. D. κρομύε Alld.*

o. Vbique apud Hippocratem σμύρνα audit.

p. Ad locum περὶ γυναικ. p. 288. 29. haec referenda eſſe exiſtimat Foeſius, et vt lectio Galeni Hippocratis lectionem referat propius, pro ἑτέρων, ὑπὸ Περσῶν legendum cenſet, et ὅπερ pro ὅπερ ſubſtituit cum omnibus interpretibus, qui ad κάρπον referunt, quae Hippocrates et Galenus vti conſtat ad φυτὸν retulere. Conſulendus quoque eſt Plinius, L. XV. 31. vbi dicit veteres, antequam piperis vſum haberent, loco eius baccas myrti vſurpaſſe. Vide Hieron. Mercurial. varr. lectt. l. I. c. 12. p. 30.

q. Ariſtoteli H. A. L. IV. c. 1. 2. μύτις eſt in mollibus piſcibus viſcerum locus, ſub ore, et per eam gula tendit. Μυττὶς Heſychio ſcribitur et exponitur τὸ μέλαν τῆς σηπίας ὅπερ ἐν τῷ σόματι ἔχουσα ἐκκρίνει.

r. Vide Foeſium ad hanc vocem.

[s] Μώλυζα) σκόροδον ἁπλῆν τὴν κεφαλὴν ἔχον, καὶ μὴ διαλυομένην εἰς [1] ἄγλιθας· Τινὲς δὲ τὸ μῶλυ.

[t] Μωλυόμενα) κατὰ βραχὺ ἀπομαραινόμενα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

[a] Ναυσιώσιες) αἱ [2] παρεκχύσεις τῦ αἵματος, ἃς δὴ καὶ ἐκχυμώσεις ὀνομάζει, [3] μετενήνεγκταϛ δὲ ἀπὸ τῶν ἐπὶ ταῖς ναυτίαις ἐμέντων [4] αἷμα τὄνομα.

Νεῖον) τὸ νέον.

[b] Νεόμενον) τὸ νηχόμενον, [5] παραγινόμενον [6] ἀπὸ τῦ νεῖσθαι, [7] ἐν πρώτῳ τῶν γυναικείων ἄμφω· τὸ μὲν ἐπὶ τῦ χορίϣ, τὸ δὲ ἐπὶ τῦ ἐμβρύϣ.

[8] Νηπέλει) ἀδυνατεῖ.

[c 9] Νυκτάλωπες) οἱ τῆς νυκτὸς ἀλαοί.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

[a] Ξηρῇ [10] σηπεδονώδῃ) ἤτοι τῇ γαγγραίνῃ, ἢ τινι ταύτης γενικωτέρῳ.

[b 11] Ξύμη) ὁ καλεῖται κνησμός.

ΑΡΧΗ

[1] ἄγλυθας *MS. D.* [2] παρεισχείσεις *vulgg.* παρεισχύσεις *Corn.* [3] μετενήνεκταϛ *MS. D.* [4] *Vox* αἷμα *abeſt a MS. D. et cod. Moſq.* [5] *MS. D. et cod. Moſq. addit* παρὰ τὸ νεῖν, *qui poſterior habet* ν.

s. Foeſius legit ἁπλῆν τὴν κεφαλὴν ἔχον.

t. Vide epid. L. I. p. 364. 37.

a. Reſpicitur ad locum de fract. p. 546. 49.

b. Foeſius in medium affert locum περὶ γυναικ. L. I. p. 245. 46. vbi pro χεόμενον Galenum νεόμενον legiſſe cenſet, hoc ſenſu: et vteri ſecundam ſurſum retrahunt, vtpote lubricam et innatantem, et in ſe ipſis detineat, et lapſus facilis a χεόμενον in νεόμενον aut νηχόμενον fuit. Vulgata tamen χεόμενον tolerari poteſt, quae ſecundam per vterum diffuſam neque adhaereſcentem indicat.

c. Scribe pro vulg. νυκτάλωπες..ϛ τ. Vberius hanc vocem explicat Actuar. in L. II. Meth. c. 7. νυκτάλωπας δ' ἐαρινὰς Φασιν οἱ ὑπὲρ γῆν μὲν ὄντος τῦ Φωτὸς βλέπεσι, δυομένϣ δὲ ἀμβλυώττεσι· νυκτὸς δ' ἤδη καταλαβέσης, ϗδὲν ὁρῶσι· λεπτῶν δ' ἄρα τῦτο ὑγρῶν σύσημα, ὃ τὴν μὲν ἡμέραν τῇ τῦ

Μώλυζα) allium ſimplex caput habens, et non diuiſum in ſpicas: quidam autem moly herbam.

Μωλυόμενα) paulatim extabeſcentia.

PRINCIPIVM N.

Ναυσιώσιες) effuſiones ſanguinis, quas et ἐκχυμώσεις appellat: tranſlatum eſt autem nomen ab iis, qui in nauſea ſanguinem vomunt.

Νεῖον) nuper, vel nouum.

Νεόμενον) natantem, aduenientem, ab eo, quod eſt νεῖσθαι, hoc eſt, venire, in primo de morbis mulierum, vtrumque, alterum in loco (chorio), alterum in partu imperfecto.

Νηπέλει) impotens eſt.

Νυκτάλωπες) per noctem non videntes.

PRINCIPIVM Ξ.

Ξηρῇ σηπεδονώδῃ) videlicet gangraena, vel aliquo hoc generaliori morbo.

Ξύμη) quod vocatur pruritus.

[6] τὸ παραγόμενον *MS. D. et cod. Moſq.* [7] ἐν τῷ πρώτῳ *MS. D.* [8] νηπόλει *MS. D.* [9] *Sic quoque MS. H. et Corn.* οἱ τῇ νυκτὶ *cod. Moſq.* νυκτάλωψ *Alid.* [10] σηπεδόνι *MS. D.* [11] ξυσμὸς *vel* ξυσμὴ, *Corn.*

τῇ Φωτὸς περιουσίᾳ δυναφεύεται, νυκτὸς δὲ συνεπισκοτεῖ τὴν ὄψιν. Luſcioſos vero vernos appellant, qui interdiu cernunt, ſed ſole occiduo hebetius, noctu autem nihil vident. Vitium gignitur ex tenuium humorum colluuie, quam interdiu quidem luminis copia euincit, ſed noctu viſioni tenebras offundit. v. Paul. L. III. c. 22. Aet. Tetrab. II. ſ. III. c. 46. Luſcioſi etiam ſunt qui parum propter oculorum vitium vident. Hippocrati prorrh. II. p. 422. 29. qui noctu melius cernunt, interdiu deterius. Et Auctori defin. med p. 400. 5. nyctalops dicitur oculorum affectus abſque manifeſta cauſa, quum ſic affecti interdiu quidem nihil cernunt, noctu vero vident.

a. MS. ξηρῇ σηπεδόνι, et rectius. ST. Vide L. V. epid. p. 335. 10. Corn. ξηρωδέες addit in protr. 103. 2. 21.

b. Foeſius recte emendat ξυσμή auctoritate Erotiani, qui

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

[a] [1]Οα) τὰ πρὸς τῶν πολλῶν ἕα καλούμενα.

Οἰναρίω) ἀμπέλῳ.

[b] Οἰναρίδων) ἀμπέλε [2] κλημάτων.

[c] Οἴσπη αἰγὸς) ὁ [3] παρὰ ταῖς θριξὶ τῆς αἰγὸς ἐγγινόμενος ἐν τῇ ἕδρᾳ ῥύπος, [4] καὶ μάλιστα ταῖς κατὰ τὴν ἕδραν συνιστάμενος ῥύπος.

[d] [5] Οἰσοφάγος) ὁ τῆς γαστρὸς τόμαχος, οἷον οἰσοφάγος τίς ὢν.

[6] Οἰσυπίδας) προβάτε ῥύπον, [7] ἤγαν ἔριον ῥυπαρόν.

[8] Οἰσυπίδες) προβάτε [9] ῥύποι συνεστραμμένοι. Δηλοῖ δὲ καὶ ἐρίε ῥυπαρᾶ [e] [10] μαλίον.

[f] [11]Οκρις) ἐξοχὴ προμήκης.

[12]Ολε-

[1] ὅσα *MS. D.* [2] κλιμάτων *vulgg.* [3] περὶ *MS. D. et cod. Moſq.* [4] *Voces* καὶ μάλιστα *vſque* ῥύπος *deſiderantur in MS. D. cod. Moſq. et in Corn.* [5] *Haec gloſſa in MS. D. poſt ſequentem legitur, prorſus autem deeſt in cod. Moſq.*

bui habet ξυσμὸς, vt et Heſychius vult, quid quod et ipſe Hippocrates ξυσμὴ exhibet L. II. de morbis p. 153. 17. et p. 154. 26. ξυσμός. Corn. ξυσμὸς 29. 2. 30. 31. ξυσμὴ 44. 26.

a. Vide L. II. περὶ διαίτης, p. 95. 41. Sunt autem τὰ ὅα ſorba et arboris fructus, quae etiam ὅα et ὅη, Latinis ſorbus dicitur, et adſtringentis virtutis eſt. v. Dioſc. L. I. c. 174. Heſychius explicat δένδρον κάρπιμον. Καὶ ὁ καρπὸς αὐτᾶ ἔτω καλεῖται ὅα, καὶ ἡ μηλωπή. Suidae ὅα ἀκροδρύων εἶδος exponitur, μήλοις μικροῖς ἐμφερὲς ὀπώρα ἡ ὅα.

b. Vide L. II. περὶ γυναικ. p. 289. 35. vbi ἐπὶ οἰναρίδων legitur, ſuper ſarmenta vitium.

c. Lego οἰσύπη, vt habemus apud Erotianum, item apud Hippocratem ipſum. Sicut et οἰσηπηρὰ, item οἰσυπώδεα: item hic legimus οἰσυπίδας. ST. Occurrit et οἴσυπος, et οἴσυπις, quae eſt lanarum pinguitudo et ſordes, quas ſub alis feminibus, et in collo e ſudore pecudum fieri laudatiores prodidere. Sic Q. Seren. c. 54. *glomeramina, quae gerit intus clauſa aries inter geminae coxendicis vmbras* diluere iubet et propinare ſomno inducendo. Ea ſunt villis feminum parte domeſtica

PRINCIPIVM O.

Ὄα) quae a multis ὄα vocantur, id eſt, ſorba.

Οἰναρίῳ) viti.

Οἰναρίδων) palmitum vitis.

Οἴσπη αἰγὸς) ſordes inter pilos caprae naſcens, et maxime in eis, qui circa ſedem ſunt, conſiſtens.

Οἰσοφάγος) ventris ſtomachus, tamquam guttur quoddam exiſtens.

Οἰσυπίδας) ouis ſordem, hoc eſt, lanam ſordidam.

Οἰσυπίδες) ouis ſordes conglobatae, ſignificat et lanae ſordidae vellus.

Ὄκρις) eminentia oblonga.

[6] *οἰσυσίδας Ald.* [7] *ἢ ἔριον MS. D. et cod. Moſq. ἔριον ῥυπαρὸν Corn. totam gloſſam delendam cenſet Corn.* [8] *οἰσυπίδας MS. D. et Ald.* [9] *ῥύπον συνεσραμμένον MS. D. et cod. Moſq.* [10] *μαλὸν MS. D.*

meſtica et ſede adhaerentes ſpurcities. cf. Reineſ. varr. lectt. L. II. c. 8. p. 196. Heſychio οἴσπαι dicitur *προβάτων κόπρος, ῥύπος*, et Suidae, *οἴσπη, ῥυπαρῶν προβάτων ἔριον.*

d. In poſteriore loco falſa eſt haec ſcriptura *οἰσοφάγος*, ſed quae vera ſit, vix coniicere poſſum: niſi forte dicamus, eum ſcripſiſſe *οἶον οἰσοφάγος*, id eſt, quaſi ſolus comedens. Similis error oſtenſus fuit paulo ante in *μεσόδμῃ*. At contra infra *περσύας, οἷον πέρισύας τις ὤν*. Legitur autem *οἰσοφάγος* apud Hippocratem cum alibi, tum *ἐν τῷ περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρ.* vbi ſcribit *ἡ δὲ κοίλη φλὲψ περαίνεται μὲν ὡς ὁ οἰσοφάγος, πέφυκε δὲ μεταξὺ τῆς τε βρόγχου καὶ τοῦ οἰσοφάγου.* ST. Vide Hipp. *περὶ ἀνατομῆς* p. 54. 35.

e. Foeſius mauult *μάλλιον*, vt concinnata et carpta lana ac velut promiſſior concinnata accipiatur.

f. Ὄκρις a Galeno in gloſſ. Hippocr. exponitur *ἐξοχὴ προμήκης*: hinc proprie de verticibus montium dicitur, atque a Graecis ad Latinos tranſiit. Vide Feſtum. Hinc *ὀκριόεις* acutas prominentias habens, aſper. Vide Foeſium in oecon. Hippocr. Verum plerique libri praeferunt *ὀκρυόεις*. Ita paſſim Homerus Apollon. Rhod. L. II. v. 739. et ipſe Quintus L. I. v. 537. *ἀπὸ μόθων ὀκρυόεντα*, et L. III. v. 637. *πᾶσα δ' ἀνὰ ὀκρυόεσσα πέτρη, ποταμῶν τε ῥέεθρα.*

g Ὀλερὸν) δυσῶδες ἢ μέλαν, [1] ἀπὸ τῆ τῶν σηπιῶν [2] ὄλῳ.

h Ὀλιθριάζοντα) ὀλιθαίνοντα.

i [3] Ὀλοκωνίτης) βοτάνη τις ἀγρία λαχανώδης.

k Ὄλον) το μέλαν τῆς σηπίας.

l Ὀλώδεα) θολερὰ ἢ μέλανα.

[4] Ὀλοφλυκτίδες) φλύκταιναι.

m Ὀνευέσθαι) [5] ἤγαν δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τείνειν. Ὄνοι δὲ [6] καὶ [n] ὀνίσκοι, οἱ ἄξονες· Γράφεται δὲ κατονευέσθαι.

o Ὅπλα) καλοὶ ἀπὸ [p] [7] σύπεως ἢ λίνου, ἢ [8] καννάβεως.

Ὅπὸς

[1] *ἀπὸ τῆς σηπίης MS. D. et cod. Mosq. omittunt vulgg.* [2] *sic et MS. D. et cod. Mosq. ὅλῳ Iunta.* [3] *ὁλοκωνίτης MS. D.* [4] *ὁλοφλοκτίδες, φλυκτένας MS. D. et Ald.* [5] *ἤγαν MS. D. et cod. Mosq. ignorant.*

θρα. Vide et Oppian. Cyneg. L. II. v. 452. Eodem tamen in Libro v. 498. ὃν ἐρέω κρυερὸν γένος ὀκριόεντος ἐχίνου, et sane analogum magis est ὀκριόεις, nec dubito quin aliquando alterum huius locum occupauerit: quod tamen damnare penitus, tot subnixum testimoniis, non sustineo. Verum, vtut sit, optime conuenit ὀκριόεις loco Calabri L. XII. v. 131. quum enim per metaphoram omnia dura aspera ac horrida ὀκριόεντα vocentur, iure etiam ferrum, siue serra intelligatur, siue secures, aliaue instrumenta, σίδηρος ὀκριόεις dicitur. HER. Foesius mauult ὀκρὶς. Hesychius exponit ὁ τραχὺς λιθος, lapis asper.

g. Sepiae atramentum ὀλὸν, aut ὁλὸς aut θολὸς dicitur. Vide Hippocr. L. I. περὶ γυναικ. p. 144. 44.

h. Foesius existimat Galenum in locis, vbi vulgo legitur ὀλιθαίνοντα, legisse ὀλιθριάζοντα. v. c. L. de fract. p. 575. 9. et de art. p. 641. 24.

i. Quidam Dulichinum esse existimant. v. L. I. περὶ γυν. p. 257. 49.

k. Foesius pro μέλαν dat μέλας, et ὅλος in hac significatione apud Hesychium occurrit, sed Galenum legisse ὀλὸν pro θολὸν censet L. II. de morb. p. 157. 49. et L. IV. epid. p. 330. 26.

l. Vide L. de art. p. 295. 4. τὰ δὲ ὕδατα κρηναῖά τε καὶ εὔσιμα πίνοιεν καὶ εὐώδεα.

Non

Ὀλερὸν) male olens, vel nigrum, a ſepiarum atramento.

Ὀλιθράζοντα) labentem.

Ὀλοκωνίτης) herba quaedam agreſtis oleracea.

Ὄλον) atramentum ſepiae.

Ὀλώδεα) turbida vel nigra.

Ὀλοφλυκτίδες) puſtulae, quae ſubito erumpunt.

Ὀνεύεσθαι) per * axium conuerſionem extendere, ὄνοι enim et ὀνίσκοι axes, ſcribitur, et κατονεύεσθαι.

Ὄπλα) funes ex ſtuppa, vel lino, vel canabe.

* Forte axem legendum.

[6] καὶ deeſt in Ald. [7] ϛύπτει MS. D. ϛύπε Ald. [8] καναβέως MS. D.

Non dubito quin a mala manu vltimum ſit hoc; ac pro ὀλώδεα irrepſerit: nihil facilius confuſione τῶν Λ et Δ. Hinc male ſcripſere ΟΔΩΔΕΑ pro ΟΛΩΔΕΑ. Huc igitur referenda Galeni gloſſa ὀλώδεα. Nec enim vox ὀλώδεα in vulgatis libris vllibi, quantum ſciam, legitur, vnde et Foeſius in oecon. locum illi aſſignare nequiit. HER.

m. Foeſius exhibet, ὀνεύεσθαι ἢ κατονεύεσθαι δι' ὅ.

n. Ὄνισκοι etiam porcelliones vocantur apud Cael. Aurelianum tard. paſſ. L. I. c. 4. animalia, quae humectis aut aquoſis locis ſaepe naſcuntur, populariter ſuculae quoque dicuntur et millepedae.

o. Belle hunc in locum commentatur Reineſ. varr. lectt. L. III. c. 6. p. 440. ὅπλα ſunt, quos *nauium armamenta* appellat Plin. XIX. 2. funes ſeu rudentes in naui. Hippocr. L. de artic. diuerſa vinculorum genera chirurgo neceſſaria recenſens nominat δεσμὰ τὰ ἱμάντινα, σιδηρέα, ὅπλα, καὶ σχοινία: vbi Gal. com. 4. extr. per ὅπλα proprie τὰ ἐν τῇ νηῒ σχοινία, *rudentes nauticos*, per σχοινία vero reſtes in vrbibus et agris vſitatas ſignificari docet. Nauigaturo praeceptum Heſiodi L. II. opp. et dier. v. 245. Ὅπλα δ' ἐπαρμένα πάντα τεῷ ἔνι κάτθεο οἴκῳ. Deinde ὅπλα quoque res quaeuis in domo, inſtrumenta artificum et operum quorumcumque dicuntur. Vide Hippocr. L. de art. p. 615. 23. Confer Corn. 30. 3. 2.

p. Malim ϛυπτείᾳ, vt et antea admonui. ST. Sic et Foeſius et Chart.

q Ὁπὸς) [1] ὁ τῦ σιλφίε κατ' ἐξοχήν, ὥσπερ καὶ [2] καυλός. Καλεῖ δὲ [3] σίλφιον [4] καὶ τὴν ῥίζαν μόνην.

r Ὀπῦ καρπὸν) σιλφίε σπέρμα· ὅπερ καὶ φύλλον ἐνικῶς, καὶ [5] μαγύδαρις ὑπό τινων καλεῖται.

s Ὀργάσαθαι) ἀναμίξαι, συγκεράσαι.

t Ὀσθοπυίονι) τῇ χοινικίδι.

u [6] Ὀροκωνίτιδος) ἑτέρα γραφὴ τῆς ὁλοκωνίτιδος, περὶ ἧς ἔμπροσθεν εἴρηται· Φησὶ δὲ Διοσκυρίδης τὴν [7] ἐν ὄρει [8] γεννωμένην [9] ὀροκωνίτιδα ὀνομάζεσθαι.

x [10] Ὀρῴωδέων) τῶν ἄχρι τῦ [11] ὀρῤῥ ἐκτεινομένων. Ὄρρος δὲ, τὸ ἱερὸν [12] ὀστέον τὸ πέρας· ὅπερ καὶ [13] ὀρροπύγιον καλεῖται.

y [14] Ὄρχεα) ὄσχεος.

[15] Ὀσχίῳ) τῇ περὶ τὸ σῶμα τῆς μήτρας [16] ἑλικοειδεῖ ἐπαναχάσει· [17] Ὄσχος γὰρ καὶ μόσχος, τὰ [18] κλήματα καὶ αἱ ἕλικες. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ [19] ἀμφίδεον ὀνομάζει καὶ λέγνα.

zz [19] Ὀτίδος) τῦ ὀρνέε, ὃ Ἀριστοτέλης ὠτίδα [20] διὰ τῦ ὠ καλεῖ, Ξενοφῶν δὲ [21] ἐν τῷ πρώτῳ Κύρε ἀναβάσεως ὀτίδα [22] διὰ τῦ ὁ γράφει.

ΑΡΧΗ

[1] ὁ *ignorat MS. D.* [2] καυλὸν *Ald.* [3] σύλφιον *MS. D.* [4] καὶ *deest in MS. D. et cod. Mosq.* [5] ματίδαρις *MS. D.* μάνδαρις *vulgg.* μάγδαρις *MS St. Voces ab ὅπερ ad μάνδαρις desunt in Aldo.* [6] ὀροκωνπίδιον *MS. D.* ὀροκωνπίδιος *cod. Mosq.* ὀροκόνιτιδι ἑτέρα *Corn.* ὀροκόνπιδι *Ald.* [7] ἐμόρι *MS. D.* [8] γενομένην *MS. D.* [9] ὀροκωνίτην *MS. D. et cod. Mosq.* ὀρεκονίτον *Ald. MSS. et nostram tuetur Corn.* [10] ὀῤῥωδίων *MS. D.*

q. V. de rat. victus in morbis acutis p. 62. 26. L. II. de morb. p. 149. 8. 15. epid. L. VII. p. 362. 23. et L. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 200. 8. 19. p. 202. 5. et alibi.

r. V. L. I. περὶ γυν. p. 257. 1.

s. Vide Hipp. epid. L. VI. aph. 6. f. 2.

t. Haesitat Foesius an ad locum in L. de vuln. capitis referenda sit haec glossa pag. 451. 28. χοινικὶς autem est modiolus aut terebra cava, qua in secandis caluariae ossibus vtebantur antiqui, eademque ὀρθοπρίων nominatur.

u. Sumta est lectio ex L. I. περὶ γυν. p. 257. 49.

x. Vide L. de vict. rat. in morb.

Ὀπὸς) ſuccus ſilphii per excellentiam, quemadmodum et thyrſus: vocat autem ſilphium etiam radicem ſolam.

Ὑπὲρ καρπὸν) ſilphii ſemen, quod et folium ſingulariter, et magydaris a quibuſdam vocatur.

Ὀργάσασθαι) commiſcere, contemperare.

Ὀρθοπρίονι) cibo tamquam in diem ſatis ſit.

Ὀρομπίδιον) alia ſcriptura ὀρομωνίτιδος, de qua ante dictum eſt: ait autem Dioſcorides in monte natam ὀρομωνίτιδα nominari.

Ὀρρώδεων) vſque ad caudam extenſorum.

Ὄρρος) ſacri oſſis extremitas, quod etiam ὀρροπύγιον vocatur.

Ὄρχεα) facculus teſticulorum.

Ὀσχίῳ) circa os vuluae flexuoſa extuberantia. Ὄσχος enim et μόσχος, palmites, et clauiculae: idem autem et ἀμφίδεον, et λέγνα nominat.

Ὀτίδος) auis. Ariſtoteles ὠτίδα per ω vocat, Xenophon autem in primo Cyri expeditionis ὀτίδα per ο, ſcribit.

[11] ὄρᾳ *MS. D.* [12] ὀρᾷ *MS. D. et cod. Moſq.* [13] ὀρροπήγυον *Ald.* [14] ὄρχεος, ὄρχεα *MS. D. et cod. Moſq.* [15] ὀσχεον, *niſi oculi me fallunt, Corn.* [16] ἰλικοειδεῖ *vel* ἑλικοειδεῖ *Ald.* [17] κλίμακα *MS. D.* [18] ἀμφίδωιον *Ald.* [19] ὠτίδος *Chart.* [20] διὰ τᾶ ὦ μεγάλᾳ καλεῖ *MS. D. et cod. Moſq.* [21] ἐν τῇ περὶ κ. *MS. D. et cod. Moſq.* [22] διὰ τᾶ ὁ μικρᾶ γρ. *MS. D. et cod. Moſq.*

morb. acut. p. 108. 27. Ariſtoph. Schol. ὀῤῥωδῶν exponit εὐλαβέμενος, ἀπὸ τᾶ τὸν ὀῤῥὸν τὸν θεῖλὸν ἰδίειν. Plures ſignificatus huius aeque ac vocis ὄῤῥος ſuppeditat Foeſius.

γ. Foeſius ὄσχεα mauult, quae et ὄσχη dicitur, v. L. περὶ γυν. Φύσ. p. 277. 1. p. 288. 17. Heſychius ὄσχεα exponit μαρσύππια, ἢ τὸ τῶν διδύμων ἀγγεῖον.

ζ. ὄσχος et μόσχος palmitem, ſurculum aut malleolum viteum ſignificat, et ramum tenellum ſeu ſarmenta et pampinos. Vnde ὁσχοφόρια dicuntur feſta, quibus ramulos vitis racemis onuſtos pueri geſtabant apud Athenienſes quaſi ramalia. Heſychius exponit κλήματα βοτρύων πλήρη.

ζζ. Mirum eſt Galenum affir-

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

[a] Παλίνοπτα) τὰ ἀπὸ τῆ ἡλίᾳ ἀπεψαμμένα.

[a] Παλύναι) ἐπιπάσαι.

[b] Παράλαμψις) ἡ ἐν τῷ μέλανι τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιλάμπουσα ἀλή, διὰ τὸ ἡσυχῆ [2] παχυτέρα εἶναι τῆς αἰγίδος.

[c] Παράλιον) εἶδος [3] τιθυμάλλε. Καλεῖται δὲ καί τι κράμβιον παράλιον.

Παρασάτας) τὰς ἐπιδιδυμίδας, ἐν τῷ Περὶ φλεβῶν, ὃ πρόκειται [d] τῷ μοχλικῷ.

[e] [4] Παραφᾶσαι) [5] παράψασθαι [6] μετὰ καθέσεως, ὥσπερ τὸ [7] ἐσαφάσασθαι, [8] εἰσβάλοντα τὴν χεῖρα ἅψασθαι. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὰς κρυπτὰς τόπους τὰς κατὰ τὸ γυναικεῖον [9] αἰδοῖον, παραφάσιας [10] ὀνομάζουσι.

Παρα-

[1] πάλιν ὁ *MS. D.* [2] παχυτέραν *vulgg. vel* καὶ βαθυτέραν *Corn.* [3] τιθυμάλλε *MS. D.* [4] παραφάσθαι *MS. D. et cod. Mosq.* [5] παραψέσθαι *vulgg.*

affirmare Xenophontem ſcripſiſſe ὀτίδα per *o*, quod in eius exemplaribus ita ſcriptum inueniſſet: quaſi librariis non minus fidei quam ipſi autographo adhibendum eſſet, quos partim incuria partim inſcitia huiuſmodi multa, imo etiam longe grauiora peccare, innumera exempla docent. Futile ſane teſtimonium affert, et cui contrarium afferre facillimum eſt, nimirum exemplarium contrariam ſcripturam habentium. In omnibus enim, quae mihi videre contigit ἀναβάσεως Xenophontis ἀντιγράφοις, vidi autem quinque minimum, ex quibus duo magnam vetuſtatem prae ſe ferebant, ὠτίδες per ω ſcriptum exſtat. Quin etiam Athenaeus L. IX. citans eum Xenophontis locum, habetur autem editionis meae p. 151. in fine, eamdem ſcripturam ſequitur. Sic et ὦτος, quod idem valet, cum ω apud eumdem legitur. Suſpicor autem ὠτίδα ſiue ὦτον appellatam hanc auem, quod circa ὦτα, id eſt, aures, duo πτερύγια habeat, teſte Ariſtotele. Quod ſi hoc ſit nominis huius etymum, quin per ω ſcribi debeat, nulla dubitatio relinquitur. Noſtrates vocem Graecam imitantes *outarde* appellant. Ceterum Erotianus

PRINCIPIVM Π.

Παλίνοπτα) a ſole auerſa.

Παλύναι) inſpergere.

Παράλαμψις) in nigro oculorum ſplendens cicatrix, eo quod aliquando craſſior ſit aegide.

Παράλιον) ſpecies tithymali. Vocatur autem et quaedam braſſicula παράλιον marina.

Παράσατας) quaedam vaſa ſpermatica, in libro de venis, qui adiectus eſt libro de curandis luxatis.

Παραφᾶσαι) aberrante manu attingere, cum deceptione, vt, et ἐσαφᾶσαι inicientem manum attingere; hinc et occulta loca iuxta muliebre pudendum παραφάσιας nominat.

Παρα-

[6] μετὰ καθιέως *Ald.* [7] ἐσάφασα *MS. D. et cod. Moſq.* [8] εἰσβάλλουτα *MS. D.* [9] *Poſt* αἰδοῖον *MS. D. exhibet* παραφρονεῖν ὡς καὶ ἀλλοφάσθαι. αἰδοῖον *deeſt apud Ald.* [10] ὠνόμασε *MS. D. et cod. Moſq.*

nus duplicis et ipſe ſcripturae meminit. ſed mendoſe legitur apud eum ὠτίδα καὶ ὠτίδος, pro ὠτίδα καὶ ὀτίδα, vel ὠτίδος καὶ ὀτίδος. Quod enim ſubiungit ἑκατέρως γὰρ γράφεται non dubitatio eſt, quin diuerſitatem hanc, videlicet per ω et ο, ſignificet. Porro ſi quis miratur Galenum in deprauata exemplaria incidiſſe, legat quemdam mearum in Xenophontem annotationum locum, in quo idem ipſi quoque Theopompo vſu veniſſe doceo. ST. Vide Hippocr. de morbo ſacro p. 122. 32.

a. Plutarch. Symp. qq. L. II. qu. 4. παλύναι explicat συμπώσαι, κατεπάσαι.

b. Vide prorrh. II. p. 420. 17. vbi παραλήψις notante iam Foeſio vitioſe ſcribitur.

c. Eſt etiam παράλιος τιθύμαλος Dioſcor. L. IV. c. 165. ὅτι φύεται ἐν παραθαλασσίοις τόποις, quem tithymalida aut meconida quidam appellant. Cf. Theophraſt. hiſt. plant. L. IX. c. 2. et Plin. L. XXVI. c. 8.

d. Locus non exſtat in mochlico, quod vidit Foeſius, ſed in L. περὶ ὀξέων φύσ. p. 62. 7.

e. MS. παράφασις, ἀλλοφρόνησις. ST. Locus indicatur τερὶ γυν. L. II. p. 282. 23. Vberius haec vox notat: ſenſim admota manu, ac velut fallente et aberrante contingere, et leuiter contrectare, idque

Παραφάσσειν) παραφρονεῖν, ὡς καὶ ἀλλοφάσσειν. Ψιλῶς δ' ἀναγνωστέον, ἐχ ὥσπερ τὸ πρὸ αὐτῆ παραφᾶσαι. Ἔγκειται γὰρ ἐν ἐκείνῳ τὸ τῆς ἁφῆς ὄνομα.

[f] Παρθένιον) τὸ [1] σμικρόφυλλον. Καλεῖται [2] δὲ παρθένιον καὶ ἡ ἀνθεμὶς καὶ ἡ ἑλξίνη, καὶ ἡ λινόζωστις, καὶ τὸ ἀμάρακον. Ἀλλὰ καὶ Διοσκορίδης, μήποτέ, φησιν, [3] ἀκριβέον ἤτοι τῆς ἑλξίνης, ἢ τῆς λινοζώστεως τὸ εἶδος τὸ [4] σμικρόφυλλον.

[g] [5] Πασπαλέτης) ὁ [6] κεγχραλέτης. [7] Πάσπαλος γὰρ ὁ κέγχρος.

[h] Πασσαλίσκῳ) τῷ [8] σμικρῷ πασσάλῳ, ὑποκορι-στικῶς.

[i] Παφλάζεσιν.) ὠνοματοπεποίηκε, τὰς [9] πτώσεις, καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι δηλῶσαι [10] βουλόμενος.

[k] Πέζαι) [11] ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων ἔτως [12] γέγραπται· Καὶ οἱ πόδες οἰδίσκονται, αἱ [13] πέζαι μάλιστα. Ζηνόδοτος μὲν ἔν ἐν ταῖς ἐθνικαῖς λέξεσι, πέζαν φησὶ τὸν πόδα καλεῖν Ἀρκάδας καὶ Δωριεῖς. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης ἔοικεν ἢ τὸ [14] πεδίον καλέμενον [15] τὰ ποδὸς ἔτως ὠνομακέναι, ἢ τὰ σφυρά.

Πέλλα

[1] μικρόφυλλον *MS. D.* [2] δὲ *ignorat MS. D. et cod. Mosq.* [3] ἀκριβέον ἐστὶν ἤτοι *MS. D. et cod. Mosq.* [4] μικρόφυλλον *MS. D.* [5] πασπαλέσης *MS. D.* [6] κεγχραλέσης *MS. D.* [7] πασπάλη *MS. D. et cod. Mosq.* [8] μικρῷ *MS. D.* [9] πτέονας — ἐπαναλαμβάνοντες *Ald.*

idque dicitur de contrectatis locis muliebribus, vbi os veteri distortum, aut in ischion prolapsum retorquetur et revellitur. Παραφᾶσαι autem non secus ac ἐσαφᾶσαι dicitur, quod est immissa manu, aut immisso digito contingere et contrectare. Quae omnia in muliebribus morbis admodum sunt familiaria.

f. Parthenium, herba thymia cutis, quae glandem degit persanans. Arbitratur Foesius respici ad locum de vlceribus p. 515. 15. Vocatur quoque ab Dioscoride L. III. c. 155. et L. IV. c. 191. anthemis et linozostis. Perdicium apud Celsum L. II. c. 33. artemisia Plinio L. XXV. 7. ab Artemisia Mausoli vxore denominata, quae antea Parthenis dicebatur.

g. Pro

Παραφάσσειν) deſipere, vt et ἀλλοφάσσειν, tumultuari, cum tenui autem legendum eſt, non vt quod eſt ante ipſum παραφᾶσαι, ineſt enim in eo τῆς ἁφῆς, id eſt, tactus nomen.

Παρθένιον) millefolium, vocatur autem παρθένιον, et anthemis, et helxine, et mercurialis, et amaracum, ſed et Dioſcorides * numquam ait intelligenda eſt vel helxines, vel mercurialis ſpecies parua habens folia.

Πασπαλέτης) panis vel farina milii ſubtilis. Πασπάλη, vel πάσπαλος enim milium eſt.

Πασσαλίσκῳ) paruo palo, diminutiue.

Παφλάζουσιν) nomen fecit, errantes, et reſumentes in differendo ſignificare volens.

Πέζαι) in ſecundo de morbis mulierum ſic ſcriptum eſt, et pedes tumeſcunt pueri maxime. Zenodotus quidem in gentium vocabulis πέζαν ait pedem vocare Arcades, et Dores. Hippocrates autem videtur vel planitiem appellatam pedis ſic nominaſſe, vel talos pedum:

Πέλα

* μηποτὲ, id eſt, numquid per interrogationem. I.

[10] βελόμενος δηλῶσαι MS. D. [11] οἱ πόδες ἐν τῷ δ. vulgg. [12] γέγραφε MS. D. et cod. Moſq. [13] πέζαι. Μάλιστα μὲν ἓν Ζην. MS. D. et cod. Moſq. μάλιστα delet Corn. [14] παιδίον MS. D. et Ald. [15] παιδία Ald.

g. Pro πάσπαλος in MS. eſt πασπάλη. ST. Quidam vocem πασπαλέτην miliaceum interpretantur. Πασπάλη apud Suidam eſt ἀλευρότησις, τὸ λεπτὸν τῶν ἀλεύρων, tenuiſſima farina, quae et παιπάλη dicitur. Heſychio πασπάλη eſt τὸ τυχὸν res vulgata et minima, additque οἱ δὲ κέγχρον, ἢ ἄλευρα κριθίνα, quidam milium aut farinam hordeaceam.

h. Vide περὶ γυν. L. II. p. 887. 39. 44. Πασσαλίσκος autem et πασσάλιον, palum aut clauum ligneum ſignificat.

i. Vide Hipp. L. II. epid. p. 387. 22. et περὶ κρισίων p. 387. 19. παφλάζω idem eſt ac ἀναζέω, et dicitur proprie de maris aeſtuantis aut fluctuantis ſonitu. Heſychius παφλάζοντα exponit ἠχοῦντα, ἀναβράζοντα, θερμαίνοντα. Aretaeus autem de morb. ac. L. I. c. 7. de balbutientibus et inter loquendum baeſitantibus adhibet.

k. Cornarius pedum extremitates

[1] Πέλλα) πελία, ὑπόκιβδα. Τὰ [1] δὲ αὐτὰ καὶ [2] πελιρὰ ὀνομάζει. Ζηνόδοτος δὲ ἐν ταῖς ἐθνικαῖς λέξεσι, [3] Σικυωνίους φησὶ τὸ κιβδὸν [4] πέλλον ὀνομάζειν.

[m] [5] Πεμφιγώδεες) [6] ἤτοι νοτίδος μεστοὶ καὶ ὑγρότητος, ἢ καὶ πνευματώδεις.

[n] Πέπλιον) ὅπερ καὶ [7] πέπλις καὶ ἀνδράχνη ἀγρία.

[o] Πέπλος) τὸ αὐτὸ καὶ [8] χαμαισύκη καὶ [9] μήκων ἀφρώδης, καὶ [p] μηκώνιον.

Περητηρίῳ) [q] τρυπάνῳ τῷ εὐθεῖ καὶ ὀξεῖ. [r] Ἔστι γὰρ καὶ ἕτερον [10] ἡ χοινικὶς.

[r] Περιεξέλετο) τοῖς περιβολαίοις ἑαυτὸν ἔσκεπεν.

[11] Περικεκαλμένοι) περικεκαμμένοι, γρυποὶ, καὶ ἐπικαμπεῖς.

[s] [12] Περινήματος) [13] περικλύσματος.

Περινεῖ) περικλύζει, περινήχεται.

[t] [14] Περινῷ) περινέῳ. Ἔστι δὲ ὁ τόπος ὁ μεταξὺ τοῦ ὀσχέου, καὶ τῆς ἕδρας, ἔνθα τῆς κύστεως ὁ τράχηλος.

[u] [15] Περιξύσας) ἐν κύκλῳ περιαμύξας.

Περι-

[1] δ' αὐτὰ *MS. D.* [2] πελληρὰ *MS. D. et cod. Mosq.* [3] σικυωνίας *MS. D. supra scr.* s. [4] πέλον *cod. Mosq.* [5] πεμφιγγώδεες *MS. D.* [6] ἤτει *vulgg.* [7] πέπλης *MS. D.* [8] χαμαισύας *MS. D.* χαμαισίκη *Ald.*

mitates intelligit. Locus a Galeno laudatus legitur pag. 281. 48. Pollux ait: πέζα τὸ ὑπὸ τῇ κνήμῃ μέρος, καλεῖται σφυρὸν καὶ πέζα.

l. Vide progn. p. 124. 28. Hesychius πελλὸν exponit φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ et πελλὴν, κυφὴν καὶ φαιὰν τῷ χρώματι. Conf. Plin. L. X. c. 60. Aristot. H. A. L. IX. c. 1.

m. Vide Foes. p. 492.

n. V. Dioscor. L. IV. c. 169. et Plin. L. XX. c. 20.

o. V. Plinium L. XXVI. c. 12.

p. Cuius medicamenti purgatorii saepius habetur mentio ab Hippocrate, vt in fine libri quarti de diaeta acut. et in libro de fist. et in 7 epid. non procul a fine. l.

q. Vide Hipp. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 200. v. 3. Vbi videtur Foesio Galenus legisse τρυπάνῳ περητηρίῳ vt terebra acuta ad os traiiciendum et viam aquae inter cutem faciendam vsus fuerit, non

Πέλλα πελιὰ, ὑπόκιρρα) liuores ſubfului, haec eadem et πελιρὰ vocat. Zenodotus autem in vocabulis gentium Sicyonios ait giluum πέλλον nominare.

Πεμφιγώδεες) vel humore, et humiditate pleni vel ventoſi.

Πέπλιον) quod et peplis, et portulaca agreſtis.

Πέπλος) idem, et humilis ficus, et papauer ſpumeum, et ſuccus papaueris.

Περητηρίῳ) terebro recto, et acuto: eſt enim, et aliud choenicis.

Περιεέλλετο) indumentis ſe ipſum tegebat.

Περικεκαλμένοι) inflexi, adunci: et curuati.

Περινήματος) circuminundationis.

Περινεῖ) circuminundat, circumnatat.

Περινῷ) perineo, eſt autem locus inter ſcrotum et anum, vbi veſicae collum eſt.

Περιξύσας) qui circumlacerauit.

Περι-

[9] *μήκη MS. D. et cod. Moſq.* [10] *ἠσχοινικὶς Ald.* [11] *Verbum περικεκαλμένοι ignorat MS. D.* [12] *περινεύματα MS. D. περινήλματος Ald.* [13] *περικλύσματα MS. D. et cod. Moſq.* [14] *In margine MS. D. legitur περίνεον.* [15] *vel περιαμύξας, ἐν κύκλῳ περιξύσας Corn.*

non terebra caua, quae ad paruula oſſa, non ſpatioſa, adaptatur. Et in ſequentibus legit τλωγληρίῳ aut τρογλκυτυρίῳ, quod τρώγλη, τρύπην, foramen ſignificet, eoque nomine terebellum indicetur, quod cauernam pectoris ſubeat, aut foramen faciat, potius quam cauum aut foratum.

r. Vide epid. L. II. p. 313. 39. et epid. L. III. aegr. 3. et aegr. 15. poſt ſt. peſt.

s. Quaedam exemplaria addunt περινήματα) περικλύσματα.

t. Vide Cael. Aurelian. paſſion. tard. L. V. c. 3. Hippocr. L. de arte et L. IV. aph. 80. περὶ γυναικ. L. I. p. 255. 14. Heſychius περίνεα et περίνεον τὸ αἰδοῖον dici vult, ἀφ' ὃ καὶ τὸ περαίνεσθαι.

u. Praeprimis de circumradendo, de circumſcarificando adhibetur.

x Περιποδίην) τὴν ἐν κύκλῳ ὑπὸ πόδας ἔσαν καὶ κάτω.

y [1] Περιῤῥηδὲς) περικεκλασμένον ἐφ' ἑκατέρα.

z [2] Περηναί) μελαίνουσαι, πελιδνῶσαι.

Περόνην) ποτὲ μὲν ὀστῶν ὅλον [3] κώλα, ποτὲ δὲ ἐπὶ φυσιν ὀστῶ, ποτὲ δὲ ἐπιφύσεως ἐπανάστασιν.

Περσύας) ὁ [a] [4] περισυνὸς οἶνος, οἷον [5] περισύας τις ὢν, ὡς καὶ αὐτίτην ὀνομάζει τὸν αὐτοετίτην.

Πήρινα) [6] τὸν περίναιον. Ἐν δὲ τῷ [b] Περὶ [7] αἱμοῤῥοίδων καὶ συρίγγων καὶ τὴν ἕδραν [8] λέγειν δοκεῖ.

[c] Πιέσρῳ) τῷ [9] ἐμβρυοθλάσῃ καλουμένῳ.

[d] Πικέριον) βατύρον.

Πιτυίδι) [e] πιτυίνῃ ῥητίνῃ.

[f] Πιτύλοις) ἐιρεσίαις ἢ κώπαις.

Πλα-

[1] περιῤῥήδες, περικεκασμένα *Ald.* [2] περκναὶ *MS. D. et cod. Mosq.* [3] κώλον *MS. D. et cod. Mosq.* [4] περυσινὸς *MS. D. et cod. Mosq.* [5] περυσίας *MS. D. et cod. Mosq.*

x. Foesio videtur Galenus τὴν ἐπιδέσιν intelligere, et deligationem, quae pedi accommodetur, qualem περὶ τὸν πόδα περιβαλλομένην vocat in L. de fract. p. 545. 46. calcis deligationem catagmaticam, aut qualem pedi luxato ad directionem supponi velit, vt quae pedi optime quadret. Περὶ πόδα enim dici scribit Hesychius τὸ ἁρμόζον, quod optime quadrat et convenit, velut pedi calceus, sumta inde translatione, et περίποδος ponitur ἀντὶ τοῦ ἁρμόζοντος, et περὶ πόδα τὸ ἡρμοσμένον exponitur ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων. Et Pollux L. VII. c. 21. περίποδα dici scribit ὑποδήματα ἁρμόζοντα.

y. Vide Hippocr. de arte p. 598. 14. vbi etiam in commentario Galenus habet περικεκλασμένον.

z. In MS. περκναὶ pro περηναί. Item πελιδναὶ ἔσαι pro πελιδνῶσαι. ST. Pro περηναὶ lego περκναί. Nam et Erotiano περκνὸν est μέλαν. Etsi apud Varinum περιναὶ legitur per ι. GESN. Pro radio sumitur, qui cubito in brachio iungitur. Vide L. de loc. in hom. p. 65. 16. 17. 18. 22. 23. pro fibula περὶ ὀστέων φύσ. p. 59. 9. 12. de art. p. 642. 42. pro osse tibiae exteriori in L. de fract. p. 549. 9. pro epiphysi de loc. in hom. p. 65. 15. 18. 20. pro appendice et eius extuberantia ib. 39.

a. Ma-

Περιποδίην) circulariter ſub pedibus exiſtentem, et infra.

Περιῤῥῆδες) perfractum vtrimque.

Περηναί) nigricantes, et liuentes.

Περόνην) aliquando quidem os totum coli, aliquando quidem adnaſcentiam oſſis, aliquando adnaſcentiae tumorem.

Περσύας) anni praeteriti vinum, tamquam περισύας, hoc eſt, anni praeteriti quoddam exiſtens, vt αὐτίτην nominat τὸν αὐτοετίτην, id eſt, eiuſdem anni.

Πήρινα) perineum, in libro autem de haemorrhoidibus, et fiſtulis, et ſedem dicere videtur.

Πιέτρῳ) inſtrumento, quod foetus imperfecti infractorem vocant.

Πικέριον) butyrum.

Πιτυΐδι) picea reſina.

Πιτύλοις) remigationibus, vel remis.

Πλα-

[6] τὸ περιν. *MS. D. et cod. Moſq.* [7] αἱμορῥοΐδος *Ald.* [8] *Bina verba* λέγειν δοκεῖ *abſunt a MS. D. et cod. Moſq. Ald. et Corn.* [9] ἐμβρυοθλάστην *Iunta.*

a. Mauult Foeſius περυσινὸς et περυσίας ex coniectura, quod πέρυσι anno praeterito, anno proxime elapſo ſignificet, et περυσινὸς καρπὸς fructus anni ſuperioris dicatur Theophraſto hiſtor. plant. L. III. c. 12. Πέρυσι etiam ὁ παρεληλυθὼς χρόνος exponitur Heſychio.

b. Locus in Hippocr. non inuenitur, ergo vitium ſubeſſe videtur. Cf. Foeſ. p. 504.

c. Vide Hipp. περὶ γυν. L. I. p. 252. 22. Cornarius vocat contuſorium, Caluus preſſorium. Eſt inſtrumentum chirurgicum, quo vtitur Hippocrates ad contundenda oſſa capitis in extrahendo foetu mortuo, quod Paulus L. VI. c. 74. ὀδοντάγραν et ὀξάγραν vocat, et συνθλᾶν δι' ὀδοντάγρας ἢ ὀξάγρας ipſi idem eſt, quod Hippocrati ξυμφλάσαι τῷ πιέτρῳ.

d. Vide Hippocr. περὶ γυν. L. I. p. 249. 22. L. II. p. 268. 16. et 40. et p. 282. 35. p. 263. 6. et p. 268. 40.

e. Πιτυΐνη ῥητίνη in ſuffitu ad vterum vſurpat Hippocr. περὶ γυν. L. II. p. 288. 3.

f. Πίτυλος proprie eſt ſonitus ſeu ſtrepitus aquae remo percuſſae, aut quum vno con-

Πλαταμὼν) [f] ἔφαλος [g] πέτρα [2] λεῖα, ταπεινὴ, περὶ ἣν πλατύνεται τὰ κύματα.

[h] Πλεκτανέων.) πλεγμάτων, [3] ἀπαρτημάτων περιπλεκτικῶν.

[i] [4] Πλεννεραὶ) μυξώδεις. Καὶ πλέννα, ἡ μύξα.

[k] [5] Πλευμοῖ) [6] πλευμώδη γίνεται, ἢ φθίνει.

Πλεῦμος) φθόη, ἢ τὸ πλευμῶδες πάθος.

[l] Πλήμμη) τροχὸς χοινικίδα.

[m] Πλήσιγγας) νάρθηκας, παρὰ τὸ [7] πλήσσειν.

[8] Πνευματώδης) ὅ, τε ἐμπεφυσημένος καὶ ὁ δύσπνους. Λέγει γὰρ πολλάκις καὶ αὐτὴν τὴν δύσπνοιαν, πνεῦμα.

[9] Ποίη) τὰ πρωτογάλακτα τὰ ἐξ ἑαυτῶν πηγνύμενα.

Ποίην) [10] τὴν ἔχουσαν [11] τὸ φύλλον ὅμοιον [n] οἰνάρῳ τὴν φύσιν, ὡς τὸ τῆς κισσαμπέλου καλουμένης εἶδος.

Πολυγραῶ) πολυφάγω. [12] Καὶ γόνος [o] αἰρηῶν ἔγρασε κηδεμόνα, Καλλίμαχος, ἀντὶ τοῦ [13] κατέφαγε.

Πολύ-

[f] ὕφαλος *MS. D. et cod. Mosq.* ἐπιθαλάσσιος *Corn.* [2] λέα *vulgg.* [3] ἀπειρτημάτων *Ald.* [4] πλενεραὶ *MS. D.* πλεννεραὶ *Ald.* [5] πλεῦμαι *MS. D. et Ald.* [6] πλευμώδεις *MS. D.* πλευμώδης *cod. Mosq.* [7] πλείσσειν *MS. D.* [8] πνευματώδεις ὅ, τε ἐπεφυσημένος *Ald.*

fensu et remorum impulsu sonitum in aqua cient nautae. Hesychius exponit πιτύλοις ταῖς καταφοραῖς τῶν ὑδάτων, καὶ τοῖς ψόφοις τῶν ὑδάτων.

g. Post πέτρα λεία in vno exemplari in principio lineae MS. πλατινὴ, ἔνθα πλατύνεται τὰ κύματα, tamquam videlicet haec verba ἔνθα πλατύνεται etc. essent pro expositione vocis πλατυνὴ posita. Sed et πλατυνὴ potius scribendum esset, et ne sic quidem mihi placeret haec lectio, suspectam hic illius codicis fidem habenti. ST. Hesychio πλαταμὸς est τόπος πλατὺς καὶ μέγας ἐπιθαλάττιος, quibusdam etiam λεωπετρία, et ὀλιθηρὰ πέτρα dictus. Dicitur etiam de litore amplo et lato, aut fouea maritima, proprie tamen teste Suida ἐπὶ θαλάσσης ἐχέσης καὶ μέτρας ὑποκειμένας.

h. Vide L. περὶ ὀσέων φύσ. p. 62. 4. cirros intelligit circumplicantes apprehensiones, et veluti circumplexus quosdam. Πλέκτανα etiam dicuntur vteri cornua, aut sursum versus

Πλαταμὼν) eminens in mari petra laeuis, et humilis, circa quam dilatantur fluctus.

Πλεκτανέων) cirrhorum, apprehenſionem circumplicantem.

Πλεννεραὶ) mucoſae, et πλέννα mucus.

Πλεύμοϊ) pulmonarius fit, vel tabeſcit.

Πλεῦμος) corruptio, vel pulmonaris affectio.

Πλήμην) modiolus rotae.

Πλήσιγγας) ferulas, ab eo, quod eſt πλήσσειν, id eſt, percutere.

Πνευματώδης) et inflatus, et difficulter ſpirans: vocat enim ſaepe, et ipſam difficultatem ſpirandi, ſpiritum.

Ποίη) primae lactis partes ex ſe ipſis coagulatae.

Ποίην) quae habet folium ſimile viti natura, vt ciſſampeli appellatae ſpecies.

Πολυγράω) multiuorae, καὶ γόνος αἰζηῶν ἔγρασε κηδεμόνα. Callimachus pro eo, quod eſt, deuorauit.

9 *Gloſſa ποίη deficit in MS. D. et cod. Moſq.* 10 *Voces τὴν ἔχουσαν ignorat MS. D. cod. Moſq. Ald. et Corn.* 11 *τὸ φύλλῳ MS. D. et cod. Moſq.* 12 *κ. γ. ζειῶν· ἔγρασκε δὲ μόνα MS. D. et cod. Moſq. αἰζίων ἔγρα σπηδεμόνα Ald. αἰζήων ἔγρασε κηδεμόνα Corn.* 13 *κατέφαγον vulgg. κατέφαγεν Corn.*

verſus vtrimque proceſſus mammillares, cirrhis polyporum ſimiles, quaque illic reuoluta implicantur vaſa exterius vterum ſuſtinentia. Pollux L. II. ait, τῆς δὲ μήτρας αἱ ἐπὶ τὰ ἄνω καὶ τὰ πλάγια ἐκφύσεις, κερκίδα καλοῦσαι καὶ πλεκτάνας.

i. Πλέννας etiam Heſychio dicuntur μύξας.

k. L. II. de morb. p. 151. 9. πλευμᾷν eſt pulmonis laborare vitio, ex eoque tabeſcere vide Aret. περὶ χρ. παθ. L. I. c. 12.

l. Quaedam exemplaria teſte Foeſio exhibent πλήμνην, et Euſtathius affirmat πλήμνην per pleonaſmum τοῦ ν factum eſſe. Hippocrates habet hanc vocem de fract. p. 549. 55. p. 550. 1. 33. 35. 45.

m. Vocantur quoque πλαγίγγια.

n. Non ſatis ſibi conſtant exemplaria notante Foeſio, quum quaedam ἄρῳ pro οἰνάρῳ legant, quod vitis pampinum aut folium ſignificat.

o. Mihi videor alicubi hunc pentametrum cum αἰζῆων legiſſe. ST.

q [1] Πολύκαρπον) τὸ [2] κρατεμόγονον ὀνομαζόμενον.

[3] Πομφοὶ) ἐπαναστάσεις τῶν δέρματος [4] ὀχθώδεις τε ἅμα καὶ βλαδαραὶ καὶ ἐνεργυθεῖς.

[a] Πόσῳ) ὀλίγῳ.

[c] [5] Ποταίνια) τὰ πρόσφατα οἱ Δωριεῖς. [6]

[u] Πότι) πότε.

Πρὸς) [7] πρὸς δέ.

[x] [8] Πράμνιος) οἶνός τις ἔτως ὀνομάζεται μέλας καὶ αὐστηρός.

[y] Πρηνὲς) τὸ πρὸς τὴν γῆν νενευκός.

[z] Πρῆσμα) ἐμφύσημα, καὶ Πρήσιος, τῆς ἐμφυσήσεως, καὶ Πρησικώτατον, τὸ ἐμφυσητικώτατον.

[n] Προαυξέας) νόσους τινὰς ἔτως ὀνομάζει, τὰς τοῖς προβεβηκόσι κατὰ τὴν ἡλικίαν γινομένας· ὅτι καὶ αὐτὰς ἔτως ἐνίοτε καλεῖ τὰς προβεβηκότας.

[b] [9] Πρόκα) ἐξαίφνης.

[c] Προκώνια) τὰ ἐκ τῶν νέων κριθῶν ἄλφιτα. [10] Τινὲς δὲ τὰ ἐκ τῶν ἀφρύκτων μόνα.

Προ-

[1] πολύκαρπος *MS. D. et cod. Mosq.* [2] κρατέγονος *MS. D.* κρατέγονον *cod. Mosq.* κρατόγονον *Ald.* [3] πολφοὶ *MS. D.* [4] ὀρθώδη *Ald.* [5] ποτένια *Ald.*

q. Hippocrati *περὶ γυν.* L. I. p. 250. 16. ad abluenda et detergenda vteri vlcera vsurpatur.

r. Foesius habet *ἰχθώδεις*, indicari autem locum censet *περὶ γυν.* L. II. p. 267. 12.

s. Pro *πόσῳ* repono *ποσῷ*. Sed et post *ὀλίγῳ* additum reperio *τινί*, in vno exemplari ST. Hanc lectionem quoque Foesius praefert.

t. V. Hipp. de rat. vict. in morb. acut. p. 62. 35. *περὶ γυν. φύσ.* p. 217. 9. p. 220. 12. p. 227. 9. *περὶ γυν.* L. II. p. 290. 28. *περὶ διαίτης* L. II. p. 95. 15.

u. Ποτὶ alias apud Hippocratem significat praeterea, insuper maxime, praecipue, et significationem auget.

x. Nicandri Schol. *οἶνον πράμνιον* dici scribit *ἀπὸ ἀμπέλου πραμνίας, ἣν καὶ ψιθίαν τίνες καλοῦσιν.* Meminit eius Hom. Il. λ'. v. 638. Hipp. *περὶ γυν.* L. I. p. 246. 33. p. 268. 12. L. II. p. 285. 8. et p. 286. 39.

y. Hesychio *πρηνὴς* est *ὁ ἐπὶ τὸ πρόσωπον πεπτωκώς.* Loca huc pertinentia sunt in mochl. p. 507. 16. de fract. p. 528. 58. p. 527. 57. p. 575. 51.

z. He-

Πολύκαρπον) crateógonon appellatum, genus herbae.

Πομφοὶ) puſtulae cutis tumentes, ſimul et liuidae, et rubentes.

Πόσῳ) modico.

Ποταίνια) recentia Dores.

Πότι) aliquando.

Προς) praeterea autem.

Πράμνιος) vinum quoddam ſic appellatur, nigrum, et auſterum.

Πρηνὲς) ad terram pronum.

Πρῆσμα) inflatio, et πρησίως inflationis, et πρησικώτατον maxime inflatiuum.

Προαυξέας) morbos quoſdam ſic nominat, qui in prouectis aetate fiunt, nam et ipſos ſic aliquando vocat aetate prouectos.

Πρόκα) repente.

Προκώνια) ex nouis hordeis farinas: quidam autem ex non ſiccatis ſolas.

[6] *vulgg. addunt* Φησί. [7] προσδὶ *MS. D. vide Hipp.* 208. 28. *vbi Gal.* πρὸς δὲ, *Hippocr. vero* ποτί. *Corn.* [8] πράμνιον *MS. D.* [9] πρόκει *MS. D.* [10] τινὲς τὰ *MS. D.*

2. Heſychius quoque πρῆσαι per Φυσῆσαι exponit.

a. Foeſius laudat aphor. 25. ſect. 5. L. VI. epid. vbi Galenus προαυξέας νόσους ex quibuſdam legit exemplaribus, vbi tamen in comm. ἐπαυξέας dederit. Epidem. autem L. II. p. 312. 22. προαυξήσιες ſunt corporis adauctae moles, ex quibus de totius temperamento aeſtimatio fieri debet, vbi et προαυξεῖς dicuntur, quibus ea corporis moles increuit.

b. Heſychius quoque habet πρόκα, εὐθὺς, ἐξαίφνης.

c. Vide περὶ γυν. L. II. p. 264. 29. farina ſic dicta eſt, quod ex hordeo recenti prius fieret, quam in conos componeretur, ideoque exponit τὰ πρὸ τῆς τῶ κώνω ςάσεως, priuſquam in conos exſtrueretur. Κῶνος enim dicitur Galeno ſtrues illa, quae ex ligno erecto in areis componitur, maximeque humidis in locis, circa quam in metae et coni figuram fructus adornantur. Alteram ſignificationem Pollux habet τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν, et Heſych. τὰ ἐκ τῶν μὴ πεφυραμένων κριθῶν ἄλφιτα. Alias ſignificationes quoque Foeſius addidit.

[d] [1] Προκίδι [2] μαχαιριδίῳ) τῷ φλεβοτόμῳ.

[e] Προμυλλαίνει) [3] προεσπεπτώκει, προέχει εἰς [4] τὸ ἔμπροσθεν.

[f] [5] Προμυλήνας) προτείνας ἔξω τὰ χείλη.

[ff] Προσέχει ἡ νῆσος) ἀντὶ τοῦ παραμένει, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νόσων τῷ μείζονι.

[g] Προτρέπεσθαι) μεταβάλλειν.

[h] Προσωδέξερον) δυσωδέξερον ἄνευ τοῦ ι, [6] τὸ δὲ μετὰ [7] ι τοῦ προσῳδεξέρα, παρὰ τὸ οἴδημα γεγονὸς, τὸ ὀγκωδέξερον [8] δηλοῖ, ὡς ἐν δευτέρῳ Περὶ νόσων [9] τῷ μείζονι.

Προτιθέμενοι) προτείνοντες.

[i] Πρόφυσιν) βλάσημα.

Πυθμενόθεν) [k] ἐδὲ ὅλως. Γέγονε δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τὸν πυθμένα τῶν ἀγγείων, [10] ὡς εἰ καὶ ὁλοκλήρως [11] ἔλεγεν, ἢ τελέως, ἢ παντάπασιν, ἢ ἐξ ἀρχῆς, ἢ παντελῶς. [12]

[l] Πυρίας) [13] τὰς διαπύρους [14] κόχλακας, ἢ [15] θρύμματα διακαῆ ἀπὸ σκωρίας σιδήρου.

Πυρή-

[1] *προμήκει MS. D. et Ald. προμήκη μαχαιρίδι al.* [2] *μαχαιρίδι MS. D.* [3] *προπεπτώκει MS. D. et Ald.* [4] *τὸ προσθεν MS. D.* [5] *προμυλήνας cod. Mosq. et Iunta. προμυλλαίνη Aldus.* [6] *τὰ δὲ MS. D.* [7] *ι τὰ προσῳδεξέρα τοῦ ι προσωδεξέρου MS. D. μετὰ τὸ ὑ ι προσωδεξέρου — ἐν τῷ δευ. cod. Mosq. προσωδεξέρα, δυσωδεξέρα Ald.*

d. In MS. *προμήκει* pro *προκίδι*. Hippocrates de articulis p. 590. 42. *σιδηρίοισι δὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα καίειν μὴ παχέσι, μηδὲ λίην φαλακροῖσιν, ἀλλὰ προμήκεσι*, vbi etiam lege Galeni com. ST. Totum tamen locum fuspectum habet Foefius, et ignorat, qua ratione ipfi fit medendum.

e. Vnde *ἀπομυλλαίνειν προβάλλειν τὰ χείλη συνηγμένως* fignificat, labra adducta protendere.

f. Vide L. *περὶ ἀρχ. ἰητρ.* p. 11. 32.

ff. Vide L. *περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν* p. 194. 29. p. 192. 41. p. 208. 27. p. 210. 2. p. 212. 42.

g. Vide quae adiecta L. de nat. hum. p. 20. 21. vbi *προτρέπεσθαι* eft contrariam tum medicamentorum tum victus rationem inftituere.

h. Nihil de hac re loco allegato

Προκιδι μαχαιρδίῳ) phlebotomo.

Προμυλλαίνει) procidit, prominet in anteriorem partem.

Προμυλήνας) protendens extra labra.

Προσέχει ἡ νοῦσος) pro eo, quod eſt permanet morbus, in ſecundo de morbis maiore.

Προτρέπεσθαι) mutari.

Προσωδέστερον) graueolentius ſine iota, cum iota autem προσωδέστερον a tumore facto tumidius ſignificat, vt in ſecundo de morbis maiori.

Προτιθέμενοι) protendentes.

Πρόφυσιν) germinationem.

Πυθμενόθεν) non omnino. Factum eſt autem nomen a fundo vaſorum, tamquam ſi integre, diceret, vel perfecte, vel plane, vel ab initio, vel omnino.

Πυρίας) feruentes panes, vel fragmenta accenſa ex ſcoria ferri.

[8] δῆλον ὡς *Ald.* [9] τῷ μεῖζον *MS. D.* [10] ὡσεὶ *vulgg.* [11] ἔλεγον *Ald.* [12] *Quae ſupra defecerat gloſſa in MS. D. et cod. Moſq. hic ponitur,* πύη τὰ πρῶτο γάλακτα τὰ ἐξ ἑαυτῶν πηγνύμενα *MS. D.* ποίη *vulgg.* [13] τὰς *cod. Moſq.* [14] ἀνόχλακας *quidam.* [15] θρύματα *cod. Moſq.*

legato legitur, vnde mendi ſuſpicio eſt.

i. Vide L. VII. epid. p. 365. 5. vbi tamen eſt πρόσφυσιν, ſed Galeni lectio praeferenda, alias ἐπιγέννημα dicitur coac. praen. p. 430. 40.

k. Neſcio quid ſibi velint haec verba, ἀδὲ ὅλως, quum Galenus II. de diaeta ac. 42. dicat πυθμένοθεν. Hipp. ſignificari vel τὸ παντελῶς, id eſt, penitus, vel τὸ ἐξ ἀρχῆς, id eſt, ab initio, vel igitur delenda ſunt haec verba, vel pro ἀδὲ ὅλως legendum videtur παντελῶς. I.

l. Vide L. II. περὶ γυν. p. 254. 40. Vbi tamen vocem πυρίας aliter ſumunt Intpp. exiſtimando aſſas eſſe deſudationes Celſi, quae ex ſilicibus et marinis lapidibus igne candentibus ſuſcitantur, aut ignitis ferri recrementis; quae in vaporarium immittebantur, vt adhuc quibuſdam moris eſt, ad ſudores eliciendos.

m [1] Πυρίνας) [2] τὰς χόνδρους. Εἴρηται δὲ ἐπὶ λιβανωτοῦ.

n Πυρὸς ἀγρίου) [3] τοῦ ἐρυσιπέλατος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

o [4] Ῥαγεῖσα) δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ἀθρόως ἐρμήσασα, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νόσων τῷ μείζονι· [5] Καὶ ἡ αἱμορραγία αὐτὴ παρὰ τοῦτο σύγκειται.

p Ῥαιβοειδέα) [6] καμπύλον.

q Ῥᾷον) [7] ἑτοιμότερον καὶ εὐχερέστερον. [8] Ἔνιοι μέντοι τὸ εὐφορώτερον ἤκουσαν.

r Ῥαφίῳ) τῷ [8] κεντηρίῳ, ᾧ διακεντοῦντες οἱ τεχνῖται τῶν τοιούτων ἐπιτηδείως ὅπως [9] τῇ λίνῳ διέρσει παρασκευάζουσι.

s [10] Ῥέγξιν) καὶ [11] ῥέγκος, ὠνοματοπεποίηται [12] παρὰ τὸν γινόμενον ψόφον. [13] Ὥσπερ καὶ τὸ ῥέγκειν.

t [13] Ῥέμβει) πλανᾶται.

[14] Ῥέμβην) [15] πλάνην, καί τινα ἄλλα, παρὰ τὸ [16] ῥέμβεσθαι.

Ῥηγῆ-

[1] *πυρῆνας MS. D. cod. Mosq. et Iunta.* [2] *τὰς cod. Mosq.* [3] *δηλόνοτι addunt quidam.* [4] *ῥαγῆσα MS. D.* [5] *ἀλλὰ καὶ ἡ vulgg.* [6] *καμπύλῃ MS. D.* [7] *ἑτοιμότατον Ald. rectius ἑτοιμότερον vide 287. a. Corn.* [8] *κεντητηρίῳ MS. D.* [9] *τῇ τῆ λίνῳ MS. D. et cod. Mosq. vel διαιρέσει, sed falso Corn.*

m. Rectius *πυρήνας* ex Foesio. Vide L. *περὶ ἐπικυήσιος*, p. 51. 46. et L. II. *περὶ γυν.* p. 274. 12.

n. Vide L. VII. epid. pag. 356. 21.

o. Foesius dat *τὸ ἀθρόον*. Vide L. *περὶ τῶν ἐντὸς παθ.* p. 197. 43. 45. p. 198. 4. plura apud Foesium laudantur loca.

p. Vide Hippocr. de arte, p. 617. 53.

q. *ῥέον* pro *ῥᾷον* apud Galenum videtur legisse Varinus.

r. Vide L. II. de morb. p. 156. 15. qui tamen locus corruptus Foesio videtur, qui mauult pro *ῥαφίς, ῥαφίῳ* aut *γραφίῳ κεντῆσθαι*, velut ibid. p. 158. 5. *καὶ τὸ σῆθος καὶ τὸ μετάφρενον δοκέει οἷον γραφείοισι κεντῆσθαι*, pectus ac dorsum tamquam stylis pungi videntur.

s. Conf. L. de rat. vict. in morb.

Πυρήνας) grana, dictum est de thure.
Πυρὸς ἀγρίᾳ) eryſipelatis.

PRINCIPIVM P.

Ῥαγεῖσα) ſignificat aliquando collectim impetum faciens, vt in ſecundo de morbis maiore, et αἱμορῤῥαγία ipſa, hoc eſt, ſanguinis effuſio, ab hoc compoſita eſt.

Ῥαιβοειδέα) retortum.

Ῥᾷον) paratius, et facilius, nonnulli quidem feracius, copioſiuſue intellexerunt.

Ῥαφίῳ) ſubula, qua perforantes artifices talium commodos vſus lini traiectioni faciunt.

Ῥέγξιν καὶ ῥέγκος) ronchus, nomina facta ſunt ab eo ſtrepitu, qui in ſtertendo fit, vt et ῥέγκειν, id eſt, ſtertere.

Ῥέμβει) errat.

Ῥέμβην) errationem et quaedam alia, ab eo quod eſt ῥέμβεσθαι, hoc eſt, circumagi.

[10] ῥίγξιν *MS. D.* [11] ῥίγκος *MS. D.* [12] περὶ *Ald.* [13] *Verba* ῥέμβει, πλανᾶται *deſiderantur in MS. D. et cod. Moſq.* [14] ῥέμβειν *MS. D. et Ald.* [15] πλάνῃ τινὶ καὶ ἄλλῃ *MS. D. et cod. Moſq.* καὶ ἄλλως *Ald.* [16] ῥέβεσθαι *MS. D.*

morb. ac. p. 49. 28. et L. V. epid. p. 340. 14. et L. VII. epid. p. 362. 44.

t. MS. ῥέμβῃ, πλάνῃ τινὶ καὶ ἄλλῃ, παρὰ τὸ ῥέβεσθαι. Quam lectionem, excepto ῥέβεσθαι, pro noſtra reponendam cenſeo. Ceterum apud Hippocr. epid. L. VII. p. 356. 8. locus exſtat, in quo ῥεμβίῃ legitur dandi caſu, pro quo fortaſſe Galenus hunc datiuum ῥέμβῃ legebat. ST. Quidam codices habent ῥέμβῃ πλάνῃ τινὶ καὶ ὅλῃ, id eſt, ῥέμβει, erratione quadam et vacatione, cuius etiam lectionis meminit H. Stephanus. I. In illo Hippocratis loco Galenus pro ῥεμβίῃ, ῥέμβῃ legiſſe videtur. In ῥέμβει πλανᾶται autem ſuſpecta lectio eſt Foeſio, quum ῥέμβεται, πλανᾶται, γυρεύει exponit Heſychius, vagatur, errat, circumuoluitur, et in gyrum circumagitur.

[1] Ῥηγῆσι) σχίσμασι, [2] ῥήγμασι.

u [3] Ῥηνέσιν) ἄρνασι. [4]

x Ῥήνικας) ἀρνακίδας.

Ῥηνὸς) ἀρνός.

y [5] Ῥηχίῃσι) οἷον [6] πλημμυρῇσι. Καὶ γὰρ καὶ ἡ ῥηχίη οἷον πλημμύρα τίς ἐστιν.

z Ῥίζα) [7] ἔτως καλεῖται [8] βοτάνιόν τι ἄκαυλον καὶ ἀνανθὲς, καὶ ἀκαρπὸν, ἔχον τρία φύλλα κατὰ πάντα τρομήκη, [9] κατὰ τῆς γῆς κείμενα, δυοῖν δακτύλοιν τὸ μέγεθος, ἐοικότα τοῖς τῆς [10] ἀγχόσης, ῥίζαν δὲ λεπτὴν ἀθενῶς καθαίρουσαν.

[a] Ῥίζαν λευκὴν) τὴν τῦ δρακοντίου.

Ῥικνὸν) [b] [11] ῥυσόν.

[c] Ῥοικὰ) καμπύλα.

[12] Ῥόμματος) [13] ῥοφήματος, ἢ [14] ῥοφήσεως.

[15] Ῥόα) τὰ ἐκ τῆς συκαμίνε [16] τὰ μόρα [d] τὰ ἄωρα, ξηρανθέντα καὶ κοπέντα τοῖς ὄψοις ἐπιπάττεται, καθάπερ καὶ ὁ κυρίως ὀνομαζόμενος ῥᾶς, ὡς καὶ ὁ Διοσκορίδης ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ ὕλης λέγει.

Ῥοπτῶν) ῥοφημάτων, ἢ πάντων τῶν [17] ὀπωσῦν [18] ῥοφυμένων.

Ῥύ-

[1] *ῥηγεῖα MS. D.* [2] *ῥηγεῖσι cod. Mosq. et Ald.* [3] *ῥήμεσιν MS. D. et cod. Mosq.* [4] *MS. D. addit ῥήνεσιν, ἀρνίοις et cod. Mosq. ac Ald.* [5] *ῥηχέῃσιν MS. D. ῥηχίοισιν cod. Mosq.* [6] *πλημμύρισιν MS. D. et cod. Mosq. πλημμυρεῖ καὶ γὰρ καὶ ἡ Ald. πλημμύρη Corn.* [7] *ἔτω MS. D.* [8] *βοτανόν τι MS. D.* [9] *κατὰ γῆς MS. D. et cod. Mosq.*

u. In vulgatis editionibus perperam *ῥημέσιν*, et *ῥίνεσιν*. ST. Hesychio quoque *ῥῆνες*, *ἄρνες*, *πρόβατα*, et Homero Il. *ι.* v. 154. *ἄνδρες πολύῤῥῆνες* dicuntur *πολυθρέμματοι*, *πλήσιοι*, homines multorum agnorum, abundantes pecoribus et diuites.

x. Vide L. I. *περὶ γυν.* p. 247. 23. et L. V. p. 340. 19.

y. Ῥαχία maris restagnatio, quae vox teste Suida apud Ionas significat *τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης.*

z. Quidam *ὄνομα* Dioscoridis esse existimant in L. III. c. 147.

Ῥηγνῦσι) ſciſſuris, fracturis.

Ῥημέσιν) agnis.

Ῥήνικας) pelles agninas.

Ῥηνὸς) agnis.

Ῥηχίῃσι) tamquam inundationibus: nam ῥηχίη tamquam inundatio quaedam eſt.

Ῥίζα) ſic vocatur herbula quaedam ſine caule, et ſine flore, et ſine fructu, habens tria folia ex omni parte oblonga humi iacentia duorum digitorum magnitudine, ſimilia foliis anchuſae, radicem autem tenuem leuiter purgantem.

Ῥίζαν λευκήν) radicem dracunculi.

Ῥικνὸν) rugoſum.

Ῥοικὰ) retorta.

Ῥόμματος) liquoris ad ſorbendum, vel actus ipſius ſorbendi, hoc eſt, ſorbitionis.

Ῥόα) ex moro mora immatura, et ſiccata, et contuſa, vt obſoniis inſpergantur, vt et proprie appellatus rhus, vt Dioſcorides in primo de materia inquit.

Ῥοπτῶν) ſorbitionum, vel omnium, quae quoquo modo ſorbentur.

Ῥύ-

10 ἐγχάσης *MS. D.* 11 ῥυσσόν *MS. D. et St. et Chart.* 12 ῥόμματα *MS. D. et cod. Moſq.* 13 ῥοφήματα *MS. D. et cod. Moſq.* 14 ῥοφήσει *MS. D.* ῥυσέως *Ald.* 15 ῥόον *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* 16 μόρα *omiſſo* τὰ *MS. D. et Ald.* ἀόρα *Ald.* 17 ὀποσᾶν *MS. D. et Ald.* 18 ῥοφῶντων *MS. D.*

c. 147. cf. Hippocr. περὶ γυν. L. II. p. 268. 36. et L. V. epid. p. 338. 48.

a. Cf. L. II. de morb. p. 151. 26. περὶ γυν. Φύσ. p. 221. 9. L. I. περὶ γυν. p. 261. 4. p. 219. 43.

b. MS. ῥυσσόν, et ſic ῥυσσότερον infra in Gloſſa σολιδωδέσερον. ST. Vide epid. L. VI. aph. 19. ſ. 3.

c. Cf. L. de aere, loc. et aqu. p. 79. 7. 11. Eſt enim ῥοικὸν τὸ εἴσω νεῦον καὶ στραβὸν, ὃ δὲ ῥοιβὸν λέγεται.

d. Foeſius poſt μόρα inſerit, ἄτινα ἄωρα, ſed nihil moueo refragrantibus MSS. Ad locum autem Dioſcoridis L. I. c. 181. haec referri videntur, τὰ δὲ ἀώρα μόρα ξηρὰ κοπέντα, ἀντὶ ῥοὸς τοῖς ὄψοις

[e] [1] Ῥύματα) παρὰ τὸ ῥύεσθαι, τὰ βοηθήματα.

Ῥωγματίης) ὁ [f] [2] ἐῤῥωγός τι τῶν ἐντὸς ἔχων· ὃν δὴ καὶ [g] ῥηγματίαν ὀνομάζει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

[a] Σαράπους) ἡ διασεσηρότας καὶ διεστῶτας ἔχουσα τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν.

[b] Σαρκάζειν) κυρίως μὲν τὸ διὰ τῆς τῶν χειλῶν δήξεως χλευάζειν· ὁ δὲ Ἱπποκράτης, καὶ τὸ ἄκροις τοῖς χείλεσι συναγομένοις ἀποτίλλειν τι.

[c] [3] Σατυρισμοὶ) οἱ περὶ [4] τὰ ὦτα προμήκεις ὄγκοι τῶν ἀδένων. Ἔνιοι δὲ τὰς τῶν αἰδοίων ἐντάσεις ἤκουσαν.

Σαυρίδιον) ἡ καρδαμὶς βοτάνη ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος. Ἡ αὐτὴ καὶ [5] κάρδαμον ὀνομάζεται.

Σελά-

[1] ῥύμα *MS. D. et cod. Mosq.* [2] ἐργὸς *MS. D.* ἀῤῥωγὼς *Aldus.*

ὄψοις μίγνυται. Immatura mori pomae sicca tusa, acinorum rhois vice obsoniis miscentur.

e. Id est praesidia et auxilia παρὰ τὸ ῥύεσθαι, quod nos a morte vindicent, aut mortis periculo eximant et conseruent. Ῥύεσθαι quoque est defluere, ac de virium corporis exsolutione ac dissipatione effertur, vbi concidunt et exhauriuntur nimiis laboribus, v. epid. L. VI. aph. 3. s. 3.

f. MS. διεῤῥωγός. ST.

g. V. Libr. de aere, aqu. et loc. p. 453. 7. alias ῥηγματίαι dicuntur, quibus vasa intus rumpuntur v. l. c. 10.

a. Cf. epid. L. II. p. 312. 43. vbi in vulgg. σαραπὶς legitur. Dicitur et σαράπους ἢ σάραπος, ὁ σύρων τὰς πόδας, qui magnis est pedibus, eosque quodammodo trahit.

b. Varias huius vocis significationes vide apud Foesium p. 558.

c. MS. οἱ παρὰ τὰ ὦτα. ST. V. Hipp. aph. 26. L. III. vbi tamen σατυριασμοὶ est. A Satyrorum autem similitudine ducta est vox, quod qui oblongas huiusmodi circa aures eminentias habent, Satyrorum effigiem repraesentent, velut de humoribus, quos Φήρεα vocat Hippocrates. Oribasius per Satyriasmos intelligit verrucarum genera, vbi verrucam maiorem aliae minores

Ῥύματα) ab eo, quod eſt ῥύεσθαι, id eſt, ſeruare remedia.

Ῥωγματίης) fractum aliquid intus habens, quem et ῥηγματίαν nominat.

PRINCIPIVM Σ.

Σαράπας) quae diſtractos et diſtantes habet digitos pedum.

Σαρκάζειν) proprie quidem per labrorum morſum ſubſannare. Hippocrates autem, et ſummis labris contactis vellere aliquid.

Σατυρισμοί) circum aures prolixi tumores durarum concretionum carnis in ſe ipſum conuolutae. Quidam autem pudendorum intenſiones intellexerunt.

Σαυρίδιον) naſturtium herba a figurae ſimilitudine, eadem et cardamum vocatur.

Σελά-

[3] σατυρισμὸν *MS. D.* [4] παρὰ *MS. D.* [5] καρδάμωμον *MS. D. cod. Moſq. et Ald.*

minores circumdant. Videntur tamen inter glandularum tumores reponi, vt et ſtrumae et parotidum genera, quibus pueri infeſtantur. Elephas morbus, quum incipit, etiam ſic dicitur, quoniam Satyris ſpecie ſunt ſimiles, qui elephante laborant, quum conſumtis muſculis temporalibus oſſium eminentiae ad tempora apparent, et caput Satyrorum in modum cornutum euadit. Alii ſic elephantem dici, quod qui eo morbo laborant, quum calidi ſint et flatulenti, fere turgentem et contentum penem habeant, laſciuorum Satyrorum in morem. Indeque σατυριασμὸς et σατυρίασις eſt continens ac remittens pudendorum contentio, quae alias πριαπισμὸς audit. Sunt etiam σατυριασμοὶ oſſeae in temporibus eminentiae, quales in reliquis corporis partibus circa oſſa fiunt, quae ἐξοχώσεις dicuntur. Paulo dicitur σατυρίασις pudendi palpitatio, inflammatoriae cuidam vaſorum ſpermaticorum affectioni cum intentione ſuperueniens. Aretaeo autem I. I. c. 12. de acut. inexplebilis coeundi appetitus et affectus ſpecies, qui laboranti penem excitat et erigit, ex Dei figurae ſimilitudine nomen habens.

d [1] Σελάχεσιν) [2] ἔτως καλεῖται ὅσα [3] ἰχθύων [4] λεπίδας ἐκ ἔχει καὶ [5] ζωοτοκεῖ.

Σεσηρὸς) τὸ ἐκτετραμμένον καὶ διεζηκὸς ἐπὶ πλεῖσον τοῖς χείλεσιν, ὅπερ καὶ [e] ἐκπεπληγμένον ὀνομάζεται.

f [6] Σηριγγώδη) χαῦνα, ἀραιὰ, πολλοῖς τρήμασι [7] διηρημένα. [8] Ταῦτα τὰ τρήματα σήριγγές τε καὶ σήραγγες ὀνομάζονται. Καὶ τὸ τοιοῦτον σῶμα σηριγγώδες τε καὶ σηραγγῶδες.

[8] Σησαμὶς) τῆς σησαμίδος ὀνομαζομένης.

h Σιτανίῳ) τῷ ἐκ τοῦ ἐνεγκόντος ἔτους πυρῷ, [9] τετέσι, τῷ κατὰ τὸ ἔαρ ἐσπαρμένῳ.

[10] Σιτανώδει) ἤτοι ἐκ τῶν σιτανίων πυρῶν, ἢ διασεσησμένων καὶ λεπτῶν ἀλεύρων, τετέσι, καθαρῶν.

Σιά-

[1] *σελέχσιν MS. D.* [2] *ἔτω MS. D.* [3] *Vocem ἰχθύων ignorat MS. D. cod. Mosq. et Aid.* [4] *λεπίδες MS. D.* [5] *ζωστοκεῖ MS. D.*

d. V. L. II. de morb. p. 151. 32. p. 152. 13. et p. 158. 23. et L. *περὶ γυν.* p. 274. 8. L. I. p. 251. vide Plin. H. N. L. IX. 24. et Aristot. H. A. L. III. c. 1.

e. Supra p. 464. *ἐκπεπλημένον* fine γ, quod malo: nam apud Erotianum quidem *ἐκπεπληγμένον* habemus p. 158. sed alia significatione, videlicet pro *ἐξεπτυγμένον*. In qua tamen significatione recte scribi puto hoc participium cum γ, sed η in ε mutandum arbitror, vt legatur *ἐκπεπλεγμένον*, id est, explicitum. Nam Latinum implico nihil aliud est quam Graecum *ἐμπλέκω*, et explico nihil aliud quam *ἐκπλέκω*. Quod autem ad nostrum *ἐκπεπλημένον* attinet, non dubito quin ab *ἔμπλην* deductum sit, quod significat prope: vel potius a *πλῆμι*, quod propinquo seu appropinquo declarat: nam quod est *ἐκπεπλημένον*, id est, *ἐκτετραμένον*, id non est prope, nec propinquat, sed contra velut recedit. Quae si vera sunt, nihil enim praeter coniecturam habeo, certe *ἐκπεπλημένον* non *ἐκπεπληγμένον* hoc in loco, in illo autem Erotiani *ἐκπεπλεγμένον* non *ἐκπεπληγμένον* scribere debemus. ST. Locus a Galeno subindicatur L. de fract. p. 570. 16.

f. Vide L. *περὶ σαρκῶν* p. 40. 23. p. 41. 17. p. 42. 31. *περὶ παρδίης* p. 55. 34. de vuln. cap. p. 445. 26. *σήραγγες* dicuntur Hesychio *κοιλώδεις τόποι*, cauernae, rimae, terrae

Σελάχεσιν) ſic vocantur omnes piſces, qui ſquamas non habent, et animal pariunt.

Σεσηρὸς) deflexum et plurium diſtans labris, quod et ἐκπεπληγμένον nominatur.

Σηριγγώδη) laxa, rara, multis foraminibus diuiſa: haec enim foramina σήριγγες, et σήραγγες vocantur, et tale corpus σηριγγῶδες, et σηραγγῶδες, hoc eſt, foraminoſum.

Σησαμὶς) ſeſamidis appellatae.

Σιτανίῳ) praeſentis anni tritico, hoc eſt, vere ſato.

Σιτανώδει) vel ex praeſentis anni frumentis, vel ex excuſſis, et tenuibus farinis, hoc eſt, purgatis.

Σιάλῳ

[6] σαραγγώδη *Foeſ.* [7] διηρημένοις *vulgg.* διηρημένα *vel* διειλημένα *Corn.* [8] ταῦτα γὰρ τὰ *Foeſ.* τὰ δὲ, τρ. *Corn.* [9] τετέρι τὸ *MS. D.* [10] σιταύδης *MS. D.*

rae hiatus, fiſſurae, antra et ſpecus, et σήραγξ, σπήλαιον, κοιλότης, ὕφαλος πέτρα ῥήγματα ἔχουσα.

g. Pro σήσαμὶς legendum puto σησάμης, vt Galenus dicat σησάμην ab Hippocrate appellari, quae vulgo σησαμὶς nominetur. At in vno veteri cod. MS. σησαμὶς τῆς ἄτω δὴ ὀνομαζομένης, ſed perperam. ST. Sic et Foeſ. quaedam autem exemplaria habent σησαμίδα. Vide L. περὶ ἐντὸς παθῶν p. 207. v. 36. Dioſc. L. IV. c. 152. 153. Ariſtoph. Schol. in ἀχαρν. p. 303. σησάμη dicitur ἣν ἡμεῖς καλοῦμεν σησαμίδα. Σησαμᾶς vero εἶδος πλακοῦντος. In εἰρήνη autem p. 468. σησαμῶν dicit ſcribit ἣν Φαμὲν ἡμεῖς σησαμίδα.

h. Foeſius mauult σητανίῳ, a σῆτες Ionice, et Dorice σᾶτες, vnde σατινὸς hornus, et Attice τῆτες et τητινὸς, vt ſit σητάνειος πυρὸς, ὁ ἐπέτειος, hoc eſt, huius et inſtantis anni triticum, quod recte ſetanium dicetur, vt ſetania allia Plin. L. XIX. c. 9. σητάνια κρόμμυα Theoph. L. VII. c. 4. Et σητάνιον ἄλητον Hipp. περὶ γυν. L. II. p. 264. 27. p. 265. 16. et p. 285. 10. vt σητάνιον ἄλευρον L. de rat. vict. in morb. ac. p. 117. v. 9. et 29. Locus indicatur de art. p. 606. 37. Fuit certum quoddam tritici genus in Aſia Hippocratis et Galeni tempore, quod vere ineunte ſereretur, nec ſecus ac bimeſtre in maturitatem adoleſceret, ex eoque paſta admodum glutinoſa et tenax, quod paucis omnino furfuribus eſſet praeditum. Diuerſum a Dioſcor. L. II. c. 107.

l [1] Σιάλε [2] δαιδὸς καὶ [3] σιάλε αἰγὸς) τῷ [4] λιπαρῷ.

k Σιαλώδεα) λιπαρὰ, πίονα.

l [5] Σιδιοειδεῖς) ὠχρὰς, ὡς [6] σίδιον.

m Σικύην ἄτμητον) [7] κολοκυνθίδα ἀδιαίρετον.

n Σικυώνην) τέτταρα σημαίνει παρ' αὐτῷ· τὴν [8] κολοκυνθίδα, [9] τὴν ἀπιοειδῆ κολοκύνθην, τὴν ἰατρικὴν σικύαν, τὴν [10] ἀπύθμενον καὶ κωνοειδῆ σικύαν.

o [11] Σικυώνης σπόγγον) [12] κολοκυνθίδος τὸ ἔνδον.

p Σιπύίδα) πυξίδα. Δηλοῖ δὲ ἄλλως τέγνομα καὶ κεραμεῦν τι σκεῦος, εἰς ὃ [13] ἄλφιτον ἐμβάλλεται.

q [14] Σινόμωρα) τὰ κακοήθη.

Σιραίω) [r] τῷ γλυκεῖ ἑψήματι.

Σικανὸς) [s] πονηρεῦμα [15] ἐνεδρευτικὸν, [16] αἴτιον κεκρυμμένον.

Σκαφίδα) [17] Ἀττικοὶ μὲν τὴν ποιμενικὴν σκάφην, καθώς πε λέγεσι, [t] Γαυλοί τε σκαφίδες [18] τε τετυγμένα, τοῖσιν [19] ἄμελγεν. Ἱπποκράτης δὲ τὴν θαλασσίαν κόγχην τὴν παραμηκεστέραν, ἣν οἱ πολλοὶ μύακα προσαγορεύσι.

u Σκεθρῇ) [20] ἀκριβεῖ.

Σκε-

[1] *σιάλης MS. D.* [2] *δαδὸς MS. D. et cod. Moſq.* [3] *σιέλε MS. D. σιάλης cod. Moſq.* [4] *λιπείρε Ald.* [5] *σιδωειδεῖ MS. D. σιτανώδη, niſi oculi me fallunt, Corn.* [6] *σιδία MS. D. et Ald.* [7] *κολοκυντίδα MS. D. et Ald.* [8] *κολοκύντην MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [9] *Vox τὴν deeſt in cod. Moſq.* [10] *ἀπόθμενον MS. D.*

i. L. II. *περὶ γυν.* p. 273. 33. *σιάλε δαιδὸς ποιοτάτης* legitur, ex pingui taeda, quae ſit quam pinguiſſima.

k. Vide L. *περὶ ἀφόρων* p. 292. 36. et de morbo ſacro p. 124. 32.

l. Foeſius mauult *σιδωειδὴς* et *ὠχρὰ* ex L. *περὶ ἐντὸς παθ.* p. 202. 24. p. 203. 40. p. 204. 36. p. 209. 11. L. III. de morb. p. 160. 44. *περὶ κρισίμων* p. 389. 17.

m. Vide L. *περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν*, p. 211. 42.

n. Subindicatur locus *περὶ ἀφόρων*, p. 294. 28. 29.

o. V. *περὶ ἀφόρ.* p. 239. 36.

p. V. L. *περὶ ἀφόρ.* p. 297. 44. Heſychius *σιπύη* interpretatur *σιδηρᾶν ἀγγεῖον, ἢ ἀρτοθήκη.*

q. He-

Σιάλε δαιδὸς, καὶ σιάλε αἰγὸς) pinguis conuiuii, et pinguis caprae.

Σιαλώδεα) pinguia, opima.

Σιδιοειδεῖς) luteas * vt cortex mali granati.

Σικύην ἄτμητον) cucurbitam agreſtem indiuiſam.

Σικυώνην) quatuor ſignificat apud ipſum, colocynthidem, piro ſimilem cucurbitam, medicinalem cucurbitam fundo carentem, et coni ſimilem cucurbitam.

Σικυώνης σπόγγον) colocynthidis interior pars.

Σικυίδα) pyxidem, ſignificat etiam alias nomen hoc, fictile quoddam vas, in quod farina iniicitur.

Σινόμωρα) quae mali moris ſunt.

Σιραίῳ) dulci decocto.

Σικανὸς) malitia inſidiatoria, cauſa occulta.

Σκαφίδα) Attici quidem paſtoralem mulctram, vt aliquando dicunt, ſitulae, et mulctralia facta, quibus mulgebant: Hippocrates autem marinam concham prolixiorem, quam multi μύακα, id eſt, mutilum vocant.

Σκεθρῇ) exacto.

Σκε-

* Vel pallidas.

[11] σικυώνον *MS. D.* [12] κολοκυντίδος *MS. D.* [13] ἄλφιτα *MS. D. et cod. Moſq.* [14] σινάμορα *MS. D. et ſic Corn. 287. 2. 40. et Ald.* [15] ἐνδευτικὸν *vulgg.* [16] ἀγγεῖον *MS. D. et cod. Moſq.* [17] ἀττικὸ — ποιμενικὴν *Corn.* ποιμαινικὴν *vulgg.* [18] γε *MS. D. et Ald.* [19] ἀμέλγουσιν *Hipp. et Ald.* ἄμελγεν *Corn.* [20] ἀκριβεῖς *Ald.*

q. Heſychius σινάμορα exponit κακόσχολος.

r. Fortaſſe legendum eſt, τῷ γλεύκει ἐψήματι ſt. H. Stephanus non ſine ratione ſic legendum ſuſpicatur. I. Vide L. I. περὶ γυν. p. 251. 3. L. II. p. 284. 6.

s. Haec ſcriptio valde ſuſpecta videtur Foeſio.

t. Homeri locus eſt in Od. *I.* v. 223. Pollux L. X. c. 24. per μάκτραν explicat, id eſt, vas concauum et oblongum, in quo farina ſubigitur, qua ſignificatione dici σκάφην ſcribit L. VI. c. 10. σκαφίδα quoque idem inter vaſa culinaria numerat.

u. Vide L. I. περὶ γυν. p. 236. 26.

x [1] Σκολιφρὸς) ξηρὸς, [2] προσεξαλμένος.

y Σκεπαρνηδὸν) ἐκκεκλασμένως. Καὶ γὰρ ὁ [3] σκέπαρνος αὐτὸς ἐπίδεσμος ἀπὸ τῶν τεκτονικῶν ὠνομᾶσθαι σκεπάρνων δοκεῖ.

z Σκῆμψις) [4] ἀπόσκημψις, [5] ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν ἐπιδημιῶν.

Σκιαυγεῖ) ἀμβλυώττει.

a [6] Σκιμπέσθω) [7] κατακλειέσθω.

b [8] Σκίμφθη) δύο δηλοῖ παρ' αὐτῷ, τό, τε [9] διηρέθη καὶ τὸ ἐμπελάσθη.

c Σκηλήματι) σκελετείᾳ συμπτώσει.

d Σκληρὰ) κατεσκληκότα καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.

[10] Σκληρύνει) σκελετεύει, καὶ σκληρύνεται, σκελετεύεται.

e [11] Σκορδινᾶσθαι) διατείνεσθαι, καὶ μάλιστα μετὰ [12] χάσμης.

Σκύ-

[1] σκελιφρὸς *MS. D. et cod. Mosq. et Iunta.* [2] προεξαγμένος *MS. D. et cod. Mosq.* προεξαλμένος *Ald.* [3] σκέπαρνον *vulgg.* [4] ἀπόσκηψις ἐν τῇ *MS. D.* [5] ἐν τῇ ς' *subscr.* ἡ *cod. Mosq.* [6] σκιμπτέσθω *MS. D.* σκιμπτέσθο *Ald.*

x. Repone σκελιφρὸς ex Hippocrate. Ita enim apud eum in L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 208. v. 11. legitur, πλὴν ἐν οἰδέει, ἀλλὰ λεπτὸς καὶ σκελιφρός ἐσι καὶ ἀσθενής. Idem de artic. p. 587. 41. καὶ τοῖσιν ἀσάρκοισιν, ἢ τοῖσι σκελιφροῖσι. Idem de vuln. cap. p. 453. 4. τὰς δὲ ἀνθρώπες ἐντόνες τε καὶ σκελιφρὲς ἀνάγκη εἶναι. Quin etiam ipsa series alphabetica σκε non σκο hic poscit. Ceterum hic quidem ξηρὸς et προσεξαλμένος habemus, et paulo post ξηραὶ προσεξαλμέναι: at infra aliam scripturam inuenies, videlicet ὑποξύρας, explicatum προσεξαλμένας. s t. Foesius quoque hanc lectionem amplectitur.

y. Vide L. de fract. p. 564. 45. Hesychius tradit σκέπαρνον esse ἐπιδέσμε ἰατρικὸν ὄνομα.

z. Videlicet aph. 28. s. 3. vbi est tamen σκῆψις et ἀπόσκηψις.

a. MS. σκιμπτέσθω. Inuenitur in alio et haec scriptura, σιπτέσθω, καταλυέσθω. Item additur in eodem Σκίμψαι, τύψαι, κατασχάσαι, διελεῖν.

Certe

Σκελιφρὸς) aridus, contractus.

Σκεπαρνηδὸν) effracte, nam σκέπαρνος ipsa ascia a fabrilibus nominata esse asciis videtur.

Σκήμψις) consideratio, conclusio, in sexto de morbis popularibus.

Σκιαυγεῖ) coecutit.

Σκιμπτέσθω) concludatur.

Σκίμφθη) duo significat apud ipsum, et diuisum fuit, et admotum fuit.

Σκηλήματι) arefactione, contractione.

Σκληρὰ) desiccata, et ab eo omnia eadem ratione.

Σκληρύνει) desiccat, et σκληρύνεται, desiccatur.

Σκορδινᾶσθαι) extendi, et maxime cum hiatu.

[7] καταικλίεσθω *MS. D.* [8] σκίμφη *MS. D. et cod. Mosq.* [9] διαιρέθη — ἐμπελάσει *Ald. sequitur in MS. D.* σκύμψαι, *quae glossa in editis legitur infra h. l. p. 564.* σκήμψαι *Corn.* [10] σκνηρύνει *MS. D. et Ald.* [11] σκορδινέηται *Chart.* [12] χάσματος *Ald.*

Certe illud καταικλιείσθω, quo exponitur σκιμπέσθω, mihi prorsus suspectum est. Quod autem ad sequens σκίμφθη attinet, non id quidem, sed σκιμφθῇ coniunctiuum apud Hippocratem reperio L. I. de morb. p. 135. 25. καὶ ἢν μὲν ἐς τὴν φλέβα σκιμφθῇ, ἢ ἐς τὸν ὦμόν τε καὶ τὸν νῶτον τείνῃ, παύεται ἡ ὀδύνη παραχρῆμα ὡς τὰ πολλά. Sed neutra significationum, quae hic positae sunt, huic loco conuenit. Videtur enim hoc σκίμπτομαι seu σκίμποματ, a quo est σκιμφθῇ, id est, a quo factum est σκίμπων, quo etiam vtitur Hippocrates. ST. Hesychius σκίμπτεσθαι ἐρείσασθαι explicat.

b. Σκίμψαι Hesychius exponit ἐμπαγῆναι, ἐμπελασθῆναι et σκιμφθῇ, ἐγγίσῃ, προσπελάσῃ. v. L. I. de morbis pag. 135. 25. Mauult Foes. σκιμφθῇ ἐμπελασθῇ, vel ἐμπελάσῃ. Alias verbi σκίμψαι significationes vide in obs. antec. Hesych. πλῆξαι.

c. Foesius coniicit σκλῆμα, quod est ossis exsiccatio, σκῆλαι enim exponitur Hesychio, ξηρᾶναι, et σκήληεν, σκελετεύσειεν, ξηράνειεν, καύσειεν.

d. Conf. epid. L. VI. aph. 1. s. 7. et aph. 15. s. 6. et L. V. aph. 71.

e. Reperio apud Hippocratem σκορδινέηται, et ab eo deductum σκορδίνημα, item σκορδινίασμοι. Vide supra quamdam annotationem in Erotianum de hoc verbo. ST.

[1] Σκύρος) πῶρος. Καὶ [f] [2] σκυρωθῶσι, πωρωθῶσι.
Σκύμψαι) τύψαι, [3] κατασχάσαι, διελεῖν.
[4] Σκύτα) [5] τὰ κατὰ τὴν σκυταλίδα τῶ αὐχένος.
[6] Σμηκτίδα γῆν) τὴν [7] κιμωλίαν.
[g] Σμωδίκα) μωλωπικῶ, τῶ πρὸς τὰς [8] σμώδικας, ὅπερ ἐστὶ [9] μώλωπας, ἁρμόζοντος.
[h] Σπαδὼν) σπάσμα, θηλυκὸν τὄνομα.
[i] Σπαργᾶ) ὀργᾶ.
[k] [10] Σπατίλη) τὸ ὑγρὸν διαχώρημα.
Σπέρμα) δηλοῖ καὶ τὸν καρπόν.
[l] Σπερχνὴ) ἐπείγουσα, συνεχής.
[m] Σπόγγοι) οἱ κατὰ τὴν φάρυγγα ἀδένες· ὡς ἐν [11] τῷ τετάρτῳ τῶν ἐπιδημιῶν.
Σποδίτῃ ἄρτῳ) [12] τῷ ἐγκρυφίᾳ καλουμένῳ.
[n] [13] Σποράδες) διάφοροι, οὐχ ὁμογενεῖς, [o] ἄλλαι ἄλλαις συμβαίνουσαι.
[p] [14] Σταδιεὺς) Διοσκορίδης φησὶ, σταδίοις ἀναμετρῶν τὸν περίπατον.
[q] Σταλαγμῶ) [15] κατασάξεως ἀπὸ τῆς κεφαλῆς.

Στέαρ

[1] σκίῤῥος *MS. D. et cod. Mosq.* [2] σκιῤῥωθῶσι *MS. D.* σκυῤῥωθῶσι *Ald.* [3] κατασχάσα *MS. D.* [4] σκύτει *MS. D.* [5] τὰ κατὰ τὸν αὐχένα *MS. D. et cod. Mosq.* [6] σμικτίδα *MS. D.* [7] κιμολίαν *vulgg.*

f. Supra p. 346. σκυῤῥωθῶσι, vbi lege meam annotationem. ST. V. L. I. περὶ γυν. p. 238. 46.

g. Scribe potius σμωδικῶ. ST. Σμωδικὸν eſt pharmacum ad vibices conueniens, et σμώδιξ vibex, plaga ὁ ἐκ πληγῆς ὕφαιμος μώλωψ. Heſychio σμώδιξ exponitur, μώλωψ, τὸ ἀπὸ πληγῆς οἴδημα, et ὕφαιμος μώλωψ, ὁ τῆς πληγῆς τύπος, et σμώδιγγες, μώλωπες, τραύματα.

h. In margine veteris codicis legitur, Σπάδων κατὰ γραμματικὸς ὁ εὔνεχος λέγεται, παρ' Ἱπποκράτει δὲ τὸ ἐν Φλεβίῳ σπάσμα, καὶ κατασπάσματα σπάδωνα καλοῦνται. ST. Vide L. I. de morb. p. 132. 33. p. 133. 10. p. 134. 43. 45. Heſychius quoque τὸ σπάσμα ἢ τὸν εὐνῆχον explicat, et Suidae ſimiliter eſt σπάθων ὁ ἐκτομίας.

i. Cf. epid. L. II. p. 318. 29. σπαργᾶν exponit Heſychius ὅτε οἱ μαθοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος.

k. Vide

Σκύρος) callus, et σκυρωθῶσι, occalluerit.

Σκύμψαι) verberare, ſecare, diuidere.

Σκύτα) quae in articulo ceruicis ſunt.

Σμηκτίδα γῆν) cretam terram albam, qua fullones vtuntur.

Σμωδικῶ) ad vibices ſanandas apti, ad σμώδικας, hoc eſt, liuores, qui ex percuſſione fiunt, proficientis.

Σπαδὼν) conuulſio, femininum nomen.

Σπαργᾷ) luxuriatur, turgeſcit.

Σπατίλη) humidum excrementum.

Σπέρμα) ſignificat etiam fructum.

Σπερχνὴ) feſtinans, aſſidua.

Σπόγγοι) in faucibus tonſillae, quarto de morbis popularibus.

Σποδίτη ἄρτω) pane ſubcineritio vocato.

Σποράδες) differentes, non eiuſdem generis aliae aliis * conuenientes.

Σταδιεὺς) Dioſcorides ait, ſtadiis menſurans ambulationes.

Σταλαγμῶ) deſtillationis a capite.

* συμβαίνεσαι, id eſt, euenientis.

[8] μώδικας *Ald.* [9] μώλωπι *MS. D. et cod. Moſq.* [10] σπλατίγλη *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [11] τῇ τετάρτῃ *MS. D. et cod Moſq.* [12] *ap. Ald def.* τῷ. [13] σποράδην *MS. D. et cod. Moſq.* [14] *Deſideratur haec gloſſa in MS. D.* [15] καταχάσεως *Ald.*

k. Vide de vict. rat. in morb. acut. p. 58. 46.

l. V. περὶ γυν. Φύσ. p. 223. 29. p. 225. 36. L. II. περὶ γυν. p. 276. 25. L. I. περὶ γυν. p. 248. 1. p. 224. 17. et alibi paſſim.

m. Locus exſtat pag. 328. 41. Dicuntur autem σπογγοὶ, quod humorem ſpongiarum more combibant.

n. Sunt morbi vagantes et palantes, qui non multos omnino, ſed vnumquemque ſparſim adoriuntur, et quorum alius alium occupat.

o. MS. ἄλλαι ἄλλοις, quam γραφὴν ſequor. ST.

p. Idem ſonat, quod σταδίας, aut σταδιοδρόμος, qui ſtadium decurrit, aut ſtadio certat.

q. Σταλαγμὸς etiam exponitur Heſychio, σταγὼν, ῥανίς. Dioſcor. L. II. c. 91. hunc condiendi modum fuſius deſcribit.

Στέαρ ἡδυντὸν) τὸ ἐν -ἀρώμασί [r] τισι καὶ ὕδατι ἑψηθέν.

[r] [2] Στεῖλαι) ἐπικαλύψαι, ἐπιχρίσαι.

[s] Στενυγρῶσαι) στενῶσαι. [3] Τινὲς δὲ [4] τὸ συναγαγεῖν τῶν ὑγρῶν τὰς διεξόδους καὶ ξηρᾶναι.

[t] Στηθοειδεῖ) μαχαιρίῳ [5] τῷ σμιλίῳ.

[u] Στητῶδες) στεατῶδες.

[x] [6] Στίον) ψηφὶς, λίθος. Στίαι γὰρ αἱ παρὰ τῇ θαλάσσῃ ψηφίδες. Καὶ σιῶδες ἐντεῦθεν, τὸ σκληρόν.

[y] Στίφραι) ξηραὶ, προσεσταλμέναι.

[z] Στοίβης καρπὸν) [7] τὸ ἱππόφεως σπέρμα.

[a] Στολιδωδέστερον) [8] ῥυσσότερον.

[b] Στομάργῳ) [9] ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν ὁ Διοσκυρίδης [10] ἔτως γράφει, καὶ δηλῶσθαι φησὶ τὸ λαλῆντος [11] μανικῶς. Οἱ δὲ ἄλλοι συμάργῳ γράφουσι, καὶ ὄνομα κύριον ἀκούουσι.

Στόμβον) βαρύηχον, [c] βαρύφθογγον.

[d] Στρεβλοὶ) ἃς καὶ σραβὰς ὀνομάζουσι.

Στρέφει) [e] σρόφον παρέχει. Στρέ-

[1] *τισὶ deeſt in MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [2] *Gloſſae* στεῖλαι, στενυγρ. *deſunt in cod. Moſq.* [3] *τινὲς δὴ vulgg.* [4] *τῷ vulgg.* [5] *σμηλίῳ MS. D. et cod. Moſq.* σμυλίῳ *Ald.*

r. Sic Suidas apud Hipp. στείλασθαι κρύψαι, στέλλεσθαι enim declinare, deuitare et abſtinere ſignificat, metaphora a nautis ſumta, qui ſcopulos declinant aut deuitant contractis velis. V. L. περὶ ἀρχ. ἰητρ. p. 6. 7.

s. V. epid. L. VI. aph. 1. f. 2.

t. Coniungi debent στηθοειδεῖ et μαχαιρίῳ. Nam στηθοειδὲς μαχαίριον exponit σμηλίον. Rectius autem στηθοειδεῖ legetur ſine contractione, vt eſt apud Hippocratem: ſed apud eum μαχαιρίδι habetur. ST. Locus eſt L. II. de morb. p. 150. 47.

u. Videtur contractum a στεατῶδες.

x. Vnde στιάζει, λίθοις βάλλει explicat Heſychius.

y. Locus eſt de aere, loc. et aqu. p. 453. 18. Heſychio στιφρὸς eſt, πυκνὸς καὶ εὐθαλής.

z. Supra p. 486. σύβον ſcribit. Sed legimus σοίβην in hoc Hippocratis loco περὶ γυν. Φύσ. Ἀπ' ἀμφορέως ἐλαυνῆσθαι τὸ ἐπίθεμα τὴν σοίβην ὑποκαίων. Imo σοιβὴν ibi non σοίβην ſcriptum eſt, in vulgg.

Στέαρ ἡδυντὸν) adeps in aromatibus quibuſdam, et aqua coctus.

Στεῖλαι) ſupertegere, inungere.

Στενυγρῶσαι) anguſtare. Quidam autem claudere humidorum exitus, et ſiccare.

Στηθοειδεῖ μαχαιρίῳ) ſcalpello medico latiore.

Στητῶδες) adipe obeſum.

Στίον) calculus, lapillus, στίαι enim ſunt iuxta mare calculi, et στιῶδες hinc durum.

Στίφραι) aridae, contractae.

Στοίβης καρπὸν) lappaginis ſemen.

Στολιδωδέστερον) rugoſius.

Στομάργῳ) in ſecundo de morbis popularibus Dioſcorides ſic ſcribit, et ſignificari ait, loquentis furioſe. Alii συμάργῳ ſcribunt, et nomen proprium intelligunt.

Στόμβον) grauiſonum, grauiter ſonans.

Στρεβλοί) quos et ſtrabones nominant.

Στρέφει) dolorem inteſtinorum praebet.

[6] σίον vulgg. [7] τὸ τῆ ἱππόφεως MS. D. et cod. Moſq. [8] ῥυσσώτερον MS. D. [9] ἐν τῇ δευτέρᾳ MS. D. et cod. Moſq. [10] ἕτω MS. D. [11] μονικῶς Ald.

vulgg. editt. ST. Locus eſt L. II. περὶ γυν. p. 284. 33. Quidam σίλβης et σίλβον legunt. Heſychio σοίβη eſt εἶδος χόρτου. Eſt autem herba exſtruendis torulis, hoc eſt, lectulis ex herba torta, aut ſtibadiis conficiendis, et centunculis tomenti loco ſuffarciendis idonea. Phleon quidam appellauere. Vide Plin. H. N. L. XXI. c. 15. Theoph. H. P. L. VI. c. 1.

a. Vide de artic. p. 639. 26. de rugis in fronte, ano et de plicis in veſtibus haec vox vſurpatur.

b. Locus exſtat p. 317. 13. vbi tamen in publicatis legitur exemplaribus ἢ συμαργέω οἰκέτης.

c. Pro βαρύφθογγον in MS. eſt βαρύφωνον. ST. Vide L. II. de morb. p. 147. 19. vbi pro σομφὸν legit Galenus στόμβον. Placet mirifice mihi coniectura Foeſii στόμφον ſcribentis, quod vocis grauitatem ſonat et amplitudinem.

d. V. L. II. epid. p. 318. 23.

e. Foeſius dat στρόφον παράσχει, hoc eſt, torquet, aut tormen inducit.

f [1] Στρέφεται) τὸ οἷον [2] ἐνοικεῖ, ἐν τῷ Περὶ [3] ἀέρων καὶ τόπων καὶ ὑδάτων.

g [4] Στρόγγυλον μήλην) τὴν σπαθομήλην.

Στρογγύλε) h τε [5] μυρτιδάνε. Αὐτὸς γὰρ ἔτως γράφει, καὶ τὸ Ἰνδικὸν, ὃ καλεῦσι [6] Πέρσαι πέπερι. Ἐν τέτῳ δὲ [7] ἐσί τι στρογγύλον, ὃ καλεῦσι [8] μυρτίδανον.

i [9] Στρυβλὴν) [10] στρεπτόν τι, ἐν τῷ Περὶ αἱμορροΐδων καὶ συρίγγων. Στρυ-

[1] στρέφηται *Ald.* [2] ἐν οἴκῳ *MS. D.* [3] ὅρων *MS. D.* [4] στρογγύλη μήτη *MS. D.* στρ. μύλη *cod. Mosq.* μήλον σπαθομήλον *Ald.* [5] μυρτιδανὲ *Ald.*

f. Vide loc. de aer. loc. et aqu. p. 451. 37. quem egregie Heringa hunc in modum refinxit: Ὅτι τὸ παχύτατον καὶ χολωδέστατον αὐτέε μένει καὶ συστρέφεται. Legendum omnino θολωδέστατον, quod etiam MS. a Seruino adhibitus, praeferebat, quin et Lindanus in textum suum recepit, vt alias multas lectiones partim bonas, partim malas. Dein vel cum Foesio et Galeno legendum στρέφεται, vel dicendum variam hic in exemplaribus etiam antiquis lectionem fuisse. Immo fateor placere hanc lectionem prae illa Galeni: quippe στρέφεται ab ipso exponitur per ἐνοικεῖ, quod a μένει vix differt. Συστρέφεσθαι vero plus notat, conglomerari scil. et in vnum colligi; quod aptum ad generationem calculi exprimendam. Verterem itaque: *quum quod crassissimum ac maxime turbidum est, ibi maneat et colligatur.* Firmat hanc lectionem, quod paulo ante dixerat: τὸ δὲ παχύτατον καὶ θολωδέστατον ξυστρέφεται καὶ συμπήγνυται: nisi tamen et ibi στρέφεται legerit Galenus. Interim semel hic notare liceat orthographiam, qua in Hippocrate edendo vsi sunt; quae vbique inconstans plane est. Ita hic paucis lineis interiectis vides ξυστρέφεται et συστρέφεται, l. 27. legitur συγκαίει, p. 294. 12. συμπήξει, sed l. 18. ξυμπήξει, p. 287. 42. ξυνίσταται l. vero 46. συνίσταται. Et tamen vix dubium est, quin ipse Hippocrates vbique eamdem dederit scripturam; vnde auctor sum, vt in sequentibus, si quae futurae sunt, Senis nostri editionibus, vera eius manus reuocetur, omnia ea per ξ scribendo: ita antiqui omnes, Herodotus, Thucydides, Sophocles, etc. ac mutanda omnia, quae per σ reperiuntur, nisi quod poetae saepe metri causa σ adhibent. Vide etiam Suidam in ξὺν, et ξυμπάθεια. Millies hoc in nostro

Στρέφεται) tamquam inhabitat, in libro de aeribus, et locis, et aquis.

Στρόγγυλον μήλην) ſpathomelen, ſpecilli genus.

Στρογγύλῳ) piperis, ipſe enim ſic ſcribit, et Indicum, quod vocant Perſae piper, in hoc autem eſt quoddam rotundum, quod vocant Myrtidanum, id eſt, piper.

Στροβίλην) vertibilem, in libro de haemorrhoidibus et fiſtulis.

[6] Πέρσαι *non agnoſcit MS. D.* [7] ἔνι *MS. D. et cod. Moſq.* δὲ ἐν στρογγύλῳ *Ald.* [8] μηρτίδανον *Ald.* [9] στροβίλην *Iunta.* [10] στρεπτίριον τι *MS. D.* στρεπτάριόν τι *cod. Moſq.*

noſtro erratum. Nec in aliis melius ipſi conſultum: aliquando edi videas σμικρὸς, aliquando μικρὸς, vt p. 282. 42. ἕως μικρὰ ἦ. Sed ibi manifeſtum eſt τὸ σ a praecedenti voce abſorptum eſſe, et reſtituendum tam hic, quam vbique σμικρὰ, ne Ioniſmum noſtri in Soloeciſmum mutemus. Ita eodem hoc libro quum paſſim bene edatur πόλιες et πόλιας, tamen p. 281. 39. et p. 282. 45. male habetur πόλεων: atque eadem pagina, l. 54. πόλει, quum procul dubio πολίων et πόλι reliquerit Hippocrates. Nec non illud ab Ioniſmo recedit, quod p. 643. 51. edatur ἀφηλικεσέραι, et p. 1235. F. ἀφηλικεσέρῃ, quum Iones eas adſpirationes in medio haud ament: hinc reſcribendum ἀπηλικεσέραι, vt Herodotus dicere amat, et ſic p. 288. 11. et alibi legendum ἀπικνέονται, non ἀφικνέονται. Verum vt iam indicaui ſingulis paginis plura huius generis menda reſtant, quae omnia notare taedioſum eſſet, nec adeo magnae vtilitatis: in editiones autem poſthac non recipienda talia: et iam diu eſt, quod peccarint hic librarii: vt inde liquet, quod Galenus in Exegeſi ſub litera Σ recenſeat: Συλλοχίας· Σύναγμα· Συναρθμᾶται, et multa alia, quae omnia per Ξ exaranda eſſe iam monui. Nec dubito, quin plurima horum e MSS. reſtitui poſſint: namque in LL. de fractis et articulis codex Mediceus ſaepe Ioniſmum Hippocratis, ab aliis ſuſque deque habitum, ſeruauit. Hucuſque HER. Foeſio etiam συστρέφεται arridet et θολωδέστατον.

g. Specillum latum vocatur a Celſo L. VI. c. 6.

h. Vide ſupra in dictione Indicum, et in dictione Myrtidanum. I. Vide L. II. περὶ γυν. p. 288. 29.

i. Foeſius mauult στροβίλην, nam

[k] Στρυμάργε) [1] οἶδε καὶ ταύτην τὴν [2] γραφὴν ὁ Διοσκορίδης, ἐ μόνον [3] τὴν σομάργε. [4] Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐχ ὡς κύριον ὄνομα [5] ἐξηγεῖται, ἀλλὰ καὶ [6] μανικῶς ἐπτοημένον περὶ τὰ ἀφροδίσια δηλοῦσθαί [7] φησιν. [8] Εἰρῆσθαι γὰρ παρὰ τῷ Ἱπποκράτει καὶ ἄλλα πολλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον [9] ἐπίθετα, καθάπερ [10] μυοχάνη, [11] σαράπας, [12] γρυπαλώπηξ. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ἐρασιστράτῳ φησὶν ὁ [13] ῥινοκολοῦρος.

[l] Στυπτηρίη χαλκίτις) ἣν ἁπλῶς ἔτως ὀνομάζομεν χαλκίτιν.

Συγκομιστοὶ [m] [14] ἄρτοι) ξυπαροὶ, διὰ τὸ πάντα ἅμα τὰ ἄλευρα συγκομίζεσθαι, καὶ [15] μὴ διακρίνεσθαι.

[n] Σύκα) [16] ἐπαναστάσεις σαρκώδεις ἐν τοῖς τῶν βλεφάρων τόποις γινόμεναι.

[17] Σύκιον) τὸ τῶν ἰσχάδων ἀφέψημα.

[18] Συκῆς) [19] ἐν πρώτῳ τῶν γυναικείων, καὶ πυρίαν συκῆς

[1] οἶδα *MS. D. et cod. Mosq.* [2] *Post* γραφὴν *MS. D. et cod. Mosq. punctum ponunt, et post* ὁ Διοσκορίδης *addunt* φησὶν. [3] τὴν σομ. *MS. D. non habet.* τὲ *cod. Mosq.* σομαργὴν *Ald.* [4] ἀλλὰ καὶ *MS. D.* ἀλλὰ τὸν *cod. Mosq.* [5] ἐξηγεῖται *deficit pariter in MS. D.* [6] μανικὸν *cod. Mosq.* μονικῶν *vulgg.* [7] φησὶ *MS. D.* [8] εἰρεῖσθαι *Ald.* [9] ἐπιθετὸν *MS. D.*

nam σροβίλη aut σρόβιλος dicitur linamentum in turbinis formam intortum, quod et σρομβίλη etiam dici potest. Hinc a σροβίλων forma nuces pineae σρόβιλοι vocantur, quas antiquitus Attici κύνας dicebant, vt scribit Galen. L. II. τῶν κατὰ τόπ. p. 256. 54. quod coni figuram imitentur, etiam a Dioſc. L. I. c. 87. nucis pineae nuclei σρόβιλοι vocantur.

k. Vide L. II. epid. p. 312. 44. vbi ἢ συμαργέω, et σρύμαργε Dioſcoridem legiſſe Foeſio eſt veriſimile ex eodem libro p. 317. 13. etſi vtrobique publicata exemplaria συμαργέω legunt.

l. Vide L. de vlceribus p. 515. 15. et p. 516. 5.

m. Additum eſt ex veteri codice ἄρτοι, quod in vulgatis deeſt Hippocratis editionibus. Hipp. περὶ διαίτης ὀξέων νοσημάτων, p. 62. 32. Καὶ οἱ ἄγαν καθαροί τε καὶ συγκομισοὶ παρὰ τὸ ἔθος βρωθέντες διαφέροντα ἀλλήλων ποιέουσι.

Στρυμάργε) agnoſcit et hanc ſcripturam Dioſcorides non ſolum τομάργε. Atque hoc nomen vt proprium nomen exponit, ſed furioſe affectum circa rem veneream ſignificari ait, dicta enim eſſe apud Hippocratem et alia eodem modo epitheta, vt myochane, ſarapos, ῥυπαλώπηξ, vel grypalopex, ſed et apud Eraſiſtratum ait rhinocoluros, hoc eſt, qui mutilatis naribus eſt.

Στυπτηρίη χαλκίτις) quam ſimpliciter vocamus chalcitem, vulgo vitriolum vocatur.

Συγκομιστοὶ ἄρτοι) ſordidi panes, quod omnes ſimul farinae colliguntur, et non ſecernuntur.

Σύκα) tumores carnoſi in partibus palpebrarum facti.

Σύκινον) ficorum aridarum decoctum.

Συκῆς) in primo de morbis mulierum, et fomentum συκῆς

[10] μιοχάνης *MS. D.* μυοχάνης *cod. Moſq. et Ald. forte* μυοχάνη *Corn.* [11] ἀγράπες *L. S. D. et cod. Moſq.* ἁράπες *Ald.* [12] ῥυπαλώπηξ *MS. D.* τρυπαλώπηξ *cod. Moſq.* [13] ῥινοκλᾶρος *MS. D.* [14] ἄρτοι *ignorat MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [15] μὴ *deeſt in MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [16] ἐπαναξάσις σαρκώδης ἐντὸς τῶν βλεφάρων *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [17] σικύον *MS. D. et cod. Moſq.* [18] συγκῆς *Ald.* [19] ἐν τῷ πρ. *MS. D. et cod. Moſq.* γυναικῶν *Ald.*

ἐάσι. Proxime autem praeceſſerant haec, ἡ αὐτός γε ὁ ἄρτος θερμὸς βρωθεὶς οἵην δίψην παρέχει, καὶ ἐξαπινάιην πληθώρην, διὰ τὸ ξηραντικόν τε καὶ βραδύπορον. ST. Huic pani opponitur ἄρτος καθαρός. Diphilo apud Athenaeum ἄρτοι συγκομισοὶ dicuntur, οἱ ἐξ ἀσήτων ἀλεύρων γενόμενοι, qui ex farina non excuſſa ſeu cribrata conficiuntur, et multum alimentum exhibent.

n. L. III. epid. in ſt. peſt. p. 426. 25. V. Paul. L. III. c. 3. Heſychius exponit σῦκα τὸ ἐπὶ τοῖς βλέφαροις νόσημα, ὅ τινες σύκωσιν. Et Pollux, τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἕλκη. Et Ariſtophanis Scholiaſt. p. 176. ſcribit, σῦκον εἶδος παθήματος ἀεὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ ἐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει τῶ σώματος φυόμενον, ὅ φασιν ἰδιοτικῶς συκάμινον. Quibus addit σῦκον ἕλκος ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς γινομένον, et σῦκα τὰ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν συκώματα λεγόμενα.

συκῆς ἀπὸ ῥίζης. Ἐν ἴσῳ τῷ [o] συκύας, τετέσι, συκαμίνε. Ὅπερ ἑτέρωθι ὥσπερ ἐξηγέμενός φησι, [2] μορέε ῥίζης.

[p] Συλλοχίας) ἀθρόισματα. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν [3] εἰς τὰς λόχας συνειλεγμένων.

Σύναγμα) ἤτοι ἐπίπαγός τις, ἢ ἐναιώρημα, ἢ ὑπόστασις, ἢ πῶρος. [q] Καὶ ἄμεινον [4] ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν ἐπιδημιῶν λέγει.

[r] [5] Συναρθμᾶται) συναρμόζεται.

Σύνθεσις) δηλᾶται ποτὲ καὶ [6] ἡ οἷον πυκνότης [s] καὶ σφίγξις.

[7] Συνδεαίνεται) συνδιπλᾶται.

[s] [8] Συνεκχυμᾶν) συμμιγνύειν καὶ κατακεραννύναι τοῖς ὑγιεινοῖς χυμοῖς.

Συνέρξει) τῇ οἷον [t] [9] συγκλήσει.

Συνηρεφὲς) ἐπικεκαλυμμένον, συνεσκιασμένον.

[u] Συνηρεῴμενα) [10] συνηρμοσμένα, ὡς [11] καὶν τῷ Μοχλικῷ. [12]

Συνη-

[o] *σικύας MS. D. συκύας Ald.* [2] *μορίε MS. D. et cod. Mosq.* [3] *τὰς def. in cod. Mosq. λόγας συνελεγμένων MS. D. et cod. Mosq. ἐπὶ λόχων Corn. εἰς λόχων Ald.* [4] *καὶ ἐν MS. D. et cod. Mosq.* [5] *συναριθμᾶται MS. D. συναιθμᾶται Ald.* [6] *καὶ οἷον MS. D.*

o. Συκύας et *πυρίαν* vitiose legitur apud Galenum. Vide locum *περὶ γυν.* L. I. p. 263. 9. vbi interpretes omnes fomentum ex fici radice accipiunt, quos egregie refutat Foesius p. 593.

p. Vide L. *περὶ ὀκταμήνε*, p. 47. 34. Quo in loco agitur de excrementis et viis in pueris secundum naturam apertis, per quae ea expurgantur. Innuere autem videtur per eas vias pueris statim in lucem editis ea excrementa repurgari, quae sensim et in modum militum in cohortem coactorum, in vtero collecta fuerunt. Ex vitiosa lectione exemplarium *συλλοχείας* interpretes partus et puerperii purgamenta acceperunt, non expressa eleganti translatione, et Galeni explicatione neglecta.

q. Foesius *καὶ ἔτως ἄμεινον* legit. Locus est s. 3. aph. 11. conf. epid. 7. p. 363. 28.

r. In

συκῆς a radice, aeque atque συκύας, hoc eſt, mori, quod alibi tamquam exponens ait mori radicis.

Συλλοχίας) congregationes, tranſlatio a congregatis in exercitibus.

Σύναγμα) vel humor quidam concretus, vel internus tumor, vel hypoſtaſis, vel callus, et melius in ſexto de morbis popularibus dicit.

Συναρθρῶται) coaptatur.

Σύνθεσις) ſignificatur aliquando, et tamquam denſitas, et adſtrictio.

Συνδεαίνεται) conduplicatur.

Συνεκχυμῶν) commiſcere, et contemperare ſanis ſuccis.

Συνέρξει) velut concluſione.

Συνηρεφές) obtectum, adumbratum.

Συνηρεφόμενα) coaptata, vt in libro de curandis luxatis.

Συνη-

[7] *συνδιαινέται Varin.* [8] *συνεκλυμῶν Ald.* [9] *συγκλείσει MS. D.* [10] *συνηρμωσμένα Ald.* [11] *καὶ ἐν τῷ MS. D. et cod. Moſq.* [12] *Additur εὑρήσεις in MS. D. et cod. Moſq.*

r. In veteri codice *συναρθρῶται*, at in vulgaribus editionibus *συναριθμῶται*. Ego ex Erotiano repoſui *συναρθμῶται*, apud quem itidem *ἀριθμὸς* pro *ἀρθμὸς* habetur in veteri exemplari, quum tamen illud *συναρθμῶται* praeceſſerit. ST. Ex hac differentia Foeſio fit veriſimile, veteres alicubi apud Hippocratem *συναρθμῶται* pro *συναρθρῶται* legiſſe.

rr. Foeſius *ἡ* addit *καὶ ἡ σφίγξις*. V. epid. L. VI. aph. 1. f. 3.

s. Vide epid. L. VI. f. 2.

t. Repono *συγκλείσει*. Nam *συνείργω*, pro quo dicitur *συνέργω* et *συνεέργω*, eſt *συγκλείω*. ST. Varino eſt *συνέργειν*, *συλλέγειν*, *συνδεσμῶν*.

u. Quaedam exemplaria *συνηρερωμένα*, quaedam *συνηρερύμενα*, at Foeſius *συνηρηρομένα* legendum eſſe exiſtimat, aut *ἀρήρω* aut *ἀρῶ* per reduplicationem Atticam. Locus autem legitur l. c. p. 505. 25.

x Συνηνωμένα) [1] τὰ συνόντα.

y Συρμαία) ἡ [2] μετρίως γινομένη τῶν περὶ τὴν γαστέρα κάθαρσις.

Σύσαθμον) ἰσόσαθμον.

z Συσροφὰς) φύματα. [3] Σκληρίας.

a [4] Σφαδάζει) δυσφορεῖ.

b [5] Σφάκελος) φθορὰ πᾶσα, καθ' ὃν ἂν γίγνηται τρόπον. Οἶδα δὲ, ὅτι καὶ περὶ τούτου διὰ πλειόνων ἡμῖν ἀποδέδεικται.

c Σφάκερος) ἐν [6] τοῖς [7] προσκειμένοις τοῖς περὶ τῶν [8] ἐν τῇ κεφαλῇ τρωμάτων· [9] Κεφαλαλγία δὲ καὶ σφάκερος ἦν ἥ, [10] κρόμμυα πολέμιον. Ἐν δὲ τοῖς πλείστοις ἀντικρυς σφάκελος [d 11] γράφεται.

Σφενδόνην) ἐν [12] μὲν τῷ [e] Περὶ ἄρθρων, τὸ ἀπὸ τῆς τοῦ λίθου βαλλόσης σφενδόνης [13] ὠνομασμένον εἰς ἀνάληψιν κώλου [14] χρήσιμον. Ἐν δὲ τῷ Περὶ ἀφόρων τὸν καλούμενον φύλακα. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον περίσφυρον, ὅσα τε τούτῳ παραπλήσια.

f [15] Σπυράδες) τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα.

Σχάσαι) τρία σημαίνει, ἀμύξαι, ἐκκρῖναι, χαλάσαι.

Σχε-

[1] συννόμα vulgg. σιώνομα Ald. τὰ ignorat MS. D. et cod. Mosq. [2] μετρία MS. D. et cod. Mosq. γίνομ. def. ap. Ald. [3] σαληρίας MS. D. [4] σφαδιάζει vulgg. [5] σφακέλλος MS. D. 32. 2. 8. Corn. [6] τοῖς def. in Ald. [7] προκειμένοις MS. D. et cod. Mosq.

x. Hesychius explicat *σύνδρομα*, *ὁμόφρονα*. Multa exempl. legunt *σύννομα*, id est, simul conuersantia, iisdem pascuis vtentia. Varinus vitiose *συνηνωμία*.

y. Vide Foes. p. 601. qui plures huius vocis significationes profert.

z. V. Hippocr. de art. p. 612. 53. vbi humorum collectiones, concretiones, et tumores *συσροφαὶ* vocantur, cf. et p. 613. 11. L. *περὶ ὑγρῶν χρήσιος*, p. 114. 7. L. de rat. vict. in morb. p. 93. 2.

a. V. L. I. *περὶ γυν.* pag. 244. 1.

b. Confer Foes. p. 603. qui fusius hac de voce differit.

c. Non-

Συνηνωμένα) coniuncta, vel coeuntia.

Συρμαΐα) moderata eorum, quae in ventre ſunt, purgatio.

Σύσαθμον) par pondere.

Συσροφάς) tubera, durities.

Σφαδάζει) aegre fert.

Σφάκελος) corruptio omnis quocumque fiat modo: ſcis autem et de hoc a nobis pluribus demonſtratum eſſe.

Σφάκερος) in adiunctis libro de vulneribus capitis, dolens caput autem, et ſideratus ſi fuerit, cepae contrarium, in plurimis autem manifeſte σφαλερὸς ſcribitur.

Σφενδόνην) in libro de articulis a funda lapides iaciente appellatum, ad reſtitutionem membri vtile, in libro autem de ſterilibus vocatum cuſtodem, ſignificat autem, et muliebre pedum tegumentum, et quaecumque huic ſimilia.

Σπυράδες) caprarum et ouium excrementa.

Σχάσαι) tria ſignificat, lahiare, excernere, relaxare.

Σχε-

[8] ἐν περ. *MS. D. et cod. Moſq.* περὶ τῶν ἐγκεφάλων *Ald.*
[9] κεφαλαλγὴς *MS. D. et cod. Moſq.* κεφαλαλγὲς *Ald.*
[10] κρομύα *Ald.* [11] γέγραπται *MS. D. et cod. Moſq.*
[12] μὲν τῶν *MS. D.* τῶν περὶ τῶν *MS. D. et cod. Moſq.*
[13] ὠνομασμένης *MS. D. et cod. Moſq.* ὠνομασμένην *Ald.*
[14] χρησιμὸς *MS. D. et cod. Moſq.* [15] σφύραδες *vulgg.*

c. Nonnulli σφάλερος, alii σφακέλος, quam poſteriorem lectionem Foeſius praefert.

d. Pro γράφεται legitur et γέγραπται, ſed tam leuia ſoleo praetermittere. ST.

e. In vno veteri codice legitur περὶ παρθενίων pro περὶ ἄρθρων. Verum reperio quidem ἐν τῷ περὶ ἀρθρῶν, p. 598. 34. ſed non in iis, quae ex illo libro περὶ παρθενίων ſuperſunt. Reperitur etiam et ἐν τῷ περὶ γυναικείων L. II. p. 277. 21. item ἐν τῷ περὶ ὀς. φύσ. p. 62. 36. item ἐν τῷ περὶ γυν. φύσ. praeterea ἐν τῷ περὶ ἀφόρων p. 299. 42. ST. Talia vincula antiquitus erant lanea, non linea. v. Hom. Il. ζ. v. 599. et v. 716.

f. Quidam σπυράδες vitioſe. Σφυράδας mauult Foeſius ex L. II. περὶ γυν. p. 278. 5. Heſychio σφυράδες exponuntur quoque τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων.

g [1] Σχεδιάδα) τὴν ἀγχεσαν. [2] Λέγεται γὰρ καὶ ἔτως.

Σχέσει) [h] τῇ συνοχῇ ἐν [3] περισχέσει καὶ [i] σχέσει, καὶ ἐπιδέσει, καὶ [4] πιέζει. [j] Ὅταν δὲ εἴπῃ, Διαφέρει μέντοί τι καὶ σχέσει σώματος, [5] τὴν οἷον ἕξιν δηλοῖ.

[6] Σχινδυλήσει) [k] [7] σχήματι καλάμῃ· [8] ἔτως δὲ δοκεῖ καὶ ὁ [9] σκινδαλμὸς εἰρῆσθαι παρὰ τὸ ἐσχίσθαι.

[l] Σχῖνον) ἃ μόνον τὸ θαμνῶδες φυτὸν, ἀλλὰ καὶ εἶδός τι [10] σκίλλης, εἰ μὴ ἄρα καὶ πάσης [11] σκίλλης τὸν βολβόν.

[m] Σχοῖνον) [12] ἡδύοσμον, τὴν ἀρωματικὴν [13] σχοῖνον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

[a] Τάμισον) πιτύαν.

[b] Τέγγειν) διαβρέχειν.

[c] Τελεῖν) ἀναλίσκειν, [14] ὡς ἐν τῷ Περὶ παθῶν [d] λέγει.

[e] Τέλσον) τέλος καὶ ἔσχατον.

[f] Τέρμινθοι) οἱ [15] τῷ τῷ τερμίνθῳ καρπῷ παραπλήσιοι κατὰ τὸ δέρμα συνισάμενοι παρὰ φύσιν ὄγκοι. Τέρ-

[1] *σχελίδα MS. D. σχεδιάδα Hipp. 110. 50. et 52. Corn.* [2] *λέγει γὰρ ἔτως MS. D. et cod. Mosq. λέγει γ. κ. ἔτος Ald.* [3] *περισχέσει addit σώματος MS. D.* [4] *πίξει MS. D.* [5] *τῇ οἷον συνοχῇ MS. D. cod. Mosq. Ald. et Chart. et post ἐν περισχώσει καὶ σχώσει Ald.*

g. Vide L. I. *περὶ γυν.* p. 255. 40. 42. Varinus legit *σχελίδα* literis paululum immutatis, nam Δ et Λ facile inter se confunduntur, et α forte excidit.

h. MS. *τῇ οἷον συνοχῇ.* ST.

i. Locus exstat L. *κατ' ἰητρ.* p. 677. 53. vbi pro *σχέσει* est vitiose *περισχέσει*. Est autem *σχέσις* praeparatio, habitus accommodatus curationi suscipiendae aegri, aut partis affectae habitus, dispositio et collocatio, quum ad chirurgiam pars affecta accommodatur ac praeparatur.

k. Foesius *σχίσματι* mavult, et quidem rectius. Notat vero fissionem, quae affulose fit.

l. Hesychio quoque *σχῖνος* est *εἶδος φυτῦ καὶ ἡ σκίλλα.* v. et Aristoph. in Pluto, v. 720. Locus est in Hipp. L. II. *περὶ γυν.* p. 287. 5.

m. Vide

Σχεδιάδα) anchuſam, herbae genus, dicitur enim et ſic.

Σχέσει) compreſſione in continendo, et detentione, et alligatione, et preſſione, quum autem dixerit, differt quidem aliquid, et habitu corporis, tamquam habitum ſignificat.

Σχινδυλήσει) figura calami, ſic enim videtur calamus dictus eſſe παρὰ τὸ ἐσχίσθαι, id eſt, ab eo, quod ſcinditur.

Σχῖνον) non ſolum fruticoſam ſtirpem, ſed etiam ſpeciem quamdam ſcillae, vel potius omnem ſcillae bulbum.

Σχοῖνον ἡδύοσμον) iuncum odoratum.

PRINCIPIVM T.

Τάμισον) coagulum.

Τέγγειν) humectare.

Τελεῖν) conſumere, vt in libro de affectionibus dicit.

Τέλσον) finem et vltimum.

Τέρμινθοι) terminthi arboris fructui ſimiles in cute praeter naturam conſiſtentes tumores. Τέρ-

[6] *σχινδυλήσει MS. D.* [7] *σχίσματα MS. D. et cod. Moſq. σχίσματι Corn. σχήματα Ald.* [8] *ἕτω MS. D.* [9] *σκινδάλαμος Ald.* [10] *σκύλλης MS. D.* [11] *σκίλης MS. D.* [12] *ἡδύοσμος Ald.* [13] *σχῖνον (in duplo) MS. D.* [14] *ὡς def. in cod. Moſq.* [15] *τῷ τῆς MS. D. et cod. Moſq. τῆς τερμινθύνης Ald.*

m. Vide L. II. *περὶ γυν.* p. 289. 18. Celſus L. III. c. 21. iuncum rotundum, Plin. L. XXI. c. 18. iuncum odoratum, et Dioſcor. L. I. c. 16. *σχοῖνον* ſimpliciter vocat.

a. Locus eſt L. II. *περὶ γυν.* p. 285. 22. vbi vitioſe *τὸ μισὸν* legitur.

b. Conf. L. de vlceribus p. 512. 30. Eadem ſignificatio obtinet quoque in illo Alcaei verſu, adducto ab Athenaeo, L. IX. c. 8. p. 430. *Τέγγε πλεύμονας οἴνῳ. Τὸ γὰρ ἄφρον περιτέλλεται.*

c. Ex L. *περὶ παθῶν*, p. 184. 20. p. 186. 46. p. 187. 3. 25. p. 189. 19.

d. Pro *λέγει* MS. habet *δοκεῖ λέγειν.* ST.

e. Heſychius *τέλσον* explicat *πέρας καὶ ὅμοια.*

f. Loca ſunt L. II. epid. p. 312. 49. *περὶ χυμῶν*, p. 117. 28. epid. L. VI. ſ. 3. aph. 28. Vide Paul. L. IV. c. 24. Plura habet Foeſ. p. 616.

[g] Τέρθρον) κυρίως μὲν ὅτως ὀνομάζεται τὸ ἄκρον τῆς [1] κεραίας, καὶ τέρθριοι [2] οἱ κάλοι ἐντεῦθεν, ἐπὶ τὰ ἄκρα τῶ [3] ἱστίω παρήκοντες. Ὁ δ' Ἱπποκράτης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν [4] γυναικείων, Ἐπὴν ἐνθάδε, φησὶ, τὸ τέρθρον ἢ τῦ πάθεος. [5] Ἐν ἴσῳ τῷ, τὸ ἄκρον καὶ [6] ἀνώτατον, καὶ [7] ἐπιμελείας μάλιστα δεόμενον.

[8] Τετάρσωνται) πεπλάτυνται. Τάρσος γὰρ πᾶν τὸ πεπλατυσμένον.

Τετράγωνα βέλη) τὰ [9] τέσσαρας ἔχοντα γλωχῖνας.

[h 10] Τετραγώνω) τινὲς μὲν ταῖς εὑρισκομέναις [11] κατὰ τὸ σίμμι πλαξί· τινὲς δὲ αὐτὸ τὸ σίμμι.

[i 12] Τετρεμαίνει) τρέμει.

Τέτρομος) [13] τρόμος ῥιγώδης.

Τέως) [k 14] τὸ ἕως, καὶ τὸ τηνικαῦτα, [15] καὶ τὸ πρότερον.

[l 16] Τηλέφιον) εἶδος βοτάνης, ὅπερ καὶ [17] ἀείζωον [18] ἄγριον, καὶ ἀνδράχνην ἀγρίαν ὀνομάζουσι, Ῥωμαῖοι δὲ [19] illecebram.

Τὴν ἐν τῷ ἀλεύρῳ βοτάνην [m 20] ῥοφέοντα) τὴν λινόζωσιν ἔοικε λέγειν· ἐπειδὴ καὶ ἄλλαχῦ ἔφη, Ῥοφήσαντα δὲ [21] λινόζωσιν.

[n 22] Τομεῖον) τομεὺς καλεῖται σιδηρῦν ἐργαλεῖον δίχη-

[1] [κεραίας *MS. D.* [2] οἱ κάλλοι οἱ ἐντ. *MS. D.* [3] ἱσίῳ *MS. D.* [4] γυναικῶν *Ald.* [5] ἰσῷ τῶν *MS. D. et cod. Mosq.* [6] ἀνώτατω *MS. D.* [7] ἐπιμελίας *Ald.* [8] συντετάρσωνται *MS. D.* τετάρσονται *Ald.* [9] τέσσαρα *vulgg.* [10] τετραμμύνω *MS. D.* [11] κατὰ τὸ σιμὰ *Ald.* [12] τετρεμμαίνει *cod. Mosq.* τετραμμέναι *huc pertinere videtur Corn.* τετραμμένω *B.*

g. Cf. L. II. de mulier. p. 269. 28.

h. Meminit huius Hipp. L. I. *περὶ τῶν ἐντὸς παθ.* p. 209. 14. p. 211. 2.

i. Locus exstat L. II. *περὶ γυν.* p. 282. 12. et p. 276. 20. in quibus locis *τετρεμαίνει* legit Galenus.

k. Legitur etiam *τότε* pro *τὸ ἕως.* ST. Plurima loca collegit Foesius, p. 617. quas Hesychius complectitur, et addit *μεχρὶ, ἢ πρὸς τὸ παρὸν,*

ἢ

Τέρθρον) proprie quidem ſic nominatur ſummitas antennae, et τέρθριοι ipſi rudentes inde in ſummum velum peruenientes. Hippocrates autem in ſecundo de morbis mulierum, quum hic inquit, τέρθρον fuerit morbi, aeque ac ſi diceret, ſummum, et ſupremum, et curationis maxime egens.

Τετάρσωνται) dilata fuerunt, τάρσος enim omne dilatatum eſt.

Τετράγωνα βέλεα) ſagittae quatuor habentes cuſpides.

Τετραγώνῳ) quidam exponunt, inuentis in ſtibio cruſtis. Quidam autem ipſum ſtibium.

Τετραμένει) tremit.

Τέτρομος) tremor cum frigore.

Τέως) donec, et tunc, et prius.

Τηλέφιον) genus herbae, quod ſemperuiuum agreſte, et portulacam agreſtem vocant, Romani autem illecebram.

Τὴν ἐν τῷ ἀλεύρῳ βοτάνην ἐοφέονται) in farina herbam ſorbent, mercurialem herbam viſus eſt dicere, quoniam et alibi ait, ſorbiturum autem mercurialem.

Τομεῖον) inciſor, ſic vocatur ferreum inſtrumentum

[13] τρώμος μιγώδεως *MS. D.* [14] τότε ἕως *MS. D. et cod. Moſq.* [15] καὶ πρότερον *MS. D.* [16] τελέφων *cod. Moſq.* [17] ἀεῖζον *Ald.* [18] ἀγρίαν ἀνδράχνην *MS. D. et cod. Moſq.* [19] *Illecebram* ἡλεπέβραν *MS. D et cod. Moſq. qui delet illec.* ἡλεκέβραν *Ald.* [20] ῥόφεον. *MS. D. et cod. Moſq.* [21] λινοζώσην *Ald.* [22] τόμοι *MS. D.* τόμει *cod. Moſq.* τομεῖον καὶ τομεὺς *Corn.*

ἢ ὅμως, ἢ τότε, ἢ ἐν τοιούτῳ.

l. Heſ. ἀείζωον ἄγριον explicat. Loca ſunt, L. II. περὶ γυν. p. 287. 21. et L. περὶ γυν. φύσ. p. 220. 48.

m. Ex loco L. VII. epid. p. 352. 38. ῥοφέοντι, et p. 353. 25. ῥοφήσαντι emendat Foeſius, p. 617. quem conſule.

n. Fortaſſe legendum eſt τομεῖον καὶ τομεὺς καλ. κ. τ. λ. ST. Suſpecta videtur lectio Foeſio, quum τόμα apud Varinum legatur. Heſychio eſt τμήτης, ἤγουν ὁ τέμνων, ſector, inciſor, hoc eſt, ſcalprum aut culter inciſorius, et ſectionis inſtrumentum, aut quo ipſa ſectio adminiſtratur.

[1] δίχηλον, ὦ οἱ χαλκεῖς πρὸς [2] ἄλλα τέ τινα καὶ πρὸς τὸ ἀναβάλλειν καὶ μοχλεῦσαι ἥλους χρῶνται.

[o] [3] Τοξεύματα) βέλη.

[p] Τορνεύματα) ξύσματα.

[q] [4] Τρόφης) εὔτροφος, [5] παχύς.

[r] Τροφιῶδες) [6] ἔχον ἐμφερόμενά τινα πεπηγότα παρὰ τὸ [7] τρέφεσθαι, ὅ ἐστι πήγνυσθαι.

[t] Τροχοὶ) δρόμοι.

[u] [8] Τρυχνῶν) καταπονεῖν, ἰσχναίνειν.

[x] Τρώειν) τιτρώσκειν, ἀποσχάζειν. Ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν [9] γυναικείων.

[y] [10] Τρωθῇ) [11] βλαβῇ, κακωθῇ. Καὶ [12] τρῶμα, ἡ βλάβη.

[z] Τρώσκεσθαι) ἐκτιτρώσκειν.

[a] Τρωκτοῖσιν) ὠμοῖς ἐθιομένοις.

[b] Τύρσιν) πύργον, καὶ μάλιστα [13] τὸν ἐν τοῖς τείχεσι.

[c] [14] Τυφλώδης) [15] ἐνεὸς [16] καθεζόμενος.

Τυφω-

[1] δίχειλον *vulgg.* [2] ἀλλά γε τ. *vulgg.* [3] τοξευμάτων βελῶν *MS. D. et cod. Mosq.* [4] τροφὶς *Ald.* τροφῆς *Corn.* τροφεὶς *vulgg.* [5] παχεῖα *MS D. et cod. Mosq.* [6] ἔχει *MS. D. et cod. Mosq.* [7] τρέπεσθαι *Chart.* [8] τρυχῶν *Ald.*

o. Foesius maulut τοξεύματι et βέλει ex epid. L. V. p. 339. 29.

p. Plin. L. XXIV. c. 8. ramenta et scobem dixit, quae τορνεύματα de fraxino habet Dioscor. L. I. c. 109.

q. Maulut cum aliis Foesius τροφὶς, quod τροφὶς exponitur Hesychio εὖ τεθραμμένος, et Eustathio significat τρόφιμον, alumnum.

r. V. epid. L. VII. p. 367. 32. Eustathius quoque τρέφεσθαι exponit πήγνυσθαι, et Hesych. τρέφειν, πηγνῦναι, et τρέφεσθαι, πήγνυσθαι.

s. Pro τρέφεσθαι reponendum est τρέπεσθαι, si Erotianum sequamur, τετραμμένον exponentem πεπηγότα, item τρέψαι, τὸ πῆξαι. Nisi forte aliquis contra Erotianum ex Galeno emendandum putet, θ in locum τ reponendo: quod ei durum videatur τρόφαλις a τρέπειν deducere. Sed ego illi non assentiar. ST.

t. V. περὶ διαίτης L. II. p. 98. 22. et L. III. p. 101. 30.

u. Est

bilabrum, quod fabri ferrarii, et ad alia multa, et ad tollendos et commouendos clauos vtuntur.

Τοξεύματα) ſagittae.

Τορνεύματα) ramenta.

Τρόφης) bene nutritus, pinguis.

Τροφιῶδες) habens illata quaedam infixa, a τρέφεσθαι, quod eſt infigi.

Τροχοὶ) curſus.

Τρυχνῦν) domare, attenuare.

Τρώειν) vulnerare, ſecare venam, vt in ſecundo de morbis mulierum.

Τρωθῇ) laeſa fuerit, male affecta fuerit, et τρώμα, laeſio.

Τρώσκεσθαι) parere abortum.

Τρωκτοῖσιν) crudis deuoratis, vel immaturis.

Τύρσιν) turrim, et praecipue, quae eſt in muris.

Τυφώδης) qui mente alienatus eſt, ceritus.

9 γυναικῶν *Ald.* 10 τρωθεῖσα *MS. D. et cod. Moſq.* τρωθεῖ, βλαβεῖ, κακωθεῖ *Ald.* 11 βλαβεῖσα, κακωθεῖσα *MS. D. et cod. Moſq.* 12 τρόμος *MS. D.* 13 τὸ ἐν *MS. D.* 14 τυφώδης *MS. D. et lunta.* 15 ἐνεὸς καὶ καθ. *Ald.* 16 κατέχομενος *MS. D. et cod. Moſq.*

u. Eſt pro τρύχειν. Heſychio eſt φθείρειν, τήκειν, καταπονεῖν, κακοπαθεῖν. Vide Hipp. περὶ ἱερ. νοσ. p. 128. 40. de morb. L. III. p. 164. 36. περὶ γυν. L. I. p. 234. 24. 28. p. 235. 32. p. 248. 39. p. 251. 24.

x. p. 279. 28. ὡς μὴ τρώσῃ ibi tamen eſt, pro τιτρώσκῃ, vbi ſorte Galenus legit ὡς μὴ τρώειν.

y. Hac dictione omnes inſignes noxae et laeſiones comprehenduntur ab externo aliquo contingentes, ſiue vlcus aut vulnus reſpiciant, ſiue citra ea fiant, v. L. de cap. vuln. p. 447. 43. p. 449. 26. coac. praen. p. 440. 6.

z. L. περὶ γυν. φύσ. p. 214. 4. περὶ γυν. L. I. p. 247. 29. p. 250. 23. p. 251. 16. 32. coac. praen. p. 441. 16.

a. περὶ γυν. L. II. p. 267. 24. Vt plurimum τρωκτὰ vocantur, quae cruda edi ſolent, velut quae in acetariis, vel ſecundis edenda apponuntur menſis.

b. V. Hipp. de art. p. 615. 9. 21.

c. MS. τυφώδης pro τυφλώδης.

[d] Τυφωμανίη) μικτὸν ἐκ φρενίτιδος καὶ [1] ληθάργου κάθημα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

[a] Ὑβοὶ) κυρτοὶ· καὶ [2] ὕβωμα, τὸ κύρτωμα.

[b] Ὑδατανέσησιν) ὑδερώδεσιν, [3] ἢ ἐξυδατέσαις τὸ αἷμα, καὶ ὑδατώδη καθαιρομέναις.

[c] Ὑδατόχλοαι) [4] ὡς εἰ καὶ ὑδατόχλωραι [5] ἔλεγε.

Ὑδατώδεας) [d] ὑδρωπικάς.

[e] [6] Ὑδρίον) ἡ μικρὰ [7] ὑδρία, ὑποκοριστικῶς.

[f] [8] Ὑδρωψ) Διοσκορίδης [9] ἐν δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν [10] ὀξυτόνως ἀναγινώσκει, καὶ δηλοῦσθαί φησι τὸν [11] ὑδρωποειδῆ.

[g] Ὑπάλειπτρον) [12] ἐλασμάτιον, ᾧ ἄν τις ὑπαλείψαιτο τὰς ὀφθαλμούς.

[h] [13] Ὑπάλειπτον) ἔγχρισον φάρμακον.

Ὑπεζύγωται) ὑπέζευκται.

[i] [14] Ὑπιληθέωσιν) [15] ὑποσυρραφῶσιν.

[k] [16] Ὑπέρινος) ὁ ὑπερκεκαθαρμένος ἄνθρωπος, καὶ αὕτη [17] ὑπερίνησις. [18] Οὕτως γοῦν [19] ἐξηγήσαντό τινες, καὶ

[1] ληθαργίας *MS. D. et cod. Mosq.* λιθάργε *Ald.* [2] κύβωμα *MS. D.* [3] καὶ ἐξυδ. *cod. Mosq.* [4] ὡσεὶ *MS. D.* [5] ἔλεγεν *MS. D.* [6] ὑδρίον *vulgg.* [7] ὑδρεία *Ald.* [8] ὑδρωπικὸς *MS. D. cod. Mosq. et Chart.* [9] ἐν τῷ δευτερῷ *MS. D. et cod. Mosq.* [10] ὀξυτονῶν *MS. D. et cod. Mosq.* ὀξύτονον *Ald.*

φλώδης. Sic saepe apud auctores alios obseruaui diuersas hasce scripturas τετύφλωται, τετύφωται. Atque vt hic MS. τυφώδης pro τυφλώδης, ita vicissim in alio exemplari τυφλομανίη pro τυφωμανίη. s t. epid. L. IV. p. 329. 16. p. 328. 19. p. 334. 7. epid. L. II. p. 317. 40.

d. V. L. IV. epid. p. 329. 16.

a. Vide L. de artic. p. 623. 22.

b. epid. L. VI. aph. 6. f. 1.

c. epid. L. III. aegr. 16. post fl. pest. vbi tamen MSS. quidam habent ὑδατοχρόα.

d. MS. τὰς ὑδρωπικὰς, quod malo. s t. V. epid. L. VI. f. 7. aph. 8.

e. Malim ὑδρίον. s t. περὶ χυμ. p. 116. 21.

f. p. 317. 38. vbi ὕδρωψ dicitur,

Τυφωμανίη) mixtus ex phrenitide, et lethargo morbus?

PRINCIPIVM Υ.

Ὑβοὶ) gibbosi, et ὕβωμα, gibbositas.

Ὑδαταινέσησιν) hydrope laborantibus, vel in aquam mutantibus sanguinem, et aquosa tollentibus, purgantibusue.

Ὑδατόχλοα) vt si aquiuiridia dixisset.

Ὑδατώδεας) hydropicos.

Ὑδριον) parua situla, diminutiue.

Ὑδρωψ) Dioscorides in secundo de morbis popularibus cum accentu in vltima syllaba legit, et significari ait ὑδροποιοδῆ, hoc est, speciem hydropis prae se ferentem.

Ὑπάλειπτρον) frustulum, quo aliquis sublinere posset oculos.

Ὑπάλειπτον) medicamentum, quod illini potest.

Ὑπεζύγωται) subiectum est.

Ὑπειληθέωσιν) in se subuoluantur.

Ὑπερινὸς) vltra modum vacuatus homo, et ipsa vltra modum vacuatio. Sic igitur exponunt quidam, et vltra

[11] ὑδροποιοδῆ *Ald.* [12] ἐδεσμάτων *MS. D. et cod. Mosq.* [13] ὑπάλιπτον *MS. D.* [14] ὑπειληθέωσιν *MS. D. cod. Mosq. et Ald.* [15] ὑποσυντραφῶσι *MS. D. et Ald.* [16] ὑπέρκυος *MS. D.* ὑπέρηνος *cod. Mosq.* [17] ὑπερήνησις *MS. D.* ὑπερκυήσις *cod. Mosq.* ἡ περίνησις *Ald.* [18] ἔτω *MS. D.* [19] ἐξηγησόνται *Ald.*

citur, quem 34. ὑδρωπιῶντα appellauerat, plura loca habet Foesius, quem consule.

g. V. L. de art. p. 590. 55. p. 607. 33. Talia instrumenta sunt specilla, spathae, et quae διπύρηνα dicuntur, nucleata, quaeque in summo habent rotunda capitula. Vide Paul. L. VI. c. 91.

h. V. de art. p. 599. 36. i. MS. ὑπειληθέωσιν. Apud Erotianum autem exstat vox actiua ὑπείλειν. Sed ὑπίλλειν scribendum puto vel ὑπειλεῖν: nam simplicia sunt εἰλεῖν et ἰλλεῖν, a quo etiam nomen ἰλλάς. ST. V. L. περὶ γυν. φύσ. p. 225. 2. et L. II. περὶ γυν. p. 276. 18.

k. V. epid. L. VI. p. 517. 49. de loc. in hom. p. 74. 34.

καὶ τὸ, [1] ὑπερίνος ἰσχναίνει. Δοκεῖ δὲ καὶ τὸ μακρόπνους καὶ τὸ βραχύπνους δίχως ὡσαύτως λέγεσθαι.

Ὑπερτονεῖ) ὑπερτείνεται.

[l] Ὑπέρυδρον) ἄγαν πλήρη τοῦ [2] παρακεχυμένου ὕδατος.

Ὑπερχολήσει) [3] πολλῆς [m] πληρώσει χολῆς.

[4] Ὑπερψύχθη) [n] μετρίως [5] ὑπανῆλθε τῆς πυρετικῆς θερμότητος.

[o] [6] Ὑπνῶσα) ὑπνωτικῶς ἔχουσα, ὕπνῳ [7] κοιμωμένη.

[p] Ὑπολείβεται) ὑποσάζει, ὑποῤῥεῖ.

[q] Ὑπομβρον) [8] ὕφυγρον, ὑπόπυον.

[q] [9] Ὑπομύσαρα) [10] δυσώδη καὶ ἄξια τοῦ μυσάττεσθαι.

Ὑπονησαμένη) ὑποκολυμβήσασα, ὑπελθοῦσα.

[r] Ὑπόξηρα) ὑπόκοιλα, ταπεινότερα.

[s] Ὑπόξυρος) γυρτὸς τὴν ῥῖνα, διὰ τὸ [11] ταπεινότερα τὰ πέριξ εἶναι τοῦ ὑψώματος.

Ὑποξύρους) [t] ταπεινοτέρας, [12] προσεξαλμένας. Εἴρηται δὲ ἐπὶ γαστέρων ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ.

[u] Ὑπόσφαγμα) [13] ὅλα τοῦ μέλανος τῆς σηπίας τὸ οἷον ὑπότρυγον.

[x] Ὑποτροπὴ) οὐ μόνον ἡ ὑποτροφὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐναλλαξ μεταβολή. Ὥσπερ ὅταν εἴπῃ, [14] Κωματώδης ἐν ὑποτροπῇ.

Ὑπο-

[1] ὑπερήνος *MS. D. et cod. Mosq.* ὑπερίνος *vulgg.* [2] παρεγκεχυμένου *MS. D. et cod. Mosq.* παρεκχυμένου *Ald.* [3] πολλῇ πληρωθεῖσα χολῇ *MS. D. et cod. Mosq.* πληρωθήσει *Ald.* [4] ὑπεψυχθῇ *Corn.* [5] ὑπανεθεῖσα *MS. D. et cod. Mosq.* ὑπήνεχθη *Corn.* ὑπανελθεῖν *Ald.* [6] γράφεται δὲ καὶ ὕπνῳ *cod. Mosq.* ἐκοιμάτων γραφέται δὲ καὶ ὕπνῳ *Ald. Voces* γρ. δὲ *etc. delet Corn.* ὑπηῶσα *Ald.*

l. περὶ παθῶν p. 183. 27.

m. MS. πεπληρωμένου habet pro πλήρη. ST.

n. MS. μετρίως ὑπηνέχθη τῆς πυρετικῆς etc. ST.

o. L. VII. epid. p. 355. 15.

p. L. I. περὶ γεν. p. 241. 37.

q. epid. L. VII. p. 365. 2. Hesychius μυσαρὰν explicat ῥυπαρὰν, ἀκαθάρτον.

r. de

modum vacuatur, vel attenuatur. Videtur autem longum ſpirans, et breue ſpirans dupliciter ſic dici.

Ὑπερτονεῖ) vltra modum extenditur.

Ὑπέρυδρον) valde plenum infuſa aqua.

Ὑπερχολήσει) multa repletione bilis.

Ὑπεψύχθη) mediocriter remiſſus eſt a calore febrili.

Ὑπνοῦσα) ſomnolenter habens, ſomno ſopit-

Ὑπολείβεται) deſtillat, defluit.

Ὑπομβρον) ſubhumidum, ſubpingue.

Ὑπομύσαρα) male olentia, et digna, quae omnes abominentur.

Ὑπονησαμένη) quae ſubnatauit, quae ſubiuit.

Ὑπόξηρα) ſubcaua, humiliora.

Ὑπόξυρος) aduncus naſus, quia humiliora ſunt, quae circumcirca ſunt, quam ipſa ſublimitas.

Ὑποξύρας) humiliores, contractos, dictum eſt autem de ventribus in maiori de praedictione.

Ὑπόσφαγμα) totius atramenti ſepiae tamquam ſubſidens fex.

Ὑποτροπὴ) non ſolum reuerſio, ſed et viciſſim mutatio, vt quum dixerit laſciuiens in mutatione per vicem.

7 ἐκοιμᾶτο *MS. D.* ἐκοιμᾶτω *cod. Moſq.* 8 ἔΦυγρον *MS. D. et cod. Moſq.* 9 *Hanc gloſſam ignorat MS. D.* ὑπομύσερα *cod. Moſq. et Ald.* 10 δυσωδη *Ald.* 11 ταπεινοτέρας *MS. D. et cod. Moſq.* ταπεινοτερὰ ἐϛὶν *Ald.* 12 προσεσκαλμένας *MS. D. et cod. Moſq.* 13 ὅλα *MS. D.* 14 κωματώδη *Ald.*

r. de fract. p. 534. 13.

s. epid. L. VI. aph. 49. f. 8. vbi tamen ὑπόξηρος legitur, quod ex noſtro Galeno emendauit iure Foeſius.

t. MS. ταπεινοτέρὰς, προσεσκαλμένας. Obſerua autem ſupra p. 566. ϕιφραὶ exponi ξηραὶ, προσεσκαλμέναι, et in hac ipſa, paulo ante ὑπόξηρα per η, explicari ταπεινότερα: quum hic ὑποξύρας per υ exponatur, itidem ταπεινοτέρας. ST. V. l. l. p. 420. 46. vbi eſt ὑποξύμας γαστέρας, ſed falſo. Mauult etiam Foeſius ὑποξήρας, Stephani rationem ſequutus.

u. Vide Foeſium ad hanc gloſſam p. 642.

x. V. Foeſium p. 643.

y [1] Ὑποψέφαρα) ζοφοειδεῖ, ὑπομέλανα.

z [2] Ὑποψάφαρα) τραχύτερα. Τὸ γὰρ ψαφαρὸν ἔγκειται, τῷ ὀνόματι.

a [2] Ὑπωμίη) τὸ ὑποκείμενον ἄν ἔτω λέγοιτο, ἤτοι τῇ ἐπωμίδι ἢ καὶ τῷ ὤμῳ.

b [3] Ὑφύδρες) τὲς ὑδεριῶντας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

a [4] Φαγεδαίνῃ) ἕλκει ἀναβιβρωσκομένῳ.

b Φαίνηται) [5] σημαίνει καὶ τὸ [6] διαφανὲς ἐν τῷ πυρὶ [7] γίνηται, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων.

c [8] Φαλαρὰ) τὰ τρογγύλα μετὰ λειότητος.

d Φαρκιδῶδες) ῥυτιδῶδες.

e [9] Φαύσιγες) κυρίως μὲν οἱ ἀπὸ τὲ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις ἐπανισάμενοι κύκλοι ἐρυθροί· [10] καταχρησικῶς δὲ καὶ οἱ λοιποί.

f Φέρβεται) βιβρώσκει, καταναλίσκει.

Φήρεα) αἱ περιμήκεις ὑπὸ τὰ ὦτα ἀδενώδεις ἐξοχαί, οἵας καὶ οἱ σάτυροι ἔχουσιν. Ἔνιοι δὲ [11] καὶ Φῆρες καὶ Θῆρες καλῦνται, ἵν' ᾖ οἷον [12] θηρεακτικῶς εἰρημένον.

ΦΘΙ-

[1] *Desideratur haec gloſſa in MS. D.* ὑποψήφαρα, *niſi me oculi fallunt, Corn.* ὑποψαφαρά *Iunta.* [2] ὑπωμένη *vulgg.* [3] ὑφέδρες *cod. Moſq. et Ald.* [4] Φαφεδαίνῃ *MS. D.* [5] σημίωσαι *MS. D.* [6] διαφανὴς *MS. D.*

y. Heſychio ψεφὰς eſt σκοτὸς, et ψέφαρα, σκοτεινῆ, habet etiam Galen. μελανεῖδητα pro ὑπομέλανα. Pro ψοφοείδη tamen Foeſius mavult ψέφαρα.

z. coac. praen. p. 443. 39.

a. ὑπωμίη habet Foeſius.

b. prorrh. L. II. p. 413. 49. vbi tamen ἐφύδρες paſſim legitur in codicibus omnibus.

a. Vide Foeſ. p. 648. Heſychio eſt νόσος et ἑλκῶδες νεμόμενον. Polluci L. IV. c. penult. ἕλκωσις ἄχρι τῶν ὀσῶν διαδιδᾶσα, ταχεῖα νομὴ μετὰ φλεγμονῆς, ἰχῶρας δυσώδεις ἀφιεῖσα, καὶ πρὸς θάνατον ῥέπουσα.

b. Locum inuenire in L. de mul. non potuit Foeſius.

c. Foeſius mauult φαλακροῖς et τρογγύλοις, v. L. I. de art. p. 590. 42. et p. 641. 37.

d. He-

Ὑποψέφαρα) caliginosa, subobscura.

Ὑποψάφαρα) asperiora, nam ψαφαρὸν, hoc est, cano situ obductum inest in nomine.

Ὑπωμείη) subiectum sic dici posset vel in humerali vel humero.

Ὑφύδρους) aqua inter cutem laborantes.

PRINCIPIVM Φ.

Φαγεδαίνη) vlcere exedenti.

Φαίνηται) significat et transparens in igne fiat, vt in secundo de morbis mulierum.

Φαλακρὰ) rotunda cum laeuitate.

Φαρκιδῶδες) rugosum.

Φαύσιγγες) proprie quidem ab igne in cruribus exorientes circuli rubri, abusiue autem, et reliqui circuli.

Φέρβεται) exest, consumit.

Φήρεα) oblongae sub auribus glandulosae eminentiae, quales et Satyri habent. Quidam autem, et φῆρες, et θῆρες vocantur, vt sit tamquam ferine dictum.

ΦΘί-

[7] γένηται *MS. D.* [8] Φαλακρὰ *MS. D. cod. Mosq. et Iunta.* [9] Φαύσιγγες *MS. D. et Ald.* [10] καταχρησικῶς καὶ καὶ *MS. D.* [11] καὶ *deest in MS. D.* [12] Φηριακτικῶς *MS. D. et cod. Mosq.* Φηρία ἀττικῶς *forte et* καλῆσι *Corn.*

d. Hesychius interpretatur, ῥητὶς ἡ ἐκ τῆς γήρας γινομένη, ἢ ϛολὶς, hinc Φαρκιδάμενος aut Φαρκιδώδης, corrugatus, qui est fronte caperata.

e. MS. Φαύσιγγες. ST. Quidam σπίλοι pro κύκλοι legunt. Hesychio Φαύσιγγες sunt αἱ ἐν ταῖς πτέρναις γινόμεναι ῥαγάδες. Ἔνιοι τὰς ἀπὸ τῆς πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις καὶ τοῖς σκέλεσι γινομένας Φλυκταίνας. Δηλῆσι δὲ καὶ αὐγὰς, καὶ ἀκτῖνας. Ἄλλοι δὲ αἱμορροΐδας καὶ Φλυκταίνας καὶ λαμπηδόνας.

f. Exponit Hesychius Φέρβειν, τρέφειν, βόσκειν.

g. Putarim pro Φηρεακτικῶς legendum esse Φήρεα κτητικῶς: vt dicat Φηρέα a Φῆρες deductum, formam habere κτητικῆ ὀνόματος, vt Φήρεα sint τὰ τὴν ἐμφερείαν ἔχοντα Φηρῶν, vt ipse Galenus dicit com. 3. in VI. epid. Hipp. Sed in vulgatis editionibus perperam scriptum est ibi Φηρεῶν pro Φηρῶν. Parti-

h [1] Φθίνει) δηλοῖ συντήκεται, [2] ἰσχναίνεται, μειοῦται, ἀτροφεῖ.

i [1] Φθόεις) τροχίσκος.

k [3] Φιάρην) λαμπρὸν ὑπὸ ὑγρότητος.

l [1] Φιβάλιος) εἶδος συκῆς.

m [4] Φιλεταίριος) ἣν καὶ [5] ἀπαρίνην ὀνομάζουσι.

n Φιλίσιον) τὸ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι [6] τῇ ἀπαρίνῃ καὶ [7] φιλεταιρίῳ.

o Φλάζουσιν) ἀσαφῶς καὶ ἀδιαρθρώτως φθέγγονται. Πεποίηται τὸ ὄνομα.

p [8] Φλεβοτομίαν) ἐ μόνον τοῦ συνήθους [9] τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην ὁπωσοῦν διηρημένην τῶν φλεβῶν κένωσιν τοῦ αἵματος. Καὶ τὸ [10] φλεβοτομηθῆναι ὡσαύτως.

Φλέγ-

[1] *Φίνει vulgg.* [2] *Ισχνέεται MS. D.* [3] *Φιὰρ MS. D.* [4] *Φιλαίτερερος MS. D. Φιλεταίριος εἶδος ῥοτάνης, ἣν Corn.* [5] *ἀπάριερινην MS. D.*

Particulam autem οἷον accipit Galenus ex ipſo Hippocratis loco in epid. VI. aph. 10. ſ. 3. Hanc autem ſuam expoſitionem confirmat ille iſto eiuſdem Hippocratis loco, qui eſt epid. L. VII. ἐπεδήμησαν βῆχες, μάλιστα δὲ παιδίοις τὰ περὶ τὰ ὦτα πολλοῖσιν, οἷα τοῖς σατύροις. Recenſet tamen et alias duas enarrationes diuerſas, vnam, vt Φηρέα vocet Hippocrates τὰ ἐν Φηραῖς τῆς Πελοποννήσου πλεονάζοντα: alteram, vt Φέρεα, ita enim quoſdam ſcribendum cenſuiſſe, appellet τὰ ἐν Φεραῖς τῆς Θετταλίας πολλάκις γινόμενα. Interim nullam plane eius explicationis mentionem facit, quam habes ſupra apud Erotianum p. 360. ſt. Foeſius Φηρεῖα ſumi videntur pro θηρεῖα, vt in omnibus manuſcriptis et publicatis codicibus legitur. Quo nomine ferina dici poſſunt et tubercula oblonga intelligi, quae in ferarum coriis, veluti bubalis, vris aut elephantis viſuntur.

h. V. L. de loc. in hom. p. 69. 43. et περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, p. 194. 31. et περὶ ἀρχ. ἰητρ. p. 7. 39.

i. V. Hippocr. notha adiecta ad L. I. περὶ γυν. p. 300. 30. 44. et 47. in quibuſdam ſcribitur Φθοεῖς. Φθοῖς eſt placentae genus apud Ariſtoph. in Pluto p. 36. vbi Schol. Φθοῖς Φθοΐδας exponit ἀντὶ τοῦ πλακοῦντος, πέμματα, quae ſignificatio obtinet apud Hippocr.

L. II.

Φθίνει) ſignificat, colliquefit, attenuatur, minuitur, non nutritur.

Φθόεις) rotulas.

Φιάρην) ſplendens ob humiditatem.

Φιβάλιος) genus fici.

Φιλεταίριος) quam et lappam in lente naſcentem vocant.

Φιλίσιον) idem et hoc videtur eſſe, quod aparine, et philetaerium, id eſt, lappa.

Φλάζασιν) obſcure et indiſtincte loquuntur, factum eſt nomen.

Φλεβοτομίαν) non ſolum conſuetae ſectionis venae, hoc eſt, ſed et aliam quomodocumque diſtinctam a venis euacuationem ſanguinis ſignificat, et φλεβοτομηθῆναι, hoc eſt, phlebotomari ſimiliter.

Φλέγ-

[6] τῇ παρίνῃ *MS. D. et cod. Moſq.* [7] Φιλεταίρῳ *cod. Moſq.* [8] Φλεβοτόμῳ *MS. D.* [9] τέτα *MS. D. et cod. Moſq.* [10] Φλεβοτομηθέντα *MS. D.*

L. II. περὶ γυν. p. 289. 37. et 38.

k. Heſychius quoque Φιαρὸν, λαμπρὸν, καθαρὸν explicat.

l. Φιβαλέα εἶδος συκῶν quoque Heſychio, et ἡ συκή. Quidam ficus aridas aut caricas ita dici volunt.

m. Poſt Φιλεταίριος legitur in veteri codice εἶδος βοτάνης ἣν κοὴ etc. Obſerua autem ſcriptum eſſe ſtatim poſt Φιλεταιρίῳ in datiuo. sr. Vocatur quoque Gal. L. II. τῶν κατὰ τοπ. Φιλανθρωπείος βοτανὴ, hanc nominis rationem nacta, quod affricantium laciniis ſua tenaci aſperitate adhaereat, et eos complectatur.

n. V. Hipp. L. I. περὶ γυν. φύσ. p. 220. 48. et L. II. περὶ γυν. p. 287. 20. vſus fuit eo Hippocr. ad ſubdititia medicamenta: eſt officinarum aſpergula, ſiue aſperula Gorrhaei, quem conſule, in defin. medic.

o. Vide L. II. epid. p. 317. 22. et περὶ κρισίων p. 387. 19. vbi haud dubie pro παφλάζουσιν legit Galenus φλάζουσιν.

p. V. L. IV. epid. p. 334. 41. non ſolum de vena ſecta, ſed etiam quouis modo diuiſa ibi haec accipitur vox.

q Φλέγμα) ἐ μόνον τὸν χυμὸν τοῦτον τὸν λευκὸν καὶ ψυχρὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν φλόγωσιν δηλοῖ.

r Φλεγυρὸν) πυρῶδες, τὸ [1] οἷον [2] φλέγον.

Φλεδονώδεα) [s] [3] φλύαρον. Φλεδόνες γὰρ αἱ φλυαρίαι.

t [4] Φλέβ) φλογμῶδές τι ἐστὶ τοῦτο [5] καὶ παπυρῶδες φυτὸν, ὅπερ καὶ πλεκόμενον [6] περιτίθεται τοῖς ἐλαιηροῖς [7] κεραμίοις.

Φληνύουσα) φλυαροῦσα.

u Φληναφώδεις) φλύαροι.

x Φλιὰς) ξύλα ὀρθὰ καταντικρὺ πεπηγότα, καθάπερ καὶ αἱ τῶν νεύρων φλιαί.

y [8] Φλεγεαὶ) ἐρυθραί.

z [9] Φλογιαῖ) [10] πυρῶται μετὰ ἐρυθήματος.

Φλυδᾷ

[1] *οἷον δυναμένου Corn.* [2] *Φλέγεων Ald.* [3] *Φλήαρον MS. D.* [4] *Φλεὸν, ἐκ τοῦ Φλέω, Φλεγμῶδες MS. D. et cod. Mosq. Φλῆν Φλεόλοχμῶδες Ald.* [5] *καὶ παπυρῶδες ἐστὶ δὲ τοῦτο Φυτὸν MS. D. καὶ πανυρῶδες ἐπὶ δὲ τοῦτο Φυτόν cod. Mosq.*

q. Vide progn. p. 150. 32. epid. VII. p. 365. 9. de morb. L. II. p. 146. 11. 20. p. 147. 12. de vlcer. p. 512. 37. de fistul. p. 518. 32. *περὶ φύσ. παιδ.* p. 34. 8. 11.

r. Sic Hesych. *φλέγωμεν* exponit *καίωμεν, λαμπρύνωμεν*, et *φλεγυρὰ, λαμπρὰ, ὑβριστικὰ καὶ βλαβερά.*

s. Legendum est potius *φλύαρα*, vt respondeat *τῷ φλεδονώδεα*, quod est adiectivum plur. neutrius generis, habens subauditum substantivum *πάθεα*. Sciendum est autem, quamuis ab Hesychio quoque *φλέδων* exponatur *φλυαρία* ipsum tamen Galenum, com. 3. in L. III. prorrh. exponentem locum, in quo vsus est Hippocrates hoc vocabulo, non *φλεδόνας*, sed *φλεβοιδόνας* dicere veteres, *φλυαρίας* et *λήρους* appellasse. Vnde deduxisse quosdam vocem *φλεβοδονώδεα*, qui ita legere maluerint apud Hippocratem quam *φλεβοτονώδεα*. Sed a *φλεβοιδόνες* scribendum esset *φλεβοιδονώδεα* retinendo *i.* ST. V. L. IV. epid. p. 333. 31. Hesychius *φλεδονεῖ* explicat *ἀναισθητεῖ, φλυαρεῖ.*

t. Scriptio suspecta videtur Foesio, et *φλέος* aut *φλέμος* pro *φλέβ* legendum, et *φλομῶδες* pro *φλογμῶδες*. Est enim

Φλέγμα) non ſolum humorem hunc album, et frigidum, ſed et inflammationem ſignificat.

Φλέγυρον) ignitum et tamquam ardens.

Φλεδονώδεα) nugacem, *Φλεδόνες* enim nugae.

Φλέβ) verbaſco ſimilis quaedam eſt haec, et papyracea ſtirps, quae texta circumponitur oleariis fictilibus.

Φληνύθσα) nugans.

Φληναφώδεις) nugaces.

Φλιὰς) ligna recta e regione fixa, vt et neruorum paraſtatas.

Φλογεαὶ) rubrae.

Φλογιᾶ, vel *φλογεῖται*) ignitur cum rubore.

Φλυδᾷ

[6] *τίθεται MS. D. et cod. Moſq.* [7] *κέραμα Ald.* [8] *Φλόγεαι Corn.* [9] *Φλογεᾷ MS. D.* [10] *Iunta et quidam addunt ἢ Φλογεῖται.*

enim *Φλέμος* idem quod *Φλόμος* verbaſcum, et planta quaedam folia habens craſſa, pinguia, et lanuginoſa, quae et *Φλόνος* et *θρυαλλὶς* dicitur, quibuſdam lucernaria. Ad L. *περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν* reſpici videtur p. 204. 37. vbi *Φλᾶς* idem quod *Φλοὸς* aut *Φλοιὸς* ſignificet, hoc eſt, corticem aut cutem deſquamatam, velvt de ſerpentis exuuio dicitur. Heſychio quoque *Φλᾶς* eſt *Φλοιὸς*, *λεπύχανον*, et *λεπυρόν*. Vnde ex Galeni lectione *Φλέος* aut *Φλέμος* indicatur in capite ſub pilis lanugo quaedam craſſa et alba, qualis in verbaſco videtur ſubeſſe, quae cutis deſquamationi aut ſquamulis ſimilis eſt.

u. Heſychius interpretatur *Φλυναφᾶ*, *Φλυκρεῖ*, *μορωλογεῖ*, et *Φλύναφος* ipſi eſt *Φλύαρος*, *λῆρος*, *μωρολόγος*.

x. Ita legitur in vet. cod. totus hic locus: *Φλιὰς, τὰς ἐν ξύλοις ὀρθοῖς ἐμπεπηγμένας. Καθὰ δὴ καὶ τῶν θυρέων Φλέβες.* ST. Foeſius emendat ſic: *καὶ τῶν θυρῶν Φλιαί*, ligna recta ex oppoſito infixa, velut ianuarum poſtes. Varinus autem *Φλιὰς τὰς ἐν ξύλοις ὀρθοῖς ἐμπεπηγμένας, καθὰ δὴ καὶ αἱ τῶν θυρῶν Φλιαί*. Conf. Foeſ. egregie de hac voce differentem.

y. Vitioſe quidam *Φλεγεαὶ*. v. Hipp. *περὶ τῶν ἐντὸς παθ.* p. 192. 3. vbi *Φλογίαι* paſſim legitur, quaſi flammeae a *Φλόξ*.

z. V. L. II. de morb. p. 156. 13. L. III. p. 159. 49. de morbo ſacro, p. 127. 47.

[a] Φλυδᾷ) ὑγραίνεται, μυδᾷ.

Φλυδαρὴν) ὑγρὰν.

Φλύεται) ὑγραίνεται.

[b] Φλυζάσῃσι) [1] βλυάσαις.

[c] [2] Φλυζάκια) ψυδράκια.

Φλύσιος) ἐξανθήσεως, τῆς ἐπὶ πλεονεξίᾳ γινομένης τῷ κατὰ τὸ σῶμα ὑγρῷ.

[d] [3] Φοινίκινος) ἀπὸ τῆ χρώματος ἔτως εἰρῆσθαι τὴν ἐλεφαντίασιν ὑπονοήσειεν ἄν τις.

Φοινικίη νόσος) ἡ [4] κατὰ Φοινίκην καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀνατολικὰ μέρη πλεονάζουσα. Δηλῆσθαι δὲ καὶ ταῦτα δοκεῖ ἡ ἐλεφαντίασις.

[e] Φολικώδεα) τὰ [5] οἱονεὶ [6] θυλακώδεα καὶ σομφά.

[f] [7] Φονᾷ) φονεύσαι ἐπιθυμεῖ.

[g] Φορίνη) δέρμα.

[h] Φόρος) εὐσύλληπτος.

[i] [8] Φορύξαντες) [9] φυράσαντες.

[k] Φύλλα) τὰ [10] κηπαῖα καὶ βοτανώδη χλωρὰ ἡδύσματα.

Φύλλια

[1] *βλυάσαις Ald.* [2] *Φλυζάκεια MS. D.* [3] *Φοινίκιος MS. D.* [4] *κατὰ αὐτὸν τὸν τῆς Φοινικῆς τόπον Corn.* [5] *οἷον Ald.*

a. Foesius censet legendum esse *φλυδᾶν*, *ὑγραίνεσθαι* et *μυδᾶν* ex L. de morbo sacro pag. 127. 15. Hesychius *φλυδᾶν* exponit *διαχεῖσθαι*.

b. V. epid. L. II. p. 316. 5. vbi in vulgatis legitur *ἐν τῆσι σφύζεσιν*, etc. quem locum ex Galeno Foesius restituit optime.

c. Vide de rat. vict. in morbis acutis p. 104. 2. vbi *φλυζάκια* exponit Galenus *φλυκταίνας*. *Φλυκταίνα* autem Hesychio est *τὸ ἀπὸ πυρὸς φύσημα γενόμενον ἐν τῷ σώματι*, vide et coac. praen. p. 427. 5.

d. Pro *Φοινίκινος* legendum existimat Foesius *Φοινικίνη νόσος*, vt sit elephantiasis ex colore rutilo et puniceo, quales sunt fructus palmae arboris non satis insolati, quae et *Φοινικίη νόσος* dicitur. Laudat autem locum prorrh. L. II. p. 424. 28.

e. Subindicatur locus epid. L. IV. p. 430. 17. quo indicat Hippocrates toto corpore

enatas

Φλυδᾶ) humectatur, putrescit.

Φλυδάρην) humidam.

Φλύεται) humectatur.

Φλυζέσησιν) scaturientibus.

Φλυζάκια) pustulae genus quoddam.

Φλύσιος) eruptionis pustularum, in superabundantia existentis in corpore humidi.

Φοινίκινος) a colore sic dictam esse elephantiasin suspicare vtique posset aliquis.

Φοινικίη) morbus in Phoenicia, et in aliis orientalibus partibus abundans, significari autem et hic videtur elephantiasis.

Φολλικώδεα) tamquam folliculosa, et laxa.

Φονᾶ) necare cupit.

Φορίνη) pellis.

Φόρος) facilis captu.

Φορύξαντες) quum miscuissent.

Φύλλα) hortensia, et herbacea viridia odoramenta.

Φύλλια

[6] *Ἠηλυκώδεα MS. D.* [7] *Φόναι Ald. εὐσύληπτος Ald.* [8] *Φορίξαντες MS. D. Φορύξαντες Ald.* [9] *Φορύσαντες MS. D.* [10] *κηπεῖα MS. D. et cod. Mosq. τὰ κηπώδη Ald.*

enatas pustulas varis similes, subinanes, et folliculorum semine vacuorum instar molles, laxas et fungosas ab acri et tenui materia in cutem erumpente.

f. Φονάω idem est ac *φονεύω*.

g. Foesius maiult *φορίνης* et *δέρματος* ex loco de rat. vict. in morb. acut. p. 111. 55. dicitur autem praeprimis de pelle suilla.

h. V. L. I. *περὶ γυν.* p. 236. 10.

i. V. L. *περὶ ἀρχ. ἰητρ.* p. 5. 36. Hesychio *Φορύξαντες* dicuntur *συγχέαντες*, et *Φορύξαι συγχέαι, φυράσαι*, cf. et L. *περὶ ἀφόρ.* p. 293. 36.

k. Videtur Foesio Galenus locum indicare de morb. L. II. p. 146. 2. vbi forte *φυλλία* legit Galenus, nam ibi gargarismum parari vult Hippocrates ex origano, satureia, apio, mentha et modico nitro, cf. p. 146. 47. p. 147. 4. p. 152. 40.

Φύλλια) [1] ἡδύσματα κηπαῖα, [2] ἃ τοῖς ὠνεμένοις τὰ λάχανα προσεπιτιθέασιν, οἷον [3] κορίαννον, ἡδύοσμον, πήγανον, [4] σέλινον.

[1 5] Φύλλον) τὸ τῆ σιλφίῳ σπέρμα, διὰ τὸ [6] πλατὺ εἶναι, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν [7] γυναικείων. Προσίθησι δὲ καὶ [8] αὐτὸς ἐν τῷ λόγῳ ποτὲ μὲν Λιβυκὸν, ποτὲ δὲ Αἰθιοπικόν.

m [9] Φύσιγγα) τὸ καλούμενον ἐκκαύλημα, καὶ μάλισα [10] τὸ κοῖλον.

[11] Φυτάνη) ὁ τῆ φυτεύειν καιρός.

n [12] Φυτευτηρίων) τῶν εἰς τὴν γῆν φυτευομένων ξύλων.

o Φωίδες) [13] αἱ φαύσιγγες, ὑπὲρ ὧν εἰρηται.

p Φωνὴ [14] περιπνευμονικὴ) ἡ κερχνώδης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

q Χαλκίτης συπτηρίη) ἶσον [15] τῷ χαλκίτιδι.

[16] Χαραδρωθέωσι) [17] δίκρεν ἔχωσιν.

[18] Χαράκτωρι) ὠξυσμένῳ ὑπὸ τῆ χαρακτῆρος.

b Χασκῶν) περισπῶν ὁ Διοσκυρίδης [19] ἀναγινώσκει, καὶ φησιν ἔτως εἰρῆθαι τὰς μήτρας διὰ τὸ [20] ἀνεσο-μῶθαι.

Χειμίη) ψύχος, ῥίγος.

c Χειμίεσα) ψυχομένη, ῥιγῶσα.

Χελί-

[1] ἡδύσματα κήπια *MS. D. et cod. Mosq.* [2] ἃ τοῖς ὠν. *haec delet Corn.* [3] κορύανον *MS. D.* κορίανον *cod. Mosq.* [4] σέληνον *MS. D.* [5] Φυλλία τὸ τῆ *Ald.* [6] πλάτος *Ald.* [7] γυναικῶν *Ald.* [8] αὐτὸ ἐν τῷ *MS. D. et Ald.* [9] Φύσητρα *MS. D.* Φυσητὰ *cod. Mosq.* [10] τὸν *MS. D.*

l. Sic teſte Theophraſto H. Pl. L. VI. c. 3. Gal. ſemen ſilphii nominari ſcribit. Loca ſunt περὶ γυν. L. II. p. 274. 9. L. II. p. 258. 2. περὶ γυν. φύσ. p. 227. 24. et p. 228. 7.

m. MS. φύσητα. At ſupra apud Erotianum p. 352. habes σκόροδα φύσιγγα, τὸ ἔξωθεν λέμμα. ST. Alii ſcribunt quoque φυσίτρα. V. L. de ſiſtul. p. 517. 36. 37. 44.

n. Vide locum περὶ φύσ. παιδ. p. 35. 19. 28. 35.

o. Id eſt, circuli aut maculae rubentes in tibiis ex nimia

Φύλλια) odoramenta hortenſia, quae ementibus olera addunt, vt coriandrum, menta, ruta, apium.

Φύλλον) ſilphii ſemen, eo quod latum eſt, in ſecundo de morbis mulierum, addit autem ipſe in oratione aliquando quidem Libycum, aliquando Aethiopicum.

Φύσιγγα) caulium exortus qui vocatur, et maxime concauus.

Φυτάνη) ſerendi tempus.

Φυτευτηρίων) lignorum, quae in terram ſeruntur, pangunturue.

Φωϊδες) ab igne in cruribus exſurgentes circuli rubri, de quibus dictum eſt.

Φωνὴ περιπνευμονικὴ) vox aſpera.

PRINCIPIVM X.

Χαλκίτις ϛυπτηρίη) aeque valens, vt chalcitis.

Χαραδρωθέωσι) bifidum habuerint.

Χαράκτωρι) exacerbato ob characterem.

Χασκῶν) in diuerſum trahens. Dioſcorides legit, et ait ſic dici vuluas ex eo, quod aperiuntur.

Χειμίη) frigus, gelus, rigor.

Χειμίεσα) infrigidata, gelu correpta.

[11] *Φυτάνοι MS. D. et Ald.* [12] *Φυτευτ. deſinit hic cod. Moſq.* [13] *ἀλφαύσιγγες MS. D.* [14] *περιπνευμονὴ vulgg.* [15] *χαλκίτει μόνῳ MS. D. τῇ χαλκ. vulgg.* [16] *χαραδρώσεως MS. D.* [17] *διέιρων σχῶσι MS. D. et vulgg.* [18] *χαράκτωρ MS. D. et vulgg.* [19] *γράφει καὶ φησὶν MS. D.* [20] *ἀναϛομῶσθαι MS. D.*

nimia ignis vicinia contractae.

p. V. L. V. epid. p. 341. 44. et L. VII. p. 364. 21.

a. De chalcitide vide Dioſcor. L. V. c. 115. Plin. L. XXXIV. c. 12. conf. et Hipp. L. de vlcer. p. 516. 5.

b. V. epid. L. VI. ſent. 9. ſect. 8. et epid. L. II. p. 316. 12. Participium χασκῶν eſt pro χασκάων, et tunc ϛόμα τῆς μήτρας ἢ ὕστερας ſubaudiendum, quomodo Dioſcorides ſumſiſſe videtur, aut τὸ χασκῶν dicitur, quod hiat, pro vtero hiante.

c. Mauult Foeſius χειμιῶσα ex L. de locis in homine p. 70. 48. Heſychius quoque χειμίω pro ῥιγῶ vſurpat.

d [1] Χελίσκιον ξηρὸν) ὑποκορισικῶς εἴρηται τὸ χελίσκιον, τὸ βραχὺ βηχίον. Ξηρὸν δέ ἐστιν, ὅταν μηδὲν ὑγρότητος [2] ἀναχρεμπτομένης εἰς τὸ στόμα [3] παραγένηται.

e Χαραδέως) ἀθρόως. Γέγονε δὲ [4] ἀπὸ χαράδρας.

f [5] Χῆς)· καταχέας.

g Χηλὴν) μήλην δίκρεν κατὰ τὸ ἄκρον [6] ἐκτετμημένην ἐμφερῶς χήλῃ.

Χήλωμα) [h] τὴν [7] δισχιλῆ γλυφίδα τῆ βέλει, ἣ προσιθέασιν ἐν τῷ τοξεύειν [8] τῇ νευρᾷ τὸ βέλος.

i [9] Χήμην χηραμίδα) τὴν κοιλοτέραν κόγχην καὶ μείζονα.

Χλοηροῖσι) λαχάνοις, τοῖς [10] κηπαίοις ἡδύσμασι.

[11] Χλοιῆνται) [12] ὡς εἰ καὶ [13] χλωραίνονται ἔλεγε.

Χλῆς) ἡ χλωρότης.

k Χλοῶδες) χλωρόν.

l [14] Χλώρασμα) χλωρότης λαμπρὸν διαυγεμένη καὶ ἐπὶ τὸ [15] ὑδαρῶδες ῥέπουσα.

m Χολήιον) χολῆς ἀγωγόν. Χυτλά-

[1] χελύσκιον *MS. D.* [2] ἀναχριμπτομένης *MS. D.* ἀναμπτομένης *Ald.* [3] παραγίνεται *MS. D.* [4] ἀπὸ τῆ ἀλχέραδος *MS. D.* ἀλισχέραδρος *al.* ἀλισχέραδος καὶ ἀπὸ τῆ δὲ ἀλχέρα *Ald.* [5] χῆμα κατασκεύασας *MS. D.* κατασκεύας *Ald.* [6] ἐκτετμεμένον *MS. D.* ἐκτεταμένην *Ald.* ἐντετμημένην *vulgg.* [7] διχηλῆ *MS. D.* δισχηδῆ *Chart.*

d. Emendat hunc locum Foesius legendo χελύσκιον, quum χελὺς pectus significet, quod sit veluti testudinatum et pulmones, et χελύσσεσθαι expectorare, screando aut tussiendo e pectore educere aut eructare. Sic enim Schol. Nicandri in Alexiph. p. 55. διὰ χέλυος, τουτέστι τῆς σήθους τὴν ἀναφορὰν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖσθαι ex testudine, hoc est, pectore ructus educere et expectorare.

e. Legendum videtur χαραδρέως: retinendo ρ, quod est in χαράδρα. ST. Et sic quoque Foesius. Vide L. de flatib. p. 120. 25. Hesychio χαράδραι exponuntur αἱ χαράξεις τῆ ἐδάφες, καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων.

f. Varinus legit χῆ, sed lectio Galeni suspecta videtur Foesio.

g. Id est, specillum bifurcum summa parte incisum vngu-

Χελίσκιον) aridum. Diminutiue dictum eſt χελίσκιον parua tuſſicula, arida autem eſt, quum nihil humoris, qui exſcreetur, in os accedit.

Χαραδέως) conſertim. Factum eſt autem a torrente.

Χῆς) qui effudit.

Χήλην) ſpecillum bifidum in ſummo, diſſectum vt forfex.

Χήλωμα) biſidam cauitatem ſagittae, qua parte in ſagittando ſagittam neruo applicant.

Χήμην χηραμίδα) cauatiorem concham, et maiorem.

Χλοροῖσι λαχάνοις) hortenſibus odoramentis.

Χλοιῶντα) vt ſi, vireſcunt, dixiſſet.

Χλῶς) viriditas.

Χλοῶδες) virens.

Χλώρασμα) viriditas clare fulgens, et ad aqueum colorem declinans.

Χολήιον) bilis eductiuum.

[8] *τὴν νευρὰν τῷ βέλεϊ MS. D. et Corn.* [9] *χήμην χηραμύν τινα MS. D. χηραμυντίν τὴν Ald.* [10] *κηπείοις MS. D.* [11] *χλοιῶντα MS. D.* [12] *ὡσεὶ MS. D.* [13] *χλωραίνοντα MS. D.* [14] *λαμπρὸν χλωρότης MS. D. et Ald.* [15] *ὑδερῶδες MS. D.*

vngulae inſtar, quod pes caprinus dicitur. Locus eſt L. II. de morb. p. 147. 25. et 40. Plures ſignificatus qui legere cupit, adeat Foeſium, p. 677. Apud Hippocratem in quibuſdam exempl. vitioſe χελῆς legitur.

h. Non dubito quin legendum ſit *δισχιδῆ*. Eſt enim facilis et frequens lapſus literae δ in λ, et contra: fortaſſe tamen aliquis ex *δισχιδῆ* facere malit *δισχηλῆ*. ST. Locum hunc ex Varino firmando Stephani emendationem ſic refingit Foeſius: *τὴν δισχιδῆ γλυφίδα τῷ βέλεϊ, ἢ προστιθέασιν ἐν τῷ τοξεύειν τὴν νευρὰν τὸ βέλεϊ*, hoc eſt, biſidam rimam in ſagitta exſculptam, cui neruum ipſius arcus applicant inter iaculandum. Heſychio *χήλωμα* eſt *γλύψις* velut exſculpta terra.

i. L. III. de morbis p. 162. 37. eſt *κόγχην χηραμίδα*, vbi Galenus haud dubie legit *χήμην χηραμίδα*.

k. V. L. IV. epid. p. 329. 20.

l. Obſcuram hanc dictionem eſſe aſſerit Foeſius, ex vocis *χλωρὸν* ambiguitate dependentem.

m. V. L. I. *περὶ γυν.* p. 240. 33.

n Χυτλάζηται) [1] ὡς εἰ καὶ κλύζηται ἔλεγε.
o Χυτριδέαν) χύτραν.
Χυτρίδιον) χύτραν.
p Χύτρινον) χύτραν.
q Χωλεύσειεν) ἀνάπηρον κατά [2] τι τῶν ἄρθρων ποιήσειεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

a Ψάγδας) εἶδός τι μύρε.
b Ψαίρειν) [3] ἐννήχεσθαι, προσψαύειν.
c Ψαιστὴν μάζαν) [4] τὴν μέλιτι καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένην. Ὅτι καὶ τὰ ψαιστὰ [5] ἕτως δεύεται.
d [6] Ψαφερὸν) [7] ψαθυρόν.
Ψέφαρα) e [8] ψοφοειδῆ, μελανειδέντα. Ψέφος γὰρ τὸ σκότος.
f [9] Ψόφῳ καθαπτόμενοι) ψόφῳ ῥᾳδίως αἰθανόμενοι. Καὶ μέντοι καὶ πτοούμενοι [10] ὡς εἰ καὶ [11] ψοφώδεις ἔλεγεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

a [12] Ὠδεῖ) ἐπὶ τῦ κακῦ. Ἀρκεσιλάῳ δὲ καὶ κακὸν ᾠδει, δηλονότι χωρὶς τῦ ι γράφεται, ἐχ ὡς τὸ μετ' αὐτὸ σὺν τῷ ι.
b [13] Ὠιδεῖ) [14] οἰδαίνει. Δῆλον δὲ ὡς σὺν τῷ ι τῦτο [15] γράφεται, ὅτι καὶ τὸ [16] οἰδεῖν. Ὠμή-

[1] ὡσεὶ *MS. D.* [2] τὸ *Ald.* *Addit in fine huius literae Corn. χοινικὶς V. p. 5. 2. 25. 36.* [3] ἐνήχεσθαι *MS. D.* ἐν νηχέσθαι *diuisim vulgg.* [4] τὴν ἐν μελίτι *MS. D.* [5] ἅτω *MS. D.* [6] ψαφαρὸν *Iunt.* [7] ψευδικὸν *MS. D.*

n. χυτλάζει exponit Hesychius κλυδάζεται.

o. V. Libr. de vlcer. p. 515. 41. 43. appellatur et χυτρίδιον. p. V. L. II. περὶ γυν. p. 271. 48. p. 272. 2. 4. 6. 26. 27. Hesychio autem χυτρῖνοι sunt τὰ κοῖλα τῆς γῆς δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἐνίενται.

q. Vide περὶ γυν. L. I. p. 234. 13.

a. ψαδὰς, ψαγδῆς, μύρον ποιόν exponit Hesychius.

b. V. L. II. περὶ γυν. p. 277. 3. et p. 268. 26. Hesychius καταψαίρουσι, κινοῦνται, et Aristoph. Schol. in Ὄρνισι p. 431. διαψαίρειν ἡ συχῇ διακινεῖσθαι καὶ ψοφεῖν.

c. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 198. 21. et p. 207. 24. Aristoph. Schol. in Pluto p. 8. scribit ψαιστὸν dici κυρίως ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον, καταχρησικῶς δὲ καὶ τὸ πόπανον. Suidas: ἄλφιτα ἔλαιῳ καὶ

Χυτλάζηται) vt si, inundetur, dixisset.

Χυτριδέαν) ollam.

Χυτρίδιον) ollam.

Χύτρινον) ollam.

Χωλεύσειεν) mutilum aliquo articulo faceret.

PRINCIPIVM Ψ.

Ψάγδας) genus quoddam vnguenti.

Ψαίρειν) innatare, attingere.

Ψαιστὴν μάζαν) in melle, et oleo subactam, quoniam et liba sic madefiunt.

Ψάφαρον) fragilem.

Ψέφαρα) tenebrosa, nigricantia. Ψέφος enim tenebrae.

Ψόφȣ καθαπτόμενη) strepitum facile sentientes, et timentes, vt si, formidolosos, dixisset.

PRINCIPIVM Ω.

Ὠδεῖ) in malo, Arcesilao autem, malum, sic videlicet sine iota scribitur, non cum iota, vt id quod sequitur.

Ὠιδεῖ) tumescit: manifestum autem est, cum iota hoc scribi, quoniam et οἰδεῖν, hoc est, tumere.

[8] ψεφοειδῆ *MS. D.* ζοφοειδῆ *St. Corn. et Chart.* [9] ψοφȣ̃ καθαπτ. *MS. D.* [10] ὡσεὶ *MS. D.* [11] ψοδώδεις *Ald.* [12] *Desideratur haec glossa in MS. D.* Ὠδεῖ αἴξεν ἡρακλ.* Ὠδῖ τȣ̃ κακȣ̃ Ἀρκ. δὲ καὶ κ. ὠδὲ *Ald. et* αὐτȣ̃ *habet.* [13] ὠδεῖν *MS. D.* [14] οἰδαλεάνειν *MS. D.* οἰδαλεαίνει *Ald.* [15] γράφει *MS. D.* [16] οἴδημα *Chart.*

καὶ οἴνῳ δεδευμένα, ἅπερ ἐπεθυμίων τοῖς θεοῖς. Hesych. ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδεύμενα.

d. Malim ψαφαρὸν, vt p. 586. ὑποψάφαρα et ψαφαρόν. Hesychius tamen tam ψαφαρὰ quam ψαφερὰ exponit ψαθυρά. ST. V. περὶ ἀδένων p. 56. 23. p. 57. 37. coac. praen. p. 442. 41.

e. Repono ζοφοειδῆ pro ψοφοειδῆ, quod videtur irrepsisse ex proxime sequenti versu. Scimus enim ψέφας vocari τὸν ζόφον. Rectius autem legetur ψεφαρὰ retracto in vltimam accentu. ST. V. prorrh. III. p. 207. 57.

f. Vide prorrh. p. 176. 17. coac. praen. p. 426. 35.

a. Intelligit, vt opinor, Galenus τῷ ω̃ esse adscribendum ι videlicet ad latus: quod postea subscribi cepit. Ceterum pro οἰδεῖν MS. οἴδημα. ST. V. epid. L. VI. s. 3. aph. 8. VII. p. 360. 5. V. p. 336. 5. VII. 353. 48.

b. Ma-

c [1] Ὠμήλυσιν) τὰ ἀπὸ τῶν ἀφρύκτων κριθῶν ἄλφιτά τε καὶ ἄλευρα. Τὸ [2] γὰρ οἷον ὠμὸν ἄλευρον κυρίως φασὶν [3] ὠμήλυσιν ὀνομάζεσθαι· καταχρησικώτερον [4] δὲ τὸ ἄλλο πᾶν ἄλευρον.

[5] Ὠρεόντων) φροντιζόντων, ὅτι καὶ ἡ φροντὶς [6] ὥρα.

d [7] Ὥρσυ) [7] ἐνιαυτῷ.

e [8] Ὧρσαν) ὥρμησαν.

f [9] Ὠτειλὰς) οὐ μόνον τὰς ἑλκὰς, ἀλλὰ καὶ τὰ ἕλκη.

g Ὠχετεῦται) ἐκρύσεις καὶ [10] διεξόδους κέκτηται.

Ὠμήλυσιν) ex non ſiccatis hordeis farinae craſſiores, farinae tenuiores: nam velut crudam farinam proprie aiunt ὠμήλυσιν nominari, magis abuſiue autem omnem aliam farinam.

Ὠρεόντων) curantium, nam et cura ὥρα.

Ὥρσυ) anno.

Ὧρσαν) impetum fecerunt.

Ὠτειλὰς) non ſolum cicatrices, ſed etiam vlcera.

Ὠχέτευται) effluxiones, et exitus poſſedit.

[1] ὠμηλυπέσι *MS. D.* ὠμηλύσαν *Corn.* [2] γὰρ *deeſt in MS. D. et in Ald.* [3] ὠμηλέσιν *Ald.* [4] δὲ καὶ τὸ ἄλλο *MS. D.* [5] ὠρέοντα, φροντίζοντα *MS. D.* [6] ὥρη *MS. D.* ὥρα *Ald.* [7] ἐνιαυτῇ *MS. D.* [8] ὥρσεν, ὥμησεν *MS. D.* [9] ὠτειλὲς *Ald.* [10] ἐξόδες *MS. D.*

b. Mauult Foeſ. ὤδει, ab ὤζω, quod praeterito medio facit ὤδε, et ὦδει praeterito plusquamperfecto.

c. V. περὶ γυν. φύσ. p. 218. 29. περὶ γυν. L. I. p. 238. 5. p. 246. 39. L. II. p. 285. 12. p. 286. 41. L. II. de morb. p. 147. 4. 9. L. II. περὶ γυν. p. 285. 8. Heſych. τὸ κριθινον ἄλευρον καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς κατάπλασμα. Abſyrtus ὠμήλυσιν eſſe ſcribit mixtionem quamdam ex farinis feminis lini et hordei aequali pondere confectis.

d. Lege ὦρκε, et expone ἐνιαυτῇ. Hipp. περὶ ἑπταμήνου p. 541. 31. πολλὰ δὲ καὶ διὰ παντὸς ὦρκε, διὰ etc. ST. Stephanus arbitratur legendum eſſe ὦρκε, citatque locum ex L. de ſeptim. partu. I. Heſychio quoque exponitur ὦρος, ἐνιαυτός.

e. L. I. περὶ γυν. p. 244. 37. eſt ὦρσεν, et ſic quaedam exemplaria ὦρσεν, ὦρμησεν.

f. V. L. de art. p. 590. 50. 54. cf. Hom. Il. λ'. v. 266. Il. ε'. v. 870. Hipp. de vuln. cap. p. 449. et de artic. p. 593. 18.

g. V. περὶ ὀσέων φύσ. p. 62. 48.

III. HE-

III

HERODOTI
DICTIONARIVM
VOCVM HIPPOCRATIS
ANTIQVARVM
GRAECOLATINVM.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

ΑΝΕΛΗΙ) *χρήσῃ.*

[a] Ἀναξυρίδας) *τὰ βαθέα καὶ βασιλικὰ τῶν ὑποδημάτων.*

Αὐλὸς) *εἶδος ἀκολάστου ὀρχήματος.*

[b] Ἀνακῶς) *ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς.*

[c] Ἄβρὸν) *καλὸν, αὐθάδες, τρυφερόν.*

[e] Ἀναισιμᾶν)· *δαπανᾶν, ἀναλίσκειν.*

[d] Ἀνέγνωσεν) *ἀγέπεισεν, ἐδίδαξεν.*

Ἀντί-

a. Hesychius *ἀναξυρίδας, Φημινάλια, βρακία βαρβαρικὰ* et *ἔνδυμα ποδῶν*, et *ὑποδήματα βαθέα ἢ βασιλικὰ*, quales fere sunt alti socci et ocreae, quae non solum pedem, sed etiam crura et femora degunt, v. Herod. L. I. c. 16. ap. Hippocr. de aere, loc. et aqu. p. 80. 7. sunt braccarum genus, aut subligaculum, quo Scythae vtuntur.

b. Herod. VIII. 109. fine *ἀνακῶς ἔχειν, Φροντίζειν*, seu *ἐπιμελῶς ἔχειν*, ibi *σπόρα ἀνακῶς ἔχετο.* CAM.

c. Her. L. I. 27. fine *πέντε ἡμέρῃ ἀναισιμῶνται.* ST.

d. Sic Stephanus in Lex. Herod. *ἀναγινώσκω, suadeo, persuadeo*, quemadmodum *πείθω* vtrumque vsum habet, vt Herod. VII. 10. *γνόντα, ἐπ' οἵῃς ἄνδρας ἀναγνώσκεις βασιλῆα στρατεύεσθαι*, vbi est potius suades quam persuades: quamuis postea persuaserit. At IV. 158. *ἀνέγνωσαν ἐκλιπεῖν* non solum suaserunt, sed etiam persuaserunt. Sic etiam I. 187. *τὶς σὲ ἀνθρώπων ἀνέγνωσε*, sequente infinitiuo *καταξῆναι*. Itidem passiuum *ἀναγνωσθεὶς* persuasus, in IV. 154. *ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον ἐκ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρὶ*, is autem ab vxore persuasus, rem nefariam adversus filiam moliri cepit. At interpres male *ἀναγνωσθεὶς* reddidit deceptus. Omnemque illi excusationem praeripit verbum *πείθει*, quod maxime praecedit, de eadem *πείθει τὸν ἄνδρα ταῦτα ἔχειν ἔτω.* Quin etiam L. III. c. 61. activae voci *ἀναγνώσας* aliam tribuit significationem idem interpres: *τάχιστον τὸν ἄνδρα ἀναγνώσας ὁ μάγος Πατιζείθης ὡς οἱ αὐτὸς πάντα διαπρήξει,*

HERODOTI DICTIONARIVM VOCVM HIPPOCRATIS ANTIQVARVM.

ΑΝΕΛΗΙ) vſui.
Ἀναξυρίδας) alta ac regia calciamenta.
Αὐλὸς) laſciuae ſaltationis ſpecies.
Ἀνακῶς) accurate, caute.
Ἀβρὸν) honeſtum, audax, tenerum.
Ἀναισιμοῦν) impendere, conſumere.
Ἀνέγνωσεν) perſuaſit, praecepit.

Ἀντί-

πρήξει, εἶσε ἄγων εἰς βασιλήϊον θρόνον, ita enim haec reddidit: hunc virum magus Patizithes inſtructum quemadmodum ipſe illi omnia peracturus eſſet, in regium ſolium perducit. Quum debuiſſet ita vertere; huic viro quum perſuaſiſſet magus Patizithes fore, vt ipſe illi omnia effecta redderet. Erat enim Patizithes, qui Smerdi omnia confecturus erat, non contra: quod tamen potius prae ſe ferre videtur altera interpretatio, vt autem ἀναγινώσκω, ſic etiam συγγινώσκω apud Herodotum a vulgari vſu diſcedit. Sed quid de Galeno et Erotiano dicemus, verbum ἀναγνῶναι apud Hippocratem Ionica dialecto vtentem et ipſum non πεῖσαι, id eſt, perſuadere, ſed μεταπεῖσαι, id eſt, diſſuadere, vel de ſententia deducere, a ſententia dimouere, nec non μεταδιδάξαι exponentibus? καὶ οὐκ ἠδυνάμην, inquit Hipp. L. de art. p. 48. 2. αὐτοὺς ἀναγνῶναι εἰ μὴ μόλις ὅτι τὸ δ' ἐστὶ τοιόνδε. Suſpicor, vnum ex altero ſumſiſſe, qui loco praepropere, vt fit, lecto, nec bene memoriae mandato, horum tantum verborum recordatus ſit, αὐτοὺς ἀναγνῶναι, ac non horum quoque, quae ſubiunguntur, ὅτι τόδ' ἐστὶ τοιόνδε, ſimulque praepoſitionis ἀνὰ verbo γνῶναι praefixae vſum eum imaginatus ſit, quem habet in aliis quibuſdam verbis, et nominatim in ἀναδιδάσκομαι apud ipſum Herodotum. Hoc etiam addo perperam Galenum et Erotianum ἀναγνῶναι, non ἀναγνῶσαι legiſſe apud Hippocratem: et quoſdam male lectionem

e Ἀντίξον) τὸ ἐναντιωμένον.

Ἀλεξομένους) ἀμυνομένους.

f Ἀρδις) φαρέτρα, καὶ τὸ βέλος.

Ἀπίσας) ἱκανώσας.

Ἀφιδέας) ἀλύσεις. Οἱ δὲ ψέλια.

Ἀποφρὴν) τὴν τελευμένην τιμην υπο τῶν δήλων τοῖς δεσπόταις.

Ἀποτιμοτέρους) ἀτίμους.

g Ἀπεμάθαισεν) ἐμώρανεν.

h Ἀπηλικέτερον) πρεσβύτερον.

Ἀμύσσειν) ταράσσειν, ἑλκεῖν, ξέειν.

Ἀνδροσφίγγα) σύνθετον ἄνθρωπος, καὶ σφὶγξ δημιούργημα.

Ἀτιμώρητι) ἤγαν καταφρονήσας.

Ἀνδρόγυνος) ἑρμαφρόδιτος.

Ἀμβολάδην) καθ' ὑπερβολήν.

Αἰγὶς) ἣν Λιβύες φορέσι δοράν.

i Ἀνθέρικας) τὰς καυλὰς τῶν ἀσφοδέλων.

Ἀγηλατέειν) διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν.

Ἀχαιρεσίη) τὸ πρὸς χάριν τοῖς πολλοῖς ζῆν, καὶ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιεῖσθαι.

Ἄφλαστον) τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης.

k Ἀρθμία) φιλία.

Λιωρηθέντες) μετεωριθέντες.

Ἀναιρεόμενον) τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον.

Ἄβιος

ction em hanc in illam mutandam cenſuiſſe. Nam et hic ex I. 87. habes ἀνέγνωσε, et legitur itidem VI. 75. Eodemque modo exſtat ἀνέγνωσαν I. 128. Sic autem et I. 85. ἄλλον γνώσας, vbi repono ἀλλογνώσας.

e Ἀντίξοος, aduerſarius, hoſtis, ἐνάντιος, πολέμιος in c. 218. L. VII. ἐλπόμενοι γὰρ κἀδένα σφι φανήσεσθαι ἀντίξοον, ἐνεκήρυσαν στρατῷ. Et actiue γνώμη ἀντίξοος, ſententia contraria, ſententia repugnans, VIII. 119. ST. Rectius fortaſſe ἀντίξοον.

f. Genus teli, vt volunt, pharetra: ſed ſignificat apud Herodotum ferrum, vt opinor, ſagittae. CAM.

g. Aliam

Ἀντίξον) aduerſans.

Ἀλεξομένῳς) vltos.

Ἀρδὶς) pharetra atque telum.

Ἀπίσας) perueniens.

Ἀφιδέας) catenas, ſunt qui interpretantur armillas.

Ἀποφρὴν) honorem, quo ſerui heros afficiunt.

Ἀποτιμοτέρῳς) abiectos.

Ἀπεμάταισεν) deſipiebat.

Ἀπηλικέσερον) antiquius.

Ἀμύσσειν) turbare, vlcerare, radere.

Ἀνδρόσφιγγα) homo et ſphinx compoſitum opificium.

Ἀτιμώρητι) ſcilicet paruifaciens.

Ἀνδρόγυνος) hermaphroditus.

Ἀμβολάδην) per hyperbolen.

Αἰγίς) quam Libyes ſerpentes pellem geſtant.

Ἀνθέρικας) caules aſphodelorum.

Ἀγηλατέειν) expellere, fugare, cogere, violare.

Ἀχαιρεσίη) auram captare popularem, pecuniiſque donari.

Ἄφλαστον) extremitas puppis.

Ἀρθμία) amicitia.

Αἰωρηθέντες) in ſublime elati.

Ἀναιρεόμενον) quod in ventre conceptum eſt.

Ἀκαν-

g. Aliam prorſus ſignificationem habet Lex. Herodot. ἀπεματαίστε, ſignificat apud Herod. crepitum emiſit, II. 162. ὁ δὲ Ἄμασις, (ἔτυχε γὰρ ἐπ' ἵππε κατήμενος) ἐπάρας ἀπεματαίσσε. CAM.

h. V. epid. L. VII. p. 365. 42.

i. Vide Plin. L. XXI. 17. Dioſcoridi ἀνθερικὸς aſphodeli flos dicitur L. II. c. 199. Heſych. exponit τὸν ἀσφοδέλε καρπὸν et βοτάνης εἶδος. Euſtathius vero et Varinus ἀσφοδέλε καρπὸν ἢ καυλὸν.

k. Ἄρθμιος, concors, beneuolus, amicus, VII. 1. in princ. μὴ ἐόντες ἄρθμιοι, et IX. 4. Ἀθηναίων ἡμῖν ἐόντων μὴ ἀρθμίων. At vero ἀρθμία ſubſtantiui vice fungitur VI. 83. τέως μὲν δὴ σφι ἦν ἄρθμια ἐς ἀλλήλες, concordia inter eos erat. Item ἀρθμίη, concors, amica, IX. 36. ST.

l Ἀκανθοπλήξ) ὁ πλήσσομενος.

Ἄβιος) ὁ πολύβιος. Ὡς ἄξυλος, ὁ πολύξυλος.

ΒΥΣΣΟΣ) βυθός.

m Βάρις) ναῦς.

Βερόης) ὀβελὸς μεγάλης.

Βαλανάγρα) κλείς.

ΓΑΥΛΟΣ) πλοῖον Φοινίκιον. Καὶ Φρέατος ἀντλητήριον, καὶ γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.

Γεωπεῖναι) οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἄποροι.

n Γνωσιμαχεῖν) τὸ γνῶναι τὴν αὐτῆ ἀσθένειαν καὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἰσχύν.

Γοργύρη) δεσμωτήριον ὑπόγεων.

Γυμνοπαιδίαι) ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ᾗ γυμνοὶ χορεύουσι.

ΔΗΜΟΕΡΓΟΙ) εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες.

o Διθύραμβος) ὕμνος εἰς Διόνυσον.

p Διασφᾶγες) αἱ διεζῶσαι πέτραι.

Διφροφορευμένης) φορείοις φορεμένης.

ΕΓΧΡΙΨΑΙ) ἐμπεσεῖν, προσπελάσαι.

Ἐσηθίσαντες) ὑλίσαντες.

Ἐνηβητήρια) ἐνευωχητήρια.

Ἐλόχισεν) εἰς λόχους κατέταξεν.

Εὐλέων) σκωλήκων.

Ἐπιφορήματα) τραγήματα.

Ἐπίλαμπος) καταφανής.

q Ἐπαίξος) φανερός.

Ἐπι-

l. V. L. I. περὶ γυν. pag. 252. 1.

m. Βάρις in Euterpe, c. 41. nauigium Aegyptiacum. CAM.

n. Γνωσιμαχεῖν interpretantur, perpendere suas vires, quae inferiores sint aduersariorum viribus. Itaque posset accipi Thalia, c. 25. εἰ μὲν νῦν μαθὼν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσιμάχεε. Significare videtur simpliciter τῇ γνώσει μάχεσθαι, hoc est, mutare sententiam et perpendere. Vrania, c. 29. γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὅμοιοι ἡμῖν. At Polymn. c. 130. γνωσιμαχέοντες καὶ τἄλλα, καὶ ὅτι χώρην ἄρα εἶχον εὐαίρετον. CAM.

o. V. Galen. L. I. Therap. meth.

Ἀκανθοπλήξ) armatus.

Ἄβιος) longaeuus, veluti ἄξυλος multis lignis refertus.

ΒΥΣΣΟΣ) profunditas.

Βάρις) nauis.

Βαπόρης) magna verua.

Βαλανάγρα) clauis.

ΓΑΥΛΟΣ) nauigium Phoenicium, hydria putei, mulctra lactis.

Γεωπένητας) ii sunt, quibus parum aut nihil agri est, et censu sunt destituti.

Γνωσιμαχεῖν) propriam aegritudinem noscere, contrariorumque vim.

Ἐοργύρη) subterraneus carcer.

Γυμνοπαιδία) festum Spartae, in quo nudi tripudiant.

ΔΗΜΟΕΡΓΟΙ) in aerario laborantes.

Διθύραμβος) hymnus ad Dionysium.

Διασφᾶγες) seiuncti lapides.

Διφροφορευμένης) sella gestatorum.

ΕΓΧΡΙΨΑΙ) incidere, accedere.

Ἐσηθίσαντες) inferentes.

Ἐληβητήρια) coenacula.

Ἐλόχισεν) insidiatus est.

Εὔλεων) vermium.

Ἐπιφορήματα) secundae mensae.

Ἐπίλαμπος) conspicuus.

Ἐπάϊξος) manifestus.

Ἔπι-

meth. τινὸς μελοποιᾶ κατὰ Πίνδαρον ἄσαντος ὑψηλῶς ἐν διθυράμβοις πάλαι τὸν Διόνυσον.

p. Διασφάξ, crepido rupium. CAM. Hes. αἱ διεξῳσαι πέτραι τῶν ὀρῶν, et διασφὰξ ἡ διατομὴ ὄρους. Sic disparationes in diductione venarum dicuntur Hipp. de loc. in hom. p. 64. 33. et venarum interstitia epid. II. p. 312. 24.

q. Ἐπάϊξος, de quo auditum est aliquid, vt II. 119. ὡς ἐπάϊξος ἐγένετο τᾶτο ἐργασμένος, postquam auditum fuit eum hoc fecisse, vel innotuit, compertum fuit, siue compertus est, sic VIII. 128. ἐπάϊξος ἐγένετο προδιδάς. ST.

r Ἐπίπλαι) ἡ μὴ βεβαία κτῆσις, ἀλλ' ἐπιπόλαιος. Ἐπίπλαι καὶ τὰ ἄνω τῶν στρωμάτων.

s Εὔτηκται) ῥᾳδίως εἰργασμένα.

t Ἐννώσας) ἐννοήσας.

u Εὐμάρεια) ἡσυχία, εὐκολία.

x Ἔμβολος) χάλκωμα περιτίθεμενον περὶ τὴν πρῴραν ταῖς ναυσίν.

y Ἐναίριες) οἱ ὁπλῖται.

z Ἔφεδρον) ἐπίκληρον.

a Ἔπιξυνον) ἔποικον, κατάλυμα.

b Ἔκνιζεν) ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πόας.

c Ἐναγίζειν) χοὰς ἐπιφέρειν τοῖς κατοιχομένοις.

Ἐδώλοισι) ὑποστρώμασι νηός.

Ἐκύρησεν) ἔτυχεν.

Ἐπικάρσιον) πλάγιον.

d Ἐπιστρεφέως) ἐπιμελῶς.

Ἐλῶν) ἐλάσας.

Ἐπαμησάμενος) ἀνακινήσας.

Ἐνωμοτία) τάξις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἑρμὶς) ὁ κλινόπους.

e Ἔλυτρον) σκέπη, δέρμα.

Εἰρὴν) παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος, τῷ τρίτῳ μικιζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἕκτῳ μελείρην. Ἐφηβεύει δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἐτῶν ιδ' μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ τὸ μελείρην. Ὥσπερ πυθμὴν ἀπύθμην, αὐχὴν ὑψαύχην. Ἐπί-

r. Ἔπλαι supellex. CAM.

s. Εὔτυκτα Iuncta.

t. Ἐννώσας, id est, ἐννοήσας, quum intellexisset, Clione, c. 86. et ibid. c. 77. ἐνένωτο, τὸν χειμῶνα παρεῖς ἅμα τῷ ἦρι στρατεύειν, in animo habebat, et ἐνενώκασι, animaduerterunt. III. 6. CAM.

u. Interpres εὐμαρία, falso.

x. Ἔμβολον rostrum in navi et veluti claustrum regionis. Et de portis χαλκόδε τ' ἔμβολα Phoenissis. CAM.

y. Ἐναίριες Scythae euirati et vates Scythici, quorum et Hippocrates quoque meminit ἐν τῷ περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων.

Ἔπιπλα) haud firma adeptio, ſed leuis: ἐπίπλοα praeterea ſupernae partes ſtragulorum.

Εὔτυκτα) quae facile ſunt confecta.

Ἐννώσας) conſiderans.

Εὐμαρείη) quies, facilitas.

Ἔμβολος) aes circa nauium puppim ſitum.

Ἐνάριες) armigeri.

Ἔφεδρον) haereditarium.

Ἐπίσιον) hoſpitale, diuerſorium.

Ἔκνιζεν) pungebat ἀπὸ τῆς ποάς, hoc eſt, ab herba.

Ἐναγίζειν) defunctis inferias afferre.

Ἐδώλοισι) faſcibus naui ſuppoſitis.

Ἐκύρησεν) obtinuit.

Ἐπικάρσιον) obliquum.

Ἐπιστρεφέως) diligenter.

Ἐλῶν) abigens.

Ἐπαμησάμενος) exagitans.

Ἐνωμοτία) turma apud Athenienſes.

Ἐρμίς) lectipes.

Ἔλυτρον) velamen pellis.

Εἰρήν) apud Lacedaemonios primo anno puer ξωβίδας nuncupatur: altero anno προκομιζόμενος: tertio μικιζόμενος: quarto πρόπαις: quinto παῖς: ſexto μελείρην. Pubeſcit apud eoſdem a 14 anno vſque ad 20. Proferatur autem cum graui accentu τὸ μελείρην veluti πυθμήν, id eſt, imum, ἀπύθμην, αὐχήν, id eſt, ceruix, ὑψαύχην.

Ἐπί-

πων. Sed ibi ἀνανδριεῖς vocat. Aliqui annotarunt ἐναρίας eſſe bellatores apud Ionas. CAM.

2. Hipp. L. I. de fract. p. 541. 31. dicitur ἔφεδρον aliquid ſtabile aut firmum, in quo quis firmiter deſidere poſſit.

a. Ἐπίσιος, ἐφέσιος. Et Iupiter ἐπίσιος, I. 44. CAM.

b. Occurrit et ἐκνύξεν.

c. Ἐναγίζειν inferias mittere, Euterpe c. 44. in fine ὡς ἠρᾶϊ ἐναγίζουσι. CAM.

d. Ἐπιστρεφέως accurate, vehementer, item oblique. CAM. Et in ſq. pro ἐδώλοισι rectius fortaſſe ἐδώλιοισι. ST.

e. Heſychius quoque δέρμα, θήκην, λέπυρον, ἐνείλημα, κάλυμμα, σκέπασμα explicat.

f Ἐπίδοξα) ἀντὶ τῦ προσδόκιμα.

Εὐεσὴ) ἡ εὐημερία, εὐετηρία. Ἡ καλλίση τῶν ἐτῶν διαγωγή· Διογενιανὸς ἄνευ τῦ σ γράφει.

Εἰρὰ) μίτρα, ζώνη.

ΖΥΓΑΙΣ) καθέδραις.

g Ζώνη) πορφυρᾶν ἔνδυμα.

Ζάκορος) νεωκόρος, ἱερεύς.

ΗΜΕΚΤΕΩΝ) δυσφορῶν.

Ἠβηδὸν) μετ' ἰσχύος, μετ' ἀκολασίας, ὀρχηδόν.

Ἤλυσιν) ἔφοδον, πορείαν.

Ἴλη) τάξις ἱππικὴ, συζυφή.

h Ἰθαγενεῖς) οἱ γνήσιοι παῖδες.

Ἰσία) δεῖπνα.

Ἰακχάζεσι) λέγεσι, φλυαρῶσι.

i ΚΝΑΦΟΣ) ἄκανθα ἔλκεσα ἱμάτια.

Κατατέλεα) τὰ ἀναλώματα καὶ συνέδρια.

k Κνυζημάτων) γοερῶν ἀποφθεγμάτων.

Κορύνη) ξύλον ἐπικαμπές.

Κρέξ) ὄρνεον δυσοιώνισον τοῖς γαμοῦσι.

Κάπτοντες) ἀποδεχόμενοι.

Καινῶν) τὸ χρήσασθαι λόγῳ καινῷ.

Κομιδὴ) ἀνάσωσις, ἐπιμέλεια.

Κέρκωρος) νεὼς εἶδος.

Κληρέχεις) γεωργός.

Κρησφύγετον) καταφυγὴ, ὀχύρωμα.

Καταγινέων) καταλύων.

Καλλιε-

f. Sic et Hesychius et Erotianus, quos vide. Et in sq. pro εὐέση fortasse εὐεσώ. ST.

g. Ζωνὴ est Herodoto πορφυρᾶν ἱμάτιον teste Suida. ST.

h. Ἰθαγενὲς germanum, natiuum II. 17. ἢν Ἰθαγενέα σόματά ἐσι, ἀλλὰ ὀρυκτὰ, non sunt ostia natiua, sed fossilia. CAM. Vsus est hoc vocabulo non solum Homerus, sed Hippocrates quoque: sed vterque paulo alia significatione, quam in loco, qui modo ex Hippocrate allatus fuit. Legimus enim Odyss. ξ'. ἀλλά με ἶσον Ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα, vbi Ἰθαγενέεσσιν sonat γνησίοις. Apud Hippocratem vero Ἰθαγενὲς κύημα potest quidem fortasse exponi ibidem γνήσιον, sed alia tamen

Ἐπίδοξα) hoc eſt, approbata.

Εὐετὴ) optatus dierum exitus, annus periodus proſperus, annorum optima tranſactio. Diogenianus citra hanc litterulam σ conſcribit.

Εἰρὰ) mitra, zona.

ΖΥΓΑΙΣ) ſubſelliis.

Ζώνη) purpureum indumentum.

Ζάκορος) aedituus, antiſtes.

ΗΜΕΚΤΕΩΝ) aegre ferens.

Ἡβηδὸν) cum vi, laſciuia, ſaltuatim.

Ἤλυσιν) acceſſum, diſceſſum.

ΙΛΗ) turma, equeſtris coitio.

Ἰθαγενεῖς) legitimi filii.

Ἰσία) coenas.

Ἰακχάζουσιν) loquuntur, fabulantur.

ΚΝΑΦΟΣ) ſpina laniens indumenta.

Κατατέλεα) ſumtus, conuentus.

Κνυζημάτων) lugubrium documentorum.

Κορύνη) lignum curuum.

Κρὶξ) inauſpicata auis nubentibus.

Κάπτοντες) ſuſcipientes.

Καινῶν) noua oratione vti.

Κομιδὴ) inſtauratio, ſedulitas.

Κέρκυρος) nauis ſpecies.

Κληρούχους) agricolas.

Κρησφύγετον) refugium, munimen.

Καταγινέων) diruens.

men ratione. Eſt enim conceptus verus, et qui a falſo, id eſt, a mola diſtinguitur. Videndum an vocabulum genuinus et hic et illic habere locum poſſint. ST.

i. Cardus fullonius, notat etiam officinam fulloniam L. II. de mul. p. 266. 4.

k. Κνυζημάτων. Euterpe, c. 2. vagitus puerilis, ſignificatio πεποιημένως, vt videtur Camerario. Quamuis autem ita legatur in editione illa Baſileenſi, puto tamen Camerarium ſcripſiſſe πεποιημένη, non πεποιημένως, aut ita πεποιημένως, vt videtur, facta- vel potius huic vocabulo data, vel tale quid. ST. Iunta dat κνυξημάτων.

Καλλιε-

[l] Καλλιερεῖσθαι) θύειν.
Κυματώγη) ὑπαγωγή, αἰγιαλός.
[m] Κυρβασίας) τίαρας.
ΛΕΥΚΗ) πάθος περὶ ὅλον τὸ σῶμα.
[n] Λαῦραι) ῥύμαι, ἀμφόδια.
Λίνον) λύρας χορδή, ἢ ᾠδῆς ὄνομα.
Λάξιν) λῆξιν, μερισμόν, κλῆρον.
Λάθη) αἰσχύνη.
[o] ΜΕΤΕΞΕΤΕΡΟΙ) τινές.
[p] Μύδρον) σίδηρον ἀργόν.
[q] Μελεδωνοί) φροντισταί.
Μυχοί) καταδύσεις.
[r] ΝΕΟΧΜΩΣΑΙ) νεωστὶ κινῆσαι.
Ναυλόχιον) λιμένα.
[s] ΞΕΝΙΗΝ συνεθήκατο) ὡς ξενίην ἐδωρήσατο.
[t] ΟΡΘΙΟΣ νόμος) τρόπος μελῳδίας.
Οὖροι) ὁροθεσία.
[tt] Ὀχανα ἀσπίδων) πόρπακες καὶ δεσμοί.
Οὐ καταπροΐζεσθαι) προίκα ποιῆσαι.
Ὀργίσας) μαλάξας.
Οἰσύπη) ὑπαρὰ προβάτων ἔρια.
[u] Οὐκ ἱκνεομένως) ἐ προσήκοντως.

[x] Ὄνος

l. Iunta dat καλλιερῆσθαι.

m. Vide quae de hoc diximus ad Galenum p. 511.

n. Λαύρα angiportum, vt et Odyff. χ'. CAM.

o. Μετεξέτεροι, id eſt, τινές. II. 36. Ζεὰς μετεξέτεροι καλέεσι. CAM.

p. Μύδρος candens maſſa, vt μύδρον σιδήρεον, I. 165. vel λίθος διάπυρος, vt ille philoſophus dixit: ſolem eſſe μύδρον, Anaxagoras Clazomenius. Ion. CAM. V. Hipp. L. II. περὶ γυν. p. 274. 46. περὶ φυσῶν p. 119. 41.

q. Μελεδωνὸς curator vel curatrix, cui cura rei alicuius demandata eſt, praefectus alicui rei ſeu alicui negotio, II. 65. μελεδωνοὶ ἀποδεδέχαται τῆς τροφῆς χωρὶς ἑκάσων καὶ ἔρσενες καὶ θήλεαι τῶν Αἰγυπτίων. Paulo poſt τῇ μελεδωνῷ θηρίων. Item τῶν οἰκητίων μελεδωνὸν, III. 61. quod repetitur etc. 63. ſq. ſed et ipſum verbum μελεδαίνειν habes VIII. 115. μελεδαίνειν τε καὶ τρέφειν, videlicet τὲς νοσέοντας. ST.

r. Νεοχμᾶν nouare, id eſt, recen-

Καλλιερεῖσθαι) ſacrificare.
Κυματώγη) ſubductio, littus.
Κυρβασίας) tiaras.
ΛΕΥΚΗ) paſſio circa totum corpus.
Λαῦραι) vici, biuia.
Λίνον) lyrae chorda, vel cantilenae nomen.
Λάξιν) deſinentiam, diuiſionem, ſortem.
Λάθη) dedecus.
ΜΕΤΕΞΕΤΕΡΟΙ) nonnulli.
Μύδρον) ferrum illaboratum.
Μελεδωνοὶ) procuratores.
Μυχοὶ) abditi loci.
ΝΕΟΧΜΩΣΑΙ) recenter mouere.
Ναυλόχιον) portum.
ΞΕΝΙΗΝ *συνεθήκατο*) veluti amicitiam largitus eſt.
Ὄρθιος *νόμος*) modus venuſtae cantationis.
Οὖροι) termini.
Ὄχανα *ἀσπίδων*) anſae, vincula.
Οὐ *καταπροίξεσθαι*) dotem facere.
Ὀργίσας) ſubigens.
Οἰσύπη) ſuccidae lanae ouium.
Οὐκ *ἰκνεομένως*) nequaquam decenter.

recenter mouere. CAM. V. Foeſ. p. 426.

s. *Ξενίην* et *Φιλίην* et *ὁμαιχμίην συνθέσθαι* et *διαλύσασθαι* hoſpitii amicitiaeque et belli coniunctionem et diſſolutionem ſignificat. CAM.

t. Ὀρθιος *νόμος* eſt modorum appellatio, vt de Arione, I. 24. *νόμον τὸν ὄρθιον διεξελθεῖν*, quos apparet acutos fuiſſe, et concini ſolitos voce altiore. CAM.

tt. Iunta dat *ὄχανα ἀσπύδων*.

u. Ab *ἰκνέομενως*, eſt *ἀκ ἰκνεομένως* et *ἀκ ἰκνευμένως*, non debite, et *μᾶλλον τᾶ ἰκνεομένᾳ* magis quam conueniret. Haec CAM. Exempla autem habes VI. 65. *φὰς αὐτὸν ἀκ ἰκνεομένως βασιλεύειν τῶν Σπαρτιητέων*. Paulo poſt eodem capite *ἅτε ἰκνευμένως βασιλεύοντα Σπάρτης*. Quod autem et aliis in locis feci in Gallorum et aliorum, qui Gallici ſermonis ſtudioſi ſunt, gratiam, hic quoque faciam, vt quam bene conueniat

[w] Ὄνος) τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπειν καὶ συῤῥεφόμενον.

[x] Ὀρχηδόν) ἠβηδόν.

ΠΗΚΤΙΣ) ὄργανον, ψαλτήριον.

Πεσσοί) ψῆφοι.

[y] Πρυτανεῖον) θεσμοθέτιον, θόλος, καὶ ἡ τῆ σίτε θήκη.

Πρόχυσις) τὸ ἀποσπεῖσαι.

Πρόπολος) νεωκόρος. Μετὰ τὸ σ' ὁ δῆλος.

Πάταικοι) θεοὶ Φοινικικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις ἱδρυμένοι.

Παλάθας) τὰ ἐκ τρυγὸς πλάσματα. Κυρίως δὲ ἡ τῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις.

Περιφορητά) ἀκτά.

Πρόξενοι) προστάται.

Πολέμαρχος) ἄρχων τῶν ξένων.

Πρό-

niat hic aduerbii istius vsus cum eo, quod gallice dicitur, ostendam. Quum enim aduerbium *ἰκνευμένως*, hanc enim lectionem praefero, a verbo *ἰκνέομαι* originem habeat, quod est venire, gallice *venir:* animaduertendum est ista verba *ἐκ ἰκνεομένως βασιλεύει*, posse ita nostro illo sermone exprimi: *Il ne lui vient pas de regner.* Est enim *vient* a latino venit, litera l ex fine ad principium transeunte; Ionice *ἐκ ἰκνέεται* perinde ac si quis diceret, *ἐκ ἰκνέεται εἰς αὐτὸν τὸ βασιλεύειν*, pro illis, *ἐκ ἰκνεομένως βασιλεύει.* Alioqui et his verbis hoc exprimeret sermo noster: *Il ne lui touche pas de regner.* Alterius autem generis loquendi *μᾶλλον ἐκ ἰκνεομένε* exemplum tibi suppeditat VI. 84. *ὁμιλέοντα μᾶλλον τῆ ἰκνεομένε*, quum antea pro *μᾶλλον τῆ ἰκνεομένε* dixisset *μεζόνως*, vtens his verbis *ὁμιλέειν σφι μεζόνως.* Nam qui aliquid facit *μᾶλλον τῆ ἰκνεομένε*, id est, magis quam conuenit, siue magis quam par est, is dici potest illud *ποιέειν μεζόνως*, quod Ionicum est pro *μειζόνως*, quasi dicas, maiorem in modum quam oporteat. Sed Valla male hunc locum vertit, non secus quam si verba illa *μᾶλλον τῆ ἰκνεομένε* non ad *ὁμιλέειν*, sed ad *ἀκρητοποτεῖν* siue ad *ἀκρητοποσίην*, vt ibi legimus, referrentur. Addam et hoc Hippocratem quoque

Ὄνος) vermiculus, qui circa aquaria vaſa naſcitur, et in ſemet ipſum contrahitur.

Ὀρχηδὸν) laſciuiter.

ΠΥΚΤΙΣ) inſtrumentum muſicum.

Πεσσοὶ) calculi.

Πρυτανεῖον) Theſmothetium, locus Athenis erat publicus, in quo ſcripturas retinebant, et qui ex Prytaneo forent, comedere conſueuerunt, tholus, camera.

Πρόχυσις) litare.

Πρόπολος) antiſtes, cum σ vero ſeruus dicitur.

Πάταικοι) dei Punici in puppibus collocati.

Παλάθας) figmenta ex ſaece, proprie autem caricarum mutua poſitio.

Περιφορητὰ) verſatilia.

Πρόξενοι) hoſpites publici.

Πολέμαρχος) dux belli.

quoque illo aduerbio vſum eſſe, et quidem alicubi ſignificare apud illum, quantum par eſt, quantum ſatis eſt, vt quum dicit γάλα πίνειν ἰκνεομένως. Apud eumdem ἐν τῷ ἰκνεομένῳ χρόνῳ, debito tempore, conuenienti tempore, ſuo tempore. Miror autem ex illo loco ſcripturam ἰκνευομένῳ e loco L. de fract. ἐν τῷ ἰκνευομένῳ χρόνῳ, et dici ἰκνεύομενον χρόνον non minus quam ἰκνεόμενον in vſu eſſe: quaſi vero illam quoque ſcripturam lingua graeca poſſit admittere, ac non iubeat nos vel ἰκνευμένῳ vel ἰκνεομένῳ dicere. Ceterum huius generis loquendi aptum habemus hoc quoque exemplum, προγήρασκειν τὸ χρόνῳ τῷ ἰκνευμένῳ ſeneſcere ante debitum tempus. Et quaſi quis dicat ante legitimum tempus. Alioqui et ſimpliciter ante tempus dici poteſt. Ex eodem affertur et hoc φροντίδες ἐπὶ ἰκνεύμεναι, (ſed malo ἰκνεόμεναι,) pro curis intempeſtiuis, at vero illud ἐν τῷ ἰκνεομένῳ χρόνῳ apud Herod. etiam exſtat VI. 86. ST.

x. Ὀρχυδόν Iunta ex operarum errore.

y. Etymol. M. τόπος ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοιναὶ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις εὐεργέταις ἐδίδοντο, ὅθεν καὶ Πρυτανεῖον ἐκαλεῖτο οἱονεὶ πυροταμεῖον. Πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος; τετέσι τὸ σῖτε δημοσίε ταμεῖον.

[z] Πρόκα) εὐθύς.

Ῥηπὶς) πλέγμα.

Ῥηχίης) φραγμοῦ, ἢ δέσμης τῶν φραγμῶν.

Ῥήχος) φραγμός.

[a] ΣΠΕΡΧΘΕΙΣ) ταραχθείς.

Σκευὴ) ὅπλισις καὶ στολή.

[b] Συμψήσας) συντρίψας.

[c] Σαγάρεις) πελέκεις.

[d] Σχοινοτενὲς) μακρόν.

[e] Συρμαΐζειν) καθαίρειν πόματι τῷ ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

Σπαδίξας) ἐκδείρας. Σπάδιξ γὰρ Φλοιὸς ῥίζης πρινίνης. Οἱ δὲ, Φοίνικος ῥάβδον. Σπάδακες δὲ καὶ οἱ κύνες. Καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι κιθαριστικόν.

Συρμαία) βρῶμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. Ἡ λάχανον σελίνῳ ἐοικός.

Σκυτάλαις) ῥάβδοις.

Σῶρα) σωτήρια, λύτρα.

Σώχεσι) τρίβεσι.

Σχοίνῳ συμβολεῖς) οἱ ψιθοπλόκοι.

Στρόφος) τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐρεᾶν.

Σταθμός) ὁδῷ μέτρον, κατάλυμα.

Σινάμωριον) κακόσχολον.

Σαυρωτήρ) ξυσόν, δόρυ. Ἡ σύραξ ὃν ἔνιοι καλοῦσιν ἀρίαχον.

ΤΡΙΗΚΑΔΑΣ) δεῖπνα κατὰ δήμους καὶ ἀριθμὸς ἀνδρῶν λ'.

Ταρ-

z. Πρόκα subito L. VIII. c. 65. καὶ πρόκα τε φωνῆς ἀκοῦσαι. CAM.

a. Σπέρχειν aduersari et offendi, et σπερχθεὶς perturbatus. CAM.

b. Συμψήσας interpretantur συντρίψας, Clione, c. 189. significat autem correptionem. CAM.

c. Apud Her. σαγήρεις secures, aut bipennes, aut aliud barbarici teli genus, ita Camerarius; siquidem fides est habenda illi Basileensi editioni: ac non potius credendum est,

Πρόκα) ſtatim.

ΡΗΠΙΣ) rete.

Ῥηχίης) ſepis, faſciculi ſepum.

Ῥῆχος) ſepes.

ΣΠΕΡΧΘΕΙΣ) turbatus.

Σκεύη) armatum, et ſtola.

Συμψήσας) conterens.

Σαγάρεις) bipennes.

Σχοινοτενὲς) longum.

Συρμαΐζειν) purgare potione ex aqua et zea.

Σπαδίξας) excorians, nam σπάδιξ cortex eſt radicis iliceae: ſunt etiam qui autumant palmae eſſe baculum. Ceterum σπάδακες adhuc canes vocantur. Praeterea σπάδιξ inſtrumentum quoddam cytareſtum exiſtit.

Συρμαία) edulium ex adipe et melle conflatum, aut olus, quod apio aſſimilatur.

Σκυτάλαις) virgis.

Σῶρα) liberalia, redemtionis pretia.

Σώχασι) terunt.

Σχοίνῳ συμβολεῖς) rectiones, deprauate legitur in graeco codice ψιθοιπλόκοι, nam aut σχοινοπλόκοι ſcribendum eſt, aut ψιαθοπλόκοι, hoc eſt, rectiones, aut ſtorearum contextores. Dictio enim ψιθόπλοκοι nullibi reperitur, aut ſtorearum contextores.

Στρόφος) faſcia capitis, aut corona.

Σταθμὸς) viae menſura, diuerſorium.

Σινάμωριον) male feriatum.

Σαυρωτήρ) haſta, iaculum, aut manubrium haſtae, quod graeci nonnulli ἀρίαχον appellant.

ΤΡΙΗΚΑΔΑΣ) coenae ad multitudinem triginta virorum.

eſt, illum σαγάρεις ſcripſiſſe. ST.

d. Σχοινοτενὲς rectum. CAM.

e. Συρμαΐζειν purgare τῇ συρμαίῃ, quam alii potionem, alii herbam aut radicem, alii ſuccum quempiam fuiſſe putauerunt. CAM.

f Ταρσοὶ καλάμων) πρασιαὶ ἐν ᾗ ἐξήρανον τὴν πλίνθον.

g Τριφάσιοι) τρίφωνοι, τριπλάσιοι.

Τόρνιον) τὸ τρῆμα, καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό.

Τέμπεα) τὰ ξενὰ τῶν ὀρῶν, καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι.

Ταινίαν) διάδημα.

Ταρσὸς) ἡ τῶν ὀρνίθων πτέρωσις.

h ΦΑΡΜΑΚΟΙΣ) βαφαῖς.

i Φάλαραι) τὰ περὶ τὰς γναθες σκεπάσματα.

k Φάρσος) τρύφος, κλᾶσμα.

l Φρενήρης) σώφρων.

Φριμάξασθαι) φρυάξασθαι, φυσῆσαι.

Φόρμος) πλέγμα, ὁ κόφινος.

Φυλάξαντες) ἐπιτηρήσαντες.

m Φερέγγυος) βεβαιωτής.

n ΧΡΗΜΑΤΟΣ) πράγματος.

Χοιράδες) πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσσῃ.

Χορδεύων) τέμνων.

o ΨΗΝΕΣ) κωνώπια τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις τοῖς ὄρσεσι.

f. Τάρσοις καλάμων, Clione, c. 179. interpretatur, areolas arundineas, ſuper quibus lateres areſcerent. Sunt et ταρσοὶ ποδῶν, et remigia ταρσῶν habent appellationem. Nominantur etiam ταρσοὶ in volucribus. CAM.

g. Τριφάσιον triplex, vt διφάσιον duplex. CAM.

h. Φάρμακα colores, Clione c. 98. et φαρμακεύειν tingere. CAM.

i. Φάλαρα ornamenta equorum. CAM.

k. Φάρσος portio. CAM.

l. Φρενήρης mentis compos. CAM.

m. Φερέγγυος, δυναμένος, ſufficiens. CAM.

n. Χρῆμα, vt συὸς μέγα χρῆμα I. 36. et τυραννὶς χρῆμα σφαλερὸν, III. 53. et χρῆμα πολλὸν νεῶν VI. 43. et χρῆμα χειμένος ἀφορητον VII. 88. CAM.

o. Ψῆνες, quae in caprificis beſtiolae naſcuntur. CAMER.

Ταρσοὶ καλάμων) areola, in qua laterem exſiccabant.

Τριφάσιοι) triuoces, triplices.

Τόρνιον) foramen, et quod in hoc inſeritur.

Τέμπεα) anguſtiae montium, loca arboribus conſita.

Ταινίαν) diadema.

Ταρσὸς) auium ala.

ΦΑΡΜΑΚΟΙΣ) tincturis.

Φάλαρα) quae circa genas apponuntur operimenta.

Φάρσος) fractum, fragmentum.

Φρενήρης) ſapiens.

Φριμάξασθαι) fremere, inflare.

Φόρμος) rete, corbis.

Φυλαξάντες) obſeruantes.

Φερέγγυος) praes, ſtipulator.

ΧΡΗΜΑΤΟΣ) negotii.

Χοιράδες) lapides leues in mari.

Χορδεύων) ſcindens.

ΨΗΝΕΣ) calices, qui in caprificis oboriuntur.

ADDENDA

AD

EROTIANVM, GALENVM et HERODOTVM.

P. 6. Ioh. Alb. Fabricius in Bibl. Gr. L. IV. c. 36. Vol. IV. p. 579. partem praefationis Erot. a mendis purgauit, incipiendo a verbis πολλοὶ τῶν ἑλλογίμων etc. quae leguntur p. 6. lin. 17. vſque p. 12. l. 7. Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς. etc. Indicabimus qua ratione differat a noſtra lectione. Sic p. 8. l. 7. pro Παρεπιπελεύσε etc. legendum iubet Καὶ παρ' Ἐπικλέους τῶ Κρητὸς — διὰ γ' συντάξεων — — Φακᾶ. p. 10. l. 4. pro πολυσχίσε l. πολυείχε, et l. 5. pro τᾶτο habet ταυτό. l. 6. κ' βιβλίον. p. 12. l. 1. ἀναδεξάμενος. Adiunxit etiam verſionem, quam ſponte omittimus, noſtroſque lectores ad ipſum Fabricium amandamus.

P. 8.

P. 8. ad verba μαρτυρίας ποιητῶν. Galenus praefatione ad gloſſas Hippocratis refert, Ariſtarchum Grammaticum Bacchio τὸ παραδειγμάτων ſiue loca ſcriptorum ſuppeditaſſe.

P. 32. ἀτρεκέως, vere vel certe, vt Herod. I. 15. ἐκ ἔχω ἀτρεκέως εἰπεῖν. Sic II. 167. ἐκ ἔχω ἀτρεκέως κρῖναι. Hoc aduerbium frequens eſt apud Homerum etiam et Hippocratem; apud Hom. pro vere, apud Hipp. et pro certo, explorato, et plerumque pro ἀκριβῶς exacte, vt in progn. ἐ δυνάται ἀριθμεῖσθαι ἀτρέκεως. Sic et ἀτρεκὴς pro exactus. Exſtat etiam ἀτρεκείη apud Herod. quo ſignificatur veritas. Apud Hippocratem ἀτρεκείη ſcribitur, vt ἀτρεκείη κρῖναι apud eum legitur pro eo, quod ex Herodoto ἀτρεκέως κρῖναι. ST.

P. 51. not. y. addé. Vide Valckenarium in Diatrib. Eurip. p. 286.

P. 60. Ἀράβη. Vide L. de aere, aqu. et locis, p. 290. 40. ἔτι δὲ πρὸς τοιούτοισιν ἀνθρώπων ἀναγκη ἐρημοῦσθαι τὴν γῆν ὑπό τε πολεμίων καὶ ἀργίης, ὥσε καὶ εἴτις φύσει πέφυκεν ἀνδρεῖος καὶ εὔψυχος ἀποτρέπεσθαι τὴν γνώμην ἀπὸ τῶν νόμων. Si in pluribus MSS. legeretur ἠμερῶσθαι τὴν ὀργὴν, id lubens acciperem cum Zuingero et Foeſio, ſed id forte ex coniectura tantum ortum; praeterea importuna tum eſt vox πολεμίων. Nec video cur adeo diſplicuerit hominibus eruditis vulgata lectio. Id agit Hippocrates, vt probet eos, qui vnius dominatui parent, minus eſſe ſtrenuos ac nauos iis, qui in republica degunt. Hi enim quidquid efficiunt, id ſibi ipſi lucrantur: illi non niſi damna ſibi, lucra, ſi quae ſunt, dominis acquirunt. Nihil igitur mirum, ſi deſides fiant hi homines, atque eo nomine ab hoſtibus contemnantur, qui pro lubitu eorum regiones infeſtant: ſed et ipſi culturam agrorum negligunt, quod non ſibi, ſed dominis metant, atque hoc eſt, quod dicit eorum terram deſolari ab hoſtibus et ab deſidia. Sic igitur totum locum verto, ſenſu, quantum mihi videtur, maxime idoneo: ſed praeterea talium hominum regionem deſertam reddi neceſſe eſt, et ab hoſtibus et a deſidia, vt adeo, etſi quis natura ſit fortis et magnanimus, mens tamen eius deterreatur a legibus, id eſt, retineatur a virtute ſua exercenda, quia domino tantum vtilis eſſe poteſt, non ſibi. Verum hoc loco quin pro ἀναγκη, Ἀράβη legerit Erotianus vix dubito, exponit enim βλαβή. Id autem vel hunc, vel alium vicinum locum reſpicere liquet ex ordine, quo voces refert: antecedens enim Ἀναλκες legitur eadem hac pagina l. 38. et ſeq. ἀργὰ p. 292. 18. vt

mox

mox monſtrabo: intermedio igitur loco quaerendum τὸ ἀρά, quod donec certius diſcam huc refero, et puto Erotianum legiſſe: ἔτι δὲ πρὸς τούτοισιν τῶν τοιούτων ἀνθρώπων ἀράβη, ἐρημώθαι τὴν γῆν κ. τ. λ. Praeterea et illud damni his accedit hominibus, vt vaſtetur eorum regio etc. ſenſu ſatis commodo, at tamen vulgatam retinere malo. HER.

P. 60. ἀργαὶ. V. L. de aere, loc. et aqu. p. 292. 17. τὰ εἴδεα αὐτῶν παχέα ἐστὶ καὶ σαρκώδεα, καὶ ἄρθρα καὶ ὕγρα καὶ ἄτονα. Ineptum hic eſt τὸ ἄρθρα, nec male ἄναρθρα coniiciunt: malim tamen corrigere ἀργὰ: ita legiſſe Erotianum certum habeo: quum enim exponit ἀργὰ, ἀγύμναστα ἢ λευκά, non alium quam hunc locum ob oculos habuit. Alii hoc forte in margine explicuerunt νωθρὰ, quod dein in aliquibus codicibus textum inſedit, vera electa lectione. Lindanus textum pro lubitu refingens, edidit καὶ (τὰ) ἄρθρα ὑγρὰ καὶ ἄτονα. HER.

P. 100. αἰολᾶ, Euſtachii et Foeſii emendationem in αἰολᾶται firmat etiam Pierſon. ad Moer. p. 47.

P. 120. δίκαιαι ὀργυιαὶ apud Herod. II. 149. quae ſunt iuſtae magnitudinis. Vtitur autem et lingua Gallica illa voce Latina in hac ſignificatione. Apud Hippocratem δίκαιον exponitur εὔλογον, quod non ſolum rationi conſentaneum, ſed proportioni conſentaneum, alicubi interpretandum eſſe videtur. Alioqui ἴσον etiam exponitur. Erotianus autem et quaſdam expoſitiones affert, quae mihi violentae videntur. ST.

P. 132. lin. 4. pro Φοίνικη dat Fabr. Φοίνικι. not. n. adde. Veram lectionem διίπέτης ὁ γόνος eſſe declarant Albert. ad Heſych. Tom. I. p. 993. et Valckenar. Diatr. Eurip. p. 274.

P. 160. ἐπίσασθαι non ſolum pro ſcire, noſſe: ſed alicubi et pro exiſtimare. In quibuſdam Homeri et Hippocratis locis exponitur δύνασθαι, vbi tamen non video quid obſtet, quominus ſignificationem ſuam retineat. ST.

P. 170. et p. 230. Apud Herod. eſt καταγίζειν, vt καταγίζειν πυρὶ igni conſecrare, item immolare et ſacrificare. Clione, c. 68. et Melpom. c. 35. et ἐναγίζειν inferias mittere. Euterpe, c. 44. in fine ὡς ἡρῷ ἐναγίζουσι. CAM. Illi autem καταγίζειν addendum eſt καταγίαζειν. Siquidem emendate ſcriptum eſt καταγιαζομένη l. 202. Sed verum vt fatear, ſuſpicione apud me ſcriptura haec non caret: praeſertim quum et Erotianus ἐναγίζειν non ἐναγίαζειν ſcribat. Sicut Heſychius χοὰς ἐπιφέρειν vel θύειν τοῖς κατοιχομένοις. Sed magis priorem probo expoſitionem, quam poſteriorem: et in poſteriori placet, quod κατοιχομένοις tantum dixerit, non autem

autem cum Erotiano ἢ τοῖς καταχθονίοις, quoniam hoc de aliis inferis dici ſolet. Non ſolum autem inferias mittere dixerunt Latini, ſed etiam inferias ferre, et inferias dare. At inferias facere, vt etiam exponitur, me legere haud memini. ST.

P. 172. l. 13. pro Κλοταΐς l. Κλωπαΐς, et p. 210. pro Ἀχαϊάδη l. Ἀλευάδαις. Fabr.

P. 244. Λεβηρίδες, vide Meurſium in Gloſſ. Gr. Barb. p. 276. vbi vocem κενίκλος explicat.

P. 284. Ὄργια myſteria, licet proprie et primo de Liberi patris et Cereris ſacris dicebantur, tamen deinde ad quaeuis alia ſignificanda, quae ſecreta haberi volebant veteres, fuerunt detorta. V. Ioh. Henr. Meibom. ad Hippocr. Iuſiur. p. 105.

P. 362. pro οἴνη l. οἰνεῖ. p. 394. l. 4. pro Σμηριγόνη l. Ἠριγόνη. et p. 396. l. 3. pro Μάριαι l. Μάρικαι. Fabr.

P. 421. ad not. o. Vide ἀκρατὴς γλῶσσα expoſitum infra a Galeno. ST.

P. 424. ad not. s. Pro ἀλυχῆ legitur etiam ἄλυξις, apud Hippocratem autem in aphor. legitur, ἀλύκη, χάσμη, Φρίκη etc. ST.

P. 426. ἀμβλυωσμὸς. Vide quae de hac voce diſputat I. H. Meibom. ad Hippocr. iuſiur. p. 132. ſq.

P. 442. voce ἀσκὲς — πυριατὲς, πυριατῆρας MS. St. in varr. lect. n. 15. adde pro κεραμεῖς autem legendum κεράμεις. ST.

P. 444. Ἀσᾶσθαι moleſtia et dolore affici, et ἄσῃ moleſtia. CAM. Herod. I. 136. extremo, μηδεμίαν ἄσην ἀηδῆ τῷ πατρὶ προσβαλῇ, vbi videri poſſit neceſſe minime fuiſſe addere ἀηδῆ. Ab Hippocrate ἄσῃ de certo quodam moleſtiae genere dicitur: nimirum de ſtomachi faſtidio, nec non de faſtidio ciborum. Quin etiam de inquieta corporis iactatione, quae aegrotis contingit. Vnde et ἀσώδεις hi vocantur, pro quo et ἀσσώδεις gemino σσ. Sic vero et ἀσσᾶσθαι apud eumdem, non ſolum ἀσᾶσθαι. ST.

P. 528. Prius μήκη ediderat Steph. ſed mutata deinde ſententia MS. lectionem μύκη praetulit.

P. 602. Ἀνέλῃ. Ἀνέλειν eſt reſpondere, vt de oraculis Latini dixere, l. 13. ἦν μὲν δὴ τὸ χρηστήριον ἀνέλῃ μιν βασιλέα εἶτα τῶν Λυδῶν, ſi oraculum reſponderit ipſum regem Lydorum eſſe. Euterpe, c. 139. ἀνεῖλε ὡς δέοι αὐτὸν Αἰγύπτου βασιλεῦσαι ἔτεα πεντήκοντα. CAM.

INDEX

INDEX AVCTORVM,

qui in his gloſſariis laudantur.

Aeſchylus, tragoediis ſuis notiſſimus, Athenienſis, olympiade 81. circa Marathoniae pugnae tempora P. 86. 118. 190

Aeſculapius, medicus, ſcripſit de morborum, infirmitatum corporis, et accidentium origine et cauſis. Vide Th. Guidotti comm. de Aeſculapio 178

Alcman, poeta Lyricus olympiade 27. 263

Andreas Chryſaris, medicus, ſcr. *νάρθηκα*. v. Schol. ad Nicandri Alexiph. p. 32. *περὶ δακετῶν*, et de iis, quae falſo creduntur, Athen. L. VIII. p. 312. 484

Andromachus, Iunior, Neronis Archiater, ſcr. de medicamentis compoſitis ſaepiuſque a Galeno et Aetio laudatur 2

Antigonus, Alexandrinus 12

Antigonus, Grammaticus, 312

Apollodorus, ſcripſit hymnos 368

Apollodorus, ſcr. de diis 390. 392

Apollonius, Citieus, laudatur eius liber de epilepticis ab Aureliano, Chron. L. I. c. 4. 6. 10. 86. 198

Apollonius Fera, a Meurſio Ther dictus 86

Apollonius Memphites, ſcr. *περὶ ἄρθρων* 86

Apollonius Ophei, Ophis apud Meurſium 8

Apollonius Senior, ſcr. *περὶ τῆς συγκρίσεως τῶ δωδεκαέδρου, καὶ τῶ εἰκοσαέδρου* 86

Arceſilaus, poeta quidam priſcae comoediae 598

Archilochus 336. 360

Ariſtarchus, Grammaticus Alexandrinus e Samothracia, olymp. 156. ſub Ptol. Philom. 12. 404

Ariſteas Rhodius, alii Ariſtobulus, Grammaticus 12

Ariſtocles Rhodius, Grammaticus 12

Ariſtophanes, notiſſimus priſcae comoediae poeta, 50. 88. 96. 104. 106. 116. 148. 172. 178. 184. 200. 204. 232. 244. 254. 285. 325. 332. 404. 406

Ariſtophanes, Grammaticus, Byzantinus, filius Apellis, et diſcipulus Callimachi et Zenodoti olymp. 145., 86. 118. 180. 312. 388

Ariſtoteles, Stagirita, princeps ille Peripateticorum, 176. 536.

Artemidorus, Grammaticus, ex Tharſis ortus 244

Aſclation 86

Aſclepiades, plures fuerunt huius nominis medici, inter

ter quos duo a Galeno nominantur, vide I. Meurſium in notis ad Chalcidicum 300. 335
Bacchius Tanagraeus, idem forte ac Mileſius ille, de quo Varro et Columella de R. R. L. I. c. 1. appellatur Herophilius medicus, et praeter συντάξεις τρεῖς λέξεων Ἱππ. ſcr. commeut. in LL. epid. Hipp. et de memorabilibus Herophili eiuſdemque haereſi 8. 32. 38. 40. 54. 62. 68. 72. 76. 84. 86. 88. 104. 114. 138. 142. 150. 152. 154. 156. 164. 180. 198. 212. 238. 242. 404. 408
Callimachus, Herophilius, ſcr. com. in Hipp. 8. 350. 540
Calliſtratus, ſcr. Miſcellanea, fortaſſe is eſt, qui περὶ λίθων commentatus eſt, v. Plin. H. N. L. XXXVII. ſ. 12. 25. 394
Cineſias, Thebanus, Tithyramborum ſcriptor 318
Crateuas, Ῥιζοτόμος cognominatus 402. 412
Critias, ſcr. de manu amoris, vel virtutum 458
Cydias Mylaſeus, Herophilius 10. 192
Demetrius Epicureus 12. 197
Diagoras Cyprius, ſcr. περὶ φυτῶν 306
Didymus Alexandrinus, Grammaticus, Χαλκέντερος ob aſſiduam circa libros moram dictus 12
Diocles, Medicus, Caryſtius, ſecundus poſt Hippocratem aetate ac fama, v. Celſ. L. VI. c. 5. ſcr. de re herbaria, de alimentorum praeparatione, de locis affectis, de paſſionibus et curationibus, de tuenda valetudine, ὑγιεινῶν librum I. ad Pliſtarchum, de medicamentis letalibus, officinam medendi, epiſt. ad Antigonum R. de morborum praeſagiis, et extemporaneis medicamentis per hortenſia, Fragmentum ſub nomine Archidamus 86. 166. 208. 388
Diodorus, Grammaticus 216
Diodotus, ſcr. libros II. μυθολογιῶν 260
Dioſcorides, Alexandrinus, commentatus eſt in Hipp. Iunior dicitur 402. 484. 486
Dioſcorides, Anazarbaeus, aetate Neronis vixit, ſcr. de materia medica, et alexipharmaca 402. 408. 412. 417. 426. 428. 430. 436. 438. 446. 450. 466. 470. 486. 508. 514. 520. 528. 546. 554. 564. 570. 594
Dioſcorides Phacas, Herophilius, vixit tempore Antonii et Cleopatrae 8. 214. 382. 402
Epiceleuſius, Cretenſis, forte Epicles 8
Epicles, ordine literarum ſcr. de vocibus Hipp. nimis brevitatis ſtudioſus, κατὰ στοιχεῖα συντομίας ζηλωτής, et Bacchii tres συντάξεις in compendium redegit, 16. 34. 40. 66. 72. 76. 104. 150. 188. 210. 242. 248. 372
Epicurus, Athenienſis, vixit Olymp. 109. anno tertio 16

Epitherſes, in Erotiano male Therſis, ſcr. B. λέξεων 88
Eraſiſtratus, ex Iulide vrbe Ceae inſulae, Chryſippi medici, vel, vt alii malunt, Theophraſti diſcipulus, ſcr. ſalutarium praeceptorum LL. II., de hydrope, de podagra, de medicaminibus et venenis. Eraſiſtrateorum ſchola ab eo nomen nacta eſt 570
Eratoſthenes, Cyrenaeus, ab Ptolemaeo Euergete in Aegyptum eo conſilio accerſitus, vt Bibliothecae Alexandrinae praeeſſet. Multa ſcripſit, quorum ſeries praefixa eſt editioni Oxonienſi opuſculorum eius de anno 1611. 394. 404
Euphorion, ſcr. ſex libros, quibus Hippocratis voces explicantur 12. 104
Eupolis, priſcae comoediae ſcriptor, 17 comoedias ſcr. ex quibus 9 victoriam meruere 170. 172. 247. 396
Euripides, Poeta Tragicus, Athenienſis, Platonis συγχρόνος 36. 54. 62. 118. 120. 132. 210. 222. 338. 344. 362. 366. 378
Eurycles, Fabricius legendum coniicit Epicles 308
Glaucias, Empiricus, Heraclidae Tarentini magiſter, Hippocratis epidemiorum libros illuſtrauit, de vocibus Hipp. ordine alphabetico ſcr. 10. 16. 322
Hecataeus, Abderita, ſcr. περὶ τῶν ὑπερβορέων 232
Heraclides, Tarentinus, ſcr. LL. interiorum curationum, de feris, de antidotis, de ſimplicibus, de praeparatione et probatione medicamentorum, et comm. in LL. VI. epidem. 6. 16. 56. 180. 248. 402
Herodotus, Halicarnaſſeus, hiſtoricus notiſſimus 6 54. 252
Herophilus, medicus Chalcedonius, aequalis Phalaridi, ſcr. de curationibus, et ad Hipp. prognoſticon 32. 402. 404
Hippocrates, Ionicus, medicum illum fuiſſe Meibomius coniicit ad iuſiur. Hipp. p. 3. vbi plures huius nominis commemorat, et rationem cognominis Ἴων affert Fabricius, quia Ionice ſcripſit 358
Hipponax, poeta Epheſius, 54. 254. 330. 360. 388. 430
Homerus, Graecorum poetarum princeps, 30. 36. 38. 42. 44. 48. 60. 72. 88. 114. 136. 160. 182. 184. 188. 190. 228. 230. 234. 246. 268. 278. 312. 522
Iſchomachus, Fabricius mavult Lyſimachus 192
Lycus, Neapolitanus, medicus, ſcr. com. in Hipp. aphor. et de loc. in hom. 214
Lyſimachus, Cous, ſcr. libros III. contra Cydiam Herophileum 10. 104. 360
Menander, Comicus, nouae comoediae princeps, 170. 172. 178. 328
Menecſtheus, Stratonicus 86
Menithaeus, ſcripſit de appel-

lationibus medicamentorum 450
Metagenes 314
Mneſthaeus, ſcr. nomina medicinarum, procul dubio vnus idemque cum Menithaeo 484
Nicander, Colophonius, poeta, medicus, grammaticus, 101. 146. 230. 368. 392. 394
Niger, Sextius, homo Latinus, graece de medicina ſcripſit, et de materia medica 244. 386. 402
Pamphilus, ſcr. expoſitiones vocum 402. 412
Perigenes, Organicus, ſcr. LL. μηχανικῶν 86
Petronius, ſcripſit materialia, 260. 336
Pherecydes, ſcr. de mari 98
Pherecrates, Comicus, Athenienſis, militauit ſub Alexandro M. 56
Philemon, mediae comoediae ſcriptor, floruit Alexandri M. temporibus 98. 170
Philinus, Cous, Empiricae ſectae praefectus, Bacchii aequalis, contra quem ſcripſit, et LL. VI. de vocibus Hippocratis edidit, 8. 32. 86
Philocrates, Samius 206
Philonides, Siculus, medicus, ſcr. de re medica, de coronis et vnguentis, 144. 358
Phrynichus, Comicus, Athenienſis, inter ſecundos antiquae comoediae, qui docuit fabulam vnam 376
Pindarus, poeta Thebanus, Lyricorum apud Graecos princeps 74
Plato, philoſophus notiſſimus 104
Polemarchus, Grammaticus, 244
Polyzelus, Comicus, Graecus, cuius comoedia Δημὸς laudatur 130
Sophocles, poeta Athenienſis, 62. 96. 180. 200. 210. 304. 306. 374. 390
Strattis, Comicus poeta, v. Caſaubon. in Athen. L. VII. c. 23. 216. 244
Strato, Eraſiſtrateus, medicus, qui Eraſiſtrati diſcipulus fuit 86
Theophraſtus, Ereſius, 402. 454. 494
Theopompus, cuius Odyſſea laudatur 244
Therſis, 88. Vide ſupra *Epitherſis*.
Thucydides, Athenienſis hiſtoricus 6. 168. 368
Tyndarus, ſ. *Tyndareon* 130
Xenocrates, ſcr. de medicinarum nominibus 484
Xenocritus, Cous, Grammaticus, Hippocratis voces primum interpretatus eſt 6. 38
Xenophon, Athenienſis 536
Zeno, Herophileus, medicus Laodicea, quae ad Lycum eſt, oriundus, ſcr. de notis morborum 68. 216. 490
Zenodotus, Grammaticus, ſcr. vocabula gentium 540. 542
Zeuxis, ſcr. explanationes in L. Hippocr. de locis in homine 214. 216. 490

DISPO-

DISPOSITIO VOCVM

QVAE IN HOC OPERE CONTINENTVR

IVXTA ORDINEM LITERARVM ET SYLLABARVM.

A.

Ἄβιος P. 606
Ἄβρον 602
Ἀγαθῶς 70
Ἀγάλλεται 88
Ἀγηλατέειν 604
Ἀγγλίθες 412
Ἀγκυρομήλη 78. 412
Ἀγλαίζεται 100
Ἀγλίη 412
Ἀγκυλιδωτὸν 412
Ἄγνα 100
Ἀγρηθῶσιν 98
Ἀγρίη κολοκύνθη 412
Ἄγροφον 412
Ἄγυια 412
Ἄγχισα 78
Ἀγχόμενος 412
Ἀγωνιστικὸν 88
Ἀδάξασθαι 412
Ἀδηνέως 412
Ἀδιαῤῥοίη 70
Ἀειπὲς 94
Ἀείρειν 94
Ἀέκεσιν 46
Ἀέτωμα 90. 412
Ἀὴρ 60
Ἀθύλγεται 414
Ἀθέλγηται 72
Ἀθέρας 96
Ἀθὴρ 414
Ἀθώρηκτος 414
Αἴαζειν 78
Αἰγὶς 604
Αἰγοκέρας 414
Αἰγυπτίην συπτηρίαν 416
Αἰγύπτιον ἔλαιον 414
Αἰγύπτιον ἔλαιον λευκὸν 414
Αἰγύπτιον μύρον 414
Αἰγύπτιον μύρον λευκὸν 414
Αἰδὶ 416
Αἰθάλη, 416
Αἰθιοπικόν 416
Αἰθόλικες 64
Αἰθύλικες 416
Αἱματοφλοιβοισάσιες 416
Αἱμόκερχνα 50. 418
Αἰνίατης 418
Αἰολᾶ 100
Αἰολᾶσθαι 418
Αἴρεται 46
Αἰὼν 74. 418
Αἰωρηθέντες 604
Ἀκαλήφη 418
Ἀκάμπτος 80
Ἀκανθοπλῆξ 606
Ἀκεσίας 70
Ἄκεσιν 94

Ἀκέσχ 418
Ἀκήρατος 418
Ἀκὶς 418
Ἀκμὴ πάθης 52
Ἀκολαςότατον 52
Ἀκόνην 418
Ἄκυσα 418
Ἀκράλεα 418
Ἀκρέσπερον 418
Ἀκρὴν 88
Ἄκρητον 418
Ἀκρητόχολον 418
Ἀκρητοχόλας 418
Ἄκριτον πάγος 420
Ἀκροαπὶς 420
Ἀκρόπλοα 94 420
Ἀκροσαπὲς 420
Ἀκρόψιλον 420
Ἀκτὴ 46
Ἀλαζόνες 62
Ἀλείφ φθίσις 420
Ἀλαοὶ 424
Ἀλάπτης 422
Ἀλάσορες 62. 422
Ἀλγήματα 422
Ἀλέαζειν 422
Ἄλειφα 422
Ἀλεξαθαι 66
Ἀλεξητήρια 422
Ἀλέος 422
Ἀλεοτήτα 422
Ἄλη 62
Ἀληθέωσιν 422
Ἄλητον 64
Ἀλθᾶν 422
Ἀλθαίξεσι 92
Ἄλθεξις 422
Ἀλθεσθαι 78
Ἀλθίσκειν 422
Ἀλίον 422
Ἀλίον ὕδωρ 422
Ἄλις 40. 72
Ἄλκαρ 422
Ἀλκὴ 60
Ἄλλη κοιλίη 31
Ἀλλογνοῖν 422
Ἀλλοιοτροπεῖται 422
Ἀλλόκοτον 80. 424
Ἀλλοφάσσοντες 38
Ἀλύζει 424
Ἀλύκη 48
Ἀλυκὸν 424
Ἀλυκτέει 96
Ἀλυσμὸν 30. 424
Ἄλφιτα 424
Ἄλφιτα προκώνια 98. 424
Ἀμαλδύνεται 56. 424
Ἀμαλῶς 426
Ἀμαμηλίδας 426
Ἀμαρτωλίην 48
Ἄμβην 86. 426
Ἀμβήξατο 432
Ἀμβλυοπώτερα 426
Ἀμβλυωσμὸς 426
Ἀμβολαίην 604
Ἀμενηνὸν 428
Ἀμέρων 426
Ἄμη 428
Ἀμήνας 428
Ἀμοίη 428
Ἀμόργη 56
Ἀμύσσειν 604
Ἀμφιβάλλεσθαι 84
Ἀμφιβραγχίων 428
Ἀμφιδέξιος 54. 430
Ἀμφιδέον 100. 428
Ἀμφιμήτριον σημεῖον 430
Ἀμφιόδοντα 80
Ἀμῶς 430
Ἀνάγκη 84
Ἀναγνῶναι 84. 430
Ἀνάθλασις 80
Ἀναίνονται 98
Ἀναιρεομένου 604
Ἀναισιμῶν 602
Ἀναίσσει 94

Ἀναίσσοντος 62
Ἀνάκαρ 430
Ἀνακικλῆσιν 430
Ἀνάκιτον 94
Ἀναπλισμᾶ 88
Ἀνακοχὴ 430
Ἀνακῶς 66. 430. 602
Ἀναπώχησις 72
Ἀναλδὲς 60. 430
Ἀναλέλαφθαι 72
Ἄναλκες 60
Ἀνάλωις 78
Ἀνάλμυροι 430
Ἄναλτον ἄλφιτον 96. 430
Ἀναξυρίδας 604
Ἀναπλάξεις 432
Ἀναπλῆσαι 432
Ἀνάπλοον 52
Ἀναῤῥῖνον 432
Ἀνάσσυτος 96
Ἄναυδος 48. 432
Ἀναφέρειν 432
Ἀναχαίνεται 432
Ἀναχελεύεται 80
Ἀναχελύνεται 432
Ἀναψύχειν 80
Ἀνδάνει 92
Ἀνδράπαξ 98
Ἀνδρεῖος οἶνος 80
Ἀνδρογένειαν 432
Ἀνδρόγυνος 604
Ἀνδρόσφιγγα 604
Ἀνέγνωσεν 602
Ἀνέπας 50
Ἀνειλιθῶσιν 432
Ἀνειλύματα 432
Ἀνειρυσθενῶσιν 434
Ἀνείσας 434
Ἀνέλη 602
Ἀνεμᾶται 434
Ἄνεος 434
Ἀνερίπτων 434
Ἀνεῤῥαμμένα 434
Ἀνήκεστον 92
Ἀνήνιος 434
Ἀνηρίκτῳ 434
Ἄνθεα 434
Ἀνθεῖν 46
Ἀνθέρικας 604
Ἀνθίνην οἶνον 434
Ἀνθινὸν ἔλαιον 434
Ἀνθινὸν μῦρον 436
Ἀνίθυντο 436
Ἄνοδον 92
Ἀντέονθεον 62
Ἀντικοταίνεσι 90
Ἀντικοντώσιος 436
Ἀντίξοον 604
Ἀνωργισμένον 436
Ἀορτέων 66
Ἀπαιωρέεται 82
Ἀπαρτὶ 44
Ἀπαρτίως 436
Ἀπαυδᾶσαι 54
Ἀπαυρίσκεται 58
Ἀπεβράσσετω 438
Ἀπεδείξαμεν 30
Ἀπεμάτωσεν 604
Ἀπερχθῇ 438
Ἀπεσυριγγώθη 66
Ἀπηλικέστερον 604
Ἀπιλλήθη 438
Ἀπίσας 604
Ἀπὸ τόκε νοσημάτων 90
Ἀπόγονα 438
Ἀποκεκάρπωκεν 16
Ἀποκεκαρπωκὸς 438
Ἀποκεκριμένησι 438
Ἀποκηδέστερον 438
Ἀποκναίειν 438
Ἀπολελαμμένοι 40
Ἀπολίποντα 88
Ἀπολυσίας 80
Ἀπομυλήνας 438
Ἀπομυλλήνη 92
Ἀπονενοημένως 438

Ἀπόξεα 52
Ἀποπάλησει 82
Ἀποπαλλήσιος 440
Ἀπόπατοι 90
Ἀπόπτωσιν 90
Ἀπορέγει 80. 440
Ἀποργέςερον 82
Ἀποσαεὶς 440
Ἀποσιτικὰ 440
Ἀποσκήψεις 440
Ἀποσκληρύνει 440
Ἀποσπαρθάζȣσιν 440
Ἀποσυριγγώσασα 76
Ἀποσυρμαισμȣ̃ 88
Ἀπόσφαγμα 440
Ἀποτανύσας 80
Ἀποτιμοτέρȣς 604
Ἀποφρὴν 604
Ἀπτίςων 68. 440
Ἀπυρομήλη 440
Ἀράβη 60
Ἄραδον 70
Ἀραιὰ 38
Ἀρακίδας 442
Ἀρβύλαι 92. 442
Ἀργὰ 60
Ἄργεμον 66
Ἄρδαλον 98
Ἄρδας 442
Ἄρδει 66
Ἄρδις 604
Ἀρθμία 604
Ἄρθρα 68
Ἀρθρικὸν 443
Ἀριθμȣ̀ς 92
Ἀρικύμων 100. 442
Ἄρις 442
Ἀρκέει 82
Ἄρκτιος 442
Ἀρκτȣ̃ρος 46
Ἄρμη 78. 442
Ἀρμίως 442
Ἄρμῳ 56
Ἀῤῥοίας 442
Ἀῤῥοίη 66
Ἀρτίζωα 442
Ἀρτίςομα 442
Ἄρτον ἐγκρύφιαν 96
Ἀρυσθέντι 58
Ἀρχαίη φύσις 46
Ἀσᾶται 444
Ἀσήμοις τόμοις vel τόποις 76
Ἀσημῶς ῥαςωνήσαντα 42
Ἀσηρὸν 82
Ἀσκαρίδες 44. 442
Ἀσκαρίζει 58
Ἀσκητέον 70
Ἀσκȣ̀ς 442
Ἀτέραμνα 444
Ἀτεράμνοις 58
Ἀτρεκέως 32
Ἀτρεμέοντα 82
Ἀτιμωρητὶ 604
Ἄτρακτον 444
Ἀττικὸν ἀγγεῖον 444
Αὐαντὴ vel ἀφαψὴ 444
Αὐασμὸν 44
Αὐλὸς 602
Αὐτίκα 76
Αὐτίτην οἶνον 444
Αὐτόδρομον 444
Αὔτως 444
Ἀφάζει 444
Ἄφας 444
Ἀφασσόμενα 444
Ἄφθα 48
Ἀφιδέας 604
Ἄφλαςον 604
Ἀφραίνοντος 94
Ἀφρȣ̃ντα 444
Ἀφύει 444
Ἀχαιρεσίη 404
Ἄχη 76
Ἀχιλληΐαδας κριθὰς 96. 446
Ἀχιλληΐδες 96
Ἀχλυῶδες 42

Ἄχνη

Ἄχνη ὀθονίᾳ 78
Ἄχωρ 100
Ἀψίῤῥοον
Ἀψόῤῥοον 78
Ἀψυχεῖν 66. 446

Β.

Βαιὸν 102
Βάκχαρις 104. 446
Βαλαναγρα 606
Βάλβις 446
Βαλοῖος 446
Βάρις 606
Βατίδος 104
Βδελυκάζηται 104
Βδελύξειν 104
Βδέλλω 446
Βηπείοις 448
Βησσιακὴ 448
Βιώμενον 102
Βλαβέρᾳ 448
Βληχόον 448
Βλιχῶδες 104
Βοάνθεμον 448
Βοθρίας 102
Βόλβιον 104. 448
Βολβίτια 448
Βολιτὰ καὶ βόλιτος 102
Βολιτὸν 448
Βομβύλιον 104. 448
Βόος θαλασσίᾳ 448
Βοτράχᾳ 448
Βραβάλιος 448
Βρικέρας 450
Βρόμος 606
Βρῖσις 450
Βρῆγμα 450
Βρίση 104
Βρυγμὸς 102. 450
Βρύχιον 102
Βύζιν 104. 450

Γ.

Γάλα καὶ λίπα τέγγειν 116
Γαλιάγκωνες 450
Γαμψὰς 452
Γαργαλισμᾷ 114
Γαργαρεῶν 108
Γαυλὸς 606
Γαυσὸς 452
Γεωπεῖναι 606
Γῇ κεραμιτίδι 452
Γῇ σμηκτίδι 452
Γῇ χαλκίτιδι 452
Γῆν μεταμείβειν 114
Γήχυτον 452
Γιγγλύματα 452
Γλαμυροὶ 452
Γλισχρόχροα 114
Γλοιάζειν 452
Γλυκύνης βοτάνης 452
Γλῶσσα λιγυώδης 112
Γνωσιμαχεῖν 606
Γόγγρανα 454
Γογγύλιον 454
Γονὴ 112
Γονίμη ἡμέρα 110
Γονοειδὲς 110
Γοργύρη 606
Γριφόμενα 454
Γυῖον 114
Γυμνοπαιδία 606

Δ.

Δαίτιδες 454
Δακρυώδες ἕλκος 126
Δακτύλιος 454
Δαῦκος 132
Δειμώδεος 138
Δεινὸν αὐτίτην 130
Δελφύη 132
Δετίδα 132
Δῆθεν 128
Δημοεργοὶ 606
Διὰ χωρίᾳ 456
Διαβλήθησαν 456
Διαδέσμας 120
Διαιρῆσαι 128
Διακναιθὲν 128

Διακνέει 456
Διαμπερὲς 126
Διαπεπλεγμένα 456
Διαρθρᾶν 120
Διαρνεῦντες 132
Διαποχὰς 124
Διάσημα 456
Διασομωτρίδα 456
Διασφᾶγες 606
Διατρίβειν 126
Διαφανέσι 128
Διαφλύονται 456
Διαφλύξιες 456
Διαφλυχθεῖσα 456
Διάφλυχθεν 456
Διάφραδες 124
Δίαφρος 456
Δίδυμη 456
Διέβασκον 126
Διεβλήθησαν 120
Διηπετὴς ὁ γονὸς 132
Διῆσαι 456
Διθύραμβος 606
Δίϊδρος 456
Δικλειδος 456
Δίκραια 118
Δίκρην 458
Δῖνος 124
Δίοπτος 458
Διοπῶ 118
Διορρώσιος 458
Δίπνον 458
Διφροφορευμένης 606
Δόρπα 118. 458
Δοχμὴ 130
Δρακόντιον 132
Δραπτὰ 458
Δυσανίης 458
Δυσήνιος 116. 458
Δυσθεσίην 126

E.

Ἐβλημάθη 460
Ἐγγασρίμυθοι 460
Ἐγγενὲς 460
Ἐγγωνίω πήχει 158
Ἐγκάμψει 460
Ἐγκὰς 460
Ἐγκέλη 460
Ἐγκύρσαι 162
Ἔγρησις 460
Ἐγχλοιέμενα 138
Ἐγχρίμπτεσι 164
Ἐγχρίπτειν 166
Ἐνχρίψαι 606
Ἐδιπραιώθη 156
Ἔδος 154
Ἔδραιως 150
Ἐδώλοισι 608
Ἐέρχαται 460
Ἐθανατώθη 160
Ἔθρασσεν 460
Εἰλιθερὲς 464
Εἰλιθερείαθω 464
Εἰλωρθὴ 162
Εἰρὰ 610
Εἰρὴν 608
Εἶργεν 172
Εἶρος 140
Εἰρύεται 136
Εἰσάαθω 160
Ἐκβράσσει 464
Ἐκβρήσσει 462
Ἔκδεξιν 462
Ἐκθέωσιν 166
Ἐκθήλυνσις 146. 154
Ἐκθύει 168
Ἐκκολύψας 462
Ἐκλαπήσεται 462
Ἔκλαψας 166
Ἐκλελευκισμένος 460
Ἐκλέσθω 460
Ἔκμαγμα 462
Ἐκμάξαι 462
Ἐκματείαθαι 462
Ἐκμιαίνεται 462
Ἐκνεφίας ὄμβρος 462

Ἐπιφλὰς πυρετὸς 462
Ἔκνιξεν 608
Ἔκνυξεν 462
Ἐκνύπη 464
Ἐκπαλήσαντος 164
Ἐκπατίη 170
Ἐκπεπληγμένον 158. 464
Ἐκπεταμένα 148
Ἐκρήγμασιν 464
Ἔκρυν 142
Ἐκσυριγγᾶνται 464
Ἐκτόμιε 166. 464
Ἔκτριψιν 464
Ἐκύρησεν 608
Ἐκφινδάνει 464
Ἐκχαυνᾶν 160
Ἐκχύμωσις 464
Ἔλαιον ῥόδινον 464
Ἔλαιον ὑὸς 166
Ἐλάπαξεν 142
Ἐλατήριον 464
Ἐλατήρια 144
Ἔλεια 464
Ἐληχνευσάμην 464
Ἐλιννύειν 464
Ἕλκεα περιμάδαρα 140
Ἕλκος μυκονοειδὲς 156
Ἑλκυσῆρι 466
Ἐλόχισεν 606
Ἐλύτροισιν 162
Ἕλυτροι 608
Ἐλῶν 608
Ἐμβατευόμενον 154
Ἐμβάφιον 466
Ἔμβολος 608
Ἔμιαι 466
Ἐμπηροι 164
Ἔμπλην 466
Ἐμύκωθη 466
Ἐμυλήθη 166
Ἐμυλώθη 166
Ἐναγίζειν 166. 608
Ἐνάριες 608
Ἐναυλιζόμενον 148
Ἐνεκρίκωσεν 156
Ἐνεφλεβοτόμησε 156
Ἐνηβήτηρια 606
Ἐννώσας 608
Ἐνυδρεόνται 142
Ἐνθλάσσει 466
Ἐνθράσσει 466
Ἐξαλίζοιτο 466
Ἐξαλίπτης 466
Ἐξαμελγομέναι 156
Ἐξάντης 466
Ἐξάραγμα 466
Ἐξαρύαται 466
Ἐξάρυσις 468
Ἐξασίας 468
Ἐξάσις 154
Ἐξαυαίνεται 148
Ἐξείνει 470
Ἐξέρυθρον 142
Ἐξήρειπεν 152
Ἐξηρτιάσμενον 468
Ἐξίτηλος 172
Ἐπαΐσος 606
Ἔπακρα 470
Ἐπαλύνων 470
Ἐπαμησάμενος 608
Ἐπανέρεσθαι 134
Ἔπαφρα 140
Ἐπέδυεν 146
Ἐπεσοφίσαντο 160
Ἐπηλυγάζονται τὰ ἐπιμήνια 168
Ἐπίδοξα 610
Ἐπίδοξοι 158
Ἐπικαρσίην 164
Ἐπικάρσιον 608
Ἐπικέρας 470
Ἐπικτένιον 470
Ἐπίλαμπος 606
Ἐπιμηλίδα 470
Ἐπιμυλίδα 472
Ἐπισκληροῖς 473

Ἐπίσανται 160
Ἐπίσημος 472
Ἐπίσιον 608
Ἐπισορέσαι 164
Ἐπισρέφεως 608
Ἐπισχνᾶν 472
Ἐπιτροχώτερον 162
Ἐπιφορήματα 606
Ἐπορυξάμεναι 472
Ἐπτλωθείη 162
Ἐπόχιον 472
Ἐπῶδες 472
Ἐπωκεσέρη 472
Ἔργματα 148
Ἔρειψις 138
Ἐρευγὴ 472
Ἐριπίδες 472
Ἐρίξ 474
Ἑρμὶς 608
Ἔρπει 140
Ἐρυγματώδης 474
Ἐρυμάτων 170
Ἐς χεῖρα 474
Ἐσαφάσας 474
Ἐσαφάσσῃ τῷ δακτυλῷ 168
Ἐσηθίσαντες 606
Ἐσκεδασμένη 164
Ἐσμασάμενος 164
Ἐτιταίνετο 146. 160
Εὔαλθα 160
Εὐάνθημον 474
Εὐεσὴ 610
Εὐηθέσατοι 134
Εὐθεσίην 474
Εὐθετισάμενος 160
Εὐθυωρίδα 160
Εὐκάρδιον 474
Εὐλέων 606
Εὐλῶν 166
Εὐμάρεια 608
Εὐνὴ 474
Εὐοργητοτέρα 476
Εὐπετέσερον 134
Εὐπετίην 148
Εὐσαλέως 150
Εὐφρόνας 166
Εὔτηκτα 608
Ἔφεδρον 608
Ἔφλυβον 476
Ἐχέτρωσις 476
Ἐχῖνον καινὸν 170
Ἔψημα 476
Ἐψητὸν 476

Ζ.

Ζάκορος 610
Ζείαις 478
Ζύγαις 610
Ζώνη 172. 610

Η.

Ἠβήδον 610
Ἠγκίσρευται 174. 478
Ἠγκυροβέληται 478
Ἠγκυροβόλησε 174
Ἠδὲ 470
Ἠδελφισμένα 176
Ἠδελφίσαι 478
Ἠδυντὴν πίσσαν 478
Ἠδυντὸν σέαρ 478
Ἠδύσμασι 172
Ἤλυσιν 610
Ἠμεκτέων 178
Ἠμιεκτέα 178
Ἡμιμοίριον 176
Ἥμιοπον 480
Ἡμίτομος 172
Ἡμιτύβιον 180
Ἠνάγκαζεν 176
Ἦναι 480
Ἠοίας 480
Ἤπατος ζυμώσις 172
Ἠπιαλώδεες πυρετοὶ 172
Ἡρακλείης νόσε 176
Ἠραχνίωκεν 480
Ἤρκησεν 172
Ἡρμᾶσθαι 480
Ἡρμόσθαι 174

Ἠρύγγη πόλιον 176
Ἧσας 480

Θ.

Θαλάμαι 180
Θαλερὸν 480
Θαμινὰ 180
Θερμωλὴ 180
Θέρετρον 480
Θεωρὰς 182
Θημὼν 480
Θηρίον 480
Θηριῶδες 354
Θλάσιν 482
Θλασπόσιος 482
Θολερὸν πνεῦμα 482
Θρανὸν 482
Θράσσει 180
Θράσσεται 482
Θρὶξ 482
Θρίσσειν 180
Θύη 482
Θύματα 182. 482
Θυμβραίαν 482
Θύμα 484
Θύνων 182
Θωρήξαι 178
Θώρηξις 484

I.

Ἰακχάζουσιν 610
Ἰδίειν 182
Ἰδυῖται 484
Ἰδνώθη 190
Ἴδρυτο 180
Ἰητρεύειν 182
Ἰθαγενὲς 188. 484. 610
Ἰκέλη 186
Ἰμαλέα 186
Ἴπταρ 190. 484
Ἴλη 610
Ἰλλαίνειν 484
Ἰμείρομαι 184
Ἰνδικὸν 484
Ἴνεσι 486
Ἶνες 186
Ἰνηθμὸς 186
Ἰνήσεται 186
Ἰξάλη 190. 486
Ἴξια 486
Ἶξιν 486
Ἰξύας 486
Ἰξύι 188
Ἶπνα 184
Ἶπος 486
Ἱππάκη 188
Ἱππόφαιος 486
Ἰσάλην 486
Ἰσάτις 188
Ἰσεύσαι 488
Ἰσοκνήμα δι' ἕδρυος 188
Ἰσχαλέαι 488
Ἰσία 610
Ἰχθύην 186. 488
Ἰχθυήματα 488

K.

Κάγχρυος ῥίζα 498
Καθαπτόμενοι 488
Καθετῆρι 488
Καινᾶν 610
Κακαγγελίη 488
Κακοήθεα 488
Κακόνιαι 490
Κακοσινώτατα 490
Καλλιερεῖσθαι 612
Καλλίφυτον 490
Καλλιωνύμα 490
Καμμάρω 212
Κάμμορον 490
Καμπυλεύεσθαι 226
Καμπύλον 192
Κανονίαι 210
Κάπετος 218
Κάπτοντες 610
Καρδαμύσσειν 194
Καρδιώσσειν 194
Καρικὸν 490
Καρκινᾶσθαι 234

Καρύκη 492
Καρυκοειδέα 204. 492
Καρφαλέον 202
Καρχήσιον 492
Καρῶδες 198
Κάσειον οἶνον 228
Κατ' ἐρυθμίην 210
Κατ' ἰητρεῖον 496
Καταβλακεύεσιν 492
Κατάβλημα 492
Καταγινέων 610
Καταγυῖοι 492
Καταιγίζωσι 230
Κατακορέα 492
Κατακόρην 494
Κατακρύειν 212. 494
Καταλείφειν 494
Καταμηνίων λύσιν 210
Καταμώσας 494
Καταναγκώζεται 224
Κατανασιμᾶται 224
Κατανεσιμᾶται 496
Κατανύσσεις 222
Κατάπηροι 228
Κατάσημα 496
Κατατάσιας 220
Κατατείναι 224
Κατατέλεα 610
Καταφρόνεε 210
Καταφρονέοντα 496
Κατάχλοα 496
Κατεπλήσσετο 496
Κατηβολίσι 496
Κατηνόσι 496
Κατηπεδάνος 230
Κατηπορήθη 222
Κατήρτητο 496
Κάτοπτρον 234
Κατωμησαδέω 496
Κατωπτῆρι 496
Καυλὸς 498
Καύσωμα 498
Καυτῆρα 498
Κεάξαι 222
Κεάσσι 234
Κέδματα 498
Κεδματώδεα 206
Κεδρίνῳ ἐλαίῳ 234
Κεκραάκται 228
Κεκρύφαλος 228
Κεκωμῶθαι 500
Κενεβρείη 204
Κενεὼν 218
Κέρκυρος 610
Κερχναλέον 500
Κερχνώδεα 198
Κεφαλοειδᾶς 500
Κηρίων 230
Κηρυβίων 232
Κιγκλισμὸς 500
Κιγκλισμὸς ἀπρωμίης 226
Κιθαρὸν 500
Κίθαρος 212
Κικήθα 232
Κίτσαρον 208
Κιὼν 500
Κλαγγώδη 196
Κλαυθμώδεες ἀναπνοαὶ 208
Κλέπτεται ἡ ῥαφὴ 226
Κληίθρον 502
Κληρόχας 610
Κλιμακείη 502
Κλισίην 232
Κλισμὸν 502
Κνάφος 610
Κνήματα 502
Κνημέη 502
Κνησέρης 232
Κνήσρη 230
Κνήσρῳ 502
Κνιδώσιες 502
Κνιπότητα 212. 502
Κνυζημάτων 610
Κνύμα 502
Κόγχην κεραμίδα 504
Κόγχον 504

Κοι-

Κοιλίη 218
Κοιλίη πυρετώδης 210
Κοιλίης ταραχὴ ἠλεκτριώδης 206
Κόκκαλον 504
Κόκκαλος 228
Κοκκώνα 504
Κόλλικας 504
Κόλλικες 202
Κολοκύνθην ἀγρίαν 504
Κομιδὴ 610
Κομψευομένος 222
Κοπρίων 504
Κορδύνημα 200
Κόρην 504
Κορὴς 504
Κορύνη 610
Κορυφάδων 504
Κόσμε 194
Κότιδι 506
Κότινον 506
Κοτυληδόνας 208. 506
Κοτυλίδα 506
Κοχώνην 506
Κραδίαν 506
Κράδας 220
Κραίνεσι 226. 506
Κραμβίον 230
Κραμβίῳ 230
Κρέκην 506
Κρέμα 222
Κρὲξ 610
Κρήγιον 506
Κρήγυον 234
Κρημνη 234. 506
Κρήσερα 508
Κρησφύγετον 508
Κριμνὰ 508
Κρότωνας 508
Κρότωνος ῥίζα 508
Κρύαξα 234
Κυάμε καρπὸν 508
Κύαρ 508
Κύβιτον 508
Κύβιτῳ 212
Κυκεῶν 206
Κυκλέουντα 222
Κύκλοι προσώπε 510
Κυλιχνίδα 510
Κυματώγη 612
Κυρβασίας 612
Κυρβασίην 232. 510
Κυρήβια 510
Κυρίησιν 510
Κυρναναΐαι 230
Κύρσεον 510
Κύσιγγα 512
Κυφὰται ῥάχης 226
Κώδειες 512
Κωλεὸς 512
Κῶμα 512
Κωματώδεες 196
Κωνίαν 512
Κωφοὶ 210. 512
Κωφώθη 212
Κωφωσις ὀφθαλμῶν 230

Λ.

Λαβὴ 512
Λαγνεία 512
Λαγόπυρος 512
Λαιλαπώδες 238
Λαμπτὴρ 512
Λαμπύρα 514
Λάξιν 612
Λάπαρα 240
Λαπάρην 236
Λαπάσσεσαι 236
Λαπαχθῆναι 512
Λάπει 242
Λάππυρον 244
Λάσθη 612
Λάσιον 244. 514
Λαῦραι 612
Λεβηρίδα 514
Λεβηρίδος 244
Λέγνα 514

Λέγων 234
Λείβονται 242
Λείριον 244
Λέπιθον 514
Λελυγισμένα 242
Λεπάδες 514
Λεπτὰ 514
Λεσχηνευομένη 244
Λευκὴν ῥίζαν 514
Λευκοΐς καρπὸν 514
Λεῶς 514
Λιβανωτὸς καρπὸν 516
Λίβος 516
Λιβρῷ 242
Λιβύη, Δηλῷ, Σκυτίῃ 238
Λιβυρῷ 516
Λιγνηώδης 516
Λίθον μέλανα 516
Λιμακέφεροι 240
Λιμακώδες 516
Λιμωδέτις ἔχει αὐτὸν 236
Λίνον 612
Λίπα 516
Λίριον 516
Λίως 240
Λὸν 516
Λόπῳ 242
Λορδότατον 242
Λοχείη 240
Λύγγος 238
Λύματα 244
Λύπρα 516
Λυσίας 516
Λυῶδες 518
Λῶτα ἰχθυήματα 242

M.

Μαγίδα 518
Μάζα 248
Μακρόπνοος 518
Μαλακειοίσιν 518
Μαλθώδεα 518
Μανδράγορα ῥίζαν 250
Μαράσσει 254
Μαρίλη 518
Μαριλῆνοι 254
Μαρμαρυγαὶ 246
Μάσθλης 518
Μάσσειν 520
Μάσσον 248. 520
Ματεῖσθαι 250
Μάτος 520
Μαχαιρίδι ὀξυβελεῖ 520
Μαχαιρίδι σηθοειδεῖ 520
Μεγαλόσπλαχνον 248
Μεθίησιν 248
Μεῖον 248
Μειῶσιν 246
Μέλαιναν ῥίζαν 520
Μελαῖνις 520
Μέλαν τὸ Κύπριον 522
Μελάνεον 520
Μέλανι Φαρμάκῳ 520
Μελεδαίνοντι 522
Μελεδάνθεων 256
Μελεδώνας 252
Μελεδωνοὶ 612
Μελιηδέα 522
Μεμαθήκασι 250
Μεμιασμένον 248. 522
Μεμινυθήκασι 250
Μεμολυσμένης 522
Μεμωρωμένα 522
Μεσόβλημα 524
Μεσοδμὴ 522
Μέσσεγγυ 252
Μεταπύρας 524
Μετάρσιον 252
Μετεξέτεροι 252. 612
Μηκώνιον 524
Μῆλα 526
Μῆλη πλατείῃ 526
Μήλην 256
Μήλην διασομωτρίδα 524
Μήλην ἐξωτίδα 526
Μήλην ἰσχυρὴν 526
Μηλιάδι 526

Μηλαίδος ὠμῆς 526
Μηλίας 526
Μηνίειν 528
Μήτρη 526
Μνῶται 256
Μοδοσάεως 248
Μύκη 528
Μυοχάνη 528
Μυριοχάνη 246
Μῦρον Αἰγύπτιον 254
Μύρραν 528
Μυρτίδανον 528
Μύτις 528
Μυττωτὸν 246. 528
Μωλύζα 530
Μώλυξ 254
Μωλυόμενα 530
Μωμητέον 250

N.

Ναρκώδεις 258
Ναρκῶσαι 260
Ναυλόχιον 612
Ναυσιώσιες 530
Νείαιρα 256
Νεῖον 530
Νεόμενον 530
Νεοχμὸν 262
Νεοχμῶσαι 612
Νεῦρα ἐναίμα 260
Νεφέλαι 258
Νηδὺν 260
Νηπέλεα 530
Νίωπον 260
Νόμον 260
Νόμος δίκαιος 262
Νυκτάλωπες 530
Νυκτοειδὲς 260

Ξ.

Ξενίην ξυνεθήκατο 612
Ξενοτρεπὲς 264
Ξηρῇ σηπεδονώδει 530
Ξέσμη 530
Ξυνίεναι 262
Ξύντασις ὑπολάπαρος 264
Ξυντεκμαίρεσθαι 262
Ξυσμῷ 262

O.

Ὄα 532
Ὀγκυλωμένη 264
Ὄγκειν 274
Ὀγκεύειν 274
Ὀδύνας ναρκοῖ 272
Οἱ πυρόχολοι τὰ ἄνω 282
Οἶδος 276
Οἰκείης 272
Οἰνάδος 284
Οἰναρίδες 282
Οἰναρίδων 532
Οἰνεάδα 268
Οἰνεύεσθαι 278
Οἶνον οἰνωδέα 280
Οἶνος ἀνδρεῖος ἢ ἄνδριος 276
Οἶνος ἀνθοσμίας 284
Οἴνῳ σιραιῷ 280
Οἷος ϛέαρ 274
Οἰσοφάγος 532
Οἴσπη αἰγὸς 532
Οἰσύπη 602
Οἰσύπη αἰγὸς 282
Οἰσυπίδας 532
Οἰσυπίδες 532
Ὄκλασις 274
Ὀκνέειν 274
Ὠκνήθη 276
Ὄκνις 278
Ὄκρις 532
Ὀλερὸν 534
Ὀλιθράζοντα 534
Ὀλκάδες 272
Ὁλοκωνίτης 534
Ὅλον 534
Ὁλοφλυκτίδες 282. 534
Ὁλώδεα 534
Ὁμαλὰς 266
Ὁμιλίη 272
Ὄμματα ἐπιδεδινημένα 268

Ὀνεύεσθαι 534
Ὄνος 274. 614
Ὀξύϊ 276
Ὀξυρεγμίην 266
Ὅπλα 278. 534
Ὄπος 536
Ὀπῶ καρπὸν 536
Ὄπωπα 278
Ὀργάσασθαι 536
Ὀργήσασθαι 268
Ὄργια 284
Ὀργίσας 612
Ὀρθιος νόμος 612
Ὀρθοπρίονι 536
Ὄριον 274
Ὀροπωνίτιδος 536
Ὀρρὸν πίσσης 274
Ὀρρωδέειν 276
Ὀρρωδέων 536
Ὀρφνῶδες 264
Ὄρχεα 536
Ὀρχηδὸν 614
Ὀσχίῳ 536
Ὀτίδος 272
Οὐ καταπροΐζεσθαι 612
Οὐ παιδοκτίσει 282
Οὐκ ἰκνεομένως 612
Οὐλὰς 282
Οὐλομελίης 278
Οὖλον ὀρόβιον 280
Οὔλῳ ἐρίῳ 276
Οὖρα αἱμαλώδεα 266
Οὐρεὺς 268
Οὖροι 612
Ὄχανα ἀσπίδων 612
Ὀχετὰς 278
Ὀχλώδεα 276

Π.

Παιδικὸν πάθος 304
Παλάθας 614
Πάλης ἀλφίτα 314
Παλιγκοτωτάτοις 292
Παλίνοπτα 538
Παλύναι 538
Παλύνων 312
Παρακρασικὸν 288
Παράλαμψις 538
Παράλιον 538
Παραμπεχόμενοι 304
Παράσατας 538
Παραφᾶσαι 538
Παραφάσσειν 540
Παρέλεγε 294
Παρελύθη 292
Παρενεχθέντι 288
Παρήκεσι 304
Παρθένιον 540
Παρθένος 294
Πασπαλέτης 540
Πασσαλίσκῳ 540
Πάταικοι 614
Παφλάζουσιν 540
Πέζαι 540
Πελάσαι 308
Πελάσει 286
Πέλλα 542
Πέλλον 306
Πεμφιγώδεες 542
Πενταφύλλον 312
Πεπασμὸς 288
Πέπλιον 542
Πέπλος 294. 542
Περαιωθεῖσαι εἰς ἀλλήλας 306
Περήναι 544
Περητηρίῳ 542
Περιεκτικὸν 286
Περιεσέλλετο 542
Περιπεπαλμένοι 542
Περινήματος 542
Περινεῖ 542
Περινῷ 542
Περιξύσας 542
Περιποδίην 544
Περιῤῥῆδες 544
Περιτενὲς 310
Περιφορητὰ 614

Περκ-

Περκνὸν 308
Περναὰς 314
Περόνα 304
Περόνας 304
Περόνην 544
Περρίσαι 308
Περσύας 544
Πεσσοὶ 614
Πηκτὶς 614
Πήνιρα 312
Πήρινα 544
Πηχέδεον 308
Πίαρ 302
Πιέσρῳ 544
Πικέριον 544
Πικερίῳ 312
Πικρόχολοι τὰ ἄνω 282
Πικυνῇ 308
Πίλοισι 302
Πινώδεσι 290
Πιπίσκοντα 304
Πίσσα ἡδυντὴ 314
Πισσυρὴν κηρωτὴν 308
Πιτυΐδι 544
Πιτύλοις 544
Πλάδος 292
Πλανωδέσατα 306
Πλαταμὼν 546
Πλάτας 304
Πλεκτανέων 546
Πλεννεραὶ 546
Πλευμοὶ 546
Πλεῦμος 546
Πλήμην 546
Πλήμνας 306
Πλησιγγας 546
Πλοώδης 308
Πνεῦμα 284
Πνεῦμα μινυνθῶδες 294
Πνευματώδης 546
Πολῆ 546
Πολὴν 546
Πολέμαρχος 614
Πολυγράῳ 546
Πολύκαρπον 548
Πολφοὶ 314
Πομφοὶ 548
Πόνοι 298
Πόνοι σιτίων ἠγείθωσαν 298
Πόνος καταιγίζων 296
Ποταίνια 310. 548
Πότι 548
Πράμνιος 548
Πρήγματα 310
Πρῆνες 548
Πρῆσμα 548
Προαπαυδησάντων 286
Προαυξέας 546
Πρόβατα 302
Προβαλεύοντες 308
Πρὸ τᾶ ἤρος 290
Πρόκα 548. 616
Προκώνια 548
Προκῖδι μαχειριδίῳ 550
Πρόμαλον Φώξας 314
Προμηθέεσθαι 308
Προμυκαίνει 550
Προμυκήνας 550
Πρόξενοι 614
Προξένες 316
Προπετὴς 284
Πρόπολος 614
Προὶς 550
Προσάρματα 298
Πρόσαρσιν 310
Προσέχει ἡ νᾶσος 550
Πρόσω 294
Προσωδέχερον 550
Προτιθέμενοι 550
Προτρέπεσθαι 550
Πρόφυσιν 550
Πρόχυσις 614
Πρυτανεῖον 614
Πρωϊαίτερον 292
Πτερυγώδεες 294
Πτοιώδεσι 298

Πυθμενόθεν 310. 550
Πύλας 314
Πῦρ 290
Πυρήνας 552
Πυρίας 550
Πυρὸς ἀγρίε 552
Πωρωθῆναι 314

P.

Ῥαγεῖσα 552
Ῥαιβοειδέα 552
Ῥᾶον 552
Ῥαφίω 552
Ῥεβοεδέσατον 318
Ῥέγξιν καὶ ῥέγκος 552
Ῥέγχος 316
Ῥέμβει 552
Ῥέμβην 552
Ῥηγῆσι 554
Ῥήμεσιν 554
Ῥήνικας 554
Ῥηνὸς 554
Ῥηπὶς 616
Ῥηχλης 616
Ῥηχλησι 554
Ῥήχος 616
Ῥίζα 554
Ῥίζαν λευκὴν 554
Ῥίζη ἀληθαίας 320
Ῥικνὸν 554
Ῥινονυχογραφηθεῖσα 316
Ῥόα 554
Ῥοικὰ 554
Ῥοικώδεα 320
Ῥομβὸς 316
Ῥόμματος 554
Ῥοπτῶν 554
Ῥοωδέα ὀστέα 318
Ῥυβδοειδέα τρόπον 320
Ῥύματα 556
Ῥωγματίης 556

Σ.

Σαγάρεις 616
Σαπρὰ 330
Σαράπης 556
Σαρκάζειν 340. 556
Σατυρισμοὶ 556
Σαυρίδιον 336. 556
Σαυρωτὴρ 616
Σάφα 338
Σείρη 338
Σελάχεσιν 558
Σελαχίοισι 348
Σεσηρίσαι 340
Σεσηρὸς 558
Σηκαμοειδὲς 346
Σηριγγώδη 558
Σησαμὶς 558
Σῆψ 324
Σιάλε αἰγὸς 560
Σιάλε δαιδὸς 560
Σιάλοχοι 324
Σιαλώδεα 560
Σίδης 336
Σιδιοειδῆς 560
Σικανὸς 560
Σικυΐδα 560
Σικύε λέμματος 348
Σικύε πάλης 346
Σικυώνην 334. 560
Σικυώνης σπόγγον 560
Σίναιτο 340
Σιναρὸν 342
Σινάμοριον 616
Σινανώδει 558
Σινόμορα 342
Σινόμωρα 560
Σιραίω 560
Σιτανίῳ 558
Σῖτος πονηρὸς 330
Σκαφίδα 350. 560
Σκέθρη 328. 560
Σκεθροτέρης 342
Σκελίφρος 562
Σκελίφρὸς 332
Σκεπαρνηδὸν 562
Σκέπαρνος 334

Σκεύη 616
Σκηλήματι 562
Σκηρὸν καὶ σπογγῶδες 336
Σκιαυγεῖ 562
Σκίλλης τὸ νηρῶδες 338
Σκιμπτέσθω 562
Σκίμψη 562
Σκληρὰ 562
Σκληρύνει 562
Σκοδίνημα 324
Σκορδινᾶσθαι 562
Σκορδία 350
Σκορόδα Φυσίγγα 352
Σκυλαχία σιαλώδεα 352
Σκύμψαι 564
Σκύρος 564
Σκυρρώσθωσι 346
Σκύτα 336. 564
Σκυτάλαις 616
Σκυτίνην 350
Σκυτίον ὑποκεφάλαιον 338
Σμηκτίδα γῆν 564
Σμηκτρίδα γῆν 352
Σμωδικῆ 564
Σομφὸν 334
Σοφίην 334
Σπαδίξας 616
Σπάδων 346. 564
Σπαργᾶ 324. 564
Σπατάλη 344
Σπατίλη 564
Σπεῖσαι 334
Σπέρμα 564
Σπέρχθεις 616
Σπερχνὴ 564
Σπερχνομένος 336
Σπερχνὸν 350
Σπληνὸς κατ' ἴξιν 322
Σπογγοειδὲς 326
Σπόγγοι 364
Σποδίτην ἄρτῳ 564
Σποράδες 564
Σποράδες νᾶσοι 344
Σπυδὴ 338
Σπυράδες 574
Σταδιεὺς 564
Σταθμὸς 616
Σταλαγμᾶ 564
Στέαρ ἡδυντὸν 566
Στέαρ οἷος 350
Στέατι μηλείῳ 348
Στεῖλαι 566
Στενυγρῶσαι 330. 566
Στεριφνὰς 332
Στερρώθειη 342
Στηθοειδεῖ μαχαιρίῳ 566
Στητῶδες 566
Στίον 566
Στίφραι 566
Στλεγγίδα 328
Στοίβης καρπὸν 566
Στολιδωδέστερον 566
Στομάργα 566
Στόμαχος κύστεως 332
Στόμβον 566
Στρεβλοὶ 566
Στρέφει 566
Στρέφεται 568
Στρογγύλον μήλην 568
Στρογγύλα 568
Στροφὸς 616
Στρυβλὴν 568
Στρυμάργα 570
Στρωτῆρα 340
Στυπτηρίη χαλκίτις 570
Συγκλέπτεται ἡ ῥαφὴ 342
Συγκομιστοὶ ἄρτοι 570
Σύκα 570
Συκῆ; 570
Σύκης ἐρρίμενα 338
Σύκιον 570
Συλλοχίας 572
Συμπορσίνοι 342
Συναψῆσαι 616
Σύναγμα 572
Συναρθμᾶται 572

Συναριθμῶται 350
Συνασκήσει 332
Συνδεαίνεται 572
Σύνδεσις 572
Συνέβησε 352
Συνεκχυμῶν 572
Συνέρξει 572
Συνηνωμένα 574
Συνηρερόμενα 572
Συνηρεφὲς 572
Συνθεῖν 340
Σύνοδος 336
Συνοχὴ 336
Συνοχωκὴ 336
Συριγγῶδες 338
Συρμαία 574. 616
Συρμαΐζειν 616
Σύςαθμον 574
Συςροφὸς 574
Συχνὸν 320
Σφάδαζει 348. 574
Σφάκελος 574
Σφάκερος 574
Σφενδόνην 574
Σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες 348
Σχάσαι 574
Σχασμάτα 344
Σχεδιάδα 576
Σχέσει 576
Σχινδυλήσει 576
Σχῖνον 576
Σχοῖνον ἡδύοσμον 576
Σχοινοτενὲς 616
Σχοίνου συμβολεῖς 616

Τ.

Τὰ διαφανέα σιδηρέα 370
Τὰ ἐπιμήνια ἐπιλυγάζονται 368
Τὰ λέγνα τῆς ὑςέρας 368
Ταινίαν 618
Ταλαιπωρίῃσιν 364
Τάμισον 368. 576
Ταρσοὶ καλάμων 618
Ταρσὸς 618
Τάφις 364
Τάχα 362
Τέγγειν 576
Τέγξις 360
Τεθραμμένον 362
Τέκμαρσις 364
Τέλσον 576
Τέμπεα 618
Τέρθρον 366. 578
Τέρμινθοι 576
Τετάρσωνται 578
Τετάρσωται 360
Τετράγωνα βέλει 578
Τετραγώνῳ 578
Τετραμένει 578
Τέτραμος 364
Τέτρομος 578
Τεῦχος 358
Τέως 578
Τηλέφιον 578
Τηλοτέρω 364
Τὴν ἐν τῷ ἀλεύρῳ βοτάνην ῥοφέονται 578
Τιμωρέουσα 362
Τίτανος 356
Τὸ θηριῶδες 354
Τὸ τερθρὸν τοῦ πάθεος 366
Τὸ χρῶμα ἀφυῶδες καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον 366
Τολμᾷν 352
Τομεῖον 578
Τόνοι 356
Τοξεύματα 580
Τορνίον 618
Τορνεύματα 580
Τοὺς ὀδόντας ἐρείρωται 366
Τράμιν 360
Τραυλισμὸς 366
Τραχέων ἐρέων 364
Τριήκαδας 616
Τριταιοφυεῖς 358

Τριφά-

Τριφάσιοι 618
Τριχιάσηται 368
Τροφὴς 580
Τροφιῶδες 580
Τροφιωδέων 345
Τροχοὶ 580
Τρύζειν 352
Τρυχνῶν 580
Τρώειν 580
Τρώθη 580
Τρωκτοῖσιν 580
Τύρσιν 580
Τύρσις 364
Τυφώδεες 356
Τυφώδης 580
Τυφωμανίη 582
Τυχασάμενον 362

Υ.

Ὑβὸν 582
Ὑγιηρὸς γόνος 374
Ὑδαταινάσησι 312. 582
Ὑδατόχλοα 582
Ὑδατόχροα ὕρα 370
Ὑδατώδεας 582
Ὑδερῶν 372
Ὑδριον 582
Ὕδρωψ 582
Ὑπάλειπτον 582
Ὑπάλειπτρον 582
Ὑπεζύγωται 582
Ὑπειλήθεωσιν 582
Ὑπείλει 378
Ὑπένδοθεν 376
Ὑπενεγκάσθαι 376
Ὑπερόντας 376
Ὑπερινὸς 582
Ὑπερινεμένος 372
Ὑπερτέρη 374
Ὑπερτονεῖ 584
Ὑπέρυθρον 584
Ὑπερωλήτει 584
Ὑπεψύχθη 584
Ὑπηλάτη 376
Ὑπνοῶσα 584
Ὑπόβρηχα 370
Ὑποκρινέσθω 376
Ὑποκρίσεται 376
Ὑπολείβεται 584
Ὕπομβρον 584
Ὕπομβρον ὀσέον 376
Ὑπομύσαρα 584
Ὑπονησαμένη 376. 584
Ὑπόξηρα 374. 584
Ὑπόξυρος 584
Ὑποξύρας 584
Ὑπόσφαγμα 584
Ὑποτεῖναι 376
Ὑποτοπέεσθαι 376
Ὑποτροπὴ 584
Ὑποφάσιας 370
Ὑποφθάλμιον 376
Ὑπόφροον 374
Ὑποψάφαρα 586
Ὑποψέφαρα 586
Ὑπομείη 586
Ὕσματα 370
Ὑσέρης τὰ λέγνα 386
Ὑφύδρας 586

Φ.

Φαγεδαίνη 586
Φαίνεται 586
Φακῶν ἐρέγματα 388
Φάλαρα 618
Φαλακρὰ 586
Φαρμιδῶδες 586
Φαρμακῶδες 388
Φαρμακοῖς 618
Φαρμακοῖσι 386
Φαρμάκῳ ἰσχητηρίῳ 384
Φάρσος 618
Φαύσιγγες 586
Φέρβεται 586
Φερέγγυος 618
Φήρεα 586
Φθίνει 588
Φθόεις 588

Φθόις 388
Φιάρην 588
Φιβάλιος 588
Φιλεῖ 386
Φιλεταίριος 588
Φιλίσιον 588
Φλάζεσιν 588
Φλαῦρον ξυναλθέεται 388
Φλαῦρος 382
Φλεβοτομίαν 588
Φλέγμα 590
Φλεγμονὴ ὑπολάπαρος 384
Φλέγυρον 590
Φλεδονώδεα 590
Φλενοδώδεα 380
Φλέε 590
Φληναφώδεις 590
Φληνύεσα 590
Φλιὰς 590
Φλογεαὶ 590
Φλογεῖται 590
Φλογιᾶ 590
Φλυδᾶ 592
Φλυδᾶν 384
Φλυδάρην 592
Φλυζάκια 592
Φλυζέσησιν 592
Φλύσιος 592
Φοινικὴ νόσος 592
Φοινίκινος 592
Φολίδα χαλκῆ 386
Φολικώδεα 384. 592
Φονᾶ 592
Φοξοὶ 384
Φορίνη 592
Φορινῆς 388
Φόρμος 618
Φόρος 592
Φορύξαντες 592
Φρίνας 386
Φριμάξασθαι 618
Φυλάξαντες 618
Φύλα 592
Φύλια 594
Φύλλου 594
Φύσαν 388
Φύσιγγα 594
Φυτάνη 594
Φυτευτηρίων 594
Φῶδες 388
Φωΐδες 594
Φωνὴ περιπνευμονικὴ 594
Φωναὶ κατείλεσαι 382
Φωρᾶς ἐλαίης 388

X.

Χαλκίον 392
Χαλκίτις σύπτηρίη 594
Χαμαίζηλε 392
Χαραδρωθέωσι 594
Χαραδέως 596
Χαράδρωσιν 392
Χαράπτωρι 594
Χάριτες 390
Χάσκων 594
Χέδροπα 392
Χεῖαι 394
Χειμίη 594
Χειμίεσα 594
Χειρωνάκται 394
Χελίσκιον 596
Χελίσκον 394
Χέλωμα 392
Χήλην 596
Χήλωμα 596
Χήμην χηραμίδα 596
Χῆς 596
Χλαίνας 394
Χλοιᾶνται 596
Χλοροῖσι λαχάνοις 596
Χλῆς 596
Χλοώδει 390
Χλοώδες 596
Χλωὸς 390
Χλώρασμα 596
Χοιράδες 618

Χολῆγον 392
Χοληΐον 596
Χορδεύον 618
Χρήματος 618
Χρηξᾶς 392
Χυτλάζηται 598
Χυτριδέαν 598
Χυτρίδιον 598
Χύτρινον 598
Χωλεύσιεν 598

Ψ.

Ψάγδας 598
Ψάδα 396
Ψαίρειν 598
Ψαίσην μάζαν 598
Ψαυόμενον 396
Ψάφαρον 598
Ψέφαρα 598
Ψῆνες 618
Ψόφῳ παθαπτόμενη 598

Ω.

Ὠδεῖ 598
Ὠιδεῖ 598
Ὤιξα 396
Ὠμήλυσιν 600
Ὠρέοντα 396
Ὠρέοντων 396
Ὦρσυ 600
Ὦρσαν 600
Ὠτειλᾶς 600
Ὠτίδα 398
Ὠχετεῦται 600